

УКРАЇНЦІ АВСТРАЛІЇ

Енциклопедичний Довідник

СІДНЕЙ
2001

Українці Австралії Енциклопедичний Довідник

«Вільна Думка» і Товариство Збереження Української Спадщини в Австралії
Сідней 2001

Редактори: Володимир Шумський, Марко Шумський.

Редакційна колегія: Лев Богацький, Євген Гаран, Леонід Денисенко, Володимир Карен, Калина Кенез, Боженна Коваленко, Петро Кравченко, Тома Лозинський, Юрій Менцінський, Теодор Пасічинський, Степан Радіон, Василь Сокіл, Олександр Хіцяк, Василь Янчук.

Коректори: Лідія Креховецька і Олександр Бурмей.

За зміст та правдивість гасел і статей відповідають автори, власники гасел, мова яких в основному збережена згідно з оригіналом, лише з необхідними граматичними й стилістичними поправками.

Висловлюємо подяку управі НТША (інж. Борис Щербань) за подані знімки із архівів-фотовиставки «Історія укр. поселення в Австралії». Також дякуємо фотокореспондентові «ВД» Валентинові Школьному за численні знімки.

Видавці: «Вільна Думка» і Товариство Збереження Української Спадщини в Австралії.

Published by The Free Thought Ukrainian Weekly in Australia
and The Ukrainian Heritage Society in Australia.

Copyright reserved with the publishers.

ISBN O-908168-11-X

Cover artwork Leonid Denysenko.

Надруковано та оправлено в Австралії.

Передмова

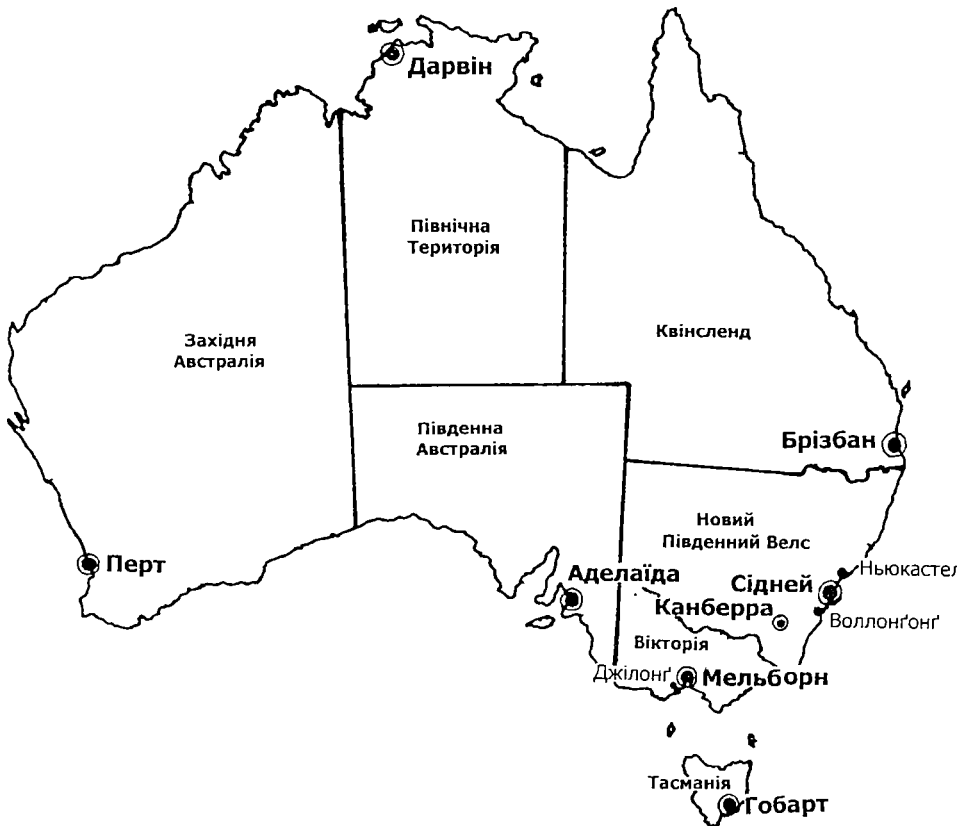
Протягом останніх років опубліковано кілька видань про історію поселення українців в Австралії. Серед них присвячений 40-літтю «Альманах українського життя в Австралії», виданий «Вільною Думкою» і ФУСА в 1994 році. На його понад 900 сторінках вміщено 240 статей та інформацій про діяльність громад та окремих діячів. Альманах значною мірою поповнив попередні видання новими відомостями про досягнення невеликої кількості, але різноманітно діючої української громади.

Нині ми відзначаємо 50-річчя поселення. Десять останніх років важливий відтинок часу, сповнений новими зрушеннями у зв'язку з державобудівництвом незалежної Батьківщини. Завданням нового видання «Енциклопедичного Довідника Українців Австралії», ініційованого видавцем «Вільної Думки» Володимиром Шумським, полягає, поряд з інформаціями про нові здобутки громад, подати максимально повно імена всіх живих і померлих, праця яких була достойним внеском у загальний фонд досягнень. Потреба в цьому постала тому, що не тільки відомі і знані діячі, але й малопомітні особи заслуговують на відзначення їхньої плідної участі в громадському, церковному і культурно-освітньому житті спільноти.

А таких незагаданих знайшлося кільканадцять тисяч. Знайти, зібрати відповідні дані про них — нелегка справа. Чимало виявилось таких, що про їхні імена можна було дізнатися лише з церковних, громадських та всяких інших архівів. Дякуючи добровільним помічникам пощастило отримати і опублікувати в цьому довіднику імена коло 16 тисяч осіб.

Довідник про людей, які творили славу 50-літню історію нашого поселення, нехай стане святим заповітом майбутнім поколінням і синівським відчитом перед Батьківщиною-Україною.

Василь Сокіл

Вступне Слово до ЕДУА Генерального Консула України

Велика справа закінчена. Зараз книга вже лежить перед тобою, читачу. Чи відчуваєш ти тепло обкладинки? Це не наслідок технологічного процесу друкування — це тепло душі авторів, добровільних помічників, що шукали інформацію, спонсорів та жертводавців, які віддали належне важливості цієї книги.

То що в цій книзі?

Маленькі життєві історії майже кожної української родини Австралії?

Імена і діяння видатних членів української громади, які опинились за дев'ять морів від Батьківщини, що виштовхнула або не прийняла їх?

Перепис українського населення на пам'ять нащадкам, тим хто не цурається свого походження, хто живе 50 років із словом «Україна» в серці і подумах, хто залишився вірний своїм принципам, своїй материнській землі в Карпатському міжгір'ї, Запорізьких степах, Полтавських ланах?

Фактичний матеріал для фахівців етнологів, які вивчатимуть безжалісним прискіпливим оком дослідника імміграційні процеси другої половини ХХ сторіччя?

Та це все є в книзі, а ще самоповага та гордість української нації, яка незламна в 50 мільйонах українців, що живуть в Україні, в 15 тисячах українців, що живуть в Австралії, в кожній окремій людині, що стала героєм і співавтором цього видання.

Розгорни книгу, читачу, продивись, пригадай, схили голову, відчуй... відчуй, як це відчув я.

З повагою,

Василь Корзаченко,

Генеральний консул України в Сідней

Звернення до Українського Народу

**у 50-річчя організованого українського життя в Австралії
та найстаршого українського часопису «Вільна Думка».**

Українські політичні емігранти, які в силу відомих причин змушені були залишити Батьківщину понад 50 років тому і знайшли притулок у багатьох країнах світу, зокрема і в найдалших від України Австралії і Новій Зеландії, неминуче відходять у вічність. З цим безповоротно можуть загинути найдостовірніші джерела про історію нашого поселення, громадське та особисте життя. Тому й виникла потреба якомога повніше зберегти для майбутніх поколінь джерельні матеріали про діяльність української спільноти в Австралії та Новій Зеландії, як унікальне явище в історії української діаспори, й тим самим увічнити наші імена і діяльність.

В усіх стейтах Австралії і в Новій Зеландії ще живі основоположники й піонери організованого українського життя наприкінці сорокових та на початку п'ятдесятих років. Їхні спогади про тих, кого вже нема в живих, додадуть до цього документального Енциклопедичного Довідника Українців Австралії багато важливого з тих давніх часів.

Книгою ЕДУА ми маємо на меті засвідчити народові Незалежної Суверенної Української Держави перш за все, що:

1. Ми залишили Рідні Землі з єдиною метою — продовжувати усякими доступними нам засобами боротьбу за визволення українського народу з-під московського панування;

2. Ми завжди і за всяких обставин були й залишаємось до останніх днів нашого життя нерозривною частиною усього великого Українського Народу;

3. А тому ми — українські політичні емігранти та їх нащадки — згуртувалися в один нерозривний національний моноліт, який уможливив нам об'єднано, на міцних духовних основах жити й діяти у найвіддаленіших країнах світу — Австралії та Новій Зеландії — і зобов'язав нас залишити правдиві відомості про цей час на наступні століття;

4. Тому ми, нижчепідписані сподіваємось від Достойного Президента та Верховної Ради України допомогати нашим наступним поколінням не відриватися від батьківського коріння, щоб вони ніколи не забували, чиї вони сини і дочки, внуки і правнуки.

5. З вірою, що всі наші духовні і матеріяльні надбання будуть надійно збережені, щоб стати загальноукраїнським здобутком, — ми, видаючи цей Енциклопедичний Довідник Українців Австралії, з чистим сумлінням перед Всевишнім і Україною відходимо в її історію.

(Підписали понад 200 ще живих основоположників та піонерів українського життя в Австралії і Новій Зеландії).

Спонсори ЕДУА

Спонсори-Філантропи

Володимир і Ядвіга Шумські
Микола Євсевський

Спонсори-Меценати

Національна Фундація СУОА
Українська Кред. Спілка «Карпати»
Українська Кред. Ко-оп. «Дністер»
Лев Богацький
Іван і Марія Грешко
Марія і Михайло Гоян
Маркіян і Ліда Домбровські
Олексій Черкаський
Іван Чернецький
о. митрат Іван Шевців
Стефан Шемеляк

Спонсори-Добродії

Ернест і Наталія Гуляк
Оксана Дейнека
Петро і Ніла Деряжні
Катерина Засць
Ольга Качан-Свідерська
Іван Контек з родиною
Марко Корнієнко
Юрій і Марія Кузик
Стефан і Марія Костишин
Маленія і Василь Марушечко
Матвій і Таїса Мелешко
Петро Мулик
Ярослав Парахоняк
Укр. Лікарське Т-во Австралії

Спонсори-Фундатори

родина Бурковських
Михайло і Марія Васишин
Олекса і Ірина Гаврилів
Віктор Грозний
Анна і Володимир Гуль
Анна і Осип Гурба
Леонід Денисенко
Юрій Денисенко
Люба Дерев'янка
Осип Дикий
Гай Домазар
Олександр Дроздовський
Ярослав Ілляшевич
Олег Кавуненко
Ірина і Михайло Когут
Леонід Лагеревський
Олекса Лемішук
Антоніна Мацібурко
Марія Меркле
Павло і Олександра Намурен
Роман Рибак
о. митрат Дмитро Сенів
Петро Середнюк
д-р Богдан Умриш
Антоніна і Микола Фільварків
Михайлина Щепна
Іван Ющук
Анастасія Яремчук
д-р Тарас Яськевич
Микола і Параскевія Яцишин
Українська Кред. Ко-оп. «Говерля»

Василь Сокіл

Вільна, будівнича Думка

(У 50-ліття першого українського часопису в Австралії)

Відомо, цивілізоване суспільство існує і розвивається завдяки трьом головним життєвим основам: церкві, освіті і засобам інформації. Морально здорова громада не може існувати без віри, знань і спілкування між людьми.

То ж цілком закономірно у перші роки прибуття на далекий континент українські поселенці подбали про спорудження церков, організацію шкіл і створення органів преси. Газета в ті роки потрібна була як об'єднувальна сила у творенні здорової громади. І ще можна ствердити, що саме преса мала відіграти головну роль, поєднуючи собою й релігійні та освітні проблеми.

ред. Володимир Шумський

Тому першою життєвою опорою стала газета для українських поселенців. Ще мине кілька років, поки побудуються церкви та заснуються школи, а вже 10 липня 1949 року вийшла до читачів «Вільна Думка». Незабаром створювалися інші органи преси — «Єдність», «Українець в Австралії» і «Церква і життя», але лише ця газета як організатор та вихователь от уже 50 літ виконує важливішу роль в житті спільноти. А вже в недавні часи прилучилися нові засоби інформації: радіо та телевізія. Вони не можуть замінити друковане слово, бо воно не тільки раз на день мовиться, але і лишається в історії як надійний її документ.

П'ятдесят років! Дві тисячі п'ятсот чисел «Вільної Думки»!

Який гігантський труд! Започаткували його чотири ентузіясти Володимир Шумський, Орест Питляр, Богдан Подольняк та Олександр Сіверський на мінімальній поліграфічній техніці, але на максимальному ентузіязмі!

Переглядаю трохи вже пожовклі сторінки перших чисел газети і пере-свідчуюсь, як різноманітний їхній зміст і імена авторів статей, одночасно закладалися головні принципи газетярства: оперативність, об'єктивність, правдивість і популярність викладу думок.

Редколегія «ВД» 1952-53 рр. Василь Онуфрієнко, Ярослав Масляк, Володимир Шумський, Іван Стоцький

40-ліття «ВД». Редактори Володимир і Марко Шумські

Безумовно, сьогодні числа газети значно яскравіше відбивають ці принципи, підкреслюючи незалежність вільної, будівної, чесної думки, як того вимагають читачі, до яких адресує вона своє слово.

50 років веде розмову з читачами незмінний редактор газети Володимир Шумський. Це дійсно трудовий подвиг! І нині, передавши вісім років тому керівництво газетою синові своєму Маркові, він і далі лишається видавцем. Нині газета в кращий бік змінилася, бо друкується новітньою технікою. В цьому заслуга молодого, талановитого газетяра Марка Шумського.

Пригадую, двадцять літ тому, коли ми з дружиною переїхали з США до Австралії, я зустрів з боку пана Володимира та інших газетних працівників вельми дружню підтримку мого бажання включитися в роботу газети. Для мене це було вирішальним у питанні, що я мав би робити в новій країні.

І от тоді я побачив, яку роботу доводилося виконувати редакторів для випуску кожного числа газети. Сидів він за лінотипом і складав літера за літерою статті, потім верстав сторінки, робив коректуру. І не бачив я жодного помічника, окрім вірної помічниці — дружини Ядвіги і найманого друкаря на досить примітивній, так званій, плоскій машині. То де в нього бралися сили? Певне, робота ця для нього була творчою, а вона здатна мобілізувати людину на невтомну працю з задоволенням.

Адже для кожного числа потрібно було організувати, замовити статті відповідно до поточних подій. Знову ж таки всю цю попередню роботу виконував один чоловік — редактор.

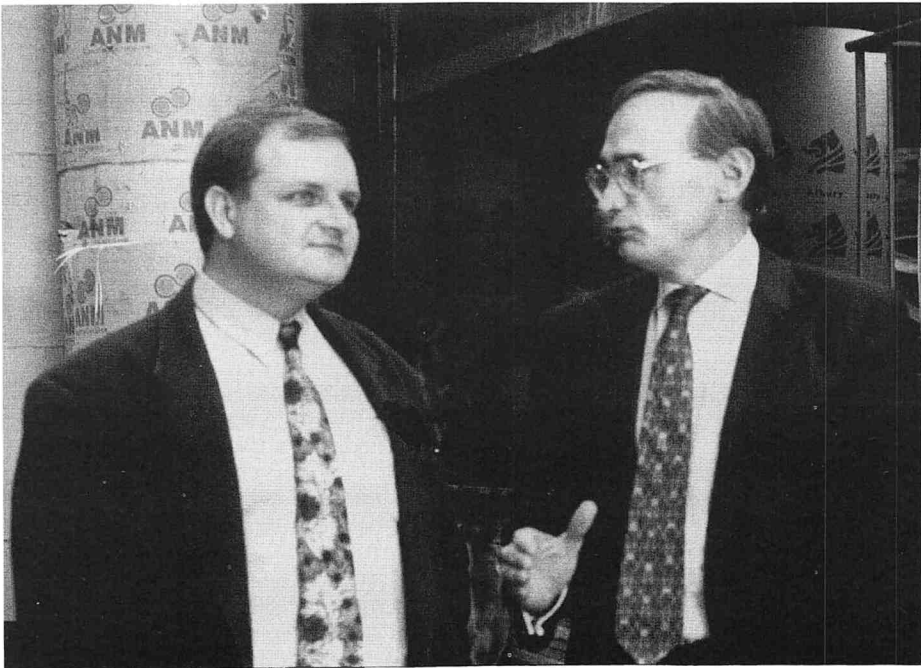
Нині змінилися умови праці. Пан Марко значно поширив коло авторів, а що найважливіше, придбав постійних кореспондентів в Україні. Головним представником «Вільної Думки» в Україні вже кілька років працює досвідчений журналіст Анатолій Михайленко, інформації і коментарі якого друкуються в кожному числі газети. Газета отримує регулярно інформації та матеріали від інших кореспондентів: з Одеси, Миколаєва, Херсону Ігоря Столярова, зі Львова Романа Панкевича та Вячеслава Камінського, з Дніпропетровська Миколи Чабана, Володимира Рожка з Луцька, Юрія Атаманюка з Івано-Франківщини, Петра Гайворонського з Донеччини,

вряди-годи з Сум, Полтави, Криму та ін. Матеріяли ці значно поліпшили змістовність «Вільної Думки» та, що важливо, створили певний авторитет газети серед вітчизняних читачів. Нині «Вільна Думка» доходить безпосередньо до багатьох організацій, бібліотек, навчальних закладів та окремим особам в Україні. Читачі звідси надсилають цікаві дописи від себе. Отож газета набирає всеукраїнського маштабу!

З проголошенням незалежності України, зрозуміло, змінився і зміст діяльності українських організацій в діаспорі. Це видно і в роботі газети. Замість попередньої багаторічної турботи про поневолену Батьківщину та мобілізацію визвольних сил у нинішню пору завданням діаспорної спільноти стала практична допомога нелегкому процесові зміцнення державности Вітчизни. В цьому полягає виключний обов'язок кожного з нас. Окрім гуманітарної допомоги кваліфіковані діячі з Америки, Канади започаткували безпосередню участь в розв'язанні економічних та культурно-громадських проблем в Україні. Це ж саме належить робити і австралійським українцям. У цьому плані повинна відпасти хибна думка про завмирання діяльності діаспори. Навпаки, вона нині повинна ще більше зростати саме у зв'язку з новими завданнями, створеними існуванням і зміцненням життєвого становища в нашій країні.

Скарги на те, що українська спільнота за кордоном буде чисельно зменшуватися через англізацію молоді, мусять виявитися безпідставними, оскільки англомовний українець все ж таки лишатиметься патріотом землі батьків і, не втративши материнської мови, матиме можливість і зобов'язання так чи інак служити на благо України. На це і необхідно вже зараз орієнтувати тутешню молодь українську.

Американська українська щоденна газета «Свобода» проіснувала понад 100 років і нині зберігає себе ще на довгі роки у формі щотижневої, подібно до «Вільної Думки». Наша газета вступає в нове десятиліття. І поки живе громада, житиме і вона. Я схильний твердити, що доки живе газета, доти житиме і діятиме громада. А мені особисто хочеться побажати собі, щоб пощастило відсвяткувати бодай 60-ті роковини «Вільної Думки»!

На фото: ред. «ВД» Марко Шумський і прем'єр НПВ Боб Карр.

† Анатолій Жуківський

Поселення українців в Австралії

На території Австралії живе приблизно 30 тисяч українців. Деякі з них залишили тільки прізвища (якщо їх не «австралізували»), деякі належать до українських церковних парафій — Української Православної або Української Греко-католицької Церков (кілька сотень приналежні до Євангельсько-Баптистської Церкви, або визнають Рідну Українську Національну Віру), але велика частина належить до українських суспільно-громадських організацій, як організована українська спільнота в Австралії.

Всі суспільно-громадські організації творять Союз Українських Організацій Австралії — громадська координуюча централю, що в свою чергу належить до Світового Конгресу Українців (СКУ), який охоплює українські поселення у «Західному світі».

Поселення українців в Австралії можна вважати «наймолодшим» тому, що своє існування починає ця «українська колонія» від розселення «переміщених осіб» після закінчення 2-ої світової війни, точніше від 1948 року.

Українську спільноту в Австралії можна вважати і треба називати політичною еміграцією тому, що ніхто не приїхав на цей континент з метою покращання свого матеріального стану. Українська еміграція в Австралії ніколи не була заробітчанською еміграцією. Люди, які сюди приїхали після 2-ї світової війни, не хотіли вертатися на батьківщину виключно з політичних мотивів — вони не хотіли жити в комуністичній системі.

Інша річ, що значна частина тої української спільноти не мала окреслених політичних переконань в позитивному сенсі. Тоді, коли більшість вирішила продовжувати боротьбу за Незалежну, Соборну Українську Державу, менша частина задовільнилася самою втечею від комуністів і рішила асимілюватися, тобто розтопитися в чужій стихії.

Більше того, частина українських емігрантів боялася відкрито признатися до свого українства, перебуваючи все ще в стані страху перед «всевидячим, всезнаючим і безпощадним» НКВД-КГБ чи якби ще назвати каральні органи СССР.

Хоч та малосвідома частина української спільноти творила (і творить) лише незначну меншину, існування її негативно впливало на оцінку української спільноти в Австралії як австралійськими, так і чужинецькими чинниками.

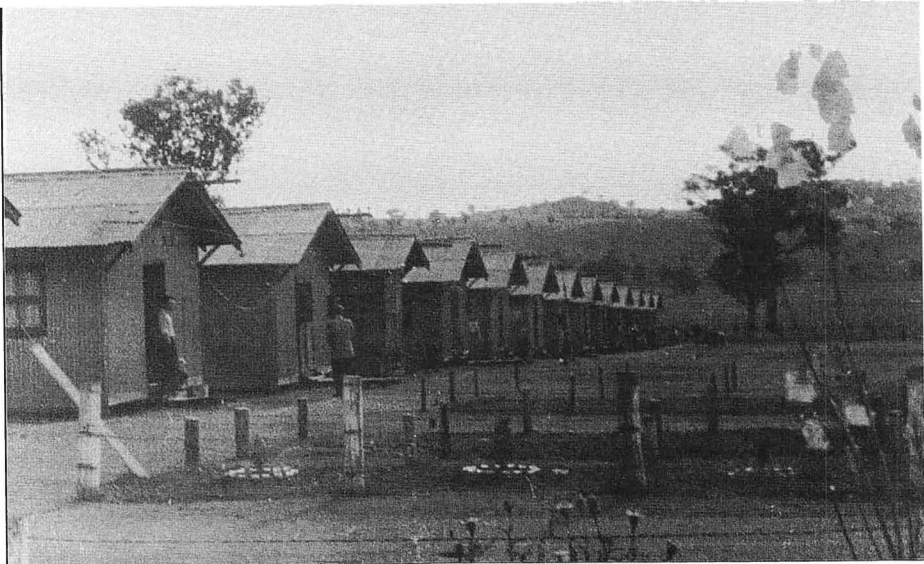

У редакції «ВД»: Григорій Бажул, Григорій Китастий, Володимир Шумський, Анатолій Жуківський

**Українці припливають до Австралії (Мельбурн 1951).
В центрі о. Іван Винницький.**

В парафіях Російської Православної Церкви досі можна зустріти певен відсоток таких несвідомих українців. Їм здавалося і, мабуть, й далі здається, що, належачи до російської православної парафії, вони забезпечені перед «українською політикою» (дехто уточнює це, як відмежування від «українських націоналістів»). Тепер після більше ніж 50-ти років поселення на цьому континенті, а в додатку, після розпаду Советського Союзу, здавалось би, що вже ніхто не повинен боятися «всезнаючого» КГБ — але, на жаль, люди продовжують відмежовуватися від організованого українського життя. Коли б наша «політична еміграція» була більше свідомою і не боялась панічно чогось неокресленого, можливо, що число українців в Австралії, а також і характер нашої суспільно-громадської і культурної діяльності був би інший.

На новому помешканні — таборове життя в Австралії

Історія і характер українського поселення

Для пересічного читача в Україні може бути цікавою історія цього українського поселення і характер української етнічної спільноти, яка тут опинилася.

Пишемо «опинилася» з розумом, бо в дійсності прибуття української спільноти до Австралії не було «вільним вибором», а «силою обставин».

Тому, може, буде цікаво застановитися над питанням, як прийшло до українського поселення на цьому континенті. Як уже згадано на початку цієї статті, перші транспорти з поселенцями прибули до Австралії після закінчення 2-ї світової війни. Але, згідно з австралійськими офіційними джерелами, перші українські поселенці прибули у березні й квітні 1948-го року.

Про Австралію в Європі були дуже обмежені відомості. Не багато знали про цей континент також і в Україні. Але витворилася така міжнародня ситуація, що десятки, а то й сотні тисяч «біженців» шукали країни, в якій могли б розпочати нове, нормальне життя.

Для сьогоднішнього покоління, при кінці двотисячоліття, навіть поняття 2-ї світової війни є дещо затуманене. Було ж це так давно...

Українські біженці в Німеччині й Австрії — після капітуляції

22 червня 1941 року потужні армії Гітлерівської Німеччини, разом з союзними військами Італії, Румунії, Угорщини, Словаччини й Фінляндії розпочали воєнні операції проти Союзів на фронті, що тягнувся від Північного до Чорного морів. Звичайно, що присутність військових з'єднань «союзників» мала виключно пропагандивне значення, бо в дійсності Німеччина окупувала Польщу, Чехо-Словаччину, Югославію (створено незалежну Словачку і Хорватську держави), Україну, Білорусь і частину Росії. З окупованих територій німці вивозили не тільки нагробоване майно і сировину, але також і робочу силу. Коли йдеться про Україну, то німці вивезли на невольничу працю до III-го Райху сотні тисяч робітників, переважно молодих чоловіків і жінок, щоб втримати господарський баланс. Ці невольники-«остарбайтери» (або «остовці») працювали в сільському господарстві та в усіх галузях індустрії.

Але крім «остовців» на території «Райху» працювали й десятки тисяч робітників з Галичини, доля яких була у деяких відносинах багато кращою ніж «остовців». Передусім робітники-українці з Генеральної Губернії не носили розпізнавчих знаків, могли їздити комунальним транспортом, ходити до кін чи театрів, харчуватися в ресторанах (якщо мали змогу).

Коли в 1943 році стало ясно, що Німеччина війну програє і коли почався «пляномірний» масовий відступ зі Сходу на Захід, в Німеччині й Австрії з'явилася іще одна категорія біженців. Це були люди, які не хотіли за жодних умов залишитися під советами. Ворожа комуністична пропаганда старається переконати всіх, що з України втікали виключно коляборанти, тобто ті «зрадники», які під час окупації співпрацювали з німцями. Але в дійсності, це не були жодні німецькі коляборанти, а українські патріоти, які були свідомі того, що із поверненням «на рідину» їх чекає каторжна праця у концтаборах, або й кара смерті. Між ними й були люди, які пережили 20 років під советським режимом, колишні вояки визвольної боротьби з часів I-ої світової війни, вояки різних українських військових формацій 2-ої світової війни, які вели боротьбу за звільнення України з-під большевицького ярма, а також боролися й проти німецьких окупантів за встановлення вільної незалежної Української Держави. А тому були також і політв'язні німецьких концтаборів та воїни Української Повстанчої Армії, які тернистими шляхами пробилися на волю до Австрії й Західної Німеччини.

На окрему увагу заслуговують так звані «старі емігранти», що після Визвольної війни 1918-1921 років опинилися у Польщі. У більшості це були політичні і суспільно-громадські діячі із західних земель України.

Були й політичні емігранти з Чехо-Словаччини та Румунії.

Отже напередодні німецької капітуляції на територіях Німеччини й Австрії опинилися українці, яких можна було б поділити на такі категорії:

1. «Остовці», забрані насильно на невільничу працю, переважно молоді українки й українці, які на одязі носили відзнаку «Ost». Вони, якщо не працювали в сільському господарстві, то переважно жили у фабричних гуртожитках під постійним наглядом як полонені або раби.

2. Професіонали, zatrudнені німецькою окупаційною владою в різних індустріальних і господарських підприємствах, евакуйованих з України до Німеччини. Ті люди також переважно жили в гуртожитках, а користувались більшою свободою і вони не зобов'язані були носити відзнаку «Ost».

3. Втікачі-біженці з України, що перед відступом німецьких військ всякими засобами й способами втікали на Захід. Переважно, коли вони опинилися в Галичині, ними опікувалися Українські Допомогові Комітети, що забезпечували біженців харчуванням і евентуально транспортом на Захід. Між тими біженцями окрему групу творило духовенство Української Автокефальної Православної Церкви, що разом з Єпископатом прямувало на Захід.

4. Біженці з Галичини, Холмщини й Підляшшя — українських територій, що належали до т. зв. Генерального Губернаторства. Евакуація українців з тих територій переводилась організовано органами Українського Центрального Комітету. Українське населення тих територій було німцями трактоване дещо інакше, ніж польське населення. І коли наближався фронт воно було загрожене терором польських боївків.

5. Групи так званих «старих емігрантів» з Польщі, Білорусі, Східної Німеччини і Чехо-Словаччини.

6. Полонені радянської армії.

Треба підкреслити, що серед українських емігрантів було дуже мало духовенства Української Греко-Католицької Церкви. Сталося це наслідком виразного розпорядження Митрополита Андрія Шептицького, який доручив священикам залишитися зі своєю паствою на Рідних Землях. Невелике число греко-католицького духовенства, яке прибуло на Захід, це були переважно ті, яких німці насильно евакуювали.

Отже на територіях Німеччини й Австрії опинилося немало українських біженців, з усіх земель України, різного віку, різного соціального стану і також різних політичних переконань, хоч всі були вороже наставлені до комуністичної Росії і до комуністичної системи взагалі.

Додаймо до того ще вояків з різних формацій Української Національної Армії, зформованої на початку 1945-го року під командою генерала Павла Шандрука і таким чином матимемо повну барвисту мозаїку української політичної еміграції, двадцять тисяч якої опинилося й в Австралії.

**Перші сходини пластунів у Гайд Парку (Сідней 1950).
Зліва: третій О. Корженівський, четвертий А. Жуківський,
шоста Оксана Жук (Соловій) та сьомий Тарас Триш.**

д-р Михайло Чигрин

Наші перші кроки в Австралії та сьогодення

Говорячи про 50-літній наш, як емігрантів, побут в Австралії, говорячи про наші наміри, змагання, надії й сподівання, які ми мали вступаючи на цю, далеку від рідних земель, для більшості з нас незнану територію, про наші успіхи в ній за цей час і наші невдачі, треба, перш за все, полинати думками в-понад 50 років назад. І не тільки в перші дні й роки нашого побуту тут, на цьому п'ятому континенті, а й далі назад, якщо не в Україну, то в Європу — Німеччину, Австрію й інші країни Західньої Європи, де ми опинилися, примушені воєнними чи післявоєнними обставинами, звідки ми почали наше еміграційне скитання.

На відміну від довоєнної еміграції наших земляків до Північної й Південної Америки, ми покидали наші рідні землі в більшості не добровільно, — ми були змушені це робити, чи то силою забраними на примусові роботи до гітлерівської Німеччини, чи то втікаючи від московсько-більшевицької навали в нестане майбутнє, рятуючи своє життя, з метою дальшої боротьби за кращу долю українського народу... Ми не покидали наші рідні землі, а йшли на чужину, незнаний світ, не для пошуку кращого життя, і зарібку, ми не були заробітчанською еміграцією, ми були еміграцією *політичною*.

І тут треба застановитися, ким були наші емігранти на рідних землях в Україні, що робили, чому їх силою вивозили, або чому вони втікали.

Отже, найперше, це в більшості молоді люди, силою вивезені на примусові роботи до Німеччини, Австрії, до окупованих німцями країн Західньої Європи.

Друга категорія людей — це були суспільно-громадські й політичні діячі, яких окупанти відразу були б знищили, або заслали в концентраційні табори.

І третя категорія — це емігранти після Першої світової війни, які після поразки українських визвольних змагань були змушені лишити свої землі, а також безпосередні учасники Другої світової війни — Першої Української Дивізії Української Національної Армії, Української Повстанської Армії та українські втікачі з советської армії.

Українці припливають до Австралії

І майже всі вони опинилися в так званих ДіПі таборах в очікуванні незначного майбутнього. Велика кількість була насильно вивезена до ССРСР, а коло 200 тисяч очікували переселень у незнаний світ. Це були селяни, робітники й інтелігенція і переважно всі вони були патріотично настроєні, скучали за рідними в краю, але свідомі були, що їх в Україні, якщо б вони повернулися, каральні органи НКВД розстріляли б, або заслали б у концтабори.

Коли настала можливість покидати переселенчі табори і переїжджати в заокеанські країни, переважно в Північну й Південну Америку, згідно зі статистичними даними проф. В. Кубійовича, коло 20 тисяч українців переселилося в 1948-50 роках до Австралії, де наших поселенців, як нам було відомо, за винятком одиниць, не було.

Отже, почавши з квітня 1948-го приїхали до Австралії колишні українські селяни, робітники, професори університетів, доктори, інженери й інші професіонали. Приїхали не з надією на краще життя, а для збереження свого життя, приїхали зобов'язані дворічним контрактом австралійського уряду виконувати будь-яку працю, без огляду на наші кваліфікації.

І ми працювали в поті чола, часами й нарікали на свою долю. Працювали будуючи дороги, по фабриках, на плянтаціях цукрових тростин у субтропічному кліматі, щоб забезпечити можливість життя собі, своїм родинам. Але одночасно не забували і про нашу українську спільноту. Серед чужинців шукали своїх земляків, нав'язували з ними зв'язки, гуртувалися, почали творити менші чи більші гуртки, громади. На початках сходились по різних бараках, де нас було поселено, сходилися у вільних хвилинах по парках.

Не легко було збиратися на першому році більшими гуртами, бо були розкидані по широких австралійських просторах. Все ж таки українці на теренах розлогих великих міст — Сіднею, Мельборну, Аделаїди, Брізбену, Перту тощо — швидко нав'язали між собою контакти з метою налагодження організованого життя.

Слід підкреслити, що на самому початку організованого українського життя появляється в липні 1949 року перша українська газета в Сідней «Вільна Думка». Потім появляються в Аделаїді часопис «Єдність» і двотижневик «Українець в Австралії» (спершу в Аделаїді, відтак у Мельборні).

Помешкання новоприбулих українців у таборі Бонегілля (Вікторія. 1949).

**Українці маршують вулицями Сіднею (1951, Australia Day).
Провадить Галина Демчик. В першому ряді: Лада Пеленська,
Марія Добровська, Олена Жук, Галина Храпач.**

Отже творяться в Новому Південному Велсі Українські Громади Сідней (на початку з домівкою в Редферні, відтак у Лідкомбі), Бенкставні, Чульорі, Горнсбі, в Сефтоні — Бас Гіл — Честер Гілі, Мерриллендсі, Кабраматті, Ферфілді, Мерриллендс — Гренвіл — Гілфорді, Тунгеббі, Блектавні — Мт Друїті — Пенріті, а поза Сіднеєм — у Ньюкастелі, Майтленді, Квінбієні, Воллонгонгу, Оренжі, а також у столиці Австралії — Канберрі. Кілька місяців раніше створилися в Австралії такі дві Стейтові Українські Громади: в Аделаїді — УГ Південної Австралії та в Мельборні — УГВікторії з своїми філіями. Незабаром організуються стейтові Українські Громади Західньої Австралії — у Перті, Квінсленду — у Брізбені та вкінці — УГ Тасманії в Гобарті.

Майже одночасно організовується Союз Українок Австралії із своїми численними відділами, молодечі організації Пласт і Спілка Української Молоді, суботні Рідні школи та цілий ряд товариств: Т-во Українських Інженерів, Наукове Товариство ім. Шевченка, студентські товариства тощо. Постають хори, театральні, танцювальні, мистецькі гуртки, спортивні товариства.

У 1950 році організовується всеавстралійська громадська централа — Об'єднання Українців Австралії.

Не відстає і політичне життя. Постає Товариство Прихильників Сприяння УНРаді, націоналістичні організації ОУНм, ОУНб, СВУ, ЛВУ, прихильників УГВР та споріднені їм організації-товариства.

Дуже активно проявляється церковне життя — УКЦ та УАПЦ, будуються українські церкви, творяться церковні журнали: — православний «Наш голос», потім «Праця й життя» та згодом Українська Католицька Церква видає церковно-громадський тижневик «Церква й життя».

Незабувається рівночасно про наш доріст — молодь. Організуються при Громадах суботні українські школи, починають існувати і розвиватись молодечі організації Пласт і СУМ, купуються для молодечих організацій площі.

Праця, можна сказати, кипіла на всіх фронтах тим більше, як постали по поодиноких громадах свої власні домівки. Почали відбуватися різні імпрези, академії, розвагові імпрези в переповнених залах, відбувається кількатисячна демонстрація в річницю голоду, в обороні українських політв'язнів тощо.

Постають українські кооперативи в Сідней, Мельборні, Аделаїді, Брізбені, Перті.

Для координатії освітньої праці твориться Центральна Шкільна Рада, старанням якої українську мову визнано як одну з матуральних предметів при остаточних іспитах середніх шкіл.

Згодом за ініціативою і великим вкладом праці редакції «Вільна Думка» створено Фундацію Українознавчих Студій в Австралії — ФУСА з метою заснування Катедри Українознавства в Австралії — КУА, а в Мельборні заходами Української Громади Вікторії створено Допомоговий Фонд Українських Студій — ДоФУС, який фінансує український лекторат при університеті ім. Монаша.

З Австралійської Державної Радіостанції СБС (SBS) почали передаватися три рази на тиждень радіопрограми українською мовою.

Українську Австралію почали відвідувати заокеанські українські гості. Між ними: Президент Уряду УНР Микола Лівіцький, провідник ОУН-р Ярослав Стецько з дружиною Славою, представники проводу ОУН-м Ярослав Гайвас та Зеновій Книш, президенти СКВУ о. д-р Василь Кушнір, д-р Петро Саварин, Маруся Век, проф. Воскобійник, Андрій Гайдамаха, Микола Суховерський; науковці: професори Володимир Кубійович, Ярослав Рудницький, Микола Степаненко, Василь Маркус, Теодор Мацьків, Наталя Пазуняк, Володимир Янів; дисиденти — довголітні в'язні советських концтаборів: Леонід Плющ, Валентин Мороз, Надія Світлична, Левко Лук'яненко, Богдан Горинь, Ніна Караванська, Петро Рубан, Йосип Тереля; політичні діячі з України: поет Дмитро Павличко, спікер Українського Парляменту Іван Плющ, екс-президент України Леонід Кравчук, письменник, народній депутат Володимир Яворівський, голова Радіо «Україна» Олександр Дикий, Гетьман Українського козацтва в Україні Володимир Мулява.

Побивали в Австралії й мистецькі ансамблі та співаки з України: Дмитро Гнатюк, хор «Видубичі», Ансамбль «Галичина», співачка Ніна Мельник, Ніна Матвієнко, Світлана Годлевська, Марійка Бурмака, Лариса Ковальчук, співаки Михайло Сливозький, Павло Дворський, Марян Шуневич, Ігор Богдан, Олег Павлишин, ансамблі «Зорепад», «Рекрут», «Юність», львівське тріо Бандуристок, композитор Олександр Спаринський; кіноактор — Іван Гаврилюк; емігрантка-співачка з України Галина Колесник, з Канади: Оксана Рогатин, Хор «Тирса», Хор «Дніпро», Ансамбль «Іскра», Тріо «Верховина»; з США: Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка, Михайло Мінський, Ія Мацюк, Галина Андрядіс, піаніст Роман Рудницький, гумористи панство Мариняки. з Англії: бандурист-співак Володимир Луців...

Демонстрація 3500 українців у Сідней відзначає в 1953 р. 20-ліття штучного голоду в Україні.

Редактор «ВД» Володимир Шумський з дружиною Ядвігою (поруч о. Іван Шевців і владика Іван Прашко) вітають Патріярха Йосифа Сліпого в Австралії.

З Церковних провідників-ієрархів нас відвідали: Кардинал Української Католицької Церкви Йосип Сліпий, Архієпископ Іван Бучко, Кардинал Мирослав Любачівський; Митрополит УАПЦ Мстислав Скрипник, Митрополит Андрій, Митрополит Василь, Архієпископ Константин та Єпископ Антоній.

Не стояла наша спільнота Австралії осторонь від загального життя нашої діаспори в світі. СУОА стало членом Світового Конгресу Вільних Українців (СКВУ), наші представники брали участь в наших заоканських з'їздах, конференціях, зустрічах політичних і церковних організацій, а останнім часом і в незалежній Україні...

Отож, як бачимо, українська спільнота в Австралії завдяки жертвній праці нашої інтелігенції, при підтримці широких українських мас, за відносно не довгий час, досягнула досить багато, доказуючи тим, що ми не були заробітковою еміграцією, не дбали тільки про своє особисте забезпечення, а при тім, щоби не розгубитися в чужому морі, творили на чужині малу свою Україну, від якої ми були відлучені безмежними просторами тільки фізично, але нашими думками, душею були там на наших рідних землях, з нашим народом.

Та час втік. Не стало невтомних, повних самопосвяти жертвних піонерів, життя почало послаблюватись, громади — бідніти, деякі ліквідувались, перестали існувати деякі організації, почали порожніти навіть наші, будовані нами церкви-храми...

Попри наші успіхи мали й невдачі. Попри всі наші старання нам не вдалось стовідсотково виховати наших нащадків так, як би ми хотіли, хоч як ми старались. Чуже середовище все більше їх поглинало в себе і ми маємо все менше тих, кому би могли передати наші п'ятдесятилітні надбання.

Можемо лише апелювати до наших тепер громадських провідників, щоби вони взяли повище під увагу і робили все можливе, щоби наші надбання зберегти якнайдовше, не дати їм пропасти.

Треба звернути ще більшу увагу на наш доріст, на тих, що мають прийти після нас. Україна їх буде потребувати...

Австралія — українські поселенці

*Жовта квітка незнана, тебе я побачив уперше,
Коли вийшов у ліс подивитись на землю оцю...
Сотні вражень колишніх роками із пам'яті стертих
Я тебе, мов усмішку нової землі бережу...*

Василь Онуфрієнко. «Воттел-трі» 1960 р.

Воєнна хуртовина Другої світової війни створила досить поважно чисельну групу людей — жертв війни у суспільній структурі людських відносин серед населення нашої планети.

Цю групу чи категорію людей було іменовано досить дивною, навіть для них самих, назвою «Переміщені особи» (Displaced Persons).

Ця категорія людей складалася з осіб, яких у переважній більшості вихор війни вирвав з-під батьківської стріхи і кинув на територію країн Центральної Європи.

Ці люди, після закінчення війни, або не мали можливості повернутися на свою батьківщину, або в більшості не бажали повернутися через певні політичні чи економічні в той час обставини в країнах їхнього походження.

Українці становили поважну кількість серед категорії цих людей.

Населення України протягом Другої світової війни, найбільшої та найжорстокішої в історії людства, зазнало мільйонних людських втрат. Воно зазнало їх не тільки безпосередньо на фронтах війни, в повстанській боротьбі проти різнокольорових окупантів, в масових розстрілах, чи в страшних нацистських концтаборах, а і в тому числі, насильно вивезених на примусову працю до німецького Райху та втікачів, життя яких було загрожене червоним сталінським чи брунатним терорами.

Після закінчення війни ця поважна кількість бездомного, знедоленого люду становила для західного демократичного суспільства поважну проблему.

Виникла необхідність примістити цих людей, дати їм, до певної міри, можливість жити людським існуванням.

Центральні та західні країни Європи були виснажені та зруйновані війною і прийняли до себе додаткове число населення, в післявоєнний період, не мали жодної можливості. Тому виїзд з зuboжілої повоєнної Європи та можливість поселення в заокеанських країнах набирає досить поважної ваги.

Країна нашого поселення Коммонвелт Австралії (Commonwealth of Australia), помимо своїх життєвих, економічних та стратегічних інтересів, до певної міри, керуючись гуманітарними принципами чи сантиментами, прийняла до себе на поселення, порівнюючи з іншими країнами світу, за виключенням Сполучених Штатів Америки, найбільше число цих людей.

Коли ж взяти та порівняти загальний потенціал, розміри індустрії та кількість населення США та Австралії, то питома вага в поліпшенні долі та влаштуванні переміщених осіб-біженців схиляється різко на користь Австралії.

Число біженців, котрі прибули до Австралії згідно з програмою Масового Переселення чи Програмою Переміщених осіб (Mass Resettlement Scheme or Displaced Persons Scheme) в періоді між січнем 1947 та вереснем 1952 року, становило 170.200 осіб.

Українці згідно з урядовою статистикою (Year Book of the Commonwealth of Australia, 43) виносили трохи більше 10 відсотків — 17.239 осіб (Marjorie Barnard «A History of Australia»).

Проте, на думку деяких українських громадських діячів, кількість українських поселенців в Австралії має бути дещо вища (більша), бо певна кількість їх приїхала сюди, маючи громадянство інших європейських держав.

Тут слід зазначити, що певна невелика кількість біженців з європейського континенту прибула до Австралії ще в середині та в кінці тридцятих років. Це були в основному втікачі від нацистського терору. Вони

становили невеликий відсоток імігрантів, що поселилися перед Другою світовою війною. Хвиля цієї іміграції, сама по собі, через депресію 30-тих років була чисельно дуже незначною.

Під час Другої світової війни і після її закінчення, в перебігу якої рідкозаселена Австралія опинилася перед серйозною небезпекою інвазії — вторгнення, клич «Населитися або загинути!» (Populate or Perish — заселитися або зникнути) стає більш виразним і поважним, ніж будь-коли раніше.

Відчувалося, що збільшення населення необхідне не тільки для національної безпеки, але потрібне для розробки та використання — експлуатації колосальних природних ресурсів Австралійського континенту.

Крім того, під час війни Австралія була в великій мірі відрізана як військовими діями, так і нестачею відповідного транспорту, від її традиційних джерел постачання — ввозу готових фабрикатів-речей, важливих для дальшого розвитку індустрії та виробництва і деяких дефіцитних речей щоденного вжитку, необхідних для утримання відповідного стандарту (рівня) життя.

Українці в таборі Бонегілля вітають міністра імміграції Артера Колвела (1949 р.).

Це привело до зрозуміння потреби позбутися залежності від ввозу-імпорту цих речей і забезпечити відповідне виробництво в самій Австралії.

Для реалізації цього треба було мати робочий потенціал для нової і незалежної від зовнішнього, закордонного ринку, індустрії. Цей потенціал робочої сили (робочих рук) можна було створити лише збільшенням населення.

Наслідком цього уряд склав широку іміграційну програму, розміром ще не баченим за всю історію Австралії. Ця програма мала реально-істотну підтримку всіх австралійських політичних партій, профспілок та працевдавців.

В 1944 році тогочасний прем'єр-міністр Австралії Джон Кертін (John Curtin) засновує Дорадчий комітет, який займався розробкою питань та програми повоєнної еміграції. У своєму кінцевому звіті комітет рекомендував створення Федерального Департаменту Іміграції (Commonwealth Department of Immigration), що і зробив уряд в 1945 році.

Першим міністром іміграції став Артур Колвел (Arthur Calwell), пізніше довголітній лідер Австралійської Робочої Партії.

Одночасно також розгортає свою роботу Федеральна Служба Праці (Commonwealth Employment Service), що — крім головного свого завдання, влаштування працівників на відповідні посади чи ділянки праці — подавала регулярно урядові статистику про загальнонаціональний рівень запотребовання робочої сили та її ресурсів.

На початках іміграційна програма мала на меті приїзд до Австралії високопропорційності британських поселенців.

Проте, в скорому часі, федеральне міністерство імміграції на чолі з далекоглядним державним діячем А. Колвелом оцінило великий як фізичний, так і інтелектуальний потенціал переміщених осіб, їхній динамізм та користь їхнього поселення для розвитку і майбутнього Австралії і включає їх до іміграційної програми.

В 1946-1947 роках департамент іміграції висилає до країн Центральної Європи відповідні вербувальні комісії для вибору імігрантів. Переважна більшість переміщених осіб — біженців (потенціально імігрантів) — проживала саме в цих країнах, в таборах переміщених осіб (D.P.) під опікою Міжнародної Організації Біженців (International Refugee Organization) IRO. Ця організація являлася одною з численних агенцій Організації Об'єднаних Націй (United Nations Organization) і вона була офіційно заснована 24 жовтня 1945 року на основі так званої Атлантичної Хартії — декларації, підписаної великобританським прем'єр-міністром Вінстоном Черчілем (Winston Churchill) та президентом США в серпні 1943 року, в найтяжчі часи Другої світової війни.

Одною з основних засад цієї декларації було право людства всіх країн жити їхнім життям у свободі без страху та нужди («...Enable men in all lands to live out their lives in freedom from fear and want»).

Першим Головою Генеральної Асамблеї ООН був д-р Герберт Еват (Dr. Herbert Evat), тогочасний міністр закордонних справ Австралії, слід підкреслити, що це одна з найважливіших та почесних дипломатичних посад світу і вибирається генеральною Асамблеєю терміном на один рік.

В 1997 році цю посаду займав визначний український дипломат, бувший міністр закордонних справ України Геннадій Удовенко.

В 1948 році після відповідної перевірки австралійськими іміграційними та медичними комісіями українці з таборів IRO морськими транспортами прибувають до берегів п'ятого континенту Австралії, як частина масової повоєнної іміграції.

Історія Австралії була доволі влучно окреслена, як історія іміграції.

Первісне заселення людиною території Австралії, згідно з сучасною думкою істориків-археологів, мало місце приблизно 50.000 років тому.

Пrawdopodobно, в цьому часі, як подано в історичному довіднику під назвою «Книга австралійських фактів» (The Readers Digest Book of Australian Facts, 1992), перші аборигени прибули, можливо, морем до австралійського континенту, правдоподобно, до північної частини суходолу.

10.000 років пізніше вони досягли південно-східнього та східнього побережжя континенту. Пройшло довгих 20.000 років поки вони заселили, хоч і доволі не густо, повністю весь континент.

Приблизно 11.000 років тому рівень моря, раптово піднявшись, відрізує острів Тасманію від основного суходолу й ізолює населення Тасманії від материка.

Найстаріший інструмент (чи знаряддя) зроблений людиною, що був до цього часу знайдений археологами, це дерев'яний бумеранг, виріб якого датується між 8200-6900 роками до народження Христа (до нашої ери). Знайдено його було в Південній Австралії (Wyrrie Swamp S.A.).

3000 років тому аборигенські племена південної Тасманії опанували виробництво дерев'яних човнів, які вони вживали для полювання на тюленів.

В 1200-тих роках нашої ери аборигенські племена на території сучасної Вікторії починають будувати кам'яні хатини в напівосілих хуторських поселеннях.

5000 років тому індонезійські рибалки починають регулярно відвідувати північне побережжя Австралії.

Ще в сиву давнину європейські античні географи були переконані, що серед водяних просторів Південної півкулі існує великий суходільний масив, який вони називали «Terra Australis Incognita» — «Земля Південна Невідома», або «Земля Південна Незнана».

Здогади про існування цього материка суходолу занотовані в другому столітті нової ери (по Різдві Христовім) відомим грецьким вченим картографом Птоломеем. Він намалював мапу тогочасного відомого йому і уявного світу, позначаючи на півдні водяних просторів, що знані нам тепер як Індійський океан, материк під назвою «Terra Incognita».

Середньовіччя в Європі було свідком прискороного розвитку торгівлі та ремесла. Внутрішній європейський ринок стає, до певної міри, на той час тісним. Виникає необхідність у пошуках нових ринків збуту, а головне — джерел ресурсів та колонізації. Щоб забезпечити це, починає швидкими темпами розвиватися морська фльота і в пошуках заморських ринків, ресурсів та нових земель синіми океанськими водами рушають португальські, еспанські, голландські та британські кораблі.

Перші європейські навігатори дісталися до берегів Австралії щойно у 17-му столітті (1606-1688 роки). Це були Люїс де Торез (Lois de Torres), Дірк Гартог (Dirk Hartog), Абель Тасман (Abel Tasman) та Вільям Демпієр (William Dampier). Це були переважно короткотермінові або випадкові контакти з австралійським континентом, який був названий ними Новою Голландією (Hollandia Nova).

Щойно в кінці 1660-тих років наукова інституція під назвою Королівське Товариство Лондону (Royal Society of London) звернулася з проханням-вимогою (request) до британського адміралства вислати морську експедицію в південні води земної кулі з метою обстежити та дослідити масив австралійського континенту.

В кінці 1768 року вітрильник (баркас) «Зусилля» (Endeavour) під командою (на той час) лейтенанта Джеймса Кука (James Cook) вирушає з Плимуту (Англія) на південь. Дж. Кук, прекрасний мореплавець, був також досить вправним картографом та компетентним астрономом. Цими якостями він був добре зведений Адміралству і вибір його очолити дослідницьку та наукову експедицію був досить вдалим.

В першій половині 1769 року Дж. Кук в районі Таїтських островів провів астрономічні спостереження феноменального транзиту планети Венери. (Подібний транзит Венери між Землею та Сонцем трапляється раз на сто років).

Звідси «Зусилля» пливе до Нової Зеландії і, пробувши тут 6 місяців, вирушає 31 березня 1770 року у напрямку західнього побережжя Австралії. Наблизившись до західнього берега континенту в районі сучасної Вікторії, 20 квітня Дж. Кук повертає на північ, плывучи вздовж берега, і о 3-й годині дня 30 квітня «Зусилля» стає на якір в Ботанічній затоці (Botany Bay), території сучасного Сіднею.

Пробувши тут певний час, Дж. Кук продовжує пливти на північ, проводячи дальші картографічні роботи. Він називає територію дослідженого та скартографованого ним побережжя Новим Південним Велсом (New South Wales) і проголошує його іменем короля Георга III, приєднаним до британської Корони.

В цій експедиції, що увійшла в історію під назвою Перша подорож капітана Кука (First Voyage of Captain Cook), був визначний науковець, пізніше Президент Королівського Товариства Джозеф Бенкс (Sir Joseph Banks). Він очолював наукову групу, що складалася з семи осіб, в числі цієї групи були шведський натураліст доктор Д. К. Солендер (D. S. Solander) та ілюстратор-ботаніст С. Паркінсон (S. Parkinson). Вони зробили цінні описи та ілюстрації з флори та фауни Австралії.

Повернувшись додому, Дж. Кук був підвищений до ранги капітана і в 1772 році двома кораблями «Рішучість» (Resolution) та «Пригода» (Adventure) рушає в наступну наукову експедицію.

Події відкриття на заході австралійського континенту розвиваються своїм шляхом. Цього ж 1772 року французький дослідник капітан Франціс Алоуарн (Francios Allouarn) проголошує суходіл західнього побережжя посілістю Франції, закопавши на березі в районі Черепашої Затоки (Turtle Bay) пляшку з відповідним записом та двома французькими монетами.

Проте Франція нічого конкретного, крім цієї символічної церемонії, не зробила для дальшого розвитку території та її колонізації.

Прошло майже півстоліття і західня частина австралійського материка була зформована як колонія і приєднана до британської Корони та решти Австралії капітаном Королівської фльоти Чарльсом Фрімантлом (Charles Fremantle) в 1829 році і дістала назву Західня Австралія (Western Australia).

Між 1801 та 1803 роками навігатор Меттью Фліндерс (Mathew Flinders) проплив навколо Австралії, повністю скартографувавши все побережжя Австралійського континенту.

Його картографічні праці були надзвичайно точні і вживалися для відповідних розробок та подорожей довгий час.

Повернувшись до Англії, він останні 4 роки свого життя писав книгу під назвою «Подорож до землі Австралії» («Voyage to Terra Australis»).

В ній він доказував, що назва цілого континенту «Нова Голляндія» помилкова, так як голляндські навігатори-дослідники абсолютно нічого не знали про східні області цього земного масиву.

Фліндерс серйозно рекомендував назвати весь континент Австралією.

Ця назва починає на той час вживатися все частіше й частіше і в 1817 році тогочасний губернатор Нового Південного Велсу Л. Макворі (Lachlan Macquarie) поставив прохання урядові британської Корони вживати назву «Австралія» у всіх офіційних листуваннях та донесеннях.

Недивлячись, що західне побережжя та береги Тасманії були знані голляндцям в середині 17-го століття, для освоєння нових земель, та ще й до того не обіцяючих швидких прибутків, вони не мали досить ресурсів та спроможности.

Так як і еспанці та португальці, вони не хотіли, щоб нововідкритими ними землями оволоділи їхні багатші конкуренти і тому тримали в таємниці свої географічні відкриття в південно-східній частині Індійського океану та південно-східніх водах Тихого океану.

А тому заселення Австралії переселенцями з Європи почалося лише в кінці 18-го століття, після того як східне побережжя було обслідуване вище згаданю експедицією британського мореходця Джеймса Кука, який оголосив це побережжя від 38 ступеня до 10,5 ступеня південної широти володінням Великобританії. Великобританія намагається в скорому часі закріпити за собою цю нову колонію, бо це посилювало її позиції в південній ще мало дослідженій та неосвоєній частині Тихого океану. Це розширяло сферу її колоніальних володінь і творило можливість експлуатації (використовування) нових територій.

Віддаленість та ізоляваність Австралії від решти материків Земної кулі вплинули на розвиток початкової колонізації.

Капітан Джеймс Кук

Капітан Артур Філіп

Тому що англійські володіння в Північній Америці, які служили місцем заслання невідповідного, згідно з поглядами тогочасного суспільства, елементу, були безповоротно втрачені після війни за Незалежність в 1776-1783 роках і створення нової держави Сполучених Штатів Америки (USA), куди до цього часу уряд Великобританії вислав приблизно тисячу осіб (засуджених) річно, то увага уряду звертається до цих нових земель, які були відкриті капітаном Куком.

Ці землі, віддалені й ізольовані від Великобританської метрополії, були зручні для заснування зсильних поселень (Penal colonies), розглядалося також і вигоди експлуатації (використання) цих земель у майбутньому.

Вони також могли служити опірними пунктами для кораблів британської фльоти та скріплення її позицій в суперництві (ривалізації) з Францією в південних та центральних водах Тихого океану.

Крім того, серед прихильників монархії та льяольних британській Короні мешканців північної Америки, після вище згаданої війни за Незалежність, виникла ідея масового переселення монархістів з новоутвореної держави республіканського устрою — США.

Головним речником ідеї переселення льяоїстів був Джеймс М. Метра (James M. Matra). Це був офіцер Королівської фльоти, виходець з льяольної американської родини (Loyalist American Family).

В минулому віці він був мічманом (midshipman) на вітрильнику «Зусилля» під командою Дж. Кука і побував на Австралійському континенті.

Цю ідею в принципі підтримував сер Джозеф Бенкс, проте льяоїстів нараховувалося, разом з родинами, понад 100 тисяч осіб. Однак на виконання подібного пляну, тобто переселення такої маси людей та їхнє влаштування на новому місці, беручи до уваги тогочасний транспорт, віддаль та кошти, навіть така багата країна як Великобританія не мала спроможности. Тому рішення відносно використання земель східного побережжя Австралії на початках було обмежене лишень заснуванням зсильних поселень.

Тут слід зазначити, що основна маса льяоїстів, яка вирішила залишити Сполучені Штати, переселилася до Канади, що на той час залишалася британською колонією.

Офіцер Королівської фльоти, капітан Артур Філіпп (Arthur Phillip) очолив експедицію, яка мала відійти до берегів Австралії в жовтні 1786 року. Він дістав уповноваження від уряду на заснування першої на австралійському континенті зсильної (каторжної) колонії і був призначений її губернатором (управителем).

Через затримку в ремонті та оснащенні кораблів так звана «Перша фльотилія» (First Fleet) в складі 9 торговельних кораблів, 6 транспортних суден з засланнями та 2 бойових кораблів рушила в далеку подорож до берегів Австралії 13 травня 1787 року.

Особовий склад експедиції під команду Філіппа становив приблизно півтори тисячі осіб, з них майже половина — засланці, решта — морські піхотинці, охорона конвою та адміністративний склад майбутньої колонії.

7 січня 1788 року перші кораблі фльотилії стали на якір в Ботанічній затоці (Botany Bay).

Проте після початкових оглядин було встановлено, що околиці цієї затоки не цілком зручні для поселення і через кілька днів кораблі відплили далі на північ і зайшли 26 січня 1788 року в обширну та глибоку затоку Порт Джексон (Port Jackson).

Перше поселення тут було назване Сіднеєм (Sydney) в честь міністра колонії Великобританії лорда Сіднея.

На новому континенті поселенці опинилися в дуже тяжких умовах. Густі ліси покривали територію в околицях затоки Порт Джексон. Щоб розчистити ґрунт для сівби зернових та городини, доводилося рубати та корчувати ліс. Тверда деревина евкаліптів тяжко піддавалася пилкам та сокирам. У поселенців не було відповідних знарядь землеробства. Доводилося самим виготовляти примітивні плуги та заступи (лопати).

Труднощі поглиблювалися також тим, що серед засланців не було ні одної особи, котра б була хоч трохи ознайоmlена з сільським господарством.

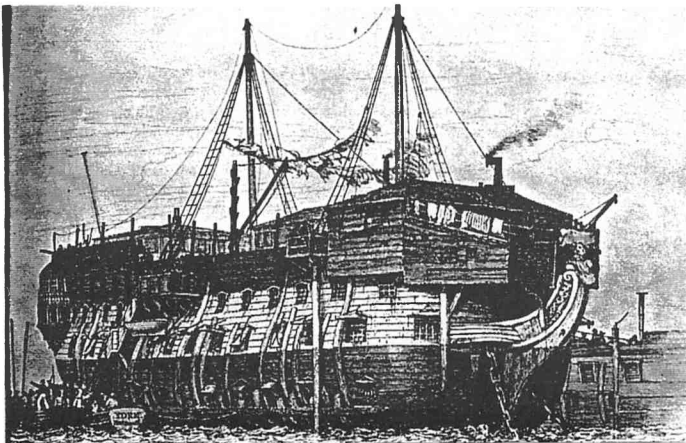
В самій Австралії переселенці не знайшли жодних зернових чи харчових рослин подібних до європейських і жодних тварин, котрих можна було б приручити чи освоїти. Скотину, зерно, одяг та необхідні знаряддя треба було довозити з Метрополії (Великобританії), а це вимагало багато сил та часу.

В ті далекі часи вітрильні кораблі проходили шлях від Лондону до Сіднею на протязі 6, а то і 8 місяців.

Потік засланців (каторжан) регулювався, в основному, не можливостями (сараability) нової колонії освоїти їх, а необхідностями Метрополії, котра намагалася позбутися «небажаних» елементів. На утримання їх у в'язницях треба було витратити великі гроші з державного бюджету, коли в той час в Австралії вони не тільки змушені були утримувати самих себе, але і творили умови для наступних поселенців. Недостача харчів, коли кораблі не підвозили їх вчасно, викликала крайню (гостру) необхідність в розвитку землеробства та скотарства (тваринництва), а для цього треба було, крім необхідного знаряддя, велику кількість робочих рук. Бо примусова (підневільна) праця зсильних каторжан була мало продуктивна.

Крім цього треба було шукати відповідні земельні площі для розвитку сільського господарства.

Майже до початку 19-го століття Новий Південний Велс поширював свої кордони лише вздовж прибережної смуги. Гірський масив Блакитних (Синіх) гір з їх стрімкими схилами був перепоною на шляху до внутрішніх масивів австралійського материка.

Корабель, який привозив каторжан до Австралії

Зручні та придатні землі для сільського господарства були знайдені на недалеких околицях від колонії Сіднею на приморських рівнинах в околицях теперішнього міста Бенкстауну (Bankstown) — рівнина на Ліберті та в верхній течії Гоуксбері річки (Hawkesbury River) в районах теперішньої Парраматти, Віндзору та Річмонду.

Придатна для господарства рівнина була відкрита в останніх роках 18-го століття вздовж берегів ріки Гантер (Hunter River) і в 1801 році тут було засноване поселення, котре сьогодні відоме, як місто Ньюкастель (Newcastle). Поступово розвиваються економічні зв'язки НПВелсу та починає зароджуватися промисловість та індустрія.

До Порт-Джексона заходять китобійні кораблі, тут вони збували (продавали) м'ясо, товщ та шкури китів і тюленів та провадили ремонт своїх кораблів. Це сприяло виникненню на берегах сіднейських заток судноремонтних, а пізніше і кораблебудівельних підприємств (верфів).

В кінці 18-го та на ранніх початках 19-го століття швидкими темпами починає розвиватися вівчарство. Перші зразки австралійської вовни, котрі були відправлені до Метрополії з НПВелсу, викликали зацікавлення британських промисловців і експорт австралійської вовни з перших років 19-го століття набирає постійного та систематичного характеру.

В кінці 18-го та на початку 19-го століття, в часи так званої індустріальної революції, дякуючи введенню машинного виробництва, швидко розвивається вовнянотекстильна промисловість Великобританії і вовна з далекої колонії дістає великі ринки збуту.

В самому НПВелсі також виникають підприємства переробки вовни. Перша текстильна фабрика була побудована в Парраматті в 1801 році.

Крім можливості збуту вовни, теплі кліматичні умови та відсутність в великій кількості хижого звіра дозволили прискорений розвиток вівчарства, котре не вимагало аж такого пильного догляду та великої кількості робочої сили.

В умовах росту запотребувань на вовну в Великобританії перед колоніальною владою постає питання про збільшення пасовищ. Це приводить до їх пошуків у внутрішніх частинах континенту.

В 1813 році зручний перехід (перевал) через Блакитні гори був відкритий колоністами-вівчарями Блекслендом, Лавзоном та Вентвортом.

Коли вони перетяли хребет гір і спустилися по його західньому схилу, то перед їхніми очима зеленіли прекрасні, добре зрошені рівнини, покриті соковитою травою.

В 1815 році були знайдені гарні пасовища та повноводні ріки Лаклан і Макворі.

За першими дослідниками новими шляхами рушають вівчарі з їхніми отарами на нововідкриті простори.

Вістки про відкриття великих «неозорих» земляних масивів, придатних для випасу овець та рогатої худоби, викликали потік вільних поселенців з Великобританії до далекої Австралії.

Деякі з них по прибутті до Нового Південного Велсу діставали офіційно від адміністративних чинників колонії великі земельні наділи та зсильних каторжан для освоєння цих земель, а деякі нові поселенці захоплювали земельні ділянки самовільно. Вони переганяли свої отари овець на певні земляні площі і основували оселі без дозволу та будь-яких концесій з боку урядових кіл.

Таке самовільне захоплення земель дістало в Австралії назву «сквотерство» (squattin) і було певним феноменом, характерним Австралії, в адміністративно-супільних відносинах, що до цього часу знала Великобританська Імперія.

Колоніальний уряд намагався зупинити цей процес. Спочатку «сквотери» були оголошені порушниками закону про право Бритійської Корони на землю. Була створена комісія для оцінки захопленої землі. Пізніше уряд видав закон, згідно з яким ці землі вважалися орендованими «сквотерами» і колоніальна влада надавала їм право купівлі захоплених ними земель.

Проте переселення та організація вівчарства на ширшу скалю, не дивлячись на господарську активність індивідуальних поселенців, можливі були лише при наявності більших капіталовкладень. Виникає необхідність формування господарських товариств-компаній, які ставлять своєю метою відповідний зиск за затрачений капітал по освоєнню та відповідному використанню австралійських просторів. Так у 1820 р. в Лондоні була заснована Австралійська землеробна компанія (Australian Agricultural Company), яка дістала від колоніальної адміністрації НПВ великі уділи землі в околицях сучасного Порт Стівенсу (Port Stevens) в долині ріки Глостер (Gloster). В скорому часі ця компанія організує обслідування навколишніх земель і поширює свої володіння. Крім сільсько-господарської діяльності, компанія в 40-вих роках 19-го століття почала видобувати кам'яне вугілля на її землях в долині ріки Гантер.

Майже одночасно, в 1825 році, була заснована Земельна компанія Ван Дімена (The Van Dimen Land Company), яка своєю діяльністю охоплює острів Тасманію і засновує тут місто Девонпорт (Devonport). Обидві компанії відіграли помітну роль в господарському розвитку тогочасної Австралії.

Вже в перших декадах 19 століття було ясно, що успішний розвиток вівчарства й інших галузей господарства не може бути оснований на примусовій праці зсильних каторжан. Низька продуктивність праці зсильних не тільки розвивала господарство. Тому перед урядом Великобританії та колоніальною владою постає питання необхідності вільнонайманої робочої сили. Вирішити це питання було нелегко. Основна маса емігрантів з Європи в 30-40-их роках 19 століття виїжджала в основному до Північної Америки. Там була можливість швидше дістатри землю та й переїзд займав менше часу і був порівнююче з Австралією значно дешевшим. Тому нестача робочих рук вільних поселенців досить довгий період часу становить для господарського розвитку пекучу проблему.

Вільні поселенці (в основному англійці, шотландці та ірландці) прибули до Австралії в недостатній кількості для забезпечення робочої резерви місцевої економіки. Робочі руки були необхідні не тільки сільському господарству, але й першим промисловцям для видобутку корисних копалин, на промислових підприємствах, на будівництві міст, доріг та портів.

Щоб забезпечити зростаюче запотребовання вільнонайманих рук, уряд Великобританії та колоніальна влада — керуючися теорією Едварда Вайкфілда (Edward Wakefield) — вводить нову методу масового поселення переселенців до Австралії — плянову колонізацію.

Згідно з теорією Вайкфілда колоніальна влада перестає роздавати землі вівчарям та господарям і починає продавати землі за відповідну ціну. Виручені гроші вживалися урядом для фінансування переїзду нових поселенців, котрі мали б створити резерви вільнонайманої сили сільського господарства і в майбутньому стали б власниками дрібних господарств, творячи в Австралії суспільний прошарок дрібного фермерства.

Проте повністю ця теорія себе не оправдала. В першу чергу вона породила безконтрольну спекуляцію землею, ціни зросли і земля стала майже недоступною пересічним сільсько-господарським працівникам. Та й новопоселенці в великій кількості не бажали працювати в сільському господарстві, а самі, через високі ціни на землю, не могли придбати відповідних ділянок землі для власного господарства і почали шукати працю в містах та копальнях корисних мінералів.

Особливо втрата вільнонайманого працівника в сільському господарстві стала гостро відчутною, коли на просторах Австралії було знайдено великі поклади золота і сільсько-господарський робітник стає золотозукачем, сподіваючися швидкого збагачення. Країну охоплює «золота лихоманка, або золотий поспіх» (Gold Fever or Gold Rush). На початку 19-го століття Едвард Гарграйв (Edward Hargraves) відкрив був в районі Батгурсту (НПВ) (Bathurst) золотоносні породи в достатній кількості для комерційної експлуатації.

Трохи пізніше були відкриті ще багатші поклади золота в районі Баларату та Бендіго у Вікторії (Ballarat and Bendigo) та біля Калгурлі (Kalgoorlie). Дещо менші золотоносні поля були знайдені в інших стейтах Австралії.

**Прогулянка після праці в копальні золота в Калгорлі
(Західня Австралія 1948)**

Австралія починає бути відомою в світі не тільки багатством вовни, але і золота. Тут, до речі, треба згадати, що найбільший самородок (однорідний кусень) золота (Golden nugget) вагою в 106 фунтів (найбільший в світі) знайдено в НПВ. Золотолихоманка також сприяє зростові населення та економічного розвитку Австралії, що приводить до внутрішньо-адміністративних змін.

На початках перша австралійська колонія Новий Південний Велс (New South Wales) охоплювала своїми кордонами всю східню частину материка та острів Тасманію, яка відділилася в окрему колонію в 1825 році. В 1829 році, коли було засновано колонію під назвою Західня Австралія (Western Australia), в її склад була включена вся територія на захід від 129 ст. східньої довжини. В 1836 році колонія Південна Австралія (South Australia) відділилася від НПВелсу і до її складу була включена Північна Територія. Новостворена колонія була характерна тим, що на її території не було зсильних (каторжних) оселень.

Незалежна колонія Вікторія (Victoria) відділилася з НПВелсу в 1851 році. Останньою з території НПВелсу було створено колонію Квінсленд (Queensland) в 1859 році.

Таким чином в другій половині 19-го століття на території Австралії існувало шість окремих колоній. В усіх колоніях місцеве урядування було характерне тим, що верховна влада належала губернаторові, влада якого довгий час була майже необмеженою. Він встановлював величину робочого дня, накладав штрафи і покарання, встановлював рівень заробітної плати і т. п.

В 1851 році уряд Великобританії вирішив зупинити висилку каторжан до всіх австралійських колоній, крім Західньої Австралії, куди висилка продовжувалася до 1868 року.

Відміна висилки та ліквідація каторжних умов та стану були, як зазначено попередньо, результатом економічної необхідності для розвитку та зросту виробництва.

В цьому часі зростає масовий рух поселенців за відміну необмеженої влади губернаторів, надання виборчих прав населенню та вимоги проведення певних господарських реформ.

Це привело до того, що в 1855 році самоурядування дістали НПВелс, Вікторія, Південна Австралія й Тасманія. В кожній колонії був створений парламент, що складався з верхньої палати (легіслативної ради) та нижньої палати (легіслативної асамблеї). У Квінсленді 1859 році було засновано однопалатний парламент. Західній Австралії самоврядування було надане щойно в 1890 році, тут було створено двопалатний парламент.

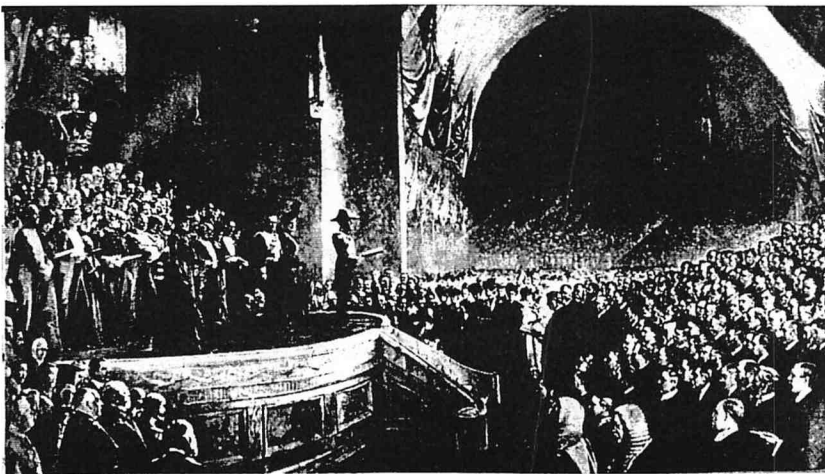
Економічний ріст австралійських колоній, поліпшення транспорту, посилення внутрішніх та зовнішніх зв'язків, необхідність введення в загальних інтересах єдиного таможного тарифу, введення загальних для цілої країни законів та правил, які б регулювали поселення новоприбулих, вказували на необхідність об'єднання окремих колоній в одну державну одиницю.

В об'єднанні австралійських колоній в одну державну одиницю був заінтересований також уряд Великобританії, якому було зручніше утримувати зв'язки з одним урядом, ніж мати до діла з кількома урядами окремих колоній. Крім того об'єднання створювало кращі умови для можливих капіталовкладень великобританських підприємств.

В 1900 році великобританський парламент прийняв в порозумінні з місцевою колоніальною владою та політиками законопроект об'єднання австралійських колоній в одну федеративну державну одиницю — Коммонвелт Австралії (Commonwealth of Australia). 1 січня 1901 року Акт британського парламенту набрав сили і колишні колонії почали називатися Стейтами (States), а новоутворена держава дістала статус Британської Домінії.

Незалежність Коммонвелту Австралії була надана так званим «Вестмінстерським Статутом 1931 року», тобто Актом британського парламенту, який надавав домініям право на незалежність, але була прийнята, австралійським парламентом щойно в 1942 році. Тут варто пригадати, що новозеландський парламент підтвердив незалежність Нової Зеландії лише в 1946 році.

Держава Коммонвелт Австралії географічно займає весь австралійський континент. Цей своєрідний географічно-державний феномен Земної кулі у свій час був влучно окреслений одним з промоторів та творців австралійської держави, першим прем'єр-міністром Коммонвелту Австралії Едмундом Бартоном (Едмунд Бартон), який сказав: «Вперше в історії ми маємо (одну) націю для (цілого) континенту і (цілий) континент для (одної) нації».

**Відкриття Федерального парламенту Австралії 1901 року
Корнвельським та Йоркським Дюком (пізніше король Георгій V)**

Державну систему Австралії найкраще можна описати як гібрид, чи поєднання певних ознак, як державної системи Королівства Великобританії та Сполучених Штатів Америки.

Основний принцип, за яким формується уряд країни, базований на британській моделі, згідно з якою міністерства (тобто уряд) вибираються з партії, що має більшість в нижній палаті парламента, чи палати репрезентантів. (Деколи цей принцип називають Вестмінстерським принципом).

Проте Австралія являється федерацією стейтів і певна частина державного управління знаходиться в руках стейтових парламентав, що, до певної міри, віддзеркалює державну структуру Сполучених Штатів Америки.

Коммонвелт Австралії, до складу якого нині входять 6 стейтів і Північна та Столична Території, являється, згідно з державною структурою, Конституційною (чи парламентарною) монархією. Номінальною головою держави під сучасну пору є королева Єлисавета II, заступлена постійно тут перебуваючим генерал-губернатором з 5-річним терміном урядування. Вся законодавча влада належить двопалатному парламентав, включно з вибором генерал-губернатора, а виконавча влада належить кабінетові міністрів на чолі з прем'єр міністром.

Під сучасну пору серед певної частини австралійських угруповань і загалу населення існують досить поважні республіканські тенденції і уряд має намір провести у зв'язку з цим питанням референдум.

Сама система державного управління Австралії являє собою 3-ярусну систему державного урядування.

Це в першу чергу федеральний чи всенациональний уряд, потім слідує 6 стейтових урядів, два провінційні або територіяльні і нарешті самоуправління.

Кожен з цих урядів має певні сфери діяльності, обов'язки перед громадянами Австралії і подає певні послуги населенню цієї країни.

Місцеві уряди — це муніципальні ради (Municipal Council), очолені головою ради. Під сучасну пору на території Австралії існує приблизно 850 місцевих муніципальних рад.

Їхні сфери діяльності: контролю вуличного руху, утримування спортивних площ та майданів, дитячих садків та бібліотек місцевого значення, а також — дозволи на будівництво будинків, догляд парків та доріг місцевого значення, контролю фльори, чистота та освітлення вулиць тощо.

Кожний стейт (чи провінція) має свій уряд на чолі з прем'єром, стейтовий (територіяльний парламентав), який видає закони, що стосуються даного стейту чи провінції.

Сферою діяльності стейтових урядів являється відповідальність за громадський порядок, включаючи поліцію, кримінальні закони, судівництво, службу критичного становища (Emergency service), лікарні, освіту, продукцію енергії та її трансляцію, постачання води великих міст, прокладання головних магістралей та доріг стейтового значення та залізничний і шляховий транспорт.

Осідком стейтового парламентав та уряду являється звичайно головне місто даного стейту.

Місцем осідку федерального парламентав та уряду є столиця Австралії Канберра (Canberra), що одночасно являється головним містом Австралійської Столичної Території (A.C.T.).

Федеральний уряд впроваджує в життя країни закони, які видає федеральний парламентав та слідує за їх виконанням.

На чолі федерального уряду стоїть прем'єр-міністер, який очолює партію чи коаліційну більшість членів у нижній палаті парламентав. Він керує кабінетом міністрів, які колективно виносять певні рішення та вирішують, які закони чи легіслації мають бути розглянені та прийняті федеральним парламентав.

Тут слід зазначити, що найдовше в історії Австралії (і демократично-виборчого світу взагалі) сер Роберт Мензіс займав становище прем'єр-міністра (на протязі 17 з половиною років), а найкоротше Френціс Форде, який був прем'єр-міністром Австралії 7 днів.

Австралійська Конституція надає федеральному парламентові право оподаткування та остаточного рішення у важливих економічних справах.

Основні сфери діяльності й відповідальності федерального уряду: оборона держави та збройні сили, зовнішні справи та міжнародна торгівля, імміграція, паспортизація та громадянство, пенсії, пошта та телеграф, банкова система, родинні закони, аеропорти та повітряна безпека, фінансова допомога стейтовим та місцевим урядам.

Щоб прийняти федеральний закон, необхідно згоди Нижньої і Верхньої палат парламенту та санкції (assent) Генерал-губернатора, що звичайно діє згідно з міністерськими порадами та рекомендаціями уряду. Він також на рекомендацію федерального уряду призначає суддів Вищого Суду, амбасадорів, високих урядових осіб та голів державних організацій.

Нижня палата федерального парламенту складається з 148 членів, кожний з них репрезентує виборчу округу, що має приблизно рівне число виборців. Вища палата (Сенат) має 76 сенаторів, по 12 сенаторів з кожного стейту та по 2 сенатори від Столичної та Північної територій.

Членів федерального, стейтового парламентів та муніципальних рад обирають громадяни Австралії незалежно від статі, які досягли 18 років, шляхом безпосереднього таємного голосування. Вибори, звичайно, відбуваються з 3-річними інтервалами, а сама передвиборча кампанія носить партійне забарвлення.

Головні політичні партії Австралії, які керують державним кораблем країни: Австралійська Партія Праці (The Australian Labor Party) та Ліберальна Партія Австралії (Liberal Party of Australia) і Національна Партія Австралії (National Party of Australia). Дві останні творять в політичному житті країни коаліцію (The Coalition of Liberal Party and National Party).

Австралійська Партія Праці є найстаршою і найчисельнішою партією — це одна з найстарших робочих партій світу. Вона бере свої початки з приморських (maritime) та сільсько-господарських (shearers) страйків в 1890-х роках, які були брутально придушені тогочасною колоніальною владою. Це привело до розуміння профспілкового руху та про необхідність репрезентації профспілкових акцій на політичному форумі. Наслідком цього було заснування так званих Ліг Праці в НПВелсі та Квінсленді, які в скорому часі почали відігравати значну роль в парламентарній політиці.

Перший лейбористський уряд (одночасно перший в світі) почав своє урядування в Квінсленді в 1899 році і був очолений Андерсоном Довсоном. Першим лейбористським прем'єр-міністром Австралії був Джон Вотсон, який очолив федеральний уряд 27 квітня 1904 року під час каденції другого федерального парламенту. Теперішня назва партії The Australian Labour Party (ALP) була прийнята партійною конвенцією (партійним конгресом) в 1908 році і вона являється одною з головних партій Австралії, чия політика, принаймні теоретично, вирішується самою організацією, а не парламентомським крилом партії.

Ліберальна Партія Австралії (The Liberal Party of Australia), в сьогоднішній структурі і назві, була заснована 13 жовтня 1944 року на конференції 18 політичних організацій та угруповань, що, до певної міри, віддзеркалювали праве крило австралійської політичної думки. Проте початки цієї партії можна бачити ще в ранніх часах в створення Австралійської Федерації і навіть перед нею. В той час частина консерваторів об'єдналася в Товариство Вільних торговців-крамарів (Free Traders) та Товариство Протекціоністів (Protectionists). Першим прем'єр-міністром уряду Австралійського Коммонвелту був протекціоніст сер Едмунд Бартон.

В 1913 році ці два товариства об'єдналися в так звану Партію Злиття (Fusion Party). В 1913 році після перемоги на федеральних виборах ця партія прийняла назву Ліберальної Партії. В 1917 році Ліберальна партія була дещо поширена та зреформована за рахунок членів Націонал-робітничої партії, які об'єдналися з лібералами і створили на базі Ліберальної партії Націоналістичну Партію. Парламентським лідером її став Вільям (Біл) Гюз (William (Bill) Hughes), колишній лейборист.

В 1931 році партія перевела наступну реформу з назвою Партія Об'єднаної Австралії (United Australia Party — UAP). В 1944 р. вона влилася в новозасновану Ліберальну Партію Австралії.

В грудні 1949 року Ліберальна Партія Австралії в коаліції з Периферійною партією (The Country Party) здобула перемогу на федеральних виборах і правила Австралією без перерви 23 роки (рекорд в австралійському державно-політичному житті). Напрявні політики ЛПА вирішуються парламентомським крилом цієї партії.

Національна Партія Австралії (The National Party of Australia) постала на основі пасторальних та сільсько-господарських політично-силових угруповань і представляє периферійні (country) електорати.

В 1974 році квінслендський філіял партії відкинув назву «Country» і прийняв ім'я «National», тобто Національна партія і починає виставляти кандидатів у членство парламенту в міських виборчих округах (електоратах). В 1975 році ця партія на федеральному поземі має свою назву Національна Периферійна Партія (National Country Party) і в 1982 році знову повертає назву Національна Партія Австралії, парламентарне крило якої вирішує напрямні її політики.

Найбільш суперечливим з часу заснування Федерації виявився національний прапор. Багато пропозицій було висунуто щодо його зміни, проте на сьогодні він залишається без зміни. Конкурс на проект (design) національного прапора був розпочатий двома мельборнськими журналістами ще до проголошення Федерації, а після її проголошення до конкурсу приєднався і федеральний уряд на початку 1901 року. Число проєктів досягло понад 32800 і результати були проголошені 3 вересня 1901 року.

Премія в сумі 200 фунтів (на сьогодні \$35000) була розділена між п'ятьма майже ідентичними проєктами, що стали основою національного прапора. На синьому тлі в правій чвертині знаходиться Юніон Джек (Union Jack) — державний прапор Великобританії, що є комбінацією Свято-андріївського та Святоюріївського хрестів. Під ним велика семикутна зірка. На п'ятій частині полотнища зображено п'ять зірок Південного Хреста. Король Едвард VII затвердив проєкт прапора в 1903 році, проте статус прапора офіційно встановлено Актом Австралійського парламенту 20 листопада 1953 року.

Австралійський національний гімн «Advance Australia Fair» був офіційно проголошений національним гімном Австралії 19 квітня 1984 року. До того часу з дня заснування Федерації Австралійським гімном вважався «Боже королеву бережи» (God save the Queen), який й нині виконується при деяких церемоніях.

Національний гімн виконується музично, але не співається на офіційних функціях. Якщо є присутній монарх, або член королівської родини, то на початку виконується God save the Queen, а на кінці Advance Australia Fair. Мелодія та слова цієї пісні були скомпоновані Пітером Додс МакКорміком (Peter Dodds McCormack) і вперше були виконані 30 листопада 1878 року. Перший і третій куплети троху у змодифікованій формі слів являються австралійським національним гімном.

Зелена та золота барви були проголошені національними кольорами Австралії 19 квітня 1984 року. Вони в минулому, ще до проголошення Федерації, в різних комбінаціях вживалися при відповідних okazіях.

Золотиста Вотл (Acacia Rusantha), яка віддзеркалює зелено-золотисті національні кольори Австралії була офіційно проголошена національною емблемою Коммонвелту Австралії в серпні 1988 року.

*...Наче друга любов ти на серці лежатимеш квіте,
Між рослин, що цвітуть тут у холод, цвітуть у тепло.
Це тобою уперше було моє серце зігріте
На землі, до якої нещастя гірке привело.*

Василь Онуфрієнко. «Воттел-трі» 1960 р.

Перші відвідувачі з України

Царські кораблі приїжджали до молодої колонії Нової Південної Валії незабаром після її заснування і на кораблях між моряками і морськими старшинами були й українці.

Після 1784 року на острові Кодяк (гол. місто Сітка) і в північній Каліфорнії були російські торговельні компанії, які висилали кораблі на торговельні місії, пізніше і до Австралії. На острові Кодяк і в колонії Каліфорнії жили й українці, між якими був православний священик з Києва **Агафій Гончаренко**. На кораблях торговельних компаній були й українські моряки.

«Нева» — перший російський корабель, який приплив до пристані Порт Джексон (сіднейська пристань) в 1807 році під командою капітана Леонтія Гагмайстера. Однак, ще перед тим адмірал Адам Іванович Крузенштерн вів довкола світу наукову експедицію і взяв з собою невелику фльотилію. Фрегат «Надія» був під командою адмірала Крузенштерна, а вітрильник-шлюп «Нева» був під командою капітана-лейтенанта **Юрія Лисянського**. Фльотилія відплила з Кронштадту 7 серпня 1773 року і була в експедиції три роки.

Юрій Лисянський народився 2.8.1773 року на Чернігівщині і був сином отця Федора Лисянського. Будучи дворянином, він закінчив Морський кадетський корпус в Кронштадті, а відтак продовжував студії в Англії. Юрій Лисянський був першим українцем, який обплив довкола світу на кораблі «Нева». Капітан Лисянський помер у Петрограді 6.3.1837 р.

Звичайно капітанів кораблів і старшин губернатор приймав у себе в резиденції, а відтак і капітан влаштовував прийняття для важливих осіб на своєму кораблі. Тодішній губернатор Вілліям Блай мав турботи з колоніальним військом та з фермером овець Джоном Мекартуром, який приїхав першою фльою до Ботані Бей з військовою залогою, а потім лишив військо і розвів в околиці Сіднею расові маріно вівці.

В 1814 році в Порт Джексон причалив російський корабель «Суворов» під командою капітана М. П. Лазарева. Алексей Російський і Семен Унковський згадують, що за дозволом губернатора Мекворі деякі члени залози на бережжі розчинили шатра і там спали. Унковський і Російський свідчили, що у теперішньому Гайд Парку (парк у центрі міста Сіднею) було «канберрі» (місце зустрічі) аборигенів з тої околиці. Там же відбувалися ритуальні зустрічі-змагання між аборигенськими племенами. З обох поодиноких племен стали напроти себе по 50 найсильніших борців і на знак почалася завзята бійка.

2.3.1820 року в Порт Джексон припривають кораблі «Открытие» (під командою капітана Василієва) і «Благонамеренный» (під командою капітана Шетмерефа), щоб набрати воду, харчі і дерево. Моряків на пристані дуже вітали. В той час європейські новопоселенці тішились кожним кораблем, що запливав у Сіднейську пристань, бо це був зв'язок із світом. З такої нагоди відбувалися забави і гостини.

Губернатор Мекворі під час своєї влади (1810-1822) розбудував Нову Південну Валію і запланував місто Гобарт у Ван Діменс Ланд, коли туди приїхав на інспекцію в 1811 році.

Кораблі відплили з Сіднею 19 березня 1820 року і залишили в Сідней хворого, із зламаною ногою молодого моряка **Федора Зубенка** родом з Полтавщини. Його дальша доля невідома.

В 1823 році кораблі «Ладога» і «Крейзер», капітанами яких були брати **Андрій і Михайло Лазареви**, відвідали Ван Діменс Ланд. Їх також гучно вітали й гостили новопоселенці. В той час ще не було міста Гобарту, але вже був зроблений його плян. У Ван Діменс Ланд стався бунт моряків, п'ятеро втекли в ліс. Чотири повернулися назад, але не вернувся **Станіслав Станкевич** з Вільна. На кораблі між старшинами був **Димитрій Завалишин**, який пізніше описав відвідини царських кораблів у Тасманії від 18 травня до 9 червня 1823 року.

Після повернення до Росії кораблів «Ладога» і «Крейзер» була підозра, що Завалишин був симпатиком декабристів і його засуджено на 20 років заслання в Сибір. Після повороту з Сибіру він знайшов уже в покійної своєї сестри свої листи, в яких був добре описаний його побут у Ван Діменс Ланді, зокрема, його зустріч з губернатором Сореллом, який приймав його в себе дома на обіді. В 1883-1884 рр. весь цей його опис помістили «Московські ведомості». Прізвище й освіта Завалишина вказують на те, що він, правдоподібно, походив з роду українських дворян.

В 1829 р. до Порт Джексона приплив корабель «Елена» під командою капітана **В. С. Хромченка**, а в 1832 р. під його ж командою корабель «Америка».

В 1832 р. до Нової Півд. Валії прибув лікар зі Львова **Джон** (мабуть Іван) **Луцький**, який мав посаду державного ботаніка. В тому самому часі у Ван Діменс Ланді **Володимир Коссак** (мабуть Козак) працював у поліції.

В 1835 р. до Порт Джексона знову приплив корабель «Америка». Старшина **Василій Завойко** зауважив, що в околиці пристані ніде не видно аборигенів.

На одному з найбільш відомих англійських кораблів «БІГЛ», який в 1836 році причалив у Порт Джексона, був молодий теолог і аматор природничих наук **Чарлс Дарвін**.

Золото

В Америці, в Каліфорнії, в 1840-х роках знайшли золото і туди прибували шукачі золота з усього світу, включно з Австралією. Австралійці припускали, що золото можна знайти й в Австралії, тим більше що терен, на якому знаходили золото в Каліфорнії, подібний до деяких теренів в Австралії. Після повороту до Австралії Едвард Гаргрейвс знайшов золото недалеко на північ від Батгурсту в 1851 році. В той час в околиці Батгурсту абориген-вівчар знайшов велику брилу золота вагою понад 50 кг. і яку його господар продав за 4000 фунтів, а свого вівчаря винагородив невеликою отарою овець.

Як тільки в Каліфорнії довідалися про знахідку золота в Австралії, шукачі великою кількістю приїжджали до Австралії (найбільш відомий з них дідо Артура Колвела). Родовищ ще більше було знайдено в Софала на ріці Турон. Тодішній губернатор НПВ Чарлс Фіцрой заохочував людей шукати золото, бо це був прибуток для розбудови колонії. Незабаром знайдено золото і у Вікторіанській колонії в Баллараті та Бендіго. Тоді всі прямували на золоті поля — урядовці, крамарі, вівчарі, моряки, робітники... Іхали кіньми, воли тягнули вози, расових коней підганяли власники люксових карет, а більшість людей ішли пішки і пхали перед собою тачки із поживою і необхідними речами. Оселі й вулиці міст спорожніли, залишилися тільки жінки з дітьми і небагато старших чоловіків.

З Ван Діменс Ланд напівзвільнені «конвікти» (засланці), як тільки почули про знахідку золота прибули до Вікторії і Нового Південного Велсу. Цих небажаних пришельців з Тасманії називали «вандемонами», які скористалися із золотої гарячки, ставали опришками й нападали на шукачів золота, вбивали кур'єрів, які везли золото до сховищ.

Тим часом до Австралії з'їжджалися «проспектори» з усього світу, збільшуючи кількість населення і спричинюючи деякий хаос. Але одночасно господарський стан Австралії покращав завдяки здобуткам пшениці, вовни і золота. В той же час з царського корабля прийшли інженери гірництва **М. Шостак**, **Л. Перре**, **С Кенігсбрг**, **В. Ростовський**, щоб оглянути поля, де знаходилося золото.

Правдоподібно, знахідка золота в Австралії приманила і деяких українців. Якась випадкова особа з України могла бути між американцями і також між моряками.

Професор Руїк з Торонтського університету пише, що в 1854 році до Австралії нелегально приїхав кораблем із Шотландії 16-літній юнак **Юрко Горецький**. Його мати була шотляндка, а батько українець з Білорусії. Юрко Горецький поселився у Джілонгу (Вікторії), а пізніше виїхав до Канади і там працював міряльником.

У львівському часописі «Діло» за 20.12.1886 появилася вістка про **Михайла Гриба**, який був в австрійському війську і походив з Комарна. До Австралії Гриб прибув у 1850-их роках і поселився в Квінсленді. Там він почав фармувати — мав 200 овець, коня та ще одну худобину і чимало акрів землі. М. Гриб був неодружений, не було кому йому на господарстві помагати, ані з ким поговорити. Він послав до свого містечка в Україні два квитки на корабель для тих, хто хотів би до нього приїхати й допомагати на господарстві. В 1860 році до Михайла Гриба приїхав селянин **Яцко Пелевський**, який згодом вернувся до Австрії і там закупив фабрику взуття. Дальша доля Михайла Гриба невідома.

В 1869 році до Брізбену прибув 17-літній юнак **І. Займак**, який пізніше поселився в НПВ і тут розводив устриці.

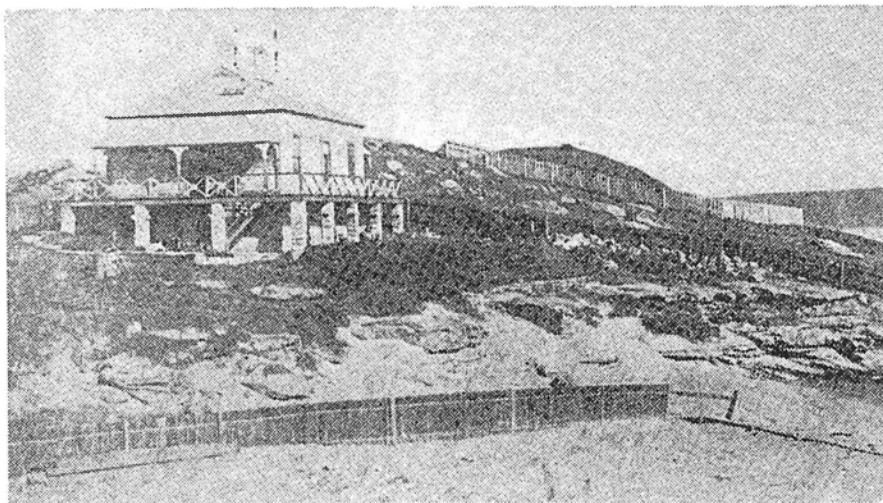
Колонії в Австралії розвивалися не тільки господарчо, а й духово. Творилися товариства мистців, письменників і науковців.

До колонії Нового Південного Велсу, до Сіднею приїхав 18.7.1878 року український науковець-природознавець **Микола Миклухо-Маклай** (див. окреме гасло).

В половині 1878 року Миклухо-Маклай приплив на найбільший острів у світі, до Австралії. В Сідней люди вітали Маклая, як нікого перед тим, ані після нього. Австралійці вітали Маклая як героя і «мартира», який ради науки пішов жити між дикунів, ризикуючи своїм життям. Австралійці вважали, що найбільшим героїзмом Маклая було те, що він самостійно вивчав життя тубільців, між якими чимало було канібалів. Сідней вітав «білого короля папуасів» з Макласвого побережжя як героя героїв, якому немає рівня. В Сідней Маклай познайомився з впливовими людьми, головню з наукових кіл.

Маклай регулярно ходив на сходи наукового товариства і запропонував побудувати Зоологічну Станцію, де фавну можна було студіювати в її природньому стані й оточенні. Він сам намалював проект зоологічної станції і знайшов для неї відповідну ділянку землі під будову у Лаїнгс Поїнт, недалеко Вотсонс Бей.

З кінцем лютого 1886 року Маклай відплив до Європи з наміром заохочувати людей їхати на постійне життя до Нової Гвінеї. З таким пляном він пішов до Києва, Одеси, Петрограду і Москви. В Москві після доповіді Маклая про Нову Гвінею заклали «Товариство Тихого Океану», членство якого постійно зростало.

Біологічна станція у Вотсон Бей, Сідней, яка була споруджена за стараннями М. Миклухи-Маклая на землі, виділеній урядом Австралії

Мрія Миклухо-Маклая за його життя не сповнилася, бо він передчасно помер 14.4.1888 року на руках своєї вірної дружини Ріти. Однак вістка про створення Товариства Тихого Океану рознеслася далеко й широко, людей манила мандрівка в Південні моря...

Микола Миклухо-Маклай прибув до східньої Нової Гвінеї, щоб там бути першим і побачити всі її таємниці, які розв'яжуть багато питань в науці. Він хотів бути першим, щоб побачити фавну, фльору та людей в їхньому первісному стані і їх боронити «від загрози цивілізації». Водночас він шукав фізичних доказів теорії Дарвіна про еволюцію. В Сідней за ініціативою Миклухо-Маклая було побудовано Біологічну станцію, першу такого роду модерну наукову устанovu. В Австралії Миклухо-Маклай лишив своїх нащадків.

Після закінчення російсько-японської війни і повстання в царській Росії в 1905 році до Австралії прибуло 3-4 тисячі іммігрантів, між якими було багато й українців. В роках між 1909-1915 кожний японський корабель, що їхав до Австралії привозив іммігрантів. Урядовці корабельних компаній інформували своїх пасажирів про те, що Австралія має теплий клімат, багатство золота й іншої руди і що люди там живуть безжурно і вигідно. Під таким враженням до Австралії їхали емігранти, щоб матеріально поліпшити собі життя. За малим винятком, вони не були втікачами від режиму, вони втікали від сибірського холоду і від безробіття.

Японські і китайські кораблі висаджували своїх пасажирів у Квінсленді і там новоприбулі іммігранти лишалися. Це не був сприятливий час для приїзду іммігрантів, бо в Квінсленді не існувало багато індустрії і часто було безробіття, що доводило до індустріальних страйків. В таких умовах було тяжко знайти роботу навіть місцевим людям.

У пошуках праці новоприбулі іммігранти розійшлися шукати її по цілому Квінсленді і працювали на тимчасових роботах. У великих стодолах, де австралійці («шірерс») стригли вівці, мили вовну, в м'ясній індустрії вантажили м'ясо до холодильників на експорт, в пристанях ладували на кораблі вантаж і також працювали на фермах. Єдина постійна робота була на цукровій трощі для тих, хто міг витримати цілий день на сонці і дати собі раду з питонами. Місцеве квінслендське населення ставилося до іммігрантів, які говорили незрозумілою їм мовою, з недовір'ям, вважаючи їх робітниками-суперниками.

За дозволом англіканського священика (W. Maitland Woods) збиралися нові іммігранти при церкві св. Марії на Кенгеру Пойнт навпроти Ботанічного саду. 27 грудня 1911 року відбувся музично-літературний вечір. Співав хор народні пісні українською і російською мовами, грала оркестра і була представлена інсценізація «Сватання» Гоголя. Після різдвяних святкувань усі роз'їхалися на свої роботи по цілому Квінсленді.

Одним із їхніх громадських провідників був **Федір Андрійович Сергіїв** (псевдонім «**Артем**»). Сергіїв приїхав до Квінсленду з Сибіру на початку 1912 року і в тому ж році видав першу газету під назвою «Австралійське Ехо», назву якої було змінено на «Вісті Союзу Російських Іммігрантів». В 1916 році уряд заборонив видавати газету і на її місце з'явилася газета під назвою «Життя Робітника», яка в 1918 році була припинена через революційні статті в ній. На її місце в 1919 році вийшла англomовна газета під назвою «Знання і Єдність» (Knowledge and Unity). Числа цих газет зберігаються в музеях у Харкові і в Москві.

Артем народився в 1883 році. В 1905 році в Харкові брав участь у повстанні і тому опинився в Сибірі. Окрім видання в Брізбені газет, побут Артема у Квінсленді був відзначений тим, що він виграв чемпіонат киданням «ріні» лопатою. Після революції в Росії в 1917 році Артем повернувся додому і в тому самому році став членом Центрального комітету більшовиків.

Артем загинув в індустріальному випадку в 1921 році в Москві. В його імені зветься місто Артемовськ, хоч бін був запеклим українофобом.

У 1912 році до Австралії приїхав із Золочева і осів в Перті доктор ветеринарії **Степан Барчинський** (див. окреме гасло). Перед першою світовою війною повернувся до Галичини, в 1918 році служив як старшина УГА, а потім працював міським ветеринаром у Золочеві. Вдруге до Австралії

прибув у 1936 році і поселився в Сіднеї. Писав статті про Австралію у львівській газеті «Діло». В 1939 році знову повернувся до Галичини. Другу світ. війну пережив у Югославії, Італії та Швейцарії. В 1946 р. вернувся на постійно до Австралії, дописував до укр. преси в Німеччині й інформував про можливості еміграції й професійної праці в цій країні. В час приїзду післявоєнних українських поселенців був дорадником і помічником в громадсько-організаційних заходах. Хата д-ра Барчинського в Марубрі була місцем, де відбувалися перші сходині організаторів укр. життя в Сіднеї.

У 1913-1917 роках в Австралії жив український журналіст з Полтавщини **Григорій Піддубний** (справжнє прізвище Товмашів). В 1917 р. повернувся в Україну і писав статті про Австралію. Про поважну хвилю еміграції до Австралії Піддубний писав у газеті «Західня Україна» в 1930 р. Він писав, що більшість з них були робітниками з Далекого Сходу, яким корабельні компанії пропонували подорож до далекого екзотичного краю, де є висока цивілізація і високий рівень життя та висока заробітна платня. Ці люди (в більшості росіяни й українці) осілися у Квінсленді, а найбільше їхнє скупчення було в Брізбені». Проживши 8 років в Україні, Піддубний був засланий на Сибір, де і помер.

Після того, як газети «Життя Робітника» та «Знання і Єдність» в Брізбені перестали виходити, українські робітники запропонували замовити українські часописи з Америки й Європи, але з цим не були згодні росіяни. Тоді українці створили власну організацію «Український Робітничий Клуб у Квінсленді». За ініціативою громадського діяча В. Харченка створилася театральна група, яка започаткувала свою діяльність виставою твору Т. Шевченка «Назар Стодоля» і також створилося товариство «Союз Українських Робітників».

Між іммігрантами були монархісти та ліберали, а робітники слухали своїх провідників, що доводило до неприємностей. В березні 1919 року члени Унії Російських Робітників, між якими були й українці, марширували вулицями Брізбену під червоним прапором. Якраз в той час вояки вернулися з фронту і така сцена їх роздратовала до крайної люті. Як писав Реймонд Еванс, автор книги «The Red Flag Riots»: «Бувші вояки кинулися на демонстрантів і на їх прапор з розпаленим завзяттям. Гналися за ними з колами з плотів, палицями та всім тим, що було під рукою. Цивільні люди, як побачили, що вояки б'ють демонстрантів, самі кинулися з великою охотою помагати воякам «рятувати Квінсленд від загрози большевиків». Залякані іммігранти розбігалися на всі сторони, деякі втікали до свого клубу, щоб там сховатися і щоб клуб боронити. Там їх догнали вояки і юрба, нищила все, обладнання, топтала книги і кидала їх у накопичене сміття».

Від того часу іммігрантам було небезпечно виходити на вулицю, бо всюди на них нападали. Провідників заарештували, засудили і ув'язнили. Викинені на вулицю, люди опинилися в критичній ситуації, між якими були родини з багатьма дітьми. Люди просили, щоб їх депортували. Уряд депортував тільки деяких провідників, але репатріювати велику кількість людей — це була коштовна річ. Між депортованими був **Олександр Зузенко**, а на переслуханні — **Марко Остапенко**. Опісля було домовлено, що ті, які зможуть купити собі на корабель квиток, будуть відправлені через невртральні країни додому. В березні 1920 року поворотці верталися додому, куди не доїхали, бо їх висаджено з корабля в Сінгапурі і в Гон-Конгу.

Та все ж таки деякі родини збереглися і навіть зберегли деякі книги, які після бійки позбирали.

Іммігранти, які працювали постійно на цукровій трощі, в млинах цукру та на залізницях легше вросли в нове оточення і не зустрічали такого спротиву від місцевого населення, бо вони були сильні і витривалі робітники, за що власники компаній їх шанували. Родини жили менш-більш осілим життям і там народжувалися і їхні діти. **Гері** (Гаврило?) **Клевеник** відзначився тим, що перший купив авто в 20-их роках.

1925 році з Манджурії до Австралії приїхав **Іван Антонович Іванець**, народжений в селі Васютинці на Полтавщині. Рід Іванців походить із запорізьких козаків. В 1910 році батько Іванця виїхав на поселення до Сибіру.

Під час революції Іван Антонович був в армії Колчака в ранзі капітана. Спочатку в Австралії Іван Антонович працював на цукровій тростині у Квінсленді, а потім — на будові залізниці в Північній Території. У районі Катрайн купив 960 акрів землі, два роки жив у наметі, потім побудував хату та комору. Його господарство дало добрі продукти, особливо великі прибутки він мав з 1941 до 1945 року, коли він збував урожаї американській армії. За зразкове вирощування городини Іван Антонович дістав похвальну грамоту від уряду Австралії. Але 14.11.1954 у нього сталося нещастя. Отара овець (більше ста) не прийшла на ніч до кошари і він втратив кілька сот фунтів. Про все це Іван Антонович розповів Іванові Стоцькому під час його кінофільмової експедиції у 1954 році у центральній Австралії.

На початку 1920-их років до Австралії прибув **Григорій Дончак**, який поселився у Квінсленді. Г. Дончак був президентом Української Національної Ради на Далекому Сході.

Евстахій Антошин (Нар. 3.8.1896 в Стрию), до Сіднею приїхав в 1928 році, працював комерційним агентом і продавцем. З 1932 року жив у Квінсленді, помер в Макай.

У 1920-их роках до Брізбену приїхав **І. Шкадрун**, який приєднався до української спільноти, коли після 2-ї світової війни до Австралії приїхали українці у більшій кількості.

Григорій Бодня і його дружина прибули до Брізбену в 1928 році. Працювали на фабриках та на цукровій трощі. Після війни приєдналися до українських іммігрантів, які приїхали з Європи.

Марко Мережаний народився 6.11.1906 року в Любашівці на Одещині, прибув до Австралії 1938 р., помер 10.1.1983 в Брізбені. М. Мережаний сприяв першим поселенцям у Брізбені (про що є згадка в його окремому гаслі).

Крім вище згаданих українців у Брізбені в 1920-их роках зустрічаються ще й такі українські прізвища: **Вітошинський, Дніпровський, Лукашенко, Бачинський, Губар**, але це далеко не всі.

Українці, що були розкидані по Квінсленді, коли сходилися, радувалися, як ластівки весною. У Брізбені в той час була поставлена оперета «Наталка Полтавка». Наші найстарші іммігранти, які прибули до Квінсленду у роках 1909-1929, залишили після себе дорогоцінну спадщину. Микола Свідерський випадково зауважив у советській книгарні в Сідней книги, які мали печатку «Український Робітничий Клуб у Брізбені». Він закупив їх і тепер вони знаходяться в бібліотеках Дому Української Молоді в Лідкомбі та в Одесі ім М. Горького.

Потіхою «старим» іммігрантам було прибуття в 1948-1949 молодой повоєнної імміграції. Вони давали новим іммігрантам поради із свого досвіду і включилися організувати українське громадське життя. Перше організаційне засідання відбулося в домі «старого» іммігранта Григорія Бодні 3 липня 1949 року. Склад першої ініціативної групи: Марко Мережаний (голова), Григорій Бодня, Володимир Винницький (секретар), Роман Павлишин, Петро Чорненко, Яків Багайлюк, Василь Липський, Михайло Парасин, Василь Шевченко, Василь Камінський. Ці сходини дали підставу для створення Української Громади у Квінсленді 27.12.1949 року, головою якої став Володимир Винницький.

Бібліографія:

- 1) *Українці в Австралії*, том I, НТШ, 1966
- 2) *Енциклопедія Укр. Діаспори*, том 4, НТШ, НАНУ, 1995
- 3) *Кінофільмова Експедиція*, репортаж, Іван Стоцький, 1970
- 4) *АВСТРАЛИАДА* ч. 9., 1996
- 5) *A Pictorial History of Australia* by Rex & Thea Rienitis, 1969
- 6) *Charles Darwin in Australia* by F.W. and J.M. Nicholas, 1989
- 7) *The Moon Man* by E.M. Webster, 1984
- 8) *The Red Flag Riots* by Raymond Evans, 1988
- 9) *In Their Own Hands*
- 10) *A North Queensland Sugar Story* by K.W. Manning
- 11) *Australia in the Russian Mirror* by Elena Gover, 1997

Наша зовнішня діяльність

Три роки після закінчення Другої світової війни до Австралії почали прибувати в більшій кількості українські іммігранти з переміщених таборів у Німеччині й Австрії. Тоді «п'ятий материк» був немов немовлям у сфері глобальної політики та неофітом щодо багатокультурності.

Кілька років перед тим почали вертатися додому сотні тисяч (майже пів мільйона) переможних вояків до країни, яка не зазнала майже ніяких спустошень воєнною хуртовиною. Австралія з велетенськими незаселеними просторами та лише з 7-мільйонною людністю була затишним, до певної міри динамічним куточком світу.

Для 70% австралійців Великобританія ще далі була «home country» — батьківщиною. 20% були ірландського походження, їх колись називали «bog Irish», тобто тих що «ледве вийшли з багна». Решту — 10% — становили греки, італійці та «темношкірі» «dagos», тодішня принизлива вулична назва для усіх пришельців з південної Європи. В 1948 році з'явився новий вираз в офіційній державній термінології — «New Australian» — нові австралійці, хоч вуличні елементи прозивали їх більш соковитими назвами — «geffoes», «woogs» або «balts» (головно втікачі з Прибалтики).

Основною поживою для усіх мешканців Австралії тоді була баранина, у спорті домінував крикет, а в парламентах — федеральному і стейтових, в основному були австралійці, крім лише двох-трьох асимільованих італійців.

Все ж таки вже тоді почали проявлятися паростки космополітизму, зокрема серед інтелігенції та жителів великих міст — Мельборну й Сіднею. Тут треба згадати, що дійсних автохтонних тубільців Австралії — аборигенів мало хто з новоприбулих бачив, бо вони жили переважно у північно-східніх та північно-західніх просторах країни.

Саме серед таких суспільно-побутових обставин почали з'являтися перші масові поселенці з центральної та східньої Європи, а серед них і українці. Вже в перших переходових таборах почалася так звана зовнішня діяльність. У Боннегілі (Вікторія), Батгурсті, Греті (НПВ), Кандердіні (ЗА), в Сіднеї, Мельборні, Аделаїді, Брізбені, Перті організовано ряд концертів та виставок народнього мистецтва, які виконано головно для підкреслення різноманітності й окремішності національних груп.

Перша Національна Конвенція в Канберрі 25 січня 1950 року. Зліва: міністер імміграції Гаролд Голт, Калина Фриз, Юрій Денисенко, п-і Сара Голт

Відзначення 20-ліття Голоду. Демонстрація в Сідней, 1953 р.

Та це в той час ішло всупереч з підставовою політикою держави, яка сподівалася швидкої асиміляції та злиття усіх новоприбулих в одну масу, немов в чавунному казані — конгломерат.

Українські іммігранти були однією з найактивніших національних груп в організуванні хорів, танцювальних груп, мистецьких виставок тощо і то не тільки для задоволення внутрішніх духовних потреб, а і як найкращий форум ширення історичної правди про Україну, про її національно-політичну долю й долю. На кожному кроці треба було боротися з політичним і культурним русофільством, коли австралійці скрізь називали українців росіянами, або деколи поляками.

Треба було роз'яснювати, чому ми опинилися в Австралії, інформувати про сталінські репресії, голодомор, концтабори, про долю донських козаків і т. д. Уже з рамени ОУА (Об'єднання Українців в Австралії) в 1950 році, згодом СУОА (Союзу Українських Організацій в Австралії) на державному рівні почалися постійні старання, щоб австралійський уряд визнав українців в окремій рубриці у паспортних, державних списках тощо.

Найбільшою в той час подією (в 1953-му році) було масове жалібне відзначення Великого Голодомору 1932-33 років. Відбулися численні (коло 7 тисяч) маніфестації українців вулицями столичних міст Австралії. Тисячні колони в Сідней, Мельборні, Аделаїді, Брізбені й інших міст несли траурні транспаранти, афіші, відправлялися панахиди.

З початком другої декади поселення українців в Австралії наша зовнішня діяльність прийняла кілька підставових постанов:

1. Протиставлення політиці асиміляції. На кількох урядових конференціях наші делегати, разом з делегатами інших національностей, обстоювали багатокультурність Австралії, можливість продовжувати свої традиції з допомогою держави.

2. Повне визнання нашої національно-культурної окремішності. Визнання наших прав щодо змагань звільнення поневолених країн з-під комуністичного режиму.

3. Створення спільного бльоку з іншими групами, особливо з балтійськими національностями для координації спільних дій під кличем: «Геть від Росії-Москви».

4. До боротьби за національні права проти комуністичного поневолення включено також боротьбу за людські права, щоб координувати боротьбу із шестидесятниками та їхніми ідеологічними друзями.

5. Почалася акція проти так званого культобміну Австралії з советським режимом, що в дійсності був культ-обманом, щоб замилити наївним очі і відвернути увагу від брежнєвськоусловських репресій, численних арештів, засланих у концтабори з метою «злиття націй» з панівною в Україні російською мовою і взагалі культурою.

6. Докладено зусиль, щоб при розподілі державних субсидій на мистецькі та культурні цілі ми не були позаду інших груп.

Зовнішні зв'язки — поза будовою церковних храмів, громадських домів, приміщень для Рідних шкіл та осель для молодечих організацій — стали важливою ділянкою праці наших центральних надбудов і установ. Ось що пише у своїй праці колишній довголітній референт зовнішніх зв'язків СУОА д-р Тарас Яськевич: «У той час ми мало розуміли, що часте заперечування української національності не було спричинене незнанням політиків і бюрократів, але це було софістиковане рішення уряду Австралії, за яким крилося багато причин. Ми не знали, і навіть не здогадувалися, що австралійський уряд стримів до задержання статусу-кво щодо СРСР та поділу Східної Європи. Щойно пізніше ми переконалися, що для них комунізм, коли діяв поза імперією, був злим явищем, але коли діяв в імперії — мав бути толерований, бо, мовляв, приносив під оглядом мілітарним стабільність в Європі та навіть в Азії».

Серед імігрантів у той час діяли такі організації: Добросусідська Рада, Товариство Британської Імперії, Рада Нових Поселенців (New Settlers), Католицький Іміграційний Центр та інші. Крім цього діяв Антибольшевицький Блок Народів, який дав почин для створення Ради Поневоленних Народів. Коли під час Олімпіади в Мельборні в 1956 році протести були «ад хок», то з постановням вищезгаданих організацій та проголошенням президентом Айзенгавером Деклярації про Тиждень Поневоленних Народів можна було успішніше протистояти угодовській діям австралійських політиків. У маніфестаціях, в яких брали участь балтійські народи, мадяри, хорвати, румуни та в малій кількості поляки, найчисельнішими були українці.

Пластун-сеньйор Анатолій Жуківський вітається з Lady Baden-Powell, Канберра, 1966 р.

Зустріч з Владикою Гузаром. Юрій Менцінський, Оля Коломієць, о. Ждан Коломієць, Калина Кенез, о. Олександр Кенез, Владика Любомир Гузар, о. Зенон Хоркавий та Іван Кенез (2000 р.)

Прем'єр НПВ Невін Врен та голова ОУГ НПВ Микола Свідерський (1984 р.)

Антибольшевицька демонстрація 1975 року. Промовляє в центрі між українцями депутат Даглас Дарбі.

В 1960-70-их роках з'являлися на траспарантах у масовій кількості імена таких наших політв'язнів: В. Стус, Л. Плющ, Л. Лук'яненко, В. Чорновіл, В. Мороз та пізніше Ю. Шухевич. В демонстрації в обороні Валентина Мороза у Канберрі взяло участь дві тисячі українців. У Сідней (голова Орест Радкевич) та в Мельборні (голова Мирослав Болюх) діяли Комітети Оборони політв'язнів та прав людини, які розгорнули різноманітну широку активність. В Сідней з ініціативи голови ОУГ НПВ Миколи Свідерського, голови Ліги Визволення України Богдана Гута та редактора «Вільної Думки» Володимира Шумського в час найжорстокіших брежнєвсько-сусловських репресій та арештів шестидесятників в Україні протягом кількох років велася акція «Діяти негайно!», наслідком якої були поміщені роз'яснювальні окремі сторінки у всеавстралійському часописі «The Australian» та в інших австралійських часописах, на що Москва відповіла поміщенням своїх пропагандивних сторінок в «Australian».

Від 1974 до 1983 активно працював під головування Юрія Менцінського, тоді реф. зовн. зв'язків СУОА, Комітет «Хочемо мати Юрія Шухевича в Австралії».

В 1984 році завершено відзначення 50-ої найбільш жалібної в історії України річниці відкриттям дост. Джоном Говардом (тодішнім лідером опозиції, а теперішнім прем'єр-міністром) імпазантного Пам'ятника Жертвам Голодомору на публічній площі перед Храмом УАПЦ в Канберрі.

Окремо слід згадати наші протести проти так званого «культ-обману» різних приїжджих советських пропагандивних груп, як, наприклад проти приїзду до Австралії «ленінградського Балету», Групи з Большого театру, «Цирку на льоду», «Червоноармійського хору», чи навіть одного українського ансамблю (вибранців з Львівського балету «Юність»), які часто українську музику і танець представляли як російську культуру. Широку дискусію у той час викликало питання: зустрічати чи бойкотувати українських режимних

посланців, які дуже часто були зняряддям московсько-комуністичної пропаганди. На жаль, дуже часто емоції переважали над здоровим глуздом, що не сприяло протягом майже однієї декади злагоді української свідомої спільноти щодо цього контрверсійного питання.

При кінці 1980-их років зовнішні зв'язки посилювалися виданням «Ukrainian-Australian Review», англомовним журналом, головним редактором якого був д-р Любомир Лаврівський (з молодшої генерації), тодішній реф. зовнішніх зв'язків СУОА. Особливо треба підкреслити широку акцію в той час в обороні ув'язненого в Ізраїлі Івана Дем'янюка.

Слід ще згадати так звані Етнічні Дорадчі Ради. Спочатку постали вони при Ліберальній партії, потім також і при партії Лейбор (Робітничій). В деяких стейтах наша участь у них була досить активною, наслідком якої різні українські організації й установи (особливо харитативні та освітні) одержали фінансові субсидії в сумі кількох тисяч доларів.

На 50-му році поселення українців в Австралії першим високим службовцем українського походження став Стефан Романів, одержавши становище голови Комісії Багатокультурності при стейтовому вікторіанському уряді.

На окрему увагу заслуговує широко розголошене й дуже успішне відзначення 1000-ліття Християнства України в 1988 році. Хоч як старалися ворожі сусіди з північного сходу України привласнити та заперечити історичне значення головної ролі нашої столиці — Києва, це їм не вдалося.

Остання декада двадцятого століття, почавши з 1991 року принесла зовсім несподіване, хоч довго очікуване, проголошення незалежності Української Держави. Кайдани, освячені кров'ю поколінь борців, накладені зовнішнім ворогом, спали з України немов спорохнявілі. Отже ми стали вже не «безбатьченками».

У зв'язку з цією епохальною подією праця на зовнішньому відтинку вимагатиме дещо іншої орієнтації. На друге 50-ліття вириваються нові завдання — допомогти Україні стати на твердий державницький ґрунт, а третьому українському поколінню в Австралії знайти шляхи зберегти надбання попередніх двох поколінь, затримати свідомість українського коріння та не втратити живого контакту з материком — Україною.

Україна встановлює з Австралією консульські та дипломатичні зв'язки і на цьому відтинку бажана наша всебічна допомога. Недавній приклад такої допомоги була праця Комітету АДНОК, який зробив велику роботу в допомозі Олімпійській команді України під час Олімпійських Ігор в Сіднеї у 2000-му році.

Збори Комітету АДНОК в Сіднеї. (В центрі сидить голова СУОА Стефан Романів)

Зв'язки австралійської діаспори з Україною

Українська діаспора була довгі роки відірвана від України. Після Другої світової війни в більшості емігрантів перервалися родинні, а що вже казати про політичні чи урядові, зв'язки.

Окремі політичні діячі діаспори пильно слідкували за подіями, які відбувалися в Україні. Орієнтувалися вони в переважаючій більшості на звідомлення Радіо «Київ», советські видання, які потрапляли на Захід, та на звідомлення Радіо «Свобода», «Америка» й «Вільна Європа».

Час від часу в країнах нашого поселення появлялися поодинокі особи з України. Були це переважно старші люди, пенсіонери, які приїжджали у відвідини до своєї родини. Образ про стан подій в Україні і витворювався із оповідань людей, які приїжджали принагідно з дозволу советського режиму. Не все той образ відповідав дійсності, яка існувала в Україні.

Коли в половині 1960-их років продісталися на Захід перші відомості про так званих шестидесятників-дисидентів та їхні твори, більшість нашої діаспори була переконана, що це «наші люди» — люди ОУН-УПА або їх нащадки. І хоч не всі дисиденти походили з Західної України, советська преса в своїх пасквільних статтях тим дисидентам причіпила «ярлик націоналістів».

Саме в ту пору в Канаді й США з'явилися були Іван Драч, Дмитро Павличко, Віталій Коротич, Микола Вінграновський, ансамбль ім. Павла Вірського, хор ім. Гр. Верьовки та інші...

З тамтешньої діаспорної преси ми довідувалися, що в Канаді й США українська спільнота поділилася на два табори: тих, хто буде зустрічатися і тих, хто буде «бойкотувати» зустрічі з приїжджими з України. Одні уважали, що зі «зрадниками» або «представниками офіційної комуністичної України» діаспора не повинна зустрічатися. А виступи визначних мистецьких одиниць треба бойкотувати. Мотивувалося це тим, що вони — «посланці московської комуністичної влади», яка руйнує в Україні українську культуру, а разом з тим висилає на Захід, для замилування очей, мистців, поетів, письменників, — мовляв, дивіться: українська культура таки процвітає. А в Україні в той час проходили арешти діячів української культури.

Мистецькі ансамблі з України почали приїжджати також і в країни Західної Європи. Відбувалися в різних містах «Дні Української Культури», на яких виступали кращі чи гірші артисти з України. Організаторами цих «Днів» були так звані «товариства дружби». Внаслідок розмов з деякими з тих артистів більшість із нашої діаспори зрозуміла, що їх перед виїздом «напомпували» пропагандою проти діаспорців, мовляв, «це зрадники народу, запроданці... «бандеровці-бандити», які «відріклися всього українського». І ми, демонструючи проти все ж такі «невинний у політичній ситуації в Україні людей», доливали оливи до вогню. Та, за твердженнями наших політично-громадських провідників, ми робили правильно.

Більшість відвідувачів цих концертів не українського походження нас не розуміли, вони обурювалися, бо ми їм не давали спокійно зайти до залі, де відбувалися концерти.

Мабуть і самі артисти з України не розуміли, **чому** українці-земляки протестують проти їх приїзду. Були вони збентежені і часто не хотіли з нами говорити, боялися брати в руки будь-яку нашу роз'яснювальну літературу.

В українській діаспорній пресі почалася гостра дискусія на тему «зустрічатися, чи не зустрічатися». «Визвольний фронт» (бандерівської орієнтації) був категорично проти будь-яких зустрічей. І ми особливо голосно протестували проти приїзду хору «Червоної Армії» чи інших російських ансамблів, наголошували при тому, що українську культуру руйнують, що Україна русифікується, що українців не випускають на Захід, бо дійсно російських ансамблів чи артистів приїжджало набагато більше. А коли

почали приїжджати українські ансамблі — ми і проти їх приїзду протестували, влаштовували демонстрації, бо вони «посланці комуністичної влади»...

А тим часом ми «ловили кожну вістку із рідного краю». Захоплювалися й розчулювалися все новими піснями з України, такими як «Два кольори», «Рушничок», «Качки летять» і десяток інших. Та щобільше — наші хори, солісти, ансамблі та оркестри включали їх у свій репертуар.

Наші протести і приїзд Леоніда Плюща

Коли в 1970-их роках в Україні розпочалася друга хвиля арештів та судів над українськими правозахисниками — діаспорці влаштовували демонстрації, пікетували советські посольства, консуляти, торговельні місії. Обстоювали тих дисидентів і в англійській пресі. Порушували справи засуджених наших земляків в урядових колах нашого поселення, домагалися їх звільнення. Такі акції відбувалися в обороні математика Леоніда Плюща, історика Валентина Мороза, журналіста Вячеслава Чорновола та багатьох інших.

В 1976-му році, як блискавка облетіла світ вістка про звільнення із психіатричної тюрми Леоніда Плюща. Тобто того, тверда постава якого наповняла гордістю наші груди, який додавав нам, діаспорцям, віри у нескореність нашого народу.

А як же ми прийняли його?

У березні-квітні 1978 р. до Австралії приїхав Леонід Плющ на запрошення Комітету Оборони Національних і Людських Прав. І почалися в нас проблеми. З огляду на те, що Леонід Плющ, ступивши на вільну землю Заходу, мав відвагу обстоювати право на власні погляди, і тому що він заявив був, що і надалі є комуністом, що він атеїст — полунали чутки не зустрічати його, бойкотувати зустріч з ним. Спільний наш єдиний фронт, що так недавно ще із великим завзяттям домагався його звільнення, з появою Леоніда Плюща на Заході — затріщав, заламався. Для зустрічі громадянства з Плющем наші сіднейські діячі не хотіли Комітетові винайняти велику залу Дому Молоді і зустріч відбулася в залі при церкві св. Андрія, яка не могла вмістити всіх присутніх.

Леонід Плющ перебував в отця Івана Шевцівця на парафії УКЦ і в інтерв'ю з автором цієї статті для Радіо SBS зразу стало ясно, що він далеко не той «націоналіст» нашого діаспорного поняття, хоч без сумніву — великий патріот України.

Розчарування і поділ в Громаді збільшилися з появою на Заході генерала Петра Григоренка, який був приятелем академіка Сахарова і який почав співпрацювати з росіянами на Заході.

Дмитро Павличко в Мельборні. Зліва: Валерій Ботте, Зіна Ботте, Д. Павличко, п-і Павличко. Стоять: Пилипко Ботте, Іван Марчук, Михайло Гоян

Перший приїзд Анатолія Михайленка до Австралії, 1990 р. Зліва: д-р Святополк Шумський, Марія Гоян, А. Михайленко, Михайло Гоян.

Приїзд Надії Світличної

До розчарування українськими дисидентами діаспорою додалась ще одна доза, коли, на запрошення Крайової Управи Союзу Українок у 1979 році до Австралії приїхала Надія Світлична. З її виступу в залі Дому Української Молоді в Лідкомбі стало ясно, що вона є україankoю, яка ніколи політикою не цікавилася, а попала до неї зовсім випадково, захищаючи свого брата Івана Світличного. І знову вона, так як Леонід Плющ, говорила про те, про що не хотіла чути українська діаспора.

Ще раз стало ясно, що в Україні не всі є тими націоналістами нашого діаспорного поняття. Світлична твердила, що ми себе дуримо, коли віримо, що в Україні народні маси, як той вулкан, готові щохвилини вибухнути, розвалити ССРСР і визволити Україну. Вона пішла ще далі й сказала, що «про революцію в тих сучасних умовах важко думати. Маса вважають своїм ворогом комуністичну систему, а не російський народ, який також переслідується». А це ішло врозріз із напрямними політичної діаспори.

З появою на Заході дисидентів, бувших політичних в'язнів советських концтаборів — Данила Шумука, Миколи Руденка та його дружини Раїси, Валентина Мороза, Петра Рубана, Оксани Мешко, Святослава Караванського, Ніни Строкатої, — стало ясно, що українська діаспора справді не розуміє тих людей й сучасну Україну, а Україна не розуміє нас. Навіть Валентин Мороз, якого на Заході уважали «націоналістичним ідолом», розчарував більшість нашої діаспори. Декого вразило його арбітрарне вмішування в діаспорні церковні справи, особливо деякі його критичні зауваги щодо діяльності наших політичних, громадських та фінансових установ чи інституцій.

Зустрічі з членами компартії

В 1989 році, коли в Україні з'явилися перші проміння «перебудови» і коли наші письменники почали домагатися «державних прав» для української мови, провідні члени Товариства Професіоналів та Підприємців Австралії вирішили запросити до Австралії когось з письменників. Але нас чекала несподіванка: в березні-квітні 1989 року Австралію відвідала 20-членна делегація «Миру з ССРСР», а між ними 10-членна делегація з України, яка приїхала на запрошення австралійської вчительської профспілки. 20-го квітня

1989 р. в студії радіо SBS відбулася розмова з головою Відділу програм для зарубіжжя Василем Юричком, письменником Миколою Братанком з Херсону та професором Константином Лузиком з Академії Наук України. Гості говорили цікаво, але знову ж не все те, що подобається нашій громаді.

Наступного дня 21 квітня відбулася громадська зустріч в Народньому Домі в Лідкомбі. Під час прийняття, яке влаштувала Управа Сіднейської Громади, нав'язалися гарні зв'язки з гостями, які виявилися милими земляками з України. Та все ж таки певна частина громадянства, згідно з настановою деяких діяльних політичних керівників, бойкотувала цю зустріч.

Крім уже згаданих гостей на громадській зустрічі були Олександр Чечель й Олександр Конкін з Києва та Дмитро Шлінко з Івано-Франківська.

Зустріч членкинь Союзу Українок Південної Австралії з Ніною Матвієнко (Аделаїда, 1990)

Приїзд Дмитра Павличка та Йосипа Тереля

В липні 1989 р. на запрошення частини громадськоти (певна частина не одобрила запрошення) прибув до Австралії голова Т-ва Укр. Мови Дмитро Павличко. Перша громадська зустріч відбулася 25.7.89 в Нар. Домі в Брізбені. Більшість громадянства слухала гостя з зацікавленням і в піднесеному настрої, але дехто вимахував його ранніми публікаціями, закидаючи Павличкові, що він «на ходу міняє свої погляди».

Дмитро Павличко тримався врівноважено, впевнено і відверто. Пишучи ці рядки, нагадалася подібна ситуація вже рік пізніше у Верховній Раді України, де депутати-комуністи закидали Павличкові приналежність до УПА-ОУН... Ми в Австралії закидали йому приналежність до Комуністичної партії й обвинувачували його за всі гріхи, заподіяні комуністами українському народові!

У серпні 1989 р. на запрошення Владики УКЦеркви Кир Івана Прашка, загостив до Австралії церковний діяч в Україні Йосип Тереля. Виступаючи на громадських зустрічах, він надто гостро критикою церковних діячів як УГКЦ, так і УАПЦ вніс чимало контрверсії в нашій громаді, особливо коли він виступав з промовою 3.8.1989 р. на зустрічі з сіднейською громадою, висвітлюючи події в Україні в нереальних образах. Він твердив, що в Україні діє підпільно ОУН, членом якої він вже є роками.

Зустріч з гостями з України Дмитром Павличком з дружиною та Іваном Марчуком, 1989 р., Лідкомб

Вістки з України

Підготовляючи в 1980-их роках вісті про події в Україні для радіопрограм SBS, авторка покладалася на інформації, які з'являлися в українській пресі в Україні, а також в діяспорних газетах. Ці газети доходили до нас часто з двомісячним спізненням. І, хоч в Україні діяла Пресова Служба Української Гельсінкської Спілки, хоч і виходив «Український Вісник», все ж ми діставали інформації в більшості від організації в Америці «Смолоскип» та «Інформаційної Служби з Лондону» (пізніше УЦІС). Налагодити телефонний зв'язок з членами УГС в Києві чи Львові було майже неможливо.

Перший Почесний Консул України в Австралії Зіна Ботте з Дмитром Павличком та Міністром закордонних справ Анатолієм Зленком

Вістки з України стали найновішими і найповнішими тоді, коли нав'язався телефонний зв'язок із журналістом у Москві Анатолієм Доценком. Зокрема про вибори до Верховної Ради в 1990 році ми в Австралії чи не перші в світі мали детальні вістки. Подані А. Доценком вістки ми переписували з касетки й давали тоді до друку «Вільної Думки».

Вістки з України подавали нам також члени УГС Сергій Набока, Леонід Мілявський, Олесь Шевченко та журналістки Світлана Рябошапка, Віталій Федорчук, Євгенія Созонтова, Микола Муратов, Володимир Мартинюк з Москви, письменники Борис Тимошенко, Сергій Плачинда, Ігор Осташ, Борис Гривашевський та Михайло Березень.

Українська Громада Австралії частково втримувала Українську Незалежну Інформаційну Агенцію «Республіка».

Коли вже нав'язався сталий телефонний зв'язок з Україною, у програмах SBS звучали інтерв'ю з народними депутатами Іваном Драчем, Михайлом Горинем, Леонідом Кравчуком, Іваном Плющем, Левком Лук'яненком, Юрієм Іллієнком, Миколою Жулинським, о. Василем Романюком, Степаном Сапеляком, Стефанією Січко, Богданом Ребриком, Раїсою Скалій, Юрієм Бадзьом, Павлом Мовчаном, Володимиром Черняком, Вячеславом Чорноволом, Михайлом Осадчим, Богданом Горинем, Миколою Куценком й багатьма іншими діячами з України.

В листопаді-грудні 1989 — відвідини Володимира Яворівського

Товариство Професіоналів та Підприємців запросило відвідати Австралію Володимира Яворівського. Раніше відбув він ряд успішних зустрічей з Українською Громадою в США.

Виступаючи в п'ятницю 24.11.1989 в Домі Української Молоді в Лідкомбі, Володимир Яворівський заімпонував нашій громаді, як чудовий оратор. Він говорив про наслідки Чорнобильської катастрофи. Порушив цю справу і з австралійськими політичними діячами. Тому візита Яворівського мала величезний відгомін в австралійській пресі, і то по всіх містах.

Під час побуту Яворівського за лише кілька днів австралійська громада склала 40 тисяч дол. на Фонд Руху. До його від'їзду ця сума зросла до 70 тисяч дол. Зібрані гроші залишилися в Австралії на контах Українських Кредитівок. В 1990 році Товариство Промисловців та Підприємців за ці гроші закупило ряд медичних приладів та передало для лікарень в Житомирі, Києві, Рівному та Чернігові, про що свідчать листи подяки, підписані тоді Головою Руху Іваном Драчем, Міністром Здоров'я України Юрієм Спіженком та Головою Українського Лікарського Товариства д-ром Любомиром Пирогом.

21.11.1989 року в Сідней відбувся концерт лірника **Василя Нечепи** з Чернігова, який приїхав до Австралії на запрошення Зіни Ботте та Чорнобильського Фонду.

31.12.1989 до Сіднею прибув на запрошення Комітету Допомоги Україні в Сідней довголітний політв'язень ССРСР **Петро Рубан**.

Приїзди політиків, громадських діячів та артистів в 1990 р.

1990-ий рік розпочався в Австралії візитом Софії Ротару, її сестри, брата, сина та ансамблю «Червона Рута». Приїхали вони на запрошення неукраїнської розвагової фірми.

Українська громада в 1990 р. мала змогу заізнатися з такими діячами:

11.3. з Михайлом Осадчим — поетом, політв'язнем зі Львова.

24.4. з Андрієм Черемським — головою СУМ-у з Харкова.

10.5. з Іваном Ляцьківським з Києва з «Зеленого Світу».

14.6. з Анатолієм Михайленком — редактором журналу «Україна» з Києва. Про свої відвідини п. А. Михайленко написав був серію статей, які були вміщені в журналі «Україна», а вже в 1992 році у видавництві «Веселка» вийшла його книжка під заголовком «Заки море перелечу». В книжці А. Михайленко детально описує свої відвідини Австралії.

8.7. в Сідней виступала співачка Ніна Матвієнко з Києва. Приїхала вона на запрошення Т-ва Професіоналів та Бізнесменів.

30.8. прибув ансамбль «Не Журись» зі Львова, приїхав на запрошення СУОА.

13.9. загостив народний депутат Богдан Горинь зі Львова, запросила його Ліга Визволення України.

18.11. загостив кіноактор Іван Гаврилук з Києва.

29.11. сатирик Євген Дудар з Києва приїхав на запрошення Зіни Ботте.

25.11. письменник Федір Зубанич з Києва приїхав на запрошення п. А. Глуханюка.

14.12. член ОУН Петро Дужий зі Львова приїхав на запрошення Ліги Визволення України.

**Ольга Ільків, Т. Мироненко, Василь Марущенко, Іван Ільків
на зустрічі з Левком Лук'яненком та його дружиною**

30.12. голова УРП нар. депутат Левко Лук'яненко приїхав на запрошення Ком. Допомоги Україні в Мельборні.

Після проголошення Незалежності України до Австралії з гостинними відвідинами прибувають дедалі частіше численні культурні, політичні й церковні діячі, докладні звідомлення про їхні виступи постійно поміщує наша преса — «Вільна Думка» і «Церква і Життя».

1991-ий рік

14.1. Ансамбль «Зорепад» зі Львова на запрошення СУОА.

17.1. Група Молоді з Івано-Франківська, яка приїхала з «Вертепом». Запросила їх Українська Громада Саншайн.

7.2. Іван Понюмаренко, голова Радгоспу Київської Области. Запросила його Зіна Ботте.

19.2. Раїса Осипенко — співачка-бандуристка з Хмельницька. Приїхала до родини.

28.2. Ансамбль «Галичина» — керівник Петро Рачинський зі Львова, Павло Дворський, Ніна Мельник, Михайло Сливоцький, — співаки, Євген Федорченко — артист театру ім. Заньковецької, нар. депутат-письменник Роман Іваничук. Приїхали на запрошення Миколи Майна.

17.3. Іван Левицький, Івченко, Зінюк, Вол. Бондаренко — кооператори з Івано-Франківська.

18.4. Ігор Деркач — народний депутат. Приїхав на запрошення КУСУМ

4.7. д-р Олесь Семчук з Івано-Франківська. Приїхав до родини. Опіка УЛТА.

28.7. Сергій Плохій — економіст з Дніпропетровська.

1.8. Владика Павло Василик з Івано-Франківська. Приїхав до родини.

15.8. Василь Базів — редактор газети «За Вільну Україну», КДУ — Мельборн

16.8. Ярослав Байло — журналіст, відеооператор львівського телебачення.

5.9. Олександр Чиж — Голова Молодечих Організацій з Києва. Запрошення УНТАК.

24.12. Лідія Ківа — голова Української Громади Краснодарського краю з Сочі. Д-р О. Ємець, провідний кардіохірург з Інституту ім. Амосова. Запрошення УНТАК.

1992-ий рік

26.1. Іван Дзюба з Києва, Ігор Осташ — голова Міжнародної Школи Україністики.

23.1. Ансамбль «Львівські Музики» зі Львова — керівник Станіслав Чуєнко. Запросила Укр. Громада Джілонг.

2.3. Анатолій Валієв — скульптор з Києва. Запросив його Владика І. Прашко.

Тамара Гундорова — літератор з Києва. Запрошення Унів. ім. Монаша.

9.3. Олег Павлишин — співак з Києва. Запрошення Укр. Тов. Бізнесменів.

21.6. Лесь Танюк — народній депутат.

Мирослав Маринович — політв'язень, журналіст.

Надя Маринович, директор школи «Надія», Рівне.

12.7. Віталій Самошко — піаніст з Харкова — учасник Світового конкурсу піаністів.

11.10. Іван Попович — співак з Києва.

Оксана Білозір — співачка зі Львова й 5-ти членна оркестра «Оксана». Приїхали на запрошення А. Глуханіча.

Ансамбль з Борислава.

3.11. Іван Плющ, Вол. Яворівський серед 15 нар. депутатів та 15 бізнесменів з України.

5.11. Віталій Карпенко, нар. депутат та 15 бізнесменів з України на чолі з Вол. Бондаренком. Запрошення УЦІС.

13.11. Лариса Дашенко — режисер з Кіностудії Наук фільм.

1993-ий рік

16.1. Ігор Богдан, Zenko Гучко та анс. «Галичани» зі Львова. Запрошення СУОА.

25.1. Іван Гречко — Голова Католицької Інтелігенції зі Львова.

1.2. Оксана Пилипенко — танцюристка з Києва.

7.2. Симон Кобець — скрипаль, квартет ім. Леонтовича з Києва.

Володимир Шишкін — прокурор України.

Березень — Тріо бандуристів Баран зі Львова під проводом Михайла Барана, заслуженого діяча Культури України — Ліга Визволення України.

Листопад 1993 — 13-членна команда Яхти «Гетьман Сагайдачний».

Тридцять три спортсів-важкоатлети з України.

Дванадцять гімнастів з України.

Андрій та Наталка Медведєви — тенісисти з Києва та два журналісти київського телебачення.

10.10.1993 народній депутат проф. Любомир Пиріг приїхав на запрошення УЛТА.

1994 -ий рік

9.1. проф. Микола Щербак, директор біологічного музею в Києві — брат поета лікаря нар. депутата Юрія Щербака.

31.8. Урядова делегація України на чолі з Олександром Макаренком.

1995-ий рік

22.1. Світляна Трофанова — брала участь в перегонах спортсів-інвалідів.

3.7. проф. Ігор Пінкевич, проф. Мальнев, Олександр Бабак з Міністерства Освіти України і 5 студентів фізиків брали участь в міжнародніх змаганнях з фізики в Канберрі.

24.9. Олександр Дикий, головний редактор Всесвітньої Служби Радіо Україна з Києва.

6.10. — Національна Оркестра України, турне по Австралії.

12.10. — проф. Зеновій Живицький, Міжнародній конгрес Ботаністів в Перті

Візита экс-президента Леоніда Кравчука до Австралії

1996-ий

29.5. Марян Шунович й гурт "Рекрут" зі Львова. Запрошення УГВ.

23.6. Леся Довженко, художниця, Роман Гриньків, бандирист. Олександр Спаринський, композитор. Марія Бурмака, співачка — учасники 6-го Здвигу Українців Австралії.

8.8. Анатолій Михайленко, київський кореспондент «ВД».

8.8. Приїзд хору «Видубичі» з Києва. Хор брав участь у Світовому Симпозіумі хорів в Сіднейській Опері.

Серпень-вересень — концерти хору «Видубичі», згадка на телебаченні.

16.10. — Василь Коваль, консульський Відділ Міністерства Зовнішніх Зв'язків України.

24.11. Леонід М. Кравчук — президент України з 1991 року.

7-16.12. група гімнастів з України — міжнародні змагання гімнастики в Канберрі.

1997-ий рік

2.3. д-р Дмитро Заболотний — участь у світовому Конгресі отоларингологів — УЛТА.

25.5. Зустріч з др. Іваном Топчієм з Харкова, др. Ганною Луньобою та Дмитром Калініним — учасниками Світового Конгресу Неврології.

31.5. Народ. депутат, Гетьман Козацтва України Володимир Мулява.

11.7. Іван Кириченко з Маріуполя — одиночне плавання навколо світу.

1998-ий рік

31.5. Світлана Годлевська — співачка зі Львова, проф. Мирослав Скорик, композитор — концерти з нагоди 60-ліття Скорика.

1.7. поет, нар. депутат України Іван Драч, Ректор Києво-Могилянської академії проф. Вячеслав Брюховецький.

1999-ий рік

13.1. Ансамбль «Зорепад» з України.

5.3. Ігор Литвин — амбасадор України в Індонезії.

8.5. професор Федір Дахно — Репродуктивний Інститут Київ.

29.8. Богдан Ступка — Народній артист України.

М. Галабурда-Чигрин та Лариса Буряк вітають гостя з України Івана Драча

2000-ий рік

16.1. приїхав перший консул України в Австралії Вадим Пристайко. Розпочинається новий період офіційного спілкування з Україною.

20.1. нар. депутат України Олександр Чорноволенко, голова Пресового Центру РУХ-у журналіст Дмитро Понамарчук.

7.3. Делегація Міської Ради Києва: заступник Голови Володимир Яловий, Леонід Князів — голова відділу закордонних справ, Валерій Кирян — мер Дарницького району Києва, скульптор Анатолій Валієв.

12.3. співачка Наталка Николаїшин з Івано-Франківська.

17.4. приїзд Генерального Консула України Василя Корзаченка.

Зустріч редактора «ВД» з членами українського Консулята. Стоять зліва: Володимир Іванченко, Марко Шумський, Вадим Пристайко. Сидять зліва: Наталія Іванченко, Ген. Консул Василь Корзаченко, Яна Парубець

30.8. Павло Мовчан — поет, нар. депутат, голова товариства «Просвіта», голова пресового центру РУХ-у Дмитро Понамарчук.

вересень 2000 — Національна Олімпійська Команда України (247 осіб).

журналіст Юхим Шарпанський, головний коментатор УТ-1.

3.10. 2000 композитор-співак Володимир Ярцев з Дніпропетровська.

жовтень 2000 — Пара-олімпійська Команда (97 осіб) на чолі з віцепрем'єр-міністром України Миколою Жулинським; нар. депутат Валерій Сушкевич.

Це не повний список за 12 років. Тут згадано тих, хто був у Радіостанції в студіях та виступав у моїх програмах SBS.

Список був би набагато більшим, але, не всі відвідувачі з України побували в Сіднеї. Наприклад, в 1992 році три місяці в Аделаїді перебував Анатолій Авдієвський — керівник хору імени Г. Верьовки. Був він лише в Аделаїді і про його відвідини не всім було відомо.

З кожним приїздом, зокрема ансамблів чи співаків, було чимало клопотів. Деколи такий приїзд кінчався розчаруванням гостей з України діаспорою та внутрішніми суперечками, навіть зі своїми спонсорами. Ті спонзори часом обіцяли артистам в Україні багато доларів, а часто виходило навпаки.

У свою чергу, наша громада йшла на концерти в надії побачити «щось кращого», але часто була розчарована. Треба підкреслити, що більшість ансамблів не були як слід зорганізовані для виїзду в Австралію.

Дійсність показала, що видатки, пов'язані з спровадженням навіть тричленної групи з України — великі. Австралія — велика країна. Відстані між осередками, де живуть українці, великі й поїздки коштовні.

Громадянство почало втомлюватися від частих приїздів гостей з України. Оті часті «наїзди» гостинних ансамблів, доповідачів, лікарів, артистів, інколи «виганяють» гріш з кишені. Адже ще збиралися гроші чи то на інструменти, чи на якісь «невизначені видатки», або пожертви на Фонд Руху, УРП, СУМ, комп'ютери... Наша громада дослівно «вичерпалася» з грошей.

Крім того, треба признати, що наша діаспорна дійсність невесела. Наше місцеве громадське життя поступово корчиться, зубожується, проявляє ознаки виснаження та апатії. Деякі наші мистецькі ансамблі в Австралії перестали існувати.

Також чимало наших «діаспорців», які їздили за останні роки в Україну, верталися з неї розчаровані, бо не застали її такою, як вони собі уявляли.

Силою обставин в Україні життя йшло своїм руслом. Советська система своєрідна. Адже наші люди жили 70 років в суспільстві, де чесність, довір'я, мораль й людська гідність не були частиною соціального ладу. За вісім років цього ніяк змінити не можна. І тому нам важко зрозуміти людей, які нам близькі, а разом з тим такі далекі.

Поведінка тих, які приїжджають до нас в гості, додала й свою дозу розчарування. Гонитва за долярами, дивна «аполітичність» й незадовільні відповіді на запити діаспорців деяких доповідачів, навіть депутатів, їхня мовчанка після від'їзду дає багато причин задуматися: «Чого ми часто різні у своїх поняттях про Україну, яка нам всім така дорога?»

Гостям з України треба знати, що в усіх країнах Заходу панує велике безробіття, матеріальні засоби діаспори обмежені, зокрема коли мова про Австралію. Старші вмирають, а молодші не цікавляться українським життям так, як цього хотіли б наші батьки.

А все ж таки, мабуть, й діаспорці не без вини. Якщо б ми були, як цілість Громади, а не лише поодинокі особи, скоріше спілкувалися з нашими земляками з України, — мабуть тепер ми краще зрозуміли б наших земляків і прірва між нами була б меншою. Але, незважаючи на всі ці розбіжності, ми повинні ставитися до наших земляків в Україні з більшим виrozumінням і не жити мріями, а дійсністю! А тема «зустрічатися чи не зустрічатися» набрала зараз зовсім іншого значення.

До історії українського поселення в Австралії

Увага, яку приділяє українська спільнота в Австралії докторові Степанові Барчинському, є виявом, на мою думку, в першій мірі її природнім зацікавленням історією нашої еміграції на цьому континенті, її корінням і найдавнішими початками.

Часто під час мого перебування в Перті, Мельборні, а навіть в Сідней доводилось відповідати на запитання зовсім незнайомих мені людей, які бажали познайомитись з різноманітними аспектами його бурхливого життя. Цікавились, коли і чому сюди попав, чим займався, звідкіля походив, а навіть чому не був одружений.

Але найчастіше запитували мене, чому якраз він вибрав собі за постійне місце осідку Австралію — країну, так далеко віддалену від Європи, яку загально уважали Богом і людьми забутим шматком землі, негідним більшої уваги.

Таке наставлення різко змінилось, коли політичні емігранти після другої світової війни почали шукати з переселенчих таборів IPO в Німеччині нового пристановища. Інформації про життя в заокеанських країнах ішли, як то кажуть, «на вагу золота». З Америкою, Канадою, Аргентиною справи були легші. Тут кандидати на виїзд в ці країни старались знайти в своїй пам'яті імена давно забутих свояків або знайомих, які виїхали туди ще давніше, нав'язували з ними листовні контакти та, звичайно, з їх допомогою емігрували.

Про таку допомогу при виїзді до Австралії не могло бути й мови, а саме тому, що в цій країні таких знайомих ніхто не мав, а всі інформації діставались лише від урядових чинників і через це їх трактовано з певним недовір'ям і підозрінням.

У цій складній ситуації д-р Степан Барчинський, передбачаючи наближення хвилі української еміграції до Австралії, писав довгезелзні інформативні статті до наших часописів у Німеччині й Австрії, в яких всебічно інформував майбутніх переселенців про всі аспекти життя та перспективи, що стелились кандидатам на дорогу до їх «вибраної землі».

На жаль, в його статтях було більше песимізму й критики про австралійську дійсність, ніж цього потрібно було знати людям, що по роках неволі, голоду й холоду опинились у вузьких таборових закамарках. Для них будь-що видавалось кращим, ніж безнадійність та безперспективність таборового вегетування. Не знайшлося б, здається, в світі таких песимістичних слів, які могли б їх завернути з наміченої мети. І вони тисячами сіли на кораблі й поїхали до Австралії.

І дійсно, початки, як добре всім відомо, були гіркі. Майже всі чоловіки починали свою «кар'єру» з обов'язковим дворічним контрактом і їм довелось працювати там, де це подобалось адміністрації. Найчастіше починали з лопати й джагана, жінки з фабричних автоматів і станків, дослівно як це в своїх статтях передбачав д-р Степан Барчинський. Про працю за званням ніхто не смів тоді і думати.

Дослідники, які колись намагатимуться належно висвітлити та добратись до абсолютних початків нашого поселення в цій країні, натраплять на своїй дорозі безперечно на незвичайно трудне й складне завдання. Поминувши факт, що згадки про перших наших земляків є, як правило, скупі і фрагментальні, додаткову трудність справить їм ще й проблема точного встановлення національності людей, яких через брак власної держави записано арбітрарно, так як це діється ще й сьогодні, — росіянами, австріяками або поляками.

Не краще стоїть тут і справа з достовірністю поодиноких матеріалів, на яких доведеться їм покликатись при цій нагоді. Половина дотепер знайдених

відомостей походить з американських, канадських, а навіть голландських джерел, і вони, як правило, не знаходять собі ніколи подвійного підтвердження.

Відомості, які потрапили нам з українських джерел, є вже далеко обширніші й докладніші, але як історичний матеріал вони також не витримують критики, бо автентичність всіх тих даних є до високої міри сумнівна. Це переважно газетні замітки, які появлялись в тих часах на наших землях під рубриками «дивовижні», без підписів авторів чи їхнього місця походження. Таких псевдоматеріалів набралось доволі багато, і щоб їх належно розглянути, нам довелося би писати окрему працю, тому обмежусь тут до кількох особливо цікавих прикладів, які познайомлять нас з цим родом матеріалів, що їх під цю пору маємо до диспозиції.

Отже, найдавнішу згадку про українців в Австралії знаходимо в багатотомному виданні «Історичні записки про Австралію». В них згадується про візиту російських кораблів «Откритіє» під командуванням капітана Василієва та корабля «Благонамеренного» під командуванням капітана Шетмерефа, які приїхали до Сіднею 2-го березня 1820 року з метою направити свої судна та закупити харчі для своєї дальшої дороги по Тихому океані. Обидва кораблі виїхали звідсіля 19-го березня, залишивши на місці важко хворого матроса Федора Зубенка родом з Полтави, який через зламану ногу та інші комплікації не зміг виконувати свої корабельні зобов'язання. Про долю Зубенка ніде нема згадки.

Від професора Торонтського університету Руїка довідуємося, що 1854 року якийсь 16-літній Юрій Горецький, уродженець Шотландії, втікши зі школи, сів нелегально на корабель і приїхав до Австралії, де осів у Джілонгу. Його батько — спольонізований білорус-українець, а мати — шотландка. Внедовзі опісля неспокійний дух Юрка спонукав його в дальшу подорож до Канади, де він здобув звання землеміра.

Про побут ще одного українця в Австралії довідуємося з часопису «Діло» з дня 20-го грудня 1886 року. Часопис той виходив у Львові під австрійською займанщиною. У зв'язку з війною в Німеччині, подає часопис, вояк-українець з містечка Комарна Михайло Гриб, замість повернутись на батьківщину, зібрався та поїхав до Австралії. Працюючи тут завзято і невтомно, доробився значного майна і став власником ферми.

Відчуваючи самотність, він утримував листовні зв'язки з ріднею в Україні. Туди після опісля два квитки на корабельну подорож до Австралії охочим, які бажали б приїхати туди та працювати в нього на фермі з запевненням, що після його смерті їм дістанеться весь його маєток. Гриб був неодружений і дітей у нього не було.

Він писав, що має чотири коні, 200 овець та достатньо поля, щоб увесь цей скот прожити і самому непогано жити.

В 1860 році селянин Яцко Пелєвський зголосився на цей заклик і прибув до Австралії. Він повернувся до Австрії, правдоподібно, багатим чоловіком, бо закупив фабрику черевиків, а про Гриба газета чомусь промовчала.

Доволі обширні інформації про найбільшу кількість перших українців в Австралії дісталась нам завдяки статті Григорія Піддубного, який сам прожив тут з 1913-го по 1919-ий рік. Піддубний, справжнє ім'я якого було Товмашів, був журналістом, родом з Полтавщини. В 1917 році повернувся в Україну, але, проживши там 8 років, був засланий на Соловки, де й помер.

Стаття Піддубного про Австралію і життя українських емігрантів появилася тоді в суворо контрольованій советській пресі, і тому вийшла явно нещира, спрямована лише на підкреслення клясової боротьби, залишаючи далеко позаду проблеми національної несправедливості між громадянами тодішньої російської імперії.

Незважаючи на цю грубу неточність, стаття написана справжнім журналістом, насичена цікавими відомостями і спостереженнями, які, без сумніву, будуть колись предметом дальших глибших студій дослідників історії української еміграції в Австралії.

П'ять декад — 1950-2000

Через те що «Вільна Думка» була заснована на самісінькому початку новітнього життя українців в Австралії, декади цієї газети співпадають з декадами і ходом історії українців в цій країні.

Перше десятиліття відзначалося засвоєнням життєвих та робочих умов і також заснуванням громадських установ: церков, шкіл, народніх домів та українського тижневика «Вільна Думка». Були ще й інші успішні початки. Та всього не згадаєш.

В ті дні імігрантів перевозили морем. Після місячної подорожі було приємно ступити на тверду землю і побачити друзів серед юрби на березі. Мимоволі приходила думка про дворічний робочий контракт з урядом. Ти поїдеш туди, куди тебе пошлють, і працюватимеш там, де тебе поставлять на роботу. Цілих два роки. Контракт був скорочений міністром іміграції Колвелом на шість місяців і тривав вісімнадцять місяців.

10 липня 1949 року вийшло в світ перше число тижневика «Вільна Думка». Це вже був перший вісник того, що українці в Австралії бажають культурного життя. Ця іміграція, хоч і приїхала на робочий контракт, не задовольнялася самою бараниною та пивом. Пізніше журналіст Іван Дурбак згадає ці сантименти під заголовком «Я на сторожі коло них поставлю слово». Уряд з тодішньою асиміляційною політикою вимагав, щоб чверть часопису друкувалася англійською мовою. Дивно і непрактично, бо в той час навряд чи знайшовся б такий передплатник серед новоприбулих, який міг би прочитати і зрозуміти надруковане англійською мовою.

За тих первісних днів було тяжко дістати дозвіл на якусь громадську установу. Як з'ясував українець, що тут уже довше жив: «Гуртуватися можна лише довкола церкви». Та й заснування церковних громад не пройшло без труднощів. Серед українців були священики, але вони мусіли відбувати робочі контракти, як і їхні парафіяни. Також австралійські церковні діячі знали мало про стан церковного життя в Україні. Так, греко-католицький священик о. Павло Смаль (тоді ще не вживалося фрази українці-католики) приїхав з дружиною. Це не могли зрозуміти деякі офіційні чинновники. При створенні парохії в Мельборні довелося по'яснювати кардиналові Гілроєві постанови Берестейської унії з 1596 року, затвердженої папою Климентом VIII-им. Після довгої затримки парохія таки була створена. Вірний приятель українців архієпископ Меннікс відпустив на богослужби каплицю біля свого собору в Мельборні.

Друге десятиліття нашого життя в Австралії вражає певною «денаціоналізацією» молоді.

У своїй статті до 25-ліття «Вільної Думки» А. Жуківський пише про це сумне явище. Молодь, яка виросла в Австралії, переходить на англійську мову в товаристві своїх однолітків, не показує зацікавлення громадською роботою тощо.

1964 року на з'їзді СУОА було ухвалено постанову, щоб до складу СУОА входило не менше половини людей нижче 40 років. А. Жуківський показує, як українське суспільство не виконало цієї постанови. «Скільки з нас переходить на «Ви» з молодими людьми?» — питає автор, шукаючи причини невдачі. «Ми «тикаємо» тільки тому, що пам'ятаємо молодь юнаками. Молодь сприймає це за зневажливе невизнання їхньої дорослості».

Третє десятиліття відзначається, між іншими заходами, боротьбою українського громадянства за визнання української мови на матрикуляційному іспиті і за впровадження радіопрограм на етнічних мовах.

«19-го червня 1974 року професор Дж. Марван, керівник Слов'янського і Балтійського Постійного Комітету Мов, повідомив, що українська мова визнана як предмет до матрикуляційних іспитів із 1975 року», — повідомляє «Вільна Думка».

В інших стейтах також було чимало українців, молоді і старших, які хотіли студювати українську мову і складати з неї іспити. В Сідней вже скоро було засновано матрикуляційні курси. Кандидати складали іспит через офіційні установи Вікторії.

Кілька років велася боротьба за запровадження етнічних мов (включно з українською) в розклад середньої освіти. Нарешті ця боротьба завершилася успіхом. При відділі освіти відкрилися спеціальні центри в суботу для вивчення етнічних (громадських) мов і підготовки до матрикуляційних іспитів.

Тим часом на міжнародньому форумі все частіше чути прізвища українських дисидентів в ССРСР. Розгорнулася широка акція в обороні Валентина Мороза. «Рятуймо Валентина Мороза!» Наполегливість українства в усьому світі, включно з Австралією, дає чудові наслідки. Брежнєвський уряд випускає Мороза на волю.

Увесь час «Вільна Думка» виконує регулярну інформативну службу серед українців в Австралії.

Четвертий період. Трагічна смерть Василя Стуса мала місце вже за Горбачівського секретарювання в Москві.

Центральним досягненням четвертого періоду була розбудова академічного життя в австралійських університетах. Українська мова була запроваджена в університеті ім. Маквора (Сідней) і в університеті ім. Монаша (Мельборн). Це сталося при жертівній участі цілого українського громадянства, бо спершу треба було зібрати досить грошей, щоб за їхні інтереси оплачувати людей, zatrudнених на університетській роботі.

Із відкриттям Катедри (Відділу) Українознавства збувся заповіт нашого поета Тараса Шевченка: «Я на сторожі коло них поставлю Слово». Ми заснували «Вільну Думку», церкви, громадські дома, а потім поступово, але настирливо започаткували рідну початкову освіту, середню і врешті вищу — університетську.

П'ята декада покриває дев'яності роки.

Життя українців в Австралії проходить під впливом подій в Україні. Цей період вийшов із сумної чорнобильської трагедії. 1991 року Україна стала незалежною, але й досі триває неупорядкований економічний стан молодій державі. Ще й досі збереглися наслідки комуністичного неупорядку і русифікаційного тиску.

Та прийшло деяке полегшення комунікацій і багато українців змогли налагодити зв'язки з рідними і знайомими на Батьківщині.

П'ята декада це — період допомоги Україні.

Та не тільки українці Австралії їздять в Україну. Багато українців приїжджає до нас в Австралію. Це працівники культури, спортсменці, бізнесмени, політики тощо. Серед працівників пера Анатолій Михайленко не припинив зв'язку. І тепер цей фаховий журналіст і письменник друкується на шпальтах «Вільної Думки».

Не зважаючи на повільний розвиток реформ в Україні, австралійські українці ніколи не втратили віри в своїх братів і сестер на Батьківщині і надію на їхню здібність розбудувати краще життя.

Гасла українців Австралії і Нової Зеландії

А

Леся і Петро Аббінга з дітьми

АББІНГА ПЕТРО (ABBINGA PETER). Нар. 24.3.1948 в Голляндії. Вища освіта — економіст. Одружений з Лесею (дів. Малимоненко. Діти: Микола (нар. 6.3.80, студент унів., закінчив 11 кл. укр. мови), Ева (нар. 4.12.81, кінчає Grammar School, закінчила 11 кл. укр. мови), Юліяна (нар. 10.10.89, навчається в Primary School та укр. школі в Нобл Парку). Всі діти належать до Пласту.

АББІНГА ЛЕСЯ (ABBINGA ALEXANDRA) (дів. Малимоненко). Нар. 11.6.1950 в Seymour, Віс. Православна. Вища освіта, вчителька природничих наук при N. MIT. Parskville, Віс. Вчила в дитячому садку при Укр. Громаді в Нобл Парку. Одружена з Петром Аббінга. Діти: Микола (студ. унів., закінчив 11 кл. укр. мови), Ева (кінчає Grammar School, зак. 11 кл. укр. мови), Юліяна (навчається в укр. школі в Нобл Парку). Всі діти пластуни.

АБРАМОВИЧ Василь (інж.), був одним із основоположників громадського життя в АСТ, працював на Снові Рівер, був одружений з Марією, фундатор «Вільної Думки», фундатор ФУСА-КУА.

АВДІЮК МАТВІЙ МАТЮ, скорочено Авдюк М. М. (AWDIJUK M. M.). Нар. 29.11.1917 в с. Текля, Старожівського р-ну, Волинь-Україна. Син Мотрони та Опанаса. Дружина Анна померла 14.10.1992. УАПЦ. До Австралії приїхав з Англії 27.11.1979. В Англії прожив 33 роки. Вдівець. 7 кл. нар. школи. Виключений з польської гімназії за його українство. За Польщі займався господарством, багато працював на церк. полі. У Німеччині три роки був полоненим з польської армії, а після війни був співорганізатором Укр. Нац. Об'єднання у гостелі та першим головою українців у таборі ДіПі в Гетінген, відтак був комендантом таборової поліції; з допомогою п. Дикого побудував таборову каплицю. А в Англії був головою Об'єднання Українців та головою параф. Ради у м. Болтон, а також організатором відзначення 25-ліття УАПЦ в Англії. Займався також фотографією (виготовив альбом СУМу) та відвідував Технічну Школу, яку організував проф. Кривобок.

АВДІЮК АННА, тепер Авдюк Анна (AWDUK Anna). Нар. 25.5.1925 у с. Митулин, Львівська обл. Померла 14.10.1992 р. Від народження римо-католик, одружившись була вірною УАПЦ. До Австралії приїхала 27.11.1979. З першим чоловіком народила двох синів — Віктора і Миколу (тепер живуть у Вікторії); з другим дітей не було. Домашня господиня, 5 кл. нар. школи. Була членом парафії Св. Успіння в Балаклаві (Вік.). Співала в церк. хорі, належала до Сестрицтва.

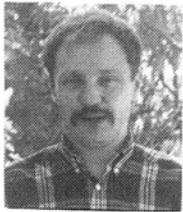
АДАМОВИЧ А. (Вік.), фундатор ФУСА-КУА, жертводавець на укр. цілі.

АДАМОВСЬКИЙ Федір, активний член Пластприятю в Сідней.

АЛЕКСАНДРІВ Іван приїхав до Австралії в 1948 р., основоположник і довголітній член Управи УГ в Сідней, меценат ФУСА-КУА, фундатор «ВД», прихильник РУНВІРИ.

АЛЕКСАНДРОВИЧ Василь, відомий українець у Мельборні, помер 18.3.1953.

АЛФАВИЦЬКИЙ В., гром.-пол. діяч (Вік.)

АНГЕЛУЦА ПАВЛО ОЛЕКСІЄВИЧ (ANGEL Paul). Нар. 1.1.1958 року в місті Компанівка Кіровоградської області в родині укр. інтелігентів. (Мати — Антоніна Павлівна Хорунженко). Православний. Після закінчення з відзнакою у 1981 році Київського медичного університету (тоді інституту) спеціалізувався у галузі кардіології, під кер. члена-кор. АМН СРСР проф. О. Й. Грицюка захистив кандидатську дисертацію у 1986 році, з 1985 по 1992 рік

працював асистентом курсу клінічної фармакології Київського медичного університету та лікарем-спеціалістом ревматологічного відділення Київської клінічної лікарні №14. Автор понад 50 наукових праць, у тому числі співавтор трьох медичних монографій та Російсько-українського медичного словника. Член Всеукраїнського Лікарського Т-ва, член Партії зелених України. До Австралії приїхав у січні 1993 року. Дружина — Олена (з дому Монахових) працює лікарем. Син — Роман Павло Алекс народився у 1995 році у Тасманії. Директор ФУСА у 1993-1994 роках. Власний кореспондент газети Верховної Ради України «Голос України» по Австралії. Неодноразово друкувався у «Вільній Думці». Працює лікарем у Брізбені. Після успішного складання іспитів (Australian Medical Council) у 1996 році має повну лікарську реєстрацію в Австралії. Член Українського Лікарського Т-ва в Австралії та член Австралійської Медичної Асоціації. Акредитований перекладач з української та російської мов (NAATI). Має невеличку збірку власних поезій, захоплюється музикою та поштовими марками. Має електронну адресу: pavlo@iprimus.com.au.

АНДРИЙЦІВ ВАСИЛЬ (ANDRYJCIW Wasył). Нар. 23.2.1926 р. в селі Гаврилівка, Ів.-Франківська обл. Греко-католик. До Австралії (Мельборну) приїхав 28.1.1952 р. кораблем General Stewart. Був одружений з італійкою Gijacoma Jodyсе, розведений. Діти: син Іван — журналіст, дочка Анжеліна — manager. Спонурував другу жінку зі Львова — Марію Мурило. Факс: Machine-operator E.W.S. Depart. Adelaide. Освіта: студіював Святе Письмо. Жертводавець

на будову Храму-Пам'ятника 1000-ліття хрищення Руси-України в Канберрі та його фундатор-критик, отримав грамоту. Щедрий жертводавець на укр. потреби, добродій «Вільної Думки». Відвідав двічі Україну, спонсорує сестру з родиною до Австралії. Служив у німецькому летунстві, відтак поступив до польського війська (генерала Станіслава Cossobowsroho), Neimwegен, Голляндія. Став парашутистом.

АНДРИЧ ІВАН (Сідней), нар. 28.8.1925 в с. Іванків на Житомирщині. Одружений з Вірою, меценат ФУСА-КУА, добродій «Вільної Думки», жертвний на українські потреби.

АНДРИЧ ВІРА (Сідней), нар. 9.1.1921 в с. Босько на Лемківщині. Одружена з Іваном, меценат ФУСА-КУА, добродійка «Вільної Думки», жертвна на українські потреби.

АНДРІЄВСЬКИЙ В. (інж), гром. діяч в Аделаїді в 1950-60 роках.

АНДРІЇВ А. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, жертвний на укр. цілі.

АНДРІЙЦІВ Василь, співорганізатор укр. футб. дружини «Леви» в Сідней.

АНДРОНИК М., співорганізатор СУМу в Канберрі.

АНДРУСІВ ІЛЬКО (ANDRUSIW ІІко). Нар. 1.8.1900 р. в с. Мислів, Івано-Франківської обл., Україна. Помер 31.1.1992 р. Укр. католик. До Австралії приїхав 29.10 1948 р. Був одружений з Оленою. Донька — Олесья. Народня освіта, кухар. Учасник Укр. Галицької Армії. В Україні та в Німеччині член драматичних гуртків, виступав у різних ролях. Був хористом церковних хорів. Щедрий жертводавець на церковні, громадські та політичні потреби.

АНДРУСІВ-ЗАЛІСЬКА ОЛЕНА (ANDRUSIW-ZALISKA OLENA). Нар. 15.4.1922 р. в с. Братківці, Івано-Франківська обл. Укр. католичка. До Австралії приїхала 16.4.1949 р. Одружена з Ільком Андрусівим. Діти: Олесья і Анна. Народня освіта. Член Української Громади Півд. Австралії, Союзу Українок, хору «Калина», Клубу Старших громадян. У 1995 році відвідала Україну і у своєму селі за її власні кошти побудовано каплицю.

АНДРУСІВ-КОЕГСТ ОЛЕСЯ/ОЛЕКСАНДРА (KOEGST ALEXANDRA). Нар. 23.4.1946 р. в Дормаген, Німеччина. Укр. католицького віровизнання. До Австралії приїхала 16.4.1949 р. Одружена з Гелмутом Коегст. Діти: Юлія, Регіна і Петро. Професія: спрямована на поліпшення добробуту людей (Етнік Лінк Сервісес). Закінчила середню школу, а відтак «North Adelaide School of Arts» й отримала свідоцтво художниці. Член Громадського хору «Гомін» в Аделаїді. Займається мистецтвом різноманітного вишивання нитками та малювання картин фарбами. Посилає посилки на допомогу потребуючим в Україні.

АНДРУСІВ БОГДАН (ANDRUSIW BOHDAN), нар. 11.6.1927 в Рогатині. Нерелігійний. Одружений. Діти: Стефан і Софія. Кол. голова студ. т-ва в Інсбруку (Австрія). Старшина Дивізії «Галичина», двічі поранений. Приїхав до Австралії 19.5.1949. Інженер-будівельник. Співзасновник СУМ'у в Сідней, кол. голова і секретар та кол. голова УГ в Кабраматті. Кол. заступник посадника м. Ліверпуль. Помер 6.11.1998

АНДРУСІВ СТЕПАН (ANDRUSIW STEPHAN). Нар. 2.7.1956 у Ліверпулі (Австралія). Самітний. Укр. католик. Університетська освіта з трьома будівничими дипломами. Працює у державному земельному міністерстві (Landcom Department). Кол. сумівець, учень укр. суб. школи в Кабраматті. Свідомий свого українського походження.

АНДРУСЯК Борис, член Управи УГ АСТ.

АНДРУХОВИЧ Євгенія, хореограф, акторка, педагог, організаторка культурно-мистецького життя в Аделаїді, член Пласту й ОУН.

АНДРУХОВИЧ Ярослав, актор, режисер, один із основоположників культурно-мистецького життя в Аделаїді.

АНДРУШКІВ Н. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, жертковний на укр. цілі.

АНДРУШКО ТЕОДОСІЙ ОЛЕГ (ANDRUSHKO THEODOSIUS OLEN). Нар. 27.1.1927 р. в с. Нежухів, Стрийський р-н, Львівська обл., Зах. Україна. Український католик візантійського обряду. Одружений, дружина Олена. Діти — Стефан, Олександр, Павло, Христина, Анна і Ірина. Реєстрований «медичний брат» — 29 р. (Nurse), матура в Італії (1947), диплом прикладної науки (Applied Science) в Stuart College, Flinders Uni, S.A. Community Nurse (10 р.),

голова Крайової Управи Ліги Визволення України, голова Відділу ЛВУ, голова Станиці І УД УНА, секретар Крайової Управи І УД УНА, голова Дирекції кооп. «Говерля», член УГПА і книговод УГПА (4 роки), голова Контр. комісії Станиці УПА в Аделаїді. В передовому активі укр. життя в Південній Австралії і в Австралії, особливо в Організаціях Державницького Фронту. Від 1993 р. головний редактор і адміністратор офіціозу ЛВУ і ОУДФ «Наша Мета».

АНТОНЕНКО А. (Вік.), фундатор ФУСА-КУА, жертводавець на укр. цілі.

АНТОНІШИН Свстахій, нар. 3.8.1896 в Стрию (Галичина), одружений з Анною Чушак, піонер українського поселення в Австралії. До Австралії прибув 2.2.1946 року до м. Макай (Квінсленд), відтак переїхав до Сіднею, працюючи комерційним агентом.

АНТОНОВИЧ Богдан, інж., активний член УКТК і УГ Сідней.

АНТОНЯК Ст., кол. чл. укр. спільноти у Вікторії.

АРДІР Маргарета (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, жертковна на укр. цілі.

АТАМАНЮК Андрій, гром.-політичний діяч у Сіднеї, кол. виховник і голова СУМу, директор УКТКлубу, співробітник «ВД».

АТАМАНЮК ПЕТРО (Petro ATAMANJUK), нар. 7.11.1921 в с. Соколів, Тернопільська обл. Укр. греко-католик. Одружений. Приїхав до Австралії 1953. Робітник. Членство: Ліга Вільної України, Станиця ІУД УНА та її Управи, УГ, Фундатор Дому Укр. Молоді, оселі «Говерля» та храму-пам'ятника 1000-ліття Християнства Руси-України. Жертковний на національні цілі. Меценат ФУСА.

АТАМАНЮК КАТЕРИНА АНДРІЇВНА (ATAMANJUK KATERYNA), дівоче — Деркач, нар. 23.11.1923 в м. Лебедині, Сумської обл. Православна. Одружена. Дочки: Женья і Вікторія. Середня освіта. Приїхала до Австралії 18.8.1949. Професія: калькулятор. Членство: СУ ім. О. Басараб (секретарка відділу), церк. хор, хор «Сурма», «Боян», кер. драм-гуртка при О-ку СУМу в Сіднеї театральна діячка (постановка драм, комедій тощо).

АТАМАНЮК ІВАН (IVAN ATAMANIUK) (1919-1967), нар. в м. Соколів, пов. Бережани, укр. кат. Одружений. До Австралії приїхав 1953. Освіта середня., кооператор. Сусп.-громадський і політичний діяч. Членство: на провідних постах ОУН, АБН, СУМ і ЛВУ. В Англії вчителював в укр. школах і був виховником сумівської молоді. В Австралії прилучився до громадської й політичної діяльності.

АТАМАНЮК Іван, член Управи УГ АСТ.

АФІНЕЦЬ Марія, монахиня Чину Василіян, настоятелька Василіян у Сіднеї. До Австралії приїхала з Аргентини в 1967 році.

АФТАНАС Іван (Беерваг, Квінсленд), чл. української спільноти у Квінсленді.

АФОНЧЕНКО ОЛЕКСАНДРА, дів. Бойченко (ALEXANDRA AFONCZENKO). Нар. 4.5.1927 р. в Україні на Донбасі. Батьки походили з так званої «куркульської родини», а тому були переслідувані більшовиками й вигнані з хати. Православна (УАПЦ). Одружена, чоловік Олександр; двоє дітей: Ліда і Юрій, п'ять внуків: Роберт, Катя, Томас, Ізабелла, Вільям. У Німеччині працювала в Еміграційному відділі, звідкіля і виїхала з батьками і братом до

Австралії. Прибувши до табору в Батгурсті (НПВ) 1949 року була відіслана до Мельборну відробляти 2-річний контракт, частину якого (один рік) працювала дуже невдячною домашньою робітницею. Декілька років працювала в «Astor Radio Corp.» Освіта середня. Член УГВікторії. Від самого початку є членом хору при Св. Покровській церкві в Ессендоні. Деякий час була старшою сестрицею. Брала також участь і в австралійському житті. Будучи студенткою при «CAE» і «UZA», завжди обстоювала гідність свого народу. Зразкова українська патріотка та добра громадянка Австралії. Співробітниця-кореспондентка газети «Вільна Думка».

Б

БАБИЧ Борис, чл. СУМ (НПВ)

БАБИЧ Павло, нар. 18.11.1913 на Дніпропетровщині. Дружина Леокадія. Активний в укр. сусп.-гром. та церк. житті. Помер 2.8.1999 р.

БАБІЙ Катерина (ЗА), фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

БАБІЙ ТЕТЯНА (BABIJ TETIANA), нар. 20.12.1910 р. в Києві, православна, одружена з Іваном Бабієм, два сини — Тома і Олексій. До Австралії прибула в 1949, поселилась з родиною в Сіднеї. Закінчила студії західних мов і літератур у Київському унів. Від 1960-их років репрезентувала Союз Українок у Жіночій Раді Сіднею. Була головою Укр. Шк. Ради НПВ, керівником укр. пед. курсів, співредактором жіночого журналу «Наше Слово» та «Вільної Думки». Автор

конспектів курсів з педагогіки для укр. педагогічних шкіл (1980). Померла 18.7.2000.

БАБІЙ Іван (НПВ), науковець у Сіднеї.

БАБІЙ Олександр (НПВ), науковець-математик.

БАБІЙ Тома (НПВ), біохемік, член і голова Академічної Ради та фундатор ФУСА-КУА, фундатор «Вільної Думки».

БАБІЙ М., передплатник «ВД» в Аделаїді.

БАБЧЕНКО К., чл. Укр. Гольф-Клубу в Лідкомбі.

БАБЧЕНКО МАРІЯ (ДЯЧЕНКО) (BABCENKO MARY). Нар. 15.7.1925 у батьків Тетяни та Петра Дяченко в с. Хумотець, Брусильського р-ну в Житомирській обл. В музикальній родині наймолодша серед трьох братів та трьох сестер. Батько виробляв струнні муз. інструменти, на яких грали її брати. Здобула середню освіту в Києві, де вивчала музику і спів. В молодих роках співала в шкільних концертах в присутності славної співачки Петрусенко. В 1941 училася в поліграфічній школі. З початком війни на 16-му році життя була насильно вивезена до Німеччини на тяжку роботу на острові Феймен. Після війни зустріла Григорія Бабченка та вийшла заміж у жовтні 1945. Рік пізніше у них народився син Климентій. До Австралії (Мельборну) приїхала в червні 1949 кораблем «Castell Bianca». Спочатку жила в таборах Бонегілля та Валляція, потім поселилася з родиною у Россмаре біля Сіднею, де народилася в 1950 донька Ніоніла. В 1952 народилася донька Юля. Постійно працювала на фабриці A.W.A в Сіднеї. Фундатор парафії Св. Афанасія в Гренвілі, активна в Сестрицтві, в 1972 його голова. Співає в параф. хорі (1958-1996), в хорі «Боян» від 1959, також співала в жіночому ансамблі «Суцвіття» у 1982. Тепер хористка параф. хору Св. Покрови у Стратфілд Вест.

БАБЧЕНКО ГРИГОРІЙ ІВАНОВИЧ (BABCENKO GEORGE). Нар. 17.2.1924 в с. Поповка, Богодухівський р-н Харківської обл. в музикальних від народження батьків Івана та Олени. В Україні здобув середню освіту, вивчав музику та гру на баяні. Служив в сов. армії у батальйоні артилерії. Під час війни попав у німецький полон, де під загрозою життя був змушений служити в армії ген. Власова. В 1945 одружився з Марією Дяченко. В 1948 перебував до Австралії на кораблі «General Sturgess», поселившись у перехідному таборі в Батгурсті. Державний контракт відпрацював на цукровій тростині в Таллі у Квінсленді, а відтак на будові греблі «Варагамба». Поселився в Сіднеї з дружиною та трьома дітьми. На курсах технічного коледжу здобув кваліфікацію інженера електроніки. Працював у цій професії на «S.T.C.» та «A.W.A.» та «H.M.V.». Був членом Будівельного Комітету церкви Св. Афанасія у Гренвілі та Парафіяльної Ради.

БАБЧЕНКО КЛЕМЕНС (BABCENKO CLEMENCE). Нар. 30.12.1946 в Гамбурзі (Німеччина). Син музикальних батьків Григорія та Марії. Приїхав до Мельборну з матір'ю в червні 1949 на кораблі «Castell Bianco». Жив у таборах Бонегілля та Валляція, а відтак родина поселилася в Россмаре біля Сіднею. Тут у нього виявляється музичний талант і він під надхненням свого батька захоплюється грою на баяні. На 8-му році життя мав випадок в озері, коли сусідка врятувала йому життя. В 1957 з батьками поселився в Гілфорді, де закінчив середню школу в «Fairfield Boys High». Студії продовжував у Гренвільському Коледжі на професію бухгалтера. 1972 року під надхненням своєї сестри Ніли почав учитися гри на бандурі, а відтак кілька років грав і співав басом в ансамблі бандуристів ім. Г. Хоткевича. З часом стає хористом та членом управи в ансамблі ім. В. Івасюка та співає в церковному хорі Св. Покрови у Стратфілді Вест.

БАБЧЕНКО ЮЛЯ (BABCENKO JULIE). Нар. 23.1.1952 в жіночій лікарні «Crown St.» в Сіднеї. Молодша донька музикальних батьків Григорія та Марії. Виростала у Росморі та Гілфорді (Сідней). Закінчила середню школу в Мерриленді та продовжувала студії у Сіднейському Бізнесовому Коледжі. 1972 під надхненням своєї сестри Ніли починає співати та виступати на академіях і концертах з ансамблем бандуристів ім. Г. Хоткевича. Відтак співає з матір'ю та сестрою Нілою у церковному хорі Св. Афанасія в Гренвілі.

БАГРІЙ Осип, активний українець у Перті.

БАГАЙЛЮК Оксана, діячка УКЦ в Брізбені.

БАГАЙЛЮК ЯКІВ ЛУК'ЯНОВИЧ (BAGAJLUK JAKIW LUKIANOWYCZ). Нар. 24.9.1921. в с. Волосів Івано-Франківської обл., Україна. Помер 26.4.1982 р. в Брізбені. Українського католицького віровизнання. До Австралії приїхав 20.4.1949. Був одружений з Оксаною. Діти: Юрій і Роман. За професією столяр. Освіта — народня школа. Організатор українського спортивного футбольного товариства «Дніпро» (складалося із трьох команд), яке

очолював як голова до 1964 року. Служив як резервіст в Австралійській Армії в ранзі сержанта від 1953 до 1961 р. Довголітній член Укр. Громади і член її Управи як референт. В 1970 р. відкрив власний ресторан «Тарас» в Мериборо (півн. Квінсланд).

БАДЕНКО Віктор, активний українець у Перті.

БАЖУЛ ГРИГОРІЙ (BASCHUL GREGORY). Нар. 22.1.1906 р. в м. Полтава, Україна. Помер 12.10.1989 р. в Сіднеї. Православний. Приїхав до Австралії 1949 р. Одружений з Людмилою. Агроном. Бандурист. Основоположник Школи Гри на Бандурі в Сіднеї. З дружиною перший меценат Рідного шкільництва. Основоположник і меценат з дружиною КУА та перший секретар Дирекції ФУСА. Публіцист, співробітник і меценат з дружиною «Вільної

Думки». Закликав активно інформувати Захід про стан життя в Україні та про неймовірні утиски, що їх терпить наш народ. До війни (з ярликом «неблагонадійного» в Україні) працював в Ташкенті і на Кавказі як агроном, фахівець по сортовому випробуванню зернових культур.

БАЖУЛ ЛЮДМИЛА (BASCHUL LUDMILA). Нар. 2.4.1927 р. в с. Висоцьк, Рівенська обл. Православна. Одружена з Григорієм. До Австралії приїхала в жовтні 1950 р. Вдова. Артистка-малювальниця. Закінчила Kunst Gewerbtte Schule в м. Фрайбург, Німеччина. Багато років працювала в Управі Сестрицтва Св. Афанасіївської парафії в Сіднеї. Разом з чоловіком меценатка і жертводавець багатьох українських установ, особливо шкільництва, ФУСА та

«ВД». Виїхала в Україну, де й продовжує бути передплатником «ВД».

БАЗАЛИЦЬКИЙ СТЕПАН (BAZALICKI STEFAN). Нар. 6.12.1933 р. у Варшаві. Помер 6.12.1997 р. в Сіднеї. Православний. До Австралії приїхав з батьками 27.5.1949 р. Одружений. Бухгалтер. Член Пласту, Укр. Громади, Комбатантів, Т-ва Прихильників Держ. Центру УНР, Управи Фонду Симона Петлюри. Прапорносець Укр. Держ. Прапора на святах Української Державности.

БАЗАЛИЦЬКА ТАМАРА-БЕРТ з роду Величків (BAZALICKI-BURT TAMARA). Нар. 17.4.1937 в Херсоні (Україна). Православна. До Австралії приїхала в 1948 р. Була одружена з Степаном Базалицьким. Діти: Юля, Таня та Олень, який помер 9.12.1990. Закінчила середню школу. Вчилася і працювала як медсестра в Nepean District Hospital Penrith. Співала в хорі «Боян». Грала ролі в театрі ім. М. Заньковецької (10 років), декляматорка на

імпрезах. Учителювала в українських школах у Toongabbie та при Центральній Рідній Школі в Лідкомбі. Членка Укр. Козацтва Сіднею. Фундаторка Преображенської парафії Blacktown. Співає в церковному хорі. Членка гуртка книголюбів. Жертвна на укр. потреби. Добровільно працює при «Meals on Wheels», Blacktown. Передплачує «Вільну Думку».

БАЗАЛИЦЬКИЙ Григорій, гром.-пол. і церковний діяч у Сіднеї, голова Укр. Комбатантів, фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

БАЗАЛИЦЬКИЙ Павло, пластун, танцюрист «Веселки» в Лідкомбі.

БАЗАЛИЦЬКИЙ Петро, танцюрист «Веселки» в Лідкомбі, пластун закінчив укр. школу в Лідкомбі.

БАЗАЛИЦЬКА Анна, гром.-церковна діячка в Сіднеї.

БАЗАЛИЦЬКИЙ Борис, пластун, танцюрист «Веселки» в Лідкомбі. Помер 2.2.1992.

БАЗАЛИЦЬКА Тамара, пластунка, член Управи Союзу Українок в Західньому Сіднеї та Крайової Управи СУА, чл. Управи Т-ва Волинян у Сіднеї.

БАЗАЛИЦЬКА Валентина, пластунка, закінчила укр. школу в Мельборні.

БАЗАЛИЦЬКА Лідія, пластунка, танцюристка ансамблю «Каштан» в Аделаїді.

БАЙБАРА Іван (НПВ), разом з дружиною Катериною, меценат ФУСА-КУА, фундатор «ВД», член Т-ва Укр. Інженерів в Австралії, щедрий жертводавець на українські потреби.

БАЙБАРА Емма, добродійка «ВД» в Сіднеї.

БАЙГЕРИЧ Дмитро, жертвовний чл. УГ Зах. Австралії.

БАКУН Стах, член УГ Тасманії, фундатор ФУСА-КУА.

БАЛАН Ярс (Ярослав), письменник запрошений Фундацією Центру-КУА гість-лектор історії з Канади у 1980-х рр.

БАЛАЦЬКИЙ Іван, активний Дивізієник у Сіднеї (1950-ті роки)

БАЛИК Степан, фундатор ФУСА-КУА і «Вільної Думки».

БАЛИК Олександр, інж., активний чл. укр. спільноти в Сіднеї.

БАЛИК Ніна (Тарнавська), голова жін. ансамблю «Суцвіття», чл. Союзу Українок ім. кн. Ольги в Сіднеї.

БАЛКО СТЕПАН (BALKO STEPHEN). Нар. 21.1.1921 року в с. Остапівці, Зборівський р-н, Тернопільська обл., Україна. Помер у Сіднеї 24.7.1998 року. Український католик. Одружений (1947 р.), дружина Люся. Українську гімназію закінчив у Тернополі. Студіював політичну економію в Українському Вільному Університеті у Мюнхені (Німеччина). До Австралії приїхав в 1948 році. Студіював в університеті NSW, здобувши диплом Accountancy, працював в австралійських фірмах, а відтак відкрив своє власне бюро Accountancy в Ріджентс Парку (Сіднеї). CPA, ASA, зареєстрований фірмовий аудитор, обслуговував різні українські організації та установи. Один із перших учителів Рідної Школи в Сіднеї (1950-60 рр.), співорганізатор і перший голова дирекції ФУСА-КУА (1974-75) з метою встановлення Катедри Українознавства при австралійському університеті, член багатьох укр. організацій.

БАЛКО Текля, співосновниця Союзу Українок у Сіднеї.

БАЛУХ ГРИГОРІЙ (BALUCH GREGORY). Нар. 20.11.1924 в с. Морянци, р-н Яворів, обл. Львів. Гр.-католик. До Австралії приїхав в 1948 р. Одружений з Юлією (нар. в Дрогобичі, померла в Сіднеї 23.4.1997 р.), дочка Лариса, внуки Роберт, Андрій, Юля. Середня освіта, машиніст. Член Лібер. партії, кол. член СУМу. Учасник І. УД, брав участь у боях під Бродами. Вирвавшись з полону, приєднався до УПА, продовжуючи боротьбу до кінця 1947 р. Як командир-старшина рейдуєної групи УПА, був учасником наступу на Радехів та боїв в інших місцевостях. Виконував окремі доручення із спецвідділом УПА до відходу на Захід. Помер в Сіднеї 15.3.2000.

БАЛЮХ Леся, учителька ЦРШ в Лідкомбі. Технічна освіта

БАЛЯК Василь, інж., гром.-пол. діяч, учасник Визв. Боротьби у 1-й світ. війні, кол. голова УГ Кабраматта-Ферфілд.

БАЛЯК Ігор, чл. Т-ва Укр. Инж. в Австралії, член-основопол. ДУМ і СУМ в Сіднеї, кол. кольп. «ВД» в Сіднеї.

БАНДУРА Микола, гром. діяч, учитель, основоположник і фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

БАНДУРА Лілія, чл. Батьк. Ком. РШ в Кабраматті.

БАРАБАХ Оріся, діячка Суспільної Служби в Сіднеї.

БАРАБАХ Мирон, танцюрист «Веселки».

БАРАН Володимир, член Управи УГ АСТ.

БАРАН Іван, церк.-гром. діяч у Воллонгонгу, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

БАРАН Катерина, жертовна на укр. потреби в Зах. Австралії.

БАРАН Михайло, інженер, разом з дружиною Галею меценат ФУСА-КУА.

БАРАН С., кол. чл. укр. спільноти в Аделаїді.

БАРАНОВСЬКИЙ М., активний член УКЦ в Брізбені.

БАРАНОВСЬКА КАТЕРИНА (дів. Качкусь). Нар. в с. Ванів, Сокальський р-н, Львівська обл. Вдова (чоловік Володимир помер 4.4.1967). Діти: Іван, Оля і Михайло. До Австралії приїхала з чоловіком 8.7.1949 кораблем «General Omar Bundy». Після короткої затримки в таборі Батгуртс, переїхали до табору Нелсон Бай, де жінки створили «гурток вишивання» і тут же зорганізували

перше укр. Різдво для укр. і неукр. мешканців цього табору. З приїздом свящ. УКЦ о. М. Коп'яківського до Сіднею, активно включилася в церк. життя при церквах St. Brigids Millers Point, St. Joachims Lidcombe і св. Андрія в Лідкомбі. Від самого початку укр. організованого життя була активною в Укр. Громаді Меррілендс, виконуючи різні функції в управі, одночасно допомагаючи фінансово побудувати церкви: УКЦ св. Андрія в Лідкомбі та св. Афанасія в Гренвілі. Від 1956 чл. Союзу Українок ім. О. Пчілки в Меррілендс (5 років голова, чл. Контр. Комісії та делегатка на різні з'їзди), а відтак чл. СУ ім. О. Басараб в Лідкомбі. В 1976 р. отримала за віддану працю для укр. спільноти в Австралії Грамоту від СУОА. В 1991-1997 рр. голова Управи, а тепер голова Контр. Комісії гуртка старших громадян при церкві св. Андрія. Також активна в австрал. громадському житті, особливо серед старших громадян.

БАРАНОВСЬКА Оля, працівник Суспільної Служби в Сіднеї.

БАРАНОВСЬКИЙ Євген, ветеринар, сусп.-гром. і пласт. діяч, основоположник УЛПА, меценат ФУСА-КУА.

БАРАНОВСЬКИЙ Мирон, добродій «ВД» у Вік.

БАРАНОВСЬКА-МАРКІВ Надія, закінчила студії економії в Австрії, в Австралії отримала диплом «гонорс» з франц. мови. Меценат ФУСА-КУА.

БАРАНОВСЬКИЙ АНТІН (BARANOWSKYJ ANTIN). Нар. 15.9.1921 р. в с. Добриводи, р-н Збараж, Україна. Укр. католик. До Австралії приїхав 26.1. 1949 р. Був одружений з Катериною Крук. Помер 20.6.1986 р. Був членом Громади Джілонгу, Церковного братства, збірщиком на різні укр. цілі. Був фундатором пам'ятника Святого Володимира (1000-ліття) в Канберрі. Працював для української спільноти в Джілонгу і лишив дружину, сина, невістку і внуків.

БАРАНОВСЬКА КАТЕРИНА (дів. Крук) (BARANOWSKA KATERYNA). Нар. 15.6.1924 в с. Нараїв, пов. Бережани-Україна. Українка-католичка. До Австралії приїхала 26.1.1949 р. Одружена з Антоном. Замешкала в Джілонгу. Закінчила Geelong Grammar, кельнерка. Активна в укр. житті, членка Укр. Громади, членка Управи Союзу Українок та Управи Сестрицтва Покров Пресв. Богородиці в Джілонгу. Належить до церковного хору та хору «Полтава». Ввесь час працювала в Австралії до пенсії.

БАРБАДИН Я. і О., активні українці в Перті.

БАРБАДИН Юлія, активна членка Союзу Українок ЗА.

БАРРОВ С. С. (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

БАРЧИНСЬКИЙ СТЕПАН (BARCHYNskyj STEPAN). Нар. 6.12.1885 р. в Золочеві (Україна). Помер в 1961 р. в Перті. Похований на цвинтарі Руквуд (Сідней). Батьки Степана: Ігнатій Барчинський та мати — з дому Стоцька. Один із перших українців, який прибув до Австралії в 1912 р. Закінчив гімназію в Золочеві і студіював ветеринарію в Любляні (Австрія). Докторський титул отримав у Берліні. Володів 6-ма мовами, кілька разів повертався на довгий час в Україну (рідну Галичину), але повертався на постійне життя в Австралії. Був найпершим дорадником українських поселенців в Австралії. Про життя в Австралії написав багато статей до української преси у діаспорі.

БАРЧИНСЬКА ІВАННА (BARCHYNska I.). Нар. в 1893 р. в Стрию (Україна). Приїхала до Австралії (Сіднею) в 1948 р. Померла в 1975 р., похована на цвинтарі Руквуд (Сідней). Батьки Івanni: Владислав Воривода і мати Емілія (з дому Руп). Була одружена з Віктором Барчинським, суддею в Золочеві, який був сотником Січових Стрільців. Закінчила український дівочий інститут та музичну консерваторію у Перемишлі. Довголітня голова Союзу Українок в

Золочеві. В Австралії багато років працювала в Суспільній Опіці в Сіднеї. Мала трое дітей: Дарію, Юрія і Ореста. Всі приїхали до Австралії.

БАРЧИНСЬКИЙ ОРЕСТ (BARCZYNSKY OREST). Письменник-фейлетоніст, співробітник «Вільної Думки» та інших часописів, член редколегії ЕДУА. Нар. у Золочеві (Західня Україна), син Івanni і Віктора, одружений з Євгенією, син Андрій. Перші літературні спроби — в жанрі поезії, деякі вірші друкувались у львівських виданнях. В Австралії почав писати фейлетони до місцевої і заокеанської преси. В 1980 році з'явилась його перша збірка гуморесок і

фейлетонів «І таке буває», а з 1986 року пише оповідання з життя українців в Австралії. Перша збірка оповідань «Самотність» вийшла друком в 1988 році. Був автором радіо-драми «Останній виклик на літак 486 в Сінгапур», що передавалась по українському радіо, а також на радіохвилях Києва, Львова і Варшави. Помер 1998 року в Сіднеї.

БАРЧИНСЬКА ЄВГЕНІЯ (BARCZYNSKY E.). Громадсько-культурна діячка, педагог, член СУА. Одружена з Орестом, син Андрій. Народжена в Дрогобичі (Західня Україна), до Австралії приїхала в 1950 році. Від 1969 року учительює в українській школі ім. св. Андрія. Від 1980 по 1997 рік була директоркою школи, а від 1981 року є головою Української Шкільної Ради НПВ. Для обміну досвідом вчителювання і для створення контактів, у 1988 році їздила до Америки на семінар учителів, а в роках 1993 і 1997 — до Києва в Україну на з'їзд Української Світової Спільки Професійних Учителів. Живе в Сіднеї.

БАРЧИНСЬКИЙ АНДРІЙ (BARCZYNSKY ANDREW). Син Ореста і Євгенії, народжений в Австралії. Одержав диплом Соціального Працівника у Сіднейському Університеті в 1980 році, а магістерський науковий ступінь з психології — в 1984 році. Працює при Федеральному Уряді в ділянці родинних і соціальних справ. Від молодих літ є активним членом Пласту, а від 1990 року є головою Української Суспільної Служби. Живе в Сіднеї.

БАСАРАБ-ЗАЄЦЬ ВОЛОДИМИР (BASARAB WOLODYMYR). Нар. в 1914 р. в с. Павлукома, пов. Березів. Убитий автоом 13.3.1961. Укр. гр.-католик. До Австралії приїхав 22.7.1949. Самітний, фризієр. Член Станиці УПА та Укр. Громади в Сефтоні. Був членом Укр. Повстанської Армії на Закерзонні. У 1944-1947 рр. вирушив у великий Рейд до амер. зони в Німеччині, звідкіля емігрував до Австралії.

БАСТЕК Марія, член Управи УГ НПВ.

БАТИК В., добродій «ВД» в Сіднеї.

БАТИЦЬКИЙ Мар'ян, нар. 3.8.1928 в Галичині. Книговод/художник. Прибув до Австралії 1948 року, чл. УГВ. Жертводавець на гром. та церковні потреби, Укр. Лекторат при Монаш унів. та «ВД».

БАТУРИНСЬКИЙ Микола (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

БАХОР СОФІЯ (дів. Грещук) (BACHOR SOPHIE). Нар. 9.6.1949 в с. Рикенфільд, Німеччина. До Австралії приїхала 17.4.1950 з батьками та братом і сестрою (близнята) Стефаном і Анною. Укр. греко-католичка. Одружена з Тадеусом Бахором. Діти: дочка Тереса і син Марко. Вчилася в укр. суб. школі ім. Т. Шевченка в Кабраматті. Кол. членка Пласту. Вищу освіту здобула в University of New England, Bachelor of Arts) та в Sydney University,

Diploma of Education). Працює вчителькою при державній школі (Teacher/Librarian with Dept. of Education and Training).

БАЧИНСЬКА Катерина, активна членка СУ ЗА.

БАЧИНСЬКИЙ Микола, активний українець у Перті.

БЕВЗ ПЕТРО (Dr. BEVZ PETER). Нар. 9.6.1947 в Німеччині. До Австралії приїхав з батьками Федором та Аусмою в 1949. Брат Ігор та сестра Юля нар. в Австралії. Одружений з Ольгою Залецькою. Сини: Андрій, Симон та Данило. Всі ходили до Укр. школи. Внучка Надя (нар. 23.12.1998 в Мельборні). Лікар загальної практики (General Practitioner MBBS Melb. Univ., працює у власній клініці в Ст. Албансі (Вік.). Член Укр. Лікарського Товариства. Вчився в укр. школі в Саншайні.

БЕВЗ ОЛЬГА (BEVZ OLGA) (дів. Залецька). Нар. 13.9.1947 в Німеччині. До Австралії приїхала в 1949 р. разом з батьками Стефаном та Марією. В.А. Hons., Dip. Ed. Monash Univ. Закінчила Школу Українознавства та Укр. Педагогічну Школу в Саншайні. Одружена з др. Петром. Сини: Андрій, Симон та Данило. Всі ходили до укр. суб. школи. Внучка Надя (нар. 23.12.1998 в Мельборні).

БЕВЗ АНДРІЙ (BEVZ ANDRIJ). Нар. 4.9.1972 в Мельборні, В.А. Hons. Monash Univ., включаючи 2-річний курс української мови (Ukrainian Studies); продовжує вищу науку. Одружений з Анною (дів. O'Brien) В.А. (Melb. Univ.). Дочка Надя (нар. 23.12.1998 в Мельборні).

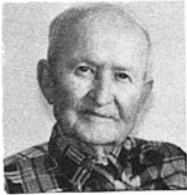
БЕВЗ СИМОН (BEVZ SYMON). Нар. 17.4.1974 в Мельборні, Bachelor of Medicine and Surgery, Dublin. Ходив до укр. суботньої школи.

БЕВЗ ДАНИЛО (BEVZ DANYLO). Нар. 13.5.1980 в Мельборні, студент медицини в Монаш Унів. Пише гарні писанки. Ходив до української суб. школи.

БЕЙ Григорій (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, кол. вояк армії Андерса, член УКЦ й УКТК, дружина — Ольга, діти: Ліля і Наталка.

БЕЙ Бойдан і Григорій, бухгалтери-авдитори, кол. пластуни в Сіднеї.

БЕЗИК Петро і Розалія (НПВ), жертовні на укр. цілі, фундатори ФУСА-КУА.

БЕЗКОРОВАЙНИЙ Михайло, жертовний на гром.-церк. потреби, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

БЕЗКОРОВАЙНА Марія, активна в укр. сусп.-громадському житті в Сіднеї, особливо жертовна в Союзі Українок ім. О. Басараб.

БЕЗКОРОВАЙНИЙ АНДРІЙ СЕМЕНОВИЧ (BEZKOROVAINY-ANDRE SEMENOVICH). Нар. 8.7.1947 р. в Дуїзбургу (Німеччина). Православний. До Австралії приїхав з батьками кораблем General Stewart 17.4.1950 р. Одружений. Дружина — Данута (Гайнацка), діти — Павло, Марко. Капітан Торговельної фльоти до 1987 р., відтак лоцман (пілот) у Сіднеї (Port Jackson and Botany Bay). Master Mariner (F.G.), Grad. Dip. Bus. (Shipping). Танцював у

Балеті «Дніпро» (кер. Ніна Денисенко) та член Свято-Преображенської парафії УАПЦ в Сіднеї. Співробітник Чорноморського Християнського Центру — «Місії для мореплавців» під кер. капітана Олександра Сорокіна в Одесі та прихильник його зусиль на користь моряків України. Прихильник незалежної газети «Вільна Думка», яка відіграє чималу роллю в цій дії.

БЕЗКОРОВАЙНИЙ СЕМЕН ПАВЛОВИЧ (BEZKOROVAINY SEMEN PAVLOVICH). Нар. 13.3.1912 р. в с. Клишки, Сумська обл. Православний. До Австралії (Сіднеї) приїхав 17.4.1950 року. Одружений з Слисаветою Олександрівною. Діти: в Україні — Іван, Андрій; в Австралії — Андрій, Петро, Ольга. Працював на бананові плантації та лісорубом. За фахом електрозварювач. Член Укр. Громади та 12 років староста Преображенської

парафії церкви в Блектавні, яку допомагав будувати. Був розкуркулений у 1931 році і 5 років ув'язнений.

БЕЗКОРОВАЙНА ЄЛИСАВЕТА ОЛЕКСАНДРІВНА (дівоче Бондаренко) (BEZKOROVAINY ELIZABETH ALEXANDROVNA). Нар. 14.8.1920 р. в м. Штоленбург (Німеччина). Родина з села Здрагівка, Чернігівська обл. Померла 11.7.1971 р. в Блектавні. Православна. Одружена з Семеном Павловичем. Діти: Андрій, Петро, Ольга. Родина в 1924 році повернулася з Німеччини в Україну, залишилася сиротою після голодомору 32-33 років.

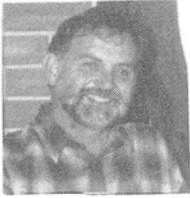
БЕЙ Дарка, чл. Управи СУ НПВ.

БЕЙ Грогорій, активний українець в Сіднеї.

БЕЙ Наталка, сумівка в Сіднеї.

БЕЙЛІ Христина, учителька Р.Ш. в Лідкомбі, директор ФУСА, членка СУА.

БЕЙЛІ Таня, активна в мист.-культурному житті Сіднею.

БЕКЕР РОСТИСЛАВ (BEKER ROSTYSLAV). Народився в Аделаїді. Закінчив університет. В.А. Dip. Ed. Вчитель середньої школи. Одружений з Романом, діти: Квітослава та Калина. Багаторічний член СУМу. Багаторічний член та тренер УСТ «Леви» (волейбол). Вчитель української мови та екзаменатор матурального курсу (розмовна частина) SSABSA Ukrainian Stage II. Один з основоположників ОУМО (Об'єднання українських мистецьких одиниць) та ансамблю

пісні й танцю «Євшан». Брав участь у двох концертних турне по Україні 1990 р. з «Веселкою» та в 1991 — з «Євшаном». Багаторічний член хору «Каштан» (співак та акомпаніатор — контрабас). Бандурист при ансамблі бандуристів ім. Г. Китастого. Довголітній член Управи Укр. Громади П.А., виконував функції заст. голови, секретаря та культ-освітнього референта. Культ-освітній референт при Управі СУОА. Організатор здвигу українців в Австралії та всеавстралійського українського фестивалю в 1996 році. Член дирекції укр. кооперативи «Говерля».

БЕКЕР Рома, чл. управи укр. громади в Аделаїді, працівниця укр. радіо.

БЕЛИН Юрій, активний українець у Перті.

БЕЛЛ Наталка, учителька в Сідней.

БЕНЬ ВОЛОДИМИР (BEN WOLODYMYR). Нар. 8.3.1924 р. в с. Гута Стара, пов. Любачів (тепер під Польщею). Українець-католик. До Австралії приїхав кораблем «Fair Sea» 7.6.1949 р. Одружений з Марі, діти: Катерина, Монік і Петро. Неповно-середня освіта. Урядник при Victorian Railways. Член ОУН, кол. вояк Української Дивізії «Галичина», один із засновників молодечої організації СУМ в Зальцбурзі (Австрія) та у Мельборні. Довголітній член управи Осередку СУМу та Крайового Комітету.

БЕРЕЖНИЙ Іларіон, чл. управи Комбатантів (ПА).

БЕРЕЗА А., добродій «ВД» у Вік.

БЕРЕЗІЙ ВОЛОДИМИР (BEREZYJ WALTER). Нар. 22.1.1924 р. в с. Манаїв, р-н Зборів, обл. Тернопіль, Україна. Греко-католик. До Австралії приїхав 8.8.1960 року. Одружений. Діти: Володимир, Ольга, Ванда, Лідія, Антін, Любомир. Середня освіта, інструментальник (toolmaker). До пенсійного віку працював на автомобільному підприємстві, тепер співпрацює в українській радіогодині УГВ на радіостанції 3ZZZ. Член УГВ, дописує до укр. преси. В 1948 р. виїхав був до Бразилії з ДіПі табору в Австрії (Sankmartin), де перебував у Санпавло 12 років до виїзду до Австралії.

БЕРЕЗНЯК Людмила, співачка, діячка УВК у Вік.

БЕРЕЗОВСЬКА МАРИНА (BEREZOWSKA MARYNA) (дів. прізви. Нарбут), донька видатного укр. графіка, автора укр. банкнот часів УНР 1918 р. Нар. 14.3.1914 р. Артистка балету, виступала в театрах України, Росії. В 1949 прибула до Австралії (Перт), де продовжила свою балетну діяльність. Одна із засновниць Балетної компанії Зах. Австралії, в якій виконувала ролі танцюристки та хореографа. Переїхавши до Мельборну, працює викладачем

класичного балету в Академії Барованського, Австр. Балет. Школі, Балет. школі Вікторії та ін. учбових балетних закладах. Керувала балет. ансамблями «Колобок» та «Український Байда». Подорожувала до Європи та США, де брала участь у балетних семінарах та конференціях. Нагороджена австралійським урядом орденом Австралії за виняткову роботу в галузі культури.

БЕРЕГУЛЯК Ігор, меценат, директор ФУСА.

БЕРЕГУЛЯК Валентина, учителька Р.Ш. в Лідкомбі, співачка.

БЕРЕГУЛЯК Стефанія, заслужена членка сусп. Опіки Союзу Українок у Сідней, діячка СУ в Кабраматті.

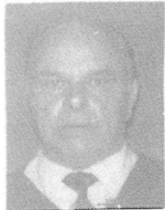
БЕРЕГУЛЯК Анна, д-р україністики унів. Монаш у Мельборні.

БЕРЕГУЛЯК Данило, фотограф, кол. танцюрист «Веселки».

БЕРКЕТА ВАСИЛЬ (BERKETA WASYL). Нар. 2.2.1922 в с. Городище Тернопільської обл. Укр. католик. Одружений. Діти від першого шлюбу: Марія (бібліотекар), Іван (зубний лікар). В'язень у польській тюрмі за те, що поранив поляка-«щельца». У 1941 член укр. війська до арешту С. Бандери, відтак виїхав до Німеччини, де за 2 роки змінив 4 місця роботи. Працював добровільцем для висилки укр. полоненим продуктів харчування й одягу. До Австралії прибув у 1948. За контрактом спочатку працював у Тасманії, а в 1954 переїхав до Аделаїди, де включився у громадське життя. Належав до СУМу, АБН, хору «Гомін», укр. театру, кооп. «Говерля». Багато років допомагав бідним в Україні. З 1992 по 1997 вислав в Україну 450 кг одягу і взуття, 12 кг медикаментів. Речами і грошима допомагали австралійці. Починаючи з 1989 майже кожний рік їздить в Україну з метою допомоги, видавши 46 тис. дол. У 1998 заснував у Львові, як головний спонсор і його почесний громадянин, Добродійний Громадський Фонд ім. кн. Осмомисла з метою виховання нової укр. еліти. Цю свою діяльність продовжує далі.

БЕРКЕТА Лариса, кол. директор ФУСА в ПА.

БЕРКЕТА ІВАН (BERKETA IVAN). Нар. 26.9.1925 в с. Білоголови, Тернопільська обл. Греко-католик. Одружений в Німеччині, дружина Федора Андріївна (Майстренко), син Петро (нар. в 1947 р.). Незакінчена середня освіта. До Австралії приїхав у березні 1949, відробляв контракт у лісі Когуна, відтак працював у фабриці в Бендіго, став членом УГВ. А переїхавши в 1969 р. до Мельборну увійшов також до комітету надбання Дому Старших (до 1998 р.). 20 років працював на аеродромі Таламарін як Public servant). Передплатник «ВД» від 1949 р., уся родина — члени кооп. «Дністер». Має дві грамоти: від УГВ за фінансову допомогу та за довголітню працю в комітеті Дому Старших.

БЕРКЕТА ФЕДОРА АНДРІЇВНА (дів. Майстренко) (BERKETA FEDORA). Нар. 18.4.1925 р. в с. Степок, Таращанський р-н, Київська обл. Православна. Одружена з Іваном у Німеччині, син Петро. До Австралії приїхала в травні 1949. Незакінчена середня освіта. Працювала у Бендіго фабриці, стала членом УГВ, працювала в сусп. опіці, була збірщиком для набуття Дому Старших, працює в клубі Старших Громадян при УГВ. Постійно читає «ВД» та інші часописи, допомагає родині в Україні (тричі відвідувала з чоловіком рідні землі).

БЕРКЕТА ПЕТРО ІВАНОВИЧ (BERKETA PETER). Нар. 9.7.1947 в Альфельді, Німеччина. Одружений з Іриною Ганущак. Діти: Дайвид, Тарас, Шайн, Катруся і Тереса. Греко-католик. До Австралії приїхав з матір'ю у травні 1949. Accountant (Computer Manager — Strategic Management). Член УГВ, працював 26 років скарбником для Дому Старших. Працював у «Рассел стріт девелопмент», даючи 10% на УГВ. Член СУМу в 1959 і в 1960-их роках. Усі діти ходили до укр. школи, усі є членами кооп. «Дністер» та побачили рідних на Київщині, Львівщині і Тернопільщині.

родина Беркета

БЕРКЕТА ІРИНА ДМИТРІВНА (дів. Ганущак) (BERKETA IRENE). нар. 15.10.1950 в Мельборні. Греко-католик. Одружена з Петром в 1973; діти — Дайвид, Тарас, Шайн, Катруся, Тереса. Medical Receptionist. Училась в укр. школах, в церк. хорі О. Тарнавської, тан. групі пок. Я. Булки і пані Березовської. Закінчила Business College (Diploma of Computer), працювала в агенціях оголошень. Відвідала з родиною Німеччину, Америку, Мексику, Канаду та рідних в Україні. Фото Ірини, жертводавця-спонсора ЕДУА з дітьми.

БЕРНИК Людмила, учителька УШ в Лідкомбі.

БЕРШАК О., активний українець у Перті.

БЕСЛИК МИХАЙЛО ДАНИЛОВИЧ (BESLIK MICHAEL). Нар. в 1908 році в Запорізькій області (Україна). Православний. До Австралії приїхав у 1949 році. Одружений. Дві дочки: Раїса (1948 р. нар.), і Лідія (1950 р. нар., працює адміністративним менеджером). Закінчив дві класи гімназії. Брав активну участь у церковному житті, але через хворобу серця 39 років неактивний. В Україні був «розкуркулений» і засланий в місто Вологда, де загинуло тисячі людей. Утік із заслання, працював у копальнях. Написав спогади (які передав до архівів) про своє пережиття за радянських часів. Добродій «ВД» в Сіднеї.

БИРЧАК Григорій і Віра (П.А.), меценати ФУСА-КУА, добродії «ВД».

БИЧКО Богдан (НПВ), жертводавець на укр. потреби в Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА.

БІГМАН П., чл. Управи УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

БІДА Ілько, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

БІЗЛІ Лідія, учителька Братської Школи в Лідкомбі, директор ФУСА.

БІЛАНЕНКО Станіслава, осноположник Союзу Українок у Горнсбі, НПВ.

БІЛАНЕНКО Таня, танцюристка «Веселки» в Лідкомбі.

БІЛАШ Леся, учителька УЦРШ в Лідкомбі.

БІЛАШ Яків, гром.-пол. діяч у Сіднеї.

БІЛЕЦЬКА ЛІНА (Студецька Енгеліна Тимофіївна) — поетеса, член Спілки письменників України та Міжнародної Асоціації українських дитячих письменників. Нар. 10 січня 1925 року в с. Юзвин, що на Вінниччині, в учительській родині. Має вищу педагогічну освіту. Авторка декількох поетичних книг для дітей та для дорослих. Проживає в Києві у Будинку ветеранів сцени. Друкувалась в Канаді та в Австралії у часописі «Вільна Думка». Має дуже схвальні звідусюд відгуки на дитячі вірші, висувалась на літературну премію імени Лесі Українки.

БІЛИК ІВАН (Янко) ДМИТРОВИЧ (BILYK IWAN). Нар. 25.6.1926 в м. Скалат, Тернопільська обл. Католик. В 1943 р. був насильно вивезений на роботу до Німеччини. Середня освіта. До Австралії, Бонегіллі, приїхав 15.7.1949 р., а відтак виїхав до Тасманії, де працював до пенсійного віку як boilermaker-welder в Emu Bay Railway Burnie, де проживає з родиною й по сьогодні. Одружений з голляндкою Нелею. Діти: Гелен, Роберт, Адріана, Павло.

БІЛИК Меланія, діячка Союзу Українок, співзасновниця Музею СУ в Аделаїді, фундатор ФУСА-КУА.

БІЛИК О., активний член УКЦ в Брізбені.

БІЛИК П., активний чл. УГ Воллонгонг у 1950-их роках.

БІЛИК Петро і Марія, фундатори ФУСА-КУА в Сіднеї.

БІЛИК Стефа, активна пластунка в Брізбені.

БІЛИК Федір, активний член УГ ЗА.

БІЛИНСЬКА Наталка, танцюристка «Веселки», закінчила ЦРШколу.

БІЛИНСЬКА Христина, лікарка, жертовна на укр. потреби, жертводавець- спонсор ЕДУА.

БІЛИНСЬКА Даня, танцюристка «Веселки», закінчила ЦРШколу.

БІЛИНСЬКИЙ Андрій, голова УГ в Сіднеї, член Т-ва Укр. Інженерів.

БІЛИНСЬКИЙ Володимир, культ-осв. реф. СУОА, гром. діяч у Мельборні.

БІЛИНСЬКИЙ Клавдій, співосновник громадського життя в Сіднеї.

БІЛОУС-ТЕСЛЮК Віра (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

БІЛЯЇВ Володимир, гром.-пол. діяч, письменник і журналіст-коментатор, співробітник «ВД» та інших часописів і Радіо «Свобода» в Америці.

БІЛЯЧЕНКО Таня, співачка-солістка в Сіднеї в 1950-х роках.

БЛАГИЙ Михайло, активний член УКЦ в Брізбені, фундатор ФУСА-КУА.

БЛЯХА Оленка, учителька в Сіднеї.

БЛЪОВС МАРТА-АННА (з дому Яримович) (BLOWS MARTA-ANN). Нар. 9.4.1943 р. в Золочеві (Зах. Україна). Укр. греко-католичка. Одружена з Льюренцом Бльовс. Діти: син Юстин-Льюренц Бльовс, донька Аніта-Марта Бльовс. Закінчила медичні студії в Сідн. університеті і працює лікарем. Була в Пласті, ходила до укр. школи і закінчила курси укр-ва. Є членом Укр. Лікарського Т-ва в Австралії, належить до організації патронів Австрал. балету та є членом Австрал. Мист. Галерії (Austral. Art Gallery). Двічі відвідала Україну, брала участь у міжнар. і укр. лікарських конференціях.

БЛЪОВС ЛЬОРЕНЦ-ФРЕДЕРИК (BLOWS LAURENCE FREDERICK). Нар. 12.1.1943 р. в Сіднеї. Anglican Church of Australia. Одружений з Мартою Яримович. Діти: Юстин (Justin) і Аніта-Марта (Anita-Marta). Лікар-психіатр (Dr. Psychiatrist — Sydney University). Приватна практика в Castle Hill — Сідней. Брав активну участь в укр. лікарських конференціях — останньо в Одесі. Належить до організації патронів Австрал. балету і Сіднейської Art Gallery. Становище: Medical Superintendent Wesley Hospital.

БЛЪОВС ЮСТИН-ЛЬОРЕНЦ (BLOWS JUSTIN LAURENCE). Нар. 9.2.1973 р. в Сіднеї. Укр. греко-католик. Самотній. Bachelor of Science with Honours at Sydney University і закінчує докторат з фізики — Lasar Physics. Грає на фортепіані, любитель природи та мандрювання в горах (Bush walking). Ходив до українського садка.

БЛЪОВС АНІТА-МАРТА (BLOWS ANITA MARTA). Нар. 21.8.1974 р. в Сіднеї. Укр. католичка. Самітна. Закінчила вищу освіту (Bachelor of Arts, Master of Art in Psychology). Три роки навчалася укр. мови в університеті Макворі. Працює в психологічних досвідах при університеті Макворі. Має титул Мастера Сіднейського університету.

БОБЕШКО Т., активний член УКЦ в Брізбені.

о. **БОВДЕН ІВАН**, ЧНІ (Бовденко) (Father BOVDEN IVAN). Нар. 6.7.1916 в катол. родині ірландського походження в м. Дональд, Вікторія. Після закінчення середньої школи в Мельборні, вступив до монастиря отців Редемптористів; закінчив студії в Балараті й 12.3. 1945 став священиком. Переломовим часом у житті молодого монаха-священика був рік 1953. Це був критичний час для УКЦеркви, було дуже мало священиків. Упродовж трьох років вивчив укр.

мову, літургію, обряд, історію і культуру, щоб краще пізнати і розуміти своїх вірних і їх проблеми. Прийняв укр. обряд і в липні 1957 о. І.Б. відправив першу св. Літургію в укр. обряді. 1958 року під час візитації Митр. М. Германюка з Канади відіграв поважну роль в проєкті створення Ап. Екзархату УКЦ в Австралії. В цьому ж році став Канцлером Ап. Екзарха. Зі своїх 70 років життя о. Іван Бовден пожертвував 30 років на службу нашій Церкві й Народові. Був укр. патріотом. Відвідував численні наші родини, зокрема хворих у лікарнях і вдома. Помер 17.6.1986 несподівано 6 годин після наглої операції. Величавий похорон 24 червня з катедри св. апп. Петра й Павла в Мельборні очолив Епарх Кир Іван в сослуженні всіх священиків і понад 1000 вірних. Прощальну проповідь виголосив о. Іван Шевців. Покійний От. Іван Бовден-Бовденко упродовж 30 років віддано служив УКЦ аж до останнього віддиху свого життя. То ж не диво, що укр. спільнота прощала його з вдячністю і плакала за ним, як колись Україна за своїм легендарним Морозенком.

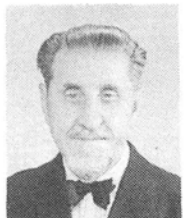
БОВКУН Марія, добродійка «ВД» в Аделаїді.

БОГАЦЬКА ВАЛЕРІЯ (Павловська) (BOHACKYJ VALERIE) нар. 9.12.1890 р. в Києві, померла 15.9.1975; до Австралії прибула в грудні 1949 р., сини Олександр і Левко. Викладач французької мови в Українській гімназії в Празі і англійської мови в Учительській Семінарії і Гімназії в Міттенвальді (Баварія).

БОГАЦЬКИЙ ЛЕВКО (BOHACKYJ LEO). Нар. 11.11.1927 р. в Празі; до Австралії прибув в лютому 1949 р. 3 дітей: дочка Марія, сини Павло і Чарлс; довголітній секретар Укр. Громади в Воллонгонг, директор Фундації Українознавчих Студій Австралії, учитель в Рідній Школі ім. Св. Володимира у Воллонгонгу, представник Укр. Громади при Етнічній Раді Австралії. Активний в австралійському Пласті з 1964-го року. Меценат ЕДУА.

БОГАЦЬКИЙ ПАВЛО (BOHACKYJ PAWLO). Нар. 4.3.1883 р. в Купині, Кам'янець-Подільського району, в родині священника Олександра Богацького. Помер 23.12.1962 р. в Тірулі, НПВ (Австралія). В 1930 р. одержав докторат «Гоноріс кавза» від Укр. Соціологічного Інституту в Празі. Літературознавець, редактор, видавець, письменник, бібліограф, член Філологічної секції НТШ з 1953 р., громадський, політичний і пластовий діяч. До Австралії прибув в грудні 1949 року. Друкував свої твори й статті у «Вільній Думці». Був основоположником Української Громади Волонгонг.

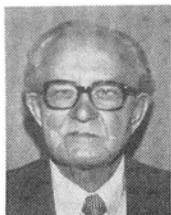

БОГДАНЕЦЬ КАТЕРИНА (дівоче Олексин) (BOHDANEC KATERINA). Нар. 1.11.1925 р. в селі Хитрейки, Україна. Померла 11.1.1997 р., похована на укр.-католическому цвинтарі в Сідней. До Австралії приїхала 1949 року з Німеччини. Укр.-католическа віровизнання. Одружена з Василем Богданцем. Діти: Ірина, Оля і Павло. Середня освіта. Була членкою Союзу Українок, чудовою вишивальницею, цікавилася українською літературою, писала вірші.

БОДАК Т., основоположник Союзу Українок у Горнсбі, НПВ.

БОДАК Іван (НПВ), фундатор ФУСА-КУА й «ВД» та жертводавець на укр. цілі.

БОДАК Ольга (НПВ), фундатор ФУСА-КУА й «ВД» та жертводавець на укр. цілі.

БОДЛАК ТАРАС (BODLAK TARAS). Нар. 11.1.1914 в Копичинці, округ Чортківський, Тернопільська обл. Католик. До Австралії приїхав 22.6.1949 року. Самітній. Закінчив школу в Чорткові. Працював у адвоката д-ра І. Гринчишина. Студіював заочно у Львівському Приватному Університеті. Філантроп ФУСА-КУА.

БОДНАР В. (Аделаїда), фундатор ФУСА-КУА.

БОДНАР Іван, гр.-пол. діяч, кол. директор УКТК, активний член СУМу в Сідней.

БОДНАР-РЖЕПЕЦЬКА Марія (Сідней), активна в Союзі Українок Австралії, виїхала до США.

БОНДАРУК Галя, чл. укр. спільноти в Канберрі, добродій «ВД».
БОДНАРУК Богдан (НПВ), фундатор ФУСА-КУСА, добродій «ВД».
БОДНАРУК Іван (НПВ), фундатор ФУСА-КУА в Сіднеї.
БОДНАРУК-Меклавд Віра, учителька, дир. коп. «Карпати».
БОДНАРЧУК Микола, чл. Станиці ІУД УНА в Сіднеї.
БОДНАРУК Тарас, пластун, закінчив пед. школу в Сіднеї.
БОНДАРУК Михайло, добродій «ВД» в Аделаїді.
БОДНЯ Григорій, співосновник УГ Квінсленду.
БОЖОК Григорій, інж.-технолог, гром. діяч в Аделаїді.
БОЖОК Тося, кол. чл. укр. спільноти в Аделаїді.
БОЙКО Дмитро, фундатор ФУСА-КУА в Сіднеї.

БОЙКО МИХАЙЛО (БОУКО МІСНАЕЛ). Нар. 21.11.1925 р. в селі Гошеві, Івано-Франківська обл. Греко-католик. До Австралії приїхав 4.10.1948 року. Одружився в Німеччині з Євгенією Крупою 1946 року. Діти: Володимир, Михайло, Ірена, Маруся. Закінчив 7 клас народньої школи в Гошеві Долинського повіту. Колишній член ОУН. В Австралії, відробивши контракт на Рокланд Дамі, працював у готелі, допомагаючи на початках нашого поселення

багатьом новоприбулим укр. емігрантам. Жертводавець на укр. потреби, передплатник «ВД».

БОЙКО Йосиф, фундатор ФУСА-КУА в Сіднеї.
БОЙКО Л., основоположник Союзу Українок у Горсбі, НПВ.
БОЙКО Степан (НПВ), добродій ФУСА-КУА, жертвний на укр. цілі.
БОЙКО Т. і А. (Перт), меценати ФУСА-КУА.
БОЙКО Таня (ЗА), фундатор ФУСА-КУА.
БОЙЦУН Анна (д-р), гість-лектор ФУСА-КУА.
БОЙЦУН Роман, кол. діяч у Ньюкастелі, старшина ІУД УНА і Пох. Груп ОУН.
БОЙКО П. (Джілонг), добродій «ВД».
БОЙЧУК Євген, добродій «ВД» у Вік.
БОЙЧУК М., К., Ю. — активні члени УГ ЗА.
БОКОВСЬКИЙ Валентин, співробітник «ВД» в Англії.

БОЛЕСТА Дмитро (BOLESTA DMYTRO), інженер-механік, меценат ФУСА-КУА, зробив два світового значення винаходи, які перетворюють тепло, витягнуте з навколишнього середовища, з повітря або з води, прямо в механічну енергію. Таке перетворення, яке досі уважалось неможливим, відкриває нове і необмежене велике джерело чистої механічної енергії, яка не є дорога і доступна всім народам і це спричинить загальне піднесення добробуту в усьому світі та усуне небезпеку війни за джерела енергії. За такого роду винаходи дають нагороду Нобеля, тим більше, що ці два винаходи є одні з найбільших і дуже тепер актуальних. Старання про одержання патентів зроблено майже в усіх індустріальних країнах, включно з Україною. Австралія вже видала два патенти №. 676372 і №. 710632. Ці винаходи мають потенціал зробити Україну самовистачальною в енергії і піднести скоро загальний добробут.

БОЛЕСТА Михайло (Вік.), інж.-будівельник у Мельборні, член Т-ва Укр. Інженерів.

БОЛЮХ ВАСИЛЬ (VOLUCH WASYL), гром.-політ. і війск. діяч, нар. 12.1.1889 р. в Тернополі. Пом. 17.10.1953 у Мельборні. Сотник УГА, комендант Тернополя і Теребовлі, згодом — Житомира і Проскурова. Чл. повітової ексекютиви УНДО в Тернополі. Посол до польського сейму з окр. Тернопіль-Збараж-Золочів (1935-39). Гол. Українбанку в Тернополі. 1949 року емігрував до Австралії. Перший гол. Об'єднання Українців в Австралії (1950 р.). Гол. управи УГВ 1951-52, поч. чл. Союзу Укр. Комбатантів в Вікторії.

БОЛЮХ МИРОСЛАВ (VOLUCH MYROSLAW), гром.-політ. і кооп. діяч, інж-агроном. Нар. 12.1. 1921 в Тернополі. Довголітній голова Союзу Укр. Організацій Австралії (1959-1971), гол. Комітету оборони Нац. і людських прав в Україні (від 1972 р.), муж довір'я Фонду доп. Україні (від. 1989), гол. дирекції укр. кред. кооп. «Дністер» (1976-93), основ. і гол. Ради Укр. Кооператив Австралії (від. 1980), заст. гол. Укр. Світ. Кооп. Ради (від 1982), ред. тижн. «Церква і Життя» (1988-1994). Діяч ОУН і середовища УГВР.

БОЛЮХ Ярослава, громадська і пластова діячка в Мельборні.

БОЛЮХ Юрій, добродій «ВД» у Вік.

БОМБА ІВАН (BOMBA IVAN). нар. 4.11.1917 р. в с. Терпилівка, Тернопільська обл. В 1936 р. замешкав у Львові, де у приміщеннях катедри св. Юра, користуючись з допомоги свого вуйка св. п. Єпископа Будки, закінчив середню освіту. У 1939-44 рр. студював у Львівському університеті і Політехніці; в 1943 р. в'язень гестапо у Львові, де пережив жахливі переслідування. Відтак за допомогою членів ОУН переїхав з дружиною до Грацу (Австрія, 1944-45). З огляду на небезпеку приходу большевицької армії, був змушений переїхати до Мюнхену (Німеччина, 1945-48), де закінчив місцеву політехніку зі званням інженера-будівельника. 1948 року емігрував до Австралії і поселився в околиці Сіднею. Працював у держ. службі НПВ, проєктував водні станції, відтак (1949-82) виконував проєкти сталевих та залізобетонних конструкцій для електричної мережі і радіостанцій. Спізасновник Укр. Т-ва Інженерів Австралії, 1954-73 був постійним членом Управи Т-ва, а від 1973-95 — головою. Напередодні заснування Світової Федерації Укр. Інженерних Товариств (СФУІТ) на прохання д-ра Ю. Куриса в 1986 р. виготовував обширну статтю з фотознімками до історії УТІА, яка видрукована у Бюлетені Т-ва Укр. Інженерів Канади. В тому ж часі з нагоди 4-го Конгресу СКВУ засновано СФІТ на чолі з головою д-ром Ю. Курисом. Офіційне прийняття УТІА відбулось 17.10.1988 під час Міжнародного З'їзду Укр. Інженерів у Детройті (США). Голові УТІА доручено обов'язки члена Ексекютиви та заступника Голови СФУІТ на Австралію. Ціллю об'єднання УТІА у рамках СФУІТ у злучі з СКВУ було нав'язання контактів з інженерами та науковцями на Рідних Землях, приєднання молодих інженерів для Т-ва та пожвавлення його діяльності, а також завершення збірки матеріалів для видання Пропам'ятної Книги, що й увінчалось успіхом. Крім цього інж. І. Бомба присвятив багато праці у виготовленні гасел та статей для «Енциклопедії Укр. Діаспори» та 2-го тому книги «Українці в Австралії» й «Альманаху Укр. життя в Австралії»; також написав обширну статтю з фотознімками про «Життя й діяльність Преосв. Єпископа Никити Будки» для збірника статей «Збаражчини». Автор статей в укр. пресі про діяльність УТІА та СФУІТ в Україні та діаспорі. Член Інституту Інженерів Австралії (Institution of Engineers Aust.) та його кваліфікаційного комітету, чл. Професійної спілки інженерів (Association of Professional Engineers), член-консультант будівельного комітету УКЦ в Лідкомбі.

БОМБА ЛІДІЯ ЯРОСЛАВА (BOMBA LYDYA JAROSLAVA). Нар. 31.3.1919 у Модричі, Дрогобицька обл., Західна Україна. По закінченні середньої освіти в Бориславі в 1937 р. переїхала до Львова, де закінчила Музичний Інститут ім. Лисенка у фортепіановій класі. Після іспиту у державній Львівській Консерваторії студіювала (1943-44) у Львівському Медичному Інституті. В 1944 р. з приводу наступу большевицької армії була змушена залишити рідні землі

та після одруження переїхала з чоловіком до Мюнхену (Німеччина). До Австралії приїхала в 1948 р., де, крім домашньої праці займалася вихованням дітей в укр. дусі, даючи їм змогу закінчити вищі студії (Ірена, нар. 9.9.1950 — дентистка, спеціалістка-ортодонтист, Дарія, нар. 9.9.1950 — бібліотекарка, Андрій, нар. 9.2.1960 — дентист), також працювала учительською музики (головно підготовляла молодих кандидатів для складання вступних іспитів у Консерваторії), проводила корепетиції із солістами спів. Т-ва «Боян» та брала участь у їхніх сольових виступах в ролі акомпаньюторки. Виступала з сольовими виступами на фортепіані під час відвідин-прийнять Архiep. Івана Бучка з нагоди посвячення наріжного каменя під будову церкви св. Андрія. Поміщувала рецензії-завваги в нашій пресі на виступи солістів у конкурсах, головно про українських мистців. Увесь час була членом Союзу Українок Австралії.

БОНДАР АННА, дівоче Паламарчук (BONDAR ANNA). Нар. 28.8.1924 в с. Міла, Хмельницький р-н, Вінницька обл., Україна. Одружена. Чоловік Василь Бондар помер 17.4.1986 в Сіднеї. Двоє дітей — Леся, Василь. Середня освіта, домашня господиня. Православна. До Австралії приїхала разом з чоловіком 28.4.1950. Спонсор ЕДУА і добродійка «ВД».

БОНДАР ВАСИЛЬ (BONDAR WASYL). Нар. 24.8.1917. Помер 17.4.1986 р. в Сіднеї, похований на укр. православному кладовищі у Руквуді. До Австралії приїхав 28.4.1950. Одружений. Дружина Анна. Діти: Леся, Василь. Православний. Середня освіта, механік. Любитель книг, передплачував «Вільну Думку». Член Укр. Громади Кабраматта-Ферфілд. Жертвний на укр. потреби.

БОНДАРУК АЛЛА і Михайло (Аделаїда), добродії ФУСА-КУА.

БОНДАРУК Віра, активний член УГ в Перті.

Тетяна і Юрій Борець

БОРЕЦЬ Тетяна, виховниця й учителька укр. молоді (СУМ) та голова Союзу Українок ім. О. Басараб в Сіднеї.

БОРЕЦЬ Юрій (Пашковський), кол. член УПА, автор спогадів про Укр. Повстанську Армію, гром.-політ. діяч в Сіднеї, співробітник «ВД» та інших укр. часописів, меценат ФУСА-КУА і «ВД», щедрий жертводавець на українські потреби.

БОРЕЦЬ-СЛІПЕЦЬКА Орися, діячка-виховниця СУМу, учителька Р.Ш. в Лідкомбі.

БОРЕЦЬКИЙ Осип, громадський діяч, кол. голова УГ в Сіднеї, фундатор «Вільної Думки».

БОРИС Григорій, доктор ветеринарії, один із перших українських ветеринарів у Каємі (НПВ).

БОРИС(оглібська) Олена, чл. Управи СУ НПВ та гуртка книголюбів.

БОРИСЮК ВОЛОДИМИР (BORYSIUK WOLODYMYR). Нар. 1.3.1899 в с. Критишин на Поділлі в родині селянина. З наближенням німців родина Борисюків була евакуйована до м. Уфа (Урал), де Володимир продовжував науку в гімназії. Працював службовцем на залізниці, був мобілізований до армії, відтак 4 роки прожив у Києві. В час німецької окупації допомагав укр. підпіллю. В 1944 р. з дружиною Марією, двома синами Леонідом і Геннадієм та дочкою Людмилою виїхав до Німеччини, а в 1949 р. — до Австралії. В 1954 Володимир Борисюк з синами заснував будівельну фірму. Був щедрим жертводавцем на церковні й громадські потреби, брав дуже активну участь у заснуванні Катедрі Укр-ва в Австралії, будучи секретарем Стейт. Представництва ФУСА. Він перший пожертвував \$1000 на КУА та приєднав ще 6 меценатів. Був членом Союзу Укр. Комбатантів і членом Параф. Ради Св.-Покровської парафії.

БОРИСЮК МАРІЯ (BORYSIUK MARIA). Нар. 31.3.1906 на Берестейському Поліссі. Була одружена з Володимиром, діти Леонід, Геннадій і Людмила. До Австралії приїхала з своєю родиною в 1949 р., поселившись в Аделаїді. Виховала своїх дітей на чесних і добрих громадян та укр. патріотів. Після тяжкого життя у спокої відійшла на вічний спочинок 11.6.1974 року.

БОРИСЮК ГЕННАДІЙ (BORYSIUK HENNADIJ). Нар. в 1932 на Поліссі в родині селянина-торгівця Володимира та Марії. В 1944 емігрував з родиною вперше до Німеччини, а в 1949 — до Австралії. Тут опанував Геннадій креслярську й будівельну техніку і почав разом з батьком і братом будувати дома. Трагічно загинув в 1985 р., маючи 52 роки. Геннадій Борисюк ніколи незабутній як щедрий жертводавець-меценат на українські потреби.

БОРКУТ Віра, фундатор «ВД», жертводавець на укр. потреби.

БОРОВСЬКИЙ І., церк.-гром. діяч у Сіднеї (1950-60 роки).

БОРОДАЙКО Святослав, жертвний член укр. громади в Сіднеї, шахіст, філантроп ФУСА-КУА, добродій «ВД».

БОРОСЕВИЧ Борис (П.А.), фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

БОРТНИК О., кол. актор-аматор у Вік.

БОРЦУК Борис і Емма (Аделаїда), фундатори ФУСА-КУА.

БОРЩ ВАСИЛЬ (BORSHTSCH WASYL). Нар. 18.5.1922 в с. Полонична Кам'янка, Бузький р-н, Львівська обл. Укр. католик. До Австралії приїхав 1950 р. Одружений з Розалією Ревак із Лемківщини. Діти Ірена, Олеся, Роман. Середня освіта, кваліфікований робітник, працював у фабриці холодильників «Emal», жертводавець на церковні та громадські потреби, підтримує «Вільну Думку».

БОСАК ВАСИЛЬ (BOSAK WASYL). Нар. 11.5.1910 у Львові, УКЦ. До Австралії приїхав 9.6.1949. Одружений з Марією. Діти СТЕФАН, МИРОН, ОЛЯ (померла в 1971 р.). Нар. освіта — в Австралії працював столярем. Член Укр. Громади у Квінбієні, жертводавець на громадські, політичні й церковні потреби.

БОСАК Степан, фундатор ФУСА-КУА в Сіднеї.

БОСИЙ ГОРДІЙ (BOSYJ HORDIJ). Нар. 4.1.1901 р. в с. Журявники на Волині. Помер 9.6.1990. Православний. Прибув до Австралії в 1949 р. Належав до Укр. Вільного Козацтва. Працював при побудові Св. Покровської церкви в Ессендоні та при перебудові Укр. Нар. Дому в Ессендоні. Щедрий жертводавець на церковні, громадські, політичні та харитативні потреби. Меценат ФУСА, добродій «ВД».

о. БОСЬКИЙ ФР. (FRANC van de BOSKE). Фляманець. Редемпторист. Нар. в Антверпені 1892. Священик від 1917. Прийняв укр. обряд. Працював у Галичині, поки большевики не видалили його до Канади. Звіздам, разом з о. М. Коп'яківським, приїхав до Австралії 22.3.1950. Душпастирював у Ньюкастелі (обслуговував табори в НПВ) і в Брізбені у 1950-1955. До Канади виїхав хоровитий у 1955 р. Помер у рідному Антверпені 1967 р. Це був один із нечисленних чужинців, що полюбив наш народ й обряд і служив, вважаючи себе українцем.

БОТТЕ ЗІНА (BOTTE ZINA) (з роду Чуйко), гром.-культ. діячка. Нар. 5.10.1940 в м. Глобино, Полтавської обл. До Австралії приїхала з батьками в 1949 р. Бакалявр гум. наук Melbourne University. Вчителька авст. сер. шкіл та укр. суб. шкіл. Чл. СУА, Пласту, Літ-мист. клубу та ін. Співзасн. та перший голова Фундації Допомоги Дітям Чорнобиля. За організацію допомоги дітям-жертвам Чорнобиля вшанована ВР та урядом України званням «Чорнобильська Мати», фундатор ФУСА-КУА. Від 1992 р. перший Почесний Ген. Консул України в Австралії з осідком у Мельборні.

БОТТЕ ВАЛЕРІЙ (BOTTE LARRY), гром.-культ. діяч, підприємець, співак. Нар. 1.1.1940 в Сумах. До Австралії приїхав 1949 р. Заснував сімейне підприємство мотелів-готелів (Red Carpet Inns). Чл. та соліст хору «Чайка» в Мельборні. Від 1986 р. — перший голова ДоФУСу. Після смерти дружини Зіни — Почесний Ген. Консул України в Мельборні.

БОТУШАНСЬКА Ольга, директор державної національної бібліотеки ім. М. Горького в Одесі, заслужений працівник культури України, кавалер ордена «Княгиня Ольга». На запрошення ФУСА чотири місяці працювала в Сідней над упорядкуванням архівів українського поселення в Австралії. Співробітник «Вільної Думки» в Одесі.

БОЦЬКО Степан, фундатор ФУСА-КУА в Сідней.

БРЕЦКО МИКОЛА (BRECKO MYKOLA). Нар. 6.12.1924 в с. Кудлатівка, пов. Калуш. Українець-католик. До Австралії приїхав 15.3.1949. Одружений. Дружина †Маланка (з роду Свищ), діти: Славко і Христина (з вищою освітою). Середня освіта, електрик. Член управи Сефтон, член управи УКТКлубу, член управи ОУГ НПВ, член Батьк. Ком. укр. школи в Сефтоні, добродій КУА і член ФУСА. Спонсор-жертводавець ЕДУА. Добродій «ВД».

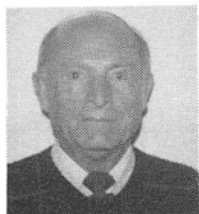

†БРЕЦКО МАЛАНКА (BRECKO MALANKA). Була одружена з Миколою, діти: Славко і Христина (з вищою освітою). Активна в укр. громадському і жіночому житті, виховала в укр. дусі дітей.

БРЕЦКО Одарка (ВCom.), учителька в Сіднеї.

БРЕЦКО Христина, учителька в Сіднеї.

БРЕЦКО Ярослав, інж.-електрик в Сіднеї, чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

БРИЛИНСЬКИЙ МИХАЙЛО (BRYLYNSKYJ MICHEAL). Нар. 19.6.1923 р. в с. Покропивна, Тернопільська обл. Греко-католик. До Австралії (Грета) приїхав 23.4.1950 р. Одружений з Марією (дівоче Маланюк). Діти: Оріся, Ростислав, Роман, Галя. Початкова школа в селі Покропивні. Довголітній член Укр. Громади і церк. Братства Укр. Католик. Церкви в Ньюкастелі, належав до громадського і церк. хорів. Активно підтримував громадське і церк. життя (фінансово і фізично допомагав при будові УКЦеркви в Ньюкастелі. Підтримував діяльність СУМу. В 1942 р. вивезений на примусову роботу до Німеччини. В 1943 р. за спробу втекти з Німеччини був покараний 3-місячним штраф-лагером. Помер 28.6.1997. Похований 1.7.97 на цвинтарі Вайтбрідж.

БРИЛИНСЬКА МАРІЯ (дів. Маланюк) (BRYLYNSKYJ MARIA). Нар. 15.6.1927 р. в с. Павелче, Івано-Франк. обл. Укр.-католик. віровизнання. До Австралії (Грети) приїхала 23.4.1950 р. Одружена з Мих. Брилинським. Діти: Оріся, Ростислав, Роман, Галя. Освіта: початкова школа в с. Павелчі, опісля в Станіславові. В Україні і Німеччині належала до амат. театр. гуртка. В Австралії належала до гром. і церк. хорів у Ньюкастелі. Була 8 років учителькою Р. Школи в Ньюкастелі, головою Сестрицтва УКЦеркви, секретаркою Укр. Громади Ньюкастелю, секретаркою СУ та Товариства Старших Громадян, диригентом хору «Калина» при Союзі Українок. Від 1995 р. — голова Укр. Громади Ньюкастелю і Гантер Долини. В 1947 р. вступила в члени СУМу і до сьогодні підтримує фінансово і морально всі почини в користь України.

БРИНЗА ІВАН МИХАЙЛОВИЧ (BRYNZA IVAN). Нар. 9.10.1924 р. в Харкові. До Австралії приїхав у лютому 1949 р. Удівець. Дружина померла 1.1.1981 р. Зосталася донька, зять і внучка. Освіта — середня. Артист, вчитель і майстер художнього слова. В Аделаїді за короткий час поставили «Назара Стодолю». Організували під кер. Р. Василенка «Укр. Театр Малих Форм». Був довголітнім членом Крайових Комітетів УРДП в Австралії, головою К.К.УРДП 1957-59 та 1979-82. Був уповноваженим в-ва «Укр. вісті». У Брізбені з сл. пам. І. Осмоловським організував Укр. Театр. Також організував осередок УРДП. У Брізбені був культ.-освітнім референтом, секретарем, заст. голови, а потім і головою Урави УГК. Працював учителем укр. суб. школи ім. Л. Українки, а також і керівником школи. Як майстер художнього слова виступав на національних святах. Нагороджений Грамотою В-ва «Укр. Вісті» 1956 р. та Грамотою СУОА 1969 р., почесним членством і Грамотою УГК (двічі), Грамотою і почесним членством УЦШРади 1997 р.

БРИНЗА-ФІЛІПС АЛЛА ОЛЕКСАНДРА. Нар. 9.10.1961 р. Віровизнання: УАПЦ. Одружена з Степаном Філіпс. Донька Клементина-Фігі. Середня освіта плюс рік на лінгвістичному факультеті Квінсл. Унів., отримавши диплом. Спеціаліст по закордонних валютних вимінах. Учителька Укр. школи в Брізбені (14 років), член танц. ансамблю «Калина» (22 роки та 2 роки як учителька танців). В 1976 р. нагороджена Грамотою СУОА за активну працю в укр. житті. Працювала в Комітеті поневолених націй (здобула 2-ге місце в конкурсі «Варана», 1979 р.).

БРОВН ЛАРИСА (дів. Загура) (BROWN LARISSA). Нар. 5.10.1969 в Сіднеї. Православна УПЦ Київського Патріархату. Закінчила Northmead High School та Castle Hill Private Business College і отримала Business Diploma. Працювала секретаркою Фінансового Контролера, а пізніше була підвищена на секретарку Дженерал Менеджера у Mitsubishi Pty Ltd. Також працювала секретаркою Stores Manager у David Jones в Castle Hill.

Зараз працює як Personal Assistant to the Manager у забезпеченій (іншуренс) компанії в Сіднеї. Ходила до Суботньої Укр. Центр. Школи в Лідкомбі. Одружена з учителем Пол Бровном, який працює як New Business Development Manager.

БРОЗНИЦЬКИЙ ІВАН, нар. 6.9.1909 в с. Рудка Смотрицького пов. Подільської губ. педагог, громадський діяч в Мельборні, кол. голова Укр. Центр. Шк. Ради, автор багатьох розвідок на шкільні й виховні теми, співавтор і меценат книг «Будівничі Катедри Українознавства в Австралії» та «Альманах Українського Життя в Австралії», довголітній співробітник і меценат «Вільної Думки». Помер 1991 р. у Мельборні

БРОМОТ Іван (Півн. Територія), добродій «ВД».

БРОМОТ ФЕДІР (BROMOT FEDIR). Нар. 6.6.1916 р. на Полтавщині (Україна). Помер 13.5.1998 р. в Сіднеї. Православний. До Австралії приїхав у 1950 році. Був одружений з Марією Куценко. Син Іван живе в Дарвіні, дочка Галя — в Україні. Онуки: Данило і Еллен в Дарвіні, Таня і Люба в Україні. Неповносередня освіта. Був у УАПЦеркву в Блектавні (НПВ), співав у хорі, був дяком, був жертвний на громадські й церковні потреби. Працював у Дорожньому відділі на будівлі шляхів з власним вантажним авто.

Працював у Дорожньому відділі на будівлі шляхів з власним вантажним авто.

БРОМОТ МАРІЯ, дівоче Куценко (BROMOT MARIA). Нар. 10.3.1916 р. на Полтавщині (Україна). Померла 20.10.1989 р. в Сіднеї. Православна. До Австралії (Сіднею) приїхала в 1950 р. Була одружена. Син Іван живе в Дарвіні, дочка Галя — в Україні. Онуки: Данило і Еллен у Дарвіні, Таня і Валя — в Україні. Неповносередня освіта, домашня господиня. Співала в хорі УАПЦ Блектавні (НПВ), тяжко працювала, помагала родині в Україні та була жертвна на громадські й церковні потреби.

громадські й церковні потреби.

БРОНАР С., чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

БРОНИК Василь, активний член УГ ЗА.

БРУМЕРСЬКИЙ МИХАЙЛО (BRUMERSKYJ MICHAEL). Нар. 20.1.1916 р., Старе Місто, пов. Підгайці, Україна. Помер 16.6.1989 р. в лікарні Канберри. Укр. католик. До Австралії приїхав 31.1.1955. Одружений. Діти: Іван (н. 1954), Оля (н. 1955), Олена (н. 1966). Народня освіта, муляр. Довголітній член Укр. Громади в Квінбїєні і член управи, член управи церкви св. Михаїла і церковний збірщик. Голова А.Б.Н. і Л.В.У., збірщик на політ. потреби.

Член драмгуртка в Квінбїєні, допомагав фізично й фінансово при будові Нар. Дому і церкви св. Михаїла в Квінбїєні. Був членом церковного, громадського і сумівського хорів. Член СУМ та зразковий член укр. спільноти в церковному, громадському і політичному житті.

БРУМЕРСЬКА ЕЛСІ (BRUMERSKYJ ELSIE — WHITBY). Нар. 7.10.1924 в Вега, NSW, Австралія. Член Англiканської церкви. Одружилася з Михайлом Брумерським. Діти Іван (н. 1954), Оля (н. 1955), Олена (н. 1966). Освіта: Primary School. Допомогала мужеві в громадській і політ. праці, широко вітала у своєму домі людей, які проводили засідання політ. характеру (АБН, ЛВУ), з родиною довгі роки відвідувала Укр. кат. церкву, брала участь у всіх укр.

імпрезах. Була жертвовною і допоміжною приятелькою укр. спільноти в Квінбієні та в Канберрі.

БРУС Іван (НПВ), жертвний чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл, фундатор ФУСА-КУА.

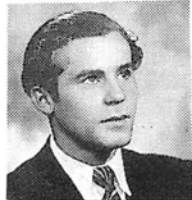
БУБЕНКО В., чл. Управи Комбатантів (ПА).

БУБНЮК Леся, гром.-сусп. діячка в Сідней, учителька, активна в Т-ві Професіоналів та Укр. Олімп. Комітеті.

БУДАС ІВАННА (BUDAS IWANNA). Нар. 4.2.1934 в Зеленому Гаю, Львівська обл. Укр. катол. В 1949 прибула до Австралії з батьками Теодором і Марією та братом Петром Заброварним, яких привезли з Бонегілі на працю «Бішоп Гавз» у Тавнсвіль. Була перекладачем для новоприбулих. Володіє українською, англійською, німецькою, польською і югославською мовами. В 1951 одружилася з Ярославом Будасом. Переїхала з чоловіком до Аделаїди, де продовжувала музичні студії в Адел. Муз. Коледжі та Консерваторії, здавши успішно іспити. Співала в хорах «Гілберт і Сулліван Сос.», церковному та гром. «Гомін», виступаючи в різних імпрезах солісткою, в дуетах, тріо та квінтетах. Отримала Грамоти від УГ ПА та хору «Гомін». Усі троє дітей Теодор, Марійка та Матильда мають вищу освіту.

до Аделаїди, де продовжувала музичні студії в Адел. Муз. Коледжі та Консерваторії, здавши успішно іспити. Співала в хорах «Гілберт і Сулліван Сос.», церковному та гром. «Гомін», виступаючи в різних імпрезах солісткою, в дуетах, тріо та квінтетах. Отримала Грамоти від УГ ПА та хору «Гомін». Усі троє дітей Теодор, Марійка та Матильда мають вищу освіту.

БУДАС ЯРОСЛАВ (BUDAS JAROSLAW). Нар. 10.12.1925 р. в Ішків, Тернопільська обл. Укр. катол. Після закінчення нар. школи студював в сіль.-господарській школі. В 1944 включився в ряди І.УД.УНА. Попав у полон, був звільнений в 1946. До Австралії прибув в 1948. Працював на тростуні та Варагамба Греблі. В 1951 одружився з Іванною Заброварною. Переїхав з дружиною до Аделаїди, де включився в церковне і громадське життя. Працював на залізниці. Син Теодор (одружений з Катериною Кранкгорн), доньки — Марійка (одружена з Ярославом Ковальчуком) та Матильда (одружена з Павлом Гавардом). Усі троє закінчили укр. школу, були в Пласті та в танц. групі. Відкрив з дружиною підприємство, яке провадила дружина. Жертводавець на церковні та громадські потреби. Онуки: Данило і Тім — унів. студенти, Таня, Талія та Андрій — в середній школі. Передплатник та жертводавець збереження «ВД».

на залізниці. Син Теодор (одружений з Катериною Кранкгорн), доньки — Марійка (одружена з Ярославом Ковальчуком) та Матильда (одружена з Павлом Гавардом). Усі троє закінчили укр. школу, були в Пласті та в танц. групі. Відкрив з дружиною підприємство, яке провадила дружина. Жертводавець на церковні та громадські потреби. Онуки: Данило і Тім — унів. студенти, Таня, Талія та Андрій — в середній школі. Передплатник та жертводавець збереження «ВД».

БУДАС Ф., активний пластун в Аделаїді.

БУДАС Й., добродій «ВД» в Аделаїді.

БУЛИК Юрій, чл. Укр. Гольф-Клубу в Сідней.

БУЛКА Олег Роман, правник, гром. і кооп. діяч у Мельборні. Нар. 21.4.1936 в Галичині. До Австралії прибув 1950 р. Студії права зак. 1960 р. Гол. кооп. «Дністер» 1964-66 р. Прав. дорадник СУОА та РУКА. Чл. управи Укр. Дому Старших в Мельборні.

БУЛКА Ярослав, інж., культ.-гром. діяч у Мельборні. Нар. 16.6.1906 р. в с. Григорів, Рогатинського пов. Прибув до Австралії 1950 р., прес. реф. та чл. управ СУОА, УГВ, Укр. Центр. Шкільної Ради і НТШ Австралії. Орг. і кер. пластових та сумівських танц. ансамблів. Довголітній кер. «ВД» під псев. «Мелькор». Помер 9.9.1973 р.

БУЛКА Андрій (Вік.), добродій ФУСА-КУА.

БУЛКА Оленка (Вік.), добродій ФУСА-КУА.

БУНДЗ В., активний член УКЦ в Брізбені.

БУНДЗ Ірена, активна пластунка в Брізбені.

БУНДЗ Маруся, активна пластунка в Брізбені.

БУРАЧИНСЬКИЙ Є., голова Пласт. Старшини (1953).

БУРДЕНЮК Дарія і Олег (П.А.), фундатори ФУСА-КУА.

БУРЕВІЙ Михайло, пластун, трагічно помер 7.4.1951.

БУРЕЦЬ ЕВГЕН (BUREC EWHEN). Нар. 24.1.1920 року в Грубешові, Україна. Помер 3.2.1997 р. в Сіднеї. Православний, УАПЦ. До Австралії приїхав в 1949 році. Одружений, син Юрій. Нар. освіта, за фахом м'ясар. Був активний в багатьох укр. організаціях, щедро жертвував на придбання різних укр. об'єктів. Фундатор Дому Укр. Молоді, активний член ОУН, СУМу та споріднених організацій Укр. Державного Фронту.

БУРИК Манолій, учитель ЦРШколи в Лідкомбі, передплатник «ВД».

БУРІЙ Василь (НПВ), меценат ФУСА-КУА, фундатор «ВД».

родина Бурковських — спонсори-фундатори ЕДУА

БУРКОВСЬКИЙ ПАВЛО (BURKOWSKY PAWLO). Нар. 12.12.1921 в Рівному на Волині. Помер 23.10.1998. В 1942 році після арешту гестапом вивезений на примусові роботи до Німеччини. Був одружений з Євою (дів. Максим). Три дочки — Лідія, Галина і Христина. Разом з дружиною виховували дівчат в українському дусі. До Австралії приїхав з дружиною Євою в 1951 кораблем «Лігурія» і поселилися на постійне життя в Честер Гілі (околиця Сіднею).

В Австралії працював при залізничній колії як кондуктор на поїздах. З перших днів формування Української Громади з дружиною брав активну участь в суспільно-громадській праці та були щедрими жертводавцями на українські церкви, громадські й наукові установи та культурно-освітні й

молодечі організації. Від самих початків був основоположником та активним членом Укр. Громади Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл. Своїми силами, фізично й матеріально, спричинився до будови Укр. Нар. Дому в Сефтоні. Був скарбником і в Батьківському Комітеті в українській школі ім. Івана Франка в Сефтоні. Був головою УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл в 1972 та займав інші пости в управі протягом багатьох каденцій. Також був членом управи стейтової централі ОУГ НПВ і довголітнім членом Captive Nations Council. З перших днів появи української газети «Вільна Думка» Павло і Єва Бурковські стали передплатниками цього часопису і меценатами комп'ютерних машин «ВД». Також стали фундаторами Дому Укр. Молоді в Лідкомбі, фундаторами монастиря Сестер-Василіянок та Храму-Пам'ятника св. Володимира в Канберрі. Павло і Єва — меценати Катедри Укр-ва в Макворі університеті, спосор-фундатори ЕДУА.

БУРКОВСЬКА ЄВА (дів. Максим) (BURKOWSKY EWA). Нар. 10.7.1925 в с. Завадка Морохівська, пов. Сянік на Лемківщині. Укр.-католичка. В 1942 була насильно вивезена до Німеччини на примусову працю. Після війни довідалась, що її рідне село Завадка Морохівська в 1946 було спалене, а його мешканці та уся родина Максим були брутально помордовані. У Німеччині одружилась з Павлом Бурковським і разом з чоловіком у 1951 приїхала до

Австралії, де обоє поселилися в Честер Гілі (Сідней). Три дочки: Лідія, Галина і Христина, виховані в українському дусі, кожна з них закінчила Школу Українознавства і Педагогічну Школу, також є учительками в австралійських школах. Разом з чоловіком увесь час активна в укр. суспільно-громадському житті, жертвна на громадські й церковні потреби (фундатори Дому Укр. Молоді та Монастиря Сестер-Василіянок у Лідкомбі, Храму-Пам'ятника св. Володимира в Канберрі, меценати КУА), кол. членка Союзу Українок ім. Ольги Кобилянської в Сефтоні та членка в Стейтовій управі СУ НПВ, спосор-фундатор ЕДУА.

БУРКОВСЬКА ЛІДІЯ (BURKOWSKY LYDIA) (заміжня Фергусон-Ferguson). Нар. 8.10.1952 в Сідней. Одружена з Петром Фергусон. Українка-католичка. Кол. членка Пласту, співала в хорі «Юний Боян». Закінчила Школу Українознавства і Педагогічну Школу ім. кн. Ольги в Лідкомбі. Вчителювала в українських школах ім. Т. Шевченка в Кабраматті і Центральній Школі ім. кн. Ольги в Лідкомбі. Вища освіта: Diploma in Teaching, Graduate Diploma in

Educational Leadership, Graduate Diploma in Reading Education. Працює учителькою в австрал. школі. З 1999 року — член дирекції ФУСА.

БУРКОВСЬКА ГАЛИНА (BURKOWSKY HALINA) (зам. Левенець — Levenets). Нар. 7.11.1959 в Сідней. Одружена з Ярославом Левенцем. Діти: Надія (1995) і Марко (1997). Закінчила середню школу в 1978, а вищу освіту досягнула в 1982: Diploma in Teaching — Catholic College of Education Sydney. В 1993 закінчила Postgraduate Course — Graduate Diploma in Teaching — Teacher Librarianship — Charles Sturt University Wagga Wagga. Працює шкільною бібліоте-

каркою (teacher-librarian). Українка-католичка. Належить до парафії св. Андрія в Лідкомбі. Кол. членка Церк. Молодечого Хору та хору «Юний Боян». Кол. пластунка, а з 1987 до 1995 — членка хору ім. В. Івасюка. До 1986 танцювала в ансамблі «Веселка». Була проток. секретаркою ОУГ НПВ за головування М. Свідерського і англомовною дикторкою на радіо 2EA з координатором укр. програм М. Свідерським. Закінчила Школу Укр-ва і Педагогічну Школу в Центр. Школі ім. кн. Ольги в Лідкомбі. Вчителювала в Укр. Школі ім. св. Андрія в Лідкомбі. Довголітня протокольна секретарка Шкільної Ради НПВ.

БУРКОВСЬКА ХРИСТИНА (BURKOWSKY CHRISTINA) (заміжня Коваль — Kowal). Одружена з Віктором Ковалем. Діти: Андрій (1994) і Алана (1998). Кол. членка Пласту та хору «Юний Боян». Членка парафії св. Андрія в Лідкомбі та належала до Молодечого Церковного Хору. Закінчила курси Укр-ва в Центр. Школі ім. кн. Ольги в Лідкомбі. Вищу освіту здобула в University of NSW — Bachelor of Education 1983. Вчителька в середній школі (art teacher).

БУРЯК Василь, голова СВУ на Австралію, основоположник ФУСА-КУА.

БУРЯК Олександр, меценат КУА, кол. директор ФУСА-КУА, УГ Сідней.

БУРЯК КОНСТАНТИН (BURIAK CONSTANTYN). Інженер-механік. УАПЦ. Одружений, дружина Ірина (померла в 1977). Два сини: Григорій і Віктор. До Австралії приїхав в 1948, працював за фахом. Основоположник-секретар Товариства Укр. Інженерів у Сідней, член Української Громади, Товариства Старших Громадян у Сідней, фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД», жертвовний на укр. потреби.

БУТАКОВ Михайло, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

БУТЕНКО Д., активний чл. УГЗА.

БУТИЛЕВИЧ Захар, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД» в Сідней.

БУТИЛЕВИЧ Богдан, голова Батьк. Ком. УШ в Лідкомбі.

БУТКЕВИЧ-ДУМІТРО І., активний член УГ ЗА.

БУТКЕВИЧ М. і С. — активні в УГ в Перті.

БУТКО О. (НПВ), добродій «ВД».

БУТКО Петро (НПВ), добродій «ВД».

БУТРЕЙ Петруся, учителька в Сідней.

БУТРЕЙ Теодор, основоположник укр. гром. життя в Сідней в 1949 році, перший кольпортер «ВД» в Ріджентс Парку (Сідней).

БУЦАК Яків, нар. 20.3.1919 на Черкашені. Пережив Голодомор 1932-33. До Австралії приїхав у вересні 1948. Дружина Анеля. Діти: Петро і Марія. Помер 10.10.1998 р.

БУЧАЦЬКИЙ Омелян, нар. 20.3.1918 у Львові, спортсмен, журналіст, підприємець, громадський діяч. Гравець і тренер хокею на льоду та волейбол, 1939-41 збр. Львова. 1951-69 «Бомберс» у Сідней. Прибув до Австралії 1950 р. Редагував спорт. та сатир. сторінки у «ВД», автор численних статей на різноманітні теми. Написав історію укр. спорту в Австралії. Дружина: Олександра. Сини: Роман і Олег. Помер 1.9.1997 р.

БУЧАЦЬКА Олександра, мгр. фармації, активна сусп.-гром. діячка в Сідней.

БУЧАЦЬКИЙ Роман, нар. 1.12.1946 в Єгер-касерне, Міттенвальд, індустріальний хемік, кол. пласту у Сідней.

БУЧАЦЬКИЙ Олег, нар. 22.4.1951 в Грета, НПВ. Психолог і економіст, кол. пласту у Сідней.

БУЧКО ОСИП (BUCZKO OSYP). Нар. 12.8.1925. Греко-католик. До Австралії приїхав 24.8.1949. Одружений. Середня освіта та 2-річний курс хемії. Технічний асистент в лабораторії. Бере участь від 1954 р. у всіх концертах хору «Чайка». Від 1990 до 1996 — техн. оператор у громадському радіо в Мельборні. Від 1967 р. — член Theosophical Society in Australia (Melbourne Lodge). Відчитав ряд рефератів.

БУЧМА ІВАН (BUCZMA IVAN). Нар. 5.10.1908 р. в с. Камінка Лісна, р-н Рава Руська, Україна. Помер 4.8.97 в Мельборні, похований на цвинтарі Фавкнер (укр. секція). Укр. гр.-катол. До Австралії приїхав в січні 1949 р. Одружений з Ольгою Скоробогатою. Діти: Євген і Ганнуся. Внуки: Павло, Іванка та Женя. Середню освіту отримав в Раві Руській, учительський семінар в Острозі на Волині та закінчив креслярський курс у Німеччині. В

Україні деякий час працював на Волині та в кооперації в місті Тереховлі. В Австралії працював креслярем у ВНР. Активний член церковних та громадських організацій в Мельборні, в яких часто бував секретарем. Щедрий жертводавець на укр. цілі. Довголітній учитель (деякий час директор) в укр. школі ім. Митр. Шептицького.

БУЧМА ОЛЬГА (дівоче Скоробогата) (BUCZMA OLGA). Нар. 9.7.1924 р. в с. Залізці, р-н Зборів, Тернопільська обл. Укр. греко-катол. До Австралії приїхала в січні 1949. Одружена з Іваном. Діти: Євген, Ганнуся. Внуки: Павло, Іванка та Женя. Учителька середньої школи (High School), університетська освіта (Dip. of Ed. Melbourne). Жертвна членка громадських та церковних організацій. Учителювала 21 рік в державній середній школі та 2 роки в

українській. Виховувала своїх і чужих дітей в нац.-християнському дусі. Залишила рідні землі 1944 року перед приходом большевиків. Перебувала в таборі Ляндек в Австрії, а опісля в Регенсбурзі (Німеччина), де одружилась з Іваном Бучмою 1947 року.

БУШТЕДТ Анна, чл. УГВ, померла в Мельборні в 1958 р.

БУШТЕДТ Володимир, гром-церк. та політ. діяч у Мельборні, фін. реф. СУОА, чл. Комітету Допомоги Україні, фундатор ФУСА-КУА.

БУШТЕДТ ЄВГЕН, церк.-гром. діяч у Мельборні, меценат ФУСА-КУА.

БУШТЕДТ-Коцюмбас Ірина, журналістка, ред. програми «Vox Populi» на авст. теле-баченні SBS, відтак ред. новин SBS TV.

БУЯР-РИБАК Оля, учителька Р.Ш. в Сіднеї, радіо-журналістка SBS.

В

ВАВРИК Софія, учителька, діячка укр. жіночого руху в Аделаїді.

ВАВРИК Тарас, член Управи УГ АСТ.

ВАВРИК Тарас, лікар, гром. діяч у Вік., добродій «ВД».

ВАГІЛЬ ПЕТРО (WAGIL PETER). Нар. 16.4.1917 р. в м. Снятині. Українець-католик. Батько помер зразу після народження сина Петра, залишивши вдову матір із сином-немовлям у великих злиднях. 15-річним почав вчитися шевства. Був забраний до польського війська, попав у німецький полон та працював невільником у недоброго німецького фермера. Після війни працював 3 роки у Бельгії. До Австралії приїхав 29.3.1949 р. Був одружений з полькою, яка померла в 1993 році. Бездітний. Спочатку працював при каналізації у Канберрі, а пізніше переїхав до Мельборну,

отримавши працю робітника на кораблях. В 1954 р. наслідком великої корабельної аварії був дуже сильно покалічений і залишився безпомічним інвалідом-українцем до кінця життя, яким опікується прибула з України щира українка Марія Михайлович.

ВАЙ ГАЛИНА ПЕТРІВНА (WAY HALYNA) (дівоче Шигимага). Нар. 6.4.1938 р. в м. Богодухів, Харківська обл. Православна, УАПЦ. До Австралії приїхала 13.4.1953 р. Діти-близнята Марко і Андрій народжені в Австралії 29.7.1967 р. Закінчила 4 кл. гімназії в Німеччині, середню освіту здобула в Австралії, Комерційний (офіс) диплом Зах. Австралії. Співала в громадському та церковному хорах (меццо-сопрано-альт), деклямувала на імпрезах, членка танц. групи. Нагороджена Грамотою у 25-ліття УГЗА в Перті. Належала до багатьох музичних австрал. організацій. Вихована в свідомій укр. музикально-спів. родині, а тому залюблена в укр. пісні.

ВАЙДА Марія і Василь (Кв.) — фундатори ФУСА-КУА.

ВАКУЛЕНКО Пилип, нар. 21.7.1923 в с. Ново-Софіївка на Харківщині, учитель, журналіст, поліграфіст. Прибув до Австралії 1948 р., член Спілки Письм. України, ІУД УНА, гром.-культ. діяч в Аделаїді. Заснував підприємство фотонабору — в-во Australiana. Видав книги про подорожі та твори для дітей

ВАКУН І., активний член СУМ у Канберрі в перших роках укр. поселення.

ВАКСЮТЕНКО МИКОЛА АНДРІЙОВИЧ (WAKSIUTENKO MYKOLA). Нар. 9.11.1924 р. на Київщині. Православний УАПЦ. До Австралії приїхав 28.6.1948 кораблем «Свальбард» до порту в Мельборні. Був одружений, дружина Ваксютенко Анна Петрівна. Діти: Ірина і Валентина. Робітник, контракт відробляв на залізниці. 13 років працював на автомобільному заводі «Голден», 25 років до пенсії — в залізничній майстерні «Іслінгтон»

комірником-сторожем. Освіта неповносередня. Член Української Громади в Аделаїді, жертводавець на громадські, церковні та інші українські корисні цілі. Від 1980 до 1990 секретар Радіокомітету при УГПА. Від 1989 до 1991 секретар управи УГПА. Від 1980 і до 1982 секретар парафіяльної Ради Св. Покрови УАПЦ. Від 1986 і до 1989 голова Параф. Ради Св. Покрови. Від 1993 секретар параф. Ради парафії Св. Арх. Михаїла.

ВАКСЮТЕНКО АННА ПЕТРІВНА, дів. Гулик Анна Петрівна (WAKSIUTENKO ANNA). Нар. 7.7.1927 р. в с. Мала Купля, Рівенська обл. Померла 10.9.1995 в Аделаїді. Українська католичка. До Австралії приїхала з Німеччини 28.6.1948. Була одружена, чоловік Ваксютенко Микола. Діти: Ірина і Валентина. Дворічний контракт відробляла в госпіталі. Після контракту — 30 років в текстильній індустрії. Освіта початкова. Була членом УГ, жертводавець на громадські і церковні цілі. Була зразковою дружиною, мамою і бабунею.

ВАЛЕГА Любов, молодша членка Управи СУ ЗА.

ВАЛІХНОВСЬКИЙ Евстахій, сусп.-гром. і політичний діяч, голова УГ Сідней,

разом з дружиною Катериною меценат ФУСА-КУА.

ВАЛІХНОВСЬКА Катерина, добродійка «ВД» в Сіднеї.

ВАЛІХНОВСЬКИЙ Петро, архітектор, чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

ВАНДЕРЛОС Наталка, меценат і кол. секретар ФУСА-КУА, сусп.-гром. діячка, особливо активна чл. Союзу Українок НПВ, співробітник «ВД».

ВАНЧИЦЬКА Олена, сусп.-громадська діячка в Сіднеї, співробітниця «ВД».

ВАНЧИЦЬКИЙ Степан, адвокат, Січковий Стрілець, гром. діяч, голова УГ НПВ, НТША в Сіднеї.

ВАРЕЦА ВАЛЕНТИН ІВАНОВИЧ (VARETSA VALENTYN), українець з Харківщини, християнин. Закінчив Харківське художнє училище і Харківський художній інститут, де був старшим викладачем 22 роки. Член Спілки художників України. Мистецькі роботи знаходяться у різних музеях і галереях в Україні: Львові, Ів.-Франківську, Ужгороді, Сумах, Києві, Харкові. Картини в основному ліричні і присвячені Україні, а також графіка, присвячена Т. Шевченкові і Л. Українці. За свої українські і релігійні погляди під тиском з боку професійних і прокомуністичних начальників у Харкові був вимушений в 1986 р. переїхати в Мінськ, де продовжував вивчати історію України, а також Білорусі. Разом з дружиною худ. Вареца зробив серію 45 портретів історичних і культ діячів України і Білорусі. Вони були видані в техніці літографії і зараз знаходяться в постійній колекції Бібліотеки Конгресу США, Лондонському інституті слов'янських культур, Римському унів. слов'яністики, в Націон. Бібліотеці Білорусі. В 1991 у Львові брав участь у Виставці «Укр. мистці усього світу». У зв'язку з поверненням у Білорусі до влади комуністів, які почали переслідування, вимушений був виїхати до Австралії. Зараз В. Вареца продовжує працювати над темами Української історії в картинах і графічних аркушах.

ВАРЕЦА ЛІЛІЯ (VARETSA LILIA). Народилась, вчилась і працювала в Харкові, християнка. Закінчила Харківську художню шк. ім. Рєпіна та Харківський художній інститут. Займалася книжковими ілюстраціями. Разом з чоловіком художником Валентином зробила в Харкові й ін. містах України великі мозаїчні пано на тему українські свята та нар. пісні України. В 1986 вимушена була разом з чоловіком і дочкою переїхати з Харкова у Мінськ, де займалася вивченням історії України і Білорусі, зробили разом 45 портретів видатних істор. і культ. діячів України і Білорусі. Ці портрети були видані друком власним видавництвом, вони стали першим учбовим посібником з історії і культури для шкіл Білорусі, а також увійшли у колекції музеїв і бібліотек Білорусі, США, Лондону і Риму. Також зробила більш 20 марок для Білоруської пошти. За цю роботу під тиском комуніст. режиму була вимушена втекти до Австралії, де і отримала разом з чоловіком і дочкою політичний притулок і громадянство Австралії. Зараз Л. Вареца продовжує працювати над низкою портретів і картин з історії і культури України.

ВАРХОЛЯК Микола (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ВАРХОМІЙ Богдан, активний член УГ ЗА.

ВАРЦАБА МАРКО (WARCABA MARK), син Івана й Ірини Варцаби. Нар. в містечку Стараховиці 12.11.1940, греко-католик. Перші три роки перебував з батьками у Львові. До Австралії прибув з матір'ю в 1949 р.. Закінчив середню освіту у Northcote High School, а вищу освіту, Bachelor of Architecture, осягнув у Melbourne Uni. в 1965. Одружився з Мартою Тройнар в 1965. Діти: Тереса і Петро. Перших 5 років працював архітектором в США, Канаді і Шотландії. Повернувся до Австралії в 1970 р. Першу Пластову присягу склав у Міттенвальді (Нім.) в 1947 і є довголітнім членом Пласт. Станиці Вікторії. В 1958 р. разом з Миколою Добротвором заснували залогу Куреня «Чорноморці» в Австралії. Грав футбол в дружині «Леви» в Мельборні і в дружині «Україна» в Монреалі (Канада). Успішно змагався у легко-атлетичній Вікторії і здобув декілька юніорських стейтових рекордів.

ВАРЦАБА МАРТА, дів. Тройнар (WARCABA MARTA). Нар. в Тернополі 2.1.1944, греко-католик. В 1949 р. прибула до Австралії з батьками Іваном і Йоанною та братом Юрієм. Учениця Рідної школи у St. Albans. Закінчила середню освіту у St. Alloysius Ladies College, North Melbourne. Опісля студіювала бухгалтерію. В 1965 одружилася з Марком Варцабою і виїхала з ним до Канади, Америки і Шотляндії. Діти: Тереса (нар. в Единбургу, Шотляндія) і

Петро (нар. в Мельборні). Кол. чл. Пластової Станиці Вікторії та кол. голова Молодечого Відділу Союзу Українок Вікторії. Праця: Manager of Finance and Administration.

ВАРЦАБА ПЕТРО (WARCABA PETER), син Марка і Марти, нар. 21.10.1972 в Мельборні. Греко-католик, учень Укр. нар. школи ім. Лесі Українки і Ритмопластичної Студії в Нобл Парку. Кол. пластун, середню школу закінчив у St. Kevin's College, Toorak. Вищу освіту осягнув у Holmesglen Tafe College, де отримав Advanced Certificate in Business/Marketing і Associate Diploma in Business/Marketing. Заручений із Серіною Меклейн (Serena Mc Lean), яка має донечку Sarah. Займається спортом — успішно грає Australian Rules Football, cricket і tennis. Мешкає коло Castlemaine і є менеджером льокального бюро для безробітних.

ВАС Михайло і Анна — активні члени УГ ЗА.

ВАСИЛЕГА МИХАЙЛО (WASYLENA MYCHAJLO). Нар. 1.5.1925 в Ходорові, Україна. Греко-католик. До Австралії приїхав у 1952 р. Одружений. Шеф-кухар. Незакінчена середня школа. Брав активну участь у придбанні Укр. Нар. Дому в Мельборні, в будові УКЦеркви, член СУМ, почесний член УГВікторії, член хору «Черемош». Кол. воїн І УД УНА, учасник боїв під Бродами, член ОУН.

ВАСИЛЕГА ОЛЕНА МИХАЙЛІВНА (WASYLENA OLENA). Нар. 2.4.1937 в Слауті (Україна). Греко-католик. До Австралії приїхала 8.4.1998. Одружена. Вища освіта, інженер-механік. Член Клубу Старших.

ВАСИЛЕНКО Віра, культ.-мист. діячка в Аделаїді.

ВАСИЛЕНКО Ростислав, мист.-культ. діяч в Аделаїді.

ВАСИЛИК Валентин і В. (Вік.), меценати ФУСА-КУА.

ВАСИЛИК Оксана (дів. Рогатин), видатна співачка-диригент в Сідней. Дур. жін. ансамблю «Суцвіття» в Сідней.

ВАСИЛИК Стефан (мол.), член Управи УГ АСТ, УГ Сідней, меценат і бувший директор ФУСА-КУА, активний пластун.

ВАСИЛИК Стефан і Тереза, активні члени укр. спільноти в Сідней.

ВАСИЛИНКА М. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ВАСИЛИШИН МИХАЙЛО (WASYLYSZYN MYCHAJLO). Нар. 8.4.1914 в с. Чертіж, Жидачівський р-н Львівської обл. в родині Івана і Теодозії. Українець-католик, нар. освіта. Вдовець. Служив у польському війську (14 полк легкої артилерії) в м. Познань. Був мобілізований на війну, яку Польща дуже скоро прогнала, відступаючи разом з польським військом аж до Володимира Волинського. Щасливо повернувся до рідного села, яке вже зайняли

червоні «визволителі». В липні 1941 з приходом німецьких окупантів був заведений на примусову працю до Німеччини. Був одружений з Марією Стефанишин, дві доньки — Галя (нар. 19.5.1943 в Чехії в м. Праходіте) і Оксана Юлія, (нар. 30.8.1955 в Сідней НПВ, Австралія). До Австралії — Сіднею приїхав разом з родиною амер. кораблем «Дженерал Блек» 11.11.1949. Після 2-річного контракту весь час працював аж до пенсії у великих будівельних фірмах. Також сам побудував три хати та відновляв старі. Відразу після прибуття до Австралії активно включився в українське організоване життя. Довголітній член Української Громади Кабраматта-Ферфілд, був три роки головою Будівельного Комітету громадського дому, жертвував гроші на розбудову нової залі громадського Дому. Відвідав з дружиною родину в Україні, Канаді й Америці. Меценат ФУСА-КУА та Центру Українознавства при унів. Макворі, жертводавець на УКЦеркву та монастир для Сестер-Василіянок та на багато інших укр. потреб. Член кооп. «Карпати», довголітній передплатник і добродій «Вільної Думки», спонсор-фундатор ЕДУА. Разом з дружиною Марією — спонсори-фундатори ЕДУА.

ВАСИЛИШИН МАРІЯ (дів. Стефанишин) (WASYLYSHYN MARIA). Нар. 13.12.1919 в родині Степана і Юлії в м. Журавно, Жидачівський р-н, Львівська обл. Українка-католичка. Була одружена з Михайлом Васишином, дві доньки: Галя (нар. в Чехії 1943 р.) та Оксана Юлія (нар. в Австралії 30.8.1955). Померла 18.10.1993, похована на цвинтарі Руквуд (Сідней). Середня освіта. До Австралії (Сіднею) приїхала з чоловіком Михайлом та дочкою Галею

11.11.1949 р. Спершу перебувала в родинному таборі Паркс (НПВ), звідкіля чоловіка забрали на дворічну контрактну працю при армії в Ліверпулі. Працювала спершу на фабриці бісквітів, а відтак до виходу на пенсію машиністкою одягів. Увесь час була активною членкою Укр. Громади Кабраматта, членкою Відділу Союзу Українок, де 10 років була головою, співала в хорі СУ (дир. Т. Фіголь), за громадську працю була нагороджена Грамотою Союзу Українок. Жертвна разом з чоловіком на українські потреби. Виховувала обидві дочки в укр. дусі, які закінчили укр. школу в Кабраматті та 2 роки українознавства в Лідкомбі. Обидві дочки вільно говорять укр. мовою, бувші пластунки.

ВАСИЛІВ Юрій (НПВ), нар. 22.10.1922 р. Одружений з Катериною. До Австралії приїхав 11.11.1949. Жертвний на укр. потреби. Помер 30.3.1965.

ВАСИЛІВ Катерина (НПВ), меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД», жертвна на укр. потреби. Діти: Ірина, Микола, Галина (всі з вищою освітою).

ВАСИЛЮК Йосип, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД», гром.-церковний діяч, член УВКозацтва, жертвний на укр. потреби.

ВАСИЛЮК Анастасія, член тов. Волинян, член УВКозацтва, основниця ОУЖ в Кабраматті.

ВАСИЛЮК Софія, добродійка «ВД» в Сіднейі.

ВАСИЛЬКО Олекса (WASSYLKO OLEKSA), гром.-політ. діяч у Вікторії, основоположник, голова Стейт. Представництва і меценат ФУСА-КУА, добродій і співробітник «ВД».

ВАСИЛЬЧУК Микола і Ольга (Вік.) — меценати ФУСА-КУА.

ВАСІЛК Михайло (Вік.), меценат ФУСА-КУА.

ВАСЬОВИЧ Теодосій, активний чл. укр. спільноти в Сіднейі, добродій «ВД».

ВАСЬОВИЧ Христина, активна в культурному житті в Сіднейі.

ВАТИЛЮК Йосип і Ірена, меценати ФУСА-КУА, активні в укр. житті Сіднею.

ВАШЕНКО ГАЛИНА АНДРІЇВНА (ур. Савадаш) (WASCHENKO HALYNA). Нар. 15.12.1920 в с. Білашка, Україна. Православна. До Австралії приїхала 2.3.1950. Вдова, син Андрій нар. в Німеччині, дочка Марія нар. в Зах. Австралії. Студентка 1-го мед. інституту (Київ, 1939-1941). В Зах. Австралії вивчалась на медсестру (1955-1958) та акушерку (1965-66). Бере участь в укр. церковному і суспільному житті. Належить до друзів оперного театру,

бібліотеки і картинної галерії, підтримує професіональну організацію медсестер. В Україні батько був двічі (1933 і 1938) заарештований як «ворог народу», бачила пухлих з голоду людей на вулицях. Родина була переслідувана. В 1942 р. насильно вивезена з мамою і сестрою до Німеччини.

ВАЩИШИН-ВАШИН М. ІВАН (WASHCHYSHYN-WASHYN M. JOHN) нар. 23.7.1913 в с. Куличків Сокальський р-н, Львівська обл., Україна, укр. католик, приїхав до Австралії 28.5.1949, одружений. Професія-освіта: диплом Львівського унів. ім. І. Франка (гуманістика 1940), доктор філософії (історія вихов.) УВУ (Мюнхен 1947). Член Юн. ОУН з 1927, член ОУН (1929-1949). Допомог. реф. УНКомітету у Львові (1941). Реф. Сусп. опіки УЧХ — допомога укр.

полоненим у нім. таборах полонених у «Ген. Губерн.». Вчитель у таборових гімназіях у Бамбергу і Дінкензбюлю в Німеччині (1946-49). До Австралії прибув у 1949 р. 1949-54 в Тасманії і з 1954 в Аделаїді, де вчителював у держ. сер. школах (1960-79) та в укр. школі. Член держ. іспит. комісії матур. іспитів укр. мови у П.А. Звичайний член і голова НТШ у П.А., голова НТШ Австралії (1977-81), заст. голови СУОА (1969-72), член усіх управ УГПА з 1954 р. Голова Т-ва Приятелів творчості М. Зерова (1959-1984), голова Стейт. Комітету 1000-ліття Християнства в Україні (1987-89). Автор статей, дописів і рецензій в укр. пресі, листів у місцевій австрал. пресі. Помер 19.2.1999.

ВАЩИШИН-ВАШИН ГАЛИНА (WASHCHYSHYN-WASHYN HALYNA), нар. 26.11.1921 р. у священничій родині в с. Кропивник, Україна. Освіта: гімназія сс. Василіянок і державна Педагогічна Школа у Львові. До Австралії прибула у травні 1949 р. Поселилася з родиною у м. Ляунгестон, Тасманія, а з серпня 1954 р. в Аделаїді. Членка Укр. Громади П.А., Союзу Українок П.А. та Клубу Сеньйорів УГПА. На протязі 12 років членка управи Клубу

Сеньйорів (референтка зовнішніх зв'язків). Нагороджена почесним членством Клубу Сеньйорів.

ВЕЛИКИЙ Григорій і Барбара (НПВ), фундатори ФУСА-КУА, жертовні на укр. цілі.

ВЕЛИЧКО ФЕДІР ДОРОФІЙОВИЧ (WELYCHKO FEDIR). Нар. 17.2.1911 в Херсоні, Україна. Помер 12.5.1973 в Сент Меріс, НПВ, Австралія. Православний. До Австралії приїхав 1948 року. Одружений з Марією Величко (дівоче — Проценко). Діти: Тамара і Люба. Електрик, середня освіта. Був фундатором і працював при будові церкви і церковної залі Парафії Св. Преображення УАПЦ в м. Блектовн. Диригент церковного хору. Старший братчик.

Жертводавець і допомагав при будівництві Укр. Дому в Маунт Друїт. Член Укр. Громади Сент Меріс, Товариства Сприяння У.Н.Р. Жертводавець на розбудову Укр. Нар. Дому і Центральної Рідної Школи в Лідкомбі. Жертводавець на пам'ятник Голоду в Канберрі і на Український Православний Центр 1000-ліття Хрищення України в Канберрі. Батьки були розкулачені і репресовані в 1937 році.

ВЕЛИЧКО МАРІЯ СЕМЕНІВНА (WELYCHKO MARIA). Нар. 28.2.1915 в с. Сергіївка Солонянського р-ну, Дніпропетровська обл., Україна. Православна. До Австралії приїхала 27.6.1949. Одружена з Федором Величком. Діти: Тамара і Люба, активні в укр. суспільстві. Середня освіта, закінчила Медичний Технікум у Дніпропетровську. Фундатор Парафії Св. Преображення УАПЦ, м. Блектовн. Членка Союзу Українок Західного Сіднею ім. Лесі

Українки. Жертводавець на розбудову Укр. Нар. Дому в Лідкомбі. Фундатор Українського Православного Центру-Пам'ятника 1000-ліття Хрищення України в Канберрі. Передплатниця і добродійка «Вільної Думки».

ВЕЛИЧКО Люба (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ВЕНГРИНОВИЧ Оріон, архітект, церк., кооп. і пласт. діяч у Мельборні.

ВЕНГЛЬОВСЬКИЙ Юрій, політ., гром. і церковний діяч. Нар. 5.11.1921 в с. Бережтів, Львівського пов., член ОУН, діяч Визвольного Фронту. До Мельборну прибув 1949 р. Гол. Церк. Братства в Мельборні 1957-84 рр. Гол. Об'єднання Укр. Католицьких Орг. від 1984 р., гол. редактор час. «Церква і Життя» (1967-1989), чл. упр. УГВ (1949-55), Гол. РУКА 1976-80 р. Помер 5.11.1989 у Мельборні.

ВЕНГЛЬОВСЬКА Наталка (Мельборн), активна в Союзі Українок Австралії.

ВЕНГЛЬОВСЬКИЙ Юрій (мол.), старшина й дипломат австрал. армії. Нар. 13.10.1945 р. Вчився у Військовій Академії. Професійний старшина авст. армії, з 1986 р. полковник. Нагороджений орденом Military Cross за участь у військових діях у В'єтнамі. Воєнний аташе Австралії у Півд. Кореї. Аналітик мін. оборони в Канберрі. Пластун.

ВЕПРЕК А., активний член УКЦ в Брізбені.

ВЕПРЕК Франко, церк.-громадський діяч у Брізбені.

ВЕРБЕНЕЦЬ Михайло, жертвний член УГ в Сіднеї й УКЦеркви, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ВЕРБЕНЕЦЬ Софія, меценат ФУСА-КУА, добродійка «ВД», жертвна на громадські потреби.

ВЕРБОВИЙ Д., добродій «ВД» в Ньюкастелі.

ВЕРМЕНИЧ ОЛЕКСАНДЕР (WERMENY CZ ALEXANDER). Нар. 22.11.1922 в Градизьку, Полтавська обл. Віровизнання: УАПЦ. До Австралії прибув 29.6.1948 р. кораблем «Svalbard». Одружений. Дружина Людвіга. Діти: Євгенія і Луїза. Бухгальтер. Середня освіта. Був головою Батьк. Комітету (1962) в Українській школі ім. Л. Українки в Брізбені. Був членом Контр. Комісії (1989) та заст. голови Громади Квінсленду (1990). Диктор — пульт-оператор української програми Радіо ЧЕВ (1990-1996).

ВЕРМЕНИЧ ЛЮДВІГА (WERMENY CZ L.). Народилася 2.7.1924 р. в родині Павла і Станіслави Карбоновичів у селі Малинівка, Могилівської обл., в Білорусії. Одружена з Олександром Верменичем у серпні 1945 року. Має дві дочки — Євгенію та Лізу. Католичка.

ВЕРЕЩАКА Панас, інж.-електрик, гром.-політ. діяч у Мельборні.

ВЕРЕЩАКА Наталка, активна чл. укр. спільноти в Мельборні, особливо в зовнішніх зв'язках.

ВЕРЧИК Іван, сусп.-гром. діяч (ОУГ НПВ).

ВЕРПЕТА Микола, гром. діяч у Квінбісні.

ВЕСЕЛИЙ Роман, чл. ОУН, гром. діяч в Сіднеї.

ВИКЛИНЕЦЬ Осип, інж., активний член УГВ, меценат ФУСА-КУА.

ВИНАРЧИК МИКОЛА (WYNARCHUK MYKOLA). Нар. 30.11.1893 в с. Рогізно, Яворів. Помер 17.6.1985 р. в Сіднеї. До Австралії приїхав в 1949 р. Дружина бл. п. Катерина, син Ярослав, б. дивізійник і в'язень ГУЛАГу, молодша донька загинула в УПА. Ремісник, нафтовик. Працював як фахівець перед війною в Польщі. Церковний діяч, Голова Б-ва св. Андрія і ОУКОА (після смерти пок. Я. Микитовича). Кольпортер укр. кат. преси. Підстаршина австрійської армії, брав участь у розбудові Укр. Держави 1918-20 рр., за що був переслідуваний поляками. Похований на кладовищі Руквуд.

ВИНОГРАДНИК М., добродій «ВД» в Сіднеї.

ВИННИК В. (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ВИНН Д., добродій «ВД» у Вік.

ВИННИЦЬКИЙ Володимир, сусп.-гром. діяч, перший голова УГКвінсленду.

ВИСОЦЬКИЙ Микола (ПА), добродій «ВД», жертводавець на укр. потреби, активний в укр. житті Аделаїди..

ВИСОЧИН Володимир, член Управи УГ АСТ.

ВИТКОВИЧ Степан (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ВИХОВАНOK Стефан, член Управи УГ Тасманії.

ВИШНЕВИЙ ГРИГОРІЙ (VYSHNEVY GREGORY) — поет, перекладач, член Спілки Письменників України. Нар. 1.1.1919 в с. Займищі, на Чернігівщині (історично на Полтавщині), 12 км. від маєтку гетьманської родини Скоропадських. Православний. Освіта: педагогічна (Україна), університетська (Австралія), журналістична (Австралія). Навчався в Займищі, Ярошівці, десятирічку закінчив в райцентрі Дмитрівка. Звання середньо-шкільного вчителя отримав у Київському пединституті. Перед війною 15 місяців учителював у десятирічці тієї ж Дмитрівки, викладаючи укр. мову, особливо літературу у старших класах. Керував учнівським літгуртком. При кінці 1940 був покликаний до армії, служив на Уралі — у школі командирів середнього рангу. 21.6.1941 20-та стрілецька дивізія прибула до м. Вітебська в Білорусії, а на другий день почалася війна. При хаотичному відвороті армії мільйони червоноармійців опинилися в таборах для полонених. Осінь і зиму перебував у таборі м. Молодечне в Зах. Білорусії. Був пухлий від голоду, а згодом хворів на висипний тиф. Вижив, бо витримало сильне молоде серце та опіка друзів. Деякий час працював статистичним писарем. Допоміг деяким приятелям урятуватися від смерті. Весною 1942 опинився в Німеччині, в Померанії, у великому фермерському маєтку, на польових роботах. Восени того року німці перетранспортували полонених до Рургебіту — на копальні. Тут працював писарем і перекладачем. За укр. погляди був самозваними агентами записаний на чорний список. З картотеки були викрадені всі відомості про Г.В., це означало для Г.В. смерть на випадок, якщо б німці програли війну. Урятували Г.В. молоді гетьманці, відтранспортувавши його до спеціального табору для українців у Мюнстері, де викладав німецьку мову та Історію України. Керував сотнею як її сотенний. По війні оселився в таборі ім. М. Лисенка у Ганновері. Учителював у гімназії, викладаючи укр. предмети та німецьку й англ. мови. До Австралії прибув 1949. Працював на всяких роботах, вчителював у Суботній школі ім. І. Франка в Саншайні, став її керівником, заснував першу в Австралії Педагогічну школу. Був керівником школи в Ст. Албансі, вчителював і в інших школах Мельборну. 1963 року почав учителювати в австрал. держ.

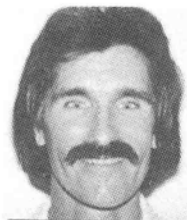
середній школі, викладав англ. мову й літературу та світ. історію. 18 років керував укр. суботнім відділом у системі держ. шкільництва, пригтовляючи укр., білоруську та жидівську молодь до вступу в університет. Написав і видав 4 шк. посібники, 2 книги поезій та перекладів з німецької, польської, англ. та російської мов. Багато років публікувався в укр. пресі Австралії, Канади, Америки та України. Редагував місячники й кварталники: «Через терни», «Козацький клич», «Православний світ» та «За рідну укр. православу церкву». Очолював приватне в-во «Білі Вежі». Будучи членом Літ.-Мист. Клубу ім. В. Симоненка, редагує й коректує мову альманаху «Новий Обрій», що видається в Мельборні. Жертводавець ЕДУА.

ВІТОВИЧ ВОЛОДИМИР (WIJTOVICZ WOLODYMYR). Нар. 27.10.1909 року в с. Милетин Старий, Львівська обл. Помер 25.5.1981 року в Сіднеї, похований на цвинтарі в Руквуді. Католик. Приїхав до Австралії 29.3.1949 року, поселився в Сіднеї. Одружений з Антоніною з дому Бакович. Діти: два сини — Володимир-Ярослав і Богдан-Григорій. Вищі студії, закінчив теологію і філософію. Активний в українському суспільстві. Був передплатником «Вільної Думки».

ВІТОВИЧ Антоніна, голова Сусп. опіки, діячка Союзу Українок у Сіднеї, меценат ФУСА-КУА.

ВІТОВИЧ ВОЛОДИМИР-ЯРОСЛАВ (WIJTOVICZ W.). Нар. 19.11.1949. Укр. католик. Одружений. Дружина Марійка-Анна Падевська. Професія — draughtsman. Пластун, член спорт. клубу (Кабраматта), член Укр. Громади в Кабраматті.

ВІТОВИЧ МАРІЙКА-АННА (дів. — Падевська) (WIJTOVICZ M.). Нар. 3.3.1960 р. в NSW. Укр. католичка. Освіта: Secretarial College. Членка хору. Вчителька в Кабраматській школі. Катехитка. Контестантка УКЦеркви в Лідкомбі. Членка УГ в Кабраматті.

ВІКОНСЬКИЙ Петро, ініціатор УШ в Окслей в 1955 р.

ВІКУЛОВ Федір, церк.-гром. діяч у Брізбені.

ВІЛЛАНД Карло (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

ВІЛЛЯМС НАТАЛКА АННА (WILLIAMS NATALKA) (дівоче Гіммельрайх). Нар. 18.9.1971 в Мельборні, Австралія. Православна. Одружена з Річардом Вілліамсоном. Закінчила середню освіту. Студіювала «Hospitality and Catering Co», Holmsglen College, Melbourne. Працює в кулінарній промисловості кухарем для Gardiner Merchant Catering Co. Закінчила Українську школу ім. Л. Українки та Матуральний курс у Нобл Парку, Вікторія. Танцювала в

Ритмопластичній студії «Доріжка» артистки І. Залеської. Належала до Пласту. Членка Відділу Союзу Українок Вікторії ім. Л. Українки в Нобл Парку.

ВІРЛИК Й., комбатант, жертвний чл. УГВ.

ВІРЛИК І., чл. Управи СУ НПВ

ВІРТ В., чл Управи УГВ в 1955.

ВІТЕБСЬКА ВІРА (WITEBSKI VIRA) (діво́че — Пенько). Нар. 22.10.1921 р. в заможній родині мешканців міста Торчин на Волині. Православна. Одружена в 1939 р. Чоловік Іван. Донька Марія. В 1940 р. разом з чоловіком емігрувала до центральної Європи. Батьків й родину Віри совети заслали на Сибір, де й помер її тато Юхим Пенько. До Австралії приїхала 18.11.1948 р. Спочатку працювала ведучою кравчиною (закрійниця) в кравецькій проми-

словості, відтак разом з чоловіком — власниця будівельного підприємства та будови фабричного комплексу легкої промисловости. Закінчила 7 клас нар. школи. Щедрий жертводавець та активна збірщиця на церковні й громадські потреби. Парафіянка й член Управи Сестрицтва Св.-Покровської парафії УАПЦ в Сіднеї та добродійка Диригентського фонду цієї церкви. За працю на церковній ниві та вклад у внутрішнє обладнання й прикрашення церкви Св.Покрови в Сіднеї нагороджена Митрополічною Грамотою. Меценат та член ФУСА-КУА. Жертводавець на Ц.Р.Школу (золота медаля). Член Куреня УВК ім. короля Данила Романовича. Член Управи Відділу СУА ім. кн. Ольги. Член Т-ва Волинян ім. Л. Українки та Т-ва Старших Громадян у Сіднеї. Член Управи Об'єднання Православних Сестрицтв Австралії. Передплачує час. «ВД».

ВІТЕБСЬКИЙ ІВАН (WITEBSKI JOHN). Нар. 6.11.1912 р. в заможній родині мешканців поселення-колонії Манків на Волині. З часом родина Вітебських переїхала до сільсько-господарського поселення Раковщини, де провадила успішно сільсько-господарську ферму, одну з найкращих в околиці. Православний. Дружина Віра. Донька Марія. В 1940 р. разом з дружиною виїжджає з рідної місцевости до центральної Європи. До Австралії приїхав 18.11.1948 р.

Освіта: 7 клас нар. школи. Професійний будівельник. Власник будівельного підприємства. Спеціаліст будов високоякісних житлових приміщень та індустріяльних підприємств. Щедрий жертводавець на громадські та церковні потреби. За працю внутрішнього обладнання церкви Святої Покрови нагороджений Архипастирською Грамотою. Член Братства та Контрольної комісії Св. Покровської парафії УАПЦ. Член Т-ва Волинян. Член-основоположник клубу «Київ» в Кабраматті. Член меценат ФУСА-КУА (Золота Грамота), жертводавець на будову приміщення Центр. Рідної Школи (Золота відзнака) та Народного Дому в Лідкомбі. Член Укр. Громади Сіднею. Помер 1.10.1994 року. Похований на укр. православній дільниці кладовища Руквуд у Сіднеї.

ВІТЕНКО Юрко помер трагічною смертю в Тасманії (1955 р.).

ВІТЕР Іван, член Управи УГ АСТ.

ВІТКОВСЬКИЙ Роман (лікар), учитель УШ в Лідкомбі.

ВЛАСЮК Олександр (підполк. Армії УНР) помер 18.7.1956 в Мельборні на 78-му році життя.

ВОВК Анатолій (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, член Пласт-Прияту.

ВОВК Микола, меценат ФУСА-КУА, Добродій «ВД», жертвний громадсько-церковний працівник у Сіднеї.

ВОВК ІВАН (WOWK IVAN). Нар. 25.4.1919 р. в с. Данько, пов. Лисько, Львівська обл. Помер 30.5.1992 р. Похований на цвинтарі в Греті. Укр. католик. До Австралії приїхав 27.5.1949 р. Одружений з Марією. Діти: Віра, Ольга, Софія. Муляр, закінчив 7 клас нар. школи. 4 роки голова Укр. Громади та основоположник Укр. дому в Греті. Підтримував Рідну Школу та був головою О-ку СУМУ. Добродій «ВД».

ВОВК МАРІЯ (МАРЖИШ) (WOWK MARIA). Нар. 7.7.1925 р. в с. Крики, Шполянський р-н, Черкаська обл. Греко-католичка. До Австралії приїхала 27.5.1949 р. Одружена з Іваном (уже покійний). Діти: Віра, Ольга, Софія. Домашня господиня. Закінчила 7 кл. Брала активну участь в громадському та церковному житті. Передплатниця «ВД».

ВОВК ІВАН (WOWK IVAN). Нар. 28.5.1922 в с. Шнирів (Броди, Україна). Укр. греко-католик. Батько Івана Василь, мати — Антоніна (Кіт). До Австралії (Сіднею) приїхав 29.10.1948. Одружений з Зінаїдою Перчук в Коврі (НПВ). Діти: Юрій, Мирослава і Роман. Сер. освіта, будівельник. Член першої управи УГ Мерилендс (1952 і 1954) та голова УГ (1955), член дирекції кооп. «Наша Майбутність», член Пласт-Приятю та учасник розбудови пласт. майна — площі.

За громадсько-жертвну працю отримав похвального листа — за розбудову Нар. Дому в Лідкомбі (1966), золоту відзнаку в побудові Укр. Центр. Школи ім. кн. Ольги (1968), відзнаку УАПЦ за працю у розбудові параф. залі в Гомбуш-Вест, посмертну грамоту СУОА за віддану працю для укр. спільноти в Австралії.

ВОВК ЗІНАЇДА (дів. Перчук) (WOWK ZINA). Нар. 5.10.1924 в с. Жидичин (Луцьк, Волинь). Православна. До Австралії приїхала 4.8.1949. Одружилася в Коврі 20.9.1949 з Іваном. Діти: Юрій, Мирослава, Роман. Довголітня голова Відділу Союзу Українок ім. Л. України (Зах. Сідней), реф. нар. мистецтва при управі СУ НПВ, член Батьк. Ком. при укр. школі в Блектавні та при Центр. школі в Лідкомбі (1957 — 1970), член управи Пласт-Приятю та учасниця розбудови пласт. життя, член Сестрицтва УАПЦеркви св. Покрови та Т-ва Волинян. За працю в Укр. Громаді нагороджена 19.12.1970 Грамотою з нагоди ювілею 20-річчя УГ. 18.8.1974 з нагоди 25-ліття СУА нагороджена Кр. З'їздом Грамотою як членка-основниця та довголітня діячка Союзу Українок. 17.12.1975 отримала Грамоту СУОА за працю для укр. спільноти в НПВ. 9.6.1976 і 21.1.1981 нагороджена двома похвальними листами за працю і жертвність для УАПЦеркви в Гомбуш-Вест.

ВОВК-ХАМУЛА МИРОСЛАВА (WOWK-CHAMULA MYROSLAVA). Нар. 17.11.1952 в Сідней, померла 25.8.1996 в Мельборні. Була одружена з Василем Хамулою. Діти: Тарас, Ксеня, Максим. Осягнула унів. дегрі бакалавр і працювала на становищі голови департаменту Медичної Інформації. З 1962 р. пластунка в Сідней, активна чл. гуртка «Червона Калина» та курінний писар, одна з основоположниць пласт. хору «Юний Боян», виховниця гуртків юначок «Лісова

Пісня» та «Степові Відьми». За активність у Пласті отримала нагороду в бронзі Св. Юрія. Змалку вивчала музику (піанно), часто репрезентувала нар. мистецтво у виставах. Танцювала в ансамблі «Веселка» та закінчила 2-річний Курс Укр-ва і 2-річний Педагогічний. Членка студентської громади в

Сіднеї. З переїздом до Мельборну: 3 роки була секретарем управи УГВ, 3 роки співала в хорі «Черемош», була учителькою в укр. школі в Нобел Парку. Організувала приватний садочок для укр. малят та була зразковою матір'ю.

ВОВК ЮРІЙ (WOWK JURIJ). Нар. 13.2.1951 в Сіднеї. Православний. Одружений з Норою Молочник. Діти: Симон, Андрій. Адвокат, ВА, LLB Сідн. унів. Отримав диплом закінчення 2-річної педагогічної школи і вчителював в Укр. Центр. Школі в Лідкомбі (1992). Член «Гуртка Бандуристів», з яким часто виступав на громадських імпрезах, учасник пласт. хору «Юний Боян» (1962-64), член управи УГ в Сіднеї (1989-1994), член пласт. куреня «Лісові Чорти».

ВОВК РОМАН (WOWK ROMAN). Нар. 16.9.1954 в Сіднеї. Православний. Accountant, закінчив унів. технології (бізнес студії). З відзначенням закінчив 2-річний Курс Укр-ва. Учасник танц. ансамблю «Веселка» (1977 р. отримав «Certificate of Honour in Sydney Opera House»). Член пласт. куреня «Лісові Чорти» та голова Стан. Старшини в Сіднеї. По контрактівній роботі перебував в Новій Гвінеї, Москві, Україні, а тепер у United Arab Emirates.

ВОДЯНИЦЬКИЙ ФЕДІР АНДРІЙОВИЧ (WODIANICKI FEDIR), нар.20.9.1919 в м. Коломак. Православний. Одружений: жінка Тетяна (дів. Науменко), син Анатолій, дочка Зіна. Освіта середня. Приїхав до Австралії 21.5.1949. Професія: автобусний водій. Підтримував Екзильний Уряд УНР, член УГ в Кабраматті, кол. голова. Пережив Голодомор 1933. Переслідуваний комуніст. режимом, лишився сиротою через класові репресії. Член УВКозацтва — писар.

ВОЄВІДКА Богдан, член Управи УГ АСТ.

ВОЄВІДКА Наталка, член Управи УГ АСТ.

ВОЄВІДКА Ярослав, інж.-будівельник, видатний пластун, гром.-церк. діяч.

ВОЙТОВИЧ Андрій, член Управи АСТ.

ВОЙТОВИЧ Йосиф (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ВОЙТОВИЧ Михайло, поч. член УГ Сідней, гром.-церк. діяч, добродій «ВД».

ВОЙТОВИЧ Саня, активна жертвна членка укр. спільноти в Сіднеї, чл. жін. спів. анс. «Суцвіття», разом з чоловіком Михайлом меценат ФУСА-КУА.

ВОЙТОВИЧ ВОЛОДИМИР, гром.-культ. діяч в Сіднеї. голова Дирекції Кооп. «Карпати», голова Ради Укр. Кооператив в Австралії, був. голова хору ім. В. Івасюка, гол. Укр. Громади Сідней, культ.-осв. реф. ОУГ НПВ, добродій ФУСА-КУА. Менеджер Commonwealth Bank of Australia.

ВОЗНЮК Іларіон, активний чл. УГ ЗА.

ВОЗНЮК І., член УГ в Перті.

ВОЗНЮК Ліда, член УГ в Перті.

ВОЗНЯК Теодор, основоположник і перший член управи УГ в Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА і посмертний меценат «ВД».

ВОЙЦЕХІВСЬКИЙ Іван, чл. Управи Комбатантів (ПА).

ВОЛИНЕЦЬ ОСИП (WOLYNES OSYP). Нар. 15.1.1917 р. в Острові, Тернопільська обл. Одружений. Дружина Тетяна Волинець, дів. Черевань. Діти: Анна, Тетяна, Марія Ярослава. До Австралії приїхав 5.10.1949 р. Народня освіта, слюсар-електрозварщик. В Аделаїді був головою Відділу АБН, головою Контр. Ком. та член управ АБН, АБЛ, ЛВУ, СУМ, кольпортер видань Організації Укр. Визв. Фронту, член К-ту будови УКЦеркви на Вейвіл.

Дружина Тетяна в Аделаїді належала до Гуртка жінок ЛВУ. У Вікторії Осип і Тетяна члени УГВ, ЛВУ, СУМ і Національного Фонду при СУОА. Василь служив у польській армії і 22.10.1939 року попав у німецький полон.

ВОЛОДИМИРІВ Микола, нар. 17.9.1924 р. в Новгороді Волинському, Житомирської обл. Церк.-гром.-кооп. і політичний діяч, економіст, кол. голова УГ кооп. Сідней, добродій ФУСА-КУА і «ВД».

ВОЛОДИМИРІВ Теодосія, сусп.-гром., церковна і політична діячка, член Управи Т-ва Волинян у Сіднеї.

ВОЛОДИМИРІВ Богдан, активний чл. укр. спільноти в Сіднеї.

ВОЛОШИН В., активний чл. УГПА.

ВОЛОШИН Григорій, церковно-громадський працівник у Сіднеї, жертвовний на укр. потреби.

ВОЛОШИН Марія-Ольга (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ВОЛОШИН М., добродій «ВД» в Сіднеї.

ВОЛОШИНОВИЧ Антон, чл. УГВ, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ВОЛОШКО В., активний чл. УГПА.

ВОЛОЩУК Микола (НПВ), добродій ФУСА-КУА, жертвовний на укр. цілі.

ВОЛОЩУК Юрій, інж., чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

ВОРОБЕЛЬ Г. (ВІК.), добродій «ВД».

ВОРОНЕВИЧ Елька (Вік.), фундатор ФУСА-КУА, добродійка «ВД».

ВОСКОБОСНКО Марія, добродій «ВД» у Вік.

ВОТЕРС Раїса, фундатор «ВД», жертводавець на укр. потреби.

ВРОНСЬКА Любов, добродій «ВД» в Сіднеї.

ВЮНИК Василь, добродій «ВД» у Вік.

ВОРОТНЮК ПЕТРО ЯКІВЛЕВИЧ (WOROTNIUK PETRO). Нар. 12.1.1902 р. в м. Дубровиці на Волині. В 1934 одружився з Галиною Миколаївною Саковською. В 1944 з дружиною і донькою Людмилою виїхав до Німеччини. До Австралії приїхав у 1950 р. з дружиною, доньками Людмилою, Клавдією і Валентиною та сином Богданом. Оселилися в Бонегілі, потім у Каллара Естеїт коло Водонги. Під час німецької окупації брав активну участь в укр. підпільному русі проти окупантів. Помер 4.3.1986 р., похований у Сіднеї.

ВОРОТНЮК ГАЛИНА МИКОЛАЇВНА (WOROTNIUK HALYNA) (дів. Саковська). Нар.12.7.1910 в м. Александрії на Волині. В 1934 одружилася з Петром Яківлевичем Воротнюком. В 1944 виїхала до Німеччини з чоловіком і донькою Людмилою, а до Австралії приїхала в 1950 з чоловіком і чотирма дітьми — Людмилою, Клавдією, Валентиною і Богданом. Галина Миколаївна брала активну участь в місцевому українському житті. Померла 11.5.1984, похована в Сіднеї.

11.5.1984, похована в Сіднеї.

ВОРОТНИЦЬКИЙ ЮРІЙ (WOROTNYCKYJ JURIJ). Нар. 22.3.1919 у батьків Володислава (розстріляного НКВД в 1937), Ірини (дів. Мурмило). Брат Генрик і дядько Олександр Воротницькі замордовані нацистами в 1942-43 роках. Пережив німецький полон. Одружений з Маргаритою (дів. Стерхов). До Австралії приїхав з дружиною 18.11.1948 (кор. Кастель-біанко). Діти: Юрій-Олександр, Ірина і Елізавета, онуки: Данієл, Майкел, Давид, Катерина і Джессіка. Освіта: диплом інж.-мех. (з відзнакою), ХММІ, Харків (аспірантура перервана війною). В Сідней отримав Диплом Металурга. В Австралії працював 4 роки робітником в Sydney Water Board, 18 років інженером в Snowy Mountains Authority (керівник секції аналізу напружень, інж. 5 класи), 15 років науковим робітником в Дивізії Прикладної Геомеханіки, CSIRO (керівник відділу Rock Mechanics, Senior Principal Research Scientist, тимчасовий виконуючий обов'язки шефа Дивізії).

ВОТЕРФОЛ-ГІММЕЛЬРАЙХ ОЛЕСЯ КОНСТАНТИНІВНА (WATERFALL-HIMMELREICH OLESIA). Нар. 15.3.1938 р. в Білій Церкві. Православна. До Австралії приїхала 25.1.1951 р. Одружена з Давидом. Діти — Оксана і Марко. Закінчила 5-ту кл. гімназії. Гончар. Член комітету «Australian Children of Chernobyl Relief Foundation». Помагала Зіні Ботте в Українському Консульстві в перших роках. Помагала в ЗЗЗЗ. Працівник «Meals-on-Wheels». Учасниця виставок кераміки і ручних робіт у Вікторії.

ВОТЕРФОЛ МАРКО (WATERFALL MARKO). Нар. 30.10.1966 р. в Мельборні. Самітній. Освіта: Диплом Городництва (College of Horticulture). Закінчив українську школу в Нобл Парку, Вікторія.

ВОТЕРФОЛ ОКСАНА (WATERFALL OKSANA). Нар. 6.5.1964. р. в Мельборні. Одружена. Син — Арі, дочка — Таїса. Освіта — три роки вищої школи, артистка. Пластунка. Закінчила українську школу в Нобл Парку, член Укр. Танцювальної групи.

Г

ГАБЕЛКО ФЕДІР ПАВЛОВИЧ (HABELKO FEDIR P.) (літ. псевдо: І. Малетич, Ф. Лубенський, Ф. Федорко, Т. Ф. Павлович). Нар.1.3.1918 р. на засланні в с. Садчиков, Кустанська обл. в батьків Явдохи і Павла Габелко, засланих у Сибір за приналежність до РУП та участь в революції 1905 р. В 1923 р. розпочалась втеча в Алмату, Челябінськ, Кубань, Охтирка і Лубни. Учасник 2-ої світової війни, брав участь у кривавих боях, попав у табори полонених. Відтак — бурхливі епізоди: втеча з німецького полону, переживання в сов. концтаборі у «Мозах», штрафні табори, праця в копальнях і знову втеча з «раю» до таборів біженців. Освіта: закінчив дворічний кіноінститут у Харкові, а в Австралії здобув диплом електроніка-кресляра. Одружився з Філонілою, донькою Ганни і Василя Карюк. Їхній син — Павло, вихований в укр патріотичному дусі, пластун. В 1939 р. Ф. Габелко виконував працю кіно-

оператора і монтажу в найбільшому кінотеатрі в Харкові та на Тракторному заводі. У війську у Львові закінчив школу середнього командного складу артилерії. Після війни у Німеччині був заступником адміністратора часопису політ. еміграції «Слово» в Регенсбурзі та членом видавничої спілки «Універсальна Бібліотека». До Австралії прибув в 1949 р., де став членом в-ва «Дніпро» та представником журналів «Наше Слово» й «Нові Дні», а також і часописів «Українські Вісті» та «Народня Воля». В Австралії від самого початку дуже активний у громадсько-культурному й політичному житті укр. спільноти вперше в Аделаїді, а відтак у Канберрі й Мельборні. Був ініціатором і співосновником різних демократичних організацій — УРДП, кол. політ. в'язнів, ЛСП, Т-ва Спр. УНРаді тощо. В австралійському житті був членом Ліберальної Партії (в більшості малював плякати та виготовляв антикомуністичні матеріали для австрал. провідників). На мистецькому укр. полі: засновник і керівник «Вокально-музичної, драматичної, хореографічної і мистецької студії» в Аделаїді, ініціатор драмгуртка ім. Блавацького в Саншайні, член Спілки Укр. Образотворчих Мистців Австралії, ініціатор-голова Мистецького Об'єднання Вікторії, співзасновник Т-ва Укр. Театралів тощо. На літер.-журналістичному полі: видав оповідання про «остарбайтерів» п. н. «Три хрести», кореспондент різних часописів і журналів у Німеччині, США, Канаді, Україні й Австралії. Активний також на церковно-релігійному полі: зокрема прихильник ідей УАПЦ-Соборноправної, співініціатор і фундатор побудови церкви в Канберрі. У шкільництві: був членом Стейт. Шк. Ради у Вікторії та вчителем укр. шкіл в Гленрої та Канберрі. За культ.-мистецьку працю нагороджений урядовою грамотою з нагоди 50-ліття Комонвелту Австралії. З рамен СУОА нагороджений срібною і бронзовою медалями, а Управа УГВ відзначила Ф. Габелку почесним членом Укр. Громади Вікторії. В Україні став членом Літер.-Мист. Клубу в Лубнах. Відвідуючи уже вільну Батьківщину, виступав з антикомуністичними промовами на багатьох вічах, давав інтерв'ю, про що були чисельні відгуки в пресі та інших засобах масової інформації.

ГАБЕЛКО ФІЛОНІЛА ВАСИЛІВНА (HABELKO FILONILA). Дівоче прізвище Карюк. Народилася в селі Соколова Балка біля міста Полтави (Україна). Православна. Одружена, чоловік Федір, син Павло. В 1943 р. родина Карюків виїхала на працю до Німеччини. Освіта: закінчила 6 кл. української гімназії в м. Ансбах і була членом укр. молодечих організацій, танцювального ансамблю та церковного хору. 20.10.1949 разом з родиною Карюків приїхала до Австралії. Замешкує в Мельборні, де включилася в українське культурно-громадське життя. В 1952 р. одружилася з Ф. Габелком і виїхала до Аделаїди, де стає активним членом Вокально-Музичної Драматичної та Хореографічної Студії. В 1958 році переїжджає до Канберри. Тут продовжує навчатися мистецтва співу, яке почала ще в Мельборні, спочатку у студії учительки співу у пані Ланц, а пізніше у пані Лі Мор. Член Canberra Philharmonic Society. Виступає з Канберською Симфонічною оркестрою як «Singers of Canberra». Як солістка та партнер у дуєтах і тріо бере участь у Всеавстралійських та регіональних Eisteddfods. Під час побуту в Канберрі активна в українському культурно-мистецькому, церковному та громадському житті. Була членом Ансамблю бандуристів ім. Миколи Лисенка під керівництвом відомого бандуриста Віктора Мішалова. Організатор вокальної групи «Волошки», яка з часом переформувалася у Українсько-Австралійське Мистецьке Т-во ім. М. Лисенка. Більшість членів Т-ва були корінні австралійці і навчання українських пісень (на 90% репертуар У-АМТЛ) провадила Філоніла. За працю на ниві українського мистецтва та популяризації укр. пісні й історії укр. мистецтва члени У-АМТЛ були нагороджені срібними медалями СУОА. Кавалер Золотої медалі Тараса Шевченка. Кілька років керувала Парафіяльним хором церкви св. Миколая УАПЦ в Канберрі. Від'їжджаючи до Мельборну, передала керівництво хору членові У-АМТЛ австралійці Дженет Віден, яку вишколила виконувати цю роллю. У Мельборні

стає диригентом Святопокровської парафії УАПЦ в Ессендоні та керівником хору Сестриць ім. Ольги. Парафіянка та член Сестрицтва УАПЦ, член Ансамблю бандуристок «Кольорит» та хору «Чайка».

ГАБЕЛКО ПАВЛО ФЕДОРОВИЧ (HABELKO PAVLO). Нар. в Мельборні, Гленрой, в родині Філоніли і Федора Габелків, охрищений в обряді УАПЦ. Початкову і середню школу закінчив в Канберрі (Telopea Park High School). Укр. початкову школу з відзначенням закінчив у Канберрі. В українському і австралійському Пласті — з юнацьких років (член куреня «Лісові Чорти»). Також активний в укр. житті в Англії і Норвегії. Вищу освіту здобув в Канберському університеті (Bachelor of Science with Honours). В 1981-1990 працював в ESSO як геофізик. Відтак закінчив у Макворі університеті — Master of Business Administration (MBA), а потім — Institut European D'administration des Affaires — INSEAD, Fontainebleau, Франція (1991). Працював Senior Consultant Corporate Strategy and Finance at Gaffney Cline and Associates, London (1991-1993). Потім переїхав до Норвегії на працю Manager of Strategy and Portfolio Development in Statoil (одна з найбільших нафтобудівельних промислових фірм у світі). В 1995 р. одружився з Джоен Белінда Смаїл. Діти: син Федрік (1996). Тепер Павло з родиною (австрал. громадяни) проживає в Норвегії.

ГАБЕЛКО ДЖОЕН БЕЛІНДА (SMYTHE JOANNE BELINDA), англ. походження. Нар. в Англії 3.4.1963 р. Її батьки проживали в Ель Салвадорі (Центр. Америка). Освіту здобула в англ. і еспанській мовах у Mid Cornwall College of Further Education, Saint Austell, Англія (1981). Працювала як Account Executive в Лондоні. Син — Федрік. Активна в українському житті в Англії і Норвегії.

ГАВРИЛІВ ОЛЕКСА, нар. 18.3.1919 в с. Лисовичі Стрийського р-ну, Івано-Франківської обл. Жертовний громадсько-церк. активіст, меценат ФУСА-КУА, спонсор-фундатор ЕДУА, добродій «ВД».

ГАВРИЛІВ ІРИНА (з дому Баран), нар. 1.5.1924 р в с. Капустино, Шполянського р-ну, Черкаської обл. Виховала трьох високоосвічених дітей-патріотів України: синів Левка і Андрія та доньку Олю.

Олекса і Ірина Гаврилів — спонсори-фундатори ЕДУА

ГАВРИЛІВ Андрій, гром.-культ. активіст у Сіднеї, меценат ФУСА-КУА.

ГАВРИЛІВ Лев, лікар у Сіднеї, гром.-пол. активіст, чл. Комітету оборони політ'язнів та зокрема Юрія Шухевича, помістив низку статей в австрал. пресі.

ГАВРИЛІВ Марійка, учителька Укр. Школи в Сіднеї.

ГАВРИЛІВ Марія, добродійка «ВД» в Аделаїді.

ГАВРИЛЮК ВОЛОДИМИР (HAWRYLUK VOLODYMYR), нар. 13.5.1923 в с. Голубне, Рівенської обл. Віровизн. УАПЦ. Одружений. Діти: Іван і Марія. До Австралії приїхав 29.11.1949. Професійний токарь, продавець столярного дерева. Членство: УГ, Укр. Т-во в Блектавні.

ГАВРИЛЮК СТЕФАНІЯ (HAWRYLUK STEFANIA), нар. 16.6.1923 в м. Березне, Рівенської обл. Віров. УАПЦ. Одружена. До Австралії приїхала 29.11.1949. Професійна робітниця. Членство: УГ, Т-во у м. Блектавн, СУ.

ГАВРИЛЮК ОЛЕКСАНДЕР (HAWRYLUK OLEKSANDER). Нар. 23.8.1916 р., с. Полонка, Луцький пов. Волинь. Православний. До Австралії приїхав 19.3.1949 р. Одружений. Дружина Дарія Гаврилюк з дому Бригунець. Освіта 7 кл. нар. школи, діти Мирослав і Юрій, старший син Ростислав помер 17.8.1949 р. в м. Wagga-Wagga і там похований. З дружиною меценати ФУСА-КУА, фундатори Дому Укр. Молоді, передплатник і жертводавець Енциклопедії Укрва, член УГ і передплатник «Вільної Думки» з першого числа по сьогодні.

ГАВРИЛЮК ДАРІЯ (дів. Бригунець) (HAWRYLUK DARIA). Нар. 27.12.1924 р. в Чернігові (Україна). Одружена, чоловік Олександр Гаврилюк. До Австралії приїхала 19.3.1949 р. 4 кл. нар. школи. Діти: сини Мирослав і Юрій, старший син Ростислав помер 17.8.49 р. в м. Wagga Wagga і там похований. Мисткиня, професійна вишивальниця, активна в Союзі Українок ім. Ольги Басараб у Лідкомбі та в церк. Сестрицтві св. Афанасія в Гренвілі.

ГАВРИЛЮК Роман, нар 30.11.1946. Інженер, підприємець. Активний пластун у Мельборні. Помер 7.8.1999.

ГАВРИЛЮК К., добродій «ВД» у Вік.

ГАВРИЛЯК Б. і О. — активні члени УГ в Перті.

ГАВРИЛЯК Михайло, активний член УГ в Нортгамі.

ГАВРИЛЬЦІВ Степан, активний член укр. спільноти в Сіднеї, добродій ФУСА-КУА.

ГАВРИЛЬЧУК АНДРІЙ МИКОЛАЙОВИЧ. Нар. 11.12.1919. в с. Черемозна Косівського р-ну Івано-Франківської обл. Українського католицького віровизнання. До Австралії приїхав 28.12.1949. Одружений з Оксаною Гаврильчук-Багайлюк. Діти: Андрій, Мирон і Роман. За професією столяр. Довголітній член Управи Укр. Громади в Канберрі. При допомозі синів і дружини виготовив 1,5-метрову Писанку з нагоди Фестивалю етнічних груп в Канберрі в 1987 р. Провадив лекції писанкарства для Юного СУМУ в Квінбіені в 1960 р. і для австралійських шкіл в Канберрі.

ГАВРИСЮК А., чл. Укр. Гольф-Клубу в Сіднеї.

ГАВРИСЮК С., чл. Укр. Гольф-Клубу в Сіднеї.

ГАВРИЧ Дмитро, активний член УГ в Перті.

ГАВРИШКЕВИЧ ЮРІЙ (HAWRYSZKEWYCZ JURIJ). Нар. 14.1.1909 в Угерці, Галичина. Приїхав до Австралії у грудні 1949 року. Одружений. Діти: Ігор, Марта, Петро. Адвокат зі Львова. Social worker, Diploma of Social Work, Univ. of Adelaide. Голова УГПА 1956-1957 і голова під час плянування Народнього Дому. Затруднений у кожній Управі Української Громади Південної Австралії. Був делегатом до Good Neighbour Council, дописувачем до «Вільної Думки» і австралійської преси. Активний член Осередку НТШ.

ГАВРИШКЕВИЧ Ігор, науковець-професор в галузі комп'ютерів, гром. активіст у Сіднеї, кол. дир. ФУСА.

ГАВРИШКЕВИЧ Адріян, танцюрист «Веселки» в Лідкомбі.

ГАВРИШКО П., добродій «ВД» в Сіднеї.

ГАВРИЩУК Василь, член укр. спільноти в Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА.

ГАСВСЬКА-Денес Лідія, сусп.-гром. діячка, особливо як голова СУОА та Союзу Українок, автор оповідань, сценок та інсценізацій для дітей, численних статей і репортажів в укр. пресі.

ГАСВСЬКИЙ Сильвестер, архиєп. УАПЦ, професор, член НТШ та УВАН, автор низки праць на літ. наукові й церк.-релігійні теми.

ГАЖЕНКО Андрій, член Управи УГ АСТ.

ГАЙ Володимир, активний член УКЦ в Брізбені.

ГАЙ Олександра, співачка-солістка в Сіднеї (1950-ті роки).

ГАЙВОРОНСЬКИЙ ПЕТРО ЄВГЕНОВИЧ (HAIWORONSKYJ PETRO EWGENOWYCH). Нар. 11 червня 1958 р. в м. Лисичанськ. Одружений, дружина Людмила Федорівна Гайворонська (Кононець). Історик, закінчив історичний факультет Симферопольського держ. університету. Поширювач знання про Австралію і австралійських українців серед студентської молоді на Донеччині. Співробітник «Вільної Думки». Член ред-колегії «Рідний Край». Почесний член Всеукраїнської спілки краєзнавців, старший викладач Красно-армійського педагогічного училища в Красно-армійську.

ГАЙДУК А. (Кв.), фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ГАЙДУК Ю. і А., активні члени укр. спільноти в Сіднеї, фундатори ФУСА-КУА.

ГАЙДУК Тая (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ГАЙДУЦЬКА Ірина, основниця ОУЖ в Кабраматті.

ГАЛАБУРДА-ЧИГРИН МАРІЯ/МАРІЧКА (HALABURDA-CZYGRYN MARIA), журналістка, співачка, сусп.-гром. і культ. діячка. Нар. 31.8.1950 в місті Генк, Бельгія. 1967 р. вступила в Державну Королівську Консерваторію в місті Антверпен, 1970 р. закінчила з відзнакою трьохрічний курс дикції для співаків і промовців. Навчання співу продовжувала в солістки опери Луїзи Гендрикс. Виступала в Бельгії, Голяндії, Німеччині, Франції, Італії, Канаді,

Австралії, Англії, Шотландії, Україні. Працювала секретаркою Української Гостинниці та Музею в Римі та у канцелярії блаж. Кардинала Йосипа Сліпого. 1977-1993 працювала диктором та редактором укр. радіопередач в Австралійському Державному Радіо SBS/2EA в Сіднеї. Була координатором укр.-англ. програм на австралійській радіостанції 2RDJ-FM. Організувала концерти для приїжджих з України та діаспори співаків, хорів, ансамблів, мистців. Співробітниця багатьох укр. часописів у діаспорі, Україні та зокрема в Австралії, постійний кореспондент газети «Вільна Думка» в Сіднеї, де

веде постійну сторінку «Гортаючи сторінки газет з України», відтак «Про це й те». Автор книжки про своє перебування в Україні «Україно, моя, Україно!» та подорожі по різних країнах світу «У мандри, у мандри!» Доповідачка на різних гром.-культ. імпрезах, співзасновниця хору ім. Вол. Івасюка в Сіднеї. Одружена з відомим гром.-пол. діячем д-ром Михайлом Чигрином.

ГАЛАВИН А. А. (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ГАЛАН Теодор, жертвний чл. УГ Сефтон, Бас гіл, Честер Гіл.

ГАЛИК Василь (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

ГАЛАЧУК Г. (НПВ), добродій «ВД».

ГАЛІЧЕНКО А., активний член УГ в Перті.

ГАЛІЧЕНКО В., активний член УГ в Перті.

ГАЛУЩАК Василь, член Управи УГ Тасманії.

ГАЛЬЧУК Михайло, член Управи УГ АСТ.

ГАМАНЮК Орест, чл. Укр. Гольф-Клубу.

ГАНИНЕЦЬ Петронеля, добродійка «ВД» в Сіднеї.

ГАНЧАРИК Антон, активний член УКЦ в Брізбені.

ГАПУН Анна, діячка УКЦ в Брізбені.

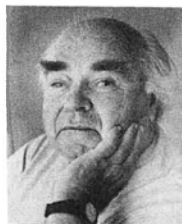
ГАПУН І., активний член УКЦ в Брізбені.

ГАРАН ТЕОДОСІЙ (GARAN T.). Нар. 18.5.1898 в с. Білоцерківка Запорізької обл. Одружений з Таїсою Рибченко, діти: Михайло, Євген, Галина. Помер 14.12.1979 в Сіднеї. Освіта вища (Географічний інститут за днів проф. С. Рудницького). Після 2-ї світ. війни був переобраний на таборових виборах на голову укр. табору ім. Лисенка в Ганновері (Німеччина). Член ОУН. До Австралії приїхав 18.11.1948 р. на к. «Кастельбіанко». Тут працював за фахом як геолог на Warragamba Dam.

ГАРАН ТАІСА (GARAN TAISA), дівоче пр. Рибченко, нар. 1.10.1898 в м. Бердянському, Запорізької обл. Пом. в Ньюкастелі (Австралія) 24.10.1976. Чоловік Тодос Гаран, сини: Михайло і Євген, донька Галина, чотири внучки і чотири правнуки, і двоє правнучок. Професія — вчителька. В таборі «Лисенко» в Ганновері (Німеччина) організувала «Вишивальний гурток». Приїхала до Австралії з родиною в листопаді 1948 р. на кораблі «Кастельбіанко». Працювала в таборі Батгурст. Пізніше жила в м. Оврімба, на північ від Сіднею. Вчила укр. дітей писати і читати.

ГАРАН ЄВГЕН (GARAN E.). Народився 26 березня 1926 в с. Берестове, Запорізької обл. Студював медицину у Львові та мови в Геттингені (Німеччина). Приїхав до Австралії 1948 р. Родинний стан: удівець, донька Ольга. Освіта: Сіднейський Вчительський Коледж і Сіднейський університет, ВА 1966. Працював вчителем. Тепер на пенсії. Дописував до українських газет і журналів. Затруднений у «Вільній думці», де друкує огляди нових видань суспільно-фантастичні короткі оповідання — еугеніки. Брав активну участь у запровадженні та викладанні Ukrainian серед предметів, які подаються на державний іспит зрілості NSW.

ГАРАСИМЕНКО Я., діяч УГ в Мерилендсі.

ГАРАСИМИШИН А., добродійка «ВД» в Гобарті.

ГАРАСИМИШИН В., член Управи УГ Тасманії.

ГАРАСИМІВ Анна, активна українка у Квінбієні, померла 28.4.1955.

ГАРАСИМІВ Б., добродій «ВД» у Вік.

ГАРАСИМІВ-ПАЛІЙ ІВАН (HARASYMIW IWAN). Нар. 6.3.1925 в с. Бортники, Ів.-Франк. р-ну. Помер 12.7.1991 в лікарні Парраматта. Укр. гр.-католик. До Австралії приїхав 22.8.1949. Був одружений з Дієюно, бездітний. Робітник, 7 клас нар. школи. По приїзді до Австралії (Сіднею) член-співорганізатор Станиці УПА (голова 1992 р.), брав участь у заснуванні СУМу в Сіднеї. До УПА вступив навесні 1944, закінчив підстаршинську школу «Олені» зі ступенем старшого булавного, закінчив санітарний вишкіл УПА, в сотні «Броди» проводив роєм, з яким 1947 року дістався до Зах. Німеччини.

ГАРАСИМІВ Лев, гом. активіст у Сіднеї, меценат ФУСА-КУА.

ГАРАСИМІВ Михайло і Теодора (НПВ), фундатори ФУСА-КУА.

ГАРАСИМІВ Олег (інж.), член Управи УГ АСТ, меценат ФУСА-КУА.

ГАРАСИМІВ Степан, активний чл. укр. спільноти в Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА.

ГАРАСОВСЬКА Марта, лектор Макворі унів. 1990-х рр., добродій ФУСА-КУА.

ГАСHENKO М, добродійка «ВД» в Сіднеї.

ГВОЗДЕЦЬКИЙ ЯКІВ ФЕДОРОВИЧ (HWOZDECKYJ JAKIW FEDOROWYCZ). Нар. 22.10.1911 р. в м. Лохвиця, Полтавська обл. Помер 20.12.1985 р. в Мельборні. Християнин, УАПЦ. До Австралії приїхав 26.9.1950 р. Одружений в Німеччині з Марією Еллманн. Діти: Петро, Соня, Катерина. Вища освіта, інж. залізн. транспорту. Активний в укр. культ.-громадському, політ. і церковному

житті. Очолював Кр. Упр. Лег. Симона Петлюри, 2 роки голова КУ УРДП, видавав кварталник «Демократ». Вжив заходів для одержання візи Оксани Мешко. В Балараті (Вік.) провадив укр. школу. Секретар Комітету оборони прав людини. Дописував до укр. преси, жертвний на пресові, громадські й церковні потреби.

ГЕБИК Дам'ян (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ГЕВКО М., чл. Управи Комбатантів (ПА).

ГЕВКО Роман, добродій «ВД» у Вік.

ГЕВКО ЯРОСЛАВ (HEWKO JAROSLAW). Нар. 27.10.1908 у Львові. Помер 24.3.1987. Греко-католик. До Австралії приїхав в 1949 р. Був одружений з Стефанією Лузинець. Син Роман (бухгалтер і агроном). Був актором в театрі Й. Стадника і одним з директорів Львівського театру Опері й Балету. В Мельборні був активний в громадському та мистецькому житті (чл. управ СУОА й інших організацій). Був мистецьким керівником аматорського гуртка «Заграва» при СУМі та актором у театрі Л. Курбаса в Мельборні.

ГЕНКЕЛЬ Стефі (Лаунцестон, Тас.), добродій «ВД».

ГЕНТОШ Соня, активна членка Союзу Українок в Аделаїді.

ГЕРАСИМІВ Дора, чл. Управи Союзу Українок в Сефтоні.

ГЕРАСИМІВ-ШЕВЧИК Ліда, учителька УШ в Лідкомбі.

ГЕРАСИМОВИЧ М. чл. укр. спільноти в Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА.

ГЕРАСИМЮК Тетяна, супс.-гром. діячка в Сіднеї, особливо активна у Відділі Союзу Українок ім. О. Басараб у Лідкомбі. Разом з чоловіком Іваном Герасимюком — фундатори ФУСА-КУА.

ГИРИЧ Василь загинув 14.3.1958 на 31 р. життя внаслідок нещасного випадку в Аделаїді.

ГИЩАК Іван, жертвний чл. УГ Ст. Меріс — Мт. Друїт.

ГИММЕЛЬРАЙХ ПАВЛО ІВАНОВИЧ (HIMMELREICH PAULO). Нар. 4.11.1883 в Іванограді, Чернігівщина. Помер 18.7.1960 у Львові. До Австралії приїхав 1953, виїхав до Львова в 1956. Був одружений з Єлисаветою Василівною Поповою. Два сини: Константин і Євген. Працював професором ветеринарних закладів в Україні, в Алма-Аті (Казахстан) і в Ашхабаді (Туркменістан).

ГИММЕЛЬРАЙХ ЄЛИСАВЕТА ВАСИЛІВНА (ПОПОВА) (HIMMELREICH ELISAVETA). Нар. 2.10.1890 в Катеринославі (Січеславі), померла 30.4.1955. Православна. До Австралії приїхала 1953. Була одружена з Павлом Гіммельрайхом. Два сини: Константин і Євген. Закінчила медичний факультет інституту в 1918 р. як гінеколог. Завідувала катедрою біохемії Сільсько-Господарського Інституту в Білій Церкві. Написала наукові праці: 1. «Перевірка роботи серця перед гінекологічними операціями»; 2. «Зміни катепсину та ліпази тканин при експериментальній С-авітамінозі; 3) «До питання залежності між вітаміном С та ферментами».

ГИММЕЛЬРАЙХ КОСТЬ (HIMMELREICH KONSTANTINE). Нар. 12.12.1912 в Івангороді на Чернігівщині. Помер 4.9.1991 р. в Мельборні. Православний. Приїхав до Австралії 25.1.1951 р. Одружений, дружина — Левантіна, донька — Олеся, син — Юрко. Вища освіта — зоотехнік вищої кваліфікації. Старший науковий співробітник Академії наук України — Гідробіологічний відділ. Написав наукову працю «Малі річки України» (Берда, Обіточна, Рось). 1942 р. вступає до ОУН, де працює підпільно. Псевдо: «Кий», «Шелест». Іде до УПА як Командир-Полковник. Був нагороджений вищою військовою відзнакою — Золотим Хрестом та (уже посмертно) іншими 7 медалями. Член (іще з Німеччини) УРДП (керівна посада), член Союзу Укр. Організацій Австралії, орган. реф. — «Трасті» при купівлі першого Нар. Дому Вікторії (Доркас Стр.). Увійшов у склад УНД. Співвласник часопису «Українець в Австралії». Член Укр. Нар. Ради в Екзилі. Член Літер.-мист. клубу. В альманасі «Під евкаліптами» англійською мовою Моррісона — його вірші і проза. Допишував до альманаха і укр. газет. Приятель «ВД» та прихильник ФУСА-КУА. Належав до Об'єднання Письменників «Слово». В 1987 р. вийшла його книжка «Спогади Командира Відділу Особливого Призначення» УПА-Схід.

ГИММЕЛЬРАЙХ-МОРАВСЬКА ВАЛЕНТИНА (HIMMELREICH VALENTINE). Нар. 25.1.1913 р. в Києві. Православна. Приїхала до Австралії 25.1.1951, до Мельборну. Одружена, чоловік Константин, донька Олеся, син Юрко. Вища освіта — зоотехнік вищої кваліфікації. Асистент Науково-Дослідчого Інституту харчування. Наукова праця була здана до друку перед війною під назвою «Вплив харчування на соковиділення підшлункової залози». Автор професор ветеринарії Ярослав, два асистенти і медичний лікар. Член Інтернаціональної Жіночої Асоціації ручних робіт та член «Spinners and Weavers» — приймає участь у виставках та демонстрації власних робіт. Бере участь у Квінслендських і мельборнських виставах «Show Day». Її киптарик і килим були показані на телевізії. В Канберському музеї її вишитий руками і зроблений киптарик на повсті. В музеї також є скульптура з мильного каменя, зроблена чоловіком.

ГІММЕЛЬРАЙХ ОЛЕНА (HIMMELREICH HELENA) (дочка Боженни й Олександра Коваленків). Нар. 29.2.1944 р. у Варшаві (Польща). Православна. До Австралії (Мельборну) приїхала 13.4.1950 р. Одружена з Юрієм Гіммельрайхом. Діти: Олеся, Наталка і Катерина. Закінчила середню освіту та «комтометр» (курс у Мельборні). Працювала в державному департаменті статистики рибної промисловости в Канберрі. Тепер разом з чоловіком та дочками Олесею і Катериною провадять власне підприємство комерційної графіки (G. & H. Himmelreich Commercial Art). Закінчила Школу Укр-ва ім. Л. Українки в Нобл Парку, танцювала в Ритмопластичній студії артистки Ірини Залеської в Нобл Парку «Доріжка». Членка Пласту, пізніше СУМу, Філії Укр. Громади Вікторії, Відділу Союзу Українок ім. Л. Українки в Нобл Парку.

дочками Олесею і Катериною провадять власне підприємство комерційної графіки (G. & H. Himmelreich Commercial Art). Закінчила Школу Укр-ва ім. Л. Українки в Нобл Парку, танцювала в Ритмопластичній студії артистки Ірини Залеської в Нобл Парку «Доріжка». Членка Пласту, пізніше СУМу, Філії Укр. Громади Вікторії, Відділу Союзу Українок ім. Л. Українки в Нобл Парку.

ГІММЕЛЬРАЙХ ЮРІЙ КОНСТАНТИНОВИЧ (HIMMELREICH George). Нар. 20.5.1941 р. в м. Біла Церква, Україна. Православний. До Австралії (Мельборну) приїхав 25.1.1951 р. Одружений з Оленою Коваленко. Діти: Олеся, Наталка і Катерина. Артист графіки, художник і маляр. Закінчив «Graphic Arts» at RMIT (Royal Melbourne Institute of Technology). Разом з дружиною Оленою та дочками Олесею і Катєю має власне підприємство G. & H. Himmelreich Commercial Art. Член футб. команди укр. спорт. т-ва «Лєви» та секретар клубу в Мельборні. Член Спілки Укр. Образотворчих Мистців Австралії (СУОМА) та Пластприятю в Мельборні. Член Melbourne Bowling Club і в команді українців — «Україна» грає в щорічних змаганнях International Tournament в Мельборні. Член Філії Укр. Громади Вікторії в Нобл Парку. З картинами власної праці брав участь у різних виставках.

дочками Олесею і Катєю має власне підприємство G. & H. Himmelreich Commercial Art. Член футб. команди укр. спорт. т-ва «Лєви» та секретар клубу в Мельборні. Член Спілки Укр. Образотворчих Мистців Австралії (СУОМА) та Пластприятю в Мельборні. Член Melbourne Bowling Club і в команді українців — «Україна» грає в щорічних змаганнях International Tournament в Мельборні. Член Філії Укр. Громади Вікторії в Нобл Парку. З картинами власної праці брав участь у різних виставках.

ГІММЕЛЬРАЙХ КАТЕРИНА ЄЛИСАВЕТА (HIMMELREICH KATYA). Нар. 6.9.1974 р. у Мельборні, Австралія. Православна. Самітна. Закінчила середню освіту. Студювала комп'ютерну графіку в Barton & Vox Hill College of TAFE. Працює графіком в родинному підприємстві G&H Himmelreich Commercial Art. Закінчила Українську школу ім. Л. Українки та Матуральний курс в Нобл Парку. Танцювала в Ритмопластичній студії «Доріжка» артистки Ірини Залеської. Належала до Пласту. Член Відділу Союзу Українок Вікторії ім. Лєсі Українки в Нобл Парку.

Ірини Залеської. Належала до Пласту. Член Відділу Союзу Українок Вікторії ім. Лєсі Українки в Нобл Парку.

ГРНА, активна в Союзі Українок Австралії.

ГІНЧАК АННА (HINCHAK ANNA). Нар. 1.9.1914 в м. Надвірна, Івано-Франківська обл. До Австралії приїхала 1.5.1949 (до Сіднею). Одружена, чоловік Микола Гінчак (помер у Сіднеї), сини: Ігор і Нестор (народжені в Україні). Середня освіта, учителька Рідної школи в Кабраматті, основниця і голова (9 років) Відділу Союзу Українок у Кабраматті та чл. УГ, жертвна на укр. потреби, фундатор ФУСА-КУА, довголітня передплатниця «ВД».

ГІРНЯК ГРИГОРІЙ (HIRNIAK H.). Нар. 26.9.1914 р. в с. Бишки, пов. Бережани. Батько і мати загинули в Сибірі. Укр. католик. До Австралії приїхав у травні 1948 р. Одружений. Дружина Маргарет. Діти: Райнер, Сося. Лісничий. Студював в Українській Економічній Високій Школі в Мюнхені. Членство: Укр. Громада, ОУН, СУМ, АБН, ЛВУ, кольпортер ж. «Наша Мета», кол. співробітник «Вільної Думки», голова Контр. Ком. Братства Св. Володимира в Канберрі. Збірщик на укр. і церковні потреби. Від УГ отримав Грамоту, від ЛВУ — почесне членство. Кол. в'язень за польської окупації,

Володимира в Канберрі. Збірщик на укр. і церковні потреби. Від УГ отримав Грамоту, від ЛВУ — почесне членство. Кол. в'язень за польської окупації,

член ОУН від 1932 р. (юнацтво Бережанського повіту, а за большевиків повітовий Перемишлянського повіту; був у підпіллі аж до приходу німців).

ГЛАДЕНЬКИЙ ІВАН (HLADENKYJ IWAN). Нар. 16.7.1922 р. в с. Голинь, Калуський р-н, Івано-Франківська обл., Зах. Україна. Укр. католик, 7 клас нар. школи. До Австралії приїхав 29 червня 1949 р. з дружиною Юстиною та дочкою Олею (тепер живе в Англії). В 1952 р. народився син Ярослав, який одружився з Галею з дому Кошицьких (мають дочку Ганну-Зоряну та синів Степана і Данила). Від заснування Укр. Громади в Квінбієні (НПВ), її член управи, бере

активну участь по нинішній день в громадському й церковному житті парафії.

ГЛАДЕНЬКА ЮСТИНА (HLADENKA CHRYSTYNA) з дому Мороз. Нар. 12.10.1927 р. в с. Саджава, Івано-Франківська обл., Україна. Укр. католичка. До Австралії приїхала 29 червня 1949 р. з чоловіком Іваном і дочкою Олею. Одружена. Дочка Оля, син Ярослав. Нар. освіта. Член Укр Громади в Квінбієні від її заснування та Союзу Українок.

ГЛАДЕНЬКИЙ ЯРОСЛАВ (HLADENKYJ YAROSLAW). Нар. 22.2.1952 в Канберрі. Укр. католик. Одружений з Галею Кошицькою. Діти Ганна, Зоряна, Стефан, Данилко. Закінчив укр. суб. школу. Урядовий працівник. Довгі роки належав до СУМу (ос. ім. полк. Є. Коновальця у Квінбієні), будучи деякий час головою Осередку. Член Укр. Громади з 1976 р. й кол. її голова управи. За його головування відбулося відзначення 40-ліття Укр. Громади з участю мера міста Квінбієну та члена Стейтового парламенту.

ГЛАДЕНЬКА ГАЛЯ з дому Кошицька (HLADENKA HALYNA). Нар. 18.3.1958 в Канберрі. Укр. католичка. Одружена з Ярославом. Діти: Стефан, Данило, Зоряна. Урядова працівниця та домашня господиня. Закінчила укр. суб. школу, а тепер діти ідуть батьківськими слідами. Член Української Громади в Квінбієні, брала активну участь в молодечих організаціях, школі, СУМі й Церкві.

ГЛАДКА Лариса, танцюристка «Веселки» в Лідкомбі, пластунка.

ГЛАДКА Оріся, танцюристка «Веселки» в Лідкомбі, пластунка.

ГЛАДКИЙ Василь, голова пласт. Станиці в Сіднеї, директор-фундатор ФУСА.

ГЛАДКА Дарка, активна в укр. житті в Сіднеї

ГЛИВА Євген, д-р психології, політ.-гром. діяч, автор книги «Принципи Психотерапії і Гіпнотерапії».

ГЛІБОВИЦЬКИЙ М. (інж.), гром. діяч і кор. «ВД» у Нортгамі.

ГЛІБОВИЦЬКИЙ Володимир помер 9.8.1958 в Перті на 53 р. життя.

ГЛІНАШЕВИЧ (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

ГЛОНЮК Григорій, активний член УГ в Перті.

ГЛУХАН Григорій, гром. діяч, голова УГ в Кабраматті, НПВ.

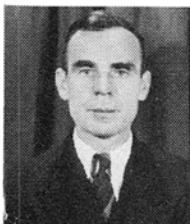
ГЛУХАН Микола, активний член УГ Тасманії, меценат ФУСА-КУА.

ГЛУХАНИЧ Андрій, нар. 20.3.1921 в с. Мирча на Закарпатті. Видатний гром.-політ. і культ. діяч, провідний чл. ОУН за кордоном, провідний чл. гром. організацій в Австралії, зокрема Укр. Громади Вікторії, перший гол. Комітету оборони прав людини, гол. Карпатського Союзу Австралії, співорганізатор хору «Чайка», фундатор ФУСА-КУА.

ГЛУХАНИЧ Василь, добродій «ВД» у Вік.

ГЛУХАНИЧ-ЦАБАНЮК ХРИСТИНА. Член Пласту у Вікторії, учителька української мови при державній школі у Вікторії.

ГЛУХОВЕРА ІВАН (HLUCHOWERA IVAN) (син Федора і Варвари). Нар. 6.10.1903 р. в с. Климівка, Полтавщина, Україна. Помер 8.4.1981 р. в Мельборні, Австралія. Православний, УАПЦ. До Австралії приїхав 13.11.1949 р. Був одружений з Параскевою Дробець. Трое дітей: Микола, Галина-Анна, Марія. Бухгалтер-економіст. Закінчив Заочний Харківський Інститут. Член УГВ і її Контрольної Комісії, член церк. парафії, довголітній співак світських і церковних хорів. Зазнав знущань від советського НКВД. У французькій зоні Німеччини в 1945 р. був викрадений вночі з хати для насильного вивезення в Советський Союз. Був врятований офіцером французької армії, майором Юлієм І. Лярош і привезений до родини.

ГЛУХОВЕРА ПАРАСКЕВІЯ (дівоче Дробець) (HLUCHOWERA PARASKEWIA OLENA). Нар. 26.7.1898 р. в с. Климівка, Полтавщина, Україна. Померла 23.3.1991 р. в Мельборні. Православна, УАПЦ. До Австралії приїхала 13.11.1949 р. Була одружена з Іваном Глуховею від 1923 р. Діти: Микола, Галина-Анна, Марія. Народня освіта. Член укр. Громади Вікторії, член УАПЦ. Довголітня співачка-альт церковних і світських хорів. Добра вишивальниця.

ГЛУХОВЕРА Микола (Мельборн), гром.-культ. діяч, кол. чл. Управи СУОА.

ГЛУХОВЕРА Галина (Мельборн), активна в Союзі Українок Австралії.

ГЛУХОВСЬКИЙ Володимир, активний член укр. спільноти в Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА.

ГЛУШКА Богдан, кооп. діяч в Сіднеї.

ГЛУШКО Іван, добродій «ВД» у Вік.

ГНАТОВИЧ ДАРІЯ (HNATOWYCH DARIA) (дівоче Хрущевська), нар. 17.11.1938 р. в місті Копочинці, того ж району, обл. Тернопіль. Католичка. У 1939 р., маючи всього 16 місяців, була вивезена разом з батьками, 5-літньою сестрою Мстиславою і 81-літньою бабунею на заслання в Кіровську обл., де її батьки були змушені працювати в лісах і снігах на рубанні лісу. Там вона своїх батьків бачила рідко, бо вони вночі виходили і вночі приходили. Так аж до 1942 р. до амнесії, коли разом з батьками, через Ірак, Іран та Індію, виїхала до Африки. У Африці закінчила початкову освіту. У 1950 р. сім'я виїхала до Австралії і згодом поселилась в Аделаїді (П.А.). Тут вона закінчила середню освіту і в 1956 р. одружилася з Іваном Гнатовичем. Попри родинні обов'язки (діти: Анна, Юрій, Ольга й Іванна), включилася в церковне і громадське життя. Якийсь час брала участь у хорі «Гомін» при Українській Громаді Південної Австралії та навчала Прикладного Мистецтва у Державній Технічній Школі.

ГНАТОВИЧ ІВАН (HNATOWYCH IWAN). Нар. 24.7.1923 в селі Волощина, р-н Бережани, обл. Тернопіль. Католик. До Австралії приїхав 14.2.1950 р. Одружений. Діти: Анна, Юрій, Ольга, Іванна. Перекладач, бакалявр філософії. Початкову освіту кінчав у Бережанах, а середню — в державній гімназії в Бережанах і Малій Духовній Семінарії у Львові. У квітні 1944 р. був забраний до Дивізії, а після війни попав в англійський полон і побував у таборі полонених в Італії, спочатку в Белларії, відтак у Ріміні. З Ріміні виїхав на студії до Української Папської Колегії в Римі, де закінчив філософічний факультет ступенем бакалявра в університеті ім. Папи Урбана VIII, і два роки богословії, які змушений був перервати з огляду на хворобу очей і в 1950 р. виїхав до Австралії. Спочатку працював у Тасманії, а опісля на залізниці в Мельборні. Тут 1956 року одружився з Дарією Хрущевською і перенісся жити до Аделаїди. Знаючи українську, польську, російську, німецьку, італійську та латинську мови був прийнятий як державний перекладач для усіх судів у Південній Австралії, де працював 25 років аж до відходу на пенсію. За довголітню працю нагороджений медалею. Учителював в Укр. суботній Школі ім. Івана Франка. Його сім'я: дружина, діти — Анна, Юрій, Ольга, Іванна та 7 внуків.

ГНАТОВСЬКИЙ ПЕТРО БЛАЖЕСВИЧ (HNATOWSKYJ PETER). Нар. 14.11.1926 в Плотичі (Галичина). Родина померла в 1936 р. УКЦ. До Австралії приїхав 1950 року. Середня освіта. На терені Канберри брав участь в австралійському та українському громадському житті.

ГНАТОЙКО Володимир, у 1950-60-х роках мист. діяч у Мельборні.

ГНИДА Н. (П.А.), фундатор Фуса-КУА.

ГНИДА М. (Неранг, Кв.), добродій «ВД».

ГНИТКО Н., учитель Р.Ш. в Сіднеї (1950-ті роки).

ГОГОЛЬ Василь, активний член УГ в Перті.

ГОГОЛЬ Микола, добродій «ВД» в Аделаїді.

ГОЙВАНЮК М., добродій «ВД» у Вік.

ГОЙДИЧ Антін, добродій «Вільної Думки».

ГОЙСА Марійка, активна членка СУ ЗА.

ГОЛОБРОДСЬКИЙ Константин, б. гром. діяч у Сіднеї (помер 29.8.1952).

ГОЛОБРОДСЬКИЙ Юрій, мистець-декоратор, меценат ФУСА-КУА, член УД УНА, член УВК, гром.-культ. активіст у Сіднеї.

ГОЛОБРОДСЬКА Антоніна, гром.-культ. діячка в Сіднеї і Канберрі.

ГОЛОВАЦЬКИЙ Іван, гром. активіст у Квінсленді.

ГОЛОВАЦЬКИЙ Антон, церк.-православний діяч у Брізбені.

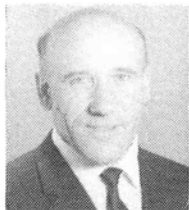
ГОЛОВАЦЬКИЙ-ГОЛМ Іван, член Управи УГ Квінсленду, основопол. ФУСА.

ГОЛОВАЦЬКИЙ-СЕМЕНКО ІВАН ІВАНОВИЧ (HLOWATZKYJ IVAN). Нар. 17.5.1919 в с. Кліщинцях, Черкаської обл. Православний. В Австралії від 9.6.1952. Одружений, дружина Анна (Новохатна), син Володимир, донька Олена. За фахом стельмах, учитель Р.Ш. Член Управи УГКвінсленду та управи Св.-Микол. УАПЦ у Брізбені. Чл. Кр. ком. УРДП та ДОБРУСу. Від березня 1942 по травень 1945 член укр. збройного підпілля в ранзі булавного, за що Урядом УНР в екзилі нагороджений Воєнним Хрестом ч. 634.

ГОЛОВИНСЬКИЙ Роман (Кв.), фундатор ФУСА-КУА.

ГОЛОВІНСЬКИЙ Григорій, діяч УГ в Мерилендсі.

ГОЛОВКА Л., кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

ГОЛОЙДА ВАСИЛЬ (HOLOJDA WASYL). Нар. 12.2.1925 р. в с. Пиняви, п. Самбір (Зах. Україна). До Австралії (Мельборну) приїхав в 1951 році. Одружений. Діти: Стефан, Михайло, Ірина. Освіта: Середню торговельну школу закінчив в Німеччині (1948 р.), також зробив 3-річний курс Building Construction при R.M.T.C. в Мельборні. Меценат Лекторату при унів. ім. Монаша в Мельборні. Був членом Укр. Громади в Нобл Парку, жертвував і помагав при будові Укр. Дому. Мав свій бізнес Holojda Home Construction Pty Ltd. (1958-1991). Переселився в 1997 році жити на Sunshine Coast (Квінсленд).

ГОЛОЙДА Ольга (Сідней), діячка Союзу Українок Австралії.

ГОЛОКІЗ Геннадій, прав. свящ., науковець-хемік винахідник, автор низки статей на наукові й церк.-рел. теми, ред. журналу «Громада» в Ньюкастелі, фундатор і голова Представництва ФУСА-КУА в Ньюкастелі.

ГОЛОЯД Василь, співосновник УГ Квінсленду.

ГОЛУБІНСЬКА Аня, танцюристка «Веселки» в Лідкомбі.

ГОЛУБІНСЬКИЙ Віктор, танцюрист «Веселки» в Лідкомбі.

ГОЛУБКО Михайло, член укр. спільноти в Сідней, фундатор ФУСА-КУА.

ГОЛУБОВИЧ ОЛЕГ (HOLUBOWYCZ OLEN). Нар. 21.11.1915 р. в м. Чернівці (Буковина). Помер 4.3.1993 р. в лікарні Аделаїди. Укр. католик. Був одружений. Дружина Фаруза, дочка д-р Оксана Голубович. Магістер права. До Австралії приїхав в 1949 році з Відня (Австрія). Негайно включився в укр. організоване життя. Став членом Укр. Громади Півд. Австралії, а згодом її головою. Був членом НТША, опрацьовував і виголошував доповіді для укр.

спільноти, а також для членів Наукового Товариства ім. Шевченка. Одну каденцію був головою Кр. Пласт. Старшини (відзначений орденом в золоті Св. Юрія).

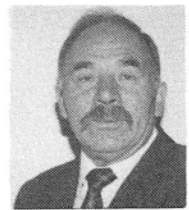
ГОМАН І., член укр. спільноти в Сідней, фундатор ФУСА-КУА.

ГОМЕН Н. Д. (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

ГОМЗЯК К. і О. — активні члени УКЦ в Брізбені.

ГОНЧАРИК Богдан, чл. Станиці ІУД УНА в Сідней.

ГОНЧАРЕНКО Валентин, сусп.-громадський діяч, голова УГ ЗА.

ГОРБАНЬ ВОЛОДИМИР (HORBAN WOLODYMYR). Нар. 1.8.1922 в с. Мшанець, р-н Зборівський, Тернопільська обл. Греко-католик, середня освіта. У 1942 р. забраний до Німеччини на примусові роботи, у 1946 р. одружився з Владиславою з роду П'ятек, у Німеччині народився син Ришард. До Австралії приїхав з родиною 27.9.1950 р. до табору Рашворт, де народилася дочка Галина. Постійно поселився у Джілонгу й тут активно включається у церковне й суспільно-громадське життя. Був членом Братства П.П.Б. і членом Управи 23 роки. Член філії УГВ у Джілонгу та Управи три роки. Член Пласт-Приятю і два роки член Управи. Фінансово і працею допоміг у будові Церкви П.П.Б., Народнього Дому, в розбудові пластової площі «Сокіл», на будову пам'ятника 1000-ліття Християнства України-церкви св. Володимира у Канберрі. Жертовний на церковні, сусп.-громадські і національні потреби. Передплатник «Вільної Думки».

ГОРБАНЬ ВЛАДИСЛАВА (HORBAN WLADYSLAWA) (дів. П'ятек). Нар. 15.12.1925 в с. Ленкавіца, пов. Тарнув, Польща. Католичка, нар. освіта. У 1943 виїхала до Німеччини на примусові роботи. У 1946 вийшла заміж за Володимира Горбаня. Народився син Ришард. У 1950 р. з родиною приїхала до Австралії, до табору Рашворт, де народилася дочка Галина. На постійно поселяється у Джілонгу й тут включається в церковно й суспільно-громадське життя, членка Сестрицтва П.П.Б. і Союзу Українок ім. Л. Українки, жертвна на церковні, сусп.-громадські і національні потреби.

ГОРБУНОВ Марко, добродій «ВД» в Сіднеї.

ГОРБУНОВ Юрій, свящ. УАПЦ в Канберрі.

ГОРБУТКО Семен і Анна (Тас.) — меценати ФУСА-КУА.

ГОРБУШКО Семен, член Управи УГ Тасманії.

ГОРВАТ В., добродій «ВД» у Вік.

ГОРГУС Іван, член Управи УГ АСТ.

ГОРДИНСЬКИЙ Петро, добродій «ВД», жертвний на укр. потреби.

ГОРДІЄВ ІГОР (GORDIJEV IHOR), науковець-економіст, чл. Світового Об'єднання Економістів, чл. і голова НТША, доцент NSW та Макворі університетів, чл. Етнічної Ради NSW, меценат-основоположник КУА, довголітній голова Академічної Ради та дирекції ФУСА, голова Центру Українознавчих Студій при унів. Макворі, автор численних наукових і публіцистичних праць.

ГОРДІЄВ Люба (мол.) учителька УШ В Лідкомбі.

ГОРДІЄВ ГУРІЙ, нар. 22.10.1911, інж.-геолог, чл. Інтернац. Асоціації Інженерної Геології, чл. Королівського Наукового Товариства НПВ, православний, церковно-громадський жертвний активіст, меценат ФУСА-КУА, добродій «Вільної Думки».

ГОРДІЄВ-Юхимець ЛЮБОВ, нар. 22.6.1907 в Полтаві, закінчила курси Метеорологів-Синоптиків в Ташкенті (Сер. Азія). До Австралії приїхала в 1951. Сусп.-гром. діячка, чл. Союзу Укр. Жінок та Сусп. Опіки, прес. реф. гол. управи Союзу Українок Австралії, редагувала та видавала журнал СУА «Наше Слово», редагувала жін. сторінку у «ВД», співробітник жіночих журналів Америки й Канади.

ГОРДІЄНКО Іван, член Управи УГ АСТ.

ГОРДІЄНКО Н. (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ГОРДІЄНКО МИКОЛА СЕВАСТІЯНОВИЧ (GORDIENKO N.). Нар. 19.10.1908 р. в Краснопільці, Харківська обл., православний. До Австралії приїхав 29.7.1949 р. з дружиною Олександрою (Бутенко) та дочкою Валентиною (тепер живе в Новій Зеландії). Дружина Олександра померла 10.1.1964 р. в Мельборні. Тепер одружений з Тамарою (Демидовською). Освіта — машино-будівельний Інститут. Інж.-механік. Працював в Австралії на заводі і проєктній фірмі, як конструктор. Член Укр. Громади Вікторії.

ГОРІЛЧЕНКО А. (Кв.), фундатор ФУСА-КУА.

ГОРІЛЬЧЕНКО Григорій, член Управи УГ АСТ.

ГОРЛАЧ Петро, активний член УГ ЗА.

ГОРОВИЙ С. і І. (Вік.) — фундатори ФУСА-КУА.

ГОРОДНА ОЛЕСЯ (HORODNY LUCY ALESIA). Нар. в Австралії 4.3.1957 р. у Квінбієні (NSW). Самітня. Член Парляменту Австралійської Столичної Території. Вища освіта (Австрал. Національний Університет). Закінчила Укр. Суб. школу у Квінбієні-Канберрі. Вибрана до Легіслятивної Асамблеї А.С.Т. від Партії Зелених. Працювала для Wilderness Society — для охорони лісів і природнього середовища.

ГОРСЬКИЙ Сергій, нар. 22.10.1893 в Катеринославі, юрист, в 1930-х роках був учителем на Закарпатті, один з організаторів Карп. Січі. До Австралії приїхав в 1949 р. Гром.-осв. діяч та фундатор укр. шкільництва у Брізбені.

ГОРЯЧКО СЕРГІЙ (HORIACZKO SERHIJ). Нар. 24.3.1896 в с. Гурівка, Олександрійського повіту на Херсонщині. Помер 14.3.1962 в Мельборні. Православний. До Австралії приїхав в 1951. Одружений, дружина †Валентина, сини: †Сергій, Володимир. Студент Саратовської гімназії, закінчив 1-шу Київську Військову школу 1.1.1916. На службі України від 29.3.1917, займав різні посади у Визвольній Боротьбі. Комендант сотні 6-ї Січової Стрілецької Дивізії.

Поранений на станції Крути 18.1.1918. Учасник 2-го Зимового Походу в складі середньої групи полк. Палія-Сидоріянського і був поранений біля станції Жмеринка 14.10.1921. Брав активну участь в національно-громадській праці і був незмінним головою Союзу Українських Комбатантів Вікторії з 1955 року.

ГОШОВСЬКИЙ Степан, чл. укр. спільноти в Канберрі, добродій «ВД».

ГОШОВСЬКА Стефанія, сусп. гром. активістка, добродій ФУСА-КУА та «ВД».

ГОШОВСЬКА Славка, активна пластунка, дир. ФУСА.

ГОШОВСЬКИЙ Микола, гром. діяч у Кабраматті, НПВ.

ГРАБИК ЖДАН-МИХАЙЛО (HRAVUK MYCHAJLO-BORYS). Нар. в с. Собятин, повіт Ярослав. Помер 22.7.1974. До Австралії приїхав 22.7.1949. Одружився з австралійкою, троє дітей. Середня освіта, підприємець. Один із чільних воїнів УПА та членів ОУН. Після прибуття з Рейдом УПА в амер. зону емігрує до Австралії (Сіднею), де бере активну участь, як один із чільних діячів в організованому громадсько-політичному житті.

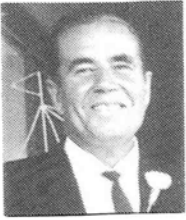

ГРАБОВЕНСЬКИЙ ГРИГОРІЙ (HRAWOWENSKYJ HRYHORIJ). Нар. 26.9.1921 в с. Татариніві, Львівська обл. Укр. католик. До Австралії приїхав 19.9.1949. Одружений. Дружина Віра з дому Якименко. Діти Галя і Надя. Освіта: 6 клас. Меценат КУА, фундатор Дому Української Молоді, жертводавець на українські потреби. Передплатник «Вільної Думки».

ГРАБОВЕНСЬКА ВІРА (HRAWOWENSKA VIRA), дівоче Якименко. Нар. 25.12.1922 р. в селі Шабельники, Черкаська обл. Одружена, чоловік Григорій Грабовенський. Діти Галя і Надя. Православна. До Австралії приїхала 19.9.1949 р. Жертвна разом з чоловіком на українські потреби.

ГРАБОВСЬКИЙ Семен, комбатант, жертвний чл. УГВ.

ГРАБОВСЬКИЙ МИРОН (GRABOWSKI MYRON). Нар. 8.1.1922 р. в с. Воля Якубова, р-н Дрогобич, Україна. До Австралії приїхав 19.3.1949 р. Помер 19.12.1991 р. Одружений з Антоніною (дів. Процак). Укр. катол. Діти: Марія (нар. 21.5.46), Галина (нар. 21.10.47), Василь (нар. 4.5.1956). Будівельник, освіта середня. Співосновник Укр. Громади в Квінбісні, довгі роки диригент гром. хору, довголітній член управи УГ (кілька років голова). Член

аматорського гуртка та Батьк. Комітету. Відповідальний майстер першого Укр. дому, жертводавець на першій і другий Нар. Доми та на громадські, політичні й церковні цілі. Відповідальний майстер будови церкви св. Михаїла. Довголітній член і голова Братства св. Михаїла. Вважається одним з найбільш заслужених членів укр. спільноти в Квінбісні.

ГРАБОВСЬКА АНТОНІНА (GRABOWSKI ANTONINA) (дівоче Процак). Нар. 4.3.1918 р. в с. Надибу, р-н Самбір, Україна. Померла 14.10.1992 р. До Австралії приїхала в червні 1949 р. Одружена з Мироном. Діти: Марія (8.5.1946), Галина (21.10.47), Василь (4.5.1956). Домашня господиня і кравчиня. Допомогала при влаштуванні різних імпрез. Активна в громадському та церковному житті.

ГРЕБЕНЮК Іван, фотограф, чл. Імпрез. Ком. УГ Кабраматта-Ферфілд.

Марія і Іван Грешко — Спонсори-Меценати ЕДУА

ГРЕШКО ІВАН (HRESHKO JOHN). Нар. 2.1.1920 в с. Страбичово, округа Мукачево, Закарпатська обл. Греко-катол. До Австралії приїхав 13.3.1949. Одружений. Закінчив 8 нар. клас і електричні курси в Німеччині. Кол. член Пласту та Закарпатської Січі (1938). Перейшов вишкіл у Хусті і став комендантом у с. Страбичово. У зв'язку з мадярською окупацією змушений виїхати через Словаччину до Німеччини. У Берліні член спорт. клубу й хору, а після війни — в Регенсбурзі до 1949 р., а відтак виїхав до Австралії.

ГРЕШКО МАРІЯ (HRESHKO MARIA) (дів. Грицак). Нар. 15.2.1949 р. в с. Піло, Ів.-Франківська обл. Україна. Греко-катол. До Австралії приїхала 30.12.1949. Нар. Школа. Одружена. Член Укр. Клубу Старших. В 1941 році 16-літню німці забрали на примусову важку роботу до фермера в Німеччині. З 1949 р., приїхавши до Австралії, жила в Саншайні (Вікторія).

ГРЕЩУК ТЕОДОЗІЙ (HRESZCZUK TEODOZIJ). Нар. 16.2.1919 в с. Кобиля, Збараж, Тернопільська обл. Греко-католик. Нар. освіта. Одружений з Параскевією Гаць. Діти: Анна, Стефан, Софія, Євген, Петро, Павло та Михайло. До Австралії приїхав 17.4.1950. Працював у Вотор Борд (34 р.). Довголітній член Укр. Громади Кабраматта-Ферфілд та її управи — скарбник та по сьогодні господар. Брав численну участь при будові обидвох Громадських

Домів у Кабраматті. Член і директор футбольного клубу «Київ» до його закриття. Член церк. хору Св. Андрія та гром. хору «Боян-Сурма», меценат КУА, добродій «ВД» та жертводавець на укр. потреби.

ГРЕЩУК ПАРАСКЕВІЯ (дів. Гаць) (HRESZCZUK PARASKEWIA). Нар. 3.5.1925 в с. Шишківці, Броди, Львівська обл. Нар. освіта, греко-католичка. Одружена з Теодозієм Грещуком. До Австралії (Сіднею) приїхала в 1950. Діти: Анна і Стефан (близнята), Софія, Євген, Петро, Павло і Михайло. Внуки: Андрій, Таня, Лариса, Соня, Стефан, Тереса, Марко, Данило, Матвій, Адам, Йошува, і Микола. Членка Союзу Українок і церковного

хору. Працювала прибиральницею в школі. Жертвна на українські потреби. Коли серце радіє чи сумус пише вірші.

ГРЕЩУК СТЕФАН (HRESZCZUK STEFAN). Нар. 13.5.1948 в с. Рикенфілд, Німеччина. До Австралії (Сіднею) приїхав з батьками і сестрами Анною (близнята) і Софією. Укр. греко-католик. Одружений з Ніною Романов. Діти: Андрій, Таня, Лариса та Соня. Вищу освіту здобув у Чарлс Стейт Унів. (Graduate Diploma of Bus. Training and Management Development). Працює при Тельстра Проджект Менеджером (Project Manager, Telstra). Належав до

Пласту. Вчився в укр. суб. школі ім. Т. Шевченка в Кабраматті. Член УГ Кабраматта-Ферфілд і Муж Довір'я. Майор Австрал. військової резерви.

ГРЕЩУК ЄВГЕН (HRESZCZUK EWHEN). Нар. 2.8.1953 в Сіднеї. Греко-католик. Одружений з Анною Томпсон (Anne Thompson). Вчився в укр. суб. школі ім. Т. Шевченка в Кабраматті. Працює в поліції (NSW Police Force). Діти: Данило, Матвій, Адам. Кол. Член Пласту, Займається морським спортом (Skipper, Sydney-Hobart Yacht Race, 12 yrs) та різними морськими перегонами в усьому світі.

ГРЕЩУК ПЕТРО (HRESZCZUK PETER). Нар. 18.5.1961 в Ліверпулі (НПВ). Укр. греко-католик. Вчився в укр. суб. школі ім. Т. Шевченка в Кабраматті. Праця: Regional Manager, Asia Pacific Region, IBM. Член Пласту, член Інтернац. Олімп. Спортивного Комітету та є «International Beach Volleyball Referee» (бере участь по цілому світі).

ГРЕЩУК ПАВЛО (HRESZCZUK PAUL). Нар. 13.5.1964 в Сіднеї. Укр. греко-католик. Працює при Village Mowers (Workshop Assistant). Вчився в укр. суб. школі ім. Т. Шевченка в Кабраматті. Член УГ Кабраматта-Ферфілд. Служить при Volunteer Patrol, Sydney. Далі вчиться, щоб отримати працю на кораблях.

ГРЕЩУК МИХАЙЛО (HRESZCZUK MICHAEL). Нар. 7.6.1967 в Сіднеї. Укр. греко-католик. Одружений з Шерей Гарвуд (Sharie Harwood) 2.3.1992. Діти: Йошуа і Ніколай. Працює при Тельстра (Test and Diagnose Specialist). Вчився в укр. суб. школі ім. Т. Шевченка в Кабраматті. Капітан Укр. Гольф-Клубу в Сіднеї. Кол. голова Церковного Молодечого Хору при церкві Св. Андрія в Лідкомбі.

ГРЕЩУК АНДРІЙ (HRESZCZUK ANDREW). Нар. 29.8.1971 в Сіднеї. Греко-католик. Одружений з Аменда Голдінг (Amanda Golding). Вчився в укр. суб. школі ім. Т. Шевченка в Кабраматті. Вищу освіту здобув у Сідн. Університеті (Bachelor of Physiotherapy). Працює у власному Нарелен Центрі Фізіотерапії (Narellan Physiotherapy Centre). Любитель гри в теніс та футбол і після професійної праці допомагає різним футбольним клубам у лікуванні ушкоджених гравців під час змагань.

ГРИБИК МАКСИМ (HRYBYUK MAKSYM). Нар. 2.2.1920 в с. Протеси Жидачівського р-ну, Львівської обл. Український католик. До Австралії приїхав 23.12.1948. Самітний. Нар. освіта. Член УГПА, хору «Гомін», співзасновник і управитель бібліотеки Укр. Громади в Аделаїді. Дав стипендію для студентки медицини в Бразилії. Член ОУН. 10 місяців скривався перед НКВД, арештований 21.4.41, чудом врятувався з стрийської тюрми 1.7.1941, був свідком витягнених з каналу трутів 50 розстріляних та помордованих жінок і чоловіків.

ГРИВКА Євгенія, активна чл. Союзу Українок в Сефтоні (НПВ).

ГРИВКА Теодор, чл. укр. спільноти в Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА.

ГРИВКА Пилип, працівник по комп'ютерах, пластун Станиці Сідней.

ГРИВНАК Григорій (одружений з Марією), гром. активіст, меценат ФУСА-КУА, добродій «Вільної Думки», жертвний на укр. потреби.

ГРИГОРЕНКО ІЛЛЯ (HRYHORENKO ILIA). Нар. 4.8.1927 в станиці Руська на Кубані. Православний. Парафіянин Святопреображенської Парафії УАПЦ. Одружений. Дружина Галина. Діти: Степан, Володимир, Микола, Таня, Ліда, Олександра та Оля. Неповносередня технічна освіта. Професійний водій багатотонних вантажних автомашин та автобусів громадського транспорту. Приїхав до Австралії 30.12.1949. На початках працював в департаменті Пошти та Телеграфу, на плантаціях цукрової тростини, пізніше в будівельній індустрії та міському транспорті. Член Парафіяльної Ради Святопреображенської Парафії УАПЦ в місті Блектавні. Завідуючий її господарською частиною. Член Українського Товариського Клубу. Жертводавець на церковні та громадські потреби в Австралії та Україні. Козак та член Старшини 33-го Куреня УВК ім. короля Данила Романовича Галицького та Волинського.

та Телеграфу, на плантаціях цукрової тростини, пізніше в будівельній індустрії та міському транспорті. Член Парафіяльної Ради Святопреображенської Парафії УАПЦ в місті Блектавні. Завідуючий її господарською частиною. Член Українського Товариського Клубу. Жертводавець на церковні та громадські потреби в Австралії та Україні. Козак та член Старшини 33-го Куреня УВК ім. короля Данила Романовича Галицького та Волинського.

ГРИГОРЕНКО ГАЛИНА (HRYHORENKO HELEN). Дівоче прізвище Лук'яненко. Нар. 10.8.1926 р. в с. Бандино Кам'янецького р-ну Черкаської обл. Православна. Парафіянка Святопреображенської Парафії УАПЦ. Одружена. Чоловік Ілля. Діти: Степан, Володимир, Микола, Таня, Оля, Ліда, Олександра та Оля. Неповносередня освіта. Приїхала до Австралії 2.5.1950. Працювала в місцевій легкій та харчовій індустрії. Активна працівниця в Пласт-прияті, Балеті «Дніпро», українському шкільництві та суспільній опіці. Членка Союзу Українок та Української Громади м. Блектавні. Довголітня

Членка Союзу Українок та Української Громади м. Блектавні. Довголітня

Заступниця Старшої Сестриці Сестрицтва Святопреображенської церкви УАПЦ. Жертводавець на церковні та громадські потреби в Австралії та Україні. Козачка 33-го Куреня УВК ім. короля Данила Романовича Галицького та Волинського.

ГРИГОРОВИЧ Борис, гром.-політ. діяч у Сіднеї, добродій ФУСА-КУА.

ГРИГОРЦІВ СЕВЕРИН (HRYHORCIW SEVERYN). Нар. 8.3.1918 в с. Мишин, р-н Коломия, Ів.-Франк. обл. Одружений з Софією Мерцало; діти Степан і Оксана, внук Марко. Гімназію закінчив матурою в Коломиї. Студіював хемію у Львівській політехніці, отримавши в 1944 році звання інженера. За націоналістичні переконання був чотири рази арештований поляками, один рік сидів за сов. влади у в'язниці на вул. Лонцого та у Бригітках. На еміграції в Німеччині працював в УНРА й IPO, а в Інгольштаті зорганізував і був директором школи технічних курсів для підготовки техніків-ремісників, імігрантів до Америки, Канади й Австралії. За цю працю отримав від амер. властей нагороду — «статус офіцера другої кляси». До Австралії приїхав у 1949 р. Після контрактної праці (1 рік) працював керівником аналітичної лабораторії у фабриці фарб, а після нострифікації студій працював інженером-хеміком до пенсійного віку у військовому Експериментальному Інституті в Салзбурі (ПА). Увесь час активний в укр. громадсько-політичному житті: допомагав фінансово будувати Нар. Дім в Аделаїді, був членом Укр.-Австрал. Т-ва «Гуд нейбор Кансіл», організовував дискусійні вечори, багато років був членом управи УГ ПА (5 каденцій — голова Укр. Громади), 20 років — учитель Укр. школи, був членом Укр. Центр. Шк. Ради. Був промовцем на політ. протестаційних демонстраціях, будучи довгі роки членом Комітету Поневолених Народів. В 1969 р. зорганізував Мовно-Літер. Гурток у Півд. Австралії, будучи 10 років його головою. Був першим головою Пласт-Приятю, відтак довгі роки був членом управ СУМу. Як активний член АБН, Антибольшевицької Ліги, як голова (10 років) Ліги Визв. України (ЛВУ) двічі брав участь у з'їздах Світ. Конгресу Вільних Українців (СКВУ) у США й Канаді, одночасно будучи делегатом на з'їзди СУМу. Зорганізував Об'єднання Жінок ЛВУ, багато років був диктором Укр. Радіо. Як член управи УГПА провадить її бібліотеку й Інформ. Центр, в якому виголошуються доповіді й висвітлюються відеофільми з укр. життя.

ГРИНЕВИЧ Володимир, нар. 23.3.1896 у Львові. Чотовий УГА та Січових Стрільців, юрист-суддя у Львові. До Австралії (Мельборну) приїхав у 1949 р. Сусп.-гром. діяч, голова Суду СУОА та Контр. Комісії УГВ. Помер 10.4.1958 в Мельборні.

ГРИНЕВИЧ Ігор, пластовий діяч у Мельборні.

ГРИНЕВИЧ Йосип, громадський діяч, довголітній секретар УГ в Сіднеї, основоположник і меценат ФУСА-КУА, добродій «Вільної Думки», спонсор-жертводавець ЕДУА.

ГРИНЕВИЧ ОЛЕГ (HRYNEWYTSCH OLEH). Нар. 29.4.1912 року в Галичині. Греко-католик. До Австралії (Сіднею) приїхав 13.5.1949 року. Помер 2.9.1965 року. Одружений з Тамарою (дівоче Кушакевич). Донька Лідія. Вища освіта. Жертвний й активний член Української Громади та інших громадських організацій.

ГРИНЕВИЧ Тамара, діячка Сусп. Опіки СУ В Сіднеї, добродій ФУСА-КУА.

ГРИНКЕВИЧ Осип, адвокат, гром. діяч, нар. 13.11.1892 в Тернополі, старшина в австрійській армії та поручник УГА. До Австралії приїхав у 1950 р. Гром. діяч, голова Суду СУОА (1960-63), провідний член УГВ.

ГРИНЮК Дмитро, добродій ФУСА-КУА, активний українець у Сіднеї.

ГРИЦАЙ Яків, чл. Станиці ІУД УНА в Сіднеї, меценат ФУСА-КУА, добродій «Вільної Думки».

ГРИЦІВ Л. В. (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ГРИЦІВ Роман, чл. укр. спільноти в Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА.

ГРИЦІВ Степан, гром.-пол. діяч (Вік.)

ГРИЦІВ Степан, гром.-політ. діяч у Вікторії, фундатор ФУСА-КУА.

ГРИЦІВ РОМАН (HRYCIW ROMAN). Нар. 8.8.1924 в с. Підвисоке, Бережанський р-н, Тернопільська обл. УКЦ. До Австралії приїхав в 1950 році. Кваліфікований робітник, член Укр. Громади.

ГРИЦУК Олександр, свящ. УАПЦ у Водонзі, Вік.

ГРИЦЬКО-«ЦЯПКА» ДМИТРО (HRYCKO DMYTRO). Нар. 29.10.1921 р. в с. Вапівці, Перемиського повіту. Син Михайла і Анни з дому Серевко. Укр. греко-католик. До Австралії приїхав 21.1.1960 року. Одружений. Дружина Стефанія. Діти: Роман, Дарія, Анна, Михайло — усі члени СУМу. Освіта: 7 кл. нар. школи, маляр. Член Укр. Повстанської Армії від 1944 р. по 1947 на Землях Закерзоння. Був ранений. Ув'язнений 1947 року на 10 років. В УПА

випускник Підстаршинської Школи із ступенем Старший Вістун. Член ОУН на рідних землях. В Австралії бере активну участь в українському житті: довголітній голова Станиці УПА в Австралії, член СУМу (секретар Крайової Управи), ЛВУ, Укр. Громади в Блектавні. Автор двох книжок про УПА: «Ліс горить» і «Ліс наш Батько» та збірника віршів «Вчора, нині і завтра», які вийшли в Україні. Співробітник «ВД» та муж довір'я ЕДУА.

ГРИЦЬКО СТЕФАНІЯ (HRYCKO STEFANIA) (з дому Хома), дочка Марії Шляхтич і Пилипа Хоми). Нар. 5.5.1926 року в с. Улюч, пов. Березів. Укр. гр.-католичка. До Австралії приїхала 21.1.1960 року. Одружена з Дмитром. Діти: Роман, Дарія, Анна, Михайло. Закінчила 5 кл., робітниця на фабриці, господиня дома. Виховала 4 дітей. Членка Парафії Св. Андрія в Лідкомбі, бере участь в усіх українських демонстраціях, підтримує чоловіка у всіх його

починах, допомігши збудувати щасливе родинне життя. Перед приїздом до Австралії була репресована в Польщі, вигнана зі свого дому внаслідок Акції «Вісла». Одного брата повісили поляки в Ряшеві за участь в лавах УПА, а другий 10 років відсидів у в'язниці.

ГРИЦУК Микола, добродій «ВД» у Вік.

ГРИН-БОЙКО Пилип, архітектор, журналіст, чл. НТША, чл. Спілки Архітекторів та Т-ва Укр. Інженерів в Австралії, сусп.-гром. діяч у Сіднеї, Воллонгону й Канберрі. Співробітник і добродій «ВД» та інших укр. часописів, добродій ФУСА-КУА.

ГРОБЕЛЬКО Остап, член Управи УГ АСТ.

ГРУДКА МАЯ (з дому Островська) (HRUDKA MAJA). Нар. 18.1.1925 в м. Красноград, Харківської обл., Україна. Православна. До Австралії (Аделаїди) приїхала 22.7.1949 р. Освіта: Diploma in Nursing Administration, College of Nursing Australia, 1977; Fellow of the College of Nursing, Australia. Certificates in: General Nursing and Psychiatric Nursing. In 1980, as Director of Nursing, commissioned a new psychiatric hospital in Geelong. 1981-88, займала посаду Superintendent of Nursing Services, Mental Health Authority, Health Department Victoria: responsible for education and administration of over 4800

psychiatric nursing personnel in 22 hospitals and 30 clinics. Member Advisory Committee for Preston Institute of Technology and Footscray College. Членка Української Громади: 1951-54 в Аделаїді. Від 1954 — у Вікторії. 1960-61 секретарка УГВ. В 70-их роках, протягом декількох років, репрезентувала УГВ в Ethnic Community Council, Vic. including: Member, Committee on the Ethnic Aged; Member, Steering Com. for the study of the needs of ethnic aged. Member Amnesty International. Фундаторка Українського Народнього Дому в Ессендоні. Прихильниця Української Науки — Лекторат Україністики в Університеті ім. Монаша, Мельборн. Меценат Українського Дому Старших.

Членка СУА від 1951 р.: в Аделаїді — секретарка Стейтової Управи П.А. 1952-53; у Вікторії — від 1954 р. перша голова відділу в Балараті 1955-56; секретарка Крайової Управи 1957-59 (осідок в Мельборні); 1959-66 — членка Стейтової Управи в Мельборні (з перервами). 12.6.1966 — 27.10.1968 — голова Стейтової Управи Вік.; 1968-89 — членка, секретарка або заступниця голови Стейтової Управи СУВ. 1967-1970 і 1973-1980 — містоглова Крайової Управи СУА та організаційна (або зовнішні зв'язки) і співвидавець журналу «Наше Слово». В роках 1972 і 1977 виконувала обов'язки голови СУВ. Від 1992 по сьогодні — голова Крайової Управи СУА. Репрезентація: National Council of Women of Victoria; United Nations Association of Australia; Captive Nations Council in Vic. — President of Ladies Auxiliary — organised an International Ball — guest of honour: Sir Henry Winneke and Lady Winnike, Governor of Victoria. В жовтні 1973 р. репрезентувала СУА на Конгресі Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) та в конференції Світового Конгресу Вільних Українців (СКВУ), Торонто, Канада. В 1974 р. координувала турне по Австралії української співачки Галини Андреадіс. В 1977 р. гостила д-р Мері Бек, директора Українського Інформаційного Бюро, США. В 1979 р. координувала побут і разом з головою СУА, сл. п. Л. Гаєвською супроводила по Австралії Надію Світличну з 2-ма дітьми.

1958-66 — член СУМ-у. Вела дві дівочі ланки. Відбула 6 таборів, на яких вела першу допомогу. Перевела курси 1-ої допомоги на двох таборах Пласту. Від 70-тих років по сьогодні — членка комітету Оборони Тереслідуваних, тепер Комітет Допомоги Україні. Від 10.3.68 до 11.9.71 — голова комітету Українського Дому Старших. Від 1984 р. по сьогодні — голова Т-ва Українського Дому Старших Інк. Автор численних доповідей, дописів і звітів.

ГРУБСЬКА Л., активна чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

ГРУЗЕВИЧ Анна, членка Управи Союзу Українок у Перті.

ГРУЗЕВИЧ Михайло, активний член УГ ЗА.

ГРУШЕЦЬКИЙ Петро, правосл. священник, нар. 11.5.1900 в Дружкополі Городівського р-ну (Волинь). Учасник Юнацької школи УНР. До Австралії (Аделаїди) приїхав в 1949 р. Засновник Св.-Михайлівської парафії УАПЦ, відтак УПЦА.

ГРУШЕЦЬКИЙ ІВАН (HRUSZECKY IVAN). Нар. 25.9.1901 в Києві, пом. 31.12.1976 в Мельборні. Православний. Одружений з Неонілою Рибакінь, син Неван. До Австралії приїхав 6.9.1948. В юнацькому віці вступив до Армії Укр. Нар. Республіки, де здобув ранг поручника. Після відступу Армії до Польщі і її розв'язання переїхав до Чехо-Словаччини, де студіював економіку в Празькій Політехніці. Був увесь час діяльний в українському житті.

Під час Великого Голодомору видав власним коштом кілька чисел газети УКРАЇНА чеською мовою для інформації довкілля про трагічні події в Україні. У 1938 р. переїхав на Закарпаття, щоб помагати в установленні Закарпатської України, за що потім покутував у мадярських тюрмах. 1945 р. виїхав з родиною до Німеччини, де був заступником коменданта табору переміщених осіб Лягарде в Ашаффенбурзі. В Австралії відразу почав організувати українське життя і домагатися в уряді визнання українців як окремої статистичної групи. Був засновником і першим головою Української

Громади Вікторії (1949), як також організатором першого з'їзду Об'єднання Українців Австралії (1950). Як член Укр. Соціалістичної Партії (під пров. Панаса Феденка), активно підтримував державний центр УНР. Був у провіді Союзу Укр. Комбатантів і У.А.П.Ц. Дописував до церковних і громадських публікацій. Щедро жертвував на українські справи, нагороджений грамотою Фондації Українознавчих Студій в Австралії.

ГРУШЕЦЬКА НЕОНІЛА д-р (HRUSZECKY NEONILA), дів. Рибакінь. Нар. 1.1.1902 в Кременці на Волині, пом. 19.3.1983 в Мельборні. Православна. Одружена з Іваном Грушецьким, син Неван. До Австралії приїхала 6.9.1948. По закінченні середньої освіти виїхала до Чехо-Словаччини на студії медицини в Карловім університеті в Празі. Здобувши звання доктора 1930 р., практикувала як лікар-психіатр в державних установах до 1945, коли виїхала з родиною до Німеччини, де була лікарем в таборі переміщених осіб в Ашаффенбурзі. В Австралії її диплом не був визнаний, і тому працювала в лікарнях не у своїй професії, а пізніше в лабораторії дослідів індустріальних занецинь крові. Була постійно членом Української Громади Вікторії, Союзу Українок та У.А.П.Ц.

ГРУШЕЦЬКИЙ НЕВАН НІКАНДЕР (HRUSZECKY NEVAN). Нар. 20.10.1930 в Празі, Чехо-Словаччина. Православний. До Австралії приїхав 6.9.1948. Одружений з Анастасією Дроботюк. Діти Ірина та Богдан, сім онуків. Початкова і нижча середня освіта в Чехії, далі гімназія в перехідному таборі Ашаффенбург. В Австралії закінчив економічно-комерційний факультет в University of Melbourne як Bachelor of Commerce та Qualified Accountant і працював за фахом у державній установі. Активний в укр. громадському житті, де в різні роки був членом управ Пласту, СУОА, УГВ, Св. Покровської церкви, Допомогового Фонду Українознавчих Студій та Літературно-мистецького клубу ім. В. Симоненка. Був одним із організаторів і першим головою Радіокомітету і представником УГВ в радіостанції 3ZZ, а в українському радіо працював 13 років як диктор і радіожурналіст. 23 роки вчителював в укр. суботній школі в Нобл Парку і 22 роки був фінансовим референтом Укр. Центральної Шкільної Ради. Дописував до газет і журналів, а його літературні твори, переважно гуморески, друкувалися в альманасі «Новий обрій» та заморських публікаціях, вірші у збірці укр. поетів Австралії «З-під евкаліптів». Драматична п'єса на три дії «Незнані герої» була відзначена 1956 в конкурсі СУОА на кращий драматичний твір.

ГРУШЕЦЬКА АНАСТАСІЯ (HRUSZECKY ANASTASIA), дів. Дроботюк. Нар. 10.12.1935 в Люб'язі на Поліссі. Православна. До Австралії приїхала 1949. Одружена з Неваном Грушецьким, діти Ірина та Богдан, сім онуків. Освіта: гімназія в таборі Елванген, музична консерваторія ім. Мельби в Мельборні, де здобула стипендію. Виступала як співачка-солістка, була членом першого громадського хору під диригентурою О. Куціля, пізніше хору «Чайка» дир. Ст. Кореня, і церковного хору Св. Покровської парафії, яким деякий час керувала. Брала участь у Театрі Малих Форм під проводом Мих. Кліоновського. 16 років була вчителькою в укр. суботній школі в Нобл Парку, де також керувала шкільним хором. 13 років працювала в державному українському радіо як диктор і укладач програм, а в часі пересилання на станції 3ZZ також як технічний оператор. Член Укр. Громади Вікторії, Пласту, Союзу Українок, Допомогового Фонду Українознавчих Студій та Літературно-мистецького клубу ім. Василя Симоненка.

ГРУШИЦЬКА Марія, основниця ОУЖ в Кабраматті.

ГРУШИЦЬКИЙ Юрій, активний чл. УГ в Кабраматті, фундатор ФУСА-КУА.

ГРУШКЕВИЧ Т., гром.-пластовий діяч у Ньюкастелі, співробітник «ВД».

ГУБИК О., кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

ГУДОВСЬКИЙ В., активний член УГ ЗА.

ГУЗІЙ Анна (НПВ), меценат ФУСА-КУА, фундатор «Вільної Думки», жертвна на укр. потреби.

ГУЗІЙ Василь, гром. активіст (НПВ), меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД», жертвний на укр. потреби.

ГУЗІЙ Олекса (нар. 9.3.1926) помер у Мельборні в березні 1956 р.

ГУЗІЙ Петро, гром. діяч у Сіднеї.

ГУЗІЙ Роман, пластун, член Укр. Т-ва Інженерів, дир. кооп. «Карпати».

ГУЗІЙ Анна, активна чл. СУ ім. Н. Кобринської в Кабраматті.

ГУЗІЙЧУК ТЕОДОР (HUZIJCNUK TEODOR). Нар. 20.6.1910, Великі Ключі, Коломия. Приїхав до Австралії 1949. Укр. католик. Одружений. Освіта народня. Тесляр. Засновик Укр. Громади і учасник мистецьких сил Західнього Сіднею. Референт церковних імпрез і фундатор церкви Св. Андрія. Фундатор Нар. Дому, Дому Укр. Молоді та інших споруд. Членство: ОУН, АБН, ЛВУ і СУМ. В домі родини Гузійчуків довгий час була канцелярія СУМ. Там же відбулася зустріч членів ОУН з Ярославом Стецьком.

ГУЗІЙЧУК МАРІЯ (дівоче — МУЗИКА) (HUZIJCNUK MARIJA). Нар. 25.9.1922 в с. Дубівці, пов. Тернопіль. До Австралії приїхала 1949 р. Українська католичка. Одружена. Освіта народня. Професійна вишивальниця і куховарка. Членство: Союз Українок ім. О. Басараб, ЛВУ, СУМ і УГ. Жертвна на укр. цілі та будови. Навчала дітей вишивання при сестрицтві церкви Св. Андрія в Сіднеї. Фундаторка ДУМУ та інших сумівських об'єктів.

ГУК В. (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ГУЛИК ВАСИЛЬ (HULYK WASYL). Нар. 28.3.1929 р. в с. Мала Купля, Волинь. Укр. католик. Одружений. Дружина Дайна. Син Іван. Внучка Мікейла. До Австралії приїхав в жовтні 1949 року. Автомеханік (York Motors. Supervisor for Dunlop Bedding). Був головою Батьківського комітету та брав участь при будові Громадського дому УГ Кабраматта-Ферфілд, відпрацювавши 120 годин. Фундатор храму св. Андрія та монастиря в Лідкомбі і храму св. Володимира в Канберрі. Збірщик і член Братства св. Андрія в Лідкомбі протягом 31 років.

ГУЛОВАТИЙ Василь, активний чл. укр. спільноти в Сіднеї, добродій «ВД».

ГУЛЬ С., добродій «ВД» в Сіднеї.

ГУЛЬ ВОЛОДИМИР (HUL WOLODYMYR). Нар. 29.3.1923 р. на Львівщині (Зах. Україна). Нар. освіта. Одружений з Анною Башко. Діти: Петро і Мар'ян. В Австралії працював фабричним робітником. Був активним громадським діячем, головою Української Громади Кабраматта-Ферфілд, жертводавцем на українські цілі, добродієм «ВД». Помер 7.5.1972 р.

ГУЛЬ АННА (HUL ANNA), чл. СУА, УКЦ, була одружена з бл. п. Володимиром, жертводавець на українські потреби, передплачує і жертвує на пресфонд «ВД», спонсор-фундатор ЕДУА.

ГУЛЯК МИХАЙЛО МАТВІЙОВИЧ (HULAK M). Народився 15-го лютого 1889 року в с. Гулі на Поділлі в заможній національно свідомій на Поділлі родині Гуляк-Гулевич. Православний, одружений з Саномією Гроссман (нар. 1897 р.). Діти: Ірина, Людмила і Ернест. Ще в перших місяцях більшовицької влади у 1918-19 роках шість братів Михайла були замучені і розстріляні, а решта численної родини була розпорошена по відновленій большевицькій імперії і пропала без сліду. Закінчив Кам'янець-Подільську гімназію і політично-економічний факультет Київського університету.

Михайло Гуляк брав активну участь у студентському ліберальному русі в Києві, за що був переслідуваний царською охрункою. Покликаний до війська на початку 1-ої світової війни, дослужився ранги капітана.

Революція 1917-го року застала його на західньому фронті, де після большевицького перевороту його заарештовано. Тільки

дякуючи щасливим обставинам, Михайло Гуляк врятувався від смерті і повернувся до рідного села в тифозній гарячці.

Після виздоровлення Михайло Гуляк вступив до перших українських військових формацій в Кам'янець-Подільському, а наприкінці 1919 року Міністерство Народного Господарства поклало його на становище інспектора Господарської частини при Ново-Ушицькій Повітовій Управі.

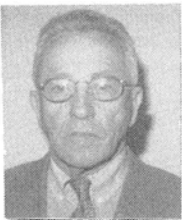
У жовтні 1920 року Михайло Гуляк отримав призначення до Української Торговельної Місії при Дипломатичному Корпусі у Варшаві, де рівночасно співпрацює з Відділом Червоного Хреста.

Після підписання мирного пакту поляками в Ризі Михайло Гуляк був інтернований в одному із таборів для колишніх українських службовців, а після звільнення переїхав до Тернопільщини. Організував там торговельну спілку, з рамени якої часто виїжджав за кордон.

В 1930-их роках був головним директором Рільничого Об'єднання. В 1938 році став директором великої фабрики скла в Надвірній (Станиславівський повіт). Тут і застала Михайла Гуляка Друга Світова війна і він був призначений тамошнім українським урядом інспектором державних лісів.

За німецької окупації організував в Станиславові (Івано-Франківську) власне підприємство, що дало йому можливість допомагати українській еміграції з Центральних Земель України.

Прибувши до Австралії в 1949 році з родиною — дружиною Саномією та дітьми Іриною, Людмилою й Ернестом — всеціло присвятився суспільно-громадській й церковній діяльності. Був він декілька років головою Комітету громадсько-церковного поєднання, одним з ініціаторів побудови Храму св. Покрови в Гомбуші, чільним членом багатьох організацій, а смерть 11 серпня 1958 року захопила його на почесному становищі голови Суду Української Громади, голови Комітету набуття Українського Центрального Дому в Сідней та голови Редакційної Ради часопису «Вільна Думка», до якої написав десятки статей на громадські й економічні теми.

ГУЛЯК ЕРНЕСТ А. (HULAK ERNEST). Нар. 4.12.1927 в Копичинцях, Тернопільщина. Католик. Одружений з Наталією Оглезнев. Діти: Михайло (1959-1981), Наталія (нар. 1960). Внуки: Петро, Михайло, Ерік і Джефіка. Незакінчена вища освіта: право в Інзбруці (Австрія), економіка — Сіднейський університет та мистецтво в студії «Andreas Hoffer», а від 1948 року в «Academie Julian» в Парижі аж до виїзду в 1949 до Австралії, а відтак

в «East Sydney Technical College». Від 1954 почав власне підприємство в провізії земельних ділянок, планування та побудови проєктів. Колекціонер і любитель мистецтва.

ГУЛЯК НАТАЛІЯ (дів. Оглєзнев) (HULAK NATALIA). Нар. 1935 р. в Харбїні (Манджурїя, Китай). Православна. Одружена в 1955. Чоловік Ернест. Дїти: Михайло (1959-1981), Наталїя (нар. 1960). Внуки: Петро, Михайло, Ерік і Джефіка. Незакінчена вища освіта: 2 роки в Сїднейському університеті (Arts). Спільник і співпрацівник в родинному підприємстві в будівельній індустрії. Любитель мистецтва, природи і подорожування.

Родина бл. п. Володимира Гуля — спонсори-фундатори ЕДУА: зліва син Мар'ян-Володимир, дружина Анна, Володимир Гуль, син Петро-Мар'ян

ГУМЕНЮК ІВАН (HUMENIUK JOHN). Нар. 25.11.1925 в Скалі Подільській (над Збручем, Тернопільська обл.). Греко-катол. Середня освіта. В 1942 висланий до Німеччини на примусову роботу, працював у різних підприємствах до капітуляції Німеччини, а після війни працював шлюсарем-машиністом у Дїсельдорфі на фабриці «DEMAG» до половини 1950 р. До Австралії (Ньюкастелю) приїхав кораблем «ROMA» 18.12.1950.

Дворічний контракт частинно відробляв у Брізбені, а закінчив у Джїлонгу. 1953 року одружився з Зїною Демко, яка померла 10.5.1990. Дїти: Роман (29 р., член «Vic. Police Force», Sen. Constable), Володимир (дипл. шлюсар-токаря), Дайвід (кваліф. шлюсар-машиніст). Внуки: Сараг (22), Ребека (20), Джейн (16), Джеймс-Роман (9), Ванда (14), Дженіка (12). Протягом 30 років провадив власне підприємство металевої конструкції, 10 років кол. член Австрал. морської обслуги (Australian Voluntary Coast Guard), 30-літній член Lion Club International у Джїлонгу. Добродїй «ВД». Одружений вдруге з Елізабетою, живе постійно в Мельборні.

ГУМЕНЮК Софія, активна членка Союзу Українок в Аделаїді.

ГУМЕНЯК Роман, активний член УГ в Нортгамі.

ГУНЦІВ ПЕТРО-Дмитро (HUNCIW PETRO). Нар. 16.12.1923 в с. Піддністриани, р-н Жидачів, Львівська обл. Укр. католик. До Австралії приїхав 19.4.1949. Одружений з Марією Припушень, 4 дітей. Пенсіонер, неповна середня освіта. Співзасновник і член (секретар-скарбник) УГ в Нортгамі, вчитель Рідної школи, співорганізатор і секретар укр. спорт. т-ва «Дніпро» в Нортгамі, секретар укр. катол. Братства при церкві Різдва Матері Божої в Нортгамі, Зах. Австралія.

ГУНЦІВ МАРІЯ (Припушень) (HUNCIW MARIA). Нар. 2.12.1926 в с. Молодецька, р-н Нова Прага, обл. Кіровоград, православна. До Австралії приїхала 19.4.1949. Одружена з Петром, 4 дітей. Пенсіонерка, нар. освіта. Членка УГ в Нортгамі, ЗА, активна в праці філії Союзу Українок (чл. Управи), член Громадського хору.

ГУПАЛО Марта, активна пластунка в Брізбені.

ГУПАЛО Маркіян, активний пластун у Брізбені.

ГУПАЛО Петро, нар. 29.1.1925 в с. Фільварки, р-н Золочів (Галичина). До Австралії приїхав з Англії в 1960 р. громадський і церк. діяч, співзасновник кооп. «Єдність», пласт. виховник у Брізбені, нагороджений австрал. урядом медалею Ордену Австралії.

Бл. п. Осип і Анна Гурба — спонсори-фундатори ЕДУА

ГУРБА ОСИП (HURBA OSYD). Нар. 2.9.1921 у Трускавці (Зах. Україна). Укр. греко-католик. Одружений. Дружина Анна, сини: Володимир і Олег. Приїхав до Австралії 16.4.1949. Професія: токар, працював на австрал. залізниці. Жертовний на численні українські потреби в Австралії. Член різних українських організацій. Меценат УКЦ в Лідкомбі, в Люрді і ФУСА. Відійшов у вічність 21.9.99.

ГУРБА АННА (HURBA ANNA). Нар. 16.6.1925 р. в с. Перекопівка на Полтавщині. З родини розкуркулених, залилася круглою сиротою. Приїхала до Австралії 16.4.1949 р. Православна. Одружена. Працювала на австралійській залізниці. Чл. Управи Союзу Українок в Сефтоні.

ГУРБА ВОЛОДИМИР (HURBA WOLODYMYR). Нар. 21.9.1946 в Гамбургу, Німеччина. Приїхав до Австралії 16.4.1949. Закінчив укр. суб. школу. Освіта: журналіст. Працював редактором газети в Зах. Австралії. Одружений. Сини: Андрій (інженер, закінчив університет), Матвій (кінчає університет), Микола (вступив до університету).

ГУРБА ОЛЕГ (HURBA OLEN). Нар. 15.4.1952 в Австралії. Закінчив укр. суб. школу. Освіта: Сіднейський університет. Затруднений на своєму підприємстві (виготовляє комерційні реклами). Одружений. Бере участь у спортовому житті.

ГУРБА Іван, чл. укр. спільноти у Вікторії, меценат ФУСА-КУА.

ГУРКО Євген (д-р права), громадсько-культурний діяч в Аделаїді (в 1950-их роках), співробітник «ВД».

ГУРКО Стефанія, письменниця в Аделаїді, в 1960 р. виїхала до Канади.

ГУСТАВСЬКИЙ Микола, емігрант у 50-их роках з Китаю, суспільно-громадський й кооперативний діяч у Сіднеї.

ГУТНИК Йосип, член укр. спільноти в Сіднеї, меценат ФУСА-КУА, активний член укр. спільноти в Сіднеї від приїзду до Австралії в 1948 р.

ГУТНИК М. О. (фармацевт, Сідней), фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ГУФИНА Іван (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ГУЦАЛО Віра, церк.-православна діячка в Брізбені.

ГУЦАЛО Григорій, нар. 1925 р. на Сумщині. До Австралії (Брізбену) приїхав в 1949, гром.-церк. діяч., голова Контр. комісії Єпарх. правління.

ГУЦАЛО-БРЮКЕН Ольга (адвокат), церк.-громадська діячка. УАПЦ, диктор і координатор укр. радіопередач у Брізбені, голова укр. старших громадян Квінсленду.

ГУЦУЛ МАРКО (HUCUL MARKO). Нар. 31.7.1966 р. в Мельборні. Син Михайла і Нелі Гуцул (покійних). Укр. католик. Одружений з Христиною Когут, син Матей (нар. 20.10.1998). Член СУМ — активний в таборах СУМ. Довголітній член танц. ансамблю «Верховина», Молодечого Катедрального Хору та Вівтарної дружини. Два роки учительював в українській Братській школі. Був членом оркестри «Золоті струни» та сумівської оркестри «Трембіта». Працює у фірмі Computer Sciences Corporation як business analyst.

ГУЦУЛ ХРИСТИНА (HUCUL CHRISTINE) (дів. Когут). Нар. 9.4.1968 в Мельборні. Одружена з Марком, син Матей (нар. 20.10.1998). Укр. католичка. Вища освіта — Bachelor of Interior Design. Працює у фірмі Diamaru як buyer of Furniture and Manchester. Членка СУМ, 14 років була членом танц. ансамблю «Верховина», а 11 років членом Молодечого Катедр. Хору в Мельборні. Закінчила курс гри на бандурі та 3 роки була членом ансамблю «Кольорит».

ГУЦУЛ Р., мистець різьби на дереві в Сіднеї (1950-70 рр.).

Г

ГАЙДА РОЗАЛІЯ (дівоче Щур) (GAJDA ROSA). Нар. 14.11.1922 в Голгоче, Україна. Православна, УАПЦ. До Австралії приїхала в 1949 р. до табору Бонеїлля, Вікторія. Вперше була одружена з Федором Танчуком, а після його смерті з Френком Гайдою, також уже покійний. Народня освіта, кухарка, домашня господиня. Брала і бере активну участь у Сестрицтві Української православної парафії в Іслінгтоні (НПВ).

ГАЛАЗИКА Н., чл. Управи Союзу Українок в Мерилендсі.

ГАРБІЧ Іван, фундатор ФУСА-КУА.

ГАРКОФ Євгенія, сусп.-громадська і пласт. діячка, добродій ФУСА-КУА.

ГВІЩ Іван, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД» в Сіднеї.

ГЕДЕС МАРІЯ (дівоче Кубик) (GEDDES MARIA). Нар. 16.10.1947 року в Ашаффенбурзі (Німеччина), греко-католицького віровизнання. До Австралії приїхала 19.8.1949 року. Вдова. Діти: Джені, Елізабет, Крісті, Доналд. Медсестра, акушерка. Сім років ходила до укр. школи, брала участь в танц. групах «Дніпро» і «Троянда». Належала до Української Громади, громадського хору, драматичного гуртка, Батьк. Комітету, Союзу Українок (була заст. голови) та СУМу.

ГЕДЕС ДОНАЛЬД (GEDDES DONALD MACKINNON). Нар. 15.8.1937 р. в Hamilton. Помер 24.10.1992 р. в Merewether. Віровизнання: Presbyterian. Був одружений. Дружина Марія. Діти: Джені, Елізабет, Крісті, Доналд. Професія: адвокат-баристер, ОАМ, RFD wing Commander. Alderman Newcastle City Council. Acting Lord Mayor, Deputy Lord Mayor. Controller of SES: Judge Advocate of Defense Force Magistrate. Належав до Укр. Громади, був головою Батьківського Комітету, діти

належали до СУМу. Австралієць за національністю, він душею і серцем завжди був з українцями, на внутрішньому відтинку всебічно допомагав розбудовувати українське життя, виховував дітей в українському дусі.

ГЕДЗ МИКОЛА (GEDZ MYKOLA). Нар. 20.5.1914 р. в с. Малехів (Україна), помер 15.9.1976 в Кабраматті. Одружений, дружина Софія, діти: Євген, Оля. Укр. греко-католик. Робітник, закінчив 6 клас Рідної школи. Активний член Спілки Української Молоді, Української Громади Кабраматта-Ферфілд, ЛВУ і ОУН. Жертвний на українські потреби.

ГЕДЗ СОФІЯ (GEDZ SOFIA). З дому Павлюк, одружена з Миколою Гедзем, а після його смерті — з Михайлом Ловчанином 1981 року. Нар. 5.6.1924 р. в с. Малехів (Україна). Укр. греко-катол. До Австралії приїхала 22.6.1949 р. Діти: Євген, Оля. Робітниця, закінчила 6 клас Н.Ш. Активна членка Укр. Громади, Союзу Українок, парафії Св. Андрія в Лідкомбі, учасниця демонстрацій на оборону політ'язнів.

ГЕМБАТЮК Ярослав, співосновник УГ Квінсленду.

ГЕРГЕЛ Олександр (Нью Тавн, ТАС.), добродій «ВД».

ГЕРЗАНИЧ Михайло (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ГЕРМАНИЧ М. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ГЕЦ Осип і Софія (НПВ), фундатори ФУСА-КУА.

ГІЖОВСЬКИЙ Роман, гром.-політ. діяч у Вікторії, фундатор ФУСА-КУА.

ГІЛЛАРД-ОНІШКО Валентина Сергіївна, нар. 13.10.1944 в Німеччині. До Австралії приїхала з батьками в 1949 р. Бакалавр оф Едукейшен та Лібраріен. В 1989 — голова міста Водонга (Вік.). Скрізь і всюди заявляє українське походження.

ГЛАССОН Т. А. і Д. Е. (НПВ), фундатори ФУСА-КУА.

ГЛЕЗА Стефан, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

ГОРГУЛЯ ОСТАП (GORGULA OSTAP). Нар. 18.10.1911 р. в с. Острів, Галицький р-н, Івано-Франк. обл. Греко-католик. До Австралії приїхав в 1949 р. Одружений з Павліною (Пиляк), померла і похована в Аделаїді. Діти: Марія (учителька), Петро (цив. інженер), Василь (архітектор). Початкова освіта. Діти закінчили укр. школу і добре володіють укр. мовою. Член УГПА, СУМу, кооп. «Говерля», господар сумівської площі. Допомігав при

будові Нар. Дому, церкви й школи. Довгі роки був членом Батьк. К-ту, АБН. Передплатник укр. часописів, жертвний на укр. потреби.

о. ГОРЧИНСЬКИЙ ЙОСИФ (Father GORCHYNSKYJ JOSYF). Нар. 16.7.1897 у Чернівцях, де закінчив гімназію. Богословські студії відбував у Дух. Семінарії в Станиславові, а закінчив у Бляжі, в Румунії. Там 23.10.1923 став священником. Душпастирював серед українців на Буковині — у Чернівцях, Вижниці, Вашківцях, Погорищі, Кіцмані, а потім став парохом у славних Сторожинцях. По приході большевиків на Буковину, в 1940 р. був душпастирем на

Мармарощині, а потім між своїми людьми в с. Гусарта, в околиці Банату. Після смерти дружини Івонни в 1935 р., залишився з двома синами Любомиром і Володимиром. Володимир поселився в Австралії по війні, а потім спровадив сюди батька і брата. До Сіднею о. Йосиф приїхав 26.6.1959, де десять років був помічним душпастирем. За його відданість і посвяту для Церкви 1.11.1967 Блаж. Патріярх Йосиф іменував його Митрополитим Радником. Помер 23.1.1969. Похорон відправив Ап. Екзарх Іван Прашко. Були православні та австралійські священники з кардиналом Гілроєм на чолі й багато парафіян. Спочив о. Йосиф на кладовищі Руквуд, як перший священник поміж своїми вірними.

ГРАЛЮК АНТІН (GRALJUK ANTON). Нар. 25.1.1929 р. в Детлак Дервента, Боснія (Європа). Греко-католик. До Австралії приїхав 27.5.1970 р. Середня освіта. Був членом Управи Союзу Українців-Русинів у Хорватії, Культурно-Освітнього Т-ва, провадив драмгурток у Вуковор (Хорватія). Приїхавши до Австралії, 7 років член Управи Укр. Громади Вікторії, 10 років голова Управи Укр. Катедр. Братства у Мельборні.

ГРЕХ М., активний член УГ ЗА.

ГОЯН МАРІЯ (GOYAN MARIA) (дівооче Нестор). Нар. 12.3.1936 р. в с. Веренчанка, Чернівці, Буковина. Мала 4 роки як батьки втекли до Німеччини. Навчалася в гімназії у Braunschweig-Niedersachsen і в Munster (Зах. Німеччина). Одружилася в Мінстері (Німеччина) в 1952 р. і виїхала до чоловіка Михайла Гояна в Англію, де продовжувала студії в Oxford College of Further Education, Diploma in Early Childhood та Montessori World Educational Institute-Sth-Aust. Designed to teach Reading and Grammar

1987. Володіє чотирма мовами. До Австралії приїхала в 1970 році. Довгі роки працює з дітьми, почавши в Англії і продовжуючи в Австралії, маючи власні англійські садки. Діти: Анна-Марія, Мирослава-Александра — учительки середньої і вищої шкіл з дипломами BMus, Dip.Ed, AMUS та син Михайло-Орест-Тарас — закінчив музичну школу, дістав стипендію в Balcombe-Melbourne Vic. School of Music, музикант в 2nd Military Band, Sydney.

Діти ходили до приватних шкіл в Оксфорді і в Аделаїді. Були активними членами Спілки Української Молоді, брали участь в громадському житті Української Громади, виступали на імпрезах, концертах тощо. Всі вже кілька разів відвідали Україну, країну своїх предків. Меценати українських установ в Англії, Австралії й Україні.

ГОЯН МИХАЙЛО (GOYAN MYCHAJLO). Нар. 10.1.1922 р. в с. Іллінці, Івано-Франківська обл. Україна. Одружений. Дружина Марія. Діти: Анна-Марія, Мирослава-Александра, син Михайло-Орест-Тарас. До гімназії ходив у Снятині, де був членом «Просвіти» і «Відродження». Був членом УПА (в Карпатах) до 1944 року, коли перейшов фронт і через Угорщину дістався до Австрії. З Відня поїхав до Нойгаммер, де формувалася Друга дивізія «Галичина».

Після поразки Дивізії під Бродами з Нойгаммеру виїхав до Словаччини, де закінчив підстаршинську школу у Варіні. Зі Словаччини був відправлений до Любляни у Словенії. Брав участь у боях під Фельбахом (Австрія), був ранений. Прийняв присягу на вірність Україні.

Відступаючи з Фельдбаху, попав в оточення червоної армії. Вирвавшись з оточення, перейшов на Американську зону в Австрії. Був в американському полоні.

З Австрії в 1948 р. виїхав до Англії. Від самого початку був активним у громадсько-культурному, політичному і релігійному житті української спільноти, будучи співзасновником СУБ-СУМ у Великій Британії.

За виділені родину Гоянів кошти позолочено стелі в Укр. Катедрі в Лондоні. У Великобританії працював при відділі збройних сил, був 7 років перекладачем кількома мовами в суді Оксфорд-Бістер. З рамени Міністерства Освіти вчив англійську мову в таборах E.V.W. Був засновником і головою СУМ в Бістері, був керівником танцювальної групи, яка складалася з українських хлопців й англійських дівчат. Увесь час працював, записуючи документальні фільми з подій укр. спільноти в Англії, Франції, Німеччині, Бельгії. Любитель старовинних книг, художніх картин і різного антикварію, нумізматик.

З причин здоров'я в 1970 р. виїхав з Англії до Австралії, де зразу ж став активним членом Укр. Громади в Аделаїді на культурно-освітньому полі. Заснував Українське фільмове підприємство і Укр. мистецьку спілку, ставши її директором.

З нагоди 1000-ліття Хрищення Руси-України спільно з дружиною видав Золоті і Срібні медалі та зробив чашу для Музею в Україні. Меценат ФУСА-КУА, будучи після смерті о. Н. Плічковського головою Представництва на Півд. Австралію. Меценат мистецьких і книжкових видань, зокрема в Україні в різних культурно-освітніх ділянках. Патрон музею Т. Шевченка в Каневі. Член Всеукраїнського центру дитячої книги «Діти України» при в-ві «Веселка». Докладає всіх зусиль у розбудові Української Держави.

ГОЯН Марія, градуатка торгівлі, чл. Дирекції кооп. «Карпати» в Лідкомбі.

ГРЕЦКУЛ ІВАН СТЕПАНОВИЧ (GRECKUL IWAN) Нар. 5.1.1904 на Кіровоградщині. Православний. До Австралії приїхав 18.12.1949. Був одружений з Марією (Гааб), померла в Аделаїді 24.9.1980. Дочка Люїза (Ліля). Інженер, закінчив Буд. Інститут 1932 р. в Одесі. Працював будів. інженером від 1932 до 1941. В час війни: в армії, полон, в листопаді 1943 виїхав на захід, потім до Німеччини, де працював на фабриці. Прибув до Австралії (Мельборну, потім до Бонегіллі), був призначений на роботу в Rocklands Dam (2 р. контракту). По контракті переїхав до Півд. Австралії — Тайлем Бенд, а в 1961 переселився до Аделаїди і працював на залізниці. В Аделаїді належав до УПЦеркви і Укр. Громади та був активним в церк.-громадському житті, зокрема як член Стейт. Представництва ФУСА. У 1969 р. перейшов на пенсію. З 1974 активний член-основоположник Клубу Старших Громадян (12 р. секретар, грав у Carpet balls). Жертводавець-меценат ФУСА, Нар. Дому, на будову УАПЦеркви. Передплатник часописів: «Укр. Вісті» з часу еміграції, «Батьківщина» і «Вільна Думка».

ГРЕЩУК Іван (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

ГРЕЩУК ПЕТРО (GRESZCZUK PETRO). Нар. 7.7.1918 р. в с. Базар, Чортківський повіт, Тернопільської області, Україна. Український католик. До Австралії приїхав 1 листопада 1949 р. Одружений. Закінчив 7 клас народної школи. Від 1951 року член філії УГВ в Ньюпорті, Вік. Від 1976 р. — секретар, 16 років був головою філії. Довголітній передплатник «ВД».

ГРОДЗИЦЬКА Анна, учителька РШ в Кабраматті.

ГРОДЗИЦЬКИЙ Юрій, гром.-сусп. і пласт. діяч у Брізбені й Сідней.

ГРОНСЬКИЙ Теодор і Анастасія, члени укр. спільноти в Сідней, меценати ФУСА-КУА.

ГРОНСЬКА АНАСТАСІЯ МИХАЙЛІВНА (дів. Головка) (GRONSKI ANASTASIA). Нар. 3.3.1925 в с. Монастирок, Жовківський р-н, Львівська обл. Чоловік помер 2.8.1972 в Сефтоні (Сідней). Гр.-католичка. До Австралії приїхала 1.5.1949 р. Неповна середня освіта. Домашня господиня. Фундатор УКЦ і Дому Молоді в Лідкомбі, меценат ФУСА-КУА, член УКТК і УГ, Союзу Українок, жертводавець на пам'ятник 1000-ліття хрищення і «ВД» та на всі українські потреби. Пенсіонер.

ГРОНСЬКИЙ П., жертвний чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

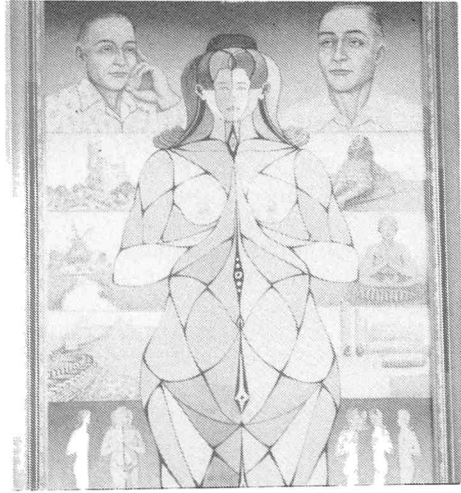
ГРОХ А. П. , чл. УГ Воллонгонг (НПВ), меценат ФУСА-КУА.

ГУРА Іван, нар. 23.8.1914 в с. Байраку (тепер м. Горлівка) Донецької обл. До Австралії прибув 30.12.1949. Сусп.-гром. і церк. діяч у Мельборні, меценат ФУСА-КУА.

**Віктор Грозний після
3-річного життя в Австралії.**

**Self Portrait of my 6 Reincarnations in
different countries, 3 female and 3 male
in oil. «5 Figure in oil». 930 ml. x 680 ml.**

ГРОЗНИЙ ВІКТОР Т. GROZNY VICTOR T. Народився 16.11.1925 року в селі Зелений, Запорізька область (v. Zeleny, Zaporoznye). Після війни з Німеччини до Австралії — Мельборну приплив через Панамський канал кораблем General W.M. Black. Самотній — Single. Садівник — Gardener. Відвідував в різних місцевостях Австралії клуби та церкви, де були організовані наші спільноти. Visitor of Clubs and Churches. Подарував Біблійській організації в Сіднеї 1000 доларів для друкування Біблії для народів в колишньому СССР. Подарував дві великі картини (олійні) St. Vincent's лікарні. Gift of two huge Paintings (oil) to St. Vincent's Hospital. Відвідав 12 країн в 1959-60 р. (9 місяців), і в 1989-90 відбув подорож в Україну і СССР, Японію, Китай, Гон-Конг, Тайленд, Малайзію, Індонезію — 7 місяців. Також об'їхав всю Австралію — 16 головних міст. Gift to Bible Society \$1000. Traveller to 19 countries and around Australia.

Прибувши до Австралії, спочатку відробляв два роки контракт — два сезони на цукровій тростині в Інісфайл, а після сезону рубання тростини — вивозили в гори насадження соснових нових лісів.

По закінченні контракту вже був вільний і приїхав до Сіднею, де почав учитися комерційного мистецтва (commercial art), пізніше на вечірніх курсах вивчав малювання в East Technical College, працюючи удень на різних роботах садівником, то в Ботанічному Саду і Victoria Barracks, то в госпіталях, і так уже і залишився садівником.

В 1959 р. поїхав у кругосвітню подорож на 9 місяців самостійно, без допомоги групової організації.

В 1966 році поїхав в Україну додому — до своєї хати, де він народився, ця батьківська хата ще й нині стоїть. Об'їхав усю Україну і СССР, побував 21

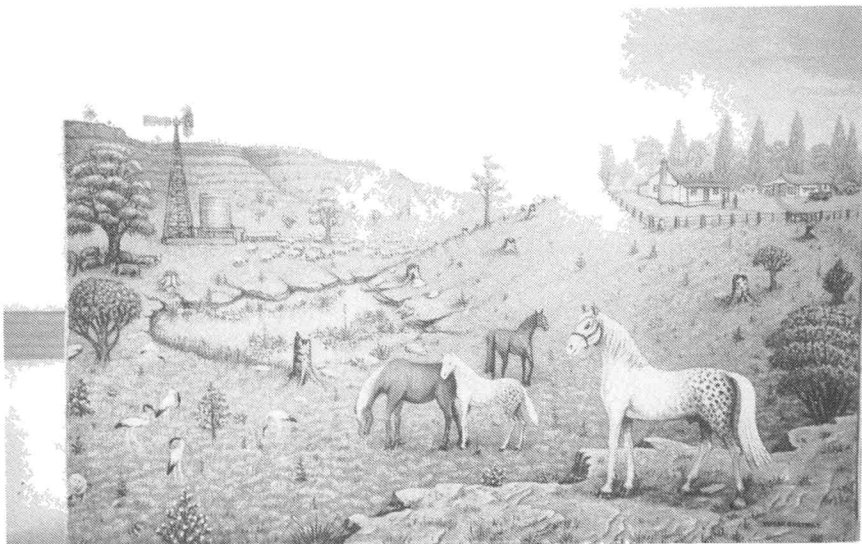
місяць, і трансибірським транспортом поїхав до Японії (1 місяць), Китаю (5 тижнів), Гон-Конгу (3 тижні) — всього 7 місяців.

До Тоowoomba у Квінсленді приїхав в 1990 році, де малює картини для України. А як тільки намалює 200 картин (не пізніше до кінця 1999 року) — вишле в Україну як подарунок для Запорізького Музею, для нашого народу, де він народився і жив аж до 17 року життя.

Віктор Грозний Т.

The Ukrainian Art of Easter Eggs Paiting by Masters... Victor Grozny, Maria Lukesh, Volodimer Surma.; on canvas in oil, 1 m. 70 mil. X 770 mil.

**Victor Grozny, Australian Graizing Farm;
on canvas in oil, 1 m. 380 mil X 770 mil.**

ГУРАЛЬ МИХАЙЛО (GURAL MICHAEL). Нар. 15.7.1924 р. в с. Косів, Івано-Франк. обл. Укр. католик. Помер 7.1.1982 р. у Воллонгонгу. До Австралії приїхав самотній 10.10.1949 р. Одружився з вдовою Пелагією в Сіднеї 1951 р. Син Петро помер у 1973 р. Був членом І УД УНА. В Австралії представник і збірщик на «Вільну Думку», збірщик на Укр. Нар. Дім. та Укр. катол. церкву в Лідкомбі. Один з перших фундаторів Нар. Дому в Редферні,

фундатор УКЦеркви Св. Андрія, Дому Укр. Молоді, член управи УГ Кабраматта-Ферфілд, співзасновник УКТКлубу та спорт. Клубу «Київ» у Кабраматті-Ферфілді. Жертводавець ЕДУА.

ГУРАЛЬ-ДОБРЯНСЬКА ПЕЛАГІЯ (дів. Галій) (DOBRIAN-SKA-GURAL P.). Нар. 22.5.1924 р. в с. Пелнатиче, пов. Ярослав (Перемишль). Укр. катол. Перший чоловік Станіслав Добрянський помер в Німеччині 1946 р. До Австралії приїхала з донькою Марійкою в жовтні 1949 р. Вдруге одружена в 1951 р. з Мих. Гуралем. Син Петро (помер в 1973 р). В Австралії працювала на фабриці, потім у власній крамниці делікатесів. Член Бр-ва Св.

Андрія, Союзу Українок, співала у церковному та жіночому хорах, передплачує «Вільну Думку».

ГУРАЛЬ ПЕТРО (GURAL PETER). Народжений в Австралії (Сіднеї) 8.11.1952 року. Помер в Сіднеї 10.3.1973. Укр. католик. Самотній. Середня освіта. Професія: Advertising. Закінчив українську школу в Кабраматті. Належав до української молодечої організації «Пласт».

Софія і Богдан Гут

ГУТ БОГДАН (GOOT BOHDAN). Нар. 26.11.1915 у Відні, Австрія. Помер 1992. Укр. католик. До Австралії приїхав в 1949. Одружений. Освіта: матура в укр. гімназії в Перемишлі і Торговельний Курс у Львові. Працював в Союзі Кооператив, а 1939 р. вчителював на Холмщині. Був членом ОУН, АБН, Ліги Визволення України та багатьох суспільно-громадських та політичних організацій. В Німеччині був головою Санітарної Харитативної

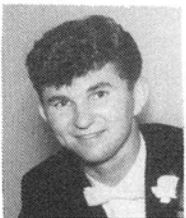
Служби. В 1959 — голова Укр. Громади Кабраматта і збірщик на католицьку

церкву в Лідкомбі. В 1962 р. став головою Осередку СУМу в Сіднеї, будучи ним 8 каденцій. Головний збірщик на побудову Дому Укр. Молоді в Лідкомбі, а від 1968 — завідувач Укр. Культурно-Товариського Клубу. Почесний член СУМу і УКТК. В 1974 р. — скарбник «Акції Діяти Негайно» на допомогу політв'язням советського режиму. В 1976 — перший заступник голови СУОА. Співосновник Фундації Українознавчих Студій в Австралії, а від 1974 — скарбник ФУСА-КУА, зібравши з допомогою часопису «Вільна Думка» більше мільйона доларів на «Шевченківський фонд». Меценат побудови церкви св. Андрія в Лідкомбі, Дому Укр. Молоді і ФУСА-КУА та фундатор оселі «Говерля». Добродій і довголітній співробітник «Вільної Думки» та «Альманаха Українського життя в Австралії».

ГУТ СОФІЯ (дівоче НАГНІТ) (GOOT SOFIA). Нар. 14.6.1913 р. в с. Костарівці на Лемківщині. Укр. католичка. Одружена. Чоловік Богдан. Діти: Ігор, Володимир, Євген і Юрій. До Австралії приїхала в травні 1949. Освіта: матура в польській гімназії в Сяноці і Торговельний Курс в Ярославі. Проварила власне підприємство — фабрику содової води і лімонади. Одружилася 1940 року і виїхала з родиною до Німеччини 1944 р. Від 1947 р. — членка

Об'єднання Українських Жінок, а відтак — Союзу Українських Жінок Австралії. В 1960 — голова відділу Союзу Українок у Кабраматті. В 1970 р. заснувала новий відділ СУ ім. О. Басараб в Лідкомбі, будучи 2 роки його головою. Всебічно допомагала чоловікові Богданові у його багатогранній громадсько-політичній жертвній праці, а після його смерті далі бере активну участь в українському житті. Співробітниця і добродійка «Вільної Думки».

ГУТ ІГОР (GOOT IHOR). Нар. 16.10.1941 в Ярославі, Укр. католик. Одружений. Діти: Лариса, Катруся і Олеся. Приїхав до Австралії 1949 р. Укр. школу закінчив в Кабраматті, гімназію — в Стратфілді, а коледж у Сіднеї. Здобув звання книговода. Членство: СУМ, Хор ім. В. Івасюка. Фундатор Дому Укр. Молоді в Лідкомбі і ФУСА-КУА. Передплатник «Вільної Думки».

ГУТ ВОЛОДИМИР (GOOT WOLODYMYR). Нар. 8.6.1943 в Ярославі. Укр. католик. Приїхав до Австралії 1949 р. Одружений. Діти: Соня, Таня і Оксана. Укр. школу закінчив в Кабраматті, гімназію у Стратфілді, а коледж у Сіднеї. Хемічний фахівець в ділянці вина, завідувач. Член СУМу і хору ім. В. Івасюка. Фундатор ФУСА-КУА, Дому Укр. Молоді та директор Укр. Культ.-Товариського Клубу в Лідкомбі.

ГУТ ЄВГЕН (GOOT EVHEN). Нар. 4.4.1945 в Цель-Амвізенталь, Німеччина. Укр. католик. Одружений. Жінка Леся. Діти: Таня, Петро, Діана і Павло. Приїхав до Австралії 1949 р. Закінчив укр. школу в Кабраматті, гімназію в Параматті та університет Н.П.В. 1965 р. здобув звання інженера-хеміка. Член СУМу. 1979 р. належав до дирекції ФУСА і був англійським секретарем. Меценат ФУСА і фундатор Дому Укр. Молоді. Директор УКТКлубу. Член Укр. Клубу Гольф.

ГУТ ЮРІЙ (GOOT GEORGE). Нар. 17.7.1950 в Річмонді (НПВ). Укр. католик. Одружений. Жінка Ірена. Діти: Катя, Христина і Таїса. Закінчив Укр. школу в Кабраматті, гімназію у Стратфілді, а коледж у Сіднеї. Отримав звання кресляра і будівничого. Член СУМу, фундатор Дому Укр. Молоді і ФУСА-КУА.

ГУТ Анна, активна в Союзі Українок ім. О. Басараб у Лідкомбі.

ГУТ Леся, активна в Союзі Українок ім. О. Басараб у Лідкомбі.

ГУТ Ірина (Кв.) — меценати ФУСА-КУА.

ГУТЕЙ Мірко, активний член УГ ЗА.

ГУТЕЙ Павло, гром. і церковний діяч, кол. голова і поч. член УГЗА в Перті.

ГУШОЛ І., добродій «ВД» в Аделаїді.

Д

ДАВИДКО Микола, чл. Буд. Ком. УГ Кабраматта-Ферфілд.

ДАВИДЮК МИКОЛА ВАСИЛЬОВИЧ (DAVEYDUKE MYKOLA).

Нар. 11.3.1922 р. в с. Ступно у Дубинщині (Волинь). Помер 20.4.1996 р. в Мельборні. Православний. До Австралії приїхав 8.11.1950 р. Одружений, дружина Марія Давидюк (Лагура), дочки: Галина і Марійка. Столяр, власник фірми «Daveyduke Industries». Закінчив Залізничний Інститут у Вікторії (1951-1952). Голова Будівельного Комітету по будові Народнього Дому в Ардірі (7 р.), Голова господарчого підкомітету будови Дому Старших (10 р.), член Комітету допомоги дітям Чорнобіля. Щедро жертвував для громади і церков роботою і фінансово. 7 років був збірщиком грошей для лікарні у Фуцкраї. Має нагороду від лікарні (1959 р.). Був секретарем Консисторії, членом Парафіяльної Ради св. Покровської церкви в Ессендоні до смерті.

ДАЛЯВСЬКИЙ І., жертводавець на укр. потреби, фундатор «ВД».

ДАНИЛОВИЧ Олександр, добродій «ВД» у Вік.

ДАНИЛЮК АНТІН (DANYLJUK ANTIN). Нар. 20.12.1921

в с. Шпрахи, Волинь. Православний. Одружений. Діти: Юліяна й Алла. До Австралії приїхав 30.7.1949. Освіта: нар. школа. В Австралії закінчив Station Account and Management Course, Vic. Railway Institute. Членство: Укр. Т-во Волинян, Клуб Старших Громадян, збірщик на церковні, громадські, політичні та харитативні цілі. Кольпортер видань Інституту Дослідів Волині у Вінніпегу. В Берліні вступив до УНО. Меценат КУА.

ДАНИЛЮК ЯДВИГА (дівоче КАСПЕРОВИЧ) (DANYLJUK

JADWIGA). Нар. 15.1.1924 в м. Мінськ, Білорусь. Католичка. Літом 1944 р. була вивезена німцями з рідного краю до Німеччини. Одружена. Діти: Юліяна і Алла. Приїхала до Австралії 30.7.1949. Закінчила 7 клас нар. школи. Членство: Клуб Старших Громадян при Укр. Громаді Вікторії.

ДАНИЛЮК ОСТАП (DANYLIUK OSTAP), нар. 1914 в с. Золчівка, пов. Дубно, укр. православний. Одружений, сини Богдан і Петро. Освіта народня. Хлібороб. До Австралії прибув 1948. Громадський та церковний працівник, член укр. гром. та церк. хорів. Жертвний громадянин. Помер 1990 р.

ДАНИЛЮК А., чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

ДАНИЛЮК Іван (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ДАНИЛЮК М., чл. Укр. Гольф-Клубу в Сіднеї.

ДАНИЛЮК Павло, член Управи УГ АСТ.

ДАНИЛЮК ІВАН, церк. і гром. діяч, архієп. УАПЦ, нар. 1.8.1896 в Чернівцях (Буковина). 9.7.1952 у Парижі був хіротонізований з титулом Архієпископ УАПЦ Сіднейський та Австрал.-Новозеляндський. На початку 1953 року прибув до Австралії, але несподівано помер 7.11.1953 у Сіднеї, здобувши загальну пошану спільноти й зробивши чимало для об'єднання православних українців в Австралії.

ДАНИЛЮК АНДРІЙ (DANYLUK ANDRIJ). Нар. 15.7.1920 в Україні. Укр. католик, одружений. Дружина Софія (дівооче — Процак). Діти: Павло, Марія і Анна. До Австралії приїхав 1962 р. Освіта: народня. Членство: Управа Філії УГВ (орг. референт), голова Батьк. комітету 10 р. і 27 років член Б. К-ту, хор «Чайка», Бр-во УД УНА. Від українців Австралії учасник з дружиною похоронів бл. п. О. Гончара та Патріярха Володимира в Києві.

ДАНИЛЮК СОФІЯ (з дому ПРОЦАК) (DANYLUK SOFIA). Нар. 12.6.1933 р. в Боснії. Одружена (чоловік — Андрій). Діти: Павло, Марія, Анна. Католичка. Народня освіта. Членство: Укр. Громада, Союз Українок, Жіночий хор. Діти виховані в Пласті та в укр. школі.

ДАНИЛЯК Марія, жертовна в укр. сусп.-гром. житті в Сіднеї, особливо активна в Союзі Українок ім. О. Басараб у Лідкомбі.

ДАНИЛЯК Мирон, юрист, сусп.-гром. діяч у Сіднеї, особливо діяльний в укр. шкільництві (голова Укр. Шкільної Ради НПВ).

ДАНИЛЯК Марія, добродійка «ВД» в Сіднеї.

ДАНИЛЯК Роман, учитель УШ в Лідкомбі, б. директор ФУСА.

ДАНКЕН С., чл. Укр. Гольф-Клубу в Сіднеї.

ДАНЧУК М. і М., фундатори ФУСА-КУА, активні в укр. житті у Вікторії.

ДАНЬКО Галина, гром. діячка, нар. 10.12.1922 в Канаді. Приїхавши до Австралії, жила в Мельборні (1976-79), потім у Сіднеї, де особливо діяльна, займаючи керівні становища в Союзі Українок Австралії.

ДАНЬКО Іван, гром. діяч у Сіднеї, разом з дружиною Галею меценат ФУСА-КУА (б. директор Фундації), кол. вояк канадської армії.

ДАРМИЦ Т., активний чл. УГ Кабраматта-Ферфілд.

ДАРМИЦЬ Ольга. чл. Управи СУ ім. Н. Кобринської в Кабраматті.

ДАРЧЕНКО (КВ.), добродій ФУСА-КУА.

ДАЦІЙ Василь, чл. Управи УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

ДАЦКО Т., активний член УГ ЗА.

ДАЦІВ ДОМНА ГАВРИЛІВНА (дів. Красік) (DACIW DOMNA). Нар. 28.8.1926 в м. Сватове Луганської обл. Укр. катол. До Австралії приїхала з Німеччини 21.5.1949 р. У Німеччині працювала в Kuehl, де одружилася з І. Дацівим. Донька Маруся. В Австралії працювала машиністкою на фабриці Данлоп. Активна в Союзі Українок ім. кн. Ольги в Сідней та Суспільній Опіці, будучи довгі роки скарбником відділу СУА та журналу «Наше

Слово». Фундаторка Укр. Нар. Дому в Лідкомбі, храму Св. Володимира в Канберрі та членка Сестрицтва св. Покрови Божої Матері, добродійка Монастиря при УКЦ в Лідкомбі та пам'ятника 1000-ліття Хрищення України. Співала в хорах: церковному, Укр. Нац. «Боян-Сурма», жіночому Ансамблі «Суцвіття» та ім. В. Івасюка. Жертвувала експонати до музеїв у Мельборні (УКЦ) й Аделаїді (СУА) та до Бібліотеки «Мітчел» у Сідней.

ДАЦІВ ІВАН ЗАХАРОВИЧ (DACIW IVAN). Нар. 23.10.1921 р. в с. Гірське Львівської обл. В 1941 р. виїхав до Німеччини, де працював на залізничній станції електриком. Одружився після капітуляції Німеччини з Домною Красік в таборі Гогендох. Донька Маруся. До Австралії приїхав з родиною 21.5.1949. Від самого початку став передплатником «ВД», став членом Укр. Громади в Бенкставні, будучи громадським скарбником, та

суб. школи. Член-фундатор Нар. Дому в Лідкомбі, церкви св. Андрія в Лідкомбі, пам'ятника 1000-ліття Хрищення України в Канберрі та Лідкомбі, добродій Монастиря УКЦ в Лідкомбі. Довголітній член церк. хору та нац. хору «Боян-Сурма». Член СУМу, УКТКлубу, Кооп. «Карпати», за жертвовну працю отримав почесні грамоти й медалі.

ДАЦІВ-ЕГЛЕРС МАРІЯ (DACIW-EHLERS MARIA) (дів. Даців). Нар. 29.8.1946 р. в таборі Гелендорф-Бравншвіг (Німеччина). До Австралії приїхала з батьками в 1949 р. Укр. католичка. Одружена з Гансом, інж.-комп'ютер. Середня освіта, пластунка, чл. відділу Союзу Українок, співала в хорі св. Андрія в Лідкомбі, нац. хорі «Боян» та анс. ім. В. Івасюка, була контестанткою, фундаторка пам'ятника 1000-річчя Хрищення України. Має доню Надю

— студентку унів. Макворі та сина Богдана (електрика).

ДАЦЬ МИКОЛАЙ (DAC MYKOLAJ). Нар. 2.1.1914 в селі Оссова, Польща. Православний. До Австралії приїхав в 1950 році. Самітний, робітник. Довголітній передплатник і добродій «Вільної Думки».

ДАЮК-ІГНАТЮК АНТОНІНА ЯКІВНА (DAJUK-IHNATIUK ANTONINA). Нар. 11.4.1924 в м. Бабин-Корець, обл. Рівне, Волинь. Православна (УАПЦ). Середня освіта. Одружена з Яремою в 1945 р. Син Богдан. Внуки: Павло-Ярема, Діана-Алвіра, Матвій-Богдан. До Австралії приїхала 21.5.1949 р. Парафіянка церкви св. Покрови в Гомбуші. Членство: Союз Українок, кол. чл. управи ТС УНР. Хористка громадського «Бояну» і міжпараф.-церковних

хорів та жін. ансамблю «Суцвіття». В краю зв'язкова УПА, ув'язнена німцями і вивезена до Німеччини на примусову роботу. Вчителька в с. Крилів на Волині (1941-42) та суб. школи при св. Преображенській церкві у Блектавні. Меценат ФУСА, добродійка «ВД».

ДАЮК ЯРЕМА СИДОРОВИЧ (DAJUK JAREMA S.). Нар. 16.3.1922 р. в с. Бабин-Гоща, обл. Рівне, Волинь. Православний (УАПЦ). Нар. освіта Одружений з Антоніною (Ігнатюк). Син Богдан. Внуки: Павло-Ярема, Діяна-Алвіра, Матвій-Богдан. До Австралії приїхав 21.5.1949 р. Помер 23.10.1994 р., похований на Руквуді. Жертовний працівник і фундатор будови церков св. Преобр. в Блектавні та св. Покровської в Гомбуші. Двічі кандидат на Собор УАПЦ. Член Міжпар. хорів і «Бояна». В

Краю член ОУН-УПА. В 1944 році арештований і вивезений на примусову роботу до Німеччини.

ДАЮК БОГДАН ЯРЕМОВИЧ (DAJUK J. BONDAN). Нар. 21.1.1946 р. в м. Зюгель (Німеччина). Православний (УАПЦ). До Австралії приїхав з батьками 21.5.1949 р. Освіта: B.A., Dip. of Ed. University of NSW. Фах: вчитель High School. Закінчив укр. суб. школу в Лідкомбі. Одружений з Стефанією. Діти: Павло-Ярема, Діяна-Алвіра, Матвій-Богдан. Двічі відвідав Україну. Діти навчаються в укр. суб. школі св. Андрія в Лідкомбі.

Пластун. Довголітній танцюрист Балет. школи Ніни Денисенко. Висвячений іподиякон — прислужник церкви. Кол. англomовний секретар Консistorії УАПЦ та допомагав редагувати журнал «Праця й Життя». Читає «ВД», в хаті домінує укр. мова.

ДАЮК СТЕФАНІЯ (DAJUK S.), економіст, педагог, консультант, нар. 20.6.1947 в Австрії. До Австралії приїхала з батьками в 1949 р. Викладала економіку у вищих техн. школах, автор підручника для початкових клас «Моя Абетка», нагороджена Орденом Австралія за працю в шкільній та суспільній ділянках.

ДВОРЯНИН Олег, один із перших укр. студентів у Сідней і як науковець виїхав до Англії.

ДВОРЦОВИЙ ВАСИЛЬ МИХАЙЛОВИЧ (DWORCOWYJ WASYL). Нар. 1.1.1890 в південній Вороніжчині, що тепер в Росії. Приїхав до Австралії 27.11.1950. Довгі роки прислужував у церкві Св. Афанасія в Гренвілі (Сідней), як дячок і хорист. Помер 27.9.1985 в Моруті (НПВ).

ДВОРЦОВИЙ ВАСИЛЬ (DWORCOWYI WASYL). Нар. 27.10.1924 р. в Південній Вороніжчині. Православний. Приїхав до Австралії 17.11.1949 р. Одружений. Удовець. Сини: Микола, Ігор. Освіта середня. Брав участь в організації Укр. Громади Смітфілд-Ферфілд та Укр. Школи, у шаховій секції, у будівництві Св. Афанасієвського храму. Фундатор ФУСА-КУА, Фонду Багряного, добродій «ВД», Православного Центру в Канберрі тощо. Працював на 3 зміни. Випишував усю укр. пресу в Австралії, «Нові Дні» з Канади і «Укр. Вісті» з Америки. Жертвував на укр. цілі.

ДВОРЦОВИЙ ГРИГОРІЙ ВАСИЛЬОВИЧ (DWORCOWYJ HRYHORIJ). Нар. 6.12.1912 в півд. Вороніжчині. Член УРП, Легіону ім. С. Петлюри. Був активним в укр. громадсько-політичному житті Сіднею. Фундатор Фонду ім. Багряного. В громадських організаціях часто займав провідні функції. Жертовний на укр. потреби. Помер 4.2.1995 р. в Моруї (НПВ).

ДВОРЦОВА ПОЛІНА ПАВЛІВНА (DWORCOWA POLINA). Нар. 25.6.1913. Була зразковою парафіянкою в церкві Св. Афанасія у Гренвілі (Сідней). Померла в Моруї 11.2.1992 р.

ДВОРЦОВА АННА (НЮРА) ПЕТРІВНА (DWORCOVA NIURA). Нар. 9.4.1924 в Білгороді, Харківської обл. До Австралії приїхала 17.11.1949. Активна парафіянка і хористка при церкві Св. Афанасія в Гренвілі. Брала участь у театрі під кер. Майна та в хорі під кер. Т. Фігола. Померла в Моруї 24.8.1996 р.

ДВОРЦОВИЙ МИКОЛА ВАСИЛЬОВИЧ (DWORCOWYJ MYKOLA). Нар. в 1947 в Баварії. З Німеччини до Австралії приїхав 17.11.1949. Ходив до укр. школи в Сідней. Живе у Моруї (півд. НПВ). Агроном, займається фермерством.

ДВОРЦОВА АННА ЙОСИПІВНА (DWORCOWA ANNA). Нар. в 1945 р. в Баварії. До Австралії приїхала в 1949 р. Ходила до укр. школи в Меррілендс (Сідней). Живе в Моруї (півд. НПВ).

ДВОРЦОВА НАТАЛКА МИКОЛАЇВНА (DWORCOWA NATALIA). Нар. 4.1.1971, самотня. Ходила до укр. школи в Меррілендс. Тепер живе в Канберрі.

ДВОРЦОВИЙ ІГОР ВАСИЛЬОВИЧ (DWORCOWYJ IHOR). Нар. 24.5.1950 в Річмонді (НПВ). В австрал. житті був у поліції, тепер лісничий (ренджер) при муніципалітеті в Моруї.

ДВОРЦОВИЙ АНДРІЙ ІГОРЕВИЧ (DWORCOWYJ ANDRIJ). Нар. 24.1.1976 в Сідней. Неодружений, працює перукарем-фрізієром.

ДВОРЦОВИЙ ДЖЕМІ ІГОРЕВИЧ (DWORCOWYJ JEMI). Нар. 29.6. 1979 р. Самітний. Мати австралійка.

ДЕЙКО МАРІА, мовознавець, педагог, культ.-осв. діячка в Мельборні. Уклала низку читанок для укр. шкіл: «Буквар», «Рідне слово», «Волошки», «Свшан зілля», «Про що тирса шелестіла». Автор п'єси для дітей і юнацтва «Оля Перевізниківна», укладач укр.-англ. і англ.-укр. словників.

ДЕЙКО Володимир (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ДЕЙНЕКА АНАТОЛІЙ ПАВЛОВИЧ (інженер) (DEYNEKA ANATOLIJ). Народжений 1904 року в Донецьку (Україна). Помер в Сідней 4.11.1964 року і похований на українському кладовищі в Руквуді. Одружений. Дружина Оксана Миколаївна. Був приналежний до УАПЦеркви. До Австралії приїхав з дружиною 4.11.1949 року і поселився в Сідней. За професією інженер. У 1932 році закінчив повний курс Харківського Механіко-Машинобудівельного Інституту по спеціальності Транспортного спорудження, як

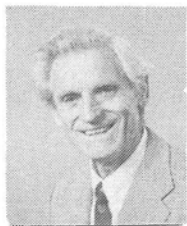
кваліфікований конструктор-проектант по підйомно-транспортних спорудженнях. В Австралії в 1963 році був обраним Асоційованим Членом Інституту Інженерів Австралії (Associate Member of the Institute of Engineers Australia). Від самого початку в Австралії брав активну участь в українському громадському і церковному житті. Був основоположником і першим головою Товариства Українських Інженерів. Виготовив був проект будови храму Св. Покрови в Гомбуш Вест. Був передплатником і добродієм часопису «Вільної Думки». Був жертвовним на загально-українські потреби.

ДЕЙНЕКА ОКСАНА, дівоче **МИКОЛАЄНКО** (DEYNEKA OKSANA). Народжена 13.3.1908 року в Донецьку на Донбасі (Україна). Приналежна до Української Автокефальної Православної Церкви. Була одружена з інженером Анатолієм Павловичем (помер у Сідней в 1964 році). До Австралії приїхала з чоловіком 4.11.1949 року. Освіта: музична (5 років студій у Музичному Інституті в Донецьку). Оперна співачка, сопрано. Виступала на концертах як солістка з оперними й народними піснями в Україні, а

відтак у Німеччині (Ганновері) та Австралії. В Австралії спочатку була затrudнена як медсестра, а потім як учителька музики (фортепіано). Також була екзаменатором музики при Консерваторії НПВ (Examiner N.S.W. Conservatory of Music). Жертвна на українські громадські й церковні потреби. Меценатка Українознавчих Студій при Макворі університеті та передплатник-добродій часопису «Вільна Думка». У пам'ять свого чоловіка бл. п. Анатолія Павловича — меценат-спонсор видання Меморіальної книги Енциклопедичний Довідник «Українці Австралії».

ДЕЛЯВСЬКИЙ Й., добродій «ВД» у Вік.

ДЕМЕДЮК ПЕТРО ПАВЛОВИЧ (DEMEDIUK PETER). Нар. 27.5.1919 р. в Винограді (Коломия). Укр. католик. До Австралії приїхав 20.11.1948 р. Одружений, дружина Таїса (доктор-інженер), діти Микола (лікар), Петро (економіст), Варвара (лікар-спеціаліст), Сендра (правник). Інженер (політехніка Львів-Грац і Відень, diploma — management RMIT Melbourne). Працював асистентом секретаря першої Укр. Громади в Сідней, кол. представник КоДУСу на Австралію. В Мельборні збудував церковні

будинки біля укр. кат. церкви, парафію, школу, театральну залю та друкарню та був відповідальним за розбудову Нар. Дому в Мельборні. Працював по професії «mechanical engineer» в мельборнському порті, де допомагав деяким нашим людям дістати працю.

ДЕМІДОВСЬКА-ГОРДІЄНКО ТАМАРА ГЕРАСИМІВНА (GORDIENKO TAMARA) (дів. Ярина). Нар. 23.3.1916 в м. Симферополь (Крим). Православна. До Австралії приїхала 18 грудня 1949. Була одружена з Олександром Демідовським (помер в Австралії 1967 р.). Діти: Олександр (помер 13.3.99), Марія і Ніна. Вища освіта, Харківський Педагогічний Інститут. Організувала в Німеччині укр. школу в таборі для сімейних. В Австралії учительювала в Школі Укр-ва та Педагогічній школі.

Пізніше була керівником школи. Вдруге одружилася з Миколою Гордієнком.

ДЕМИДА Стефан, чл. УГВ, меценат ФУСА-КУА.

ДЕМКІВ Богдан, гром. діяч УГ Кабраматта-Ферфілд.

ДЕМКІВ В., активний чл. УГ Кабраматта-Ферфілд.

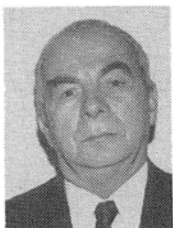
ДЕМКІВ Марія, чл. Управи СУ ім. Н. Кобринської в Кабраматті.

ДЕМКО П., добродій «ВД» у Вік.

ДЕМУРА Анатолій, добродій «ВД» в Аделаїді.

ДЕМЧИНА СТЕПАН (DEMCZYNA STEPAN). Нар. 21.4.1921. Кам'янка Лісна, пов. Жовква, Львівська обл. Приїхав до Австралії 1949. Укр. католик, одружений. Освіта середня. Токар. Членство: УГ, СУМ, АБН, ЛВУ, ОУН. Був активним в освітньому, церковному і політичному житті. Фундатор і муж довір'я збіркової акції при будові Дому Укр. Молоді в Сіднеї. Запідозрений НКВД у приналежності до ОУН, подався на Захід. Працював у редакції ОУН у Мюнхені до виїзду до Австралії.

ДЕМЧИШИН ІВАН (DEMCZYSZYN IWAN). Нар. 2.5.1914 в с. Лісники, Бережани, Тернопільська обл. Приїхав до Австралії 28.12.1949. Греко-католик. Одружений. Діти: Надія, Лідія, Люба, Маруся. Фах: водопровідник Жертводавець на укр. цілі. Допомагав при будові Нар. дому та католицької церкви у Квінбісні. Член місцевої громади і член Ліги Визволення України.

ДЕМЧИШИН МИРОСЛАВА (дівооче — ЗАЛІПСЬКА) (DEMCZYSZYN M.). Нар. 8.5.1924 в с. Лісники, Бережани, Тернопольської обл. Приїхала до Австралії 28.12.1949. Греко-католичка. Одружена. Діти: Надія, Лідія, Люба, Маруся. Освіта народня. Жертвна на укр. цілі. Членка Союзу Українок у Квінбісні, Управи СУ та Української Громади у Квінбісні.

ДЕМЧУК Ол. і Марія., члени УГВ, меценати ФУСА-КУА, фундатори «ВД».

ДЕМ'ЯНЕНКО Анна, меценат ФУСА-КУА, жертводавець на укр. потреби.

ДЕМ'ЯНЕНКО Ліда, активний чл. Союзу Українок у Сіднеї (особливо Сусп. Опіки), жертводавець на укр. потреби, добродій «ВД».

ДЕМ'ЯНЕНКО Юрій, нар. 6.4.1915 в Харкові. Інженер, сусп.-гром. діяч, чл. управ СУОА, УГ, т-ва укр. інженерів, Т-ва спр. Держ. Центру, параф. ради Св.-Покровської церкви Стартфілд Вест, фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД», жертводавець на укр. потреби.

ДЕНИС Іван, нар. 1900 р. старшина УГА, учитель Рідних шкіл в Україні й Австралії, філантроп-основоположник і перший директор ФУСА-КУА, меценат «ВД» та жертводавець на потреби багатьох інших установ і організацій.

ДЕНИСЕНКО НІНА (DENYSENKO NINA). Нар. 15.1.1906 на Запоріжжі, укр. православа. Дружина Дмитра. Сини — Леонід та Юрій. Померла 30.6.1976 в Сіднеї. Ще дитиною втратила батьків і знайшла притулок у чужих людей, з якими перебралася на Захід. Не зважаючи на важкі матеріальні умови, закінчила Школу Укр. Танку Василя Авраменка і стала його помічницею. З найвищим відзначенням закінчила також Балетну Академію, на підставі чого одержала працю мист. керівника Варшавського Дитячого Театру Ортіма. Виступала в кількох польських фільмах під професійним псевдом — Ніна Наддніпряньська.

Була свідомою членкою Українського Протиалькогольного Т-ва «Відродження». Дописувала до дитячих журналів «Дзвіночок» і «Світ Дитини». Разом з чоловіком та Оленою Телігою заснували у Варшаві Український Театр та Школу, а при ній відділ нелегального українського Пласту. Щоб зберегти своїх і чужих українських дітей від асиміляції, щоліта вивозить їх в Галицькі села. Під час німецької окупації Ніна з чоловіком замінили своє скромне помешкання в гуртожиток, ділячись останнім шматком хліба з українськими втікачами. Ризикуючи власним життям, разом зі священником Шпаченком прибуває до німецького концтабору, де під пильним оком німецької поліції ієрей відслужив Літургію і охристин 120 молодих українських в'язнів, якими бл. п. Ніна Денисенко стала хрищеною мамою. Після імпровізованої літургії роздавали хрищеникам одяг і харчі, наче «згідно з церковним звичаєм».

1949 року прибула до Австралії, де від перших днів з чоловіком і синами включилась у розбудову українського громадсько-культурного життя, організуючи перші виставки українського народного мистецтва, концерти, культурні вечірки, допомагала у творенні першої Укр. Громади. 1951 року з доручення австралійського уряду разом із своїм сином Леонідом очолює відділи «Україна» та «Білорусь» на державній Міжнародній Об'їзній Виставці, де в кожному перебуваючому місці Австралії чарувала чисельну місцеву публіку красою українського народного мистецтва, яке практично демонструвала згідно з власним досвідом та знанням. На становищі культурно-освітнього референта влаштовувала культурні імпрези, виставки і концерти в Сіднеї та інших осередках стейту Н.П.В. Довгі роки вчителювала в українських суботніх школах. Використовуючи особисті впливи, 1960 року в Сіднеї, Ніні вдалося заснувати перший, постійний відділ української народної культури в австралійському державному музеї мистецтв та технології.

Найбільше часу, енергії та жертвовної праці вклала у вишкіл молодих українських танцюристів. З цією метою 1955 року заснувала українську балетну школу, а відтак — Українсько-Австралійський Балет «Дніпро», який нараховував понад 300 вишколених хлопців і дівчат. З концертами та постановками двох повних балетів її власної хореографії — «Причинна» та «Довбуш» — кожний на 5 дій (з власним хором, малою симф. оркестрою, світляною апаратурою та декораціями), Балет Дніпро успішно відвідав чисельні міста Австралії. 1960 року Ансамбль «Дніпро» дістав найвище відзначення на Першому Міжнародньому Мистецькому Фестивалі Аделаїди, за свій успішний виступ на відкритій сцені (т.зв. «мушлі») перед 60-тисячною австралійською публікою.

Помимо що не належала до жодної політичної партії, речник партії державного уряду Австралії, місячник «The Australian Liberal» у своєму жовтневому виданні 1960 року нагородив Ніну Денисенко почесним званням «Емігранта Місяця», поміщаючи її світліну з синами в укр. строях та підкреслюючи її великий вклад у культурне життя Австралії.

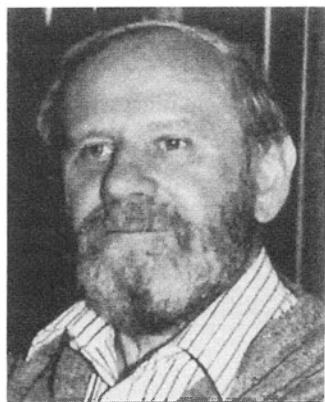
МАЙОР ДЕНИСЕНКО-ЗУБЧЕНКО ДМИТРО (DENYSENKO-ZUBCHENKO DMYTRO). Нар. 5.9.1898 р. в селі Павлівка на Запоріжжі, з давнього козацького роду. Укр. православний. Дружина: Ніна, Сини: Леонід і Юрій. Майор армії У.Н.Р., інженер шляхів і мостів. Військову освіту закінчив 1917 р. у Катеринославі; фахову — 1926 р. у Варшаві (Вища Технічна школа Вавельберга). В роках Визвольної Боротьби служив у 1-му Залізничному Полку ім. Макаренка, та в 4-ій Київській Дивізії, де в боях був кількакратно поранений. За особливу відвагу, патріотизм і вірну службу Україні, був покликаний до окремої формації штабу, для охорони Головного Отамана Симона Петлюри.

Нагороджений Орденом Залізного Хреста, Орденом Симона Петлюри і Восним Хрестом. Після відбуття ув'язнення у двох польських концтаборах для інтернованих, поселився у Варшаві, де, разом з відомими активістами — Оленою Телігою, Юрієм Липою, Уласом Самчуком, Романом Завадовичем, президентом УНР в екзилі — Андрієм Лівичком та іншими друзями кинувся у вир політичної, громадської, церковної та культурної праці у розбудові життя української військової, політичної еміграції у Варшаві. Приватне помешкання Денисенків стає пристановищем українського підпільного руху, місцем таємних зустрічей і нарад, пристановищем для кур'єрів з рідних земель. Дуже часто політична поліція робила обшук за українською націоналістичною літературою та зброєю. Відмовившись прийняти польське громадянство, звернувся до Ліги Націй, звідки одержує т. зв «Пашпорт «Нансена» (Громадянина світу).

Під час 2-ї світової війни у Варшаві тратить праву руку, а німецька влада відбирає від нього Нансенівський пашпорт.

1949 року разом з родиною поселяється в Австралії, де, незважаючи на своє інвалідство, відразу включається у піонерську суспільно-громадську працю, організуючи в переходовому таборі Батгурст першу українську громаду і першу укр. церкву. Тут також стає представником «Вільної думки» — першого укр. часопису в Австралії.

У Сідней організує укр. шкільництво та стає управителем шкіл у Мерилендсі та Тунгеббі. Крім того довгі роки учительує в укр. суботніх школах Сіднею. Допомогає своїй дружині в організації української балетної школи, а відтак допомагає в організації українсько-австралійського Балету «Дніпро» в Сідней та в Ньюкастелі. У Сідней також стає співініціатором Т-ва Сприяння УНРаді та перебирає головування в Союзі Українських Комбатантів і на цьому становищі залишається до останніх днів свого життя, 1970-го року.

ДЕНИСЕНКО ЛЕОНІД (DENYSENKO LEONID). Нар. 25.7.1926 р. у Варшаві, християнин. Батьки: Дмитро і Ніна. Брат — Юрій. До Австралії прибув 1949 року, де одружився з Любою; доньки: Галина і Анна; внучка — Катя.

По професії: графік, художник, викладач мистецтв.

Освіта: підставова — в Укр. Рідній Школі ім. Лесі Українки; матура — в українській гімназії; вища — в Державній Графічній Академії та у православній духовній семінарії ім. Кирила і Методія, у Варшаві. Після війни, закінчив педагогічний курс.

В Австралії доповнив професійні кваліфікації у сіднейській Держ. Мистецькій Школі (National Art School) на факультеті живопису і

скульптури. Відтак — в Інтернаціональній Кореспонденційній Школі — сучасна комерційна графіка та ілюстрація. Пройшовши курс журналістики, став членом, а відтак директором Інтернаціональної Журналістичної Агентури (1962).

Професійна діяльність: після визволення з тюрми в Німеччині 1944 р., служив при команді американської армії, як перекладач та військовий художник-ілюстратор. Прибувши до Австралії, викладав англійську мову для емігрантів та завідував відділом карток в адміністрації табору Батгурст. 1951 р. уповноважений федеральним урядом Австралії очолити павільйони «Україна» та «Білорусь» на міжнародній Об'їздній Ювілейній Виставці образотворчих та народніх мистецтв, де, впродовж однорічного турне по австралійському континенті, два з половиною мільйони австралійців довідались про Україну. Впродовж 8 років викладав мистецтво в австралійських державних і приватних гімназіях. Відтак, кілька років завідував школою красних та графічних мистецтв у місті Парамата. Від 1970 р. по сьогодні не перервав викладати графіку та образотворче мистецтво в Інтернаціональній Кореспонденційній Школі (I.C.S.) для студентів у різних країнах світу. В роках 1991-1994 викладав мистецтво у Християнській Академії — Бетел, де у програму впровадив навчання історії українського мистецтва. Там же влаштував виставку україністики. Власні мистецькі праці виставлялись в Австралії, у Німеччині, Італії, США та Канаді. Деякі картини знаходяться постійно у державних та приватних колекціях. Серед інших мист. праць: сім іконостасів, шість серій поштових марок, більше ста зразків українських святочних карток, 23 образотворчі оформлення стінних календарів, безліч обкладинок та ілюстрацій для англомовних або українських книжок і часописів, сатиристичні малюнки (cartoons), рекламова графіка, відзнаки (logo), екслібриси, стінописи, мозаїки, вітражі, публічні монументи, гравюри тощо. Мистецький стиль — реалістичний.

В 1973 році **впровадив нову концепцію в мистецтві — ЛІТЕРОГРАФІЮ**, де картини, у всіх їх деталях — навіть ефекти ніжних світло-тіней — побудовані виключно буквами, які творять чіткі слова та фрази. Літерোগрафія зустрілась з високою оцінкою мистецьких критиків та широким відгуком засобів масового переказу багатьох країн, в тому числі й України. Літерোগрафію також викладав у Християнській Академії, так як першим літерографічним твором була **ікона Христа-Вседержителя**, виконана виключно словами «Бог, це Любов», у 79 мовах. Оригінал цієї небувалої ікони опинився у Ватиканському Образотворчому Музеї, а копії до сьогодні поширюються безкоштовно у всіх закутках земної кулі, включно з Україною.

Ділянки суспільно-громадської діяльності: в Українсько-Австралійському Балеті «Дніпро», Ніни Денисенко, виконував обов'язки декоратора і пресового референта та виступав у головній ролі балету «Причинна». Заснувател (1977) та голова Українського Т-ва Відродження, яке гуртує у своїх рядах повних абстинентів від алкоголю та інших задурманюючих наркотиків. 1956 р. висвячений у Сіднеї в духовний сан Архiepіскопом УАПЦ Сергієм (Охотенком). В цьому сані, від 1973 р. — місіонер Всесвітньої Місії Любови. Довголітній пластун та Лицар Ордену Хрестоносців. Член Старшинської Ради, кошовий суддя та автор Кодексу Етики Коша Українського Вільного Козацтва в Австралії.

Нагороди та відзначення включають: Перша нагорода у Всеавстралійському конкурсі за мист. проєкт публічного монумента у місті Ферфільд, біля Сіднею, в честь Еміграції до Австралії. Найвище відзначення у Всесвітньому конкурсі за проєкт пам'ятника Тарасові Шевченкові в Буенос-Айресі. Відзнака (лого) на імпрези міста Сіднею (Замовлення від Міської Ради Сіднею, 1994). Літерогр. ікона «Бог-Любов», та 70 укр. писанок роботи Ніни, Галі та Ані Денисенко — на виставці релігійного мистецтва: «Девоушен» («Побожність»). Проскти двох австрал. поштових марок (1955) для відзначення післявоєнної еміграції до Австралії, виставлені держ. відділом Австрал. Пошти в держ. галеріях Мельборну (1997), Сіднею (1998), а даліше — Брізбену (1999) та Аделаїди (2000).

До монументальних праць належить мист. проєкт серії мозаїчних картин на фасадах храму/пам'ятника 1000-ліття Хрищення України, 1988, в Канберрі (архітектурний проєкт пам'ятника — Юрія Денисенка).

Членство в мист. організаціях: 1951 р. одержав почесне запрошення стати членом (Exhibiting Member) Королівського Товариства (Royal Art Society) — прес-тижної мист. організації, якій Королева Британії дала право користуватися своїм гербом. Член президії Об'єднання Українських Мистців Діаспори (з центральним осідком в США, 1978). Співініціатор, з мистцем Степаном Міськом, Спілки Українських Образотворчих Мистців Австралії (С УОМА).

Дописи у пресі на теми мистецтвознавства, біблійних наук та зберігання здоров'я і довголіття.

Публікації: «Чудо», «Перлини Мудрости», «Надзви-чайна ікона Слова, Єдності та Любови». Власні вірші та поеми публікуються в пресі і використовуються співочими ансамблями в Австралії та в Україні.

ДЕНИСЕНКО ЛЮБОМИРА (дів. прізвище Гах) (DENYSENKO LYUBA). Нар. 9.12.1936 р. в с. Володж, пов. Березів біля Санока. Гр.-католик. До Австралії прибула 26.6.1963 р. Чоловік — Леонід; дочки — Галина і Анна; внучка — Катя. Освіта — середня. Участь в укр. житті: членка сіднейського відділу Союзу Українок ім. кн. Ольги. Від 1973 р. членка Сестрицтва Покрова Матері Божої при гр.-католик. церкві св. Андрія в Лідкомбі, де від 1980 р. секретарює. 1977-1986 рр. — учителювала у Братській школі св. Андрія в Лідкомбі. Від 1977 — членка Укр. Т-ва «Відродження» (протиалкогольної та протинікотинової організації) в Сіднеї. 1998 р. з писанками власної роботи взяла участь у виставці «Девоушем» («Посвята»). 1947 р. — свідок зловорожого «Акції Вісла», де польський комуністичний уряд насильно виселив все укр. населення з його прадідівських земель Закарпаття на післянімецькі «Odzyskane ziemie» («здобуті землі»), в яких пережила всякі злидні, а навіть голод — протягом двох перших років. Від 1956 аж до виїзду в Австралію належала до Суспільно-Культурного Т-ва — У.С.К.Т.

ДЕНИСЕНКО ГАЛИНА (DENYSENKO HALYNA). Нар. 4.5.67 в Сіднеї. Гр.-католик. Батьки: Леонід та Любомира. Від наймолодших років разом з сестрою Анною виявила мистецькі здібності, зокрема в розписі Великодніх писанок та в рисуванні і малюванні. По професії архітектор та дорадник кольорових схем (colour consultant). Працює у власній студії разом зі спільником-архітектором. 1998 р. її писанки — на австрал. виставці «Девоушен» («Посвята»). Закінчивши австралійську гімназію (матуру), професійну освіту здобула в Сіднейському унів. НПВелсу на факультеті архітектури, одержавши звання бакалавра архітектури (Bachelor of Architecture). Українське та релігійне знання спочатку отримала у дит. садочку від Сестер Василіянок, продовжувала у Братській Суботній Школі в Лідкомбі та завершила Школою Укр.-ва. Посилила своє знання укр. мови та літератури, вибравши цей предмет на матуральному іспиті. Була членкою Пласту та молодечого церковного хору при укр. гр.-католик. церкві св. Андрія в Лідкомбі. Закінчила школу гри на бандурі та два кобзарські семінари у бандуриста-композитора Петра Деряжного. Як член новозаснованого Кобзарського Ансамблю ім. Гната Хоткевича, виступала в сіднейських програмах телебачення та на сценах Сіднею, Мельборну, Брізбену, Ньюкастелю і Воллонгонгу, а відтак — в Нар. Ансамблі ім. Вол. Івасюка, виступаючи на Міжнар. Фолкльорних Фестивалях Сідн. Опері. Живе в Blue Mountains біля Сіднею. Володіє бездоганною українською мовою.

ДЕНИСЕНКО-МАКДОНАЛЬД АННА (MacDONALD ANNA). Нар. 18.4.1968 в Сіднеї. Гр.-катол. Дочка Леоніда та Люби. Одружена 11.2.1995. Чоловік — Філіпп, дочка — Катя. Від наймолодших років визначалася мистецькими здібностями, зокрема у писанкарстві та малюванні. Завершивши в австрал. Гімназії матуру з іспитом укр. мови та літератури, кінчає дворічний курс перукарського мистецтва в Сідн. Коледжі Технічної та Дальшої Освіти, здобувши професію перукаря (hairdresser) зі спеціальністю

у ділянці стилістики та фарбування (Stylist and colourist), після чого працює у перукарському салоні в Сіднеї. На перукарських змаганнях і конкурсах 1986 р. здобуває нагороди: 1-шу і 2-гу в Стейтовому Чемпіонаті (Н.П.В.) у Сіднеї; та 1-шу в Австралійському Чемпіонаті у Мельборні. Ряд нагород у кінних пописах, т.зв. «Дресаж» («Dressage») у змаганнях Horseworld Indoor Stadium. За добровільну службу у терапії інвалідів верховою кінною їздою одержала грамоту «Громадянської Нагороди» (Citizenship Award) від міської Ради міста Боулгам Гілс. Українське та релігійне знання спочатку дістала в дитячому садочку Сестер Василіянок, продовжувала у Братській Суботній Школі та завершила Школу укр-ва матурального рівня. Кол. членка Пласту та молодечого церк. хору при УКЦеркві св. Андрія в Лідкомбі. Після закінчення школи гри на бандурі та двох Кобзарських Семінарій під кер. Петра Деряжного, довгі роки брала участь в його новозаснованому Кобзарському Ансамблі ім. Гната Хоткевича, виступаючи у програмах телебачення та на сценах Сіднею, Мельборну, Брізбену, Ньюкастелю і Воллонгону, а відтак — у Нар. Ансамблі ім. Вол. Івасюка, в якому виступала на міжнар. Фолкльорних Фестивалях Сіднейської Опери. 1998 р. з писанками власної роботи взяла участь у виставці релігійної тематики — «Девоушен» («Посвята»). Володіє бездоганною укр. мовою. Від 1995 р. живе на фермі біля Сіднею.

ДЕНИСЕНКО ЮРІЙ (DENYSENKO JURIJ). Нар. 10.7. 1928 р. у Варшаві. Прибув до Австралії (Батгурсту) в 1949 році. Тато — Дмитро — майор УНР, Лицар Залізного Хреста. Мама — Ніна, хореограф, балетмайстер Укр. Нар. Балету «Дніпро». Брат — Леонід — мистець/графік. Дружина — Уляна з Олійників, син — Марко, будівельник. Професія: інженер-архітектор. Громадський діяч. Освіта: Укр. Рідна Школа ім. Л. Українки у Варшаві (учителі — Олена Теліга і С. Маланюк). Укр. Торговельна Школа у Варшаві. Православна Духовна Семінарія ім. Кирила і Методія у Варшаві. Укр. Гімназія в Ділінгені, Німеччина — матура. Диплом інженера шляхів та комунікації (Лондон), архітектура та мистецтво (проф. Горняткевич, Андрусів та акварелі у проф. Німмо). Будівництво та конструкція (Сідней). Мастер дегрі з історії архі-тектури та будівництва — коледж заавансованої освіти, Сідней.

Державний Департамент Конструкції — відділ армії. Засновник своєї мистецької школи і студії та її викладач. Мистецький критик і організатор виставок образо-творчого відділу Австрал. Спілки Мистців. Один з організаторів Об'їздної Виставки Австрал. Коммонвелту по Австралії в 1951 р. (почесна грамота австрал. уряду). Автор багатьох статей і доповідей на теми прикладного, народного мистецтва та архітектури. Власник та головний директор архітектурної і будівельної компанії в Сідней/Центральному Побережжі. Архітектор багатьох українських об'єктів в Австралії та за океаном.

Громадська праця: Член Укр. Громади та УАПЦеркви в Австралії від 1949 р. Заснував і був першим головою Укр. Громади в Батгурсті. Там же співосновник Укр. церкви та Союзу Українок. Співосновник першого укр. павільйону в Сіднейському Музеї мистецтв та науки. Виконував різні функції та референтури в різних Громадах Великого Сіднею та в Управі ОУГ НПВ. Викладав укр. культуру в Рідній Школі.

СУОА — голова (понад 8 років), голова Укр. дослідно-інформативного осередку при СУОА, голова укр. делегації на 3-му і 4-му Конгресі СКВУ в Америці і Канаді.

СКВУ — заступник голови (7 років), член Президії, член Комітету 50-ліття насильного Голодомору в Україні, член Комісії Преси Інформації, учасник різних підкомітетів та комісій спеціальних завдань.

Членство в організаціях та товариствах — Товариство Укр. Студентів в Австралії. Т-во Укр. Інженерів в Австралії, Представництво УНР на Австралію — референт Ресорту Зовнішніх Справ. Укр. Вільне Козацтво в Австралії — генерал-хорунжий, отаман Паланки, отаман Коша, член Головної Булави. Укр. Нар. Балет «Дніпро». Наукове Т-во ім. Т. Шевченка (1950), 2 роки голова Математично-природничої секції. Інструктор нар. танку Школи Василя Авраменка. Заступник голови Організації країн Центральної, Східньої Європи. Член Комітету 50-річчя УАПЦ, 150-ліття нар. Т. Шевченка, відзначення 1000-ліття Хрищення України, член ФУСА. Член Ротарі Інтернешонал — інтернаціональний директор. Укр. представник до Комітетів Етнічних Груп, Опері-Траст та Добросусідської Організації. Член багатьох австрал. професійних та громадських організацій.

Пласт — член від 1937 р. Перша виховниця — Олена Теліга. Юнак до 1947 року, УСП — до 1955, УПС — сеньйор довір'я. Член 10-го куреня «Чорноморці», комендант таборів (4). Відзначений Сірим Левом — відзнакою за пластову працю. Виховник юнацтва, гніздовий — новацтва. Член Крайової Булави УПС — 1977-79.

Нагороди та відзначення: Пам'ятник Емігрантам — Ферфілд (Сідней); Пам'ятник Т. Шевченкові, Буенос Айрес (Аргентина); Почесна Грамота Школи Укр. Танку Василя Авраменка; Почесна Грамота та Хрест Укр. Вільного Козацтва; Почесна Грамота та Золотий Хрест-медаля ім. Т. Шевченка, СВУ. 12 нагород, почесних грамот Громад, Церков та інших організацій, як також за професійні досягнення та проєкти з архітектури в Австралії та поза океаном. Почесний член укр. екологічної асоціації «Зелений Світ».

Видавнича діяльність та доповіді — серії доповідей на різні теми про Україну та професійної тематики для різних укр. та чужоземних слухачів.

Архівна праця з життя українців в Австралії — понад 4000 знімок, 8000 метрів 16 мм фільмової стрічки та звукові записи. Понад 156 статей та рецензій в укр. та австрал. пресі.

ДЕНИСЕНКО УЛЯНА (DENYSENKO ULJANA), дів. Олійник. Нар. 20.11.1937 в с. Комиші на Полтавщині. Православна. Одружена. Чоловік — Юрій, син — Марко. В Німеччині належала до Пласту. До Австралії приїхала (Fremantle) в 1949, де отримала диплом в Техн. Коледжі (Fashion Designer). Працювала в Cann's Bridal Salon і Fashion of Farina, як знавець шлюбних суконь. Брала активну участь в укр. і австрал. житті. Член Укр. Громади, Союзу Українок та Укр. Вільного Козацтва.

Співала в хорах: церковному, жіночому ансамблі «Суцвіття» та Укр. Нар. Балеті «Дніпро», де і танцювала та була відповідальна за нар. та балетні строї для різних мистецьких ансамблів і товариств. Незаступима підпора в громадській праці свого чоловіка.

ДЕНИСЕНКО МАРКО (DENYSENKO MARKO). Нар. 22.6.1975 в Сідней. Православний. Колишній член Пласту та Кадетів Австрал. Армії. Член Укр. Громади. Батьки — Юрій та Уляна, відомі культурні та громадські працівники. Учень укр. школи ім. кн. Ольги. Закінчив гімназію та Marketing Diploma. Будівельник. Член Master Builders Assoc. і Marketing Institute of Australia. Співосновник та директор Будівельної Компанії Denysenko and Assc. Design and Construction, де виконує функції Конструктивного

Менеджера. Відомий змагун автомашин.

ДЕНКО Микола, фундатор ФУСА-КУА, жертводавець на укр. потреби.

ДЕРЕВ'ЯНКА ПЕТРО ГРИГОРОВИЧ (DEREWIANKA PETRO). Нар. 5.8.1917 в с. Тетиклівці, Бродського р-ну, Львівська обл., був сином селянина Григорія і Ксені (нар. Мельник). Закінчив 4 класи. Греко-католик, одружений з Любою Василівною Павленко в 1945 р. Діти: Володимир (20.5.1946 — 21.3.1998), Марія (нар. 1950) і Катерина (нар. 1952). Петро і Люба мають 8 внуків: Миколай (1978), Стефан (1979), Петро (1975), Алексіс (1981), Роксання (1991), Джастин (1981), Наталка (1987) і Маркус (1989). Петро призваний в Польську армію на початку 1938 року. Служив у батальйоні кінної Артилерії, 13-та дивізія, 3-тя батарея. Відбув активну службу в

околиці Бродів до липня 1939 р., а відтак його Батальйон був долучений до Групи Армії міста Лодзь недалеко Варшави, коло польсько-німецького кордону. 1.9.1939 р. Німеччина напала на Польщу. Під час «бліцкригу» німецької армії його частина була розбита і він попадає у полон, в якому перебув 7 місяців. У березні 1940 р. Петро втікає з полону і, пройшовши 350 км., добрався до рідного села, де війська Сов. Союзу окупували Галичину. Продовж 12 місяців Петро працював на господарстві батьків. 14.6.1941 був покликаний до Советської Армії. 22 червня, коли Німеччина напала на Сов. Союз, Петро знаходився у збірному таборі ЧА коло Підкаменя. Того ж самого дня табір був розбомблений і Петра німці забрали у полон. Він був звільнений з полону і забраний до Німеччини на примусову роботу. Працював у господаря 8 км. від голландської границі. Під кінець II світової війни він знайшовся у збірному таборі м. Дортмунд. Пройшовши комісію IPO, перенесений до біженецького табору в Бонн-Дуїсдорф, де в 1945 році записався і одружився з Любою, а в 1946 народився син Володимир. До Австралії Петро приїхав першим на кораблі «СС Свалбард» на 2-річний контракт, а Люба з сином прибула 16.4.1949. Він дістав першу роботу у державному відділі будівництва доріг, а в 1956 р. Петро почав працювати огородником при Сіднейському Університеті, попрацювавши там до 1983 р., коли пішов на пенсію. В 1981 р. був нагороджений Університетом Медалею у Бронзі за довголітню працю. Родина Дерев'янків спочатку жила в найнятому помешканні в Блейкгурсті, поки не спромоглися купити ділянку землі в Мерриллендс і побудувати власну хату. У Мерриллендс прожили до 1970 р., а відтак поселилися у Вентвортвілл, де проживають і нині.

ДЕРЕВ'ЯНКА ЛЮБА ВАСИЛІВНА (дів. Павленко) (DEREWIANKA LUBA). Народилася 26.5.1926 другою дитиною Василя Яковича Павленка і Марії нар. Іващенко в селі Хомутець, р-н Миргород, обл. Полтава. Православна. Одружена з Петром Григоровичем в 1945 р. Закінчила 7 клас, пережила голод 1932-33. У 1942 забрана на примусову роботу в Німеччині, де тяжко працювала, голодна, 12 годин на день в сталеварні ім. Г. Герінга у Ваттенштаті. Люба разом з іншими дівчатами теж копала окопи протягом 2 місяців в 1944 р. на оборонній лінії Мажіно коло франц.-бельгійського кордону. Від окопів забрали дівчат на роботу до господарів, а відтак з іншими дівчатами була вивезена до м. Ахен.

Під кінець II світ. війни Люба, на щастя, знайшла в частині Німеччини, окупованій зах. альянтами. Пройшовши комісію IPO, помилково була записана як полька і знайшла в польському таборі. Остаточо була перенесена до біженецького табору в Бонн-Дуїсдорф, де в 1945 р. записалася і одружилася з Петром. Рік пізніше народився син Володимир, з яким приїхала до Австралії кораблем «СС Дандалк Бей» 16 квітня 1949 року. В Австралії зайнялась головнo вихованням своїх трьох дітей: сином Володимиром та дочками: Марією (нар. 1950 р.) і Катериною (нар. 1952 р.). 10 років пізніше Люба пішла працювати в тяжкій сталевій індустрії, де пробула 20 років до своєї пенсії.

ДЕРЕВ'ЯНКА ВОЛОДИМИР (DEREWIANKA VLADIMIR), вояк, нотар, юрист, українець-патріот. Нар. 20.5.1946 в лікарні св. Марії в м. Бонн (Німеччина) від батьків Люби і Петра, укр. біженців. До Австралії прибув з матір'ю 16.4.1949 кораблем «СС Дандак Бей». Грекокатолик. Одружений в 1975 р. з Беверлі Сміт. Два сини: Микола (нар. 1978) і Стефан (нар. 1979). Дві сестри: Марія (нар. 1950) і Катерина (нар. 1952). Батьки Люба і Петро одружені 10.6.1945 р. в таборі м. Бонн-Дуїсдорф після 2-ї світової війни. Батько Петро прибув до Австралії на кораблі «СС Свалбард» 20.9.1948. Після короткого перебування в Блейкгурсті родина Дерев'янка переселилась до Меррилендс (західній Сідней), де Володимир прожив дитинство і був одним з перших школярів у новопобудованій середній школі.

Уже з ранніх років Володимир був поважним юнаком, допомагав своїм батькам (які пережили дуже тяжкі воєнні часи в Європі, а відтак на початках нелегке життя в Австралії) знанням англійської мови у розв'язці багатьох складних проблем в австралійській бюрократії і культурі, саме тоді, коли батьки у перших роках в Австралії поборювали довгі години фізичної праці, без належного знання англ. мови, живучи в соціальної ізоляції та економічних труднощах, Володимир усвідомлював труднощі життя його родини, він зайняв місце її дорослого опікуна. Він був також і політично свідомим. Юнак часто дискутував у школі на політичні теми. І тому не дивно, що пізніше він займався питаннями Конституції України, зокрема щодо рівноправності суспільства, а згодом як юрист він брав активну участь у змаганні за права Українського Народу. Однак його студії економіки в Сіднейському Університеті були перервані війною. Володимир покликаний до війська 16.4.1967 р., після військового вишколу в Австралії 16.2.1968 р. висланий у В'єтнам з 2-гим Батальйоном 2RAR, пізніше він переведений до 4-го Батальйону 4RAR/NZ «АНЗАК» у передову лінію, був під постійним обстрілом ворога, його Батальйон брав участь у багатьох боях. Це були бої в джунглях, де закон джунглів каже: вбивай або будеш сам вбитий, в час відомої кривавої «Тет» офензиви в січні 1968 року, в якій 100.000 Півн.-В'єтнамської Армії і В'єт-Конгу (NVA)/(VC) почали офензиву війни на В'єтнамському фронті. Це були бої — 30.1.1968-1.4.1968. 12 місяців Володимир переживав небезпеку війни у страшних умовах джунглів: захворюванні, безсонних ночах, комарях, п'явках, спеці, вогкості, болоті-багні. Плоскостопість Володимира завдавала його ногам постійні болі. Він воював як розвідник і кулеметник, на патрулях в джунглях довелось нести на плечах 30 кілограмів військового обладнання. 4RAR/NZ «АНЗАК» Батальйон був помилково бомбардований американськими бомбами, окроплений дефоліантом (нищівною хемікалією «Ейджент Орендж»). Після двох років військової служби, включно з 13-місячною фронтовою, Володимир був відзначений двома медалями В'єтнамської війни та нагороджений медалею за активну Службу у В'єтнамі.

Повернувся з В'єтнаму в 1969 р. 1970 року записався на юридичний факультет Сіднейського Унів. Володимир отримав диплом юриста у 1975 р. (Bachelor of Law LLB), був прийнятий у Найвищий Суд Н.П.В. і Верховний Суд в Австралії. Одружений з Беверлі Сміт 26.4.1975 р. Рік пізніше перенеслися до Інверелл, де він почав працювати юристом і де народилися два сини — Микола (нар. 1978) і Стефан (нар. 1979). Володимир в 1980 р. почав працювати юристом у Порт Кембля, завжди активно співпрацюючи з Укр. Громадою і Рідною Школою у Воллонгонзі, де навчались його два сини.

Був основоположником Укр.-Австралійської Спільки Юристів Австралії і її головою, репрезентуючи Укр. Юристів Австралії на Міжнар. Конгресі Укр. Юристів в Україні в 1992 у Незалежній Україні, завданням якого було заснувати і затвердити нову справедливу легальну систему в Україні. Сидячи поруч із Президентом Л. Кравчуком у Президії, Володимир у своїй промові

підтримав боротьбу за нову легальну систему України щодо укр. діяспори в Австралії. Володимир був особою з мрією і як протагоніст змагався, поки мета була досягнена. З відданнястю до всіх укр. справ — чи то конституційних чи виборчих — він інформував укр. діяспору у бюлетені «Стоп прес», який видавав, будучи головою Спілки Укр. Юристів Австралії, що постала з його особистої ініціативи. І він, як юрист, поставив цю організацію на міжнародній рівень. Володимир добровільно працював легальним дорадником у різних організаціях, був членом дирекції ФУСА та її скарбником, жертвував багато часу для тих, хто потребував його поради. Увесь час був у контакті з ветеранами В'єтнамської Війни і був їхнім правним дорадником. При кінці 1997 лікарі випадково знайшли рак печінки і Володимир Дерев'янка помер 21.3.1998. Похоронна Служба була відправлена в церкві Св. Володимира у Воллонгонзі і був похований на цвинтарі м. Джамберу, де над могилою пролунала остання мелодія військової трубки. 12.9.1998 ім'я бл. п. Володимира Дерев'янка було додане до почесного списка кол. Ілларра Ветеранів В'єтнамської Війни коло морської пристані м. Воллонгонг (Н.П.В.). Володимир Дерев'янка відійшов у вічність у розквіті свого життя, він був вдячний, що мав можливість прожити своє коротке життя в оточенні своєї любимі родини і щирих друзів.

ДЕРЕШ Катерина (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ДЕРЯЖНИЙ ФЕДІР (DERIASHNYJ FEDIR). Нар. 29.3.1905 в с. Нові Санжари на Полтавщині. Закінчив вищу бухгалтерську освіту. 16-річним юнаком вперше побачив бандуру в руках молодого сліпого кобзаря. Не маючи грошей купити інструмент, старався зробити собі бандуру. Першу свою бандуру зробив, коли мав 26 років та почав учитися грати зі слуху, а також переслухував старі платівки у свого діда. Під час голоду їздив ровером у Білорусь зі своєю бандурою та скрізь виступав, щоб за пожертви купити хліб і врятувати родичів від голодомору. Під час 2-ї світ. війни опинився в Німеччині, де завідував робітнею струнних музичних інструментів та бандур. Виготував кілька бандур для друзів-бандуристів капелі ім. Т. Шевченка під кер. Г. Китаєтого, які поїхали до США. У Німеччині виступав з бандурою на таборових концертах, де познайомився з бандуристом Г. Бажулем. Зустрів Марію Полікарпову, його майбутню дружину з 5-річною донькою Лідою. В 1945 одружився з Марією і наступного року народився у них син Петро.

В 1950 на кораблі «Гоуа» прибув з родиною та двома бандурами до Австралії. Австрал. уряд сконфіскував його другу бандуру. Після перебування у таборах Бонегілля та Нелсон Бай поселився в Ньюкастелі. Щоб забезпечити свою родину, зголосився на тяжку працю у фабриці ВНР. У 1955 пережив аварію на роботі, яка ушкодила йому спину та ребра. Працював аж до емеритури в робітні для інвалідів. Заохочений дружиною Марією, розпочав з австрал. дерева виробляти бандури для бандуристів у Мельборні та Г. Бажула в Сідней. Заходами Ніни Денисенко його власну бандуру, яку привіз з Німеччини, купив австрал. уряд та поставив у відділі музичних інструментів у Технологічному Музеї Сіднею. У 1950-тих роках на укр. імпрезах та академіях часто виступав з бандурою та виконував власні композиції — «Круча» та «Гомоніла Україна». Також писав поезії. В 1966 працює над бандурою нового типу, на якій ставить цілком пряму «обичайку». Цим новим типом бандури та виконанням на ній пісні «Ой Морозе, Морозенко» заохотив сина Петра до пісні й бандури. З часом почала грати також і донька Ліда і в 1971 р. тріо бандуристів Деряжних виступило на Ньюкастельському телебаченні у концерті, присвяченому 20-літтю поселення в Австралії емігрантів з Європи. В 1979 для державного телебачення SBS уклав коротку програму про свій спосіб конструкції бандури.

На початках укр. організованого життя в Ньюкастелі був головою Спілки Визволення України. Довголітній член православної парафії Св. Василя в Ньюкастелі, де склав першу пожертву на будову церкви і де довгі роки виконував функцію члена контр. комісії. На старші роки пережиті муки відбилися на його здоров'ї. Помер 29.4.1982 у лікарні в Ньюкастелі, а похований на укр. секції сіднейського кладовища.

ДЕРЯЖНА МАРІЯ (DERIASHNYJ MARIA). Нар. 6.2.1913 в Україні, на Донбасі. Батько Карло, мати Павліна Оленберг — обоє німецького походження. Мали багато землі та велику господарку. Марія мала п'ять сестер і двох братів. Несприятливі обставини дозволили їй здобути тільки середню освіту. В 1930 родину розкуркулено, батька й старшого брата арештовано та заслано на Сибір, а господарку конфісковано й розбито родину. В 1933 врятувалась від штучного голоду, працюючи на фабриках у різних містах. В 1939 одружилась з Петром Полікарповим. В 1941, коли чоловіка взяли на фронт, народилася донька Ліда. На закінчення війни Марія з Лідкою опинилась в Німеччині, де через Червоний Хрест довідалась, що її чоловіка вбито на війні. В Німеччині зустріла Федора Деряжного, з яким одружилася в 1945. В 1950 прибула до Австралії на кораблі «Goya» з чоловіком та двома дітьми — Лідкою і Петром. Після перебування в таборах Бонегілла та Нелсон Бай поселилась в Ньюкастелі, де своїх дітей виховувала в укр. дусі. Активна в Сестрицтві при правосл. парафії Св. Василя в Ньюкастелі, де була довголітньою парафіянкою. Часто появлялася на укр. святах у своїй вишитій блюзці. Хоч не мала голосу до співу, любила співати укр. пісні та заохочувала свого чоловіка-бандуриста грати та співати. В 1984 переїхала до Сіднею, щоб прожити старші роки під опікою доньки Ліди. 6.6.1986 після короткої недуги померла у лікарні в м. Камбелтаун. Поховано її біля чоловіка на укр. секції сіднейського цвинтаря.

ДЕРЯЖНИЙ ПЕТРО (DERIASHNYJ PETER). Нар. 2.7.1946 у православній родині. Батько Федір Михайлович, мати Марія Карловна, сестра Ліда. В 1950 разом з батьками приїхав кораблем «Goya» до Австралії. Тут виростав у хаті, де гомоніла бандура та українська пісня. Маючи 10 років, батько почав учить його грати на бандурі київським способом. До 1966 жив у Ньюкастелі, де брав участь в оркестрі «Рок-ен-рол», а відтак у фолкльорному вокальному тріо. Закінчивши середню школу, переїхав до Сіднею для поширення музичних студій — гри на класичній гітарі. У 1972 закінчив Сіднейський Технологічний Інститут, щоб здобути фах інженера-електрика. В тому ж році одружився з Ніонілою Бабченко, донькою музикальних батьків Григорія і Марії. Працював у різних підприємствах, а головно в державному відділі шляхів та руху (R.T.A.). Приватно навчався музичної теорії, композиції та співу, здобувши в Австрал. Правлінню Муз. Освіти (AMEB) кваліфікації учителя співу (1978) та співака-виконавця (1980). В 1983-84 на диригентських семінарах в Едмонтоні (Канада) пройшов навчання техніки диригування світським та церковним хорами у маєстра В. Колесника та диригентів М. Дитиняк і З. Лавришина. Приватно продовжував студії музичної композиції. У Сіднеї 1968 став членом Ансамблю Бандуристів ім. Гната Хоткевича (керівник: бандурист Г. Бажул). За короткий час вивчив Харківський спосіб гри на бандурі та з батьком і сестрою виступав у тріо бандуристів в Ньюкастелі. Відтак став заступником керівника ансамблю сіднейських бандуристів і вчив нових членів ансамблю хорового співу та гри на бандурі. В ансамблі підпорядкував усі бандури до належного звуку так, як навчився від свого батька. В 1969 за його ініціативою ансамбль дав свій перший самостійний кобзарський концерт у Воллонгонзі в честь Т. Шевченкові. У програмі концерту ансамбль виконав пісню «Край Козачий» — одна з перших його композицій. Того ж року з батьком та сестрою виступає у тріо бандуристів на Ньюкастельському телебаченні у концерті, присвяченому 20-літтю поселення європейських емігрантів після 2-ої світової війни. В 1971 став керівником ансамблю. Звернувшись через часопис «Вільна Думка» до українців в Австралії, зібрав жертви на купівлю бандур для «Школи Гри на Бандурі», яку разом з Г. Бажулом заснував при ансамблі. В 1978 ансамбль записав першу кобзарську платівку в Австралії під назвою «Кобза і Пісня» (озвучив інж. Петро Ллик), у якій виконані кілька пісень власної композиції та обробки. В 1978-79 рр. під його керівництвом ансамбль відбув перше кобзарське турне по всіх центрах українського поселення в Австралії. Зорганізував та керував двома Кобзарськими Семінарами — 1983 в Мельборні та 1985 в Сіднеї. До 1993 — разом з ансамблем та часто спільно

з дружиною Нілою, бандуристкою й солісткою. Дав чисельні виступи в радіо, телебаченні, у фестивалях та концертах. З музичної праці опрацював велику кількість українських пісень для голосу та Харківського й Чернігівського стилю гри на бандурі. Серед нового покоління бандуристів став першим в Австралії, що виконав старовинні козацькі думи. Написав музику для поеми «Про Симона Петлюру» (сл. Кучугури Кучуренка) і кілька пісень на слова українських поетів в Австралії.

Разом з дружиною співав у хорі «Боян», а в грудні 1982 заступав диригента. Після смерти дир. В. Матіяша в 1983 на прохання членів хору став диригентом хору «Бояна». Того ж року, завдяки фінансовій допомозі від хору та фундації ім. Склековича, їде до Канади вивчати техніку диригування. З хором «Боян» продовжує працювати аж до його самоліквідації у 1986. З чоловічим складом хору записав козацькі пісні на слова Т. Шевченка. У 5-ту річницю смерті В. Івасюка (1984) взяв участь у заснуванні Українського Народного Ансамблю ім. В. Івасюка в Сідней та став його диригентом. За короткий час ансамбль записав на платівку кілька пісень В. Івасюка у його хоровій обробці та оркестрації. Уклав та згармонізував кілька музично-хореографічних монтажів на українську народну тематику та багато сучасних українських пісень для молодих голосів у супроводі народних і класичних інструментів.

У 1986 став диригентом жіночого ансамблю «Суцвіття», з яким дав кілька концертів у Канберрі, Воллонгонгу, Ньюкастелі та мав чисельні виступи на Сідн. Фолкльорному Фестивалі та укр. імпрезах й академіях.

У 1985 продовжує вивчати у диригента Івана Лясківського церковно-релігійний устав і диригує церковним хором Св. Покрови в Сідней, де komponує Літургію Св. Івана Золотоустого й мішаного хору. На комп'ютері підготував та зредагував партитури літургійних свят для Вечірні, на Вербну Суботу, для Покрови для Водохреща, Великої П'ятниці, Великодньої Утрени та літургій на Великдень, Різдво Христове, Раніш Освячених Дарів, Воздвиження, Зелені Свята, а також партитури для похорону дорослих осіб та освячення нового Хреста.

На сусп.-громадському полі працював культ.-осв. референтом в УГ Пенріт-Ст. Меріс (1978-80), в СУОА (1980-83) та в УГ Сідней (1984-88). Член УГ Кабраматта-Ферфілд від 1972 та член УГ Сідней. У 1977 на ініціативних зборах Укр. Т-ва Відродження обраний референтом відродженецької мелодії. Від 1978 член Укр. Вільного Козацтва Куреня ч. 33 ім. Кор. Данила. За культ.-гром. та церковну працю, Козацька Булава в Канаді нагородила його Козацьким Хрестом, в 1982 президія Світової ради СВУ нагородила його золотою медалею ім. Т. Шевченка за нац.-культурну працю. В 1997 на Великій Козацькій Раді обраний генер. секретарем УВК в Австралії.

**Петро і Ніла Деряжні
спонсори-добродії ЕДУА**

**ДЕРЯЖНА-БАБЧЕНКО НІЛА (DERIASHNYJ-
VAVCHENKO NILA).** Нар. у Падінгтонській жін. лікарні у Сідней 19.2.1950. Старша донька муз. батьків Григорія та Марії. В юних роках виявляється в неї любов і здібність до співу. В рідній школі вивчає гру на духовому інструменті. Співає у шкільних хорах як другий альт, але, маючи широкий діапазон голосу, може співати найвищі хорові партії. В 1958 вчиться грати на фортепіано і здобуває своє музичне основне знання. У середній школі виявляє здібність до атлетики і здобуває кілька чаш за швидке бігання, репрезентуючи свою школу на міжнародних змаганнях атлетики. Кінчає середню школу у Мерриллендсі та продовжує студії у Сіднейському Бізнесовому Коледжі, де кінчає курс з високою оцінкою серед найкращих студентів.

У 1971 на укр. концерті захоплюється виступом бандуристів і вступає у члени ансамблю ім. Г. Хоткевича в Сідней та починає вчитися харківським способом на бандурі. За короткий час виступає, грає і співає в ансамблі, де зустрічає свого майбутнього чоловіка і в 1972 одружується з Петром Деряжним. В 1978 співає сопрано і грає на бандурі з квітетом ансамблю ім. Г. Хоткевича, який записує першу кобзарську платівку в Австралії «Кобза і Пісня». Того ж року бере участь в першому кобзарському турне по всіх центрах українського поселення в Австралії, включаючи Тасманію. Крім ансамблю творить широко відомий дует з чоловіком Петром. В 1982 взяла участь у другому Кобзарському Семінарі в Мельборні під проводом свого чоловіка. В 1985 брала участь у третьому Кобзарському Семінарі в Сідней. Протягом кількох років з ансамблем ім. Г. Хоткевича виступала на міжнародних фестивалях у Сіднейській Опері аж до 1999. У той час співає й у церковних хорах православних церков Св. Афанасія та Св. Покрови. Від 1982 до 1986 виступає як хористка/солістка в хорі «Боян» та жіночому ансамблі «Суцвіття». Протягом кількох років навчається співати у приватних учителів Дейзі Гукер, Таїси Тарас та Ріти Гантер, а найбільше працює сама над своїм голосом та співом.

У 1984 взяла участь у заснуванні Укр. Нар. Ансамблю ім. В. Івасюка в Сідней та співає сольо у записі 4 пісень комп. В. Івасюка, виданих ансамблем. Часто співає сольо на різних святах та академіях, або як солістка з хором. Слухаючи з платівок та касеток спів солістів хору ім. Г. Верьовки з України, вивчає спів нар. стилю т. зв. «білим голосом» та виступає у тріо з чоловіком Петром та Андрієм Гавриловичем. В 1994-98 співає ведучим голосом у модерному ансамблі «The Rock-its» та записує кілька пісень модерного характеру. В 1999 взяла участь у змаганнях оперових вокалістів у Сідней, де здобуває високу похвальну оцінку.

У 1972 стає членом УГ Кабраматта-Ферфілд. Також довголітня члена УГ в Сідней та сіднейського відділу Союзу Українок ім. кн. Ольги. В 1977 на ініціативних зборах Укр. Т-ва «Відродження» обрана англійською секретаркою. Як активна членка Куреня Укр. Вільного Козацтва ч. 33 ім. кор. Данила від 1978, здобуває високу оцінку за мистецьку працю. Членка парафії УАПЦ Св. Покрови в Стратфілд-Вест від 1984. У 1982 президія Світ. Ради СВУ нагороджує її золотою медалею ім. Т. Шевченка за національно-культурну працю.

ДЕРЯЖНА-БОГУСЛАВСЬКА ЛІДА (DERIASHNA-BEAL LIDIA). Нар. 1941 р. в Ленінграді в Росії. Батьки Марія і Петро Полікарповичі. Коли мала один рік, її батька вислано на німецький фронт і більше його не бачила. Виросла в Німеччині при прибраному батькові Федорові Деряжному. Прибула до Австралії на кораблі «Gooya» з батьками та братом Петром. Після перебування у таборах Бонегілля та Нельсон Бай уся родина поселилась у Ньюкастелі. В 1952 на Австрал. мистецькому конкурсі в Нельсон Бай здобула нагороду за свою укр. вишивку. У Ньюкастелі навчалася в католическій школі для дівчат. Тут закінчила малу матуру і продовжила навчання в Ньюкастельському Бізнесовому Коледжі.

В 1958 вийшла заміж за Віктора Ді Шуло і жила з ним в Ньюкастелі, де народила двох синів — Париса і Павла, які в дитинстві померли. Відтак подружжя не було щасливе. Великим духовим полегшенням для неї була її участь у церк. хорі Св. Василя Великого в Ньюкастелі.

В 1969 під надхненням свого брата почала грати на бандурі, часто виступаючи в родинному тріо разом з батьком та братом, з якими в 1971 виступила з нагоди 20-ліття поселення в Австралії емігрантів з Європи на Ньюкастельському телебаченні. В 1969 з кобзарським ансамблем ім. Г. Хоткевича взяла участь у першому в Австралії самостійному кобзарському концерті у Воллонгонзі в честь Т. Шевченка. Згодом почала навчати в Ньюкастелі своїх студентів гри на бандурі. В 1978 з вищезгаданим ансамблем записала першу кобзарську платівку в Австралії під назвою «Кобза і Пісня» (озвучена інж. Петром Іликом), виконуючи кілька пісень композицій та обробки свого брата. В 1978-79 брала участь у першому кобзарському турне по всіх центрах укр. поселення в Австралії, включаючи

Тасманію й Зах. Австралію. В 1981 взяла участь у першому Кобзарському Семінарі в Сіднеї під проводом В. Мішалова. Широко відомі були її кобзарські виступи з братом на сценах Сіднею та Ньюкастелю. В 1985 брала участь у третьому Кобзарському Семінарі в Сіднеї. Протягом кількох років з ансамблем ім. Г. Хоткевича виступала на міжнародних фестивалях у Сіднейській Опері. Мала здібності до вишинкарського мистецтва та, крім укр. та англійської мови, добре володіла італійською.

В 1980, після розлучення з першим чоловіком, поселилась в Сіднеї, де в 1982 одружилася з Федором Богуславським у церкві Св. Афанасія Лубенського в Гренвілі. Тут також співала в церк. хорі та параф. вокальному гуртку «Гренвілянки» під проводом пані-матки О. Люльки. Несподівана важка недуга перервала її молоде творче, плідне для Бога й України, життя. 12.1.1988 померла в лікарні в Ньюкастелі. Поховано її біля матері на укр. секції сіднейського цвинтаря.

ДЕРКАЧ І., гром. діяч у Вік., добродій «ВД».

ДЕТЗИУК ВАСИЛЬ (DETZIUK WASYL). Нар. 28.5.1925 в с. Полати, Любомльський р-н, Волинська обл. Православний. До Австралії приїхав в 1949/50 з Австрії. Одружений з Марією, не мали дітей. Жили у власному домі в околиці Аделаїди. Працював на фабриці. Брав участь в громадському і церковному житті. Помер 10.8.1980.

ДЕТЗИУК МАРІЯ (DETZIUK MARIA). До Австралії приїхала з Австрії в 1949/50. Укр. католичка. Одружена з Василем Детзіуком, бездітні. Жила в околиці Аделаїди. Працювала продавцем у крамниці в Аделаїді. Померла в 1982 році.

ДЕХНІЧ Микола, генерал (нагороджений найвищими орденами Армії УНР) гром.-політ. діяч в Україні й Сіднеї.

ДЕХНІЧ Марія (НПВ), учасниця Визв. Боротьби України.

ДЕХНІЧ Роман, адвокат, сусп.-гром. і пласт. діяч, основоположник-меценат ФУСА-КУА, голова Укр. Олімп. Ком. в Австралії.

ДЕХНІЧ Юрій, провідний гром.-політ. діяч, чл. ОУН, активний на зовн. відтинку в Австралії, чл. управ СУОА, ОУГ НПВ, Комітети допомоги Україні, директор-фундатор ФУСА-КУА, дир. Фондації ім. Ольжича, спорт. клубу «Київ», активний пластун, відзначений медалею Австралії Order of Australia та королівським орденом МВЕ. Помер 4.6.1998 в Сіднеї.

ДЕХНІЧ Олександр, жертвний член Укр. Громади в Сіднеї та Пластприяту, за фахом — електрик.

ДЕХНІЧ Наталка, танцюристка «Веселки» в Лідкомбі, пластунка.

ДЕХНІЧ Олесь, танцюрист «Веселки» в Лідкомбі, пластун.

ДЕХНІЧ Таїса, активна пластунка-новачка, танцюристка «Веселки», закінчила Центр. укр. школу в Лідкомбі.

ДЕЦКО А., фундатор ФУСА-КУА, жертводавець на укр. потреби в НПВ.

ДЖЕРДЖ Андрій, чл. Станиці ІУД УНА в Сіднеї.

ДЖУФЕР ІВАН, учитель музики, диригент, культ.-осв. діяч. Нар. 7.7.1912 р. в с. Підгорці, Стрийського пов. (Галичина), помер 4.2.1991 р. у Брізбені. До Австралії, Перту, приїхав при кінці 1948 року, де зорганізував перший укр. хор. У 1949 р. переїхав до Сіднею, в помешканні якого примістилася перша редакція й адміністрація «ВД». Переїхавши до Брізбену, в 1983-88 диригував гром. хором і разом з дружиною Любою (солісткою-співачкою) брав участь у гром. імпрезах. Іван Джуфер аранжував муз.

репертуар для хору й оркестри і komponував музику легкого жанру на власні слова.

ДЗЕНДРОВСЬКИЙ Володимир, чл. Буд. Ком. УГ Кабраматта-Ферфілд.

ДЗЕНДРОВСЬКА Евстахія, активна чл. СУА в Кабраматті (НПВ).

ДЗЕРА Дмитро, активний член УГ ЗА.

ДЗІВАК АНДРІЙ МАНУЙЛОВИЧ (DZIVAK ANDRIJ). Нар. 4.7.1904 р. в Рівному, Україна, помер 1.10.1979 р. в м. Гленрой (Вік.). Православний. Був одружений, дітей не мав. Професія: о. протодиякон парафії Святої Покрови м. Гленрой. За свідченням Архипротопресвітера о. Бориса Сташишина вищезгаданої парафії, Андрій Дзівак був свідомим українцем, одержав Грамоту як меценат Української Громади Вікторії. В Альманяху 1995 є його ім'я як архипротидиякона. В Україні все своє життя присвятив церкві, співав у хорі Собору м. Рівне, мав дуже сильний, гарний голос. Давав моральну й матеріальну підтримку потребуючим, брав активну участь в укр. громадських організаціях. Меценат ФУСА-КУА

ДИБАЧ ЮРКО (DYBACH GEORGE). Нар. 14.4.1923 в с. Дзвиняч, Турківський р-н (Бойківщина). УКЦ. До Австралії приїхав 6.9.1948. Одружений з Розалією Кандур. Фаховий робітник — будівельник. Член Укр. Громади.

ДИБАЧ-КАНДУР РОЗАЛІЯ (DYBACH-KANDUR ROZALIA). Нар. 31.1.1924 в Східниці, Львівська обл. Одружена з Юрієм. До Австралії приїхала з чоловіком 6.9.1948 р. Фахова робітниця-кравчиня. Членка УГ та Союзу Українок.

ДИБАЧ Євген, дентист.

ДИБАЧ Зінаїда (дів. Черванів), вчителька.

ДИБАЧ Семента/Євгенія (дочка), студентка університету.

ДИБАЧ Тамара, поступила в університет.

ДИБАЧ Наталка, учениця 4 класи Гайскул.

ДИБАЧ Михайло, учень 3-ї кл. Гайскул.

ДИБАЧ О., чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

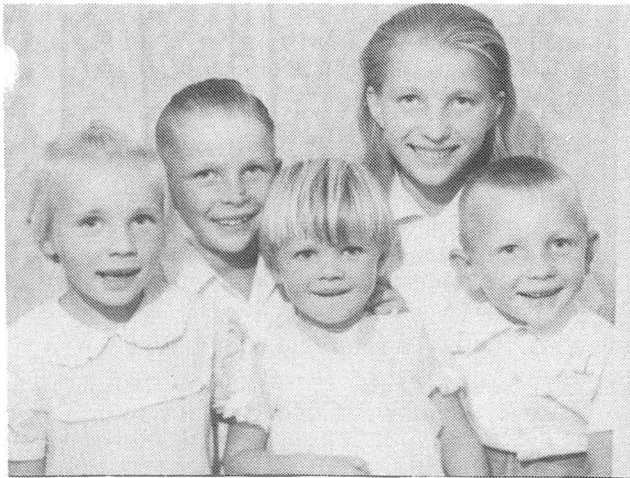
ДИКИЙ ЙОСИП (DYKYJ JOSEF). Нар. 1923 р. в с. Підгородці, Львівська обл. Україна. Укр. католицького віровизнання. Одружився з Надією Майтко. Діти: Люба, Ніна, Розалія, Ярослав, Ярополк. Пенсіонер. Допомогає при будові Укр. Дому в Мт. Друїтт. Багато років член Контр. Комісії, дві каденції скарбник та 10 р. секретар Укр. Громади. Був головою Батьк. комітету при укр. школі в Ст. Меріс. Постійний делегат Громади Етнічного радіо «WOW» FM — Outer Western Community Broadcasting під

патронатом Penrith City Council. Кол. секретар управи Укр. Пенсіон. Гуртка при УГ. Фундатор Дому Укр. Молоді, член УГ, Ліги Вільної України, член і меценат ФУСА-КУА й ін. організацій. Був zatrudнений на австрал. залізниці. Закінчив курси: Railway Safeworking, Conductor, Ticket Collector, Ticket Examiner і Station management. Кваліфікації здобув в Railway Institute, Sydney. Заочно студював: Station Master Assistant. Працював Station master assistant і 10 років до пенсії Ticket Examiner officer.

ДИКА НАДІЯ (DYKYJ NADIA) (дів. Майтко Надія Гаврилівна). Нар. 1925 року в с. Брага, Хмельницька обл. Україна. Православна. До Австралії приїхала 29.7.1950 р. Одружена з Йосипом Диким. Діти: Люба, Ніна, Розалія, Ярослав, Ярополк. Пенсіонерка. Була zatrudнена на підприємстві Nestia, професійна кравчиня. Нар. освіта. Чл. Укр. Гр. Мт. Друїтт, меценат ФУСА-КУА, разом з чоловіком бере активну участь в суспільно-громадському житті.

РОДИНА ДИКИЙ

Діти родини Дикий (1958 рік): передній ряд — Ніна, Розалія, Ярополк; задній ряд — Ярослав, Люба.

На початку 1944 року в одному з таборів примусової праці в місті Дортмунд (Німеччина) Йосип Дикий познайомився з Надією Майтко — майбутньою його дружиною. В той час Надія працювала на шахті вугілля у місті Дортмунд, Йосип працював на тій самій шахті, але під землею. Після війни в листопаді 1945 року Йосип і Надія одружилися. В місті Бонн (Німеччина) в липні 1946 року народилася Люба, у березні 1948 року народився Ярослав. 25-го червня 1950 року сім'я Дикий у складі чотирьох осіб у Бременгафен вступила на шведський корабель «АННА САПЕН» і після 35-денного скитання по морях й океанах в кінці липня 1950 року прибула до Австралії (порт Мельборн). Наступного дня пасажирським потягом їхала цілий день, вперше ознайомлюючись з австралійською природою. Над

вечір вона прибула до переходового табору «Бонеюїлля». Після одномісячного відпочинку австралійський уряд став відправляти на працю — відробити дворічний контракт. В Австралії народилось ще троє дітей: в грудні 1951 року — Ніна, в липні 1953 року — Ярополк, а в лютому 1955 року — Роза.

ДИКУН Михайло (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ДИМИЦЬКИЙ Іван, активний член УГ ЗА.

ДИМОВСЬКИЙ І., чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

ДИНОВСЬКА К., добродійка «ВД».

ДІБРІВНИЙ ІВАН ДМИТРОВИЧ (DIBRIWNY IVAN). Нар. 12.6.1912 в с. Вереміївка, Полтавська обл. До Австралії приїхав 21.1.1950. Одружений. Дружина — Катерина. Дочки: Лариса і Ліда. Освіта середня. Економіст. депортований з батьками в Сибір 1931 р. Реабілітований 1942 і висланий на фронт. Член-основположник і голова (декілька каденцій) УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл. Член управи ОУГ НПВ (4 каденції), прес-реф. СУОА, член дирекції ФУСА, співробітник «Вільної Думки», Альманаха

Укр. Життя в Австралії і Пропам'ятної книги ЕДУА, член театр. секції ім. М. Заньковецької, основоположник Т-ва Спр. УНРаді. Організатор і довголітній збірщик допомоги сиротам і німецьким України. Муж довір'я Центр. Рідної Школи в Сіднеї.

ДІГТЯР В., активний чл. УГПА.

ДІДЕНКО КАТЕРИНА (DIDENKO KATERYNA). Нар. 1.3.1928 р. в с. Павлиш, Онуфріївський р-н, Кіровоградської обл. У зв'язку з війною закінчила лише 6 кл. початкової школи. До Австралії, Мельборну, приїхала з чоловіком і сином 30.7.1949 р., а пізніше ще мали сина і доньку. Після закінчення контракту поселилися в Аделаїді. Разом з чоловіком брала участь у будові Свято-Покровської УАПЦеркви.

ДІДЕНКО ЮХИМ ПЕТРОВИЧ (DIDENKO JUKHYM). Нар. 20.2.1917 в с. Сеньківка, Бориспільський р-н, Київська обл. До Австралії приїхав з дружиною Катериною і сином Алексом 30.7.1949. За фахом телефоніст, знав «Морзе». В Австралії працював на залізниці. Діти: Олекса- Алекс, Ліда і Петро-Пітер. Разом з дружиною меценати Українського Православного Центру-Пам'ятника в Канберрі з нагоди Тисячоліття Християнства в Україні. Помер в Аделаїді 24.3.1987.

ДІДОХА Іван, член Управи УГ Тасманії, добродій ФУСА-КУА.

ДІДУХ МИХАЙЛО (DIDUCH MYCHAJLO). Нар. 23.9.1923 року в працюючій селянській родині Степана та Оксани Дідухів в с. Забороль Рівенського району на Волині. Православний, член Святопокровської парафії УАПЦ в Сіднеї. Неодружений. Середню освіту отримав на Волині. З молодих літ був членом ОУН. В 1943 році був схоплений німецькими окупантами і вивезений на примусову працю до Німеччини. По закінченні війни перебував у таборах ДіПі Швайнфурт та Ашаффенбурзі. Продовжував свою

освіту і закінчив Курси спеціалістів сільського господарства — агрономів. Крім студій брав участь в політично-громадському житті, став членом СУМу. В 1948 р. емігрував до Австралії. Працював на плантаціях цукрової тростини у Квінсленді. Переїхавши до Сіднею, активно включився в українське громадське життя. Віддано працював при будові храму Святої Покрови. Меценат ФУСА-КУА, добродій «Вільної Думки», щедрий жертводавець на громадські, культурні та церковні потреби. Помер 12.8.1997 року, похований на українській секції кладовища Руквуд у Сіднеї.

ДІКСОН-ЖУКІВСЬКА ОКСАНА (DIXON-ZUKIWSKA OKSANA). Нар. 1.2.1947 в м. Герренберг у Німеччині. В 1949 р. приїхала з батьками до Австралії. Вдова, середня освіта. Від 1957 р. співала в церковному хорі УАПЦ св. Покрови у Флемінгтоні. Від 7-го року почала грати на фортепіані, на кларнеті та флейті. Закінчила з відзначенням 7 ступенів гри на фортепіані в учителя сіднейської Консерваторії Лоренца Френда. Від 1961 до 1963 вчителька в Укр. Школі ім. Л. Українки в Канберрі. Брала участь у пласт.

таборах; була новацькою виховницею; у Канберрі акомпаньйторка на імпрезах; була заст. голови та представником до «ЕСС» від УГ АСТ; секретар «ЕСС» в 1983/84, а в 1985/88 — заст. голови «ЕСС». Учасниця багато-культурних фестивалів та тричі представниця до «ФЕССА». Була новацькою виховницею в Австрал. скавтіngu. В 1965/67/68 підготовляла програму скавтової імпрези «Gangshow». Від 1986 — в церк. хорі УАПЦ Св. Миколая в Канберрі, деякий час керувала сумівським хором «Маківка» в Квінбіені та допомагала в хорі УКЦ Св. Володимира у Канберрі розучувати хорові партії. Працює секретаркою заст. реєстратора у Верх. Суді в Канберрі.

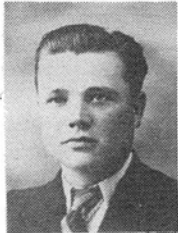
ДМИТЕРКО КЛАВДІЯ ІВАНІВНА, дівоче Цьопа (DMYTERKO K. I.). Нар. в Запоріжжі (Україна). Православна. Одружена з Іваном, сини Віктор, Володимир, Микола. До Австралії приїхала з двома синами в 1950 р. Середня освіта. Працюючи на фермі, а також через хворобу, старші сини не ходили до укр. школи, а молодшого сина Миколу виховували в укр. спільноті — церкві, школі, Пласті, а потім Микола з дружиною Марусею учили нар.

танців та одні з наймолодших заснували радіо-передачі, «Дніпро». Клавдія з чоловіком Іваном — старший брат і сестриця при УАПЦ св. Миколая, члени Укр. Громади Квінсленду, Т-ва Старших Громадян, Укр. Вільного Козацтва (писар 32 куреня), жертводавці на укр. потреби, передплатники «ВД».

ДМИТЕРКО Микола, активний пластун, кер. танц. ансамблю у Брізбені.

ДМИТРИШИН М. (НПВ), добродій «ВД».

ДМИТРІВ Петро, фундатор ФУСА-КУА, жертводавець на укр. цілі в НПВ.

ДМИТРОВСЬКИЙ ІВАН ЯКОВИЧ (DMYTROVSKI IVAN). Нар. 26.6.1919 в с. Черниці, Львівська обл. Помер 30.4.1998 в Брізбені. Греко-католик. До Австралії приїхав в 1948 р. Дружина Наталія, син Микола. Середня освіта. Рубав тростину у Квінсленді, пізніше в Брізбені на різних роботах (17 років у Royal Brisbane Hospital). На пенсії з 1988 р. Був парафіянином УКЦеркви, членом УГ в Брізбені та Т-ва Старших Громадян і довгорічним передплатником «ВД», меценатом ФУСА-КУА, а також жертводавцем на церковні

і громадські потреби. В 1939 р. був вивезений в концтабір на Сибір, пізніше як вояк сов. армії попав у нім. полон. Працював у нім. фермера. Після війни з табору переміщених осіб виїхав до Австралії.

ДМИТРУК І., активний член УГ ЗА.

ДМИТРУК С., чл. Управи Комбатантів (ПА).

ДНІПРОВИЙ ВОЛОДИМИР (DNIPROWY WOŁODYMYR). Нар. 10.10.1922 р. в м. Золотоноша, Черкаська обл. Україна. Православний. До Австралії приїхав 22.1.1949. Одружений. Дружина — Людмила, дочки: Наталка і Оксана. Матуральний курс, 3 роки технікуму в Авсбурзі (Німеччина). Голова філії УГПА у Мт. Гамвії. У Пласті: новацький і юнацький виховник, гніздовий, кошовий, писар, станичний скарбник, станичний реф. вишколу, голова Станичної Ради. При

УГПА: організаційний реф. Багаторічний голова Контр. Комісії у церкві Св. архистратига Михаїла в Аделаїді.

ДНІСТРЯНСЬКА МАРІЯ, працівниця сусп. опіки в ПА.

ДОБРИДЕНКО МИХАЙЛО ІЛІЯ (DOBRYDENKO MYCHAJLO). Нар. 2.9.1926 на Поділлі, в Україні, де закінчив середню школу. Кол. вояк І УД УНА. Інтернований у таборі Ріміні (Італія). В 1947 р. перевезений до табору полонених в Англії. В 1948 р. звільнений. Одружений в Англії з Патрицею Гілл. Дві доньки: Сузанна й Ірина. Працював на сусп.-громадській ниві в Англії — 1948-1965 голова осередку СУМ, голова відділу СУБ та ОБВУ. В 1948-1951 заочно студіював в УВУ (Мюнхен) українознавство. В 1952-1957 кореспондентно студіював в МІЕ (Металюргійний Інститут та Енджінірінг) — отримав диплом. В 1959-1960 висланий фабрикою автомобілів «Ваксолл моторс» на спеціальний курс і працював у цій фірмі аж до виїзду до Австралії в 1965 р. в експериментальному департаменті в Лютоні. Прибувши до Австралії з самого початку аж до відходу на пенсію працював понад 20 років у тій самій фірмі у департаменті «Індустріальна Енджінірінг», подавши понад 20 сугестій, за які отримав грошову винагороду. В Австралії — гол. виховник КУ СУМ, працював на різних становищах в осередку СУМ Аделаїди, кількратно голова і секретар ЛВУ, редагував видання ЛВУ «Вісті», «Трибуна», «Наша Мета». В Аделаїді організатор і голова різних протестаційних акцій в обороні політ'язнів в Україні. Один з ініціаторів відзначення 50-ліття голодомору 1932-33 рр. Довголітній член УГПА, культ-осв. реф., організатор різних концертів для відзначення 1000-ліття Хрищення України, організаційний діловод святкування 50-ліття поселення українців в Австралії. Доповідач на різних імпрезах, диктор укр. радіо, член станиці Братства УД УНА (кол. голова), орг. реф. КУ Братства І УД УНА. Нагороджений медалями: за участь в бою під Бродами Св. Архистратига Михаїла, Козацьким хрестом з двома зірками за участь у боротьбі за волю України, Золотим хрестом за особливі заслуги для Братства та Громади. Співробітник (під псевдами М.Д., М. Д-ко, М. Смотров і Михайлів) укр. часописів в Австралії й Англії.

ДОБРОВНИЙ Степан, сусп.-гром. діяч, співробітник «ВД», меценат і перший секретар ФУСА-КУА, чл. І УД УНА.

ДОБРОВНИЙ Ярослав, чл. Укр. Гольф-Клубу в Сіднеї.

ДОБРОВОЛЬСЬКА Марія, кол. співачка-солістка в Сіднеї.

ДОБРОСКОЧЕНКО І., активний член УГ ЗА.

ДОБРОТВІР ДМИТРО (DOBROTWIR DMYTRO). Нар. 1.3.1901 в с. Шили, район Збараж, Тернопільська обл., Україна. Помер 16.5.1975 р. в Мельборні. Укр. гр.-католик. Одружений, дружина Катерина, син Микола, внуки — Наталка, Христя, Андрій і Левко. Професія — лікар. Під час Визвольних змагань добровольцем вступив в ряди УГА. Після поразки опинився в Чехії і в 1930 р. закінчив медичні студії в Празькому університеті. Повернувся в Галичину, нострифікував лікарський диплом у Познанському університеті в Польщі. Працював лікарем у Тернополі, Станиславові. Був членом УЛТ у Львові. В роки 2-ої світ. війни працював лікарем в таборі біженців. В 1949 р. емігрував з родиною до Австралії. Спочатку працював на фізичних роботах, а незабаром доповнив студії в Мельборнському університеті і працював лікарем при Міністерстві освіти у стейті Вікторія. Ставши пенсіонером, працював лікарем у гірничій компанії. Меценат-фундатор Енциклопедії Укрва. Був членом Укр. Комбатантів, Пласт-Приятю й інших організацій.

ДОБРОТВІР КАТЕРИНА (DOBROTWIR KATERYNA) з дому Шкарковська. Нар. 26.11.1901 р. в Тернополі. Померла 2.6.1960 р. в Мельборні. Укр. гр.-катол. Була одружена з д-ром Дмитром Добротвором; син Микола; внуки Наталка, Христя, Андрій і Левко. Учителька. До Австралії приїхала в 1949 році, де від початків аж до самої передчасної смерти брала участь в організованому укр. громадському і церковному житті, головно як учителька Рідної Школи в Ст. Албансі (Вік.). Належала до Союзу Українок, Пласт-Приятю, Укр. Громади й інших організацій.

ДОБРОТВІР ВІРА (з дому Цюпак) (DOBROTWIR VERA). Нар. 27.9.1941 в м. Теревовля, Терноп. обл. Греко-катол. До Австралії приїхала в 1949 р. Муж Микола Добротвір. Діти: Наталка, Христя, Андрій і Левко. Внуки: Софія, Леся і Петрик. Середня освіта. Від молодих літ член Пласт. Станиці «Степові Відьми». Член УГВікторії, кооп. «Дністер», Союзу Українок, Чорнобильської Фундації, Національної Фундації. Жертводавець на національні цілі.

ДОБРОТВІР МИКОЛА (DOBROTWIR NICOLAS). Нар. 19.12.1939 у Львові. Гр.-католик. До Австралії приїхав в 1949 р. Одружений з Вірою. Діти: Андрій, Наталка, Христя і Левко. Вища освіта, підприємець. Від молодих років був активний в Пласті у Вікторії. Зорганізував і деякий час очолював курінь «Чорноморці». Член УГВ, кооп. «Дністер», т-ва укр. підприємців, Укр.-Австрал. Торговельної Палати у Вікторії. Помагав при будові Релігійного Центру в Брюховицях коло Львова. Працював в Амер. нафтовій компанії при добуванні нафти і газу у Вікторії, Малязії. В Лондоні очолив нафтовий відділ амер. фірми «Фостер Вілліс» і з її рамени підписав контракт на 10 мільярдів фунтів для добування нафти в Норвезькому морі. Їздив на Північний бігун для можливості добування нафти в цьому районі. В Лондоні зареєстрував власний патент з нафтової ділянки. Відтак у Мельборні заснував власну компанію «Філдон Інтернешонел Менажемент Сервіс». Відвідуючи Україну, хотів допомогти їй в нафтовій ділянці, яка цілком залежна від Росії. Нав'язав контакт із Обласною Радою Львова та амер. компанією і по довгих зусиллях від 1994 року очолив фірму «Фонтейн Ойль» у Львові. В 1997 році укр. влада підписала контракт-умову з амер. компанією з капіталом 188 млн. дол. для добування нафти коло Борислава на Підкарпатті. Він очолив компанію на 2 роки. По закінченні контракту інша амер. компанія попросила його опрацювати проєкт за новою технікою для добування нафти в Грузії.

ДОБРЯНСЬКА Дзенислава, пл. діяч (Вік.)

ДОБРЯНСЬКИЙ Петро, активний член УГ в Нортгамі.

ДОБРЯНСЬКИЙ Теодор, фундатор КУА, жртводавець на укр. цілі в НПВ.

ДОВБНЯ ЯРОСЛАВ (DOWBNIA JAROSLAV). Нар. 4.1.1927 в Подебрадах (Чехо-Словаччина). Помер у Сіднеї 28.7.1994. Православний. До Австралії (Мельборну) прибув 14.5.1949, після двох місяців переїхав до Аделаїди. Був одружений з Гвендоліною. Діти: Ганна, Катерина, Григорій, Андрій. Закінчив укр. гімназію в Авгсбурзі. Спочатку студював в Karlsruhe, а в Австралії закінчив студії Civil Engineer. Один з основників укр. Судент.

громади в Аделаїді, наглядав над будовою Нар. Дому, опісля над будовою УПЦеркви св. Михаїла. Був головою кооперативи, членом Синоду УПЦА, брав активну участь в громадському і церковному житті, часто головував на різних засіданнях. Працював цивільним інженером, робив проєкти на дороги, мости, виконав великий комплекс для фільтрування води.

ДОВНІ-БЕРЕЗОВСЬКА СТЕФАНІЯ (DOWNIE STEPHANIE), нар. 1945 в Кельні (Німеччина). Греко-католик. До Австралії приїхала в 1949. Одружена з Еленом Довні, сини: Арон (кіропрактор), Кейн (поліцей) і Нейт (одержав диплом інформ. техніки). Освіта середня (4 роки Welfare Certificate). Закінчила укр. школу в Мерриллендсі, чл. балету Н. Тиравської. Належала до Пласту, відтак до СУМ, учителька в Рідній школі ім. св. Володимира у Воллонгонзі, хореограф, організаторка багатьох виставок укр. мистецтва для австралійців. Працює перекладачем в Illawarra Health Dept. Всі сини танцюють і грають на акордеоні, скрипці, бандурі, саксофоні й мандоліні.

ДОЛЖАНСЬКА ЛЮДМИЛА (DOLZANSKA LUDMYLA) (шляхетського роду Матляховських — з дому Гела). Нар. 25.4.1858 р. в с. Жовква, Львівщина, Україна. Померла 10.10.1962 р., проживши 104 роки. Похована на кл. West Terrace, Аделаїда, Півд. Австралія. Укр. католик. Мама Анни Хрущевської й бабуся Мстислави Йоанни Чорній і Дарії Гнатович. Середня освіта. В 1940-42 роках з родиною Хрущевських була вивезена на заслання в село Скачок, Кірівська обл., Росія. Переїхала Узбекистан, Іран, Ірак і східню Африку. 15.2.1950 року з Африки кораблем General Langfeet приїхала до Австралії. Любителька родинного дому, надзвичайна господиня.

ДОЛЯ І. (Сале, Вік.), добродій «ВД».

ДОМАЗАР СЕРГІЙ (псевдо — Іван Сагайда). Нар. 29.8.1900 в Пирятині (Україна), помер 18.7.1987 в Сідней (Австралія). Український письменник і публіцист. Старший з двох синів в сім'ї сільського фельдшера Федора Давиденка і медсестри Ольги. Вчився в Пирятинській гімназії. Закінчив школу старшин Укр. Галицької Армії. Після поразки військ УНР, ледве видужавши від тифу, попав у тюрму, був засуджений до розстрілу, але чудом врятувався і з того часу прибрав собі прізвище свого померлого від тифу побратима по зброї. На батьківщині вів кочовий спосіб життя, боявся зустріти когось, хто знав про його петлюрівське минуле й міг би донести про це владі.

Окрім любови та вродженого таланту до літератури, С. Домазар захоплювався мистецтвом, особливо скульптурою. Дружив з І. Кавалеридзе, який вчив і заохочував його розвивати свій талант скульптора. Два рази втікав за кордон. Хотів дістатись до Парижу, щоб там студіювати мистецтво, та туга за батьківщиною, загибель товариша й польська тюрма примушували його вертатись в Україну, де йому не було можливості навіть мріяти про якусь освіту чи кар'єру. Щоб не привертати до себе уваги КДБ, працював там, де був непомітним, перекладав за гонорар німецьку енциклопедію, чим поглиблював свої знання цієї мови, або працював суфлером у театрі.

В театрі Курбаса познайомився з актрисою Оленою Кисіль-Загорянською і з нею одружився. В 1932 р. в них народився син Гай. С. Домазар знайшов собі і Олені працю коректора в друкарні Харкова, а пізніше Києва. В 1937 р. Сергія звільнили з роботи як безпартійного, чекав арешту. Мусів працювати чорноробом в корабельно-будівничій кузні аж поки не влаштувався викладачем німецької мови у ветеринарнім інституті Києва.

Під час війни його мобілізували до червоної армії, але він повернувся в Київ, щасливо оминувши німецький полон і всі його страхіння. За німецької окупації працював складачем в українській газеті Києва, писав статті, фейлетони, спілкувався з письменниками тих трагічних, голодних і холодних часів.

В 1942 р. родина Домазар з групою селян прибула до німецького села Драйч, Тюрінгія, як оstarбайтери, на сільськогосподарські роботи. Це була важка, особливо для Олени, праця, а платня нижчою за мізерну. Але попри все С. Домазар знаходив час та енергію дописувати до Української газети в Берліні і так здобув собі популярність серед читачів та повагу і прихильність культурних людей української діаспори Німеччини. Ці добрі люди, за свої кошти, влаштували сина Гая вчитись в українській гімназії в Моджанах біля Праги, а С. і О. Домазарам допомогли отримати роботу в друкарнях Берліну.

Кінець війни застав родину Домазар знову в Тюрінгії, звідки їм довелося прийти пішки в Баварію, щоб оминати репатріацію «на родину».

Згодом вони оселились у таборі Д.П. «Лягарде» в Ашафенбурзі. Там у 1947 р. вийшла перша книжка С. Домазара «Великі питання» під псевдом «Іван Сагайда», яка є публіцистичною розвідкою про ідеальний устрій майбутньої самостійної України.

У квітні 1949 з родиною прибув до Мельборну (Австралія), потім до перехідного табору в Бонегілля, тоді оселився в Сіднеї, де брав активну участь в громадському, культурному та релігійному житті українського Сіднею. Дописував до першого на цьому континенті українського часопису «Вільна Думка», відстоював права українців, як окремої нації, в англomовній пресі Сіднею. Друкувався в багатьох різних газетах і журналах діаспори як «Сучасність» та інші.

В 1964 р. вийшов у світ основний твір — роман «Замок над Водаєм» (Мюнхен, 1964), який дав право критикові І. Качуровському назвати С. Домазара одним з кількох справжніх прозаїків еміграції. У цьому творі автор описав своє дитинство і юність, відповідно змінивши топоніми рідних місць. В 1971 р. роман вийшов англійською мовою.

С. Д. ніяк не міг звикнути до Австралії з її дуже відмінною від Української природою. Туга за батьківщиною спонукала його покинути цей теплий край і він три роки їздив по Європі, Канаді і США. Та хоч природа і клімат там подібні до рідного, ніде там не зміг заробляти собі на життя. Повернувшись знов до Австралії, поселився в місцевості Ему Плейнс, на березі річки Непієн, яка трохи нагадувала йому рідну, полтавську річку Удай. Там були написані й видані його останні твори — нариси «Кордон Володаря сімох морів», «Два нариси», «Рестауратори голубих мрій» і проблемна мовознавча брошура «Знаряддя мови». Опрацював довершення української абетки, яку започаткувала всеукраїнська (з участю мовознавців Галичини) правописна конференція у Харкові 1928 р. Мав репутацію тонкого знавця української мови, володів також англійською, з якої переклав «Зелені роки» А. Й. Кроніна, «Вбивці» Гемінгвея та інші. Все своє життя жив Україною і вірив у неминучість відродження вільної, ні від кого незалежної держави України.

ДОМАЗАР ОЛЕНА (дів. Кисіль-Загорянська, дружина письменника Сергія Домазара). Нар. 22.4.1901 в Чернігові, померла 19.10.1981 в Сіднеї. Закінчила педагогічний інститут в Чернігові. Працювала вчителькою. Потім перейшла працювати в театрі Леся Курбаса, щоб бути зі своєю сестрою, актрисою Катериною. В театрі зустріла Сергія Домазара, який там працював і в 1925 році вийшла за нього заміж. В 1932 р., з появою на світ сина Гая,

театральна кар'єра Олени кінчилась. Покинувши театр, Олена почала працювати коректором в одній з харківських друкарень. Відтоді Олена працювала в газетах Харкова, потім Києва аж до 1942 року. Під час війни чоловіка мобілізували до армії і Олена залишилась в Києві сама з дев'ятирічним сином. Їй пощастило уникнути евакуації на схід і дочекатись свого чоловіка з війни. В 1942 р. Олена з чоловіком і сином вирушає до Німеччини як оstarбайтери в Тюрінгію, потім у Берлін і знову в Тюрінгію. Після капітуляції Олена з чоловіком і сином переходить пішки до Баварії і вони оселяються в Д.П. таборі «Лягарде» в Ашафенбурзі, де вирує українське культурне життя. Це був український табір. Олена вступає до двох хорів, світського і церковного та до театру. В 1949 р. Олена з родиною

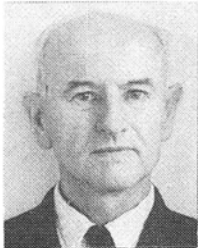
вирушає до Австралії. Від самих початків у Сідней і до кінця свого життя вона брала активну участь в культурно-громадському житті українського суспільства Сіднею. Була активною членкою Союзу Українок НПВ, зокрема у відділі Суспільної Опіки, де деякий час була головою цього відділу. Працювала в редколегії журналу «Наше Слово». Дуже любила нашу церкву, була першою головою сестрицтва Святопреображенської парафії УАПЦ в Блектавні, де співала в хорі і переписала всі ноти для хористів. Олена Домазар була надзвичайно доброю, щедрою і лагідною вдачі, завжди дбала про інших. Любила літературу й театр, любила нашу культуру, плакала українські традиції та народні звичаї.

ДОМАЗАР Гай, активний член укр. спільноти в Сідней, пластун, спонсор-фундатор ЕДУА і «ВД».

ДОМАЗАР Валентина, активна в Союзі Українок, чл. крайової управи Союзу Українок Австралії.

ДОМАЗАР Марко, пластун, ювелір, закінчив УЦШколу.

ДОМАЗАР Петро, танцюрист «Веселки» в Лідкомбі, пластун, зак. УЦШколу, бухгалтер.

ДОМБРОВСЬКИЙ МАРКІАН (DOMBROVSKY MARKIAN), нар. 8.11.1911 в с. Ворона, Івано-Франк. обл., укр. католик. До Австралії приїхав у січні 1949 р., одружений. Професія/освіта: матура в укр. гімназії в Празі, дипл. інженер-електрик (Львівська Політехніка, 1937). Член УГ в Сідней до 1975, потім УГ в Брізбені. Член-основник та кол. голова Укр. Т-ва Інженерів. Брав участь в комітетах будов церкви св. Андрія і Центр. Школи в Сідней. Інженер при Стейтовій Комісії по електрифікації НПВелсу. Ass.

Member of Engineers Austral. Institution. Меценат ФУСА, меценат ДоФУС (Монаш унів.), меценат Енциклопедії Українознавства. Спонсор-Меценат ЕДУА.

ДОМБРОВСЬКА ЛІДІЯ-ЛЮБОВ (з дому Оробець) (DOMBROVSKY-OROBEC LYDIA-LUBOW), нар. 4.10.1916 р. в с. Скопівка, Україна., укр.-католик. До Австралії приїхала в січні 1949. Одружена. Проф.-освіта: матура, Укр. Інститут для дівчат та фотографічна школа у Варшаві (дипл. майстер фотограф.). Членка УГ в Сідней до 1975, відтак у Брізбені, чл. Союзу Українок у Сідней. Брала участь у Комітеті будови церкви св. Андрія в Сідней. Працювала фотографом у Сідней: CSIRO, Technical College, Medical

photographer — Sydney — Royal Prince Alfred Hospital. Member Institute of Australian Photographers. Меценат ФУСА, меценат ДоФУС (Монаш Унів.), фундатор-меценат Енциклопедії Українознавства. Спонсор-Меценат ЕДУА.

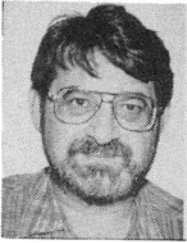
ДОМІТРИЯК ВАСИЛЬ (DOMITRIAK WASYL). Нар. 16.3.1926 в с. Темепча, Тернопільська обл. До Австралії приїхав 1950 р. і поселився у Квінбієні (НПВ). Одружений з Ольгою, син Іван, донька Анна. Довголітній член УГ, церковний діяч і збірщик, активно працює разом з дружиною при церкві св. Михаїла в Квінбієні.

ДОМІТРИЯК ОЛЬГА (DOMITRIAK OLHA). Нар. 17.3.1927 в с. Липа, пов. Перемишль, Галичина. До Австралії (Квінбієну) приїхала в 1950 р. Одружена з Василем, син Іван, донька Анна. Довголітня чл. УГ, голова Братства УКЦ в Квінбієні, голова Параф. комітету Канберри-Квінбієн, проводить церк. спів «Крилос», дбає про красу церкви, дописувач до час. «ЦіЖ», кольпортер релігійної літератури, разом з чоловіком віддано працює для церкви св. Михаїла, кількакратно брала участь на з'їзді Об'єднання Укр. Кат. Організацій в Австралії.

ДОМОВИЧ Василь, гром.-сусп. діяч у Сідней, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД», щедрий жертводавець на укр. потреби.

ДОМОВИЧ Ліда, активна в УГ і СУА в Мерилендсі, жертводавець на укр. потреби, разом з чоловіком Василем меценат ФУСА-КУА.

ДОРНИК Іван, фундатор ФУСА-КУА, активний в укр. житті у Вікторії.

ДОРНЯК БОГДАН (DORNIK BONDAN). Нар. 13.10.1946 р. в Лайдемав (Німеччина). Укр. греко-католик. До Австралії приїхав в 1949 р. Одружений з Софією (дів. Матіаш). Архітектор, міський інженер (Town Planner). Понад 20 років власник свого підприємства. Член Управи Укр. Громади П.А., архітектор і член Комітету будівлі Дому для Старших св. Анни та різних громадських та церк. будов. Викладає предмет «Construction» для студентів архітектури в університеті Південної Австралії. Провідний член професійних архітекторів Royal Australian Institute of Architects Archicentre. Одержав нагороду Design Award 1997 на терені Півд. Австралії та від федер. уряду за різні проекти «Best Practice».

ДОРОШ П., активний член УГ в Перті.

ДОРОШЕНКО А. і А. І. М., меценати ФУСА-КУА, добродії «ВД».

ДОРОШЕНКО Леонід, артист, режисер драмгуртка в Сідней (1950-60 рр.).

ДОРОШУК ЄВГЕН НИКОДИМОВИЧ (DOROSZUK E. N.). Нар. 25.9.1914 в м. Кременець, Волинь. Православний. До Австралії приїхав 1.11.1949 р. Самітний. Діти: Ольга, Роман, Тетяна і Євген. Інженер-архітектор, закінчив Львівську Політехніку 1940 року. Працював за фахом в Мельборні в приватних архітектурних фірмах.

ДОРОЩАК Микола, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

ДОЩАК МИХАЙЛО (DOSCHAK M.). Нар. 24.5.1930 р. в с. Рихтичі, Галичина. Українець-католик. До Австралії (до Перту — Fremantle)) приїхав 3.11.1950 р. Одружений. Дружина Зірка Менцінська-Дошак. Діти: Оксана, Михайло, Галя. Середня освіта — «Social Worker» у «поправчому домі» для юнаків. Секретар Укр. Громади Західної Австралії, голова Укр. Громади, спортовий реф. при СУМі у Перті. Кол. активний в Укр. Спортовому Клубі «Київ», де був секретарем і зв'язковим у Федерації футболу.

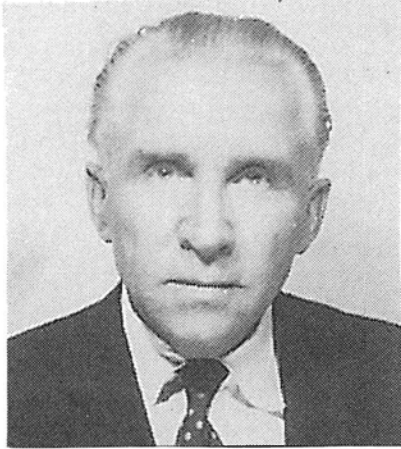
ДОЩАК-МЕНЦІНСЬКА ЗІРКА (DOSCHAK ZIRKA). Нар. 18.9.1940 в с. Лютовиська, Галичина. Українка-католичка. До Австралії (Fremantle — Перт) приїхала 8.8.1949 р. Одружена з Михайлом Дошаком. Діти — Оксана, Михайло, Галя. Середня освіта — в 1978 р. отримала диплом опікуна дітей з особливими потребами. Солістка на концертах Укр. Громади, Союзу Українок, СУМу, Укр. Католи. Церкви. Солістка на концертах під час з'їздів СУОА в Аделаїді, Мельборні. Відбула турне по Австралії (1978 р.).

Солістка Зах. Австрал. Оперної Компанії (1971-1978). Учителька укр. школи в Перті (1973-1980). Голова Сестрицтва при парафії УКЦеркви в Перті (1985-1989). Зв'язковий референт Клубу Старших громадян і Федерального Уряду в справі догляду старших (1998). З роду Менцінських, з якого вийшов світової слави оперний співак Модест Менцінський (1876-1935).

ДОЩАК Стефан і Марія, фундатори ФУСА-КУА, активні в укр. житті НПВ.

ДРАБИНА Володимир, гром.-церк. діяч у Ньюкастелі й Сіднеї.

ДРАГАН Данило, чл. укр. спільноти в Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА.

ДРАГАН РОМАН (DRAGAN ROMAN), нар. 13.3.1907 у Тустановичах Бориславського пов. (Галичина), симпатик Рідної Укр. Нар. Віри, лінгвіст, філософ. Після закінчення Бориславської гімназії він студював мови й філософію у Львівському університеті. В 1928 році Роман Драган, в час українського культурного відродження в Україні (т.зв. «скрипниківщини»), вирушає до Радянської України, де в Харкові починає викладати чужоземні мови.

Під час сталінського терору в 1930 році Романа Драгана арештовують і засилають в Сибір. З початком Другої світової війни йому вдається втекти і пішки пробратись на волю через Кавказькі гори до Персії, Палестини й інших азійських країн.

Його знання європейських мов (англійської, французької, німецької) йому багато допомогло врятуватись при житті.

В 1945 році Роман Драган переїжджає до табору для переміщених осіб (ДіПі) у Карсфельді, Німеччина, де працює вчителем у середній Українській школі.

В 1949 році емігрує до Австралії і в батгурстському таборі для іммігрантів (НПВ) викладає англійську мову та вже після виходу кількох чисел «Вільної Думки» веде окрему колонку «Лекції англійської мови». Від того часу аж до глибокої старости він був великим прихильником цього першого українського часопису в Австралії, написав десятки статей головно на громадські та культурні теми, також писав рецензії на різні мистецькі виставки тощо.

З переїздом до Сіднею при кінці 50-тих років стає дуже активним у громадському житті, деякий час був головою Української Громади в Сіднеї, яку вважав «символом малої української держави», що об'єднує всіх українців, незалежно від релігійних чи партійних переконань. Ще на рідних землях належав до Українського Пласту і також був активним пластуном в 1950-их роках.

Як письменник-науковець і знавець філософських наук, користуючись багатою літературою багатьма мовами, написав кілька книг на філософські теми (псевдо Ярослав Оріон). Деякі з них були надруковані в Канаді, а деякі залишились готові до друку в манускриптах, чекаючи кращих часів для видання в Україні.

І хоч життя бл. пам. Романа було самотнє, він завжди був оптимістом, вірив у кращу долю українського народу і тому безмежно радів проголошенням незалежності України. І хоч він не належав до жодного з наших церковних віровизнань, все ж таки був людиною глибокої віри у Всевишнього — Бога-Творця, до якого молився своєю власною молитвою.

Роман Драган помер 11 лютого 1998 року на 91-му році буремного і цікавого життя в Будинку для німецьких «Ньюгейвен», Кройдон (Сідней), де провів останні свої роки.

Роман Драган залишив вже небагатоох при житті найперших піонерів культурно-громадського життя українців в Австралії та найперших, найближчих співробітників «Вільної Думки», і ми пам'ятатимемо його як зразкового Українця Патріота, як високоінтелігентну й культурну людину, яка буде записана в історії українського поселення «золотими літерами».

ДРИЧ Левко, фундатор ФУСА-КУА, активний в укр. житті в Сіднеї.

ДРИЧ Ліля, активна пластунка в Брізбені.

ДРИЧ М. і Ю. — активні члени УКЦ в Брізбені.

ДРОЗДОВСЬКИЙ ОЛЕКСАНДЕР ІВАН (DROZDOWSKIY A. J.). Нар. 12.4.1918 р. в м. Борщів, Зах. Україна. Укр. католик. До Австралії приїхав у липні 1949 р. Одружений, дружина Надія, син Богдан Миколай. Освіта: Укр. гімн. в Коломиї, С-Г Ліцей в Черниці та С-Г Інститут в Дублянах, де одержав звання Дипл. Інженера. До 1941 р. брав активну участь в ОУН, за що був виселений поляками з прикордонної смуги. Від 1944 р. працював науковим працівником в Дослідному Інституті в Адмонт та управителем фільварку в Оран'єнбург к. Берліна. У липні 1945 р. дістав дозвіл на організацію табору для бездержавних українців в Мунстер (1,5 тис.) та Гайденав (3,5 тис.). За його командування створено всі релігійні, культурні і ремісничі організації. Особисто організував В-во «Заграда» з друкарнею, яке видало понад 20 книжок, в тому числі 7 підручників для нар. шкіл та географію і заборону англійцями Історію України І. Крип'якевича. За працю в обороні неповоротців до СРСР став воєнним злочинцем, де в ООН маршал Жуков вимагав його передачі під советський суд. В Австралії включився в організацію УГВ та був членом першої та організаційним референтом в дальших кількох управах. У 1967 р. зорганізував т-во «Просвіта» в Мельборні та був її першим директором. Побудував друкарню, зорганізував редакцію та почав видавати тиж. «Церква і Життя». Був її першим редактором, лінотипістом, складачем та учителем наступних редакторів і друкарів включно зі сестрами Василіянками. Найбільше праці вклав як член управи та частий голова Пласт-Прияту протягом 36 років. Тут організував батьків-робітників для всіх будов на Соколі включно з басейном. Помагав підготовляти пластові табори та брав участь майже у всіх пластових починах аж до хвороби. За громадську працю в Європі й Австралії одержав 13 Грамот заслуги і вдячності. Помер 9.4.1997 в Мельборні. Спонсор-Фундатор ЕДУА.

ДРОЗДОВСЬКИЙ Богдан, пл. діяч (Вік.).

ДРОЗДОВСЬКА Є., активна членка СУ ЗА.

ДУБЕЙ Богдан, учитель УШ в Лідкомбі.

ДУБИК ГРИГОРІЙ (ГРИЦЬ) (DUBIK GREGORY). Нар. 29.11.1894 р. в Чернівцях. Православний, УАПЦ. Освіта: народня і середня в Чернівцях. В 1914 р. вступає до Легіону Українських Січових Стрільців. З УССусами проходить бої в Карпатах — на Маківці, Лисоні й ін. Після поранення відправлений до Відня. Тут здає матуру і, скінчивши старшинську школу, призначений поручником до 95-го полку, а згодом зв'язковим-старшиною до Козацької Дивізії Сірожупанників і Уряду гетьмана П. Скоропадського. При кінці 1918 р. ранений в боях над Півною на італійському фронті. При допомозі Дипломатичної Місії УНР у Відні одержує дозвіл виїхати на Карпатську Україну. Тут одружився з подругою юности, буковинкою Настею Турчинець. Обоє кінчають учительську семінарію в Ужгороді й разом учителюють в різних місцевостях Закарпаття. Проводять культурно-освітню працю, Гриць організовує «Просвіти» і є активний в організації Пласту. В родині народилися два хлопці — Гриць 1923 р. і Гліб 1926 р. В січні 1938 р. Настя Дубик упокоїлася. Мадяри зразу після окупації Карпатської України арештовують Григорія. Переживши тюрми і концтабори Ніреггаза і Варіолопоуш, чудом зустрічається з синами у Відні. В червні 1941 р. призначений шкільним інспектором українських шкіл Ярославщини, де працює майже до приходу большевиків. В Празі арештований чехами і відданий в руки СМЕРШ. Тільки завдяки допоміжці своїх учнів-закарпатців опинився на волі, а згодом дістався до Міттенвальду. Тут в 1947 році одружився з Юлією Магурською. 1949 р. родина з донечкою Галиною прибула до Сіднею. Тут Григорій включається в громадське життя, зокрема в шкільництво та УАПЦ. Упокоївся Григорій 22.6.1976 р. в Сіднеї. Залишив горем прибуту дружину Юлію, доньку Галину з чоловіком Михайлом Бараном, сина Гліба з дружиною Аллою та внуками Андрієм і Софією (Лялею).

ДУБИК ГЛІБ ОРЕСТ (DUBYK HLIV OREST). Нар. 26.6.1926 у Вашківцях над Черемошем, Буковина. Православний, УАПЦ. До Австралії приїхав 29.9.1948 р. (табір Бонегілля). Одружений з Аллою Саблін-Давидченко в 1957 р. Діти: Андрій (1968) і Софія-Лялька (1970). Лікар-дентист, абсолювент Сіднейського університету. Працював у власній практиці від 1963 до 1996 р. В Пласті від 1936 р. В Сіднеї — один з членів-засновників куреня «Брати Моуглі». В різні роки: курінний цього куреня, член першої Станичної Старшини Сіднею, член КПС Австралії. Член Укр. Громади, Станиці Братства кол. Вояків I Дивізії Укр. Нац. Армії, одну каденцію член Дирекції кооп. «Дніпро». Меценат, поч. член і директор Фундації Укр. Студій в Австралії. Один з основоположників Укр. Лікарського Т-ва Австралії, член Управи (секретар) від 1976 до 1993 р. Від 1963 до 1996 р. член Australian Dental Association; Sydney University Dental Study Group 1997, Soc. of Endodontology та інші.

ДУБИК АЛПА (нар. Саблін-Давидченко) (DUBYK ALLA). Нар. 6.7.1936 в Харкові. Православна, УАПЦ. До Австралії прибула кораблем Skaugum у вересні 1949 р. Одружена з Глібом Дубиком. Діти: син Андрій (1968) і Софія (Ляля, 1970). Середня освіта, закінчила Business College. Працювала як junior executive в Global Financial Corporation. Довголітня членка Танцювальної Групи пані Н. Тиравської. Учасниця різних турне Групи включно й до України. Кол. пластунка (Курінь «Блискавки»), кол. членка Союзу Українок, членка АУТАК (Australian-Ukrainian Training Aid Committee). Секретарка Українознавчих Студій при Macquarie University в Сіднеї.

ДУБИК Андрій, лікар, пластун в Сіднеї, закінчив УЦШколу.

ДУБИК Соня, танцюристка «Веселки» в Лідкомбі, закінчила УЦШколу

ДУБИНА П., комбатант, активний член УГ Зах. Австралії.

ДУБИНЕЦЬ Іван, відомий українець в Аделаїді, помер 30.1.1954.

ДУБІНІН Г., добродій «ВД» в Сіднеї.

ДУБІНІН Ольга, активна чл. СУ ім. Н. Кобринської в Кабраматті.

ДУБІВ Володимир, економіст, гром. і політ. діяч, чл. НТША й УВАН. Нар. 27.7.1890 р. на Полтавщині. До Австралії приїхав у 1949 р. і поселився в Мельборні, де включився в укр. організоване життя. Був учителем в укр. школі, дописував до укр. часописів в Австралії й в інш. країнах укр. діаспори. Помер 22.2.1973 в Мельборні.

ДУБІВ Павло, поет, дописувач до укр. часописів.

ДУБІНЕЦЬ Іван, меценат ФУСА-КУА, жертводавець на укр. цілі в Сіднеї.

ДУБНІНСЬКИЙ Микола, ініціатор УК в Окслей в 1955 р.

ДУБОВЕЦЬ Михайло, активний чл. УГВ, добродій «ВД».

ДУБОВСЬКА Оксана, співачка-сопрано, нар. 24.1.1900 в Києві, де закінчила студії вокалу. До Австралії прибула 1950 року і поселилася в Аделаїді, де була організатором і керівником вокально-муз. студії та учасницею майже всіх гром. концертів та імпрез. Померла 2.3.1973 в Аделаїді.

ДУБРОВСЬКИЙ Іван, громадсько-культурний діяч у Сіднеї, співробітник «ВД», емігрував в 1960-тих роках до США.

ДУБРОВСЬКА Ніна, добродійка «ВД» в Аделаїді.

ДУДАРЕЦЬ Михайло (інж.), діяч у Зах. Австралії, помер у Банбурі 19.4.1955.

ДУДИНСЬКИЙ Ярослав, сусп.-гром. діяч у Вікторії, фундатор ФУСА-КУА.

ДУДИНСЬКА Лідія, діячка СУА, щедрий жертводавець на укр. потреби добродій «ВД».

ДУДИНСЬКА Ольга, активна пластунка у Вікторії, добродій «ВД».

ДУМА ТАДЕЙ-ТЕОДОР (DUMA TADEI-TEODOR). Нар. 9.9.1919 р. в с. Підлипці, Золочівський р-н, Львівська обл. Приїхав до Австралії в серпні 1950 р. Укр. католик. Вдівець. Діти: Едвард, Люба і Леся. В Україні студював торгівлю. Війна перервала студії. Був вояком у сов. війську і був поранений в Білорусії. Пережив німецький полон. В Австралії працював на залізниці асистентом начальника станції. Бере участь в шахових зустрічах з австралійцями, член УГ, меценат ФУСА, добродій «ВД».

ДУМА АНЕЛЯ (дівоче ТУТКА) (DUMA ANGELA). Нар. в с. Бистре, п. Білаюра. Померла 1966 р. в Маунт Друїт. Католичка. Приїхала до Австралії 1950 р. Одружена. Діти: Едвард, Люба, Леся. Закінчила 5 клас нар. школи. Займалася городництвом. Була активна в австрал. товариському житті, підтримувала укр. організації.

ДУМА ТЕОДОР (DUMA THEODOR). Нар. 31.12.1922 р. в с. Кругів, пов. Золочів, Тернопільська обл. Греко-католик. У 1942 р. був забраний на каторжну працю до Німеччини (працював вуглекопом, а останні 5 місяців війни копав окопи). До Австралії приїхав 18.10.1948. Одружений. Дружина Катерина, діти Марія й Анна. Неповна середня освіта. Член Громади, довголітній член СУМ, провадив бібліотеку, а також був скарбником. Був головою Батьк. К-ту в суботній школі. Від початку заснування церкви виконує різні церковні обов'язки (голова церк. комітету, член управи Бр-ва, збірщик та фундатор будови, дяк та керівник церк. хору тощо).

ДУМА КАТЕРИНА, дівоче Кобзян (DUMA KATERYNA). Нар. 25.11.1925 р. в с. Свидниця, р-н Яворів, Львівська Обл. Гр.-католичка. В 1941 р. була вивезена на примусову працю до Німеччини, виконувала тяжку працю на заводі амуніції. До Австралії приїхала 18.10.1948 р. Одружена з Теодором Думою; діти Марія та Анна. Народня освіта. Довголітня голова Сестрицтва (7 р. скарбничка), гол. Контр. Комісії, фундатор будови церкви, активна членка Союзу Українок (дві каденції заст. голови) та працівниця на громадській ниві.

ДУМА РОМАН (Дмитро Бойко-Нечай) (DUMA ROMAN). Нар. 10.10.1920 в с. Клубівці, Тисьменицький р-н на Станіславщині (Івано-Франківськ). Початкову школу закінчив в м. Тисьмениця, опісля рідну школу в Станіславові, де рівно ж навчався в Учительському інституті на українському літературно-мовному факультеті. Крім української знавєць німецької, польської, російської та чеської мов. Як член ОУН змушений з початку 1940 року залишити рідні землі. У підпіллі виконував обов'язки звенового, референта пропаганди та зв'язкового Товмацького р-ну (терени Дунаю). Опиняється в Німеччині, де двічі арештовує його гестапо, і в жовтні 1942 за приналежність до ОУН кидає до концентраційного табору в Матгавзен. Після закінчення війни з наказу проводу ОУН підпільним шляхом на коротко пробивається в Україну, де в 1946 р. був на вишкільному таборі в Чорному лісі й щасливо повертається до Німеччини. В Німеччині далі працює в ОУН. Будучи в Службі Безпеки, деякий час охороняв Степана Бандеру, часто з Провідником бував в Англії. В травні 1952 емігрує до Австралії, де зустрічається з Марією. В квітні 1953 р. одружуються, й нова сім'я поселяється в Джілонгу. Також і в Австралії був активним діячем на політичному, громадському та церковному відтинках, зокрема віддано працював з молоддю в організації

СУМу. Великою потіхою були його виховані в патріотичному дусі діти, над якими пильно працював і виховував. Після довгої недуги Роман Дума відійшов у вічність 23.4.1997 в Джілонгу, Вікторія, де й похований.

ДУМА ЯРОСЛАВ РОМАН (DUMA J. R.). Нар. 10.1.1954 в Джілонгу, Вік. (Австралія) у батьків Романа і Марії (дів. Скиба). Одружений з Марійкою (дів. Сенькович), мають двох синів: Степана (нар. 1982) та Андрія (нар. 1986). Брат — Петро. Провідний діяч на молодечій, політичній, громадській, церковній та кооперативній нивах. Керівник член ОУН та багатьох організацій в Австралії. Виховник СУМ (3-ій ступінь, нагороджений Світ. Управою СУМ 4-тим ступ. Суспільника). Студював право, політику й історію. Багато років працював в Australian Taxation Office of State Revenue — NSW Treasury, а відтак — кер. управитель Укр. Кред. Спілки Карпати. 1969-1980 — керівник та хореограф танц. ансам. «Ластівка» (СУМ Джілонг). 1972-1981 — голова о-ку СУМ ім. Ст. Бандери в Джілонгу, член Укр. Гром. Вікторії, член Орг. Укр. Визв. Фронту та Орг. Укр. Держ. Фронту. 1973 — спільно з Петром Шаракком — один з основоположників Укр. Спорт. Клубу «Лев» у Джілонгу та перший секретар до 1978 р. 1974 — референт зовн. зв'язків — Geelong Amateur Volleyball Association. 1974-1976 — заст. організаційного референта УГВ. 1981-1987 — адміністратор церк. мол. хору «Струмочок» при церкві Св. Андрія. 1981-1982 — заст. голови о-ку СУМ ім. ген.-хор. Чупринки в Сідней. 1982-85, 1990-91 — голова о-ку СУМ в Сідней. 1983-1994 — директор і секретар Фундації ім. Любомира Склековича. 1984-1987 — директор (заст. голови) Укр. Культ.-Товариського Клубу. 1985-1990 — булавний, секретар, організаційний референт та референт зовн. зв'язків о-ку СУМ в Сідней. 1987 — провідник ОУВФ (ОУДФ) на НПВ; член провідів ОУДФ та ОУН в Австралії. 1988-1996 — співкерівник (з Христинною Брецько-Кассар) сер. танц. ансамблю СУМ в Сідней «Заграва». 1988 — в.о. голови ЛВУ, відділ в Сідней (після смерті Яр. Сворака). 1988-1989 — голова Батьк. К-ту Бр. школи при церкві Св. Андрія. 1989 — екзек. директор УЦІС Австралії (Укр. Центральна Інформаційна Служба). 1992-1994 — редактор журналу «Ukrainian-Australian Review». 1993-1995 — директор-секретар Укр. Кред. Спілки «Карпати». 1994 — голова Об'єднання Укр. Громад НПВелсу. 1995 — кер. управитель Укр. Кред. Спілки «Карпати».

ДУМА МАРІЙКА (DUMA MARIJKA), дів Сенькович. Нар. 7.9.1959 у Сідней. Одружена з Ярославом (управителем кредитівки «Карпати» в Сідней). Сини: Стефан і Андрійко. Вища педагогічна освіта. Закінчила Сідн. унів. зі ступнем бакалавра (1978-81), учителька математики, французької і німецької мов у середніх школах. Діячка і виховниця СУМ; музиколог, закінчила студії музики (скрипка) в Сідн. Консерваторії. Диригентка Церк. Молодеч. Хору «Струмочок» в парафії св. Андрія й ін. Надійна укр. діячка лемківського роду на різних полях. Прикладна парафіянка і мама в родині.

ДУМА ПЕТРО (DUMA PETER), нар. 23.7.1963 в Джілонгу, Вікторія, Австралія. Bachelor of Applied Science (Mathematics and Computing) with Honours. Закінчив 2-й Курс Укр-ва в Братській Школі в Норт Мельборні та 12-й рік Укр. Школи при University High School. Власник підприємства Trinet Corporation Pty Ltd — комп'ютерна і технологічна компанія. Член осередку СУМу ім. С. Бандери в Джілонгу (1980-88 — член Управи, 1984-88 — голова осередку), член Філії УГВ в Джілонгу (1982-84 — член Управи, 1986-80 — орг. референт централі УГВ), член ос. СУМу ім. гет. І. Мазепи в Мельборні (чл. управи від 1988, 1990-94 і 1996-97 — голова), чл. Кр. Управи СУМу від 1986, а від 1996 — голова, чл. ЛВУ (1991-1993 — чл. Управи, виконуючи різні функції на стейт. та крайовому рівнях), учасник Світових Конгресів Українців, Світ. Конгресів СУМу та різних Крайових, стейтових та місцевих нарад.

ДУРБАК Іван, журналіст, громадський діяч, співробітник «ВД» в Мельборні, пізніше в Америці.

ДУРБАК Іванна (Мельборн, США), активна в Союзі Українок Австралії.

ДУРИЧ Йосиф, сусп.-громадський діяч у Тасманії, філантроп ФУСА-КУА.

ДУРНОТА Данило, фундатор ФУСА-КУА, активний в укр. житті у Вікторії.

ДУСЬ МИХАЙЛО (DUS MICHAEL). Нар. 26.7.1922 в с. Брусно Старе, пов. Любачів (Зах. Україна). Гр.-католик, 8 клас нар. школи. Кол. член ОУН(м), УНРади, Дивізії. Член Вільного Козацтва та УГ Сідней. До Австралії приїхав кораблем «Фурска» 20.8.1950. Після закінчення контракту в «буші» працював механіком в Австрал. Армії (Sumour), в амер. фірмі Utah Eldon Weir Victoria та амер. фабриці у Ст. Меріс (НПВ), а відтак відкрив свій власний бізнес «Service Station» в Carramar біля Сіднею. Одружений, дру-

жина Ніна (дів. Севостенко). Діти Таня і Михайло (обоє пластуни, закінчили Сідн. університет з дипломом Bacc. of Medicine, а також укр. суб. школу в Лідкомбі).

ДУСЬ НІНА (DUS NINA). Нар. в Жлоблені (Білорусія), дочка Лукерії і Петра. До Австралії приїхала з батьками кораблем «Дженерал Ганн» 27.1.1950 ще в шкільному віці. Закінчила High School і 1 рік Business College. Працювала бухгалтером у «Кептин Пресс», а пізніше працювала з своїм чоловіком у власній підприємстві. Довголітня членка Союзу Українок, Укр. Вільного Козацтва та Пласт-Приятю. Виховала двоє дітей-пластунів та членів танц. групи «Веселка», які закінчили Рідну Школу в Лід-

комбі та Курс Укр-ва в Параматті, а в Сідн. унів. здобули дипломи Bacc. of Medicine.

ДУСЬ Н. і В. (НПВ), фундатори ФУСА-КУА.

ДУТКА В., активний член УКЦ в Брізбені.

ДУТКА Геня, активна пластунка в Брізбені.

ДУТКА Степан, активний пластун у Брізбені.

ДУТКО Ілько, чл. Станиці ІУД УНА в Сіднеї.

ДУФИНЕЦЬ ІВАН (DUFINEC IVAN). Нар. 5.8.1914. в Підгороді, Закарпатська обл., Україна. Греко-католик. До Австралії приїхав у 1951 р. Самітний. Незакінчена вища освіта. Член-засновник Шахового клубу УГВ, меценат КУА. Працював на залізничній дорозі в Мельборні (Вікторія), жертводавець на громадські цілі.

ДЯКІВ Богдан, інж., шахіст (НПВ).

ДЯКІВ ОЛЯ, дівоче Пилипчук (DYAKIW OLIA). Нар. 2.1.1923 в селі Обеніоне, Ковельський р-н. Православна. До Австралії приїхала 25.4.1951. Одружена з Миколою Дяковим; діти Михайло, Віра, Богдан. Домашня господиня. Член Відділу Союзу Українок у Ньюкастелі, належала довгі роки до церковно-громадських хорів, драматичного гуртка та церковного сестрицтва.

ДЯКІВ Р., чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд

ДЯКІВСЬКА-ФЛІНТА СТЕФАНІЯ (DIAKIWSKY STEFANIA), нар. 20.1.1922 р. в с. Горбівка, Збираківського району, Тернопільської обл. Віровизнання: укр. кат. Одружена. Діти: син Мирон. Освіта: початкова школа. Членка Української Громади.

ДЯКУН МИХАЙЛО (DIAKUN MICHAEL). Нар. 23.3.1921 р. в с. Дроговиж, район Миколаїв, обл. Львів. Греко-католик. Одружений. Дружина Марія (Матвіїв). Діти: Анна (Галінка), Вікторія, Лідія і Віра. До Австралії приїхав 18.12.1949 р. Освіта: Технічна Школа. Професія — Земельні поміри (вихованець Рем.-Пром. Бурси Львів), Укр. Сільсько-Госп. Зональна Школа (Ганновер, Німеччина). Працював у книгарні Рідної Школи та в-ві Тиктора і «Дешева Книжка» інтролігатором (направа церковних книг). Член Просвіти, Пласту, політ'язень за советських і німецьких окупантів (засуджений до кари смерті), член Ліги Укр. Політ. В'язнів. Один з основників Укр. Громади Ст. Албанс, довголітній учитель і кер. Р/Школи в Ст. Албансі, довголітній член управи УГВ (протокольний секр.), член управи Дому Старших, член Т-ва Старших Громадян при філії УГВ Ст. Албанс. Меценат і поч. член УГВ, кол. член управи СУОА і кооп. «Дністер». Дописувач до укр. газет і ж. «Нового Обрію» (псевдо Міхрат, Лисенко і МД), член редколегії «Вісника УГВ».

ДЯЧЕНКО ПАВЛО ЗАХАРОВИЧ (DIACZENKO PAVLO) народився 13.12.1913 року в заможній селянській родині на Донеччині в Україні. В 1932 році родина була розкуркулена. Православний. Дружина Зоя. Діти: Марія та Зіна. Освіта: неповносередня. До Австралії приїхав 15.3.1949 року. Фаховий ремісник-столяр. Працював на вагонно-ремонтному відділі залізниці. Майстер-виробник бандури — українського народнього музичного інструменту. Бандурист-співак, член Ансамблю Бандуристів ім. Гната Хоткевича під керівництвом Григорія Бажула. Фундатор, будівник церкви і при-церковної зали та парафіянин Святоафанасіївської Парафії УАПЦ в Сіднеї. Член Української Громади. Жертводавець на громадські та церковні потреби. Добродій часопису «Вільна Думка». Помер 28.2.1998 р. на 85-му році життя. Похований на українській дільниці цвинтаря Руквуд у Сіднеї.

ДЯЧЕНКО ЗОЯ ІВАНІВНА (DIACZENKO ZOYA) народилася 20.3.1918 року в місті Брянську в українській родині. Православна. Одружена. Чоловік Павло. Діти: Марія і Зіна. Освіта: неповносередня. До Австралії приїхала 15.3.1949 року. Працювала в текстильній індустрії. Парафіянка Святоафанасіївської Парафії УАПЦ в Сіднеї. Жертводавець на громадські та церковні потреби. Померла 26.7.1993 року. Похована на українській дільниці цвинтаря Руквуд у Сіднеї.

о. ДЯЧИШИН ПЕТРО (Father DIACHYSHYN PETRO). Нар. 12.3.1910 в с. Оброшин, біля Львова. Гімназію закінчив у Львові і почав богословські студії в Богословській Академії. По році студій у Львові митр. А. Шептицький вислав його на дальші студії до Риму, які закінчив у 1918 двома докторатами: з богословії і церк. права. 18.4.1938 став священником. В 1942, не одержавши дозволу німецької окупаційної влади на повернення на батьківщину, виїхав в Україну в уніформі італійського військового капеляна, допомагаючи нашим людям. Після війни працював в Укр. Доп. Комітеті, що його очолював архiep. І. Бучко в Римі. В 1947 з доручення

архиєп. І. Бучка був дух. опікуном укр. полонених дивізійників у Ріміні й переїхав з ними до Англії. По звільненні з «полону» душпастирював у таборах, як Радник Ап. Візитатора і Канцлер його Ген. Вікарія у В. Британії. 14.3.1952 прибув до Сіднею, де став душпастирем українців-католиків у НПВ, крім Ньюкастелю. В Сідней о. П.Д. розвинув широку організаційну душпастирську діяльність. Маючи авто, полагоджував вірним різні справи, приготував будову і будував церкву св. Андрія в Лідкомбі. Працював і науково, будучи членом НТШ. 20.10.1958 Кир Іван Ап. Екзарх іменував його своїм Радником і Ген. Вікарієм. 11.5.1962 Папа Іван XXIII надав йому титул Приватного Шамбеляна. 4 серпня 1962 о. д-р Петро Дячишин, виконуючи душпастирські обов'язки, на відвідинах вірних біля Гандагай (400 км. від Сіднею), несподівано загинув в автомобільній катастрофі при зударі з поїздом. 10 і 11 серпня 1962 відбувся його величавий похорон, який очолив владики Кир Іван Прашко в асисті 8 священників УКЦ (оо. М. Мельник, І. Бовден, Д. Качмар, Й. Горчинський, С. Масло ЧНІ, С. Мигаль, І. Шевців, М. Іванчо) і 2 православних (о. А. Теодорович, о. І. Манько). Було 15 римокатолицьких священників і понад 2000 вірних. Народ плакав за своїм парохом, «що жив з людьми і для людей».

Е

ЕЛЕРС Надя (EHLERS NADINE). Нар. 3.8.1974 р. в Сідней, закінчила Укр. Центр. Школу в Лідкомбі. Закінчила Class Honours in the Field Cultural Studies at Macquarie University, Division of Society, Culture, Media & Philosophy, отримавши Bachelor of Arts (Honours). Внучка Івана і Домни Даців.

ЕЛЬ-ІССА Рафія, чл. Школи Бандуристів в Лідкомбі, танцюристка анс. «Веселка». Бере участь в громадських імпрезах.

Є

ЄВСЕВСЬКИЙ МИКОЛА (EVSEVSKI N.). Нар. 1928 року в Пінську (Полісся, Україна). Бувший професійний співак-актор (голос: драматично-ліричний баритон). Поет, композитор, маляр. Середня освіта. Перед приїздом до Австралії в 1951 році був активний в українському громадському житті, зокрема як орг. реф. молоді в СУМі, брав участь в мист. і театральних постановках, а як спортсмен в легкій атлетичній репрезентував українців на міжнар. змаганнях (зокрема у стрибках, трискоку і коротких бігах). З приїздом до Австралії протягом 10 років був активний в громадському житті укр. спільноти в Мельборні. Закінчив музичні курси включно з оперною школою в Мельборні і композицією в Сіднейській Консерваторії, а в 1954-1959 роках виступав з великим успіхом в Національній Опері Вікторії. Проживши 10 років в Мельборні, весь час виступав у театральних драматичних і музичних постановках на укр. та міжнародних концертах й академіях, танцював у балетній групі. Переїхавши до Сіднею в 1961 р., зорганізував розвагову групу з трьох осіб — двох співаків і танцюриста, яка протягом понад 25 років своїми чисельними виступами на українських і австралійських сценах робила велику рекламу укр. музиці козацькими піснями й танцями. За жертвну культурно-мистецьку працю отримав чимало похвал і грамот, зокрема від Спілки Визволення України, від Укр. Козацтва в Україні за підписом Гетьмана Володимира Муляви, а також — як меценат ФУСА-

КУА, добродій-меценат тижневика «Вільна Думка» та інших організацій. Три роки був головою Представництва ДЦ УНР в екзилі. Увесь час бере активну участь в мистецькому житті Сіднею, співаючи й декламуючи власні твори (деякі були опубліковані в нашій пресі). Одночасно виконує обов'язки культ-освітнього реф. УГ Кабраматта-Ферфілд та Козацького Куреня ім. Короля Данила Галицького з осідком у Сіднеї. Спонсор-філантроп ЕДУА.

ЄШАН ЗЕНОВІЯ, дів. Кашуба (JESZAN ZENOWIA). Нар. 9.11.1895 р. в с. Честині, пов. Жовква, Львівська обл., Україна. Померла 21.8.1973 р. в Аделаїді. Католичка. До Австралії приїхала 25.2.1950 р. Вдова по Юліянові. Діти: Рома Ю. Нестор і Надя А. Захаряк. Початкова освіта. Член Укр. Громади Півд. Австралії та Союзу Українок П.А.

ЄДНЮК Іван (НПВ), добродій «ВД» в Ньюкастель, спонсор ЕДУА.

ЄРЕМІЄНКО Ігор (д-р мед.), церк.-громадський діяч в Брізбені.

ЄРЕМІЄНКО Олег, активний пластун у Брізбені.

ЄСАВЛЕНКО Олександр (англ. Джезаленко), нар. 1945 р. в Зальцбургу (Австрія). До Австралії приїхав з Австрії 1949 року. Визначний австрал. футболіст (Australian rules) у Мельборні.

Ж

ЖАБИЧ Василь, активний чл. УГ Кабраматта-Ферфілд, фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ЖЕЖЕР Олекса (П.А.), добродій ФУСА-КУА.

ЖЕЛІХОВСЬКА Антоніна, активна членка СУ ЗА.

ЖЕЛІХОВСЬКИЙ Осип, активний член УГ в Перті.

ЖЕЛЮК Андрій, добродій «ВД» у Вікторії.

ЖЕСТОВСЬКИЙ Іван, сусп.-гром., культ.-осв. і церк.-рел. діяч у Сіднеї, довголітній директор Укр. Школи в Лідкомбі, член Шк. Ради НПВ, адміністратор танц. групи «Веселка» та провідний член укр. установ й організацій, меценат ФУСА-КУА та добродій «ВД». Член УВКозацтва.

ЖЕСТОВСЬКА Тамара, чл. Управи Союзу Українок в Сефтоні та сестрицтва Св. Покровської парафії.

ЖИЛАН МИКОЛА (ZYLAN MYKOLA). Нар. 19.12.1921 в Медині (Тернопільщина). Середня освіта. В 1941 забраний до Німеччини, де працював механіком в м. Orgeshaim. В Німеччині одружився зі Стефою Юзифович, де народилися син Ришард і дочка Ірена. Греко-католик. До Австралії приїхав з родиною 28.6.1949, до табору Беналля, де народився син Михайло. Після контракту переїхав на постійне життя з родиною до Паско Валь (Мельборн). Активний член Української Громади (11 років орг. реф.), помагав розбудовувати Українську Катедру УКЦ, Пластові будинки, будучи 15 років членом Пласт-Приятю. Від самого початку передплатник «Вільної Думки».

ЖИЛАН СТЕФА (Юзифович) (ZYLAN STEFA). Нар. 9.6.1926 в Підбужі (Зах. Україна). Греко-католичка. Вивезена в 1941 р. до Німеччини, працювала в Очерсгаймі. В Німеччині одружилася з Миколою Жиланом, де народилися син Ришард та дочка Ірена. До Австралії приїхала з родиною 28.6.1949, де народився другий син Михайло. Після контракту переїхала з родиною до Паско Валь (Мельборн) на постійне життя. Діти закінчили вищі студії, належали до Пласту, одружені з українцями, належали до церк.

молодечого хору, танц. групи, 10 років ходили до укр. школи. Кол. членка Пласт-приятю, 32 роки скарбник при Катедрі Старшого Братства. Від 1988 року належить до Укр. Клубу Гольфу, з чоловіком грає щомісячно гольф, бере участь у іграх проти гольфістів Сіднею, Джілонгу й США.

Родина Жилан

ЖИЛАН РИШАРД (ZYLAN RICHARD). Нар. 15.1.1946 в Німеччині. Закінчив у Мельборні студії механічного інженера, викладає комп'ютерні системи у Баларат Університеті. Одружений з Вірою Овчаренко (нар. 27.12.1950, учителька з вищою освітою). Діти: син Ришард (нар. 5.1.1972, доктор дентистики), дочка Лана (нар. 19.12.1974, закінчила студії в Мельб. унів., здобувши дегрі з музики й співу, має приватну школу музики й співу в Балараті). Діти належали до Пласту та УГВ філії в Балараті.

ЖИЛАН МИХАЙЛО (ZYLAN MYCHAJLO). Нар. 3.3.1950 в Беналлі (Вікторія). Закінчив студії інженера-електроніка, працює менеджер-директором у спільній компанії Fielden у Мельборні для записів комп'ютерських програм. Одружений з Надією Фурик (нар. 28.10.51 в Дандинонгу-Мельборні, здобула BA та Diploma of Teaching в Монаш унів., учителька середньої школи). Діти: син Марко (нар. 22.3.1977 в Мельборні, закінчив Associate Diploma of Applied Science та кінчає BS у Монаш унів., дочка Казимира (нар. 29.9.79 в Мельборні, студіює в Сідн. унів. ветеринарію) та дочка Леся (нар. 2.9.81 в Мельборні, після закінчення 12-го року «Гайскул» планує студіювати Speech Pathology). Ціла родина є членами Пласту.

ЖИЛЕНКО Анатолій, активний чл. УГЗА, фундатор ФУСА-КУА.

ЖИЛЕНКО Й. і М. — активні члени УГЗА.

ЖИЛЕНКО Ф., добродій «ВД» в Перті.

ЖОВНИРУК Тарас, нар. 9.8.1922 р., економіст, підприємець у Сіднеї, меценат ФУСА-КУА. Укр. католик. Помер 11.8.1998 р.

ЖОГАЛЬСЬКА Люба, щедрий жертводавець на укр. потреби, добродій «ВД».

ЖОГАЛЬСЬКИЙ І., щедрий жертводавець на укр. потреби, добродій «ВД».

ЖОЛКЕВИЧ БОГДАН (SZOLKEWYCZ BOHDAN). Нар. 14.8.1912 р. в с. Серафинці, Івано-Франківська обл. Помер 22.9.1983 р. в Аделаїді, похований на кладовищі Centennial Park. До Австралії приїхав у травні 1949 р. Був одружений з Галиною Рудичів, дів. Мишкевич. Середня та технічна школа. Перший диригент Кат. Пар. Хору, яким провадив до своєї смерті. Диригент хору СУПА «Ластівка». Організував і провадив Анс. Бандуристів ім. Гр. Кітастого.

Родина Жолкевича — щедри жертводавці на церковно-громадські цілі.

ЖОЛКЕВИЧ ГАЛИНА, дів. Мишкевич (SZOLKEWYCZ HALYNA). Нар. 29.2.1904 р. в с. Колодеївка, Івано-Франківська обл. Померла 8.11.1991 р. в Аделаїді, похована на кладовищі Centennial Park. До Австралії приїхала в травні 1949 р. Вдова по сотникові Сергієві Рудичеві (загинув під Бродами). Син Богдан Рудичів (Лондон). 1949 року одружена з Богданом Жолкевичем. Середня освіта в Станіславові. Член УГПА і Союзу Українок ПА. Довголітня

учителька укр. суботньої школи в Аделаїді. Родина Жолкевичів — щедри жертводавці на церковно-громадські цілі.

ЖУБЕРТ-ЯСЬКЕВИЧ ЕМІЛІЯ (JOURBERT-JASKEWYCH EMILIA), правнучка ген. Сави Яськевича, яким гордиться. Нар. в Сіднеї, працює секретаркою. Гоббі: читання, писання, психологія.

ЖУК ВАДИМ (SHUK VADIM), нар. 22.6.1911 в с. Перегудах біля Києва, православний. Приїхав до Австралії 30.12.1949 р. Дружина Іраїда, дочка Олена. Інженер, електро-хемік, закінчив Київський Політехнічний Інститут. Викладав фізику і хемію в таборових гімназіях. Працював 15 років на хемічному факультеті University of NSW, завідував Visual Aids and Demonstration Laboratory. Член і голова Т-ва Укр. Інженерів в Австралії. Спроектував і виготовив іконостас церкви Св. Покрови УАПЦ в Сіднеї. Останні 6 років жив в

Аделаїді. Зробив декілька виставок: українських історичних матеріалів, архітектури українських церков і т. п. Помер 24.3.1980.

ЖУК Іроїда, кол чл. Управи Союзу Українок Австралії.

ЖУК М. і Н. — активні члени УКЦ в Брізбені.

ЖУК С., чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

ЖУКІВСЬКИЙ АНАТОЛІЙ (ZUKIWSKYJ ANATOLIJ). Нар. 26 (13) жовтня 1912 року на Чернігівщині. Православний. Освіта: Політехніка в Данцігу (відділ архітектури). Закінчив Дивізійний Курс Школи Підхорунжих Резерви, 27 Дивізії Піхоти в Луцьку. Одружений з Наталкою Наріжною у 1946 році. Після короткого перебування в таборах ДП отримав працю при Американській Армії в інженерних Частинах в Штутгарті. До Австралії приїхав з

родиною в жовтні 1949. Пластовий, політичний, військовий, громадський і церковний діяч. Член Українського Пласту від 1926 року. Член ОУН від 1929 року. В Австралії був прийнятий до 3-го куреня УПС «Лісові Чорти»; довголітній референт вишколу; кількакратно очолював Крайову Пластову Старшину; організатор «молодої фамілії» ЛЧ в Мельборні і Сіднеї; співорганізатор куреня «Брати Моуглі» в Сіднеї; комендант пластових таборів. Співорганізатор Союзу Укр. Комбатантів в Сіднеї; член управи Укр. Громади в Сіднеї. Від 1961 р. перебував з родиною в Канберрі, де працював інженером у Міністерстві Будівельних Робіт. У 1974 р. брав участь у Великому Зборі Укр. Націоналістів; у 1983 р. був Головуючим Х-го ВЗУН. Довголітній співредактор час. «Вільна Думка» та коментатор міжнародних та австралійських подій, співредактор книг «Будівничі Катедри Укр-ва в Австралії» та «Альманаха Українського життя в Австралії», а також «Нового Шляху» в Торонті і «Українського Слова» в Парижі, автор чисельних статей і рефератів. Один із кращих знавців в Австралії життя і творчості Тараса Шевченка. Представник на Епархіяльні Собори УАПЦ в Австралії і секретар або член комісій тих Соборів. У 1981 р. з доручення Епархіяльного Собору УАПЦ керівник видавництва «Праця й Життя»; від 1989 року перевидав поважну кількість церковної літератури, а також збірники нот для різних православних Богослужень; член Управи Укр. Громади в Канберрі і довголітній її секретар. Від ранньої молодости брав активну участь у багатьох ділянках укр. життя. Крім того був членом і співробітником чисельних австралійських організацій, займаючи поважне становище у творенні багатокультурної Австралії. За пластову працю Головна Пластова Булава нагородила його у 1968 р. Першим Пластовим відзначенням УПС — Орденем св. Юрія в золоті. За особливі воєнні заслуги Президент УНР в екзилі нагородив його Орденем Воєнного Хреста (ч. 986); Хрестом 60-ліття Армії УНР (ч. 130) з підвищенням до ступеня майора і підполковника УНА. З нагоди припинення діяльності Екзильного Уряду УНР з днем 1 грудня 1991 р. був перенесений у стан спочинку з рівночасним піднесенням до ступеня полковника. За особливі заслуги Головна Управа Братства вояків І УД УНА нагородила його медаллю «Pro Fide et Patria» з нагоди 1000-ліття хрищення України 1988 року і хрестом за особливі заслуги. За заслуги перед Українським Націоналістичним Рухом і перед Організацією Українських Націоналістів отримав від Голови ПУН спеціальну Грамоту. У признанні праці для Української Громади в Канберрі обраний почесним членом Укр. Громади Австрал. Столичної Території. За жертвенну і довголітню громадську і суспільну працю для української спільноти в Австралії був відзначений першою нагородою у формі Грамоти СУОА у 1984 році. Помер 28.5.1998 в Канберрі і похований на цвинтарі в Гангалліні на українській ділянці.

ЖУКІВСЬКА-НАРІЖНА НАТАЛІЯ (ZUKIWSKA-NARIZNA NATALIA). Нар. 12.7.1922 на Полтавщині. Від жовтня 1922 перебуває на еміграції. Освіта: чеська нар. школа (з відзначенням); Укр. Реальна Гімназія в Модржанах (з відзначенням); абсолювентка УВУ в Празі і Німецького Карлового Університету в Празі. Друкувалася в часописах «Світ Молоді» (1938) і «Пробоем» (1940). Від 1939 р. член ОУН. З Праги виїхала до Німеччини в 1945 році і була zatrudнена ОУН на різних позиціях. В лютому 1946 одружилася з (тоді) сотником Анатолієм Жуківським. Діти: Оксана, Ірина, Анатолій, Юрій. Від 1949 р. перебуває в Австралії, від 1961 — в Канберрі. В Сіднеї була членом Комітету для відзначення 20-ї річниці смерті полк. Є. Коновальця; кошовя в пласт. станиці Сіднеї; співробітниця «ВД» та «Укр. Слова» в Парижі; в Канберрі вчила в Укр. школі ім. Л. Українки; була секретаркою УГ АСТ; від 1976 до 1989 — редактор і диктор укр. радіопрограм у Канберрі. Від 1990 до 1994 редагувала журнал УАПЦ «Праця й Життя». За пластову співпрацю з куренем «Лісових Чортів» отримала від 3-го Куреня УПС спеціальну грамоту з правом на титул «Чортеси». Почесний член УГ АСТ. За довголітню жертвенну працю для укр. спільноти в Австралії отримала грамоту СУОА.

ЖУКІВСЬКИЙ АНАТОЛІЙ (ZUKIWSKYJ ANATOL). Нар. 26.2.1952 в Сідней. Православний, середня освіта. Одружений з Олександрою з дому Сендзік. Діти: Мар'яна, Олександр, Адріяна, Володимир. Пластовий, громадський, церковний діяч. У Пласті: був членом 3-го куреня УСП УПС «Лісові Чорти», кошовим, зв'язковим і гніздовим у пласт. Станиці Сідней; кошовим і реф. вишколу Пласт. Станиці в Брізбені; засновником осередку «кодла» ЛЧ «Стрімба» в Брізбені; був співтворцем і спів-

видавцем бюлетеню ЛЧ «Листи до Братів фаміліантів» в країні Антиподів (Австралії). Був організатором спільного Т-ва Молоді Канберри й Квінбієну; головою УГ АСТ, представником від УГ до СКВУ в Торонті, заступником Голови Етнічної Громадської Ради в АСТ, засновником Етнічних Радіо-програм в АСТ, делегатом з Канберри на Національну Конференцію Молоді в Канберрі; був головою УГ Квінсленду (5 років), реф. зовн. зв'язків УГК, головою Контр. Комісії УГК, головою Тов. Суду УГК, засновником укр. радіопрограм у Брізбені; секретарем «ЕСС» та представником до Федер. Громадської Ради (FECCA) з Брізбену; членом Комітету «Our Multicultural Capital». Був секретарем Параф. Ради Св.-Миколаївської парафії УАПЦ в Брізбені та представником на двох Епархіяльних Соборах, членом Епарх. Контр. Комісії. Скарбник Св.-Миколаївської парафії УАПЦ в Брізбені. Був членом засновуючого Комітету та директором і заст. голови Дирекції Укр. Кооперативи «Єдність» в Брізбені. Після злучення кооп. «Єдність» з кооп. «Карпати» один з директорів кооп. «Карпати». Працює менеджером трьох філій Міністерства Держ. Оподаткування.

ЖУКІВСЬКИЙ ЮРІЙ (ZUKIWSKYJ GEORGE). Нар. 11.12.1953 в Сідней. середня освіта. Одружений, має сина Симона.

ЖУКОВСЬКИЙ М., сусп.-гром. діяч у Перті.

ЖУПАНСЬКИЙ М., кол. культ. діяч у Мельборні.

ЖУРАВЛЕНКО Олександр, церк.-православний діяч у Брізбені.

ЖУРИН М. (Квінсл.), добродій «ВД» (Дарра, Кв.).

3

ЗАБАК М. С., добродій «ВД» у Вік.

ЗАВАДА ІВАН (ZAWADA IVAN). Нар. 5.5.1913 в с. Н. Скварява, Львівської обл. в Україні. Освіта — доктор права. Студії закінчив у Львові (1938), окремі студії «Історія українського права і соціології» УВУ в Мюнхені (1948), іспити з конституційного права Австралії (Сідней, 1962). До Австралії приїхав з Німеччини в 1949 р. Одружений. Дружина Антоніна, діти Юрій і Оксана. В Україні працював на культ.-гром., а також політичній роботі при в-ві «Батьківщина» і як крайовий організатор ФНС (Фронт Нац.

Єдности) та в роках 1940-43 вів успішну акцію за поповнення українського майна на Холмщині. В Німеччині: культ.-освітня праця в таборах біженців. В Австралії: член управ ДЦ-УНР, УНРади (8 Сесія), Конституційного Трибуналу УНР в екзилі і правний дорадник. Постійний чл. Осередку НТШ в Австралії, автор наукових і науково-публ. праць, чисельних доповідей в Україні і на еміграції, кількох п'єс, збірок поезій, статей легкого жанру, розвідок на гром.-політ. теми тощо. Більшість праць недруковані, частина пропала при евакуації, надрукованою була збірка театральних сценко «Село на сцені» у Львові 1937, драма — «Ірод Окаянний». Готова до друку дослідна праця «Ризький договір і Україна». Жертводавець на різні культ.-національні потреби, добродій ФУСА-КУА, співробітник «Вільної Думки».

ЗАВАДА АНТОНИНА (ZAVADA ANTONINA). Нар. 26.8.1921 р. в Томашеві Любельському (Холмщина). Одружена з Іваном, діти: Юрій, Оксана. Середня освіта, учителька дитячих садків. Член Укр. Громади, Союзу Українок, Сусп. Опіки, парафіяльних Рад, Т-ва Прих. ДЦ УНР, Управи Старших громадян в Сіднеї, церковних і громадських хорів в Україні, Німеччині й Австралії. Меценат будови пам'ятника Хрищення Руси-України в Канберрі, щедрий жертводавець на різні культурно-національні потреби.

ЗАВАДСЬКИЙ Володимир, жертвний чл. укр. спільноти в Зах. Австралії, філантроп ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ЗАВАЛИНСЬКИЙ ЄВГЕН МАРІЯН (ZAWALYNSKYJ JEWHEN). Нар. 1911 року у Львові, син Климентія Завалинського та Софії Кос. Здобув докторат з туркології у Львівському Університеті. Потім викладав турецьку й арабські мови, якими вільно володів. В 1942 р. одружився з Софією Мурською. Приїхали до Австралії з малим сином Володимиром й оселилися в Мельборні. Був довголітнім директором Укр. Братської Школи при Катедрі Св. Петра і Павла, був членом НТШ і директором

кооперативи «Дністер». На емеритурі цікавився науковими справами, залишив чималу бібліотеку. Помер 1993 року в Мельборні.

ЗАВАЛИНСЬКА СОФІЯ (Мурська) (ZAWALYNSKA SOFIA). Нар. 1921 року в Тарнові, Польща. Дочка Володимира Мурського й Софії фон Вольської. Здобула освіту в Парижі та французькій гімназії в Туреччині, де батько був дипломатом. Крім української вільно володіла французькою та турецькою мовами. Приїхавши до Мельборну в 1952, Софія взялася за гром.-суспільну працю. Вчила в укр. школі в Ст. Альбансі, була довголітньою секретаркою Шкільної Ради, секретаркою Укр.

Кат. Екзархату і ОУКОА. Виконувала протягом перших років типографічну працю для час. «ЦіЖ» та була секретаркою Братства та Сестрицтва при Катедрі Св. Петра й Павла. Цікавилася укр. вишивкою, досконало писала писанки. Часто дописувала до журналів на теми укр. мистецтва. Померла 1995 року в Мельборні.

ЗАГОРОДНИЙ ВОЛОДИМИР (ZAHORODNYJ W.). Нар. 28.9.1916 року в Тернополі (Україна). Помер 10.1.1998 р. в Сіднеї. Укр. Греко-католик. До Австралії приїхав у квітні 1949 року. Самітний. Освіта: народня і торговельна школа в Тернополі. Довголітній член церковного та хору «Боян» (20 років був скарбником). Довголітній передплатник «Вільної Думки» й «Церкви і Життя». Меценат ФУСА-КУА.

ЗАГОРОДНИЙ ТАДЕЙ (ZAHORODNYJ T.). Нар. 27.3.1918 р. у Львові. Укр. католик. До Австралії приїхав в 1948 р. Одружений. Жінка Ольга. Діти: Дарія і Юрко. Професія: правник, абсолювент університету у Фрайбурзі (Німеччина). Студював право в університетах у Львові, Берліні і Фрайбургу. Довголітній член церк. хору при парафії Св. Андрія в Лідкомбі в Сіднеї, добродій і передплатник «ВД» від самого початку її існування. В 1939 р. по приході большевиків до Львова перейшов кордон і в Кракові був

комендантом у таборі втікачів. Виїхав до Німеччини, працював у лабораторії у Бремені, продовжував правничі студії, будучи одночасно перекладачем і

речником Укр. Громади. В 1941 р. вернувся до Львова, одружився з Ольгою Миханишин, а в 1944 р. знову виїхав (тим разом з жінкою і донькою) до Німеччини, де у Фрайбурзі закінчив свої правничі студії. Приготовану до друку докторську дисертацію «Реформа закону про нешлюбні діти» не захистив через несподіваний виїзд до Австралії. Вивчив і опанував (крім німецької й англійської), французьку, італійську й еспанську мови.

ЗАГОРОДНА ОЛЬГА (ZAHORODNYJ OLGA) (дівоче Миханишин). Нар. 24.12.1922 р. у Львові. Укр. католичка. До Австралії приїхала в 1948 р. Одружена, чоловік Тадей Загородний, донька Дарія, син Юрко. Освіта: середня (гімназія С.С. Василянок). Членка Союзу Українок, активна в церковному хорі парафії Св. Андрія в Лідкомбі. Виховала дітей Дарку і Юрка в українському дусі (Пласт), закінчила укр. суботню школу українознавства в Сіднеї.

ЗАГОРОДНА ДАРІЯ (ZAHORODNYJ DARIA) народилася у Львові 28.9.1942 року. Українська католичка. До Австралії приїхала в 1948 році. Самітна. Освіта: Bachelor of Science. Працювала як Медичний Технік і Sales/Marketing Manager «Bayer». Закінчила Українську Суботню Школу — українознавство. Активна в Пласті. 10 років — член Укр. Танцювальної Групи в Сіднеї, якою керувала Н. Тиравська. Член Наукового Т-ва ім. Шевченка.

ЗАГОРОДНИЙ ЮРКО (ZAHORODNYJ GEORGE). Нар. 1.3.1953 р. в Сіднеї. Укр. католик. Одружений. Діти: Микола і Натан. Освіта/професія: закінчив гімназію (High School) в Бенкставні; Senior Underwriter (Assistant Manager) Trade Indemnity P/L. Закінчив Укр. Суб. Школу в Лідкомбі — українознавство. Пластун, грає на бандурі.

ЗАГОРУЙКО КАТЕРИНА (ZAHORUJKO KATERYNA). Нар. 24.7.1901 р. в с. Голубиця, р-н Броди, Львівська обл., Україна. Померла 27.11.1980 р., похована на цвинтарі Футскрей (Мельб.). Укр. католицького віровизнання. До Австралії приїхала з Німеччини 15.9.1949 р. Дочка Стефанія. Освіта початкова. Членка церковної громади в Ардрі (Вікторія).

ЗАГУРА ЯКІВ (ZAHURA JAKIW). Нар. 6.1.1905 р. в с. Кусниця, Любомльський р-н, Волинська обл. Православний. Був господарем (фармером) на хуторі коло села Плати до грудня 1943. Після війни у Віляху (Австрія) працював на залізничній дорозі і жив з дружиною Марією, сином Андрієм і дочкою Яриною на приватній квартирі. Перед виїздом до Австралії перебралися у табір Вілях, звідкіля до Австралії приїхав з дружиною, сином і дочкою 22.6.1949. Жили в таборі Грета, купив ділянку землі в Бересфілді між Майтлендом і Ньюкастлем, де побудував дім і 9.8.1952 переїхав там мешкати. Працював у Masonite Corporation, а відтак аж до пенсії працював у Stewarts and Lloyds в Майфілді. У Бересфілді оселилося ще 8 укр. родин, з якими спілкувався. Пожертвував на будову УПЦеркви в Ньюкастелі, де також брав участь у громадському житті. Після смерти дружини переселився до Вінстол Гілс (біля Сідею), де купив хату поблизу сина. До смерти 5.5.1978 був парафіянином церкви св. Покрови у Стратфілді Вест та відвідував клуб при Українській Громаді в Лідкомбі.

ЗАГУРА МАРІЯ (ZHANURA MARIA) (дів. Мучак). Нар. 30.10.1910 в с. Полати, Любомльський р-н, Волинська обл. Православна. Була господаркою (фармеркою) на хуторі коло с. Полати до грудня 1943. Після війни переїхала з родиною до Віляху, Австрії, жила з чоловіком Яківом, сином Андрієм і дочкою Яриною на приватній квартирі, виховуючи дітей, які ходили до укр. школи. Переїхавши з родиною до Австралії 22.6.1949, спершу жила з дітьми в таборі Грета, відтак перебралася з родиною до власного дому у Бересфілді, посилаючи дочку до Мейтланд дівочої «Гай Скул», а сина до Мейтланд «Бойс Скул». У Бересфілді жило більше українців, з якими мала можливість зустрічатися. Була жертовна на будову церкви в Ньюкастелі, відвідуючи там церковні богослуження та громадські імпрези. Померла 18.11.1976.

ЗАГУРА АНДРІЙ (ZHANURA ANDHEW). Нар. 27.7.1934 в с. Полати, Любомльський р-н, Волинська обл. Православний УПЦ Київського Патріархату. До Австралії приїхав з батьками Яківом і Марією та сестрою Яриною 22.6.1949. Спочатку жив у таборі в Греті поки батьки не побудували власний дім. Закінчив укр. нар. школу у Віляху в Австрії, а в Австралії закінчив Maitland Boys' High School. Був кадетом Австралійської Армії при гімназії. Вирішив бути бухгалтером і дістав працю тренувальника в Courtlands Australia Ltd. Закінчив 4-річний бухгалтерський курс в Ньюкастел Технічному Коледжі, отримавши Accountancy Certificate. Відтак отримав свідоцтво Департаменту Технічної Освіти НПВ (31.12.1960), а згодом закінчив Post Certificate Course of Company Secretary в Сіднейському Техн. Коледжі і був прийнятий як Associate of the Chartered Institute of Secretary, London 1.4.1964, отримавши Certificate of Membership. Виконував різні професійні праці, а останні 13 років вів свою власну бухгалтерську практику, як Registered Tax Agent, будучи членом професійних австралійських організацій. Одружений з Іванкою Лисий, мають дві дочки — Надію і Ларису. Жертвний на будови УПЦерков у Ньюкастелі та Сіднеї, на будову Укр. Центр. Школи в Лідкомбі, фундатор ФУСА, Св.-Покровської УПЦеркви у Зах. Стратфілді та добродій «Вільної Думки». Був рік книговодом УЦШколи, членом УГ в Сіднеї та 2 роки головою Укр. Кредитівки «Дніпро» в Лідкомбі.

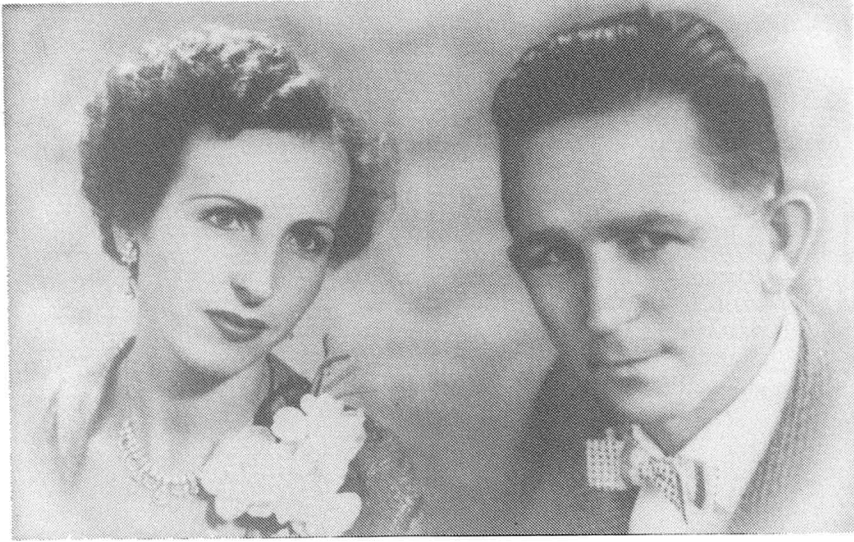

ЗАГУРА ІВАННА (ZHANURA JOAN) (дів. Лиса). Нар. 21.3.1946 в Бравншвайгу (Німеччина). Укр. католичка. До Австралії приїхала з батьками Іваном і Стефанією в березні 1950 р. з Німеччини. Спочатку жила в таборі Грета, відтак переїхала до Сіднею до нової хати, побудованої батьками в Авбурні (Сідней). Після австрал. початкової школи та середньої «Макартур Герлс Скул» у Параматі, закінчила секретарський курс і працювала за фахом. Ходила до укр. школи в Авбурні і Лідкомбі, співала в хорі «Боян». кол. членка СУМ. Одружилася з Андрієм Загурою, мають дві дочки — Надію і Ларису.

ЗАГУРА НАДІЯ (ZHANURA NADIA). Нар. 16.7.1968 в Сіднеї, самотня, православна Київського Патріархату. Закінчила «Нортсмед Гай Скул» та «Castle Hill Private Business College» і отримала «Бізнес-Діплома» в 1986. Працювала секретаркою в сідн. фірмі «Recruitment consultant», а нині працює в сідн. фірмі як «Персонал Консалтент» та заочно студіює в університеті, щоб здобути звання «Bachelor of Commerce» у відділі «Marketing». Ходила до укр. суб. школи в Лідкомбі. У вільний час грає теніс, любить плавати.

ЗАДОРОЖНИЙ Микола (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

Катерина і Євген Заєць — спонсори-добродії ЕДУА

ЗАЄЦЬ ЄВГЕН ФЕДОРОВИЧ (ZAJEC EVHEN). Нар. 20.7. 1920 р. в с. Видраниця, р-н Ратне, Волинь. Православний. Одружений з Катериною Шишута. Приїхав до Австралії 1951 р. під прізвищем Гарбаренко. Освіта н/середня. Професія Fitter-machinist. Орг. СУМу в Аделаїді, член УГ в Сіднеї (в Редферні 1953). Двічі член Управи УГ в Сіднеї. Основоположник-меценат і 6 років директор ФУСА. 6 років директор «Тополі». Фундатор «Вільної Думки». Воїн УПА. Ранений в бою з німцями 1943 р. на шосе Ковель-Брест.

Заст. голови Станиці УПА в Сіднеї. Член Т-ва Старших Громадян в Сіднеї. Жертовний й активний в сусп.-гром. житті. Євген Заєць — надзвичайно активний і відданий громадсько-суспільний і церковний діяч та разом із дружиною Катериною щедрий жертводавець на українські національні потреби. Як довголітній директор та основоположник-меценат Фундації для встановлення Катедри-Центру українознавчих Студій при університеті Макворі репрезентував ФУСА-КУА на чисельних громадських, політичних і церковних зборах-сходинах, особливо був опікуном німецьких філантропів-меценатів Фундації, і таким чином увійде в історію українського поселення в Австралії як один із найбільш благодійних осіб на 5-му континенті.

ЗАЄЦЬ КАТЕРИНА ПРОКОПІВНА (дівооче ШИШУТА) (ZAJEC KATERYNA). Нар. 26.11.1926 в с. Руда, р-н Любомль, Волинь. Православна. Одружена. Сини: Петро і Павло. Приїхала до Австралії 1949. Освіта н/середня. Пенсіонерка. Членство: (багаторічне) Союз Українок ім. О. Пчілки в Меррілендс; відділ О. Басараб, Лідкомб; стейтова управа СУ НПВ (тричі); Клуб Книголюбів. Основоположник і меценат ФУСА. Підтримує пресу та організоване суспільство.

ПІНКЕВИЧ ПЕТРО (PINKEWICH PETRO). Нар. 24.1.1948 у Браншвайгу, Німеччина. Православний. Одружений. Два сини. Приїхав до Австралії 1949 р. Освіта середня. Self-employed. Businessman. Ходив до української школи, Сідней. Був у Пласті. Грав футбол («Київ» Кабраматта). Меценат ФУСА. Передплатник «Вільної Думки». Учасник укр. імпрез.

ПІНКЕВИЧ ПАВЛО (PINKEWICH PAUL). Нар. 12.3.1951 в Річмонді, НПВ. Православний Одружений. Дві дочки. Освіта середня. Company Director Combined Sports Traders and Koala Sports. Закінчив українську школу. Був у Пласті. Говорить укр. мовою і всюди відзначає, що він українець. Професійний спортсмен настільного тенісу. Почав грати 1967. 12 разів чемпіон Австралії. 228 разів репрезентував Австралію на міжнародних змаганнях, зіграв 523 матчі.

Учасник чемпіонату світу 11 разів про що широко писала австралійська і українська преса. 7.6.2000 р. ім'я Павла Пінкевича було занесене до списку визначних спортсменів — NSW Hall of Champions.

Павло Пінкевич

PAUL PINKEWICH

12 MARCH, 1951

Paul is unchallenged as the most successful player in the history of Australian table tennis. He has represented his country in 287 Test matches, including 10 World Championships, 6 Commonwealth Championships, 3 Oceania Championships and 3 Asian Championships. Paul achieved a remarkable 70 percent win record against the best players in the world. He was the leading member of Australia's highest-ever world ranked men's team which finished a credible twelfth at the World Championships in 1979. In his long career, he won 13 Australian Open and Closed Championships and more than 60 State titles, including the Men's Open Singles and Doubles Championships of every state in Australia. Paul's near domination of the game in Australia is emphasised by the fact that he was ranked in the top 10 players on 21 occasions and received the Player of the Year Award in 1971, 1974, 1980, 1981 and 1982. His international record is outstanding and includes wins in the Oceania singles championship in 1978 and 1982. At the Asian Championships in 1974 he won 15 of 17 matches contested and at the 1973 and 1975 World Championships he won 15 of 16 singles matches played. At NSW state level, Paul compiled an unmatched record of playing in 10 teams which won Team's Championships between 1968 and 1987. In more recent times, Paul joined the Veterans circuit and has now won 19 Veterans Championships. He is the only Australian-born player to have been awarded Life Membership of Table Tennis Australia for his outstanding achievements in Australia and overseas. He has also been awarded Life Membership of Table Tennis New South Wales.

Induction of Honourees

7 June 2000

*The Hon. John Watkins MP
Minister for Sport & Recreation*

and

*Alan Whelpton AM
Chairman of the State Sports Centre Trust*

invite

Mr Paul Pinkewich

*to a luncheon
on the occasion of the*

*Induction of Honourées
into the
NSW Hall of Champions*

*Jennifer Bamy
Joseph James Donovan
Lynette Larsen
Elizabeth Cavill
Judith Trim
John Monckton
Paul Pinkewich
John Anderson
Tom Anderson
Glenn Bourke*

*Athletics
Boxing
Cricket
Golf
Pistol Shooting
Swimming
Table Tennis
Yachting
Yachting
Yachting*

to be held on

*Wednesday 7th June 2000
12.00 noon for 12.30 p.m.*

in the

*NSW Hall of Champions
State Sports Centre
Olympic Boulevard
Homebush Bay*

RSVP

Jaki Sanchez

by 26th May 2000

Ph: (02) 9763 0111 or Fax: (02) 9764 3745

ЗАЙМАК Іван, один із перших укр. імігрантів в Австралії у 19-му столітті.

ЗАЇКА Юлія (П.А.), меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ЗАЇКА Катерина, гром. діячка в Аделаїді, меценат ФУСА-КУА.

ЗАКРЕВСЬКИЙ К., чл. Управи Комбатантів (ПА).

ЗАКРЕВСЬКИЙ Яків, гром.-політ. діяч в Аделаїді. Нар. 23.10.1893. До Австралії приїхав 1950 р. Гол. УГ ПА 1951-53 та Союзу Укр. Комбатантів ПА 1950-65. Помер 19.6.1965 в Аделаїді.

ЗАЛЄСЬКА ІРИНА, дів. Кобзар (ZALESKYJ IRENE). Нар. у Львові 26.1.1918. З молодих літ виявила неабиякий талант до спорту і до сцени. В 1939 р. вийшла заміж за славного спортсменця Івана Варцабу. Син — Марко. В 1933-1944 рр. як член Укр. Спорт. Клубу «Плай» була рекордсменкою Західньої України у бігах і стрибках у довжину і височінь. Також була членом Карпатського Лещатарського Клубу (К.Л.К.). У Львові, крім загальної освіти, навчалась у

Ритмо-пластичній школі М. Суховерської, у Мистецькій Школі проф. О. Бендерського і в Драматичній Студії Йосифа Гірняка та Марії Добровольської. Виступала у багатьох п'єсах в Оперному Театрі у Львові, де грала головні ролі. В 1944 р. в Міттенвальді (Німеччина) продовжувала театральні студії й виступи, створила свою першу Ритмо-пластичну студію для укр. молоді. Здобувала перші місця в міжнародних змаганнях легкої атлетики у таборах дипістів (DP camps). В 1949 р. з сином Марком приїхала до Австралії і одружилася зі Степаном Залєським в Мельборні. В 1950 р. Ірина і Степан — одні з основоположників першого укр. професійного театру у Вікторії ім. Леся Курбаса, в якому Ірина грала головні ролі в різноманітних п'єсах, ревіях і концертах. Ірина славилась як актор, декляматор, танцюрист, хореограф, співак, режисер, вчитель і викладач. При театрі було зорганізовано Театральну Студію, в якій Ірина викладала ритмо-пластику і мистецтво слова. Ірина і Степан також виступали в мельборнських телевізійних програмах. Ірина і Степан — піонери укр. радіопрограми у Вікторії. Першу програму укр. мовою передали через радіостанції в Джілонгу, опісля в 1975 р. Ірина була постійною дикторкою укр. радіопрограм на станції 3ZZZ. Ірина вчила в суб. укр. школах. Найбільше праці вклала в школі ім. Лесі Українки в Нобл Парку, де 17 років провадила Ритмо-пластичну Студію. Ірина була активною членкою Пласт. Станиці у Вікторії (курінь А. Войнаровського), Союзу Українок (кол. голова Стейт. Управи Вікторії) і Літ.-Мист. Клубу ім. В. Симоненка. Ірина Кобзар-Варцаба-Залєська (гр.-кат.) була палкою українською патріоткою. Померла 25.1.1988 р.

ЗАЛЄСЬКИЙ СТЕПАН (ZALESKYJ STEPHAN). Нар. у Львові 16.12.1915, гр.-католик. Акторську кар'єру почав в 1931 р. в Драматичному гуртку при читальні «Просвіта». В 1939 р. вступив до Музичного інституту ім. М. Лисенка на вокальний факультет, а опісля до Драматичної Студії ім. Лесі Українки. В 1941 перейшов в акторський склад Львівської Опері і Балету. Був учнем Драматичної Студії Йосифа Гірняка і Марії Добровольської. У Міттенвальді

(Німеччина) продовжував театральні студії і виступи. Приїхав до Австралії в 1949 р. і одружився з Іриною Варцабою. В 1950 р. Степан і Ірина — одні з основоположників першого укр. професійного театру у Вікторії ім. Леся Курбаса. Степан став мист. керівником театру після виїзду основного керівника Степана Крижанівського до США. Крім успішних виступів у різних п'єсах, імпрезах, концертах і ревіях, з якими відвідували інші стейти, Степан і Ірина виступали у мельборнських телевізійних програмах; також були піонерами укр. радіопрограми у Вікторії (на станції у Джілонгу). Помер 1.11.1970.

ЗАЛЕСЬКА МАРІЯ (дівоче Самійленко) (ZALESKA MARIA). Нар. 28.2.1923 р. в с. Пристроми, Київська область. Православна. До Австралії приїхала 18.8.1949 р. (до Ньюкастелю). Одружена з Іваном Залеським. Дочка Ніна. Народня освіта. Співосновниця і член управи Суспільної Опіки від 1984 р. Співосновниця Союзу Українок в Ньюкастелі від 1987 (господарська референтка). Вишивальниця (особливо для прикрас церков — православної і

католицької). В 1995 р. отримала нагороду «Premier». Меценат ФУСА-КУА. Передплачує «ВД».

ЗАЛУГА Василь, добродій «ВД» (НПВ).

ЗАЛУЖНИЙ Д. і П. — активні українці в Перті.

ЗАЛУЖНИЙ Григорій і Віра, члени укр. спільноти в Сідней, фундатори ФУСА-КУА., добродії «ВД».

ЗАЛУЦЬКИЙ Пилип, член Управи УГ АСТ.

ЗАНКО РОМАН (ZANKO ROMAN). Нар. 1.8.1924 у Львові. Греко-католик. До Австралії приїхав в 1949 р. Вдовець. Інженерний механік. Член Укр. Громади Вікторії. Довголітній член Управи УГВ. Кол. виховник СУМ, довголітній член Управи СУМ, кол. член Катедр. Хору, член хору «Черемош». Член ОУН, закінчив кадетську військову школу в ранзі десятника.

ЗАПОРОЖЕЦЬ Василь і Віра, церк.-громадські діячі в Брізбені.

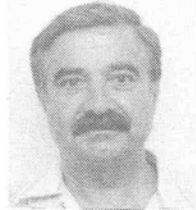
ЗАРЕМБСЬКА Марія (Уміна, НПВ), добродійка «ВД».

ЗАРИЦЬКА Дода (Сідней), активна в Союзі Українок Австралії.

ЗАРИЦЬКА Леся (Сідней), діячка Союзу Українок Австралії, виїхала з родиною до США.

ЗАСЛАВСЬКИЙ Микола помер в Оранжі (НПВ) на 56 р. життя.

ЗАХАРКО Йосиф, добродій «ВД» в Сідней.

ЗАХАРЧУК ІВАН (ZACHARCHUK IVAN). Нар. 10.10.1930 р. в с. Берем'яни, Бучач. Укр. католик. До Австралії приплив кораблем до порту Аделаїди 24 серпня 1949. Діти: Богдан і Сося — мають університетську освіту. 10-літнім став сиротою. В 1944 році евакуйований з родиною Курцеба з Пішковець до Німеччини. Після війни пішов в укр. школу в таборі Гайденав, де закінчив 4 гімназійні класи, жив в бурсі. В 1948 році переїхав до сиротинця в Ротенбургу,

звідкіля виїхав до Австралії. В Австралії включився в укр. життя — членство у Пласті, хорах «Гомін», церковному, Капелі Бандуристів, Танцювальному гуртку, Батьківському Комітеті. Шкільний книговод, виховник новаків, випи-сує українські часописи в Австралії. Двічі був в Україні (в 1993 р. з дочкою).

ЗАХАРЯК ІРИНА (ZACHARIAK IRENE). Нар. 10.3.1926 р. в місті Більшівці, пов. Рогатин, Україна. По смерті першого чоловіка Миколи вийшла заміж за Василя Галика. Укр.-католицького віровизнання. До Австралії приїхала 26.9.1950. Одружена. Діти: Роман і Оксана. Освіта: 7 клас нар. школи і недокінчена Торговельна Школа в Івано-Франківську. Активна в усіх наших організаціях, зокрема в УГПА і СУПА та її Управі. Була головою філії СУ на Рояль

Парк. Довголітній член хору «Гомін», брала участь у Театрі Малих Форм під кер. Я. Андруховича, а відтак Віктора Гая. Член і диктор Радіокомітету, від 1961 р. провадила співом та нині веде сумівську співочу групу. Від 1985 р. — член Клубу Старших Громадян; 10 років була в Управі Клубу та керувала співочим гуртком «Калина».

ЗАХАРЯК МИКОЛА (ZACHARIAK MYKOLA). Нар. 19.5.1907 р. в с. Лішня, пов. Самбір. Помер 8.12.1964 р., похований на Челтенгем, біля Аделаїди. Укр.-католицького віровизнання. До Австралії приїхав 26.9.1950. Одружений з Іриною. Діти: від першого подружжя — Ярослав, від другого — Роман і Оксана. Закінчив народню школу, за фахом професійний швець. Член Укр. Громади, Батьк. Комітету Укр. Нед. Школи, Спілки Укр. Молоді, співосновник Кооп.

«Говерля», жертводавець на всі укр. цілі. Прихильник спорту (копаного м'яча), в Німеччині студював на змаганнях.

ЗАХАРЯК НАДЯ АННА, дів. Єшан. (ZACHARIAK NADIA). Нар. 1.1.1939 р. в м. Камінка, Львівська обл. (Україна). Католичка. До Австралії приїхала 15.2.1950 р. з мамою і сестрою. Одружена з Захаряком Ярославом. Сини — Андрій і Марко (народжені в Аделаїді). Початкова освіта. Член Пласту від 1946 року, Союзу Українок Півд. Австралії.

ЗАХАРЯК Роман, особливо активний гром.-політ. діяч в Мельборні.

ЗАХАРЯК Таня, особливо активна сусп.-гром. діячка в Мельборні.

ЗБИРАК Юрій, активний чл. укр. спільноти в Сідней, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ЗВАРИЧ Олекса, чл. укр. спільноти у Вік., добродій «ВД».

ЗВАРИЧ Теодор, активний член УКЦ в Брізбені.

ЗГУРСЬКИЙ Іван, член укр. спільноти в Сідней, меценат ФУСА-КУА.

ЗДАНОВИЧ Анатолій, член Управи УГ АСТ.

ЗЕЛЕНИЙ Дмитро, активний чл. Укр. Громади в Сідней, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ЗЕЛЕНА Іда, жертвна чл. укр. спільноти в Сідней, чл. Адміністрації «Веселки» в Лідкомбі.

ЗЕЛЕНА Анета, танцюристка «Веселки» в Лідкомбі, пластунка.

ЗЕЛЕНА Лариса, танцюристка «Веселки» в Лідкомбі, пластунка.

ЗЕЛИНСЬКИЙ ЮРІЙ (ZELYNSKI GEORGE). Нар. 10.4.1928 в Луцьку, Волинь. Віровизнання УАПЦ. Одружений. Діти: Наталія, Аня, Віктор. Приїхав до Австралії в лютому 1949. Технік електроніки. Закінчив курс: College of TAFE. Членство УГ, УВК, Т-во Волинян, голова УГ Сідней (одна каденція). Жертводавець на гром.-культ. потреби. Активний в політ. житті Австралії. Член Лібер. партії. Двічі кандидував на муніцип. виборах в Ашфільді (від Ліб. партії).

ЗЕЛИНСЬКА ПАВЛА (ZELYNSKI PAULA). Нар. 23.2.1942 в Манджурії. Віровизнання УАПЦ. Одружена. Діти: Наталя, Аня, Віктор. Приїхала до Австралії в лютому 1962. Повар-шеф. Посвідчення College TAFE. Членство: Союз Українок (довголітне), Батьківський Комітет в Центр. Рідній Школі, УВК. Активна в громадському та мистецькому житті. Була нагороджена медалею СУОА. Активна праця в церковно-релігійному житті. Участь в церковному хорі УАПЦ.

ЗЕЛИНСЬКА НАТАЛІЯ. (ZELYNski NATALIA). Нар. 26.8.1964 в Сіднеї. Віровизнання УАПЦ. Професія: Public Relations (посвідка з College TAFE). Закінчила Школу Українознавства. Матурантка української мови. Членство: Пласт, Танцювальний ансамбль «Веселка». Бере участь в туристичному австралійському русі.

ЗЕЛИНСЬКА АНЯ (ZELYNski ANA). Нар. 11.2.1966 в Сіднеї. Віровизнання УАПЦ. Патолог (Диплома: College of TAFE). Скінчила Школу Українознавства. Матурантка укр. мови. Член Пласту, Танцювального Ансамблю «Веселка» та Вокального Ансамблю «Бондарівна». Активна в укр. мистецькому житті. Гідно репрезентувала українців Австралії під час турне «Веселки» по Україні. Бере участь у професійному австралійському русі.

ЗЕЛИНСЬКИЙ ВІКТОР (ZELYNski VICTOR). Нар. 13.9.1970 в Сіднеї. Православний, УАПЦ. Самітний. Середня освіта. Утримує зв'язок з туристами, які приїжджають до Австралії. Закінчив Школу Українознавства ім. кн. Ольги в Лідкомбі, кол. член Пласту та танцювальної групи «Веселка». Добре володіє українською мовою.

ЗИБАЧИНСЬКИЙ Орест, нар. 15.5.1912 в Чернівцях. Політ. діяч, пров. чл. ОУН, філософ (автор філос. книг «Свободарність», «Інтегральна революція» та низки брошур і статей), кол. співробітник «ВД» та укр. часописів в Америці й Канаді. Помер 13.9.1993 в Сіднеї.

ЗИБАЧИНСЬКА Марта, діячка на полі укр. шкільництва в Сіднеї, нагороджена медалею «Орден Австралії» за віддану працю для укр. спільноти, авторка низки статей у «ВД».

ЗИБАЧИНСЬКИЙ Максим, член Управи УГ АСТ.

ЗІМНИЦЬКИЙ Михайло, нар. 12.10.1892 в слободі Липці на Харківщині, інж.-агроном, гром. і політ. діяч у Мельборні. Помер 25.10 1965.

ЗІМНИЦЬКА Наталія, кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії, бібліотекарка УГВ.

ЗІМРОЗ А., чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

ЗІНЕНКО Ігор, член Управи УГ Квінсленду.

ЗОЗЕ Євген, поет, його вірші надруковані в часописах укр. діаспори, активний член УГ ПА.

ЗОЗУЛЯ Ляро, інж.-лісовик, учасник визв. змагань, гром.-політ. діяч в Аделаїді, співробітник «ВД», фундатор і член Пр-ва ФУСА-КУА у ПА.

ЗОЗУЛЯ Галина, активна в Союзі Українок Півд. Австралії.

ЗРАЇТЕЛЬ Іван, основоположник-піонер гром. життя в Сіднеї (відділу УГ в Горнсбі), меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ЗРАЇТЕЛЬ Станіслава, учителька укр. школи в Горнсбі.

ЗУБ О., активний українець у Перті.

ЗУБРИЦЬКА Катерина, чл. Управи Союзу Українок в Мерилендсі.

ЗУБРИЦЬКИЙ Василь, активний чл. укр. спільноти в Сіднеї.

ЗУБЮК Й. добродій «ВД» в Аделаїді.

ІВАНЕЦЬ Юрій, активний чл. укр. спільноти в Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ІВАНЕЦЬ Ярослав (Інж.), активний чл. Пластової Станиці в Сіднеї та Батьк. ком. УЦРШколи.

ІВАНІВ ВАСИЛЬ (IWANIW WASYL). Нар. 14.10.1924 р. в Україні. Українець-католик. До Австралії приїхав 29.8.1949. Одружений з Юлією Гулядик. Діти: Михайло, Наталка, Леся (Михайло й Леся закінчили університет в Аделаїді). Член УГПА від 1954 р., член і 1 рік голова Комітету будови Церкви Вейвіл. В 1961 р. став членом управи УГПА і працював орг. референтом 11 років, організував з допомогою членів Управи 11 Маланок та інших імпрез. Працював збірщиком і практично при будові

Нар. Дому (збирав під кличем «фунт на дошку»). Член СУМу і орг. реф. (організував забави, табори молоді), член АБН аж до переміни на Лігу Вільної України.

ІВАНІНА Б., добродій «ВД» у Вік.

ІВАНЦІВ Андрій (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ІВАНЧЕНКО Михайло, танцюрист «Веселки» в Лідкомбі, закінчив УЦРШ.

ІВАНЧЕНКО Ліда, чл. Адміністрації «Веселки» в Лідкомбі.

ІВАНЧЕНКО М., бухгалтер, добродій «ВД» в Сіднеї., гол. Батьк. ком. УЦРШ.

ІВАНЧО Василь, свящ. УКЦ У Мельборні, заст. голови Карпатського Союзу в Австралії.

ІВАНЧО Микола, свящ. УКЦ в Мельборні, у Сіднеї, Ньюкастелі і Канберрі.

ІВАНЧУК Василь, активний чл. укр. спільноти в Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ІВАНЧУК Мирон, бухгалтер, пластун.

ІВАНЮК Микола, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

ІВАСИК Мирон, кол. дир. кооп. «Карпати», чл. I УД УНА, свідомий чл. укр. спільноти в Сіднеї.

ІВАСИК Нонна, голова Союзу Українок у Сіднеї, активна в Т-ві Волинян та інших укр. гром.-церк. організаціях у Сіднеї, секретар Сестрицтва Св.-Покр. парафії.

ІВАСИК Ірина й Мирося, члени спів. т-ва ім. В. Івасюка в Сіднеї, пластунки.

ІВАХІВ Андрій, добродій «ВД» в Сіднеї.

ІВАШКЕВИЧ Володимир, чл. Управи СУМ (ПА).

ІВАШКІВ Іван, член Управи УГ АСТ.

ІВАШКІВ Роман, чл. укр. спільноти в Канберрі, добродій «ВД».

ІВАЩЕНКО Анастасія, церк.-прав. діячка в Брізбені.

ІВАЩЕНКО Михайло, церк.-православний діяч у Брізбені.

ІГНАТ Людвіг, чл. укр. спільноти в НПВ, активний в Українській Громаді Воллонгонг, передплатник «ВД».

ІГНАТІВ Борис, друкар, видавець і ред. сатир. журналу «Перець» та двотижневика «Українець в Австралії» в Аделаїді й Мельборні. Помер 2.6.1979 р. в Мельборні.

ІГНАТІВ Лоренс, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

ІКАШЕНКО Микола, активні українець в Перті.

ІЛЕЧКО Андрій, активний пластун у Брізбені.

ІЛИК МИКОЛА (ІЛЫК МЫКОЛА). Нар. 26.11.1914 р. в селі Гаї Верхні, Дрогобицький р-н, Львівська обл. Помер 18.4.1988 р. Укр. католик. До Австралії приїхав 9.6.1949 р. Одружився з Євгенією Дунець-Маєвською. Діти: Надія, Петро. Технічна освіта, будівничий. У Німеччині був дуже активним членом СУМ, провадив тесялярську школу. В Австралії довголітній член управи Укр. Громади в Квінбієні, член та збірщик АБН, ЛВУ. Працював і жертвував на будову першого і другого Нар. Домів та Церкви Св. Михаїла в Квінбієні. Був щедрим жертводавцем на всі українські потреби.

ІЛИК ЄВГЕНІЯ (дівооче Дунець-Маєвська) (ІЛЫК ЕУГЕНІЯ). Нар. 4.11. 1925 р. в с. Орхівка, Хмельницька обл. Право славна. До Австралії приїхала 9.6.1949 р. Одружилася з Миколою Іликом. Діти: Надія, Петро. Середня освіта та Business College в Канберрі. У Німеччині член церковного хору та активна чл. СУМу. В Австралії чл. Укр. Громади в Квінбієні, чл. драмгуртка, виконуючи різні ролі. Учителювала в Укр. суб. школі. чл. Т-ва Старших громадян. Голова Союзу Українок ім. О. Мешко в Квінбієні.

Довголітня працівниця в Департаменті Соціального Забезпечення.

ІЛИК Петро, нар. 11.11.1949 у Канберрі. Юрист, бакалавр гуман. та юридичних наук, кол. учитель укр. школи в Канберрі. Займав посади заст. адміністратора острова Norfolk Island та прав. дорадника австрал. парламенту.

ІЛИН Михайло, активний чл. укр. спільноти в Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ІЛЛЯШЕВИЧ СЕРГІЙ (ІЛЛІАШЕВИЧ СЕРНІЙ). Нар. 13.2.1895 в Піщанці на Полтавщині. Закінчив Духовну Семінарію в Полтаві. Учасник Визвольних Змагань УНР, хорунжий. Закінчив Карловий університет у Празі, Чехія. Учителював в гімназіях в Закарпатській Україні в Берегові і в Білка. Брав активну участь у відродженні Закарпатської України. Пізніше знову опинився в Чехії, учителював в чеських гімназіях в Ічіні і в Клатови. Після закінчення другої вітової війни учителював в Ашаффенбурзькій українській гімназії. З Німеччини з родиною в 1949 р. виїхав до Австралії. Працював на залізниці. Після довгої і тяжкої хвороби на рака помер в Аделаїді 25.7.1961 р.

ІЛЛЯШЕВИЧ-ВАЛАС Лена (ІЛЛІАШЕВИЧ-ВАЛАС ЛЕНА). Дружина Сергія. Естонка за національністю, лікарка, працювала лікарем в Білорусії, Чехії і в таборах в Ашаффенбурзі в Німеччині.

ІЛЛЯШЕВИЧ Ярослав (ІЛЛІАШЕВИЧ ЯРОСЛАВ), активний член української спільноти в Аделаїді. Спонсор-добродій ЕДУА

ІЛЬКІВ Дмитро, чл. укр. спільноти в Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА.

ІЛЬКІВ Ярослав, чл. Укр. Гольф-Клубу в Сіднеї, сумівець.

ІЛЬКІВ Іван, видатний сусп.-громадський діяч, основоположник та кол. директор і меценат ФУСА-КУА, основоположник і гол. директор кооп. «Карпати» в Лідкомбі і «Наша Майбутність» у Меррілендсі, отримав багато почесних грамот і відзначень, спонсор-жертводавець ЕДУА.

ІЛЬКІВ Ольга, сусп.-гrom. діячка, співорганізаторка і кол. голова Союзу Українок НПВ, написала ряд статей, віршів, поміщених в укр. часописах та журналах, видала книгою спогади про «Голод в Україні в 1933 р.», організаторка Декади Укр. Родини та ін. заходів, кол. директор-меценат ФУСА-КУА.

ІЛЬКІН-РОГОЖИНСЬКА Ірина, активна українка в Сіднеї, добродій «ВД».

ІННЕС-ІГНАТЮК, добродій «ВД» в Сіднеї.

ІШЕНКО Дмитро, добродій «ВД» у Вік.

ІЩИШИН Р., кол. чл. укр. спільноти в Аделаїді.

Й

ЙОВА Григорій, добродій «ВД» в Сіднеї.

ЙОЗВА Юрій, добродій «ВД» в Ньюкастелі.

ЙОСЕФ ІЛЬКО (JOSEF ILKO). Нар. 3.5.1935 в Березниці Нижній (Югославія). Католик. До Австралії приїхав 25.6.1965. Одружений. Інвалід-пенсіонер. Нар. освіта. Член Австр.Нац. Партії.

К

КАБАН А., чл. Укр. Голф-Клубу в Сіднеї.

КАБАН Цех (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

КАБАН ПЕТРО (КАВАН PETER). Нар. 29.3.1922 в с. Новосілки, р-н Мостиська, Львівська обл. До Німеччини прибув в 1942, до Австралії приїхав в 1948 кораблем «Протея». Укр. католик, одружений з Юзефою Велбо. Діти: Чеслав (лікар-дентист), Роман («продюсер» медичних потреб дентистики), Галя (померла 3.12.1945). Працював будівничим індустрії в Сіднеї. Член і голова будови Громадського дому в Сефтоні. Довголітній голова і член Батьк. комітету при школі ім. І. Франка в Сефтоні.

Передплатник від заснування час. «Вільна Думка», а також «Церкви і Життя». Жертводавець на укр. потреби. Двічі відвідав Україну.

КАБАН Чеслав, дентист, чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл, чл. Укр. Гольф-Клубу в Сіднеї.

КАВУНЕНКО ОЛЕГ (KAVUNENKO OLEN). Нар. 14.11.1916 в м. Нікополь (Україна). Православний. До Австралії приїхав 24.8.1948. Одружений з австралійкою Беті (Далярд). Діти: Ніна, Андрій, Петра, Лінда. Вищу освіту здобув у Донбасі як інженер-хімік коксо-хімічної індустрії. В Австралії уже у перших місяцях після приїзду zorganizував першу зустріч українців Канберри з міністром імміграції Артуром Колвелом, подарувавши дружині міністра вишиту блюзку. В 1950 році одружився й виїхав на ферму в Наррандера, в 1953 переїхав з родиною до Міттагонгу, а в 1960 вернувся до Канберри. Купив з дружиною хату і поринув в австралійську й українську політичногромадську діяльність: вступив у члени Ліберальної партії і незабаром став заступником Президента на Австралійську Столичну Територію.

В 1975 році український історик Валентин Мороз у концтаборі розпочав голодівку на знак політичних репресій в Україні. І як акт солідарности з В. Морозом О. Кавуненко на Різдвяні свята провів з групою українських діячів голодівку перед російською амбасадю, а також перед австралійським парламентом. Про цю протестну голодівку українців у Канберрі заговорила особливо американська преса і дорадник Президента США Джімі Картера Збігнев Бжезінський добився заміни арештованого російського шпигуна на В. Мороза та інших видатних противників комунізму. З цього приводу О. Кавуненко висловив подяку З. Бжезінському і послав йому нашу медалью Т. Шевченка. Тепер Україна в особі З. Бжезінського має великого приятеля.

Олей Кавиненко — спонсор-добродій ЕДУА та добродій «ВД».

КАЗДОБА Кузьма, нар. 20.10.1907 на Херсонщині. Гром. діяч в Аделаїді, кол. голова УГПА, мемуарист, автор спогадів «Заметений шлях» (про обезславлених «розкуркулених» селян під больш. режимом) співорганізатор та голова Т-ва Приятелів Творчости М. Зерова, співорганізатор Клубу Старших Громадян в Аделаїді та чл. і фундатор Пр-ва ФУСА-КУА на Півд. Австралію, співробітник і добродій «ВД». Помер 11.4.1984 в Аделаїді.

КАЗИМИР Євген, активний член УГ ЗА.

КАЛЕНЮК Іван і Павліна (П.А.), фундатори ФУСА-КУА.

КАЛИНЮК ЗОЯ (з роду Карпенко) (KALENIUK ZOYA). Нар. 26.1.1940 в м. Лубни на Полтавщині, православна. Приїхала до Австралії (Аделаїди) з батьками Борисом і Зінаїдою та сестрою Танею 25.5.1949 кораблем Oxfordshire. Закінчила укр. школу в Аделаїді, відтак університет та дістала диплом фізіотерапії. Працювала у держ. та приватних шпиталях та приватно, а остньо працює у власній практиці. Одружена зі Стефаном Калинюком, діти: Зіна (психолог) і Ярослав (закінчив економіку). Внуки Емілія і Марко. Від молодих літ активна в Пласті, zorganizувала перший курінь юначок ім. Л. Українки, була однією з засновників куреня «Степові Відьми». Член Кр. Пласт. Старшини. Належала до Студентської Громади, НТШ, танц. групи «Коломийка». Довголітній член Хору «Гомін», виконувала зовн. зв'язки Союзу Українок ПА, була однією з двох дикторок укр. радіоавдіцій. Член Чорнобильської Фундації. Закінчила курс укр-ва проф. Яр. Рудницького.

КАЛИНЮК Зіна, активна в укр. житті ПА, психолог, пластунка.

КАЛИНЮК Ярослав, активний в укр. житті ПА, зак. екон. студії, пластун.

КАЛИТОВСЬКИЙ С. (Джілонг, Вік.), добродій «ВД».

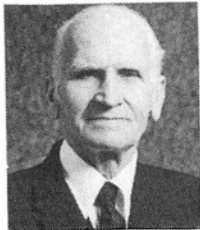
КАЛІЧИНСЬКИЙ ІВАН (KALICHYNSKYJ IVAN). Нар. 21.1.1921 р. в с. Воля Висоцька, пов. Жовква. Укр. католик. Жонатий. Освіта: народня і частково середня. Приїхав до Австралії 1949 р. Членство: Укр. Громада, ОУН, ЛВУ, СУМ, хор «Сурма» (35 років, 12 років адміністратор), хор при церкві Св. Андрія. Фундатор укр. будов, жертводавець на укр. потреби. З юнацьких часів активний борець за Україну, а від 1938 року — карний член ОУН (від 1942 р. до закінчення війни жив підпільно). Співробітник «ВД».

КАЛІЧИНСЬКИЙ СТЕПАН (KALICZYNSKYJ S.) (1947-1972), нар. в Австрії (Judenburg). Загинув виконуючи військову службу. Укр. кат. Самітний. До Австралії приїхав 1949. Освіта середня. Електрик. Членство: СУМ, сумівський хор в Сіднеї. Ще юнаком цікавився військом. Зголосився добровільно до війська з наміром здобути вищі військові знання і залишився у війську професійним вояком.

КАЛКАТИНО Вадим (інж.), церк.-громадський діяч у Брізбені.

КАМЕНЕЦЬКИЙ Олександр (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

КАНДИВКО ЛУК'ЯН (КОНОН) (KANDYVKO LUCIAN KONON). Нар. 10.3.1894 в с. Сергіївка Гришинського р-ну, Донецька обл. Помер 23.9.1981, пох. на Фавкнер (Мельборн). Православний. Одружений з Мотрею (Тищенко). Діти: Ганна, Софія, Іван та Василь. Електрик за фахом. Брав активну участь в громадському (УГВікторії), церковному (Успінська парафія УАПЦ), політ. житті (член Т-ва Сприяння ДЦ УНР). Жертовний на громадсько-політ. і церк. цілі. Фундатор Укр. Православного Пам'ятника в Канберрі, нагороджений Похв. Грамотою Митр. Полікарпом (1952), Похв. Грамотою Мецената ім. С. Петлюри, поч. член Т-ва Спр. ДЦ УНР.

Канберрі, нагороджений Похв. Грамотою Митр. Полікарпом (1952), Похв. Грамотою Мецената ім. С. Петлюри, поч. член Т-ва Спр. ДЦ УНР.

КАНДИВКО ВАСИЛЬ (KANDYVKO WASYL). Нар. 30.9.1920 р. в с. Сергіївка, Гришинського р-ну, Донецької обл. Православний. До Австралії приїхав 29.9.1948 р. Одружений, дружина Гелена (дів. Малигіна). Діти скінчили українознавство при укр. школі ім. Т. Шевченка в Ессендоні, включаючи матуральний курс при Школі Модерних Мов (University High) і були членами Пласту. Марко (Bachelor of Arts, University of Melbourne), Христофор (Bachelor of Applied Science — Hospitality Studies, RMIT), Наталка (Diploma of Applied Science —

Naturorasy, Southern School of Natural Therapies). В Австралії закінчив Мельб. Технол. Інститут (RMIT), факультет інженера-електрика. Член Асоц. Проф. Інж. (APEI) та Інституції Інж. Австралії. Отримав ліцензію на автобусну пасажирську лінію. Виконував працю в багатьох ділянках укр. організованого життя: в церковно-гром. житті (УАПЦ і УГВ), політичному (голова Т-ва Спр. ДЦ УНР) та інш., нагороджений різними похвальними грамотами. Фундатор-меценат ФУСА-КУА та жертводавець на церковні, громадсько-культурні (освітні) потреби.

КАНЯ В., сусп.-гром. і культ. діяч у Перті.

КАПКО Іван (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

КАПКО Роман, добродій «ВД» у Вік.

КАПУСТИНСЬКИЙ Осип, активний член УГ ЗА.

КАПУСТИНСЬКА Р., активна членка СУ ЗА.

КАПУСТЯК Дмитро помер на 33 році життя внаслідок нещасного випадку.

КАРДАШ Петро, кінопостановник, видавець, гром.-культ. діяч, у 1949 р. співорганізатор громадського життя в Перті (УГЗА), переселившись до Мельборну став культ-осв. реф. УГВ, гол. СУМу, почав видавати молодечий ж. «Промінь». Постановник фільмів «Українці в Австралії», «Церкви народу» та кількох документальних. Видав англ. мовою альбом «Ukraine and Ukrainians» та «Ukraine, its History and its Art», випускав ж. «Укр. Екран», видає молитовники, святочні карточки тощо.

КАРДАШ Марія, гром.-культ. діячка в Мельборні, ред. і дикторка укр. передач радіостанції 3ZZZ.

КАРЕН ВОЛОДИМИР-ВАЛЬТЕР (KAREN WALTER). Нар. 27.10.1925 року в Україні. Православний. Одружений, дружина Марія. Діти: Роза, Віктор, Ніна та Павло. Абітурієнт Матуральних Курсів УТГІ (Подебради-Регенсбург). Закінчив Дворічний Геодезійний Відділ Математичного факультету Українського Університету в Регенсбурзі (Баварія) зі званням Техніка-геодезиста. Професійний кресляр-конструктор (Design Draftsman). Приїхав до Австралії 15.1.1949 року. Після відбуття 2-річного контракту працював за фахом в приватних та державних виробничих підприємствах. Член Інституту Креслярів Австралії IDA (MID Aust.). Дійсний член Американського Товариства Інструментально-Виробничих Інженерів (ASTME). Довголітній представник та член ексекютиви Відділу НПВелсу, Асоціації Архітекторів, Інженерів, Геодезистів та Креслярів Австралії (AAESDA). Член Кваліфікаційної Колегії Інституту Креслярів Австралії (4 роки). Почесний член Профспілки Виробничих Працівників (AMWU). Вчитель історії та народознавства в системі українського шкільництва. Автор розвідок-статтей на історичні теми. Кількаразовий гість-лектор українознавства Університету ім. Макворті. За 30-літню працю в українських школах нагороджений званням Почесного члена Укр. Центральної Шкільної Ради Австралії. Парафіянин та член Братства Святопокровської Парафії УАПЦ в Сіднеї. Осаул УВК (Реєстровий козак). Учасник антинацистського Руху опору. Кавалер Козацького Хреста та Золотої і Бронзової медалей Тараса Шевченка. Фундатор та член ФУСА. Жертводавець на будову Центральної Рідної Школи та Народного Дому. Член Укр. Громади Сіднею.

КАРЕН МАРІЯ КОРНІЇВНА (KAREN MARIA) (дівоче прізвище Крамаренко). Нар. в заможній родині непмана 25.10.1926 р. в м. Богодухів Харківської обл. Православна, одружена. Чоловік Володимир. Діти: Роза, Ніна, та Павло. Восени 1942 року вивезена з України німецькими окупантами на примусову працю до Німеччини. Приїхала до Австралії 11.11.1949 року. В Австралії кілька років провадила власне комерційне підприємство (кафе-ресторан та харчову крамницю). Понад 30 років учителька Центральної Рідної Школи ім. кн. Ольги в Сіднеї. Закінчила Дворічну Педагогічну Школу Укр. Центральної Шкільної Ради Австралії. Жертводавець будови Центральної Школи (Золота відзнака). Член та фундатор ФУСА. Парафіянка та член Управи Сестрицтва Святопокровської Парафії УАПЦ в Сіднеї. Член Старшини Куреня УВК ім. короля Данила Романовича. Член Управи Сіднейського відділу СУА ім. княгині Ольги.

КАРЕН ПАВЛО (KAREN PAUL). Нар. 20.10.1964 в Сіднеї. Православний. Одружений. Дружина Анна-Марія (Поважук). Діти: Сашко (Олександр) та Роман. Вища медична освіта. Закінчив Сіднейський університет. Член Королівського Австралійського Коледжу Лікарів Загальної Практики (Royal Australian College of General Practitioners). M.B.,B.S. (Syd.), B.Sc., (Med) (Syd.), FRACGP. Власник приватного кабінету медичної обслуги. Випускник

Курсів Українознавства Центральної Рідної Школи ім. княгині Ольги в Сіднеї та Матуральних студій української мови в системі Австралійського шкільництва. В юнацьких роках пластун, співак Народнього Ансамблю ім. Володимира Івасюка та бандурист Ансамблю ім. Гната Хоткевича. Бере активну участь в мистецько-театральному житті міста Тарі (Taree) в НПВ.

КАРЕН АННА-МАРІЯ (KAREN ANNE MARIE). Дів. прізвище Поважук. Нар. 26.2.1968 в м. Ньюкастель (НПВ). Одружена з Павлом Кареном. Діти: Сашко (Олександр) та Роман. Вища освіта в ділянці архітектури та будівництва. Закінчила Ньюкастельський та Новопівденновелсський університети. (Bachelor of Arch. (Science) Uni of Newcastle, Bachelor of Architecture Arch Uni of NSW). Вчилася в укр. суб. школі в м. Адамстовн (НПВ). В шкільних та студентських роках пластунка, танцюристка укр. нар. танців та співачка Укр. Нар. Ансамблю ім. Володимира Івасюка. Бере участь в австрал. мистецькому та спортовому (гокей) житті міста Тарі (Taree), НПВ.

дентських роках пластунка, танцюристка укр. нар. танців та співачка Укр. Нар. Ансамблю ім. Володимира Івасюка. Бере участь в австрал. мистецькому та спортовому (гокей) житті міста Тарі (Taree), НПВ.

КАРМАЗИН ВАСИЛЬ (KARMAZYN WASYL). Нар. 12.4.1914 у Сасові, Золочів. Помер 14.10.1966. До Австралії приїхав у травні 1949. Дружина (бл. п. Анна нар. Микитович). Вища освіта (богослов, учитель, урядник). Церковно-освітній діяч. Учителював у Школах Укр-ва; учитель у школі в Кабраматті; член Церковного і «Боян» хорів; член управи Б-ва св. Андрія в Лідкомбі, ОУКОА, Комітету Будови Церкви св. Андрія тощо. Приготовляв дітей до 1-го св. Причастя. Похований у родинному гробівці у Руквуді.

КАРМАЗИН АННА (НУНА) (KARMAZYN ANNA). Нар. 16.4.1911 р. у Львові (дів. Микитович). Чоловік бл. п. Василь. До Австралії приїхала в травні 1949. Середня освіта, гімназія Сестер ЧСВВ у Львові. Церковно-громадська діячка; дуже діяльна в парафії св. Андрія: секретарка Б-ва св. Андрія і ОУКОА; членка Церк. Хору і Хору «Боян». Одна з основниць Союзу Українок і голова СУ НПВ протягом 15 років; секретарка ОУГ і СУОА і почесна членка цих організацій. Походила з патріотичної родини; співачка в Хорі Львівської Опері тощо. Померла 25.12.1983 в Канберрі. Похована на кладовищі Руквуд.

КАРП Е., чл. Укр. Гольф-Клубу.

КАРПА Гері Й. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

КАРПЕВИЧ Б., член УГ ЗА.

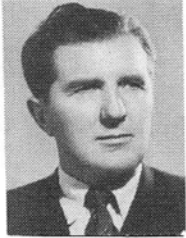
КАРПЕВИЧ-КУЛИНИЧ І., член УГ ЗА.

КАРПЕНКО БОРИС МИТРОФАНОВИЧ (KARPENKO BORYS). Нар. 26.6.1901 р. в м. Лубни (Полтавщина). Православний. Бухгальтер. Одружений з Зінаїдою Ільїною, мали дві доньки: Тетяну і Зою. Виїхав в 1943 з родиною до Німеччини, а до Австралії приїхав 25.5.1949 кораблем Oxfordshire. Працював на залізниці. Очолював Ревіз. Комісію, був скарбником та заст. голови Параф. Ради парафії Св. Михаїла, був членом Союзу Укр. Комбатантів та Укр. Громади в Аделаїді. Помер 28.8.1977.

КАРПЕНКО ЗІНАЇДА (KARPENKO ZINAIDA). нар. в 1915 р. в Лубнах на Полтавщині, одна з трьох дітей. Батько, православний священик, був арештований і вивезений у 1926 р. на Сибір. Така сама доля зустріла пізніше й наймолодшого брата Миколу. Працювала в Лубнах секретаркою. Одружена з Борисом Карпенком, дочки Таня і Зоя. До Австралії приїхала кораблем Oxfordshire. Тяжко працювала на декількох працях, щоб дати дітям вищу освіту. Працювала в Пласт-Прияті. Померла 8.11.1964.

КАРПЕНКО КОСТЬ (KARPENKO KOST). Нар. 1.5.1904 року в с. Степанівка Приазівського р-ну Запорізької обл. Православний, УАПЦ. Дружина Матрона (померла 1987 р. в Україні). Діти: Люба, Олександр і Анатолій (помер 14.3.1994 р. в Україні). Народня освіта. Мав поважне господарство. 1929 року комуніст. влада конфіскувала всю маєтність і був змушений залишити рідне село. В 1929-31 рр. студював бухгалтерію, а по закінченні працював бухгалтером в МТС. В Німеччині військовополонений. До Австралії приїхав 10.10.1950 р. Працював на електривні в Мельборні. Брав участь у церковно-громадському житті: 16 років член Епархіяльної Ради, 19 років в управі УГВ. Почесний член Громади, голова і почесний член Т-ва Спр. ДЦ УНР. Фундатор Церкви, Нар. Дому і Енциклопедії Укр-ва. Меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

КАРПЕНКО-ШВАРКО ГРИГОРІЙ (KARPENKO HRYHORIJ). Син Берестейського Полісся. Православний. До Австралії приїхав в 1950, поселившись в Аделаїді. За український патріотизм був переслідуваний поляками та ув'язнений советами. В час наскоку німецької армії в червні 1941, розбивши тюремні замки, втік на волю. Співпрацював з укр. підпіллям. В 1945 р. опинився в Ашаффенбурзі (Німеччина), де проявився його мистецький хист театрал-драматурга і під його керівництвом і режисурою було там поставлено виставу «Мартин Боруля». В 1946 р. група Карпенка увійшла в склад театру ім. І. Котляревського, який переїхав до Ашаффенбургу із Швайнфурту. З приїздом до Австралії був одним з основоположників Театру Малих Форм та став членом Мистецької Ради цього театру. В цьому театрі був активним актором до кінця його існування, особливо відзначився в ролі мистця-малювача в «Розгромі» (І. Багряного). Брав активну участь в громадсько-культурних установах і організаціях. Помер по тяжкій недужі при кінці 1986 року.

КАРПЕНКО Т., чл. Управи Комбатантів (ПА).

КАРПІНСЬКИЙ Валентин, добродій «ВД» в Аделаїді.

КАРТАШЕВСЬКИЙ АНАТОЛІЙ (KARTASZEWSKYJ ANATOLIJ). Нар. 20.11.1897 в Полтаві. Помер 7.2.1986 в Сіднеї. Православний. До Австралії (Аделаїди) приїхав з родиною 25.5.1949. Був одружений з Клавдією. Діти — Ярослав, Ольга, Наталка і Юрій. Інженер-лісник. Закінчив студії в Укр. Госп. Академії в Подебрадах (Чехо-Словаччина). Був головою УГ Півд. Австралії, головою кооперативи, першим головою Батьк. Комітету Укр. школи, фундатор правосл. церкви св. Михаїла, член Синоду УАПЦ, член Укр. Комбатантів. Після відроблення контракту був бізнесменом. Служив як хорунжий в Укр. Армії, був важко ранений під час Визвольної боротьби. В Польщі працював лісним інженером. Після війни був з родиною в таборі в Авсбургу (працював в адміністрації). Був лектором УТГІ в Регенсбурзі.

КАРТАШЕВСЬКА-ДОВБНЯ КЛАВДІЯ (KARTASZEWSKY KLAWDIA). (Дівоче Скверчинська). Нар. 8.3.1902 в Кам'янець-Подільському. Померла 8.3.1983 в Сідней. Православна. До Австралії (Аделаїди) приїхала з родиною 25.5.1949. Була одружена з Анатолієм. Діти: Ярослав, Наталка і Юрій. Інженер-агроном, закінчила студії в Укр. Госп. Академії в Подебрадах. Була головою Союзу Українок в Аделаїді, співала в церк. хорі, читала доповіді,

діяльна в українській громаді й церкві. Працювала масажисткою-косметичкою. В Польщі (Вільні, Познань) була головою Союзу Українок. Після війни в таборі в Авсбургу займалась сусп. опікою і провадила різні курси.

КАРУК М. М. (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

КАСАНЧУК Анна, діячка Союзу Українок у Сефтоні (Сідней), фундатор-основоположник ФУСА-КУА.

КАСАНЧУК Степан, ВСот., чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл., пластун, основоположник ФУСА.

КАСІЯН Петро і Стефанія (ВІК) — активні члени УГВ в Мельборні, меценати ФУСА-КУА, добродії «ВД».

КАСПЕНКОВИЧ Володимир, гром.-культ. діяч у Мельборні, меценат та б. голова Представництва ФУСА-КУА на Вікторію.

КАЦАБА Тереса, особливо активна в СУОА діячка.

КАЧАН Ольга (див. СВДЕРСЬКА-КАЧАН Ольга).

КАЧАРОВСЬКИЙ Тадей (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

КАЧМАР Богдан, добродій «ВД» в Аделаїді.

КАЧМАР Дмитро, перший свящ. УКЦ в Аделаїді і Мельборні.

КАЧМАРСЬКА Катерина, активна діячка в Аделаїді, кол. голова Союзу Українок Південної Австралії.

КАЧУЛКА С., активний чл. УГ в Нортгамі.

КАШИЦЬКИЙ БОГДАН (KASHYCKYJ BOHDAN), нар. 21.2.1921 в с. Підбоковина, повіт Перемишль, Галичина. Закінчив середню школу. Українець-католик. Одружений 22.7.1947 в Німеччині з Анною Ілик. До Австралії приїхав 30.6.1948. Діти: Маруся, Іван, Оля, Роман, Наталя, Галя, Леся, Юля. Всі народжені в Австралії. 20 внуків. Приїхавши до Австралії, після відроблення контракту, став столярем, фах якого здобув у Німеччині. Згодом

відкрив власне підприємство. Багато столярської праці вклав у будову церкви св. Михаїла в Квінбісні та церкви св. Володимира у Канберрі, будучи їх фундаторами. 10 років був головою Братства св. Михаїла, активним членом якого й далі є, співає в Церковному хорі в Канберрі. Вклав багато праці і матеріалу в будову Нар. Дому в Квінбісні, будучи членом Укр. Громад у Квінбісні і Канберрі.

КАШИЦЬКА АННА з роду Ілик (KASHYCKYJ-ILYK ANNA). Нар. 11.1.1923 в с. Малковичі, пов. Перемишль, Галичина. Закінчила Рідну школу. Українка-католичка. До Австралії приїхала 30.6.1948. Із самого початку брала активну участь в житті УКЦеркви, активна членка Архібратства МБНП в Квінбісні, співала в Крилосі, а також у хорі СУМу. Членка Громад у Квінбісні і Канберрі, однак найбільше віддалася у праці Союзу Українок, будучи

її головою. Разом з мужем виховала 8 дітей та допомагала чоловікові у провадженні бухгалтерства.

КВАС Й., добродій «ВД» у Вік.

КВАСНИЦЯ Іван, активний член української спільноти в Сіднеї, меценат ФУСА-КУА.

КВАСНИЦЯ Мирон, гром. діяч в Сіднеї, член ОУН.

КВАСНИЦЯ Галя, гром. діяч в Сіднеї, активна чл. Союзу Українок.

КВАСНИЦЯ Любов, учителька УШ в Лідкомбі.

КВІТКО Андрій і Тамара (П.А.), фундатори ФУСА-КУА.

КВІТКО Василь і Надія — активні члени УГ ЗА.

КЕЙС Василь (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

КЕЛЛАР Анна, добродійка «ВД» в Ньюкастелі.

КЕЛЬО Данило, член Управи УГ АСТ.

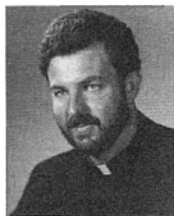
КЕНЕЗ КАПИНА (дів. Фриз) (KENEZ KALYNA). Нар. 27.11.1927 в с. Пилипець, Закарпаття. Греко-католичка, одружена з Іваном Кенезом. Син Олександр Богун, греко-катол. священник. До Австралії (Сіднею) прибула кораблем «Генерал Балов» 27.4.1949. В таборі у Батгурсті була кілька днів. На дворічному контракті працювала в лікарні в Літгові, а пізніше у Мельборні в Репатріяційній Лікарні Гайдельберг як сестра-помічниця. Абсолютентка

Укр. Реальної Гімназії (Прага-Міттенвальд) і в 1947 р. здала вступні іспити на студії медицини в університеті в Гайдельберзі, де студіювала до 1949 року. Вища освіта. В Австралії закінчила студії біології і здобула Certificate in Biology — Sydney Technical College, NSW Department of Technical Education, 1971, і фінансові студії і здобула Certificate in Commerce — Accounting Procedures, Department of Technical and Further Education (TAFE) 1984. Член професійної організації MNIA (Member National Institute of Accountants). Працювала в університеті NSW в лябораторії, в Школі Медицини та в канцелярії публічного книговодства і податкових порад. В 1950 р. делегатка від УГВ на першу Всеавстрал. Конвенцію в Канберрі. В 1956 р. виголосила англ. мовою доповідь на академії відзначення 1000-ліття хрищення кн. Ольги. У 1950-1960 роках вела «першу поміч» на пласт. таборах в Інглеборні. Секретарка Комітету 1000-ліття Християнства Руси-України (4 роки) при церкві Св. Андрія в Лідкомбі. Брала участь у змаганнях 14 км. бігу в Сіднеї City to Surf. Авторка статей в укр. часописах в Австралії і за кордоном. У 50-их роках реф. зовн. зв'язків Кр. Управи Союзу Українок Австралії і цю функцію продовжує у Стейтовій Управі НПВ.

КЕНЕЗ ІВАН (KENEZ IVAN). Нар. 22.6.1923 в с. Дунковиця, Закарпаття. Гр.-католик. До Австралії (Сіднею) прибув 27.4.1949 кораблем «Генерал Балов». Одружений з Калиною Фриз. Син Олександр Богун, гр.-катол. священник. Дворічний контракт відбув у Мельборні при закладанні телефонних проводів в околиці Саншайн і Нобл Парк. Вища освіта: Бакаляр Комерційних Наук В. Com. (Univ. NSW) 1966. Професія — Certified Practising

Accountant, Registered Company Auditor, Registered Tax Agent. Член професійних організацій — CPA (Australian Society of Certified Practising Accountants) FTIA (Fellow Taxation Institute of Australia). Працював у підприємствах і публ. урядах. Останніх 30 років веде свою практику книговедення і податкових порад. Був членом-основоположником УГВ і першим головою її Контр. Комісії, членом-основопол. Студентської Громади в Мельборні, першим секретарем СУОА. В Сіднеї був членом-основоположником Укр. Катол. Студентського Т-ва «Обнова», членом-основопол. кред. спілки «Карпати» і її першим довголітнім аудитором. Протягом 3-ох каденцій — голова Т-ва Укр. Градуатів НПВ, видавши 4 числа журналу (його органу) «Хроніка».

о. КЕНЕЗ ОЛЕКСАНДЕР БОГУН (Very Rev. KENEZ ALEXANDER BOHUN). Нар. 27.6.1952 в Сіднеї, син Івана і Каліни Кенез. Священик Української Греко-Католицької Церкви. Освіта: Бакалавр Св. Богословія (Андржілікум — Рим), Магістер Теології (Hellenic College, Brookline, MA, USA). S.T.B. (Pontificia Universitas St. Thomae Aquinatis — Rome), M.Th. (Hellenic College, Brookline, MA, USA). Бувший член молодечого хору «Боян», Пласту і Скавтіngu. Здобув

ступінь Королівського Скавта (Queen Scout). Учив в укр. школі в Сіднеї релігію. Стемфордський Єпископ Василь Лостен 25.12.1982 висвятив Олександра на диякона, а 29.6.1983 рукоположив на священника. В Стемфордській Епархії служив у парохіях парохіяльним священиком до вересня 1991 р. Від вересня 1991 р. з рамени Стемфордської Епархії до кінця 1994 р. служив в Україні як проректор (адміністрація і виховання) і викладач (патрологія) в Українській Духовній Семінарії Св. Духа в Рудно. Рівночасно служив як перший капелян Львівської Муниципальної Поліції. В 1992 р. поставлений в сан протоієрея Кир Василем Лостеном. Від квітня 1994 до кінця 1994 року сповняв функцію Вікарія Самбірсько-Дрогобицької Епархії. З початком січня 1995 вернувся до Австралії до матірної Епархії. Від 9.1.1995 вступив на духовну працю в катедрі Свв. Апп. Петра і Павла в Мельборні. З доручення Владика Кир Петра Стасюка ЧНІ став редактором англомовної частини час. «Церква і Життя». Від 2.6.1996 — Канцлер Епархії Св. Верховних Апостолів Петра й Павла, а від 1.1.1998 — Адміністратор Катедральної Парафії у Мельборні. 1.7.1998 Владика Кир Петро Стасюк ЧНІ поставив о. Олександра у сан Протопресвітера.

КЕНЦАЛО Михайло (адвокат), активний чл. укр. спільноти в Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА.

КЕНЦАЛО Михайлина, муз. керівник Школи Гри на Бандурі в Сіднеї, учителька в Лідкомбі.

КЕРИК Іван, нар. 8.12.1919 в с. Підбуж Дрогобицького пов., Галичина. Гром. діяч у Брізбені, один з організаторів УГ Квінсленд, діяч ОУН (за кордоном), кол. кор. «ВД». Помер 22.10.1972 в Брізбені.

КЕРИК Наталія, активна пластунка в Брізбені.

КЕРНИЦЬКА Галина, чл. Управи Союзу Українок в Сефтоні.

КИЙ-КРИШТАФОВИЧ, активна членка СУ ЗА.

КИРИЛЕНКО-ДЕСІ Люба, видатна художниця у Вік.

КИРИЛЕНКО Григорій, добродій «ВД» в Аделаїді.

КИРИЧКО О., церк.-православна діячка в Брізбені.

КИРЛИК ІВАН (KIRLYK IWAN). Нар. 25.6.1923 в с. Великий Березний, Закарпатська обл. Греко-катол. До Австралії приїхав в 1949. Середня освіта, працював заступником начальника залізничної станції (Assistant Station Master, Special class). Член Української Громади Вікторії, кол. голова та член управ УГВ, довголітній директор Фундації Укр. Студій Австралії, меценат Катедри Українознавчих Студій Австралії, член Представництва ФУСА на

Вікторію, член Представництва ЕДУА на Вікторію, співзасновник Укр. школи ім. Т. Шевченка при УГВ і голова Батьк. Комітету Укр. школи, член управ Рідної Школи у Вікторії. Учасник 2-ї світ. війни, попав у сов. полон і був у полоні до 1946. Після звільнення з полону працював на Закарпатті старшим інспектором Податкового уряду. В 1947 р. перейшов кордон СССР до Чехо-Словаччини, а відтак до Німеччини, де працював в американському військовому транспортному бюрі.

КИСІЛЬ Мар'ян (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

КИЧА Олександр, активний член УГ в Нортгамі.

КІЄВІК (ФЕДОЮК) ОЛЬГА (KIEVIK OLGA). Нар. 20.3.1944 в Німеччині. Чоловік — Марсель, діти: Тамара (нар. 1.5.1976), Сіван (нар. 20.6.1978), Аміель (нар. 27.4.1984). Православна, кол. пластунка. Працювала в «Department of Civil Aviation».

КІНАЛЬ Мирослав, підприємець, гром. діяч в Аделаїді, член І УД УНА.

КІПІШ О., чл. укр. спільноти у Вік., добродій «ВД».

КІСИТА Ярослав (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

КІТ Степан, пол.-гром. діяч у Сідней, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

КІХ О., співосновник УГ в Оренджі, НПВ.

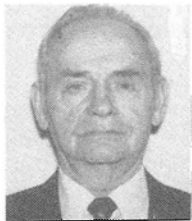
КІЦМАНЮК Михайло (Мт.Граватт, Кв.), добродій «ВД».

КІЦМАНЮК Юрій (П.А.), меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

КЛАНЦАК С., чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

КЛАРК Наталія (Сідней), меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

КЛЕПАЧ Іван, церк.-православний діяч у Брізбені.

КЛИМЕНКО ПАВЛО ДМИТРОВИЧ (KLYMENKO PAWLO). Нар. 18.11.1916 в Теофіполі (Україна). Вища освіта, історик. Православний (УАПЦ). В юнацькі роки був керівником підпільної п'ятки СУМу та в підпільному Укр. Вільному Козацтві, а батьки — учасники визвольної боротьби 1917-29 рр., заарештовані й замордовані більшовиками. Павло Дмитрович весною 1933 втік із концтабору в Україну, закінчив Педінститут і перед німецько-гітлерівською війною працював завідуючим райпедкабінету і консультантом. Під час німецької окупації був коротко у відділі УПА, але був пійманий гестапівцями, тортурований і був ув'язнений у Німеччині аж до її капітуляції. Після капітуляції у польському ДП таборі в Глінде коло Гамбургу організував українську школу й парафію УАПЦ. Відтак з Глінде переїхав до укр. табору ДП у Фалькенберзі, де в укр. гімназії був учителем історії, був головою СУМу, культ-осв. референтом, виголошував антимосковські доповіді. Не зважаючи на спроби більшовицьких агентів насильно вивести «на рідину», все ж таки йому вдалося емігрувати до Австралії, де від самого початку проявляє активну українську політичну діяльність на різних відтинках нашого організованого життя. У 1953 р. у нашій пресі, як голова ОБРУСу, подав ідею вшанування жертв Голодомору в Україні, був головою УГ в Ньюкастелі (дві каденції) та інспектором укр. шкіл. Як історик, у своїх розвідках, статтях і доповідях прагнув очистити українську історичну науку від російсько-совєтських фальшувань. Член УВК — Коша.

КЛИМКО М., гром.-пол. діяч (Вік.)

КЛИМКІВ Володимир, добродій «ВД» у Вік.

КЛИТКОВСЬКИЙ І. (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

КЛІМАК Михайло, активний член УГ в Нортгамі.

КЛЮНОВСЬКИЙ Михайло, піаніст, організатор муз.-мистецького життя в Мельборні.

КЛЮНОВСЬКИЙ Олександр, гром.-політ. діяч у Мельборні, чл. Укр. Комбатантів.

КЛІШ МАРІЯ ПЕЛАГІЯ (дів. Паук) (KLISCH MARIA PELAGIA). Нар. 1.4.1919 р. у Львові. Укр. католичка. Вдова. Покійний чоловік Йосафат-Маркіян, з яким була одружена 45 і пів року. Сини Петро і Марко. До Австралії приїхала в травні 1949 р. Освіта: абітурієнтка гімназії С.С. Василянок у Львові (1937 р.), Львівська Політехніка (Хемічний відділ), Technische Hochschule у Відні і Університет в Ерлангені. Її дипломна праця опублікована в «Chemische Annalen». В Австралії працювала аналітичним хеміком у фабриці фарб, а відтак як «Chief-Chemist» у лабораторії «British Paints». Була членом Королівського Австрал. Хемічного Інституту, членом УГПА і Союзу Українок П.А., де протягом кількох років була членкою Управи і виконувала функцію секретаря.

КЛІШ ЙОСАФАТ (KLISCH JOSAFAT). Нар. 21.6.1918 в Сєняві. Помер 28.12.1990 в Аделаїді. Укр. катол. До Австралії приїхав у травні 1949 р. Був одружений. Дружина Марія з дому Паук, сини: Петро і Марко. Закінчив Укр. Держ. Гімназію в Перемишлі. Гімназійним учнем студіював музику в Укр. Муз. Інституті ім. М. Лисенка в Перемишлі (4 роки), а згодом продовжив навчання музики і сольоспіву у Львівській Держ. Консерваторії (3 роки). Був членом різних хорів, а в 1940-му та 1948-му роках співав у професійному хорі (дир. Вол. Божик). Вищі студії: в Європі — студії і диплом Академії Світової Торгівлі у Відні, а в Австралії — закінчив студії економії в Аделаїдському університеті і став «Member of the Australian Society of Accountants». Від 1954 р. до пенсійного віку працював в австрал. фірмі, де досягнув чільне становище «Senior Company Secretary — Chief Accountant». Коротко по приїзді до Австралії заснував Хор УГПА «Гомін» і диригував ним від 1949 р. до 1988 (39 років). «Гомін» брав участь у всіх громадських імпрезах, фестивалях, виступав і з самостійними концертами у залах університетів Аделаїди, в радіо, в Укр. Домах також Мельборну, Сіднею і Джілону та дав концерти для австралійської публіки в Говлер, Белер і Аделаїди, гідно репрезентуючи Громаду П.А. Як диригент проявляв великий ентузіазм і любов до укр. пісні. Крім хору Й. Кліш був активним членом У.С.Т. «Лев», Пластприятя і довголітнім членом Управи Укр. Громади П.А., виконуючи аж до захворіння книговодство Громади, працюючи безкоштовно. За культ.-громадську працю був нагороджений Грамотою Почесного Члена УГПА.

о. КЛІШ ТЕОДОР, священник УКЦ (KLISH TEODOR). Нар. 20.2.1922 р. в м. Улюч (церква св. Миколая, Польща). 28.1.1979 в Мельборні висвячений з рук Єпископа Кир Івана Прашка у священники, був співробітником Католич. Парафії свв. Петра і Павла в Мельборні, відтак адміністратором Парафії в Ньюкастелі та співробітником-священником у Парафії Св. Андрія в Сіднеї. Через важку хворобу останні роки на пенсії. Середню освіту здобув у High School Аделаїди, відтак закінчив Латинську семінарію Св. Павла в Сіднеї. Вищу освіту здобув у Teachers College в Аделаїді та закінчив Військову школу Sydney Training Sergeant. Помер 25.10.1999 р.

КЛОДЗІНСЬКИЙ Михайло, активний чл. укр. спільноти в Мельборні. Помер на 52-му році життя.

КЛОС Володимир, організатор і голова Дивізіоників у Сіднеї.

КЛОЧКО Андрій, випускник Центр. Рідної Школи ім. кн. Ольги та матур. курсів укр. мови в системі австрал. шкільництва. Старший пластун.

КЛОЧКО Марія, довголітня сестриця УАПЦ в Австралії. Жертводавець на гром. та церковні потреби.

КЛОЧКО Микола, в студентських роках голова Укр. Молодечої Громади.

КЛОЧКО Петро, учень Центр. Рідної Школи ім. кн. Ольги. Пластун, танцюрист Танц. Ансамблю «Веселка».

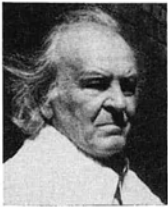
КЛОЧКО Степан, довголітній активний член Бр-ва УАПЦ в Австралії та Укр. Громади. Жертводавець на гром., шкільні та церковні потреби.

КЛОЧКО Роза — довголітня вчителька укр. мови в системі австрал. шкільництва (матуральні студії) та лектор-тutor укр. мови в університеті Макворті (Сідней).

КЛЮФАС О., культ. діяч у Мельборні.

КЛЮФАС Роза, добродійка «ВД» у Вік.

КМЕЦЯК Ірина, нар. 24.2.1919 в с. Княгинин, Рівенської обл., чл. СУ в Квінбієні. Померла 10.12.1999.

КМІТ МИХАЙЛО (КМІТ МІХАЕЛ), видатний маляр. Нар. 25.7.1910 у Стрию, Галичина. Виграв престижну нагороду Блейка за рел. мистецтво 1953 року (картина «Євангелист Йоан Марко»), нагороду м. Перту (1954) й ін. У 1950-их роках австрал. критики зарахували його до провідних малярів, називаючи, зокрема, найвизначнішим кольористом Австралії. Помер 22.5.1981 у Сідней.

КНИШ Святослав (НПВ), гром.-політ і пластовий діяч, пров. член ОУН(м), професійний бухгалтер-аудитор, фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

КОБЗАН Іван (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

КОБЗАН Михайло, чл. Станиці ІУД УНА в Сідней-Мельборні.

КОБИЛЮХ МАРІЯ (дів. Антоняк) (КОВІЛІУОКН МАРІА). Нар. 24.12.1942 в с. Черневе (Львів). Греко-католичка. Освіта середня. До Австралії приїхала з України 28.8.1990. Була одружена. Діти: дочка Мирослава, з якою приїхала до Австралії, син Андрій. Членка хорів при церкві св. Андрія і «Боян-Сурма», чл. УКТК.

КОБИЦЯ М., кол. чл. укр. спільноти в Аделаїді.

КОБЛОШ Іван (Сідней), меценат ФУСА-КУА.

КОБРІН ІВАН (KOBRYN IWAN). Нар. 1.2.1922 у Зборі біля м. Калуш. Укр. католик. Десятник І УД УНА. Одружений: жінка — Анна, діти — Петро і Христина. Освіта: нар. школа. Фах: мотор-механік. До Австралії приїхав у 1961 р. Членство: Союз Українців Британії, Укр. Громада Мерриллендс, Blacktown RSL Club, Бр-во Св. Андрія (кол. голова 4 роки); Ліга Вільної України; СУМ, Гурток пенсіонерів. Помер 4.4.1998.

КОБРІН АННА (KOBRYN ANNA). Нар. 21.1.1922 в м. Новий Самбір. Одружена. Віров.: укр. катол. Чоловік Іван; діти — Петро, Христина. Освіта: нар. школа. Приїхала до Австралії 21.4.1961. Членство: Союз Українок ім. Л. Українки; Сестрицтво при Парафії Св. Андрія; Гурток пенсіонерів; Укр. Культ. Тов. Клюб.

КОБРИН ПЕТРО (KOBRYN PETER). Нар. 12.3.1951 в м. Дербі, Англія. Укр. кат. Одружений, дружина — Мокрина, діти: Катерина і Петро. В Австралії від 21.4.1961. Personnel Officer, Personnel Management Cert. Членство: СУМ, Бр-во Св. Андрія в Сідней, УКТК. Justice of Peace.

КОБУЛА Василь, активний член УГ ЗА.

КОВАЛЕВСЬКИЙ Віктор, основоположник УГ у Варагамбі Дамі, НПВ.

КОВАЛЕНКО Іван (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

КОВАЛЕНКО (нар. КУЧЕРЯВЕНКО) ОЛЕКСАНДЕР МАКАРОВИЧ (KOWALENKO A.). Нар. 9.9.1921 р. в с. Софіївка (Кривий Ріг). Православний. Одружений (з 1975 р. розлучений). Діти: Елеонора і Анна. До Австралії приїхав 28.6.1949 р. Вчився в Залізнодорожному Інституті. В Австралії здобув середню комерційну освіту — закінчив Bookkeepers' course. Працював урядовцем в трьох австрал. компаніях: ASTC, Austr. Controls, Cooper Tools P/L.

Член Укр. Громади, Укр. Кооп. «Дністер» і парафії УАПЦ. Передплатник «ВД» і ін. часописів. В часи 2-ї світової війни був мобілізований до Чорноморської військової фльоти. Попав в німецький полон. Літом 1945 був насильно репатрійований і переданий НКВД. Втік в серпні 1949 р. на захід і змінив прізвище Кучерявенко на Коваленко.

КОВАЛЕНКО ОЛЕКСАНДЕР (KOWALENKO OLEXANDER), син Анни й Никифора. Нар. 20.8.1919 р. в м. Олика, Ківерцівського р-ну на Волині. Помер 4.6.1984 р., похований в Спрінгвалі, Вікторія. Православний. До Австралії приїхав з родиною 13.4.1950 р. Одружений з Боженною Радзівською. Дві доні: Олена і Ольга. Закінчив гімназію в Рівному та Купецьку в Стрию. Студіював 2 роки у Ветеринарному Інституті в Києві до

його закриття у 1942 р. Повернувшись на Волинь, вступає в ряди УПА-Південь на Рівенщині (псевдо «Марко»). Залишив Україну в 1944 р. і прибув з родиною до Ерлянгену. В 1945 р. працював перекладачем при амер. війську. В Австралії після 2-річного контракту при будові залізничних мостів, працював у державному відділі комунікації «Postmaster-General Department», а від 1969 р. у власному підприємстві. Оселившись у Нобл Парку, біля Мельборну був одним з засновників місцевої Філії Української Громади Вікторії у 1962 р. та членом управи, виконуючи різні функції: заст. голови, секретаря, реф. зв'язків, представника громади до «Австрал. Добросусідської Ради» до 1969 р., коли переселилися до Півн. Мельборну. Почесний член УГВ, член Святоуспінської парафії УАПЦ в Балаклаві. Щедрий жертводавець на українські цілі. Нагороджений грамотами фундатора: Української Народньої Ради (Німеччина, 1949-1951), Укр. Громади Вікторії (1969 р.).

КОВАЛЕНКО БОЖЕННА (KOWALENKO BOZENNA), дів. — Радзівська, літер. псевдо «Олена Рябченко». Нар. 22.1.1924 р. в Києві. Православна. Одружена з Олександром. Діти: Олена й Ольга. Закінчила середню освіту й рік фізико-математичного факультету в Київському унів. В Австралії скінчила річний курс англ. мови й журналістики «Melbourne Adult Education Centre». Поетеса, педагог і громадська діячка. Автор оповідань, монографій, репортажів і ліричних віршів. З Києва виїхала 4.1.1945 р. на Волинь, де брала участь в праці Укр. Червоного Хреста в підпіллі УПА під ком. «Білої». В 1944 р. дісталась до Ерлянгену (Німеччина), а до Австралії приїхала з родиною 13.4.1950 р. Працювала кухарем в емігр. таборі в Рашворті, пізніше в Bush Nursing Hospital (Pakenham) і в Dandenong District Hospital. Відтак — завідувача Television Maintenance Contract Costing Section в Electronic

Industries Ltd. та допомагала чоловікові у власному підприємстві. 26 років учительювала в Рідній школі ім. Л. Українки, викладаючи мову, літературу й географію та була виховницею Сумівського гуртка. Від 1970 р. член управи Мельб. Літер.-мист. клубу й редколегії альманаха «Новий Обрій». Співзасновниця і голова Відділу Союзу Українок Вікторії в Нобл Парку; від 1973 р. — секретар і член редколегії «Інформ.-метод. листка УЦШР». Співосновниця укр. радіопередач в радіовисильні ЗЗЗ і секретар першого укр. Радіокомітету в Мельборні (1975-1978). Культ.-осв. реф. Філії УГВ в Нобл Парку від 1978 р. Реф. преси й інформ. СУОА та редактор «Інформ. листка СУОА» (1984-1992). Член редколегії 2-го тому «Українці в Австралії». У 1970 р. почала друкуватись у часописах «ВД» і «ЦіЖ». Репортаж «Візу одержано» отримав першу нагороду на літер. конкурсі СФУЖО в Америці. Проза й поезія в альманахах «Новий обрій» чч. 4-10 та в багатьох місцевих та закорд. журналах, збірниках й альманахах. Власна збірка вибраних поезій «Гомін Дніпра»(1983). В Україні друкувалась в ж. «Київ» (1991), в збірці «Рідні голоси з далекого континенту» та в ж. «Веселка» (1994). Співавтор «Програми навчання» для укр. суб. шкіл (1981) та конспектів географії України для шкіл Укр-ва (1989, вид. УЦШР). Понад 20 музичних композицій до її віршів написали композитори в Австралії, Україні й Ізраїлі. Пісня «Ми є діти одного народу» була вибрана для маршу на конкурсі УГВ для першого спільного сумівсько-пластового табору (1986). Вірш «Єднаймося» був проголошений управою СУОА як пісня 6-го Здвигу Українців Австралії в Аделаїді (1996). Знавець писанкарського мистецтва й традиційної укр. вишивки (виставляла свої праці на інтернац. виставках і фестивалях). Член Об'єднання Укр. Письменників «Слово», Асоціації журналісток при СФУЖО, Спілки Письменників України, Сестрицтва Святоуспінської парафії УАПЦ. Почесний член від 1964. Нагороджена грамотами УГВ (за працю в ділянці укр. культури й шкільництва). Фундатор УГВ, Укр. Нар. Дому, Лекторату ім. М. Зерова в Монаші, почесний член УЦШР.

КОВАЛЕНКО ВАСИЛЬ (KOWALENKO WASYL) — артист. Православний (Київський Патріярхат). В 1941 р. родину вивезли до Дахав, а потім до Егартен. У Мюнхені ходив до укр. гімназії в С.С. Казарне на Фраймані. Прибув до Австралії в 1950 р. На початку 50-тих років працював як «Disk-Jockey» на радіостанції 3 DB/LK і там провадив у суботи (можливо першу) одногодинну укр. радіопрограму. Отримав диплом як радіотехнік від RMTS (1957). Першим

його вчителем укр. нар. танців при УГВ був інж. Яр. Булка. Далі — лекції танців у балетмайстра Ол. Карасьова, лекції співу у Баранович у Мельборні, а потім лекції у маестра Джузеппе Ботта в Трієсті (Італія). Гру на гітарі опанував від муз. дир. Дмитра Мошняги. Успішно виступав у театрах «Тіволі» в Мельборні, Сіднеї, Гобарті, Брізбені й ін. театрах (1957-1959). Виїхав з Австралії (1959) на світові гастролі в складі «Кубанські Козаки» (як їх керівник), давши понад 13.000 виступів у 30 країнах світу, 153 рази по телебаченню. Одружився в 1975 р. в Лас Вегас з Лілі, виступаючи з дружиною в програмі світової слави «Лідо». Дружина грає теж на бандурі. В 1977 знову в Wrest Point Hotel/Casino, а далі в Сіднеї, Surfers International, а також виступи в Європі в Castello di Gorizia і т. д. Нагороди: Хрест Симона Петлюри, Золотий ключ у штаті Нью-Йорк, Золота медаля Т. Шевченка й ін. Акредитований перекладач укр. мови «NATTI». Член Укр. Козацтва.

КОВАЛИК СТЕФАНІЯ (дів. Царук) (KOWALYK STEFANIA). Нар. 9.7.1924 в Тетевчицях, р-н Радехів, Львівської обл. Віровизнання УГКЦ. Одружена, чоловік Володимир; сини Олег і Маркіян. Студіювала 3 роки спів, піано-форте, теорію і гармонію музики у Львівській Консерваторії, а в Німеччині — 3 роки фармакологію. В 1948 р. виїхала з Німеччини до Англії, а в 1965 р. приїхала з чоловіком і синами до Австралії. Довголітній член УГВ, секретар Мист.

Об'єдн. Вік., довголітній член Муз. Театру ім. Лисенка в Мельб. та Союзу Українок. Одержала Похв. Грамоту від УГВ. Працювала в хем. лябораторії в Olex Cables Melb. Співачка, композитор, поетеса укр. і англ. мовами (Australia We Salute You), отримавши признання від прем.-мін.Гока. Виступала в телевізії з «Високого Замку» у Львові (1993 і 1994), співала на 6 власних концертах у Львові й інших містах. В 1994 р. в Україні був виданий співаник «Мелодії пам'яті» її власних пісень. В 1995 р. видала магнетофонні касети «С.Д.» («Мрій зі мною»). Диктор укр. радіопередач 3-ZZZ. Брала участь у влаштуванні націон. і интернац. імпрез.

КОВАЛИК ВОЛОДИМИР (KOWALYK WOŁODYMYR). Нар. 25.2.1924 в с. Дроздовичах, пов. Перемишль. Одружений з Стефанією з роду Царуків. Діти Олег і Маркіян. Віровизнання УГКЦ. Середня освіта, техн.-текстильний технікум. В час війни емігрував до Австрії, в 1947 р. — до Англії, де одружився. До Австралії (Мельборну) прибув з родиною в 1965 р. член УГВ, ОУН, активний в укр. гром.-політ. житті. Кол. голова Філії УГВ в Ст. Албанс, голова

Батьк. К-ту, організатор і голова Т-ва Старших громадян «Золотий вік». Кількалітній представник УГВ у Раді Поневол. Народів на Вікторію та довголітній член кол. Комітету Оборони Людських і Політ. Прав Людини в Україні. Член і голова МОВ, жертводавець на церковні і громадські потреби.

КОВАЛИШИН Д. (Н.З.), фундатор ФУСА-КУА.

КОВАЛИШИН Д. (Квінсл.), добродій «ВД».

КОВАЛЬ В. (д-р), активний член УГ ЗА., фундатор ФУСА-КУА.

КОВАЛЬ І. і К. (Вік.) — добродії ФУСА-КУА.

КОВАЛЬ А., добродій «ВД» у Вік.

КОВАЛЬ Петро (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

КОВАЛЬ РОКСОЛЯНА (KOWAL ROKSOLANA). Нар. 1.3.1957 в Чельтенгемі (Мельб.), дочка Богдана й Елеонори Стефанів. Одружена з Олегом. Діти: Елісія (нар. 1982), Адріан (нар. 1984). Православна, парафіянка церкви св. Покрови в Ессендоні (Мельб.). Bachelor of Education і Diploma of Education директорка школи (TAFE) — Loddon Prison Campus, Castlemaine, Vic. Чл. УГВ, Пласту. Активна серед місцевих культ.-осв. організацій з метою поширення

інформації про Україну й укр. народ.

КОВАЛЬСЬКА Катерина, основоположник УГ у Варагамбі Дамі, НПВ.

КОВАЛЬСЬКИЙ Осип, сусп.-гром. діяч, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд, О-ку СУМ в Сіднеї. УКТК, голова Гуртка Старших Громадян, добродій «ВД».

КОВАЛЬСЬКА МАРІЯ, дів. Каленюк (KOWALSKA MARIA). Нар. 5.2.1936 на хуторі Сидоренки, виростала в с. біля хутора Миколаївка, Петропаліського р-ну, Дніпропетровська обл. Православна. В Німеччині проживала в «ОСТ»-таборі в м. Любек. Після війни в таборі Гайденав, Зах. Німеччина. В 1950 р. з батьками Ефросинією і Василем та братом Леонідом прибула до Австралії. Має три доні: Ліду, Таню і Галю, які закінчили Аделаїдський

університет (бакалавр з гуманітарних наук В.А.). Конторський службовець; від 1975 р. працює в Adelaide Festival Centre. 1968-83 — член Батьк. к-ту при школі ім. І. Франка; 1983-89 — вчителька, заст. директора; член УГПА від 1970, в 1995 р. делегатка від УГПА на 21-й з'їзд СУОА, нагороджена Грамотою УГПА, від 1978 — диктор програм, програмуюча в Радіокомітеті при УГПА; 1985-97 — член управи УГПА, виконуючи різні функції в Ділових Комітетах (1000-річчя Хрищення України, 60-ліття Голодомору, 50-ліття Укр.

поселення тощо), при УГПА очолювала Допомогу для комунікац. техніки для «Руху Дніпропетровщини», очолювала Діл. Комітет «Допомоги І. Дем'янюкові», від 1990 — член редакції «Наша Громада»; 1984-98 — член Єпарх. Ради УАПЦ в Австралії, від 1992 — голова Параф. Ради УАПЦ Св. Арх. Михаїла, була кілька разів делегатом на Собори Австрал. Н. З. Єпархії УПЦА і УАПЦ, довгі роки член церк. хору, хору «Гомін». В 1990 р. учасниця «Міжнар. походу за мир в Україні».

КОВАЛЬЧУК Володимир, член Управи УГ АСТ.

КОВАЛЬЧУК Іван (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

КОВАЛЬЧУК Максим, зубний лікар, чл. Укр. Лік. Т-ва Австралії.

КОВАЛЬЧУК Микола сусп.-гром. діяч, довголітній голова УГ Кабраматта-Ферфілд.

КОВАЛЬЧУК Карл, Кристіян, Олександр, Павло, Томас (НПВ) — фундатори ФУСА-КУА.

КОВАЛЬЧУК Ольга, чл. Управи СУ ім. Н. Кобринської в Кабраматті.

КОВТАН Іван, член Управи УГ Квінсленд.

КОВШИК Марія, учителька РШ, гром. діячка в Мельборні, нар. 1907 р. в Лубнях на Полтавщині, особливо діяльна в Союзі Українок Австралії.

КОГУТ Василь (Тас.), фундатор ФУСА-КУА.

КОГУТ ГРИГОРІЙ (KONUT HRYHORIY). Нар. 13.4.1915 в с. Щутків, пов. Лубачів. Початкова освіта. Одружений з Надією Дмитрівною (з роду Шевченко). До Австралії приїхав з дружиною 7.7.1949. Донька Ольга (50 р.), син Володимир (46 р.) Помер 10.9.1983. Після контракткової праці два роки з родиною жив у Канберрі, відтак у Джілонгу (до половини 1955 р.) і в Мельборні.

КОГУТ НАДІЯ ДМИТРІВНА (з роду Шевченко). Нар. 20.4.1923 в с. Димівка, Ново-Одеський р-н, Миколаївська обл. Православна, середня освіта, останній рік перед війною навчалась в сільсько-госп. інституті в Умані. Була одружена з Григорієм. До Австралії приїхала з родиною 7.7.1949. Донька Ольга, син Володимир. Увесь час від дитинства тяжко фізично працювала. Батька большевики розкуркулили і він змушений був втікати на Донбас.

КОГУТ ГРИГОРІЙ (KONUT HRYHORIY). Нар. 2.10.1920 р. в Костяшині, Сокальського повіту, в Зах. Україні. Народня освіта, українець-католик. Вивезений на працю до Німеччини, після 2-ої світ. війни опинився в таборах переміщених осіб. До Австралії (Бонегіллі) приїхав 24.5.1949. Працював у Варрагамба Дам (НПВ), де постійно замешкав. Одружений з Емілією, мають синів Ігоря та Богдана й внука Шейна. Жертвний на українські національні потреби, подвійний меценат Катедри Українознавчих Студій в Австралії, добродій-передплатник «Вільної Думки».

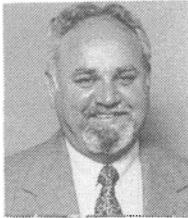
КОГУТ ЕМІЛІЯ (KONUT EMILIA). Нар. 2.4.1921 року в Люблинському повіті (Польща), де закінчила нар. школу. Була одружена з Григорієм Когутом, мала двох синів — Ігоря і Богдана. Померла в Сідней 30.7.1998 року, похорон відбувся в церкві Св. Андрія в Лідкомбі, а тіло Емілії було поховано на укр. кат. кладовищі Руквуд. Була жертвна на укр. громадські потреби. Меценатка ФУСА-КУА.

КОГУТ Роман (НПВ), член І УД УНА, фундатор ФУСА-КУА.

КОГУТ МИКОЛА (KONUT MYKOLA). Нар. 26.9.1917 року в Пискоровичах (Ярославщина). Помер 16.8.1987 р., укр. католик. Народня освіта. Одружений в Німеччині з Марією (Крисина). До Австралії приїхав в 1949 році з дітьми Михайлом, Марією і Стефаном. Поселився в Гленрої. В Мельборні народилось ще троє дітей — Ірена, Наталка і Ганя. Всі діти одружені з українцями, 16 внуків. Жертовний член української спільноти, активний член

церковного Братства, збірщик та довголітній господар парафіяльних будинків при Катедрі Свв. Верх. Апост. Петра і Павла в Мельборні.

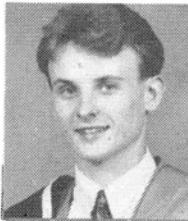
КОГУТ МИХАЙЛО (KONUT MICHAEL). Нар. 29.4.1943 року в Eichendorf (Німеччина). Укр. католик. Одружений. Дружина Ірена. Діти: Андрій, Христина, Таня. До Австралії приїхав з батьками в 1949 році, поселившись в Гленрої (Мельборн). Вища освіта, провадить власне підприємство Rulway Construction Engineers, zatrudнює 55 осіб. Від молодих літ активний член СУМ, виконуючи різні функції, включно з головством від 1984 до 1988 р. Довголітній член хору СУМу «Черемош» та драмгуртка

«Заграв». Вклав багато праці в розбудову оселі «Карпати». Голова Ліги Визволення України Вікторії (1989-1992). Член дирекції кооператив «Одеса» 1984-90, «Поступ» 1984-93 та «Дністер» 1984-96. Два роки головний директор «Дністра», від 1997 року голова Контрольної комісії РУКА. Меценат та добродій молодечих, громадських і церковних установ. Довголітній збірщик при Катедрі Свв. Апост. Петра і Павла в Мельборні.

КОГУТ ІРЕНА (дівоче Нагірна) (KONUT IRENE). Нар. 9.9.1942 року в Волі Володський, пов. Березів (Лемківщина). В 1947 році з родиною депортована акцією «Вісла» на західні землі Польщі. Середня освіта. В 1961 році приїхала до Австралії. Одружена в 1966 році з Михайлом. Активна членка СУМу у різних ділянках. 25 років виховниця роїв юнацтва, відзначена IV ступенем Центральною Управою СУМу. Довголітній секретар і референт преси Управ Осередку в Мельборні і КУ СУМ.

Ініціаторка вишивкових курсів і виставок, організаторка строїв танцювального ансамблю «Верховина» протягом 20 років. Зібрала та підготувала до друку матеріали до книжки «40-ліття СУМ — хроніка».

КОГУТ АНДРІЙ-МИХАЙЛО (KONUT ANDREW MICHAEL). Нар. 23.12.1966 року в Мельборні. Укр. католик. Вища освіта (бакалавр інженерства та диплом у ділянці комп'ютерів). Від дитинства активний член СУМу, протягом кількох років член Управи СУМ в Мельборні і Крайовій Управі. Довголітній член танцювального ансамблю «Верховина», хору «Черемош», оркестри «Трембіта» та «Золоті струни», молодечого Катедрального Хору, Вівтарної

Дружини. 10 років учителював в українській школі. Дружина Тереса (van de Camp), син Йордан-Лев. Працює у фірмі «General Motors» як фінансовий аналітик. Активний в громадському і церковному житті Мельборну.

КОГУТ ТЕРЕСА (KONUT THERESA) (дів. Van de Camp). Нар. 14.6.1968 р. в Мельборні. Укр. католичка. Одружена з Андрієм, діти — Йордан, Ксеня і Тарас. Членка СУМ. Довголітня членка танц. ансамблю «Верховина» і Молодечого Катедрального Хору. Від дитинства співала і грала на гармонії, виступаючи на концертах з сестрами, як тріо Van de Camp. Медсестра, від 1998 р. з родиною замешкала в США.

КОГУТ ТАНЯ (KOHUT TANIA). Нар. 7.4.1970 р. в Мельборні, дочка Ірени і Михайла Когут. Укр. католичка, член СУМ. 16 років була членом Танцювального ансамблю «Верховина», а кілька років була керівником молодшої групи танцюристів. 10 років була членом Мол. Катедрального Хору. Учасниця Світового Злету СУМ в Атланті (США). Працює у фірмі Australian Country Spinners у фінансовій ділянці.

КОГУТ ЗОЯ, дівоче Ніконенко (KOHUT ZOYA). Нар. 21.5.1925 р. в м. Суми (Україна) в родині адвоката. В 1930 р. батька було репресовано. Зоя жила разом з матір'ю в місцях поблизу таборів, куди перевозили батька: Ново-сибірську, Барнаулі, Чимкенті та Алма-Аті (Казахстан), Намангані, Самарканді, Ташкенті (Узбекистан). 1939 р. повернулась до Сум, а в 1943 р. емігрувала до Німеччини. Навчалась на філософичному факультеті Фрайбурзького університету, Німеччина, від 1946 р. В 1949 р. одружилась,

емігрувала до Австралії і поселилась у Мельборні. На протязі 14 років працювала складачем і диктором українських радіопрограм у Мельборні. Від самого заснування Літературно-Мистецького Клубу ім. Василя Симоненка була його секретарем. Друкуватись почала з 1960 років, відома із збірок сатиричних та ліричних поезій, а також і прози «Культурні Арабески» (Мельборн 1969) та «Кучерявий Дим» (Нью-Йорк 1974). В 1992 р. вийшла збірка її творів знову ж таки під назвою «Культурні Арабески» в Полтаві. Її твори друкувалися в альманахах «Новий Обрій» (Мельборн), «Слово» і «Північне Сяиво» (Едмонтон), в журн. «Лис Микита» (Детройт), «Дзвони» (Рим), «Україна» (Київ), «Вільній Думці» (Сідней) та інших часописах діаспори. Відбула два турне з власними творами по США і Канаді, а також тричі в Англії та майже по всіх державах Європи. На запрошення Патріярха Йосифа Сліпого тричі їздила до Риму на виступи з власними поезіями. Під час подорожі в Україну в 1992 р. виступала з читанням своїх творів у Львові, Бориславі, Києві і Полтаві. Зоя Когут була членом Об'єднання Укр. Письменників «Слово». В 1996 р. Зою Когут прийняли до Спілки Письменників України. Зоя Ніконенко-Когут померла 30 квітня 1997 року. Поховали її на кладовищі Фавкнер у Мельборні.

КОГУТ Л., пл. діяч (Вік.)

КОЖЕМЯКА Григорій, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

Олександр і Параскевія Козак

КОЗАК Олександр і Параскевія, свідомі члени укр. спільноти в Аделаїді, меценати ФУСА-КУА, добродії «ВД».

КОЗАК Михайло, чл. Батьк. Ком. УШ в Бенкставні (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

КОЗАК Денис, сумівець, дипломат, чл. управи ОУГ НПВ.

КОЗАК-КАРМЕЛІТА М. гром. діяч у Сідней (1950-60 роки), добродій «ВД».

КОЗАК СТЕФАН (KOZAK STEFAN), син Григорія і Анни Ковальчик. Нар. 2.2.1926 в с. Вапівці, Перемишль. До Австралії приїхав 22.7.1949. Самітний. Водій власної тягарівки. Член Станиці УПА, член Рейду УПА на Захід 1947 до Австрії, а відтак з Оперативною групою перейшов до Амер. зони в Баварії, був ранений в лопатку в час переходу на Захід. В Австралії брав участь у формуванні Спілки Укр. Молоді в 1949 р. в Морбанк (Сідней). Працював в армії в Морбанк механіком, член УКЦ, член-основник УКТК, член

УГ Сіднею, передплатник «ВД» від 1949 р. Жертовний на укр. потреби.

КОЗАКЕВИЧ Є., жертовний чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

КОЗАР Іван, нар. 7.1.1920 в с. Лімна, біля Пермишля, сусп. гром. і церк. діяч у Воллонгонгу (НПВ), співробітник «ВД», меценат ФУСА-КУА.

КОЗАЧИНСЬКИЙ А., «Залізний Сотник УНР» (Вік.).

КОЗЕЛ Віра, учителька, чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

КОЗЕЛ М., свідомий член укр. спільноти у Квінсленді, меценат ФУСА-КУА.

КОЗЕЛ Петро, сусп.-гром. діяч, голова УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл, добродій ФУСА-КУА та «ВД».

КОЗЕЛ Петро (професор), активний член укр. спільноти в Австралії й Америці, кол. директор ФУСА-КУА.

КОЗЕЛКО Михайло, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

КОЗІЙ Іван (мгр. права), гром. спорт. діяч у Сіднеї (1950-60 роки), співробітник-добродій «ВД».

КОЗОДІЙ ІВАН (KOZODIJ IWAN). Нар. 11.3.1923 р. в с. Суховоля, р-н Броди, Львівська обл. Україна. Українсько-католицького віровизнання. До Австралії приїхав 15.9.1949 року з Німеччини. Одружений, дружина Стефанія, дочка Надя. Початкова освіта. Пенсіонер. Почесний член Української Громади в Ардрі (Вікторія), фундатор Укр. Дому, школи й церкви в Ардрі. Активний працівник в будовах усіх укр. громадських домів, член церковного хору в Ардрі, постійний передплатник «Вільної Думки».

КОЗОДІЙ СТЕФАНІЯ (KOZODIJ STEFANIA). Нар. 14.3.1925 р. в с. Голубиця, р-н Броди, Львівська обл., Україна. Українсько-католицького віровизнання. До Австралії приїхала 15.9.1949 року з Німеччини. Одружена з Іваном Козодієм, дочка Надя. Початкова освіта. Домашня господиня. Членка Української Громади та церкви в Ардрі (Вікторія).

КОЗОРИЗ М. і В. — активні члени УГ ЗА.

КОЗЬОЛ Йосиф, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

КОЗЬОЛКОВСЬКА Євгенія, заслужена гром.-культ. діячка, учителька, видатна пластунка, член спілки образотворчих мистців Австралії, меценат ФУСА-КУА.

КОЛЕР Ольга (НПВ), добродійка «ВД».

КОЛЕС Таня, добродійка «ВД» в Сіднеї.

КОЛЕСА Богдан (Вагга-Вагга, НПВ), добродій «ВД».

КОЛОДІЙ-ГРИЦІВ СОФІЯ (KOLODIJ-HRYCIV SOPHIA). Нар. 5.9.1921 в с. Черепинь, Пустом. р-н, Львівська обл. Укр. католичка. До Австралії приїхала 18.2.1950. Одружена. Кваліфікована робітниця. Членка Укр. Громади.

КОЛОДІЙ Юхим., почесний член УГ ЗА.

КОЛОДНИЦЬКИЙ Омелян (інж.) і Мирослава, активні члени укр. спільноти в Перті (ЗА), меценати ФУСА-КУА.

КОЛОМИЄЦЬ Ангеліна померла 26.4.1956 в Скайвілі (НПВ).

КОЛОМИЄЦЬ Ждан (свящ. УКЦ в Сіднеї), учитель, церк.-гром. діяч, сумівець, капелян УВК.

КОЛОМИЄЦЬ-МАЙДАНСЬКА Марія, церк. діячка в Сіднеї, помера 1953 р.

КОЛОМИСЦЬ-МАЙДАНСЬКИЙ Всеволод, один з організаторів укр. студентів у Сіднеї, тепер Архиепископ УПЦ в Америці.

КОЛОМИЄЦЬ Тарас (адвокат-баристер), активний чл. укр. спільноти в Сіднеї.

КОЛОМИЄЦЬ Христя, танцюристка «Веселки» в Лідкомбі.

КОЛОПЕЛЬНИК Олекса (НПВ), голова УГ Воллонгонг, фундатор ФУСА-КУА.

КОЛЯКА Григорій, член Управи УГ Тасманії.

КОМАР Олекса (П.А.), Фундатор ФУСА-КУА.

КОМАРИНСЬКА І., активна чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

КОМИШАН Григорій, геолог, географ, гром. діяч у Гобарті, нар. 1910 р. в с. Вереміївка на Полтавщині, меценат ФУСА-КУА.

КОМИШАН Анна (Тас.), меценат ФУСА-КУА.

КОМИШАН Петро (Тас.), меценат ФУСА-КУА.

КОМИШАН Сузанна (Тас.), меценат ФУСА-КУА.

КОНДАРЕВИЧ Анна, активна членка СУ ЗА.

КОНДАРЕВИЧ Василь, І. і Д. — активні члени УГ ЗА.

КОНОНЕНКО ГРИГОРІЙ ГРИГОРОВИЧ (KONONENKO, легально KONON GREGORY). Нар. 16.11.1922 р. в с. Вереміївка, Чорнобаївського р-ну, Черкаської області. Православний. До Австралії приїхав 24.11.1949 р. Одружений з Емілією Нойбрандт (Emilia Neubrandt, одна дочка Леонарда і 4 внуків). Середня освіта, слюсар-механік (Fitter). Від перших днів в Австралії брав активну участь в укр. суспільно-громадському житті, виконуючи головну функцію секретаря Укр. Громади Сіднею, Парафії Св. Афанасія в

Гренвілі, Консистерії УАПЦ в Австралії і Н.З. (1 каденція), Ювіл. Комітету відзначення 1000-ліття Християнства України. Учасник будови і легального оформлення церкви Св. Афанасія, реф. зовн. зв'язків, голова Бр-ва та посвячення Храму (10.10.1965 р.). Збірщик і жертводавець-добродій ФУСА-КУА та один з найперших її директорів, а дружина Емілія була три роки секретаркою ФУСА. Написав кілька статей на суспільно-громадські та церковні теми, які були надруковані в українських часописах та журналах.

КОНОНЕНКО-КОНОН ЕМІЛІЯ (KONON EMILIA). Нар в м. Охтирці на Сумщині. Освіта вища педагогічна. До Австралії приїхала в 1949 р. Одружена з Григорієм Кононенком. Кол. директор-секретар ФУСА-КУА, багаторічний член Союзу Українок Австралії.

КОНОПКА С. (Тас.), фундатор ФУСА-КУА.

КОНОПКА Степан і Анна (НПВ), меценати ФУСА-КУА.

КОНСТАНТИНЮК Йосиф і Марія (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

КОНТЕК ІВАН (JOHN KONTEK). Нар. 10.12.1927 р. в с. Маковисько (Ярославщина). Укр. католик. До Австралії приїхав в 1951 р. Одружений, дружина Наталія (Когут), діти: Неля, Ерік, Тарас. Estate Agent/Auctioneer. Company Director «John Kontek Real Pty Ltd». Justice of the Peace. Президент Кейлорської філії Ліберальної партії і делегат до Стейтової Ради Вікторії. Заступник голови в Укр. Старечому Домі. Property Developer and Investor.

Засновник найбільшої в Зах. Мельборні Real Estate Agency. Один час мав 24 бюро і zatrudнював 150 осіб. Був вояком УПА, псевдо «Грізний». Член Укр. Громади Вікторії.

КОНТЕК НАТАЛІЯ (KONTEK NATALIA), дочка Миколи і Марії Когут. Понад 15 років є ліцензійованим агентом нерухомого майна (Licensed Estate Agent). Одружена і разом з чоловіком Іваном Контеком є партнером родинного бізнесу нерухомим майном. Мають 16-літнього сина Тараса Івана Контека. Наталія закінчила Royal Institute of Technology і отримала Certificate IV in Business (Estate agency Practice). Також є членом REIV та членом

Ліберальної партії. Колишня членка СУМу й сумівського хору «Черемош».

КОНТЕК ЕРІК (KONTEK ERIC), уповні зайнятий понад 30 років в індустрії Нерухомого Майна (Real Estate). Одружений, 5 дітей — 4 доньки і син. Закінчив Royal Melbourne Institute of Technology, високий урядовець-менеджер в керівництві й оцінках Нерухомого майна, згодом отримав різні професійні кваліфікації для більшого практичного досвіду. В 1976 р. назначений як Associate of Real Estate Institute of Australia і пізніше

нагороджений the Diploma of «Fellow». В 1979 році назначений на становище Комісара Високого Суду (Commissioner of the Supreme Court). Як кваліфікований Генеральний Авкціонер перевів багато житлових маєткових авкціонів для проміментних розподільників нерухомого майна та фінансових інституцій. Також регулярно був покликаний перепроводжувати авкціони з рамени Австралійського Уряду.

КОНТЕК ІВАН-ТАРАС (KONTEK TARAS JOHN). Син Наталії (Когут) і Івана Контека, українець-католик. Член СУМу і кол. член Танцювальної групи «Верховина». Студент Penleigh і Essendon Grammar School. Його улюблені предмети: англійська, китайська, німецька мови та історія. Член дискусійної шкільної групи, хору старших і танцювальної групи. Його танц. група брала участь в Rockstedford і здобула першість дивізії у стейті Вікторія.

Вивчає гру на піаніні, закінчивши низку ступенів у теорії і практиці. Учасник High School при Мельборнському університеті для впису на університетські студії. Багато подорожував з батьками, відвідавши Сінгапур, Балі, Льюс-Анджелес, Флориду, Мехіко, Гаїті, Гранд Канйон, Зах. Європу, Угорщину, Польщу, Україну, де мав можливість зустрітися з родичами. Його улюбленою країною є Україна з надією поселитись там у майбутньому. Крім подорожувань зацікавлений політичними справами, їздою на коні, комп'ютером, слухає музику, дивиться телевізю. Нерішений відносно його майбутньої кар'єри.

Український бізнесмен — громадянин-патріот

Іван Контек, Мир. Суддя, Голова-Керівник Kontek Real Estate

У Мельборні широко відомий не тільки в українському церковно-громадському житті, а й серед австралійської спільноти бізнесмен-українець ІВАН КОНТЕК.

Приїхав він до Австралії з Німеччини в грудні 1951 року, подібно як тисячі інших його земляків, звичайним робітником (див. гасло ЕДУА). І відробляв він свій контракт спершу 6 місяців допоміжним кухарським працівником у Parkes (НПВ), потім автобусним шофером, а відтак за його оригінальним фахом в Європі фрізером, переїхавши до передмістя Мельборну Sunshine. І саме тут він побачив можливості свого дальшого життєвого розвитку в індустрії продажу-купівлі земельної нерухомості. Тоді він почав наполегливо вивчати цю галузь промисловості, що забрало йому 9 років, працюючи у кількох фірмах. В 1964 році він відкрив невеличке бюро земельної нерухомості Real Estate в Саншайні і вже два роки пізніше придбав великий бізнесовий будинок, назвавши його Kontek House (Будинок Контека), який став головною квартирою під назвою John Kontek Real Estate Pty. В 1974 р. він поширив свій бізнес на дальші передмістя Мельборну, створивши 24 свої відділи та zatrudнивши коло 140 працівників. Тут слід підкреслити, що його син Ерік Контек від юних років проявив зацікавленість від свого батька в індустрії земельної нерухомості, поступив у Royal Melbourne Institute of Technology, який закінчив в 1976 р. І так поступово його син Ерік займав щораз вищі позиції, ставши остаточно менеджером. Багато допомогли Ерікові в його професії часті подорожі до Європи й Америки, де він брав участь у різних семінарах і конвенціях по його професії.

В австралійському житті Іван Контек став популярний як активний член Lions Клубу та як член Асоціації Промисловців-Підприємців. Відтак в 1957-1958 роках був назначений Commissioner for Taking Affidavits. В 1976 був назначений Commissioner of the Supreme Court in Victoria, а 26 березня був запряжений як Bail Justice at the Magistrates Court in Sunshine. Він відзначався й далі своєю діяльністю у муніципалітеті Brinbank City Council (кол. Кайльор і Саншайн), чим здобув пошану серед австралійських кіл, про

що широко писали часописи Sunshine Advocate та Western Times Business Feature. A Business Review Weekly зарахував його до 200 найбагатших осіб, водночас підкреслюючи, що всі ці свої успіхи він завдячує дуже тяжкій праці й своїм винятковим здібностям.

Отже, через свою необмежену енергію та тяжку працю Іван Контек від звичайного початківця став сьогодні, на 47-му році бізнесу, власником однієї із найуспішніших великих компаній у Вікторії, які займаються індустрією земельної нерухомості.

Та українська спільнота не тільки в Австралії, а й на рідних землях напевно буде зацікавлена його ролюю і внеском в українському житті. Він як щирий українець, де тільки міг, незважаючи на обмежений час, скрізь брав активну участь в українському житті. А про це найкраще свідчать чисельні рекомендації, признання та подяки від різних організацій. Зокрема його жертовність і відданість відзначили в окремих листах голова Української Громади Вікторії Юрій Федешин, голова Української Громади в Саншайні Іван Деркач, голова Дирекції Укр. Торговельної Кооперативи «Поступ» Славко Бойчук, секретар Дирекції Українського Дому Старших пані Карол Ц. Ваврик, адміністратор Укр. Католицької Катедральної Парафії Свв. Петра і Павла о. прот. Олександр Кенез, голова Українського Католицького Братства і Сестрицтва Успення Пресвятої Богородиці в Ардірі Михайло Квас та інші.

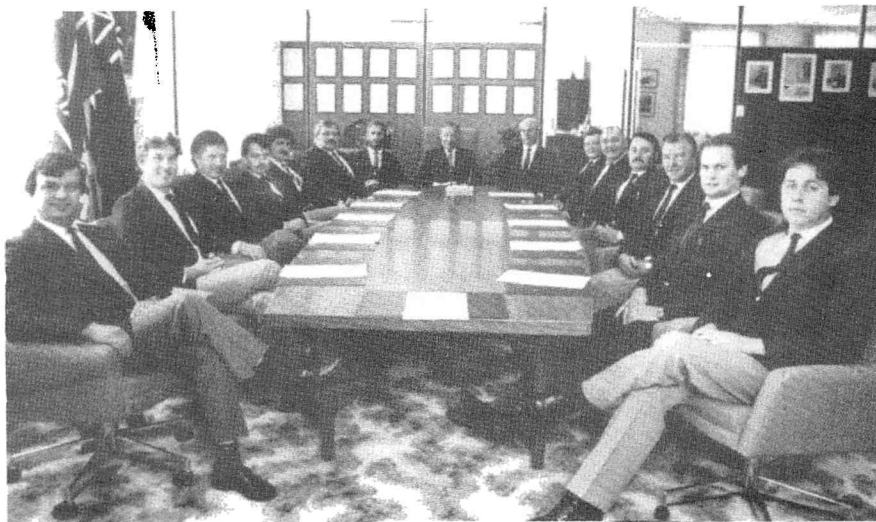
Ерік М. Контек, директор по продажу нерухомого майна

Від дитячих років, коли батько водив його по вікендових аукціонах, Ерік уже в крові отримав потяг до бізнесу в ділянці земельної нерухомості. І він, почавши від початківця, не диво, що опанував наскрізь цю індустрію.

Ерік формально почав з 18-го року працювати для свого батька як звичайний робітник, учащав неповноденний курс Real Estate Management у Королівському Мельборнському Інституті Технології, який закінчив у 1976 році. Не зважаючи на позицію батька, Ерік спочатку працював скромним допоміжним збирачем рент. Але швидко авансував на менеджера по продажу власності аж до керівництва арени.

Ерік здобув низку кваліфікацій й досвід для побільшення підприємства і став Асоційованим Членом Інституту Земельної Власності (Real Estate) в Австралії в 1976 році, а відтак був іменований повним його членом в 1984 р. Ерік також подорожував по Європі й Америці, де взяв участь у семінарах і

конвенціях, що й поширило його знання в різних відмінних ділянках індустрії. Ерік дійсно уроджений бізнесмен і він ніколи не сумнівався, що земельна нерухомість стане його життєвою покликаністю.

Кожного місяця менеджери «імперії» Контека відбувають сходи в Головній Квартирі у Саншайні. Сходинами керує Іван Контек з метою втримання високого стандарту керівництва-менеджменту.

Наталія, Тарас і Іван Контек

Наталія є Директором компанії, глибоко заангажована у бізнесі протягом 17 років. Вона високо респектована як штатними працівниками так і бізнесовими колами, повністю ліцензована та член REIV. Колишній член Спілки Української Молоді та Сумівського Хору «Черемош».

Тарас здобув освіту в Essendon Grammar School. Останньо повернувся з подорожі по Україні та Європі. Він любить Україну і надіється одного дня виїхати на постійне життя там.

COMPANY PROFILE

Established in 1953, John Kontek Real Estate has grown to become one of the largest and most progressive real estate networks in the industry.

The John Kontek Real Estate network has six offices which cover the entire western and northern suburbs and can introduce buyers to a variety of homes to meet their budget, location and lifestyle requirements. The offices are located in Sunshine, St Albans, Taylors Lakes, Altona Meadows, Ballan and Romsey.

Being the regions largest real estate agency means that vendors enjoy the luxury of having more buyers introduced to their property while purchasers have the widest selection of homes to choose from.

John Kontek Real Estate is the agent most capable of representing you in the market place - can you afford not to have the regions largest multi office network, working full time on your behalf?

Outstanding personal service is our commitment to all clients.

John Kontek

REAL ESTATE PTY LTD

John Kontek, Director and Officer in Effective Control. Established 1953.

Licensed Real Estate Agents, Auctioneers, Valuations, Property & Body Corporate Management. ACN 050 989 878. Member R.E.I.V

239 - 241 Hampshire Road, Sunshine
www.johnkontek.com.au

9312 6666

КОНЮХІВСЬКИЙ Сергій, активний член УГ ЗА, фундатор ФУСА-КУА.

Родина Конюшків

(спонсори-жертводавці ЕДУА)

КОНЮШКО Ольга, вчителька, дружина о. Антона Конюшка, дочка Юрія Шумського й Вікторії Панківської, нар. 25.7.1891 — померла 31.12.1985.

Син: Конюшко Зенон Богдан, нар. 31.12.1918, помер 1.1.1992. Біотехнік, медичні студії «University — Graz, Austria». Дружина Оксана Лідія Любов Гадзевич, дочка о. Кан. Онуфрія Гадзевича і Олени Залеської. Абсолютентка медицини «University — Graz, Austria», нар. 1.3.1919, Новий Санч.

Внуки: Юрій Александер, нар. 6.10.1945 Zell Jam See, лікар-спеціаліст, M.B.S.B., Fracs, Cpt. Royal Australian Medical Corps, протягом багатьох років голова ОУКОА.

Зенон-Мстислав, нар. 23.3.1947 «Graz, Austria», фармацевт, «B. Pharm, Lft Royal Aus. Medical Corps».

Олег Христіян, нар. 9.9.1948 «Graz, Austria», лікар «M.B., B.S.».

Вадим Константин, нар. 26.6.1950, Benalla — Australia, геолог «B.Appl.Sc., M.App.Sc.».

КОНЮШКО Г. (д-р), чл. укр. спільноти у Вік.

КОНЮШКО Ліда, чл. укр. спільноти у Вік., добродій «ВД».

КОПАЧ Зенон, жертвний член укр. спільноти в Сіднеї, добродій ФУСА-КУА, агент продажу-купівлі маєстности (Real Estate Agent).

КОПТАРУК-ГОНТАР ПИЛИП (КОПТАРУК-НОНТАР РУЛУР). Нар. в 1888 р. в с. Лютецьке, Полтавщина. Помер в 1968 р. в Пенріті. Був одружений. Дружина Катерина, син Борис, дочка Люба. Агроном. Учасник Визвольної Боротьби, полковник військ УНР, учасник Зимових Походів, нагороджений військовими орденами за заслуги, член Комбатантів, почесний член СУМ, член Української громади Ст. Меріс, учитель української суботньої школи.

КОПАЧ Ірина (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

КОПЕРЛОС Б.М., добродій «ВД» в Аделаїді.

о. КОП'ЯКІВСЬКИЙ МИКОЛА, ЧНІ. (Father KOPIAKIVSKYJ MYKOLA). Нар. у Борщеві 25.2.1894. Гімназію закінчив у Тернополі. Під час Першої світ. війни був старшиною австрійської армії, відтак воїн УГА і з нею пройшов воєнну кампанію включно з чотирикутником смерті. Після війни студіював в Укр. Тайнім Унів. у Львові, в Дух. Семінарії в Станиславові, а по вступленні 1923 р. до Чину Отців-Редemptористів теологічні студії закінчив у Боплато в Бельгії.

Як священник, працював у Збоїських коло Львова, опісля на різних душпастирських постах у Канаді. До Сіднею приїхав у 1950 році і тут, як піонер, перший капелян і організатор релігійного життя в НПВелсі і Квінсленді, душпастирював до приїзду о. д-ра Петра Дячишина. Від 13.4.1952 душпастирював у Брізбені. 22.2.1959 р. був назначений Радником Ап. Екзарха. За породою лікарів вернувся до Канади 15.3.1959. Помер у Торонті 1.8.1968. Отець М. К. надзвичайно заслужений на церковному полі, був респектований усіма нашими священниками, під його проводом у Сіднеї відбулися два З'їзди укр. католических священників (17.4.1953 і 10-12.4.1957). Як видатний укр. патріот залишив про себе добру згадку.

КОРДОВСЬКА Анастасія, основоположник ФУСА-КУА.

КОРДОВСЬКИЙ Анатолій, нар. 1917, сусп.-громад. і політ. діяч (чл. УРДП), голова УГНПВ, співробітник «ВД», основоположник-меценат ФУСА-КУА.

КОРИЦЬКИЙ ПЕТРО ГАВРИЛОВИЧ (KORYTSKY PETER).

Нар. 24.6.1912 р. у батьків Марти і Гаврила в с. Синкович, повіт Жовківський, Львівська обл. Греко-католик. До Австралії (Мельборну) приїхав з Німеччини 25.5.1949 р. Вдівець. Одружений був з Катериною Михайлівною Сабидло 7.7.1947 р. в Новому Ульмі (Німеччина). Діти: Юрій інженер (1951 р.), Оля — доктор хемії (1955 р.); невістка Леся Жемеля-Герич з дітьми: Андрій (1987 р.), Мар'ян (1990 р.) і Василь (1992 р.). Середня освіта, покликаний до війська від 1934 р. до 1936 р., де закінчив підофіцерську школу у Польщі. За фахом коваль-слюсар; працював на своєму підприємстві в Раві Руській. Після приїзду до Австралії тимчасово перебував у Бонегіллі (Вікторія), а в травні 1950 р. поселився в Ст. Албансі біля Мельборну, де від початку був активний в громадському та церковному житті української спільноти. Був співзасновником місцевої Громади в Ст. Албансі (1952 р.) та Рідної Школи імени Т. Шевченка. Був головою Батьківського комітету (1956-1970), членом церковного Бр-ва при Катедрі, почесним членом УГВ. Щедрий жертводавець на Лекторат Укр. Студій при Унів. ім. Монаша в Мельборні, ФУСА-КУА в Сіднеї, церковні, громадські та різні інші українські цілі. Виховав дітей на свідомих українців.

КОРИЦЬКА КАТЕРИНА МИХАЙЛІВНА (KORYTSKY KATERYNA).

Нар. 19.8.1920 року у батьків Марії і Михайла в с. Гломче, повіт Сянок в Україні (тепер Польща). Греко-католичка. До Австралії (Мельборну) приїхала 25.5.1949 р. з Німеччини, де у березні 1941 р. опинилась на праці. Одружена була з Петром Гавриловичем Корицьким 7.7.1947 р. в Новому Ульмі (Німеччина). Діти: Юрій (1951 р.) — інженер, та Оля (1955) — доктор по хемії; невістка Леся Михайлівна Жемеля-Герич з дітьми Андрій (1987р.), Мар'ян (1990 р.) і Василь (1992 р.). Померла 9.8.1972 р. і похована на цвинтарі Футскрей в Мельборні. Середня освіта. Виховниця дітей, домашня господиня: виховала дітей на свідомих українців. Після приїзду до Австралії разом з чоловіком поселилася в Ст. Албансі і була активна в громадському та церковному житті української спільноти в Мельборні. Була членкою Відділу Союзу Українок Вікторії в Ст. Албансі, членкою Української Громади та Церковного Братства при Катедрі і активною збірщицею. Була щедрою жертвовницею на церковні та різні українські цілі.

КОРИЦЬКИЙ ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ (KORYTSKY GEORGE).

Нар. 23.6.1951 р. у батьків Катерини і Петра в Мельборні. Греко-католик. Одружений з Лесею Михайлівною Жемелею-Герич. Діти: Андрій (1987 р.), Мар'ян (1990 р.) і Василь (1992 р.). Інженер, Diploma in Civil Engineering в 1974 р., Diploma/Degree conversion course в 1975 р. та Small Business Management в 1996 р. Закінчив 7 клас укр. школи ім. Т. Шевченка, 2 роки українознавчих студій та 2 роки педагогічної школи в Ст. Албансі (один із перших випусників укр. учителів цієї школи в 1974 р.). Активний в укр. церковному і громадському житті, член УГВ філії в Ст. Албансі та в управі від 1969 р. (голова в 1994-1998 рр.). Секретар Батьк. Комітету в Братській школі ім. А. Шептицького. Був співзасновником укр. лещетарської кооперативи «Калина» в Mt. Hotham і директор від 1993 р. Кол. сумівець та прихильник Пласту. Член Лібер. партії Вікторії (довший час делегат до Victorian State Council). Кол. заступник голови, секретар, а від 1986 р. голова місцевого гуртка. Кол. кандидат Ліб. партії до стейтового уряду (1988 і 1992 рр.). Від 1983 р. член комітету St. Albans Multicultural Community Council Inc., був головою цього комітету від 1987 р. до 1994 р. Член і співзасновник North West Migrant Resource Centre Inc. (1987), заступник голови в 1987-1994 рр. Співзасновник комітету St. Albans Emergency Housing Inc. (1987) і від 1995 р. касир. Співзасновник Western Region Ethnic Communities Council (1992 р.) в Мельборні.

КОРИЦЬКА ОЛЯ ОЛЕСЯ ПЕТРИВНА (KORYTSKY OLGA ALEXANDRA LUCILLE). Нар. 12.3.1955 р. у батьків Катерини і Петра в Мельборні. Греко-католичка. Самітна. Здобула першої кляси ступеня бакалавра — Bachelor of Science Honours (First Class) в 1979р. від La Trobe University в Мельборні. З хемічної дослідної праці до дисертації бакалявра і докторату написала 5 наукових статей, які друкувались в інтернаціональних наукових журналах хемії. В 1978 р.

була нагороджена стипендією Commonwealth Education Research Award для наукового дослідження по хемії до дисертації докторату. В 1979 р. отримала додаткову стипендію La Trobe University Research Scholarship. В 1983 р. здобула докторат (Ph.D. in Organic Chemistry). В 1986 р. здобула кваліфікацію Examiner of Patents. Від 1978 до 1983 р. працювала тьютором по хемії в Ля Тробе Унів. В 1988 р. Акредитована від NAATI як перекладач укр. мови на англ. Від 1984 до 1986 р. виконувала дослідницьку працю як Post Doctoral Research Officer для World Organisation при Університеті в Женеві (Швейцарія). 1986-1989 — працювала як реєстратор патентів в Australian Trade Marks and Patents Office у Канберрі. Від 1989 р. працює як судовий науковець Forensic Scientist при поліції у Вікторії у відділі Victoria Police Forensic Science Centre та спеціалізується як дослідник Fire Investigator та по ідентифікації людей, які загинули в будь-яких катастрофах чи внаслідок тероризму (Disaster Victim Identification). Закінчила 7 клас укр. школи, 2 роки студій укр-ва і 2 роки укр. педагогічної школи. Пластунка, належала до ансамблю бандуристок «Кольорит» та танц. групи при укр. школі в Ст. Албансі. Член філії УГВ в Ст. Албанс та лещетарської кооперативи «Калина» в Mt. Hotham у Вікторії. Член Ліберальної партії у Вікторії, кол. делегат до Victorian Policy Assembly. Секретарка і заступниця голови місцевого гуртка. Кол. скарбник Western Region Ethnic Communities Council у Мельборні. Член комітету Central Western Region Council Adult Community and Further Education. Член комітету St. Albans Multicultural Community Council Inc. і кол. член North West Migrant Resource Inc. та Federal Ethnic Communities Council of Australia.

КОРИЦЬКА ЛЕСЯ МИХАЙЛІВНА (дів. Жемела-Герич) (KORYTSKY OLEKSANDRA). Нар. 3.9.1968 р. у батьків Теклі і Михайла в с. Синьковичі, Нестеровський р-н, Львівська обл. Греко-католичка. Одружена з Юрієм Петровичем Корицьким. Діти: Андрій (1987 р.), Мар'ян (1990 р.), Василь (1992 р.). Середня — спеціальна освіта, закінчила Дрогобицький технікум нафти і газу. Домашня господиня, виховниця дітей. Після приїзду до Австралії разом з

чоловіком поселилися у Ст. Албансі. Бере участь у громадському та церковному житті українського суспільства ім. митр. А. Шептицького при катедрі. Прихильниця Пласту.

КОРДУБА Віра, фундатор ФУСА-КУА.

КОРДУБА Роман, нар. 1920 р. в с. Гаї Великі (Тернопільщина), підприємець, меценат багатьох укр. установ, філантроп КУА-Центру при унів. Макворі.

КОРДУПЕЛЬ С., активний член УКЦ в Брізбені.

КОРЕЦЬ Микола, активний чл. УГ в Нортгамі.

КОРЕЦЬ О., активна членка СУ та СУМ в Зах. Австралії.

КОРЕЦЬКИЙ Михайло і Тетяна, активні в укр. житті в Сіднеї, добродії ФУСА-КУА та «ВД».

КОРИТНИК ВСЕВОЛОД (KORYTNYK WALTER), нар. 20.4.1928 в м. Чеслав (Чеська Респ.), помер 31.10.1985 в Буфало (США). Мед. хемік і біохемік, чл. НТШ, градуат Аделаїдського ун. В 1958 р. виїхав до США і після 2-річного дослідження пістряка був призначений ст. науковцем в Roswell Park Memorial Institute. В 1981 — дир. студій мед. хемії в стейт. унів. Н.-Йорк в Буфало. Автор понад 80 наукових праць на тему вуглеводнів в дослідженні пістряка.

КОРЖЕНІВСЬКА Ліда (НПВ), діячка Союзу Українок Австралії, учителька Р.Ш., співробітник «ВД».

КОРЖЕНІВСЬКИЙ Олександр (НПВ), учитель Р.Ш., сусп.-громадський і пластовий діяч, фундатор-секретар Дирекції ФУСА-КУА.

КОРИНЕЦЬ Тихін (НПВ), педагог, мовознавець, гром.-культурний діяч, співробітник «ВД», чл. управи Т-ва Укр. Мови ім. Т. Шевченка в Сідней, фундатор та упорядник бібліотеки Центру Укр. Студій при університеті Макворі в Сідней.

КОРИНЬ СТЕПАН (KORIN STEPHAN). Нар. 1914 року в м. Дунаїв (Тернопільщина, тепер Львівська обл.), а проживав увесь час в Заліщиках над Дністром. До Австралії приїхав в листопаді 1949. Одружений з мисткинею Галиною Коринь (дів. Глуховера). Учитель музики (хоровий диригент), один із найбільш заслужених культурно-мист. українців в Австралії. Освіту здобув у Держ. Учит. Семінарії в Заліщиках (1934) та Держ. Муз. Консерваторії у Варшаві (1939). В Австралії весь час диригент хору «Чайка», який заснував був у травні 1945 р. в Німеччині (Kressbronn/a. Bodensee). Мист. кер. вокальних квітетів (складових ансамблів хору «Чайка»): «Коралі» (жін.), «Акорд» (чол.), мішаного октету і басового квітету. В 1985 вирушив з хором у концертне турне по Канаді і США. 9.10.85 хор мав історичний виступ в ООН з нагоди 40-ліття цієї всесвітньої організації і за це одержав у нагороду голубий прапор ООН. Це вперше в ООН прозвучав український хор і то з Австралії. В 1992 на запрошення Держ. Адм. м. Заліщики (Тернопільська обл.) С. Коринь диригував хоровою Капелою «Гомін», презентуючи пісні ювілята композитора Михайла Гайворонського (заліщанина) з нагоди 100-літнього його ювілею і разом із Заліщинським проводом відкривав новозбудований пам'ятник Гайворонському. В 1995 дир. С. Коринь з хором «Чайка» відсвяткував великим концертом 50-ліття своєї праці.

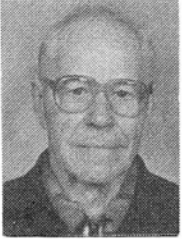
КОРИНЬ ГАЛИНА АННА (дівоче Глуховера) (KORIN HALYNA ANNA). Нар. 12.5.1926 р. в с. Климівка, Полтавщина, Україна. До Австралії приїхала 13.11.1949 р. Одружена. Середня освіта; в Австралії — приватні музичні і вокальні студії. Співачка, композиторка, бандуристка, літератор, актриса. Весь час виступає на українських сценах та час від часу на австралійських і телебаченні. В 1978 році заснувала Ансамбль Бандуристок «Кольорит» і керує ним 20 років та з ним концертує.

Учасник літературних і композиторських конкурсів. Член укр. вокальних груп, випустила платівки і касети сольоспіву. Видала збірки: вірші, проза, пісні-ноти. Друкувалась в українській пресі, співробітник «Вільної Думки», була членом редколегії часопису «Українець в Австралії». Була головою Товариства «Полтава». Була фінансовим референтом Товариства Української Мови, членом управи МОВ. Жертводавець, фундатор. Ініціювала збірки на допомогу організаціям в Україні: студії українознавства в м. Полтава, видання книжок в м. Полтава. Ініціатор першої збірки фондів на допомогу Українського Посольства в Австралії. За жертовну працю на мистецькій ниві одержала нагороди: грамоти, трофеї, 2 золоті і 1 бронз. медалі Т. Г. Шевченка (1981 і 1983 — від СБУ). Зареєстрована в українських та австралійських довідниках про мистців.

КОРИНЬ ЮРІЙ (KORIN GEORGE). Нар. 4.4.1921 в бідній селянській родині в с. Верхрата, район Рава Руська, Львівська обл. Колишній католик. До Австралії приїхав 28.9.1949 пароплавом Scaugum. Одружений двічі, три доньки. Народня освіта, працював робітником. Від самого початку після приїзду до Австралії аж до виїзду до Валялі в Південній Австралії активний і жертвний працівник на суспільно-громадській ниві. Подвійний меценат КУА-ФУСА та добродій «Вільної Думки».

КОРК Мирон, член Управи УГ АСТ.

КОРНИЄНКО МАРКО (KORNIENKO MARKO). Нар. 1.1.1898 року в м. Біла Церква. Віровизнання: РУНВІРА. Самітний. У 23 роки — советське ув'язнення (засуджений на 3 роки). До Австралії приїхав в 1951 році. Затруднений на ливарні, Порт Кембля. 30 років пенсіонер. Має сина. Послав понад 20 харчових пачок в Україну для рунвірців та пакунки для спорт. організацій, долари на підтримку олімпійців і на газетний видавничий фонд. До глибокої старости активний в громадському житті, жертводавець на українські цілі, довголітній перед платник і добродій «Вільної Думки». Великий прихильник Рідної Укр. Нац. Віри, отримавши почесне звання РУНТАТА. Довгі роки проповідує РУНВІРУ, здобувши своєю діяльністю заслужену пошану між вірними РУН-ВІРИ в Україні і діаспорі. Відзначаючи 100-ліття життя Марка Корнієнка, Духовний Учитель Лев Силенко, у своєму побажанні м. ін. писав: «Відзначаючи 100-ліття Вашого життя Учитель високо оцінює вашу вірність РУНВІРИ. Ви впродовж довгих років проявили непохитну віру в Єдиносущого Бога Дажбога... Учитель бажає Вам доброго здоров'я і многих літ життя. Ви вже ввійшли у Святий Храм історії життя вірних Рідної Української Національної Віри... Вірні Святої Рунвіри в Україні і в діаспорі шлють Вам щирі сердечні вітання з нагоди Вашого вікового ювілею з високою відзнакою — званням РУНТАТА за Вашу самовіддану Працю». Спонсор-добродій ЕДУА.

КОРНІЙЧУК Д., активний член УКЦ в Брізбені.

КОРНІЙЧУК Богдан, директор кооп. «Єдність» у Брізбені.

КОРНІЙЧУК Оля, активна пластунка в Брізбені.

КОРНІЙЧУК Михайло, гол. дир. «Дністер» у Мельборні, гол. параф. ради Св. Покровської УАПЦ в Ессендоні, пластун.

КОРОБКА Павло (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

КОРОЛЬ Андрій (Джолонг, Вік.), добродій «ВД».

КОРОЛЬ Петро, чл. Станиці ІУД УНА в Сіднеї, Фундатор ФУСА-КУА.

КОРОТКА Анна, добродійка «ВД» в Тасманії.

КОРОТНЮК Б. (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

КОРОШЕНКО Н. (Буранда, Кв.), добродій «ВД».

КОРУНС Василь, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд .

КОРЧИНСЬКИЙ С., Я. і Л.— активні члени УГ ЗА.

КОРЧИНСЬКИЙ Лев (НПВ), добродій «ВД», фундатор ФУСА-КУА.

КОС Богдан, добродій «ВД» в Аделаїді.

КОСЕНКО Касіян, гром.-пол. діяч (Вік.), співробітник «ВД».

КОСТЕНЮК Дмитро, член Управи УГ АСТ.

КОСТЕЦЬКА А., активна чл. УГ ЗА.

КОСТЕЦЬКИЙ Богдан, активний член УГ в Перті.

КОСТИШИН СТЕФАН (KOSTYSZYN STEFAN). Нар. 20.1.1922 в Ганівцях коло Галича. Католик східнього обряду. Одружений з Марією. До Австралії приїхав 15.9.1948 року. Освіта: 7 клас. Член Укр. Громади, 20 років належав до Т-ва Укр. неоклясиків ім. Миколи Зерова і розповсюджував їхні видання. Діти: дочка Леся-Лариса Недаж-Костишин, син Богдан Юрій Костишин.

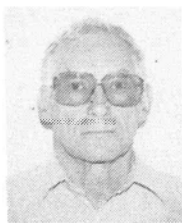
Обоє закінчили Аделаїдський університет, Bachelor of Arts, Diploma of Education and Music. Обоє закінчили українську школу, належали до Пласту, танцювали в танцювальних групах. Леся акомпанювала хорам «Ластівка» і «Гомін». Леся працює у TAFE College як «Student Counsellor» і викладає психологію. Богдан викладає китайську мову у High School.

КОСТИШИН МАРІЯ (KOSTYSHYN MARIA). Нар. 15.12.1926 в Лесковічах коло Мінська. Католичка східнього обряду. Одружена з Стефаном Костишином. До Австралії приїхала разом з чоловіком 15.9.1948. 12 років працювала як «сортometrістка» у «Маєра». Членка Союзу Українок, співала в хорах церковному, «Ластівка» і «Гомін». Діти: дочка Леся-Лариса і син Богдан.

КОСТІВ ЙОСИП МИКОЛАЙОВИЧ (KOSTIW JOSYF). Нар. 24.8.1925 в с. Яблінка Вижня, пов. Турка, Зах. Україна. Греко-католик. До Австралії приїхав в листопаді 1950. Вдовець. Народня освіта, пенсіонер. Довголітній член Укр. Громади та член дирекції Укр. Товариського Клубу у Вуллонгону. Жертводавець на укр. національні потреби.

КОСТКА ВОЛОДИМИР (KOSTKA WOLODYMYR). Нар. р. 17.4.1924 в с. Тростинець/Доброміль. Український католик. До Австралії приїхав 22.7.1949 р. Одружений. Діти: Андрій, Діана. Робітник, закінчив 6 клас Н.Ш. Член Станиці УПА. Від вересня 1944 року брав участь у визвольній боротьбі до листопада 1947 року, коли вийшов з групою бійців УПА в рейд на Захід. Активний в українському організованому житті.

КОСТКА КАТЕРИНА (KOSTKA KATERYNA). Нар. 6.6.1924 року в селі Руре/Буськів. Українська католичка. Одружена. Діти: Андрій і Діана закінчили українську суботню школу. Підтримує українське організоване життя в Сіднеї.

КОСТЮК АННА, дівоче Гавриленко (KOSTIUK ANNA). Нар. 12.10.1927 р. в с. Чагрів, Рогатинського р-ну, Івано-Франківська обл. Греко-католичка. З Німеччини до Австралії приїхала 31.7.1949 р. Одружена з Василем. Нар. освіта. Діти Софія (учителька Н. School), Галя-Сузанна (журналістка). Працювала як Machinest at the Zora Fashions and Sterling Clothing Co. Довголітня членка Укр. Громади в Джілонгу, відділу Союзу Українок, Спілки Укр. Молоді, Сестрицтва УКЦ.

Належала до Аматорського гуртка, хору «Полтава», членка Клубу Старших Громадян, жертвна на укр. потреби.

КОСТЮК ВАСИЛЬ (KOSTIUK WASYL). Нар. 22.2.1925 р. в с. Шмітків, Сокальського р-ну, Львівська обл. Греко-католик. До Австралії приїхав 37.7.1949 р. Одружений з Анною (Гавриленко). Діти: Софія, Галя. Столяр, нар. освіта. Член Укр. Громади в Джілонгу від 1953 р. Член Будів. комітету Нар. Дому, Сумівської домівки і площі, церкви Покрови Пресв. Богородиці, Параф. дому, дзвіниці, багато спричинився до розбудови спорт. клубу «Київ» у Джілонгу. Належав до Аматорського гуртка, хору «Полтава» та хору «Чайка» в Мельборні. Щедрий жертводавець на потреби укр. спільноти, разом з дружиною меценат будови Храму-Пам'ятника 1000-ліття Хрищення Руси-України в Канберрі.

КОСТЮК Мар'ян, нар. 1926 в с. Волиця Барилова, пов. Радехів, дир. хору СУМу в Мельборні, чл. І УД УНА. Помер в 2000 році.

КОСТЮК Василь, чл. Станиці ІУД УНА в Сіднеї.

КОСТЮК Павло, жертвний чл. укр. спільноти в Сіднеї, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

КОСЯК Й., чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

КОТИС Мирослав, чл. Управи Комбатантів (ПА).

КОТЛЯР Йосиф, активний чл. УГ в Нортгамі.

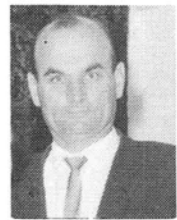

КОХАН ОЛЕКСАНДЕР (KOSCHAN ALEKSANDER). Нар. 9.11.1925 р. в с. Войславичі, п. Сокаль (Україна). Український католик. До Австралії (Бонегілі) приїхав 15.9.1949 р. Одружений з Анастасією (дів. Халупа). Закінчив 6 клас, кухар, кельнер, працював у готелях. Член УГПА (в управі), член клубу Сеньйорів, секретар, адміністратор вісника «Наша Громада», меценат ФУСА-КУА.

КОХАН Анастасія, активна чл. укр. спільноти в Аделаїді, меценатка і членка Стейт. Пр-ва ФУСА-КУА, добродій «ВД».

КОХАНОВСЬКИЙ Олександр, інж., активний українець в Сіднеї.

КОЦАН Петро (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

КОЦКО ОЛЕКСА (KOSKO OLEKSA). Нар. 1920 р. в с. Східниця, пов. Дрогобич. Помер 1986 р. в Сіднеї. Родинний стан: одружений з Марією, діти Володимир та Ірена. Освіта народня. Фах: токар. Приїхав до Австралії 1950 року. Членство: Українська Громада, ОУН, АБН, ЛВУ, СУМ. Меценат ФУСА-КУА. Жертводавець на будову громадських та конфесійних установ. Вклав багато праці та грошей при будові Дому Укр. Молоді в Лідкомбі.

КОЦКО Мирослав, гром. діяч у Сіднеї, нар. 10.9.1927 р. в Східниці Дрогобицького повіту. До Австралії приїхав 1955 р., чл. СУМу, ЛВУ, дир. УКТКлубу, добродій ДУМолоді, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД». Помер 2000 р. у Сіднеї.

КОЦМАН І., кол. актор-аматор у Вікторії.

КОЦЮБА Анна, основоположник Союзу Українок у Горнсбі (НПВ).

КОЦЮБА Тарас (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

КОЦЮМБАС Євген, активний член укр. спільноти в Сіднеї.

КОЦЮМБАС Ярослав, підприємець, сусп.-гром. діяч у Сіднеї, разом з дружиною Софією меценат ФУСА-КУА.

КОЦЮМБАС Ігор, лікар, жертвний член укр. спільноти в Сіднеї.

КОЦЮМБАС-БУШТЕДТ Ірина, журналістка, працівник Телебачення SBS.

КОЦЮМБАС Юрій, активний член УГ ЗА.

КОЦЮРБА Михайло (Квінсл.), добродій «ВД».

КОЧАК І. (Вік.), добродій «ВД».

КОШАРИЧ Дарія, культ.-осв. діячка в Сідней, учителька Укр. Школи в Лідкомбі, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

КОШАРИЧ Орест, чл. укр. спільноти в Сідней.

КОШАРИЧ Юрій, учитель УШ в Лідкомбі.

КОШАРСЬКИЙ ОМЕЛЯН (KOSHARSKYJ O.) (1915-1984), нар. в Кам'яній Бусьці, укр. кат. Дружина Іванка, син Юрій. Приїхав до Австралії 1949, поселився в Сідней, громадсько-політ. діяч, був головою УГ. Провідний діяч ОУН, АБН (голова Делегатури) і ЛВУ. Голова фінанс. комісії для будови Дому Молоді в Лідкомбі. Був Крайовим провідником клітин ОУН.

КОШАРСЬКА ІВАННА (KOSHARSKY IOAN). Нар. 11.7.1913 в Кам'янці Струмилівій (Бузька), Зах. Україна. Укр. католичка. До Австралії (Сіднею) приїхала 29.5.1949. Вдова, син Юрій. Середня освіта, до вибуху 2-ї світ. війни провадила дитячі садочки в Кам'янецькому повіті. Членка культ.-громадських організацій, членка Союзу Українок з 1935 року в Зах. Україні, а від 1960 — активна членка СУ в Сефтоні та ім. Ольги Басараб у Лідкомбі. В Австралії до пенсійного віку працювала в електричній та косметичній фабриках.

КОШАРСЬКИЙ ЮРІЙ (KOSHARSKY GEORGE). Нар. в 1942 р. в Кам'янка Бузька, Україна. Укр. католик. До Австралії приїхав в 1949 р. Дружина Галина, діти: Ростислав, Марта, Андрій. Інженер електричних і комунікаційних систем. Закінчив Сіднейський унів. Почав працюю як дослідник в урядових лабораторіях комунікації. Перейшов на посаду менеджера і досягнув рівень начальника всіх технічних комп'ютерських і будівельних справ при комісії Пошти. Дійсний член Палати Інженерів Австралії (F.I.E. Austr.), член Т-ва Укр. Інж. Австралії, директор кред. спілки «Карпати». Довголітній член Пласту, виконуючи деякий час провідні позиції.

КОШАРСЬКА ГАЛИНА (KOSHARSKY HALYNA) (з дому Нитченко). Нар. 5.8.1944 у Форст, Німеччина. Православна. Чоловік Юрій. Діти: Ростислав, Марта, Андрій. Старший викладач укр. мови й літер., Макворі унів., ВА, Dip. Ed. (1966 унів, ім. Монаша), MA з лінгвістики (1987, Макворі унів.), PhD з укр. літер. (1944, Макворі ун.). З 1998 р. — Голова Асоціації Українців Австралії; заступник голови від 1992. 1989-1997 — Голова славістичного відділу в Макворі унів., Голова укр. відділу від 1987. Член НТШ від 1979. Автор книжки «Творчість Ліни Костенко з погляду поетики експресивності» (1994, Київ). Редактор «Історії українського поселення в Австралії» (Сідней, 1990) та «Ukraine Today — Perspectives for the Future» (Нью-Йорк, 1995), співредактор «Ukrainian Settlement in Australia» (Сідней, 1989) та «Nationalism and Postcommunism» (1995, 1995), автор низки наукових статей.

КОШИК Володимир, щедрий жертводавець на укр. потреби в Сідней, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

КОШИЦЬКИЙ Богдан, нар. 21.2.1921 р. в с. Підбуковина біля Перемишля. Дружина Анна (з дому Ілик). Столяр. Гол. братства церкви св. Михаїла в Квінбісні. Помер 23.7.1999.

КРАВЦІВ Василь, добродій «ВД» у Вік.

КРАВЕЦЬ Я. (Ньюборо, Вік.), добродій «ВД».

КРАВЧЕНКО Н. (Роклей, Кв.), добродій «ВД».

КРАВЧЕНКО Оля, директор кооп. «Єдність» у Брізбені.

КРАВЧЕНКО ПЕТРО Митрофанович (KRAWTSCHENKO PETER). Нар. 21.6.1921 в Києві. В 1940 р. закінчив Київську художню Школу ім. Т. Г. Шевченка. Під час війни перебував у німецькому полоні. Після війни залишився в Німеччині, де працював художником-декоратором. В 1949 приїхав до Австралії. Після закінчення контракту продовжував свою професійну освіту, закінчив Інститут Комерційного Мистецтва та Школу Телевізійного вишколу. Включився в укр. гром. життя, оформляв сцени для вистав і концертів. В 1967 був одним із засновників Спілки Укр. Образотворчих Мистців Австралії (СУОМА), виконуючи обов'язки секретаря. В 1975 був одним із засновників Фундації Укр. Студій Австралії та її постійним членом. В 1991-98 належав до Дирекції цієї установи. Працював в Державній Телевіз. Студії (СН-2) дизайнером спеціальних ефектів при костюмерному відділі (20 років). Виставляв свої картини на виставках у Лідкомбі, Волонгонгу, Сіднеї, Аделаїді, Мельборні. В 1992 відбулася персональна виставка, де було показано 65 робіт (Австралія). В тому ж самому році був експонентом із своїми трьома роботами («На Івана Купайла», «Переяслівська Рада», «Княгиня Ольга») на виставці «Єдність» в Києві. Одна робота — «Думи мої» (портрет Т.Г.Шевченка) була подарована і експонується у Державному Музеї Т.Г.Шевченка. В 1994 був прийнятий в почесні члени Нац. Спілки Художників України, а в 1997 була влаштована персональна виставка «Ноша України крізь віки» у Музеї історії міста Києва, присвячена II Всесвітньому Форуму Українців. Почесний член Міжнар. Благодійного Фонду «Духовна Спадщина» (Київ), акредитований кореспондент газети «Вільна Думка». Нагороджений грамотами та медалями від Союзу Українських Організацій Австралії, Спілки Визволення України, Міжнар. Благодійного Фонду «Духовна спадщина» та Похвальними грамотами УАПЦ, Української Громади Сіднею. В 1996 влаштував в Києві виставку, присвячену 150-річчю з дня народження М.М.Миклухи-Маклая і був ініціатором випуску поштової марки установою «Укр-пошта», присвяченої 150-літтю нар. М. М. Миклуші-Маклая, а в 1998, завдяки його старанням, «Укрпошта» видала поштову марку, присвячену 50-літтю українського поселення в Австралії. В 2000 налагодив приїзд делегації Київської міської Ради для нав'язання культурних стосунків між містами Київ і Сідней та привезення пам'ятника Т. Г. Шевченкові в подарунок українцям Сіднею від України.

КРАВЧЕНКО ВАЛЕНТИНА (дів. Пономаренко), педагог, декляматорка, культ.-мист. діячка в Сіднеї, велика прихильниця української книжки. Меценат ФУСА-КУА, співробітник і добродій «ВД». До Австралії приїхала в 1949 р. Діти: Галина і Павло.

КРАВЧЕНКО Галина, педагог, в минулому солістка українського танц. Ансамблю «Веселка» в Сіднеї, хореограф укр. танц. Школи «Весельчата», любителька мистецтва.

КРАВЧЕНКО Павло, освіта — бакалавр земельного урядування, активний працівник по збереженню навколишнього середовища і працює в цій галузі. Дослідник діяльності Миклухи-Маклая та член Т-ва Збереження Спадщини Українців Австралії.

КРАВЧУК Євген, голова Т-ва Інженерів та УГ НПВ в 1950-х роках.

КРАВЦІВ Тетяна (Квінсл.), добродійка «ВД».

КРАМАРЕНКО Н., церк.-православна діячка в Брізбені.

КРАМАРЧУК Я. (ЗА), фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

КРАСУЛЯК Ірина, пластова діячка в Вікторії.

КРЕВНЮХ Ілько, нар. в с. Лани, Львівської обл. жертвний чл. УГПА, разом з дружиною Софією меценат ФУСА-КУА.

КРЕВНЮХ-СОСОНКА Софія, нар. в с. Сільце Івано-Франк. обл. До Австралії прибула в 1950, активна чл. укр. спільноти в Аделаїді, разом з чоловіком Ільком меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

КРЕКЧА Й., фундатор ФУСА-КУА.

КРЕКЧА Олександра, активна чл. Союзу Українок в Сіднеї, книголюб, фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

о. КРЕСПО САН-ЯГО (Father CRESPO SAN-YAGO). Нар. 1925 р. в Іспанії. Під час богословських студій у Римі прийняв український обряд. В 1959 р. став священником і приїхав до Австралії. Спочатку душпастирював у Мельборні, а від 1965 р. в Ньюкастелі. Жив у Сіднеї як співробітник, а до Ньюкастелю доїжджав у суботи і неділі. Мав мистецькі здібності. Заініціював і завершив будову церкви Покрова Матері Божої в Ньюкастелі. Від 1968 жив у параф. домі в Ньюкастелі. 1971 р. перенесений до Мельборну, де був адміністратором катедральної парафії в 1971-79. Був товариською вдачі. Говорив добре по-українськи і тому був популярний. Згодом повернувся до Іспанії.

КРЕСПО-ТУРЦЕВИЧ Т, чл. укр. спільноти в Сіднеї, добродій «ВД».

КРЕТ Петро, танцюрист «Веселки» в Лідкомбі.

КРЕХОВЕЦЬ Василь (Н.З.), фундатор ФУСА-КУА, гром. діяч в Новій Зеландії, співробітник-добродій «ВД».

КРЕХОВЕЦЬ Марія (Н.З.), фундатор ФУСА-КУА, гром. діячка в Н. Зеландії.

КРЕТ Мар'ян, активний чл. укр. спільноти в Сіднеї.

КРИВЕНКО Григорій, добродій «ВД» (Вік.).

КРИВІНСЬКИЙ Дмитро, добродій «ВД» у Вік.

КРИВОВ'ЯЗА Ярослав, зубний лікар, активний чл. укр. спільноти в Аделаїді, меценат ФУСА-КУА, член Пр-ва ФУСА на Півд. Австралію, добродій «ВД».

КРИВОШИЯ Олександра, член Управи УГ АСТ.

КРИЖАНІВСЬКИЙ Степан, видатний артист у Мельборні, виїхав до США.

КРИМСЬКИЙ Михайло, добродій «ВД».

КРИМСЬКА Ольга, добродій «ВД» в Сіднеї.

КРИСЛАТИЙ МИХАЙЛО (KRISLATYJ M.). Нар. 1.10.1924 року в селі Велеснів, Тернопільської обл. Помер 29.8.1997 року в Сіднеї. Католик. До Австралії приїхав 31.5.1949 року. Одружений. Дружина Анна, діти: Марія, Софія, Володимир. Активний член Української Громади, жертвний на церковні й громадські потреби: фундатор церкви Св. Андрія, монастиря Сестер-Василіянок, будови Дому Укр. Молоді в Лідкомбі, храму-пам'ятника Св. Володимира в Канберрі, меценат ФУСА-КУА.

КРИСЛАТА АННА (KRISLATA ANNA). Народилася 27.5.1925 року. Одружена, чоловік Михайло (помер 29.8.97). Діти: Марія, Софія, Володимир. Католичка. До Австралії приїхала 31.5.1949 року. Вдова. Домашня господиня. Закінчила народню школу і однорічні кравецькі курси. Членка Союзу Українок ім. Ольги Кобринської в Кабраматті-Ферфілді. Любителька художньої літератури, учасниця укр. імпрез, передплачує часопис «ВД».

КРИЧКА ВАСИЛЬ (KRYCZKA WASYL). Нар. 6.8.1920 в с. Раків, пов. Долина. Вдівець, дружина Анна Макушак (з роду Галай) померла 12.9.1996. Діти: Марія і Аніта-Оля (закінчили укр. школу, належали до Танц. групи Н. Денисенко, СУМу). Укр. греко-католик. До Австралії приїхав 20.3.1949. Член УГ Мерриллендс, УКТКлубу, фундатор Дому Молоді, передплатник «ВД» від 1-го числа. В Україні належав до «Просвіти» і т-ва «Сокіл», був переслі-

дуваний польською владою і засуджений разом з батьком на 2 роки тюрми в Березі-Картуській, але після апеляції, дякуючи оборонцям д-ра Горбового і д-ра Дериша, судовий вирок замінено на 4 роки «завіщення».

КРИЧКО АРТИМ (KRYCZKO ARTYM). Нар. 1.11.1917 р. в с. Кальне, Бережанського р-ну. Помер 1.3.1996 р. в Джілонгу (Вік.). Греко-католик. До Австралії приїхав в березні 1949 р. Одружений з Ольгою. Діти: Євген і Анна; внуки: Соня, Дем'ян. Середня освіта. В Австралії працював на фабриці, а опісля мав своє підприємство. Член Укр. Громади в Джілонгу від 1950 р., 14 років голова Громади та 14 років голова Контр. Комісії. Член

Бр-ва УКЦеркви, Пласт-Прияту та хору «Полтава». За громадську працю нагороджений Почесною Грамотою. Юнаком належав до молодечих організацій при Т-ві «Просвіта». Був вояком польського війська. Після звільнення з німецького полону залишився в Німеччині.

КРИЧКО ОЛЬГА (KRYCZKO OLGA) (дівоче Рачок). Нар. 12.3.1925 р. в с. Велике Залісся, Хмельницька обл., Україна. Православна. До Австралії приїхала в березні 1949 р. Одружена з Артимом. Діти: Євген, Анна; внуки: Соня, Дем'ян. Членство: УГ в Джілонгу, Союзу Українок, довголітня членка Управи та 8 років голова Сусп. Опіки при СУ. Нагороджена Грамотою. Членка хору «Полтава», Сестрицтва УКЦ. Пережила Голод 1932-33 р., втративши

батька та багато членів родини.

КРИЦУН ВОЛОДИМИР (KRYCUN W.). Нар. 15.4.1911 р. в с. Дрогобичани Івано-Франківської обл. Помер 6.6.1980 в Сіднеї (Rookwood). Укр. гр.-католик. До Австралії приїхав в 1978 р., проживав у Кабраматті. Одружений. Дружина Володимира Кушик (дів. Клос). Середня освіта. В Англії член СУБу, активний в громадському житті українського Кіддермінстеру. Основник дитячої оркестри і хору, які провадив довгі роки. Передплатник «Шл. Перемоги».

Добродій укр. життя в Англії. В другій світ. війні, як вояк польського війська, попав у полон в Сов. Союз. Включений до Корпусу Андерса. Переходить цілу компанію Близького Сходу. Брав участь у боях звільнення Італії від німців. 1947 р. репатріований, жив в Англії. Працював на фабриці.

КРИЦУН Володимира, активна чл. СУА в Кабраматті (НПВ).

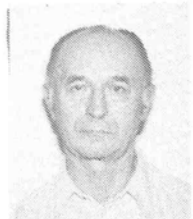
КРИШКА Павло. діяч Визв. Фронту в Мельборні.

КРИПАК Степан, перший українець, який втопився в морі (1953 р.).

КРОТИК П. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

КРОТИК Т. (Роклей, Кв.), добродій «ВД».

КРОХМАЛЬ Гигорій, гром. діяч УГ Кабраматта-Ферфілд.

КРУК СТЕПАН МАТВІЙ (KRUK STEPAN M.). Нар. 21.3.1921 у Львові. Укр. католик. Абітурієнт Укр. Академічної Гімназії (філії). Студіював у Львівському університеті ім. І. Франка, а пізніше на політехніці. 1944 року переїхав до Австрії і там у м. Браунау одружився з Емілією (Левицькою) у 1948 р. Був членом Укр. Комітету. 1949 року емігрував з дружиною до Австралії. Організував хор у перехідному таборі Нельсон Бей. У Сідней був членом

укр. хору під кер. Маркіяна Струка, а згодом членом-основником укр. спів. Т-ва «Боян», довголітнім членом управи і головою. Був головою Батьк. Комітету суб. школи в Бенкставні, а пізніше учителем Укр. Центр. Школи в Лідкомбі. Секретар Укр. Громади-Кооп. в Лідкомбі. Довголітній член управи Т-ва Старших Громадян в Сідней. За громадську діяльність нагороджений медалею СУОА і грамотою ОУГ НПВ. Син Юрій Роман (нар. 1950), інженер (management consultant), одружений з Грацієлею (Comisso), дві внучки Дженніфер і Джессіка.

КРУЦЬКО Роман, активний чл. укр. суспільства в Сідней, фундатор ФУСА-КУА.

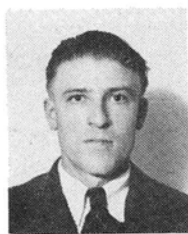
КРУЦЬКО Ірина, сусп.-гром. діячка Комітету Людських Прав Укр. Політ-в'язнів, чл. Сусп. Опіки в Сідней, пластунка.

КУБАНТ Ілля, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

КУБАРИЧ ВАСИЛЬ (KUBARYCH WASYL). Нар. 23.3.1926 в с. Жовчів (Україна). До Австралії приїхав у 1949 році. Працював на різних позиціях у фабриці Australian Glass Manufactures Company, будучи також форменом і супервізором/наглядачем. Був одружений з Верою (померла 21.2.1998). Діти Петро, Елена і Стефан. Жертводавець на українські цілі. Передплатник «ВД». Член Української Дивізії УНА, був ранений у боях з большевиками.

КУБРАК Віра, добродій «ВД» (Вік.).

КУБИК СТЕФАН (KUBIK STEFAN). Нар. 16.12.1919 р. в с. Поляни, пов. Новий Сонч. Помер 10.8.1985 р. в Ньюкастелі. Греко-католик. До Австралії приїхав 19.8.1949 р. (табір Грета). Одружений. Дружина Агафія (дівоче: Китур). Діти: Ярослав, Мирон, Марія. Фах: різник. Активний член Укр. Громади, СУМу (належав до хору), церковного Братства, ОУН. Жертвний українець на церковні й громадські цілі. Для втримання родини тяжко працював в австралійській фірмі ВНР.

КУБИК АГАФІЯ (дівоче Китур) (KUBIK ANAFIA). Нар. 14.6.1917 р. в с. Сосниця, пов. Ярослав (тепер Польща). До Австралії (Ньюкастелю, табір Грета) приїхала 19.8.1949 р. Вдова. Діти: Ярослав, Мирон, Марія. Домашня господиня. Активна в громадському й церковному житті. Належала до церковного та громадського хорів. Членка СУМу, Союзу Українок, церковного Сестрицтва. На початках тяжко працювала в невідрадних умовах для втримання родини.

КУДРАЙ Олег, активний член УГ ЗА.

КУДРИНСЬКИЙ Сергій, інж., активний українець УГВ, меценат ФУСА-КУА.

КУДРИНСЬКА Марія, добродійка «ВД» у Вік.

КУЖІЛЬ Ярослав, нар. 1912 р. в Рогатині (Галичина), правник, сусп.-громад., культ.-осв., пластовий і політ. діяч у Сідней (чл. ОУН), співробітник «ВД», меценат ФУСА-КУА.

КУЖІЛЬ Наталка, сусп.-громад. діячка та видатна чл. Союзу Українок, учителька рідних Шкіл у Сідней.

КУЖІЛЬ Юрій, підприємець в Сідней, пластун.

КУЗИК ЮРІЙ (KUZYK JURIJ). Нар. 3.1.1917 року в с. Грушів, р-н Красна (Дрогобич). Греко-католик. До Австралії приїхав 16.3.1949 року. Одружений 1941 р. Дружина Марія з дому Лейбич. Діти: Дарія (секретарка), Мирон (B. Science), Роман (B. Science) і Галя (секретарка). 8 внуків. Фах: швець. Працював у Ford Motor Company. Член Укр. Громади, був збірщиком на укр. школу у Сефтоні. Фундатор Нар. Дому і Дому Укр. Молоді в Лідкомбі. Член церковного та громад. хорів «Боян-Сурма», член кооп. Карпати, член ЛВУ, передплатник часописів «ВД» і «ЦіЖ».

КУЗИК МАРІЯ (KUZYK MARIA) (дівоче Лейбич). Нар. 23.11.1922 року в с. Мражниця, м. Борислав. Греко-католичка. До Австралії приїхала 1949 р. Одружилася в 1941 р. з Юрієм Кузиком. Діти: Дарія, Мирон, Роман, Галя. 8 внуків. Закінчила 7 клас нар. школи. В Австралії працювала на фабриці «Arnotts». Членство: Укр. Громади Сефтон — Бас Гіл, Союзу Українок, церковного хору при церкві Св. Андрія та громад. хору «Сурма» в Лідкомбі.

Галя, Марія та Юрій Кузики — спонсори-добродії ЕДУА

КУЗИК Володимир, активний член УГ ЗА.

КУЗИК Ольга, чл. Управи СУ НПВ.

КУЗИК Роман, учитель, чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

КУЗЬМИЧ А., чл. Укр. Гольф-Клубу в Сідней.

КУЗЬМИЧ Галина, чл. Т-ва Укр. Інженерів в Сідней, добродій «ВД».

КУКА Мирон (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

КУКА Марія, чл. Управи Союзу Українок в Сефтоні, учителька УШ в Лідкомбі.

КУКА Степан, танцюрист «Веселки» в Лідкомбі.

КУЛИК МИКОЛА (KULYK MYKOLO). Нар. 1923 року в с. Мельничани, пов. Жидачів. Одружений, укр. католик, жінка Любомира. Приїхав до Австралії в 1949 р. Помер 1991 року в Сіднеї. Середня освіта (студював агрономію). Членство: СУМ, ЛВУ, АБН, Укр. Громада, ОУН та інші організації та установи. Меценат Дому Укр. Молоді, Визвольного Фронту, ФУСА, добродій «ВД», щедрий жертводавець на потреби багатьох організацій.

КУЛИК ЛЮБОМИРА (KULYK LUBOMYRA) (дів. Івасюк). Нар. в с. Пилявка, пов. Крем'янець. Укр. православна. Народня освіта, домашня господиня. До Австралії приїхала в 1949 р. Членство: Хор «Сурма» і Церк. Хор, Союз Українок ім. О. Басараб, СУМ, Ліга Вільної України. Меценатка ФУСА, ДУМ, жертвна на українські цілі.

КУЛИК СТЕПАН (KULYK STEPAN). Нар. 28.10.1927 р. в с. Вербилівці, Рогатин (Зах. Україна). Укр. католик. До Австралії приїхав у червні 1949 р. Одружений. Діти: Христина, Наталя і Марко. Середня освіта, технічний кресляр. Член хорів при церкві Св. Андрія в Сіднеї, «Бояна», «Бояна-Сурми», довголітній член УГ Кабраматта-Ферфілд, голова Батьк. Комітету Укр. школи в Кабраматті, церковний збірщик, жертводавець на добродійні громадські цілі.

КУЛИК ВАЛЕНТИНА ОЛЕКСІЇВНА (дів. Голубінська) (KULYK VALENTINE). Нар. 24.7.1936 р. в с. Білозерка, обл. Херсон, Україна. Укр. католичка. До Австралії приїхала з батьками в 1949 р. Одружена, чоловік Степан. Діти: Христина, Наталя і Марко. Середня освіта, косметичка і фризьєрка для жінок (Cosmetic Consultant and Ladies Hairdresser). Солістка хорів парафії Св. Андрія, «Боян», «Боян-Сурма», «Суцвіття», в роках 1960-65 жила в США, а опісля вернулася назад до Сіднею (Австралії).

Жертводавець на усі українські потреби.

КУЛИК Володимир, гром. діяч, був. голова УГ Кабраматта-Ферфілд.

КУЛИК Іван (ВІК.), меценат ФУСА-КУА.

КУЛИК Євгенія, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд, учителька УШ в Лідкомбі.

КУЛИК М. (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

КУЛИК Тиміш, голова УГ Кабраматта-Ферфілд.

КУЛИНА Мар'ян (НПВ), Фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

КУЛИЩАК Григорій (НПВ), активний член укр. спільноти в Сіднеї, меценат ФУСА- КУА.

КУЛЬЧИЦЬКИЙ Іларіон, активний член укр. спільноти в Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА.

КУЛЬЧИЦЬКИЙ Петро, активний член УКЦ в Брізбені.

КУЛЬЧИЦЬКИЙ Павло, учасник-старшина Визвольної Боротьби.

КУЛЬЧИЦЬКИЙ Едвард, активний член укр. спільноти в Сідней, пластун, кер. бандурист. групи у Сідней меценат ФУСА-КУА, член УВК.

КУЛЬЧИЦЬКА Софія, чл. Школи Бандуристів/Ластівка в Лідкомбі.

КУЛЬЧИЦЬКА Олена, чл. Школи Бандуристів/Ластівка в Лідкомбі.

КУНИЦЬКА Галина, мисткиня-вишивальниця, загинула трагічно в Сідней внаслідок пожегу.

КУНИЦЬКИЙ С., культурно-мистецький діяч (композитор) у Сідней.

КУРДІСНКО Богдан, член Українських Комбатантів у Вікторії.

КУРИЛІВ Михайло (1927 р. нар.) 4.2.1956 помер у Мельборні внаслідок автомобільної катастрофи.

КУРКО МИРОСЛАВА (KURKO MYROSLAWA). Нар. 29.1.1923 в Дрогобичі (Зах. Україна). Укр. католичка. До Австралії (Мельборну) приїхала 23.2.1949. Одружена з Михайлом 1947 р. Два сини: Ярослав-Петро і Роман-Павло, обидва члени СУМу. Учителька середньої школи в Дрогобичі та в Німеччині. Членка управи Союзу Українок, управи СУМу (виховниця) та хорів «Гомін», «Ластівка» і церковного при парафії. Учителювала в українській школі.

КУРКО МИХАЙЛО (KURKO MYCHAJLO). Нар. 12.8.1919 в с. Дубровиці (Львівська обл.). Укр. католик. До Австралії (Мельборну) приїхав 23.2.1949. Одружений з Мирославою, сини Ярослав-Петро і Роман-Павло (належали до СУМу в Аделаїді). Нар. освіта. Кол. член Комітету будови параф. дому та церкви на Вайвіл (Аделаїда), також вклав багато праці при придбанні фондів.

КУРОЧКА Михайло, чл. Батьк. Ком. РШ в Кабраматті.

КУРПІТА Петро, добродій «ВД» в Аделаїді.

КУРТЮК Петро (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

КУРТЯК Ю. М. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

КУСЯК АНТОН (KUSIAK ANTON). Нар. 2.5.1925 в с. Голодівка, Львівська обл. Одружений, дружина Гізеля, дочки Ганя і Оля (здобули вищу освіту). Брат Микола помер у 1983 р., похований у Канберрі на цвинтарі Gangalip. Неповносередня освіта, в ДіПі таборі в Ашаффенбурзі (Німеччина) закінчив 2-річний агро-технічний курс. До Австралії (до табору в Батгурсті) приїхав у 1948 р. Перша контрактова праця була на залізничній дорозі Broken Hill Line. Відтак працював на

цукровій трощі, на польових роботах, при будові мостів та у друкарні S.M.H.E.A. в Соома (НПВ). З Соома переїхав до Канберри і тут до своєї пенсії працював у Nat. Maring у відділі Photo-Litno. Працюючи в Соома перевів збірку між працюючими там українцями на будову Укр. дому в Сідней. Будучи на пенсії, проводить час на курсах University of the Third Age Canberra A.S.T. (UZA), мета яких: «нехай життя зноситься, але не нидіє».

КУТАЩУК Микола, активний член УКЦ в Брізбені.

КУТНИЙ ЯРОСЛАВ ГНАТОВИЧ (KUTNYI JAROSLAW). Нар. 19.11.1929 в с. Загірочко, р-н Жидачів, обл. Львів. Греко-католик. Одружений з Євгенією (дів. Фещук). Діти: Марко-Орест, Тетяна, Данило-Ярослав; Внуки: Келли, Михайло-Роман, Стефанія, Лариса і Христина в Канаді. Батько помер в 1933 р. Середня освіта. 14 і піврічного юнака в червні 1944 р. вночі забрали німецькі війська на вишкіл для оборони потягів. Матір і сестру Марійку комуністи вивезли на 15 років у Сибір. Брати Михайло і Роман загинули в підпіллі. Після війни 5 років працював на рільництві. До Австралії приїхав 28.3.1950 р. В Мельборні ходив на залізничні курси, працюючи на різних станціях, а відтак як кондуктор на електричних потягах. По 26 роках звільнений з приводу випадку на роботі. Від початку член УГВікторії, активний в Укр. Червоному Хресті, танц. групі під кер. інж. Яр. Булки, збірщик на Катедру УКЦеркви, брав участь в Катедр. хорі, хорі СУМ і «Чайка». Навчав молодь нар. танців і співу, був головою СУМ, від 1962 року директор кооп. «Дністер», скарбник Старших Громадян при УГВ. Основоположник і директор кооп. «Поступ» і будівельної «Одеса». У 50-тих роках брав активну участь в театрі ім. Л. Курбаса разом із такими славними артистами як С. і І. Залеські, Яр. Гевко, С. Крижанівський й ін. З проголошенням Незалежності України — колекціонер поштових марок і перший представник Укр. Пошти поза Україною, влаштувавши 28.3.93 року в Мельборні першу виставку українських поштових марок. Увесь час активний член УГВ і кооп. «Дністер». Останнім часом голова Представництва ЕДУА на Вікторію і співробітник часопису «Вільна Думка».

КУТЯНСЬКА Л., відома чл. спільноти в Мельборні.

КУЦАН Лариса, добродійка «ВД» у Вік.

КУЦИК Мирослав і Галина, сусп.-гром. і культурні діячі в Сіднеї і Мельборні (виїхали до США). Мирослав К. (інж.), кол. член Управи СУОА. Галина К. (мгр.), студіювала історію, організатор студентського руху, пропагувала ще в 1960-х роках створення при Монаш унів. Катедри історії України коштом 30 тисяч фунтів.

КУЦІЛЬ Олександр, нар. 1910 р. в Мостиськах (Галичина), сусп.-гром. і політ. діяч, диригент хорів в діаспорі та катедрального в Мельборні.

КУЧЕК МАРІЯ (дів. Кошелюк) (KUCZEK MARIA). Вдова (чоловік пок. Едвард). Нар. 1.7.1925 р. на Холмщині (Україна). До Австралії приїхала в 1963 р. Вища освіта, студіювала українознавство в унів. Макворі, отримала ступінь бакалавра. Довголітня дорадниця Стейтового уряду, Ліберальної партії. Меценат (разом з пок. чоловіком Едвардом) ФУСА-КУА.

КУЧЕР Іван, нар. 13.11.1916 в с. Блудові на Волині, жертвний член Укр. Громади в Ньюкастелі, меценат ФУСА-КУА.

КУЧЕРА СТЕФАН (KUCZERA STEFAN). Нар. 3.5.1922 в с. Височанка, Галицький р-н, Івано-Франк. обл. УКЦ. До Австралії приїхав 24.11.1949. Одружений з Геленою, діти Стефа, Володимир, Ольга, Роман. Фаховий працівник — водій тягарових авт. Член УГ та Гуртка Пенсіонерів при церкві св. Андрія в Лідкомбі.

КУЧЕРА ГЕЛЕНА (KUCZERA HELEN). Нар. 7.12.1922 в с. Трощанець, пов. Перемишль. УКЦ. До Австралії приїхала 24.11.1949. Одружена зі Стефаном, діти Стефа, Володимир, Ольга Роман. Фахова робітниця, членка УГ, СУА та Гуртка Пенсіонерів при церкві Св. Андрія в Лідкомбі.

КУЧЕР ВАСИЛЬ (KUCZER WASYL). Нар. 6.1.1921 р. в с. Загір'я, Збурівський р-н, Тернопільська обл. Помер 4.2.1920 р. в Греті, НПВ, похований на цвинтарі в Греті. До Австралії приїхав 25.3.1949 р. до табору Батгурст. Греко-католик. Одружений з Анною, діти: Галина, Маргарета. Народня освіта, робітник. Кол. голова Укр. Громади в Греті, голова Батьківського Комітету, основоположник Укр. Домівки в Греті, фінансово підтримував Укр. Школу, Укр. Католицьку Церкву, меценат ФУСА-КУА.

КУЧЕРЕПА Теодор, помер у Квінбіні у 1950-их роках, добродій «ВД».

КУЧЕРКА Михайло, добродій «ВД» в Канберрі.

КУЧМА Марія, чл. драмгуртка, членка Сестрицтва УАПЦ в Перті.

КУЧМА Яків, активний член УГ ЗА.

КУШАКЕВИЧ ГРИГОРІЙ ДМИТРОВИЧ (KUSZAKIEWICZ H. D.). Нар. 13.1.1887 році в Україні. До Австралії приїхав 13.5.1949 року. Православний. Одружений з Анною Володимирівною (дів. Горбатенко). Діти: син Анатолій, донька Тамара. Закінчив Військову академію. Брав активну участь в громадському житті. Учасник Визвольних Змагань, був нагороджений Залізним хрестом. Був засланий на 10 років в Сибір та один рік на Соловки.

КУШИК-КРИЦУН ВОЛОДИМИРА (KUSZYK-KRYCUN W.). Нар. 12.8.1903 у Львові, жила в Судовій Вишні Львівської обл. Померла 6.4.1989 р. в Сідней (Rookwood). Укр. гр.-католичка. До Австралії приїхала в 1978 р., поселилась в Кабраматті у доньки. Одружена з Володимиром Крицуном. Діти: Марія Москаль (дів. Кушик), Ярослав Кушик (помер 1990 р. в США), Богдан Кушик (згинув в УПА 1947 року). Закінчила учительський семінар. В Англії (32 роки)

членка СУБ, працювала на фабриці. В Австралії членка Союзу Українок, постійно членка Контр. Комісії. Щедра жертводавець на українські потреби в Англії і Австралії.

КУШНІР Ігнатій, добродій «ВД» у Вік.

КУШНІР Т., кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

КУШНІРЧУК АННА, з дому Жуківська (KUSZNIRCZUK ANNA). Нар. 24.6.1927. в Звенигороді, Львівська обл. Укр.-католик. До Австралії приїхала 24.4.1949 р. Одружена, чоловік Василь К., діти: Марія, Галя (померла в 1980 р., залишивши трое дітей), Іван і Василь. 8 онуків та 1 правнучка. Працювала помічницею сестри в лікарні та в Черв. Хресті. Належала до Country Womens Assoc. і мала власне підприємство в Шепартоні (Вік.). З приїздом у 1984

р. до Мельборну включилася в гром.-церк. життя, працювала в Комітеті допомоги дітям Чорнобиля, зорганізувала гурток Укр. Матері і переводила збірку для висилки допомоги в Україну. Член Клубу Старших Громадян та Союзу Українок (2 роки в управі). Жертвна на громадські та церковні потреби.

КУШНІРЧУК ВАСИЛЬ (KUSZNIRCZUK W.). Нар. 20.6.1924 р. в с. Космач — Коломия. Помер 18.6.1982 в Шепартоні (Вік.). Укр. католик. До Австралії приїхав 27.4.1949. Був одружений з Анною Жуківською. Діти Марія, †Галя, Іван і Василь; 8 онуків і 1 правнучка. Нар. школа, був урядовцем у бюрі Консула. Пізніше, тяжко працюючи, мав власне підприємство. Добрий батько родини і муж своєї дружини, допомагав людям у потребі та жертвував на громадські й церковні цілі.

КУЩ Іван, інженер, церк.-гром діяч, парафіянин Св.-Преображенської УАПЦ в Блектавні, помер. 30.1.1998 р. в Сіднеї.

КУЩ Алла, культ.-осв. діячка в Сіднеї, добродії «ВД».

Л

ЛАБА Іван, добродій «ВД» у Вік.

ЛАБАЗ Василь, нар. 21.8.1943 в Німеччині, приїхав до Австралії в 1949 р., інж.-землемір, культ.-осв. діяч в Аделаїді.

ЛАВРИК Олександр, чл. Управи УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

ЛАВРЕНТІЙ Іван, активний чл. укр. спільноти в Сіднеї.

ЛАВРІВСЬКИЙ ЛЮБОМИР, проф.-економіст, один із найбільш заслужених гром. діячів в Австралії. Нар.7.3.1952 в Аделаїді, спец. з індустр. економіки, фін. менеджменту і теорії бухгалтерії, автор низки наукових праць. Працював унів. дослідником в Англії, викладав в інституті менеджменту в Києві. Провів широку діяльність як реф. зовн. зв'язків УГВ та СУОА, написав ґрунтовну статтю п. н. «Українська спільнота в Австралії, її майбутнє та відношен-

ня до України й Австралії», засн. журнал *Australian Ukrainian Review*, організовував з рамени СУОА міжнародні конференції про російський імперіалізм, чл. НТША, виступав в радіо в обороні прав України, автор статті на укр. теми до англ. і укр. преси, журналів, «Альманаху укр. життя в Австралії».

ЛАГЕРЕВСЬКИЙ ЛЕОНІД ПРОКОФІЄВИЧ (LAGEREWSKIJ LEONID). Нар. 3.5.1919 в м. Єнакієво, Донецька обл., Україна. Православний, УАПЦ. До Австралії (Мельборну) з дружиною приїхав 15.9.1949. 2 місяці в Бонегіллі, а відтак у Тасманії. Після 3 років — будівельник. Одружений, дружина Неоніла (Ніна). 8 дітей: 5 синів, 3 доньки, 23 внуки та 1 правнучка. Сини — Леон, Павло, Володимир, Анатолій і Віктор. Доньки — Людмила, Валентина і Аня.

Професія: технік-металург, закінчив металургійний технікум в 1937 р. В 1939 р. покликаний до війська. На фронті був ранений, відтак полонений німцями, втік з полону, працював в таборі «Ост». В 1945 р. з дружиною і синочком — в таборі ДіПі Гайденав (Німеччина). В укр. житті в Австралії: 1952 р. вступив до УАПЦ парафії св. Володимира в Гобарті (Тас.), виконуючи на протязі 46 р. різні функції: 10 р. голова Ревіз. Комісії, 9 р. заст. голови парафії, 27 р. голова парафії та 21 р. скарбник. Голова Спорт. Т-ва «Дніпро» — 18 р., голова Союзу Укр. Ветеранів — 15 р. Леонід з дружиною почесні фундатори в перебудові УАПЦ в Тасманії, фундатори УПЦентру Пам'ятника 1000-ліття Хрищ. України в Канберрі, меценати ФУСА-КУА, жертводавці для чорнобильських дітей, на Духовну Семінарію в Києві та церков в Україні, Укр. Музей ім. І. Мазепи, жертводавці на інші нац.-церковні потреби, добродії «ВД».

ЛАГЕРЕВСЬКА НЕОНІЛА-НІНА (LAGEREWSKIJ NINA). Дівоче Ткаченко. Нар. 23.2.1924 в с. Серебрянка, Лисичанський р-н, Луганська обл. Православна. До Австралії приїхала 15.9.1949. Закінчила середню школу (10 кл.). Одружена з Леонідом; 5 синів, 3 доньки, 23 внуки і правнучка. Разом з чоловіком пережила тяжкі воєнні часи в робітничих таборах «Ост» в Німеччині, а відтак після закінчення війни — у таборі біженців у Гайденав біля

Гамбургу. В Австралії після відпрацювання 2-річного контракту, виховуючи дітей, в Тасманії в 1952 р. стала членом УАПЦеркви св. Володимира, допомагала чоловікові в різних його зайняттях, співала в хорі, допомагала спорт. т-ву «Дніпро» та при влаштуванні укр. імпрез у Гобарті. Жертвна разом з чоловіком Леонідом на різні укр. потреби.

ЛАГОДЮК Дмитро (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ЛАДАНИЙ Семен (НПВ), жертovníй член укр. спільноти, добродій ФУСА-КУА.

ЛАДЕЦЬ ІВАН (LADEC IVAN). Нар. 20.10.1928 в с. Ново-Полтава, Донбас. Православний. До Австралії прибув з батьками Йосипом і Марією та сестрою Поліною у серпні 1949. Одружений з Владиславою Куліковською. Сини: Івась (підприємець) і Марко (закінчив університ. студії — commercial), дочка Маруся (вчителька). Середня освіта, закінчив технічну школу, працював у місцевій управі, виконуючи обов'язки Health, Meat and Building Surveyor. Був збірщиком для жертв Чорнобиля.

ЛАДЕЦЬ Г., активний чл. УГ ЗА, добродій «ВД».

ЛАЗОРИЦАК Григорій, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

ЛАЗОРКО Роман (Вік.), гром.-сусп. діяч, меценат Лекторату при унів. Монаш, фундатор ФУСА-КУА.

ЛАЗОРСЬКИЙ Микола, письм., нар. 27.10.1884 у Полтаві, до Австралії приїхав в 1950 р., помер в Мельборні 13.3.1970. У Полтаві редагував журнал Експериментального інституту, у Німеччині почав писати роман «Гетьман Кирило Розумовський», в Австралії написав історичні романи «Степова квітка» та «Патріот». Посмертно вийшла книга «Світлотіні». Друкував істор. нариси, оповідання, спогади в укр. часописах і журналах, головню у «ВД».

ЛАЗОРСЬКА Лідія (Вік.) разом з чоловіком Миколою філантроп Лекторату при ун. Монаш та меценат ФУСА-КУА.

ЛАЛАК Іван (лікар), активний член Української Громади в Сідней, разом з дружиною Володимирою меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ЛАЛАК Володимира, жертвна на укр. цілі, чл. Адміністрації «Веселки» в Лідкомбі.

ЛАЛАК Андрій (лікар), чл. укр. спільноти в Сідней, фундатор ФУСА-КУА.

ЛАЛАК Нестор, лікар, танцюрист «Веселки» в Лідкомбі, пластун.

ЛАЛАК Наталка, дентистка, танцюристка «Веселки» в Лідкомбі, пластунка.

ЛАЛАК Катя, танцюристка «Веселки» в Лідкомбі, пластунка.

ЛАНИЦЯ БОГДАН (LANYCIA BOHDAN). Нар. 1.8.1925 в с. Малнівська Воля (Львів). Греко-католик. Був одружений, дружина Параскевія. Діти: сини Богдан і Михайло, дочка Оксана. До Австралії приїхав в кінці 1968 р. з Англії. Був учасником бою під Бродами і дивізії «Галичина». З-під Бродів дивізія переїхала до Нойгаммеру (Німеччина), далі до Чехо-Словаччини, а пізніше до Югославії. Відтак повезли під Фельбах (Австрія), де і попав у полон до англійців. Тепер голова дивізійників І УД УНА в Сідней. Член хорів при церкві св. Андрія в Лідкомбі-Сідней і «Боян-Сурма». Член УГ, УКТК. Жертводавець на добродійні громадські цілі.

ЛАНИЦЯ Богдан, чл. Укр. Гольф-Клубу в Сідней.

ЛАНИЦЯ Михайло, директор УКТКлубу в Лідкомбі, чл. Укр. Гольф-Клубу в Сідней.

ЛАПА Валентин, мистецтвознавець, художник, нар. 1909 року в Ніжині на Чернігівщині. До Австралії приїхав в 1949, жив у Брізбені, працюючи реставратором картин і вчителем рисунків. Малював зокрема пейзажі в олії і темпері. Брав участь у церк. житті, диригував церк. хором, автор іконостасу Святопокр. церкви УАПЦ. Помер 1.10.1980.

ЛАПКА Мирон, гром. і пласт, діяч, нар. 11.12.1924 в с. Глинна (Львівщина), чл. І УД УНА, учитель укр. школи в Аделаїді, пласт. станичний, чл. СГД. Помер в 1999 р.

ЛАСЕК М., чл. Батьк. Ком. РШ в Кабраматті.

ЛАТИН Богдан чл. Станиці ІУД УНА в Сіднеї.

ЛАЦИК Євген, свящ. УКЦ в Аделаїді, ієромонах-василіянин, нар. 25.3.1919 в с. Літовищі б. Перемишля, помер в 1997 р.

ЛЕВИЦЬКА Віра, гром.-культ. діячка (НПВ).

ЛЕВИЦЬКИЙ Микола (Вік.), меценат ФУСА-КУА.

ЛЕВИНСЬКА Т., активна в Союзі Українок Австралії.

ЛЕВИЦЬКИЙ МИКОЛА СТЕПАНОВИЧ (LEWICKI NIKOLAY). Нар. 9.5.1900, нас/пункт Лідовка, Новоград-Волинський р-н, Житомирська обл. Православний, одружений. До Австралії приїхав з дружиною Антоніною 25.6.1949. Освіта: 2 кл. міської школи. Розкуркулений, виселений з двома молодшими братами на Сибір, батька вислали раніше. Утікав із заслання, арештували в Москві та засудили на 3 роки тюрми. Після звільнення з в'язниці увесь час переслідуваний. У Білій Церкві працював столярем до приходу німців. В Австралії 2-річний контракт відробляв у Тасманії, відтак переїхав до Мельборну, де працював на будові у Трамвай Борді. Активний в церковному житті, побудував іконостас церкви Св. Покрови в Карлтоні, за що дістав Архипаст. подяку в 1956 р. Виконував функції голови Параф. Ради, Контр. Комісії, був збірщиком грошей на купівлю церкви тощо. Меценат КУА, член УГВ. Жертвовний на церковні та громадські потреби. Помер 25.12.1982, похований на українській дільниці «А» кладовища Фовкнер.

ЛЕВИЦЬКА АНТОНІНА (дів. Ярмолюк) (LEWICKI ANTONINA). Нар. 12.9.1901 в с. Орепи, Новоград-Волинський р-н, Житомирська обл. Православна, бездітна. Закінчила 2 класи міської школи. До Австралії прибула разом з чоловіком Миколою 25.6.1949. Контракт відбувала у Тасманії, працюючи в мармолядній фабриці у Гобарті. Із здоровельних причин переїхала з чоловіком до Мельборну, де активно включилася в церковне життя. Постійно співала в церк. хорі Св. Троїці в Карлтоні, будучи членом Сестрицтва. Померла 20.1.1997, похована разом з чоловіком Миколою на кладовищі Фовкнер.

ЛЕВЧЕНКО І., активний член УГ ЗА.

ЛЕВЧЕНКО Семен, генерал Армії УНР, після 2-ї світ. війни поселився в Англії, у заповіті залишив 69.570 дол на українознавчі студії в Австралії. Філантроп ФУСА-КУА, добродій «ВД», автор повісті «За волю й Державу».

ЛЕГЕТА А., активний член УГ ЗА.

ЛЕГКИЙ Іван, гром. і церк. діяч у Перті, гол. О-ку СУМу і церк. братства, нар. 10.1.1925 в с. Божиків, Бережанський пов. До Австралії приїхав 1967.

ЛЕМЕХ Любомир (д-р), добродій «ВД».

ЛЕМИЩУК АННЕЛІЗЕ, дівоче Reinartzt (LEMISZCZUK ANNELISE). Нар. 2.2.1930 р. в Німеччині. Одружена. Чоловік Алекс Леміщук. Діти: Моніка, Мілен, Юлія і Андрій. З родиною у 1950 р. приїхала до Нової Зеландії, а в 1987 р. до Австралії. Разом з чоловіком була активна в ново-зеландському та українському житті, тепер активна також і в Австралії, у Gold Coast (Квінсленд).

ЛЕМИЩУК АЛЕКС (LEMISZCZUK ALEX). Нар. 8.3.1922 р. в Томську на Сибірі. Батько Іван родом із Ляхова, р-н Іваничі, обл. Волинь (Україна). Батька з родиною більшовики вивезли на Сибір. Мати Тетяна Квас, родом із с. Сновичі, р-н Золочів, Галичина; після 1-ої світ. війни повернулася з Сибіру з 3-ма сестрами та 2-ма братами і мамою на Волинь в село Старосілля. Батька в дорозі з Сибіру затримали більшовицькі банди, його доля по

сьогоднішній день невідома. Православний УАПЦ. До Нової Зеландії приїхав у жовтні 1950 р., а в квітні 1987 р. — до Австралії і на постійно поселився на Gold Coast. Одружений. Дружина Аннеліза, діти: Моніка (працює секретаркою в суді в Німеччині), Мілер (столяр, автобусний шофер), Юлія (працювала секретаркою в різних фірмах і на пошті, а тепер автобусним шофером), Андрій (працював комерційним художником, тепер має власне підприємство). Середня освіта. В Німеччині працював монтером водопроводів, потім м'ясником, трамвайним кондуктором. Подібні праці виконував і в Новій Зеландії, мав власне мале харчове підприємство. В Німеччині (м. Ватенстедт) в 1939 р. став членом ОУН, вечорами відвідував курси укр-ва та німецької мови. В 1948 р. в Ганновері вступив до Укр. Технічної Школи. В Новій Зеландії разом з дружиною Аннелізою належали до Н. З. Національної партії, будучи довголітніми членами партійного Комітету. Від 1960 р. до 80-х років член Парафіяльної Ради УАПЦ і співосновник та довголітній голова Укр. Громади, співосновник й учитель укр. школи у Веллінгтоні (основником був бл. п. інж. Макар Ілященко), зокрема після її занепаду знову її відновив з допомогою п-і Ж. Бравн і п-і О. Койнаш. Був організатором укр. молоді та драмгуртка. Був єдиним у Н. З. основоположником ФУСА-КУА в 1970-их роках, вплативши 100 австрал. доларів. У Брізбені став членом Укр. Громади, Укр. Вільного Козацтва та парафії УАПЦ. Від самого приїзду до Н. З. по сьогодні передплатник, добродій і співробітник «Вільної Думки». На конто ЕДУА вплатив 200 доларів.

ЛЕНКІВСЬКІ Петро і Оріся (Вік.), фундатори ФУСА-КУА.

ЛЕНЧОВСЬКИЙ Дмитро, активний пластун у Брізбені.

ЛЕСИК ВОЛОДИМИР (LESYK WOLODYMYR). Нар. 30.9.1923 р. в с. Вовча, Старосамбірський р-н, Львівська обл., Україна. Укр. греко-католик. До Австралії приїхав кораблем Nelly 17.6.1950 р. Самітній. Будівничий, 7 клас нар. школи. Член Укр. Громади Джілонг, член і секретар та фінас. реф. Осередку СУМУ ім. С. Бандери в Джілонгу. Спричинився до будови Дому Сумівця та допомагав в різних громадських будовах. Жертвний на різні укр. організації. Довголітній передплатник часопису «Вільна Думка».

ЛЕСІВ Василь, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

ЛЕСІВ Михайло, підприємець (власник м'ясарні) і меценат в Аделаїді, нар. 13.11.1922 в Моршині, Стрийського пов. Помер 2.8.1978.

ЛЕСІВ Славко, чл. Укр. Гольф-Клубу в Сіднеї.

ЛЕСНЯК ІВАН (LESNIAK IVAN). Нар. 20.11.1921 в с. Рікшиці, пов. Перемишль. Укр. католик. Одружений з Олександрою Семенівною. Діти: син Петро, дочка Євгенія. Середня освіта. До Австралії приїхав 16.3.1950. Кол. довголітній член УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл. Член хору при церкві св. Андрія та хору «Сурма».

ЛЕСНЯК ОЛЕКСАНДРА (LESNIAK ALEKSANDRA) (дів. Семенова). Нар. 21.9.1927 в м. Генічеськ, Херсонська обл. Православна. До Австралії приїхала 16.3.1950. Одружена з Іваном, діти: Петро і Євгенія. Кол. довголітня членка відділу СУ в Сефтоні. Брала активну участь в українському житті.

ЛЕЩЕНКО ТЕТЯНА (LESTCHENKO TANIA). Нар. 11.7.1923 у свідомій укр. родині в Харкові; померла 1.7.1995 і похована на укр. правосл. секції кладовища Руквуд у Сіднеї. Православна. Парафіянка Св.-Покровської парафії УАПЦ. Середня освіта. Одружена з Миколою. Глибоко релігійні та національно свідомі батьки змалечку прищепили Тані любов до Бога та Батьківщини. Батько — службовець, за свої національні та

релігійні погляди був переслідуваний сов. владою, у 30-их роках заарештований і пропав безвісти. Під час війни на початку 1943 Тетяна з матір'ю Олександрою виїхала до Галичини, а в 1944 виїхали до Німеччини на працю в сільському господарстві. Після війни поселяється в таборі ДіПі й одружується з інж. Миколою Лещенком. В 1951 з чоловіком приїхала до Австралії, два роки контракту відпрацювала на фабриці взуття в Сіднеї. Після контракту закінчила студії бухгалтерії в Сідн. коледжі і довгий час працювала за професією в автомобільній фірмі «РЕРКО». В 1968 помер її чоловік. Тетяна була побожною й активною в укр. житті в Сіднеї. Особливо піклувалася її улюбленою церквою Св. Покрови УАПЦ у Стратфілді-Вест, у спадок якій залишила основну свою маєтність — хату, а її грошові заощадження були залишені нею на харитативні інституції.

ЛЕЩИШИН С. В. (Вік.), меценат ФУСА-КУА.

ЛИВОЧКО-ГОРМАН Геня, учителька УШ в Лідкомбі.

ЛИЛИК Іван, добродій «ВД».

ЛИЛИК І., основоположник Союзу Українок у Горнсбі, НПВ.

ЛИЛИК Іван (НПВ), меценат ФУСА-КУА, жертводавець на укр. цілі.

ЛИЛО ВАСИЛЬ (WASYL LYLO). Нар. 20.4.1921 р. в с. Бережок, Турківський р-н, Львівська обл. Віровизнання: Рідна Українська Нац. Віра. До Австралії приїхав 31.12.1949 р. Одружений. Діти: Ігор, Ольга, Павло. Учасник дивізії «Галичина», закінчив підстаршинський вишкіл, був ранений у боях з Червоною армією. Будівельник. Відробив контракт при залізній дорозі в Сіднеї. Жертводавець на духовні й національні цілі. Член

Кооп. «Львів», УГ Ст. Меріс (три роки був головою УГ і 9 років скарбником). Працював при будові Нар. Дому в Мт. Друті. Меценат ФУСА-КУА. Добродій «Вільної Думки».

ЛИЛО Юрій (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ЛИПКА Анатолій (ЗА), фундатор ФУСА-КУА.

ЛИПКА Віктор (ЗА), фундатор ФУСА-КУА.

ЛИПКА Григорій, б. член УГ ЗА, меценат ФУСА-КУА.

ЛИПКА Наталія (ЗА), фундатор ФУСА-КУА.

ЛИПКА Семента (ЗА), фундатор ФУСА-КУА.

ЛИПКА С., член Управи УГ Тасманії.

ЛИПКА Юлія, сусп.-гром. діячка в Перті, голова і меценат ФУСА-КУА в Зах. Австралії, добродій «ВД».

ЛИСЕВИЧ Йосип, нар. 20.7. 1919 року в селі Велхівці, район Жидачів, Івано-Франківська обл. Приїхав до Австралії 1949 року і поселились з родиною у Квінбієні (НПВ). Активний чл. Української спільноти. Був головою Української Громади, очолював відділ АБН, активний в молодечій організації СУМ і вклав багато праці при будові Церкви Св. Михаїла та Нар. Дому в Квінбієні. Помер 1.9.2000.

ЛИСЕВИЧ О. (НПВ), меценат ФУСА-КУА, жертвовний на укр. цілі.

ЛИСЕНКО Мирон, англomовний поет, драматург, нар.15.12.1952 у Гейфілді (Вікторія), автор понад ста віршів, оповідань, статей у австрал. журналах.

ЛИСЕНКО Анна (НПВ), довголітня голова Союзу Українок у Мерилендсі.

ЛИСЕНКО Марія, активна чл. Визв. Фронту в Сіднеї, в Українській Громаді й Союзі Українок.

ЛИСЕНКО Василь (Вік.) — добродій ФУСА-КУА.

ЛИСЕНКО Олександр (П.А.), добродій ФУСА-КУА.

ЛИСЕНКО СТЕПАН, гром. і політ. діяч, нар. 24.10.1924 в с. Стебник Станисл. пов. До Австралії прибув 1949 р., гол. УГВ (1976-86) гол. ДоФУС, чл. управи СУОА, чл. Контр. ком. СКВУ, чл. ОУН, діяч організацій УВФ, гол. о. СУМ у Мельборні (1959-61, 1964-65), співорг. укр. відділу АБН у Вікторії, учитель і кер. укр. суб. шкіл у Нідрі і Саншайні, чл. дир. икр. кооп. «Дністер» 1973-77), разом з дружиною Ольгою меценат ФУСА-КУА та унів. ім. Монаш.

ЛИСЕНКО Степан (Сідней), особливо активний в громадському житті, голова УКВ, член Організації Визвольного Фронту.

ЛИСЕНКО Ольга, сусп.-громадська діячка в Мельборні.

ЛИСЕНКО ІРЕНА (Жилан) (LYSENKO IRENA). Нар. 17.7.1947 в Німеччині. До Австралії приїхала з батьками в 1949. Осягнула Fellowship in Fine Arts and Sculpture та одержала Bachelor of Education, працює учителькою та керівником Arts Faculty в її школі. Одружена з Ігором Лисенком (нар. 3.6.47 в Німеччині, учитель середньої школи). Діти: син Дарян (нар. 1.11.73 в Мельборні, закінчив у Сідн. унів. Aeronautical Engineering, член Летунської Резерви, кінчає в Мельб. Унів. «Master of Engineering» (Aerospace), дочка Наталка (нар. 1.10.75 в Мельборні, кінчає університетські студії архітектури, а за працю про побільшення науки у Шкільництві отримала стипендію на дальші досліди в Югославії та Японії) та друга дочка Ліда (нар. 26.10.1976 в Мельборні, працює учителькою після осягнення дегрі в Мельб. університеті). Ціла родина є членами Пласту.

ЛИСИЙ ІВАН (LYSYJ IWAN). Нар. 17.8.1909 в с. Ролів, обл. Дрогобич. Укр. католик. До Австралії приїхав з Німеччини у березні 1950 з дружиною Стефанією і дочкою Іванною. Спочатку родина Лисого жила в таборі Грета, де народилася друга дочка Зеновія. Третя дочка народилася в Сіднеї, де переїхали до новозбудованої хати в Авбурні. Брав активну участь у церковному та громадському житті. Меценат з дружиною ФУСА-КУА, жертводавець на будову церкви св. Андрія та Дому Укр. Молоді в Лідкомбі. Співав у хорах при церкві Св. Андрія та громадському «Боян». Цікавився укр. спортом. З дому за фахом швець, а в Сіднеї працював на залізниці як «Бойлер-мейкер». Добродій «ВД». Помер 3.8.1989.

ЛИСА СТЕФАНІЯ (дів. Свист) (LYSYJ STEFANIA). Нар. 30.3.1921 в Олешцях (пов. Любачів). Укр. католичка. До Австралії приїхала з Німеччини з чоловіком Іваном та дочкою Іванною. Спочатку жила в таборі Грета, де народилася друга дочка Зеновія. Третя дочка Леся народилася в Сіднеї. З чоловіком і дочками перебралися в Авбурн, де побудували свою власну хату. Брала активну участь в церковному та громадському житті, була членкою Союзу Українок та Сусп. Опіки; меценат з чоловіком ФУСА-КУА, жертводавець побудови церкви Св. Андрія в Лідкомбі, підтримувала часопис «ВД». Померла 31.7.1997.

ЛИСИЙ О., активний член УКЦ в Брізбені.

ЛИСКО С. і М. — активні члени УГ в Перті.

ЛИСОВЕЦЬ М., чл. Укр. Гольф-Клубу в Сіднеї.

ЛИСОВИЧ Адам, адвокат, гром. діяч в Сіднеї.

ЛИСОВИЧ Ярослав, член-співосновник кооп. «Карпати» в Лідкомбі.

ЛИТВИН ВАСИЛЬ (LYTWYN WASYL). Нар. 27.7.1906 в с. Лолин Долинського повіту Івано-Франківської обл. Укр. католик. Помер 7.9.1990 в Канберрі, похований на укр. кладовищі Гангалін. Гімназію закінчив в Рогатині, студії права — в Львові. В час польської окупації був активним членом ОУН — організатором націоналістичної молоді в Краю. Окупація Галичини советами в 1939 змусила його покинути рідні землі і виїхати на Захід.

Довгий час перебував у Кракові, де одружився з Іванною, працюючи у всяких українських установах. Після закінчення війни опинився в Німеччині, де також віддавав усі свої сили українській громаді. Був постійним співробітником тижневика «Українська Трибуна». До Австралії прибув разом з дружиною в 1949. Від самого початку в Австралії він у вирі праці на суспільно-політичній та громадській нивах. Був членом Проводу Делегатури АБН, основоположником і членом Проводу Ліги Визволення України, Тереновим Провідником ОУНр, секретарем Об'єднання Українців Австралії (згодом СУОА), головним редактором журналу «Наш Фронт», виховником СУМу, довголітнім співробітником «Вільної Думки». Був непримиримим ворогом колоніальної політики Москви в Україні і вживав слово і перо як ефективну зброю. Був глибоко віруючою людиною і вірним сином своєї Церкви. Оцінюючи його відданість і здібності, Патріарх Йосиф Сліпий запросив його до Риму, де він протягом двох років працював над упорядкуванням бібліотеки Укр. Католического університету.

ЛИТВИН-ТЕРЕН Ольга, письменниця в Зах. Австралії, авторка численних оповідань і спогадів, багато надрукованих у «ВД».

ЛИТВИНІВ Б., активний член УГ ЗА.

ЛИТВИНЧУК ТЕОДОР (LYTWYNCHUK THEODOR). Нар. в заможній сім'ї батьків Тимофія та Анни на Волині 9.12.1898 в Тучині, обл. Рівне. Православний. Одружений з Євою (дів. Тим, нар. 7.2.1904, померла 7.1.1970). До Австралії приїхав з родиною 7.1.1950 кораблем Скаугит. Діти: Лідія (зам. Бандура, померла в 1997), Ольга (зам. Бартош), Валентина (зам. за Семенсон), Віра (зам. Андрусишин — Англія), Ірена (зам. Беш), Зінаїда (зам. Fettmann), Раїса (зам. Таранець), Юрій (Жорж), Петро та Ігор. З дитинства був музично обдарований, на самозмайстрованій скрипці почав грати з 8-го року. Помер у Перті 1958 року. Похований першим українцем на укр. православної секції, яку на той час призначив уряд.

ЛИТВИНЧУК Юрій, активний член УГ ЗА.

ЛИХО Анна, активна чл. СУ ім. Н. Кобринської в Кабраматті.

ЛИХО ПЕТРО (LYCHO PETRO). Нар. 21.9.1904 на Харківщині. Православний, агроном, одружений. Дружина Анна Бондаренко, нар. 8.3.1909 на Харківщині, православна, кравчиня. В 1930 р. були розкуркулені, переслідувані. Сини: Валентин, Григорій, Петро; доньки: Олександра, Олена, Надя. До Австралії прибули з родиною 1949 р., поселились в Сіднеї. Належали до св. Афанасіївської парафії в Гренвілі і св. Миколаївської у

Брізбені. Відійшли у вічність батьки: Петро 20.11.1977 у Брізбені і Олена 5.12.1987.

ЛІВЧАНИН Софія, чл. Управи Союзу Українок в Мерилендсі.

ЛІС Д., добродій «ВД» в Аделаїді.

ЛІСОВЕЦЬ СТЕПАН (LISOVEC STEPAN) (1921-1995), нар. в с. Побужани, Буський р-н, Львівська обл., укр. кат. До Австралії приїхав 1949. Поселився в Сідней. Одружений. Діти: Мар'ян, Ольга, Ірена. Освіта середня. Електромонтер. Провідний член ОУН в Краю і в діаспорі. Активний в боротьбі за визволення України. Почесний член Ліги Вільної України.

ЛІСОВЕЦЬ Григорій, активний чл. УГ Кабраматта-Ферфілд.

ЛІЩИНСЬКА Галина, член Управи УГ АСТ.

ЛІЩИНСЬКИЙ Андрій, член Управи УГ АСТ.

ЛІЩИНСЬКИЙ Володимир, активний чл. укр. спільноти в Сідней, фундатор ФУСА-КУА.

ЛІЩИНСЬКИЙ Мирослав, кооп. діяч (орг.-голова кооп. «Дністер» і РУКА), нар. 11.2.1919 в Добриводах Збаражського пов. До Австралії приїхав в 1950 р., помер в 1977 в Мельборні.

ЛІЩИНСЬКА Олена, член Управи УГ АСТ.

ЛІЩИНСЬКИЙ Ярослав, співак-бас, гром.-культ. діяч в Мельборні й Аделаїді, вояк ІУД УНА. Був. чл. хору Львівського оперного театру. До Австралії приїхав з Англії в 1957 р., соліст хору «Чайка», хорист опер. комп. ПА. Культ-осв. реф УГВ (1975-77 і 1981-89). Помер в Аделаїді 17.8.1997.

ЛІЩУК П. (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ЛІЩУК Д. (Сале, Вік.), добродійка «ВД».

ЛОВЧАНИН МИХАЙЛО (LOWCZANYN MYCHAJLO). Нар. 23.11.1925 р. в с. Горінець Любачівського повіту. Помер 10.7.1996 р. в Ліверпулі (Сідней). До Австралії приїхав 1980 року з Польщі. Одружений вдруге з Софією Гедз. Укр. гр.-католик. Робітник, 6 кл. Н.Ш. Довголітній член УПА на Закарпатті, воює до 1947 року, відтак будує собі криївку, де скривається до 1956 р. Зловлений польською СБ, ув'язнений на 5 років. По втраті своєї

дружини приїжджає до Австралії, де включається у працю Станиці Вояків УПА і Української Громади.

ЛОГИН Ярослав, гром.-політ. діяч, журналіст-видавець час. «Сдність» в Аделаїді, перший голова УГПА. Нар. 21.11.1911 в с. Байківці (Тернопільщина), чл. ОУН і предст. УНРади. Помер в 1970 р. в Мельборні.

ЛОЗИНСЬКИЙ Олег, лікар-педіятр, гром. діяч у Сідней, голова Укр. Товариства Лікарів, організатор допомоги лікарням в Україні. Нар. 9.7.1950 в Сідней, фундатор-основоположник ФУСА-КУА та ЕДУА.

ЛОЗИНСЬКА АННА (LOZYNSKY ANNA) (дів. Зоренко). Нар. 20.8.1928 в Харбіні (Китай). Православна. До Австралії (Сіднею) приїхала в 1954 р. Одружена, чоловік Тома. Діти: Олег (доктор-спеціаліст педіятр, алергіст і імунологіст), Юрій (юрист) і Андрій (юрист). Середня освіта. Кравчиня. Завідуюча шкільною кантиною при Братській школі ім. св. Андрія в Лідкомбі (Сідней). Допомагала своїм синам в шкільній книгарні (St. Patricks College, Strathfield та St. Joseph School, Enfield). Член УКТК

в Лідкомбі. Жертводавець на громадські і церковні потреби. Допомагала Укр. Лікарському Т-ву при висилці медикаментів дітям Чорнобиля.

ЛОЗИНСЬКИЙ ТОМА ЯРМОЛОВИЧ (LOZYNSKY THOMAS). Нар. 10.9.1927 в с. Лозина-Великі Гори коло Львова. Укр. католик. До Австралії (Сіднею) приїхав 20.3.1949. Одружений. Дружина Анна, діти: (Олег, лікар педіятр, алергіст, імунологіст), Юрій (юрист) і Андрій (юрист). Закінчив гімназію в Регенсбурзі й Залізничний Інститут в Аделаїді, студіював бухгалтерію. Працював на залізниці в Півд. Австралії та майже 40 років для Держ. Транспорту НПВ, а останні роки був управителем Трансп. Інституту,

одержавши за довголітню службу срібне табльо і грамоту. Закінчив курс Першої Допомоги St. John's Ambulance і отримав «Certificate». Член першого укр. танц. гуртка В Батгурсті (НПВ), кол. пластун-виховник, член управи Батьк. К-ту (скарбник) при укр. школі св. Андрія в Лідкомбі, директор УКТК, член ФУСА, УГ (Сідней) і ЕДУА. Довгі роки член (писар, скарбник) Укр. Шах. Клубу в Сідней та кол. член Австрал. Шах. Асоціації НПВ. Жертводавець на громадські й церковні потреби, допомагав в висилці медикаментів дітям Чорнобиля і лікарням в Україні.

ЛОПАТА ПАВЛО (LOPATA PAWLO). Нар. 9.6.1890 у с. Кам'янка Волоська, Рава Руська. Помер. 7.6.1980 в Сідней. Дружина бл. п. Євгенія. Вища освіта, педагог, інспектор нар. шкіл (1922-1944). В Німеччині й Австралії зайнятий в організації укр. шкільництва; зразковий парафіянин, церк.-осв. і громадський діяч. Інспектор Шкіл Укр-ва: 1967-72 рр.; Голова ОУКОА, член Хору «Боян» і Церк. Хору церкви св. Андрія, ентузіаст укр. пісні. Брав участь у розбудові

Української Державности 1918-20 рр., похований у родинному гробівці на кладовищі Руквуд.

ЛОПАТА Євгенія, учителька УШ в Лідкомбі.

ЛОПАТНЮК Степан, член Управи УГ Тасманії.

ЛУГОВСЬКИЙ ВАСИЛЬ (LUHOWSKY WASYL), нар. 28.4.1924 в Бучачі, Україна. До Австралії прибув в 1951, поселився в Оранжі (НПВ), де прожив до смерті 10.3.2000. Був одружений з англійкою Жан, яка також уже покійна. Мали троє дітей: Сузанну, Романа і Зену та внуків, які поселилися у Квінбіні та Канберрі. Був веселої вдачі, грав на скрипці, втримував гарний город. Довголітній передплатник «Вільної Думки».

ЛУКАЧ Степан, член Управи УГ Квінсленд.

ЛУКЕШ Марія (Тувумба, Кв.), добродійка «ВД».

ЛУКОМСЬКИЙ Олег (АСТ), фундатор ФУСА-КУА.

ЛУК'ЯНЕНКО Анна, добродійка «ВД» в Тасманії.

ЛУТАН ГЕОРГІЙ МИКОЛАЙОВИЧ (пастор) (LUTAN GEORGE). Нар. 24.2.1926 на Буковині в родині підприємця-бізнесмена. Середню освіту закінчив на Батьківщині, а Богословську — у Лондоні (Англія) в Bible College. Одружений, дружина Софія, сини — Павло, Іван, Пилип та Давид. Віра: Євангельські Християни-Баптисти. 47 років попрацював на Господній ниві як проповідник і пастор у всіх стейтах Австралії.

ЛУТАН СОФІЯ (LUTAN SOFIA). Нар. 19.9.1924 в с. Мільно, р-н Зборів Тернопільської обл. Одружена, чоловік Григорій, діти: Павло, Іван, Пилип і Давид. 7 онуків. До Австралії приїхала 13.10.1960. Учителька школи в Мельборні.

ЛУЦІВ Йосиф, жертковий член багатьох укр. організацій в Австралії і в Україні (чл. Контр. Комісії УГ в Мерриллендсі), разом з дружиною Анною меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ЛУЦЬКА Люба, сусп.-гром. діячка, особливо активна у Відділі Союзу Українок ім. О. Басараб у Лідкомбі.

ЛУЦЬКА Таня, член УГ АСТ.

ЛУЦЬКИЙ ОСТАП (LUCKYJ OSTAP). Нар. 24.2.1922 р. в с. Горожанна, Львівщина. Помер 10.12.1961 р. в Пенріті (біля Сіднею). Греко-католик. До Австралії приїхав в 1950 р. Був одружений; дружина Люба, сини Олег і Борис. Середня освіта. Громадсько-політичний діяч, член ОУН від юнацьких років, співучасник багатьох акцій підпілля ОУН на ЗУЗ. Від 1939 р., у воєнні часи, в'язень більшовицьких і німецьких тюрем. Обласний провідник в Новому Південному Велсі, член АБН, СУМ, хору «Боян».

Співосновник і член Укр. Громади Ст. Меріс.

ЛУЦЬКИЙ Борис, член Управи УГ АСТ.

ЛУШЕНКО Марія, чл. укр. спільноти у Вік.

ЛЮБАРСЬКИЙ КОСТЯНТИН ОПАНАСОВИЧ (LUBARSKY KONSTANTIN). Нар. 13.9.1908 року в селищі Нова-Водолога, на Харківщині. Православний. До Австралії приїхав в 1948 р. (одружений з Дарією (вдруге). В Україні 2 сини: Всеволод і Станіслав. Середня освіта. Працював на складах «Райпотребсоюзу». З молодих років любив креслення, театральне мистецтво. В Австралії працював на фабриці «Фергюзон», а у вільний час займався різьбарством, якого навчився від гуцулів у таборі «Старий Ульм» (Німеччина), пізніше очолював цю групу. Різьба та інкрустація К. О. Любарського розійшлася по цілому світі і залишиться записаною в історії України. В сучасний час — в Nursing Home. У Мельборні активно працював у театральному мистецтві, зорганізував театр ім. М. Кропивницького, поставив декілька п'єс, був режисером, декоратом та актором в інших театрах, передплачував газети, журнали, книголюб, любив фотографування.

ЛЮБАРСЬКА ДАРІЯ АНТОНІВНА (дів. Гащенко) (LUBARSKA DARIA). Нар. 2.4.1911 р. в с. Полкова-Микитівка на Харківщині. Православна. До Австралії приїхала в 1948 р. Одружена з Костянтином Любарським. Бухгалтер, середня освіта, все життя пов'язане з мистецтвом як в Україні, так і на еміграції. Через «соціальне походження», як дочку «експортика» (батька, грамотного культурного хлібороба, «розкуркулили» й заарештували, старшого брата вислали на «Канал Москва-Волга», а вся родина

роз'їхалася «куди хто міг»), в 1928 р. була виключена з Ізюмського Педагогічного Технікуму. Виїхала до Харкова й працювала рахівником на «Будівництві військового містечка» (на «Холодній горі»). Коли почалась «паспортизація», її звільнили з праці рахівника, але на короткий час знайшла працю на будівництві оперного театру, а відтак на новому будівництві «Б.О.Т.» («Большой оперний театр») в центрі міста як «бухгалтер по ремонту Старої Опери». За три роки праці при будівництвах опер дуже полюбила оперу і після знайомства з видатними співаками й акторами, за щасливим збігом обставин, вона опинилася в селищі Нова-Водолага (40 км. від Харкова), де був чудовий драматичний театр і де вона виконувала 19 років різні акторські ролі, включаючи й 4 студентські роки. Після приїзду до Австралії працювала на фабриці вовни й одночасно брала участь у трьох театрах: «Муз.-драматичному ім. М. Лисенка», ім. «Леся Курбаса» та ім. «Марка Кропивницького». Належала до громадських і церковних хорів та, як солістка, брала участь у концертах-академіях. 10 років провадила Молодечий ансамбль «Світанок», а голос свій дошкилила в Австралії: в оперної співачки Євгенії Павловської, в студії В. Барановича та у кол. вчительки Одеської Консерваторії Міри Хмельницької. Як в Україні, так і на еміграції усе своє життя присвятила не заробіткам, а українському мистецтву.

ЛЮБОВИЧ Катерина, активна пластунка в Брізбені.

ЛЮБОВИЧ С., активний член УКЦ в Брізбені.

ЛЮБЧЕНКО Іван, активний чл. УГ ЗА Фундатор ФУСА-КУА.

ЛЮБЧЕНКО В., Н. і О. — активні члени УГ в Перті.

ЛЮБЧИК Іван, гром.-політ. діяч, нар. 29.3.1912 на Єлисаветградщині, помер у Сіднеї 3.5.1988. Приїхав до Австралії в 1949 р., поселився в Сіднеї. Голова УГ в Сіднеї, голова Пр.-ва екз. уряду УНР, голова Укр. Комбатантів й ін. організацій. Добродій ФУСА-КУА.

ЛЮБЧИК Оксана, гром.-церковна діячка в Сіднеї, активний член багатьох організацій, разом із чоловіком Іваном добродій ФУСА-КУА та «ВД».

ЛЮБЧИК Дмитро, гром.-політ. діяч у Сіднеї, добродій «ВД».

ЛЮБЧИК Богдан, активний пластун у Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ЛЮЛЬКА Володимир, священник УАПЦ. Нар. 2.10.1933 в м. Прилуки на Чернігівщині. До Австралії приїхав в 1949, наст. церкви Свт. Афанасія в Гренвілі, чл. Консисторії УАПЦ, основопол. і фундатор ФУСА-КУА.

ЛЮЛЬКА Олександра, учителька УШ в Лідкомбі, церковна діячка, диригентка хору «Суцвіття».

ЛЮЛЬКА С., чл. Укр. Гольф-Клубу в Сіднеї.

ЛЮПУЛ Микола, засновник УГПА, помер в Аделаїді 5.9.1955 на 40-му році життя.

ЛЮТА ЯРИНА (дів. Загура) (LUTYJ IRYNA). Нар. 21.1.1936 в с. Полапи, Любомльський р-н, Волинська обл. УПЦ Київського Патріархату. До Австралії з батьками Яковим і Марією та братом Андрієм приїхала з Віляху (Австрія) 22.6.1949. Поки батьки не побудували хату в Бересфілді між Майтлендом і Ньюкастелем, спочатку жила в таборі Грета. Закінчила укр. нар. школу у Віляху (Австрія), середню Maitland Girls' High School (Австралія) в 1953. Здобула такі професії: 1. Бізнес Курс в Newcastle Business

College (1957), 2. У North Sydney Technical College закінчила три роки Accountancy Certificate Course в 1962 р. 3. Перший 2-річний укр. учительський курс, заснований Шкільною Радою в Укр. Домівці в Редферні. Працювала 6 років книговодом у фірмі Berlei, у Noyes Bros вела статистику продажі; у Goodyear Australia рахівником виплат робітникам усіх відділів в Австралії. В 1969 виїхала до США, одружилася з інж. Віктором Лютим (з Черкаської обл.). Мають доньку Оксану, градуатку Бізнесової Адміністрації при Клевеленд Держ. Унів. В укр. суспільстві вчителювала в Рідній Школі в Кабраматті, а в США учителювала в Парма в Укр. Рідній Школі географію і культуру України. Разом з чоловіком допомагає нужденним в Україні та опікується в потребі приїжджими представниками з України.

ЛЮТАК Степан, сусп.-гром. діяч, б. голова УГ в Меррілендсі.

ЛЮТАК Анна, діячка Союзу Українок у Меррілендсі.

ЛЮТАК Петро, церк.-гром. діяч у Канберрі, голова Братства УКЦ та Управ УГ АСТ та О-ку СУМ.

ЛЮТАК Марія, сусп.-гром. діячка в Сіднеї, особливо в Орг. Визвольного Фронту.

ЛЯСКІВСЬКИЙ ІВАН (LASKIWSKYJ IVAN). Нар. 20.1.1906 року в с. Заліски Ковельського повіту на Волині в родині священика. Православний, УАПЦ. Навчався в Духовній школі в Полтаві, Ромнах та закінчив 8 клас Духовної Семінарії в Крем'янці. Одружився (1937 р.) з Наталією Хоцевич. Закінчив польську підстаршинську школу, під час більшовицької окупації працював рахівником, а в укр. таборі у Браншвайгу був диригентом церковного хору. До Австралії прибув з дружиною в 1948 р. Був довголітнім

диригентом хору УАПЦ в Сіднеї, головою управи Театр. гуртка ім. М. Заньковецької, референтом фінансів УГ в Сіднеї, меценат ФУСА-КУА, щедрий жертводавець на церковно-громадські цілі, добродій «ВД». Помер у Сіднеї 1991 року. Похований на укр. православному відділі цвинтаря у Руквуді.

ЛЯСКІВСЬКА НАТАЛІЯ (LASKIWSKA NATALIA) (дівоче Хоцевич). Нар. 19.8.1917 р. в с. Пуховичі (Волинь). Православна, УАПЦ. Одружена з Іваном Лясківським в 1937 році. Народня освіта. Активна у різних укр. суспільно-громадських організаціях. До Австралії (до Сіднею) прибула в 1948 році і зразу включилася в церковно-громадське життя, головню як збірщиця на Центр. школу, за що отримала золоту медаль, а також була нагороджена грамотою СУОА. Довголітня членка хору

УАПЦ, разом з чоловіком меценатка ФУСА-КУА та добродійка «ВД».

ЛЯХЕТА Анна, член Управи УГ АСТ.

ЛЯХЕТА Мирослав, член Управи УГ АСТ.

ЛЯХОВИЧ Теодосій, педагог, журналіст, науковий і громадський діяч. Нар. 12.5.1903 в с. Дунів Заліщицького пов. До Австралії приїхав в 1950, поселився в Мельборні. Голова НТША, головний ред. книги I-го т. «Українці в Австралії», автор численних статей (особливо у «ВД»), меценат ФУСА-КУА та Лекторату при унів. Монаш.

ЛЯХОВИЧ АНДРІЙ (LACHOWICZ ANDREW). Нар. 17.10.1933 в Боб'ятині Сокальського р-ну, Львівської обл. Греко-католик. До Австралії приїхав в 1950 р. Одружений з Яриною Цюпак. Діти: Маркіян, Євген, Олександр, внук Максим. У Мельб. унів. здобув ступені: Бакалявр торгівлі (1962), Бакалявр «Артс» (1963). Член Австрал. Т-ва Бухгалтерів (1972) та «Fellow» Т-ва 1982. Займав керівні посади у міністерстві споживання (заст. директора — 1974-1980). Член К-ту Австрал. Фондації Допомоги Дітям Чорнобиля. Директор і Гол. Директор Кред. Кооп. «Дністер» (1993-1999). Заст. голови Ради Укр. Кооп. Австр. (РУКА), член НТША.

ЛЯХОВИЧ ЯРИНА (Цюпак) (LACHOWICZ YARYNA). Нар. 2.10.1942 в м. Теревовля, Терноп. обл. Греко-кат. До Австралії приїхала в 1949. Одружена з Андрієм. Діти: Маркіян, Євген, Олександр, внук Максим. Освіта: Диплом Дизайнера Інтер'єрів у Мельб. Інституті Технології (1968), Бакалявр мистця-маляра (1986). Працювала дизайнером на держ. службі у Вікторії. Професійна малярка. Бере участь у різних виставках, мала 5 індивідуальних виставок. Малює в абстрактно-експресіоністичному стилі, її картини знаходяться в колекціях в Австралії, Канаді і США. Член пластового куреня «Степові Відьми».

ЛЯХОВИЧ ТЕРЕСА, дів. Варцаба (LACHOWICZ TERESA). Нар. 9.4.1969 в Едінбурзі (Шотляндія), гр.-католик. Приїхала з батьками Марком і Мартою до Австралії в 1970. Закінчила Школу укр-ва в укр. школі ім. Лесі Українки в Нобл Парку. Учасниця Ритмо-пластичної Студії, член школи гри на бандурі ім. Лесі Українки, чл. Союзу Українок в Нобл Парку. Довголітня членка Пласт. Станиці у Вікторії (курень «Чорноморські хвилі»). Середню освіту закінчила у Loreto, Mandeville Hall, Toorak. Вищу освіту осягнула у Melbourne і Monash університетах, де студіювала україністику і отримала Bachelor of Arts. Опісля здобула Certificate of Office Administration і три роки студіювала у National Theatre Drama School. Вийшла заміж за Маркіяна Ляховича 18.9.1993. Син Максим Павло народився 26.1.1998 у Мельборні.

ЛЯХОВИЧ МАРКІЯН (LACHOWICZ MARK). Нар. 1.12.1966 у Мельборні. Гр.-католик. Учень укр. нар. школи при Катедрі Свв. Петра і Павла у North Melbourne. Довголітній член Пласт. Станиці у Вікторії. Закінчив середню школу у Marcellin College, Bulleen. Вищу освіту осягнув у Melbourne University, де здобув Industrial Engineering Honours Degree і Master of Business. Одружився з Тересою Варцабою 18.9.1993. Син Максим-Павло народився 26.1.1998 у Мельборні. Маркіян займає посаду як менеджер у фірмі Boeing (Aerospace Technologies of Australia).

ЛЯЦУК Дмитро (свящ., Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

М

МАГОЦЬКИЙ Й., один з організаторів укр. спорту (коп. м'яча) в Сіднеї.

МАГНАТЕСКО Михайло (полковник), співробітник «ВД».

МАДЕЙ Ірина, мисткиня в Сіднеї, добродій «ВД».

МАЄР Адам, добродій «ВД».

МАЙКА ЛЮБОМИР (МАЈКА LUBOMIR). Нар. в Тернополі 30.6.1912. Помер 29.10.1991. Гр.-католик. Одружився з Йоанною Лотоцькою 30.1.1943. Діти: Ляриса і Юрій. Приїхав до Австралії (Батгurstу) у вересні 1949. Переїхав з родиною до Мельборну в 1953 р., де у спілці з Юриком Болюхом заклав підприємство м'ясних виробів. В пізніх 1950-тих роках відпродав свою частину підприємства спільникові і відкрив власне підприємство, яким керував 10 років. Відпродавши це друге підприємство, здобув «Meat Inspector's Certificate» і працював як «Commonwealth Meat Inspector» до пенсійного часу.

МАЙКА ОРЕСТ (МАЈКА OREST). Народився в Тернополі 9.7.1923, помер 21.9.1987. Гр.-католик. До Австралії прибув у вересні 1949, поселився у передмісті Сіднею Конкорд. Здобув кваліфікації PMG Technician і у цьому фаху працював 33 роки. Одружився з Elvie John Hughes 10.9.1955, яка займала становище Telecom Supervisor протягом 23 років, а опісля була Supervisor у Central District Ambulance Headquarters.

МАЙКА Йоанна, дів. Лотоцька (МАЈКА Joanna). Нар. у Бережанах 20.8.1920 (Галичина). Померла 8.8.1988. Гр.-католик. Вийшла заміж за Любомира Майку в 1943. До Австралії приїхала у вересні 1949 року. Діти: Ляриса і Юрій.

МАКОГОН РОМАН (МАКОНОН ROMAN). Нар. 20.2.1953 в Мельборні, Вікторія, Австралія. Католик. Одружений з Наталкою Сенів. Діти: Адріян, Давид та Ксеня. Професія: General Practitioner MBBS, FRACCP. Президент Українського Лікарського Товариства у Вікторії, кол. голова Об'єднання Українських Католицьких Організацій Австралії, член наукових медичних комітетів та організацій. Закінчив медичні науки в Мельборнському університеті, а в 1981 закінчив вищі студії Fellowship — FRACCP. Доглядає

Старших Українських Громадян у Мельборні.

МАКОГОН НАТАЛКА (Сенів) (NATALIE SENJIV-МАКОНОН). Нар. 1.2.1954 в Олбури, НПВ, Австралія. Католицького віровизнання. Одружена з д-ром Романом Макогоном. Діти: Адріян, Давид та Ксеня. Вчителювала в австралійських школах від дошкілля до 12-ої класи, а тепер викладає у Вікторіанському університеті Технології. (VUT) в Мельборні. BA, Dipl. Ed, Grad. Dip. C.A. Скінчила магістерство на тему «Наукові програми та технологія». Працювала над науковими державними програмами по

різних австрал. інститутах. Видала наукові праці. Впровадила в українських суботніх школах: «НОВА» — програму навчання української мови як другої мови (1990). Сьогодні програма «НОВА» вживана по різних стейтах Австралії. Далі вчителює та викладає українську мову на дванадцятому році в Школі модерних мов Вікторії. Зорганізувала Спілку Українських Учителів, яка має свою першу сторінку в Австралії на світовій сітковій комп'ютерній мережі (World wide web). Бере активну участь в різних наукових/академічних Комітетах (Postgraduate Committees). Кол. віце-президент Фундації Допомоги Дітям Чорнобилля (куплення машини для знаходження щитолозної залози для дітей, які постраждали внаслідок чорнобильської катастрофи); брала участь та організувала Мельборнський відділ.

МАЙКОВСЬКИЙ Володимир, гром.-політ. діяч у Сідней, диригент хорів.

МАЙКОВСЬКА Олександра, учителька, діячка в гром.-культурному житті в Сідней, добродій «ВД».

МАЙНО Микола, голова УГ Кабраматта-Ферфілд.

МАЙОРЕНКО Тетяна, добродійка «ВД» в Перті.

МАЙОРЧАК Ярослав, добродій «ВД» в Сідней.

МАЙСТРЕНКО Андрій, церк.-гром. діяч, був. гол. Пласт-приятю в Аделаїді.
Дружина Людмила, діти: Алла, Петро і Марко. Помер 24.3.1999 р.

МАЙСТРЕНКО Алла (д-р), член Управи УГ АСТ.

МАЙСТРЕНКО Петро, лектор математики в Армідейл ун., добродій «ВД».

МАКОВІЙЧУК Дмитро, чл. Імпрез. Ком. УГ Кабраматта-Ферфілд.

МАКОГОН Мирон (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

МАКСИМЕНКО М., співосновник УГ Сідней.

МАКСИМЕЦЬ М., добродій «ВД».

МАКСИМЕЦЬ Кароліна (MAKSYMEC KAROLINA). Нар. 4.11.1924 р. в Австрії. До Австралії приїхала в 1951 р. Одружена з Федіром Максимцем. Працювала медичною сестрою. Приналежна до Української Католицької Церкви. Разом з чоловіком жертвна на національно-українські потреби. Померла 27.4.1995.

МАКСИМЕЦЬ ФЕДІР (MAKSYMEC FEDIR). Нар. 22.6.1922 в с. Сеневідсько Вижне, р-н. Сколе, Львівська обл. УКЦ. До Австралії приїхав 1.5.1949, поселився в Сідней. Був одружений, дружина Кароліна, два сини: Богдан і Ярослав народжені в Німеччині. Середня освіта: працював кухарем (закінчив кухар. коледж). Член УКЦеркви, Товариства Старших Громадян, був членом-хористом Укр. нац. хору «Боян». Жертводавець на українські загальнонаціональні і церковні потреби. Дружина померла 27.4.1995, похована в Сідней.

МАКСИМИШИН Людмила, актор, декляматор, гром. діячка. Нар. 28.1.1923 в Ілеську на Сибірі, до Австралії приїхала в 1949, поселилася в Мельборні, чл. Театру ім. Л. Курбаса.

МАКСИМОВИЧ Михайло, активний в церк.-гром. житті в Джілонгу (Вікторія).

МАКСИМОВИЧ Стефанія, нар. 15.5.1924 в с. Говосілка, Терноп. обл. Активна в церк. і сусп.-гром. житті в Джілонгу (Вікторія). Померла 19.10.1997 р.

МАКСИМЧУК Андрій, активний член укр. спільноти в Сідней, фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

МАКСИМЧУК Василь, в 1955 р. загинув у Сідней внаслідок нещасного випадку.

МАЛАНЧИН Іван (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

МАЛАНЧИН Михайло (Вік.), добродій ФУСА-КУА і «ВД».

МАЛАНЮК Зеня, учителька УШ в Лідкомбі.

МАЛАНЮК А., чл. укр. спільноти у Вік., добродій «ВД».

МАЛАШЕВСЬКИЙ Я., активний член УКЦ в Брізбені.

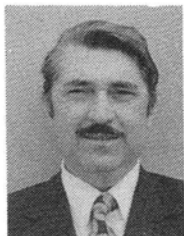
МАЛЕТИН МИХАЙЛО (MALETYN MYCHAJLO). Нар. 5.10.1921 в с. Раків (Зах. Україна). Католик. До Австралії приїхав у серпні 1949. Одружений з Катериною Стефанів. Діти: Анна і Маруся. За фахом слюсар і металогартівник. Брав участь при будові Громадського Дому в Перті, був головою і актором драмгуртка, співав у хорі «Бандура» та церковному. Разом з дружиною брав участь у громадському й церковному житті (4 каденції був головою Братства), 10 років був скарбником спортивного клубу копаного м'яча «Київ».

МАЛЕТИН КАТЕРИНА (MALETYN KATERYNA) (дів. Стефанів). Нар. 26.1.1924 в Угринові (Зах. Україна). Католичка. Одружена з Михайлом Малетином. Діти: Анна і Маруся. До Австралії приїхала в серпні 1949. Разом з чоловіком брала активну участь у громадському, церковному і мистецькому житті Західньої Австралії у Перті.

МАЛЕЦЬКА Галина, член Управи УГ АСТ.

МАЛЕЦЬКИЙ Іван, інж.-економіст, гром-пол. і церк. діяч у Канберрі. Нар. 12.4.1920 на Тернопільщині. До Австралії приїхав в 1949. Голова УГ АСТ, чл. НТША, ІУД УНА.

МАЛИМОНЕНКО ОЛЕКСАНДЕР ЯКОВИЧ (MALIMONENKO Alexander). Нар. 11.7.1917 на Полтавщині. Православний. Дружина Ольга Йосипівна (з дому Черкавська). Син Юрій (будівельник), донька Леся Аббінга (вчителька). Вища агрономічна освіта (B. Agr. Sci), працював за фахом при «Vic. Institute of Horticulture» як дослідник садівництва. Деякі праці були друковані в Австралії та Америці. Бере активну участь в церковному і громадському житті та Укр. Вільному Козацтві.

МАЛИМОНЕНКО ОЛЬГА ЙОСИПІВНА з дому Черкавська (MALIMONENKO OLGA). Нар. 2.7.1923 на Волині. Православна. Син Юрій, донька Леся Abbinga. Середня освіта, вчилась в укр. гімназії в Луцьку та закінчила курси гербалистики. На початку поселення в Шепертоні організувала й провадила школу української мови для 14 дітей. Пропагувала українську культуру серед місцевого населення.

МАЛИНКА Ольга, кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

МАЛИНИЧ Іван, гром.-кооп. діяч в Сіднеї.

МАЛИНИЧ Марійка, активна чл. укр спільноти в Сіднеї.

МАЛИНКІВ Ірка, кол. акторка-аматорка у Вікторії.

МАЛИНОВСЬКА ГАЛИНА (MALYNOWSKA HALYNA) (діво-че — Синюк). Нар. 20.4.1921 в с. Застав'ї, Корецький р-н, Рівенська обл. Православна. Вчилась в укр. гімназії ім. Пекарського в Рівному. До Австралії приїхала в 1949 р. з чоловіком Петром Малиновським і донькою Богданкою. Померла 21.6.1995. Жила з родиною в Ст. Албансі, 22 роки працювала контролером в ICI (Deer Park, Vic.). Член УГВ, кооп. «Дністер», довголітня секретарка управи Союзу

Українок в Австралії, прихильниця Пласту, добродійка ДоФУС, жертвувала на будову православної церкви в Ессендоні, на Пласт та інші укр. цілі. Була любителем укр. пісні (її чоловік проспівав 45 років у хорі «Чайка»), посилала доньку Богданну до укр. школи.

МАЛИНОВСЬКА Б., відома чл. укр. спільноти в Мельборні.

МАЛИНОВСЬКИЙ Петро, добродій «ВД».

МАЛИНЯК Теодор, активний чл. УГ в Нортгамі.

МАЛИШ-ФЕДОРЕЦЬ Марія, акторка, нар. 20.1.1895 на Чернігівщині, померла у Мельборні 1960. До Австралії приїхала з чоловіком артистом Іваном в 1951, поселилась в Мельборні. Разом з чоловіком виступала на концертах, член Театру ім. Л. Курбаса.

МАЛКЕВИЧ М. (ЗА), добродій «ВД».

МАЛЬКІВ Зіновія (НПВ), добродій «ВД».

МАМЧАК Іванна, сусп.-гром. діячка, учителька в Сідней і Мельборні.

МАМЧАК Ольга, учителька УШ в Бенкставні і в Лідкомбі.

МАМЧИЧ Г., добродій «ВД» у Вік.

МАМЧУК Михайло, жертвний чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

МАМЧУК Степан (д-р медицини), чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

МАМЧУК С. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

МАНДИЧЕВСЬКИЙ ВОЛОДИМИР ЕВГЕН (MANDYCZEWSKY VLADYMYR). Нар. 19.4.1910, с. Налуже, пов. Тереховля, Галичина. Помер 4.4.1988 р., Перт, З.А. Греко-католик (великий прихильник Патріярхату). До Австралії приїхав в липні 1949. Одружений з Наталією з дому Товсто'ят, три сини: Роман, Олександр, Андрій. Правник-суддя, зак. Львівський унів. 1932 р., а судейські іспити 1936 р. Працював як судовий асесор у Польщі. Після 2 світ. війни — нотар на Підляшші й голова Укр. Доп. Комітету; займав-

ся громадською діяльністю від студентських часів. Емігрував до Австрії в 1944 р., а звідтам до амер. зони зах. Німеччини, де в таборах займав вищі пости в УНРРА й ІРО. Одночасно був Правним Дорадником для Центр. Представництва Укр. Еміграції. До Австралії приїхав у 1949 р. Поселився в Нортгамі, ЗА, а в 1964 р. переїхав до Перту. Відробив 2-річний контракт як учитель англ. мови для переселенців. Працював держ. урядником у відділі водного господарства, а згодом у міністерстві с/г ЗА. Розгорнув продуктивну гром. діяльність, присвячуючи спеціальну увагу зовн. зв'язкам. Постійно вчив в укр. школах (в Перті 12 р.). Був головою УГЗА (1967-71), членом її управи (заст. голови, зовн. зв'язки) і почесним чл. від 1971 р. Став засновником, координатором і диктором Укр. Радіопрограм 12 років. Інструктор укр-ва для старшої молоді й СУМУ, їх опікун, дорадник, член Культ.-Осв. Ради при УГЗА, генер. суддя УВКозацтва, член Т-ва Спр. Держ. Центрові УНР і його голова 5 р., ЗА (одержав нагороду — грамоту від УНР в екзилі вже по смерті 1992 р.) Голова Буд. К-ту Укр. Спорт Т-ва «Київ». Меценат ФУСА-КУА. Організатор збірки фондів на Енцикл. Укр-ва НТШ в З.А. Дописувач до англ. і укр. преси. Представник від УГ в етнічному Радіо-Комітеті ЗА, член його езекутиви; виконував обов'язки президента футб. асоціації ЗА 4 роки.

МАНДИЧЕВСЬКА НАТАЛІЯ (MANDYCZEWSKY NATALIA), гром.-сусп. діячка, співосновниця жін. організації в Нортгамі (голова). У Перті голова Відділу ім. О. Теліги, вчителька РШ, диктор радіопересилань, хористка гром. і церк. хорів, чл. сестрицтва УАПЦ, членка-прих. СУМ, писанкарка тощо. Разом з чоловіком Володимиром меценат ФУСА-КУА.

МАНДИЧЕВСЬКИЙ Андрій, сумівець, культ.-гром. діяч у ЗА.

МАНН М., активний член УГ ЗА.

МАНЬКО Іван, свящ. УАПЦ, церк.-гром. діяч. Нар. 26.1.1901, поселився в Сідней, помер 9.6.1977, настоятель церкви Св. Афанасія в Гренвілі, диригент церковного хору, голова Консисторії УАПЦ.

МАНДРИК МИРОСЛАВ (MANDRYK MYROSLAW). Нар. 31.19.1910 р. в Довголіття (Буковина, Україна). Православний. До Австралії приїхав у червні 1948 р. Перша дружина Лідія померла в 1977 р. в Канберрі. Син Іван нар. в 1949 р. в Канберрі. Одружений вдруге з Надією (дів. Вовк). По професії інженер-агроном (диплом університету в Яссах, Румунія). Основоположник Машино-рільничої школи для укр. переселенців (DP) в Німеччині. Працював окружним агрономом на Буковині і в Галичині. Основоположник Укр.

Громади та укр. недільної школи в Канберрі, брав участь в громадському і церковному житті, дійсний член НТШ, науковець в Держ. Науковому Інституті (C.S.I.R.O.) в Канберрі. Автор і співавтор 30 наукових праць англ. мовою. Член Т-ва Старших Громадян у Канберрі.

МАРВАН Іржі, проф.-лінгвіст, голова відділу славистики в унів. ім. Монаша, викладач на курсах україністики під пров. проф. Я. Рудницького. Нар. 28.1.1936 в Празі, до Австралії приїхав 1973 року, поселився в Мельборні, сприяв заснуванню укр. лекторату в Монаш університеті.

МАРЕНІН Маріан, пластовий діяч у Сідней (виїхав з родиною до США).

МАРЕНІН Марія (Сідней), діячка Союзу Українок Австралії (виїхала до США).

МАРЕНІН Юрко, пластун в Сідней, кольп. «ВД», виїхав до США.

МАРИНОВСЬКИЙ Стефан, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

МАРКЕВИЧ Андрій, фундатор «ВД».

МАРКЕВИЧ СТЕФАН (MARKEWYCZ STEFAN). Син Параскевії і Василя. Нар. 8.7.1922 р. в с. Німстів (Любачів). Греко-католик. До Австралії приїхав з Польщі 1958 року. Одружений з Дарією (бездітні). Робітник (6 клас Рідної школи). Член Станиці Вояків УПА. Брав участь у Визвольній Боротьбі в рядах Української Повстанської Армії в відділі Калиновича. Після розв'язання сотні втік до зах. Польщі, а відтак виїхав до Австралії. Добродій «ВД».

МАРКЕВИЧ МАРІЯ (MARKEWYCZ MARIA). До Австралії приїхала 1959 року з Польщі. Укр. Католик. Одружена з Стефаном (бездітні). Підтримує українське організоване життя.

МАРКЕТТИ-ДОБРЯНСЬКА МАРИЙКА (MARCHETTI-DOBRIANSKI MARIE). Нар. 3.9.1946 р. в Німеччині. Католичка. До Австралії (Сідней) приїхала 19.10.1949 року. Одружена з Флавієм. Діти: Александра, Оріяна. Професія: Medical Technologist-Virologist (вища освіта). Належала до танц. групи Ніни Денисенко. Закінчила укр. школу у Меррілендсі, кол. член Спільки Укр. Молоді та хору «Боян», а останньо хору ім. В. Івасюка.

МАРКО К., членка СУ ЗА, писанкарка, вишивальниця.

МАРКО М., активний член УГ ЗА.

МАРОЧКОВИЧ Д., чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

МАРОЧКОВИЧ Ольга, ч. Управи СУ ім. Н. Кобринської в Кабраматті.

МАРТИН Михайло, директор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

МАРТИНЕЦЬ Іван, активний член УКЦ в Брізбені.

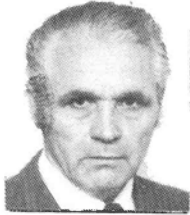
МАРТИНЧУК Степан (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

МАРТИНЮК Іван (НПВ, Вік.), співак-соліст, фундатор ФУСА-КУА.

МАРТИНЮК Ілько, кол. співак-соліст у Сіднеї.

МАРУНЧАК В. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

МАРУНЧАК Степан, добродій «ВД» в Сіднеї.

МАРУШЕЧКО ВАСИЛЬ (MARSZECZKO WASYL). Нар. 1922 р. в с. Коріниця, Ярославщина. Укр. католик. Одружений. Дружина Меланія. Діти: Василько (помер), Соня, Петро. Внуки: Володимир, Тарас, Левко. Фахівець по металу і дереву. Доробок в церквах: алюмінійовий Іконостас — Тетрапот та Пам'ятник отця Петра шамбеляна Дячишина (Лідкомб); алюмінійові хрести на церкву у Квінбісні; Престіл для церкви у Воллонгонзі та інше. Був організатором і реалізатором будови Громадського Дому в Кабра-

матті, відпрацювавши 2011 годин, одночасно будучи 4 роки головою управи та 18 років її членом. Довголітній член управи Об'єднання Українських Громад НПВелсу та її архівар, зібравши докладні дані зокрема про українців Української Громади Кабраматта-Ферфілд, ведучи зразкову архівну книгу. Член церковного та громадського хорів, меценат ФУСА-КУА та часопису «Вільна Думка», фундатор Дому Української Молоді та щедрий жертводавець на різні українські потреби. За зразкову жертвовну громадську працю отримав відзнаку 1-ої класи — найвищу нагороду від громадської Централі — Союзу Українських Організацій Австралії.

МАРУШЕЧКО МЕЛАНІЯ (з роду СОЛОВІЙ) (MELANIA MARSZECZKO). Нар. в с. Хідновичі, біля Перемишля. Укр. католичка. Одружена. Діти: Василько (помер), Соня, Петро. Внуки: Володимир, Тарас, Левко. Добра вишивальниця. Доробок: у церкві в Лідкомбі і навіть в Римі. Співосновниця Союзу Українок в Коврі. Активна і жертвна членка Союзу Українок ім. Наталії Кобринської та Української Громади в Кабраматті-Ферфілді.

МАРУШЕЧКО СОНЯ (MARSZECZKO SONIA). Нар. 29.3.1947 року в місті Грац в Австрії. До Австралії приїхала в 1949 році. Закінчила укр. школу в Кабраматті. Кол. членка молодечої організації СУМ. Середня освіта, учителька за фахом, зацікавлена мистецтвом, малює картини.

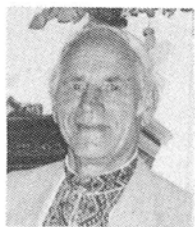

МАРУШЕЧКО ВАСИЛЬКО (MARSZECZKO WASYLKO). Нар. 19.3.1956 року в Кабраматті. Помер 15.12.1972. Закінчив Українську Школу в Кабраматті. Був активним членом Спілки Української Молоді та прислужувався при укр. катол. церкві в Лідкомбі. Посмертний меценат ФУСА-КУА. З великим жалем чисельна українська спільнота в Сіднеї передчасно відправила на вічний спочинок у 1972 році надійного українського юнака.

МАРУШЕЧКО ПЕТРО (MARSZECZKO PETRO). Нар. 6.9.1963 року в Кабраматті, де й закінчив українську школу. Середня освіта. Був членом Спілки Української Молоді та прислужувався при УКЦеркві св. Андрія в Лідкомбі. Проживає в Західній Австралії. Одружений з Доною.

МАРЧАК А., активний член УГ ЗА.

МАСЕНДИЧ ІЛЛЯ (MASENDYCH ILKO). Нар. 20.9.1921 р. в с. Плав'я, Сколівський р-н, Львівська обл. До Австралії приїхав 15.10.1949. Одружений. Діти: Михайло, Петро, Павло і Анна. Фах: фіттер. 8 років був орг. реф Укр. Громади в Ардрі (Вік.). 1958-1971 — культ-осв. реф. та один рік голова Батьк. Комітету в Ардрі; 37 років збірщик при Катедрі УКЦ. Допомогавав будувати парафіяльні будинки, монастир, громадський дім і приміщення для школи в Ардрі.

МАСЛІЙ Григорій і Анна — активні члени УГ ЗА.

МАСЛО Степан, свящ. УКЦ. Нар. 26.1.1904 в с. Соколя, пов. Кам. Струмилова. До Австралії приїхав з Канади в 1955, душпастирював у Ньюкастелі і Брізбені. Помер несподівано під час подорожі 1967.

МАСЛЮК Мирон (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

МАСЛЮК Зіна, чл Комбатантів, гром. і театральна діячка в Сіднеї.

МАСЛЮК Григорій, режисер-актор, культ. діяч у Сіднеї.

МАСЛЯК ЯРОСЛАВ (MASLAK JAROSLAW). Нар. 14.2.1909 р. в м. Бережани. Помер в 1996 р. До Австралії приїхав в 1949 р. Дружина Ірина, донька Дарка, син Роман. Вища освіта (магістер права), літератор, драматург легкого жанру («Веселий Львів»), музиколог, освітній і церковний діяч. Основник «Летючої Естради» в Сіднеї. Пластун, націоналіст, в'язень польських тюрем «Бережи Картузької», Бригідок. На еміграції працював в укр. шкільництві, член НТШ, член Об'єднання письменників «Слово». Писав файлетони під псевдом «Грицько Волокита». Голова УШРади в НПВ, голова ОУКОА і керівник Братської Школи св. Андрія. Довголітній, співробітник і член редколегії «ВД» та Альманаха укр. життя в Австралії, співпрацював також з іншими укр. часописами і журналами в краю й на еміграції.

МАСЛЯК Роман, член укр. спільноти в Сіднеї.

МАТВІЄНКО Л., чл. драмгуртка УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

МАТВІЄНКО Ольга, учителька, чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

МАТВІСІК Іван, чл. Управи УГ Мерриллендс (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

МАТВІСІК М., чл Управи Союзу Українок в Мерриллендсі.

МАТІЮК МИКОЛА (MATIUK MYKOLA). Нар. 24.11.1910 р. в с. Луг (Делятин), Івано-Франківської обл. Помер 18.4.1994 р. в Сіднеї, похований в Україні. Греко-католик. До Австралії приїхав 8.7.1949 р. Дружина — Олена; син — Іван; невістка — Анна; внуки — Іван, Мар'яна, Василь; правнучка Віталія — проживають в Україні. Внуки Микола, Ліля та правнуки — Олекса, Соломія — проживають в Австралії. Робітник. Меценат ФУСА-КУА, фундатор Дому Укр. Молоді в Лідкомбі та ЛВУ.

МАТІЯШ А., чл. Управи СУ ЗА, хористка гром. і церк. хорів, чл. Сестрицтва УКЦ в Перті.

МАТІЯШ ВАСИЛЬ (MATIASH WASYL). Нар. 26.8.1911 в с. Павелче, Станіславів. До Австралії приїхав в 1949. Був одружений з піаністкою Ерною фон Джованеллі. Вища богословська і музична освіта. Музиколог, співак-соліст, диригент Хору «Боян» і основник Хору «Юний Боян», диригент Церк. Хору св. Андрія; голова ОУКОА 1982-89 рр. Видав грам. платівки Хору «Боян» і власні: «Співаночки мої» і ін. Похований на Руквуді.

МАТІЯШ ВАСИЛЬ (MATIASZ WASYL). Нар. 24.1.1923 р. в с. Орхівчик, район Броди, Львівська обл. Укр. греко-католик. До Австралії приїхав 15.3.1949. Одружений з Анною (дів. Стефюк). В Перті (З.А.) був головою Братства, АБН. орг. реф. Укр. Громади, СУМ (кольпортер), співав у громадському і церковному хорах, будував гром. дім, працював при церк. будові, виступав в різних ролях драм. гуртка. Муж довір'я при УКЦеркві та Нар. Домі, член-основник кооперативи «Калина». Політ. діяч в організаціях АБН та

УАП. Член Австрал. Демократичної Партії. У 1988 році переїхав з дружиною до Аделаїди, де продовжує активну діяльність в громадських і політичних організаціях та в СУМі.

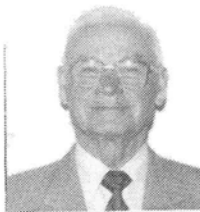

МАТІЯШ АННА (по-батькові Мартинівна Стефюк) (MATIASZ ANNA). Нар. 2.11.1924 р. в с. Рижнів, повіт Косів, Івано-Франківська обл. Укр. греко-католик. віровизнання. До Австралії приїхала 23.8.1949 р. Одружена з Василем Матіяшем. За професією медсестра. В Перті (Західня Австралія) член управи Сестрицтва та Союзу Українок. Співала в громадському та церковному хорах. Переїхавши з чоловіком в 1988 році до Аделаїди, продовжувала активну працю у громадсько-суспільному житті.

МАТІЯШ-ДОРНЯК СОФІЯ (MATIASZ-DORNIAC SOPHIA). Нар. 27.6.1950 р. в Західній Австралії. Укр. греко-католик. віровизнання. Одружена з Богданом Дорняком. Освіта: бакалавр університету Зах. Австралії, вчила в середній школі. Одержала нагороду «Rotary International» на продовження студії в Єзувійському університеті (Філіппіни), які закінчила зі ступенем магістра антропології, діставши дальшу нагороду «Ford Foundation. Докторат отримала в Едмонтоні (Канада) на тему: Укр. католицькі парафії.

Викладала педагогію в університеті. В Перті активна в СУМі (довголітня секретарка), в Обнові, вчила в укр. школі. Виїхавши до Аделаїди, студіювала політичну адміністрацію й адміністрацію підприємств. Урядовець-наглядач високого ступеня (Policy Adviser Health Ministry) в міністерстві здоров'я. В Аделаїді допомогла разом з чоловіком побудувати гостель для старших громадян св. Анни, діставши нагороду Best Practice федерального уряду. Опублікувала різні статті на українські й етнічні теми.

МАТІЯШ ОСТАП (MATIASZ OSTAP), син Миколи й Анни (Шуляр). Нар. 3.10.1915 р. в с. Павелче (Павлівка). Укр. гр.-католик. До Австралії (до таб. Батгурсту) приїхав 23.3.1949. Одружений. В Україні дочка Лідія, син Євген, 4 внуки й 7 правнуків. Жінка померла 1966 р. Вдруге одруж. в Австралії. Закінчив торг. й коопер. курси. В австрал. житті завідувач кантиною. В Україні провідник гуртка «Лис» 45-го Пластового Куреня ім. кн. Святослава Зав. в Павелчі. Член ОУН. Справник руханкового Т-ва «Со-кіл», активіст «Дешевої книжки». В Німеччині — реф. постачання в трьох таборках ДП та працював в мережі опіки над втікачами-українцями. В Австралії до пенсійного віку працював у транспорті. Був головою Кр. Управи СУМу, членом АБН, секретарем та орг. реф. і членом Контр. Комісії Укр. Гром. Вікторії, фін. реф. ОУКОА, членом Дирекції кооп. «Дністер» (16 р.), членом-основником і членом Дирекції кооп. «Поступ» (13 р.), членом-основником і секретарем Ради Укр. Кооператив Австралії (13 р.), член спорт. Т-ва «Леви».

Отримав 4 Почесні Грамоти. Поч. член УГВ, поч. член придбання Укр. Нар. Дому в Мельборні, поч. кол. Т-ва «Леви», жертводавець на укр. потреби (ДоФУС тощо). В 1973 р. одружився вдруге — з вдовою Марією Сулима. В 1990 втратив слух і змушений був відійти від активного життя.

МАТІЯШ МАРІЯ (дів. Іськів) (MATIASZ MARIA). Нар. 22.2.1914 р. в с. Більче-Болоня (Львівщина). Укр. греко-католичка. До Австралії приїхала в 1949 р. Одружена, бездітна. Закінчила 5 клас. Спочатку жила в Армідайл (НПВ), а після одруження з Остапом Матіяшем допомагала чоловікові виконувати різні громадські обов'язки. Її найбільша мета-мрія — відвідати рідну Неньку-Україну та свою і чоловікову родину на рідних землях — здійснилася. Побувала в Каневі, Києві, Запоріжжі, Одесі й інших містах України.

МАТІЯШЕВСЬКИЙ В., активний чл. укр. спільноти в Аделаїді.

МАТКОВСЬКИЙ Іван, чл. укр. спільноти у Вік., добродій «ВД».

МАТУЛА Михайло, гром. діяч УГ Окслей, Квінсл.

МАЦАК Андрій, меценат ФУСА-КУА, жертковний член укр. спільноти в Сіднеї, добродій «ВД».

МАЦАЛИК Геня, успішна учениця УШ в Бенкставні.

МАЦІБУРКО ВАСИЛЬ (MACIBURKO Wasyl). Нар. 28.8.1922 року в м. Долина, Івано-Франківської обл. До Австралії приїхав 24.1.1949 р. Помер 12.11.1995 р. в Джілонгу. Укр. католик. Одружений. Дружина — Антоніна. Два сини: Тарас-Ігор, Богдан. В Австралії 37 років працював нагляд-дачем («супервайзером») на фабриці Форда, студіював інженерію в Gordon Institute. Перший передплатник «ВД», перший член УГВікторії в Джілонгу, виконував різні громадські обов'язки в УГ, Пласт-Прияті, при будові оселі

«Сокіл» та при УКЦеркві Св. Покрови в Джілонгу. Член спів.-драматичного гуртка.

МАЦІБУРКО АНТОНІНА ПАВЛІВНА (MACIBURKO Antoina). Дівоче — Паніжина). Нар. 15.8.1925 р. в Черкасах (Україна). Одружена. Чоловік бл. п. Василь. Діти: Тарас-Ігор, Богдан. До Австралії приїхала 24.1.1949 р. Середня освіта, медична сестра. Членка УГВ від 1952 р., членка СУ від 1964 р. (10 років голова і 10 р. секретарка). Виконувала багатогранну суспільно-громадську та культ.-освітню працю в Джілонгу (зокрема на зовнішньому відтинку), учителька РШ ім. І. Франка в

Джілонгу, одна з видатніших українських жінок у Вікторії. Спонсор-фундатор книги ЕДУА.

МАЦІБУРКО Тарас, пл. діяч (Вік.).

МАЦІБУРКО Богдан, активний в укр. житті.

МАЦЮК Іван, жертковний чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

МАЦЮК А., чл. Управи Союзу Українок в Сефтоні.

МАЦЬКІВ Богдан, активний чл. укр. спільноти в Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА і «ВД».

МАЦЬКІВ Ігор., чл. Станиці ІУД УНА в Сіднеї.

МАЦЬКІВ Теодор (проф., Німеччина), гість-професор історії і добродій ФУСА-КУА.

МАШТАЛІР Людмила, активна пластунка в Брізбені.

МАЮК Петро, активний член УГ ЗА.

МЕДВІДЬ СТЕФАН (MEDWID STEFAN). Нар. 20.2.1928 р. в с. Довжиця, Лемківщина. До Австралії приїхав у 1950 р. Одружений з Юлією (дівоче Крисина). Діти: Анна, Дарія. Народня освіта. Збірщик на будову УКЦеркви в Лідкомбі, православної та гр.-католицької церков на Лемківщині в Команчі. Активний член УПА в 1946-47 роках на Лемківщині (сотня Бродича). Учасник Рейду на Захід. Член Станиці УПА в Сіднеї.

МЕДВІДЬ ЮЛІЯ (дівоче КРИСИНА) (MEDWID JULIA). Нар. 16.11.1939 р. в Команча на Лемківщині. Укр.-катол. До Австралії (Сідней) приїхала в 1961 році. Освіта: народня школа. Одружена зі Стефаном. Діти: Анна, Дарія.

МЕДВІДЬ Кирило, сусп.-гром. діяч, активний член УГ ЗА.

МЕДВІДЬ М., членка СУ ЗА та Сестрицтва УАПЦ в Перті.

МЕДИНСЬКИЙ Михайло (інж.), чл. Укр. Клубу-Гольфу в Сіднеї, разом з дружиною Марією меценат ФУСА-КУА.

МЕДИНСЬКА Марія, учителька УШ в Лідкомбі.

МЕДЯНИК М.Б. (д-р), фундатор «ВД».

МЕККОРМІК Маруся, гром.-церковна діячка в Брізбені.

МЕЛЕНЧУК ОСИП (MELENCZUK OSYP). Нар. 24.1.1922 р. в с. Корчин, район Сколе, Львівська обл., Україна. Укр. католик. Вдовець. Був одружений з Надією Поліщук у Німеччині в 1945 р. Приїхали з донькою до Австралії 15.1.1950 р. до таб. Батгурст. Доньки: Ірка і Дарка; зяті — Роман Вербенець і Василь Сенько; внуки — Наталка, Петро і Юстин. Освіта — середня та Technical College Certificate. По фаху: Steam Operator, Fitter, Fire Captain. 1946 року став членом Спілки Укр. Молоді в укр. таборі

Батгорн у Німеччині. В 1949 р. працював і грав деякі ролі в англ. фільмах, які накручували в Німеччині п.н. «Wooden Horse» і «Stalag Three». Виховував дітей і внуків (членів СУМу) на свідомих українців, які вивчили укр. мову. В Австралії працював 33 роки в оливній фірмі як Steam Operator-fitter, Fire Captain. Жертводавець на Укр. Нар. Доми в Редферні і Лідкомбі, фундатор УКЦ в Сіднеї, Дому Укр. Молоді, Сумівської оселі «Говерля», монастиря Сестер Василіянок, жертводавець на побудову церковних об'єктів при церкві Храму-пам'ятника 1000-ліття Хрищення Руси-України, меценат ФУСА-КУА. Активний член СУМ, УКТК, Укр. Сусп. Служби та Гуртка Пенсіонерів. Передплатник-добродій «ВД», передплатник «ЦіЖ» та інших часописів і журналів.

МЕЛЕНЧУК НАДЯ (дів. Поліщук) (MELENCZUK NADIA). Нар. 19.3.1924 р. в с. Передмирка, Лановецький р-н, Волинь, Україна. Одружена була з Осипом в 1945 р. в Німеччині. Приїхали разом з донькою до Австралії 15.1.1950 р. до Батгурсту. Померла 24.12.1996 р. Похована на цвинтарі Руквуд (Укр. катол. відділ). Доньки: Ірка і Дарка, зяті Роман Вербенець і Василь Сенько, внуки Наталка, Петро і Юстин. Освіта народня. Працювала в текстильних фабриках, також здібний фахівець рукодільних робіт.

Добра мати, виховувала дітей і внуків на свідомих українців. Активна і жертвна разом із чоловіком в українському громадсько-культурному, молодечому, суспільному і церковному житті, любила мистецтво. Була доброю дружиною і матір'ю, веселої і товариської вдачі.

**Мелешко Матвій і Таїса
(спонсори-добродії «ВД» та ЕДУА)**

МЕЛЕШКО-ВІРЛИК МАТВІЙ, професор, відзначений Хрестом Заслуги УПА, нар. 14.8.1911 в с. Коріниця, пов. Ярослав. Укр. держ. гімназію закінчив у Перемишлі 1931 року. В 1931-33 роках служив в польській армії, найперше в підхоронжівці, а згодом як старшина 61 полку піхоти у Бидгощі на Поморю. Два роки не приймали його до жодного університету і щойно в 1936 прийняли на студії фізичного виховання у Ягелонському університеті в Кракові, які закінчив напередодні 2-ї світ. війни. Як старшина польської армії мусів воювати, тобто відступати і щойно біля Люблина попав у німецький полон. Перебував за дротами у Таненбергу (Прусія), Лієнці (Австрія) і Люкенвальде біля Берліна. Звільнений на початку 1940 р. з полону, опинився у Кракові, де вступив у ряди ОУН. Незабаром Провід ОУН вислав його вишколювати українське військо на Грубешівщину. В Турковичах був організований місячний старшинський вишкіл, де Матвій Мелешко (пор. «Вірлик») викладав військову справу, готуючи 30 старшин для майбутньої укр. армії. По закінченні вишколу приїхав з Кракова для проведення іспитів Роман Шухевич, який гратулював за добре проведений вишкіл, а на закінчення сказав: «Ідіть в терен і вишколюйте дальші кадри». При кінці 1940 року Провід ОУН скерував Мелешка-Вірлика на педагогічну роботу в Холмську укр. гімназію, де вечорами навчав військової справи старшокласників. На початку німецько-сов. війни разом з підготовленими учнями-випускниками гімназії пішов у складі Похідних груп за Буг на Волинь. Спочатку проводив військові вишколи в Ковелі. Згодом став першим командиром укр. військової школи (340 осіб) ім. Є. Коновальця в Луцьку. З хвилиною арештів у Львові гестапо арештувало М. Мелешка й вивезло до тюрми «Монтелюпіх» у Кракові. У березні 1942 року його сестра Анна (одружена з Іваном Шумським), з ласки німецького урядовця-гестапівця, який тоді мешкав у її хаті, викупила Матвія з тюрми. Після 9-місячного приходу до здоров'я і відживлювання у сестри Анни почав учителювати в укр. гімназії у Ярославі аж до її закінчення з причини недалекого фронту. Побачивши сов. танки, пільними дорогами подався на захід. Був учителем укр. юнаків, які обслуговували протилетунську артилерію. Кінець війни застав його в місті Регенсбург, де став професором укр. гімназії. В 1949 виїхав до Америки, де працював у різних фабриках аж до емеритури в 1980 р. В 1978 р. одружився із вдовою Таїсою Осінською-Децик, допомагаючи порадами своєму племінникові Володимирові Шумському у його видавничо-редакторській діяльності та одночасно будучи увесь час у зв'язку з родиною Шумських на Рідних землях.

МЕЛЕШКО-ОСІНСЬКА-ДЕЦИК Таїса Наталія, нар. 15.10.1928 у Варшаві. Дочка Віктора (інженер) і Наталії (магістер природничих наук). Початкову освіту здобула у польській нар. школі (м. Влохи) та Рідній Школі у Варшаві. Евакуювалась під час війни до Австрії, пізніше до Німеччини, де здала матуру, а відтак поступила у Гайдельбергський університет на філологічний відділ. 1952 р. переїхала до США, працювала в асекураційній фірмі. Була членом Пласту, Союзу Українок. Вийшла заміж за Володимира Децика, який помер після 10-річного паралічу в 1978 році. З ним мала 5 дітей: Віктора, Юліяна, Уляну, Романа і Лідію. Мама Таїси Наталія, з роду Стефанів (Осінська — Чапленко). Брати матері Таїси: полк. Гнат Стефанів (оборонець Львова, похований в Регенсбурзі), Клим, посол до поль. сейму; Титул, суддя, дивізійник, помер у Лондоні; Зенон, історик, співпрацівник енциклопедії за редакцією В. Кубійовича. Баба Таїси, Марія Мартович, сестра письмен. Леся Мартовича. Батько, Віктор Осінський, дворянин, нар. в Лубнах (Полтавщина), інженер, петлюрівець. Таїса має дві молодші сестри: Анну Кравчук (почесна голова СУА) та Марію Полянську (голова СУА на округу Нью-Дзерзі). 17 січня 1983 р. Таїса одружилася з Матвієм Мелешком, своїм бувшим професором гімназії в Ярославі.

МЕЛЬНИК МИКОЛА (MELNYK MYKOLA). Нар. 27.11.1919 р. в селі Демла, Україна. Український Католик. До Австралії приїхав 15.1.1949 року. Одружений. Дружина Пелагія, дівоче — Гродецька, померла 1996 року. Діти: Петро, Степан і Богданна. Народня освіта, працював на залізниці. Член Укр. катол. парафії в Лідкомбі. Співав у церковних і громадських хорах в Україні та в Німеччині. Довголітній передплатник «ВД», жертводавець на церковній та громадській потреби. Був забраний до советської армії, попав у німецький полон і з ласки Божої залишився живий.

о. МЕЛЬНИК МИХАЙЛО (Father MELNYK MYCHAJLO). Нар. 13.12.1913 у Вінніпегу, Канада, в родині укр. піонерів. Середню школу закінчив у Торонті, а богословські студії в Лондоні (Онтаріо). Священиком став 16.6.1941, душпастирював у Саскачевані, а в 1946-1956 у Вінніпегу. Потім був секретарем Архиеп. В. Ладики. На заклик Митроп. М. Германюка зголосився до Австралії. 15 квітня 1959 виїхав з Канади. Спочатку працював у Мельборні, як адміністратор катедральної парафії. 1 вересня 1959 був іменований

Радником Ап. Екзарха. Після смерті о. П. Дячишина (4.8.1962) став парохом Сіднею, одержуючи і номінацію на Ген. Вікарія Ап. Екзарха. Протягом 5 років душпастирювання в Сіднеї сплатив велику суму боргу за будови церкви; закупив для парафії два доми; поставив іконостас у церкві св. Андрія; з Канади спровадив мистця-маляра Мирона Левицького для розмалювання церкви і приготував будову нового парафіяльного дому. Заопікувався Сестрами ЧСВВ, які приїхали з Аргентини. З нагоди 25-ліття священства 1966 Папа Павло VI назначив його своїм Домашнім Прелатом, а Ап. Екзарх Мужем Довір'я Ап. Екзархату в Австралії. Отець Мельник дуже любив дітей і молодь і до їх диспозиції віддавав усе, що мав у параф. домі. 12 липня 1967 несподівано о. Мельник помер у шпиталі в Авбурні. Похоронні відправи відбулися 14 і 15 липня. Очолив їх Владика І. Прашко. На похороні були присутні православні й австралійські священики та понад 1000 парафіян. Після обходу довкола церкви домовину перевезено до Канади, де він похований.

МЕЛЬНИК М., чл. Управи СУ НПВ.

МЕЛЬНИК Анна, добродійка «ВД» в Брізбені.

МЕЛЬНИКІВ Федір, інж.-будів., гром. діяч. Нар. 18.2.1895 в с. Паніка на Наддніпрянщині. Доцент УТГІ. До Австралії приїхав в 1949, поселився в Сіднеї. Голова ОУА, чл. т-ва Укр. Інженерів, надрукував у «ВД» програмову статтю про майбутнє поселення українців в Австралії. Помер 14.9.1967 в Сіднеї.

МЕЛЬНИЧЕНКО Петро (Кв.), меценат ФУСА-КУА.

МЕЛЬНИЧЕНКО Валентин, бухгалтер, кол. управитель кооп. «Карпати» в Сіднеї.

МЕЛЬНИЧЕНКО-МЕНЦІНСЬКА Оксана, музикантка, співробітник укр. радіо, учителька РШколи в Нобл Парку.

МЕЛЬНИЧЕНКО АНДРІЙ ВАЛЕНТИН (MELNYCHENKO ANDRE). Нар. 25.5.1967 в Мельборні, Австралія. Православний. Одружений з Олесею Гіммельрайх. Закінчив середню освіту. Студював Економію в La Trobe University та Marketing & Advertising at RMIT (Royal Melbourne Institute of Technology). Вивчав укр. мову на Лектораті ім. М. Зерова в Університеті ім. Монаша. Працював у підприємстві комерційної реклами. Тепер провадить власне підприємство Core Focus Marketing & Promotions Pty Ltd. Член філії Української Громади Вікторії в Нобл Парку.

МЕЛЬНИЧЕНКО ОЛЕСЯ ХРИСТИНА (MELNYCHENKO OLESIA) (дівоче — Гіммельрайх). Нар. 7.2.1969 р. в Мельборні (Австралія). Одружена з Андрієм Мельниченком. Професія: графік. Закінчила середню освіту. Студювала на курсах комп'ютерної графіки та Computer Science, Burwood College. Працює графіком у родинному підприємстві G. & H. Himmelreich Commercial Art. Закінчила Українську школу ім. Л. Українки та Матуральний курс у Нобл Парку, Вікторія. Танцювала в Ритмопластичній студії «Доріжка» артистки Ірини Залеської. Належала до Пласту та до австралійських Скавтів. Член Філії Укр. Громади Вікторії та Відділу Союзу Українок Вікторії ім. Л. Українки в Нобл Парку.

МЕЛЬНИЧУК Ф. і С. — активні члени УГ ЗА.

МЕЛЬНИЧУК-ПЕРЖИЛО — активна чл. УГ ЗА.

МЕНЦІНСЬКИЙ Роман, церк.-гром. і кооперативний діяч у Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА.

МЕНЦІНСЬКИЙ Зенон, гром.-церк. діяч в Сіднеї, диригент церк. хору, співробітник «ВД».

МЕНЦІНСЬКА Христина, учителька РШ, сусп.-гром. діяч.

МЕНЦІНСЬКА Марта, співачка-солістка в Сіднеї.

МЕНЦІНСЬКА Олександра, градуатка сідн. унів., пластунка.

МЕНЦІНСЬКИЙ ОСИП (MENCINSKY JOSEPH). Нар. 9.11.1901 р. в селі Новосільці Гневош, пов. Сянік. Українець-католик. До Австралії приїхав 9.8.1949 р. Помер 6.7.1978 р. в Перті, Зах. Австралія. Одружений, дружина Марія, дів. Маринович. Діти: Юрій-Богдан, Зірка-Єлисавета, Одарка-Олена. Закінчив Укр. гімназію в Перемишлі, медичні студії в Кенігсбергу, нострифікував у Кракові, мав лікарську практику в Перемишлі. Громадський діяч, довголітній голова Укр. громади З.А., в 1952 р. створив хор «Бандура», хор УКЦеркви, засновник і режисер драм. гуртка ім. Лесі Українки в Перті, активний в Союзі Гетьманців-Державників, Укр. Козацтві, ЛВУ, постійно у проводі СУМу, член австрал. організацій Good Neighbour Council і World Freedom League. Працював лікарем в Сухоставі біля Копичинець, в Лютовиськах і в Устриках Долішніх (Галичина). По приїзді до Австралії працював лікарем в перехідному таборі і-в Кандердін. В 1951 р. поселився в Перті і працював у ДіПі таборі в уряді Публічного Здоров'я (9 років поза пенсійний вік).

МЕНЦІНСЬКА МАРІЯ ІРЕНА, дів. Маринович (MENCINSKY MARIA, OAM). Нар. 22.12.1912 р. в Любелі біля Жовкви. Українка-католичка. До Австралії приїхала 9.8.1949 р. Одружена, троє дітей: Юрій-Богдан, Зірка-Єлисавета, Одарка-Олена. Закінчила середню освіту в Інституті для дівчат у Перемишлі і 2-річні студії в Пед-інституті (зрівняному з університетом). В 1944 р. емігрувала до Сілезії, потім перебувала в Айзенах (Німеччина). За працю серед української спільноти одержала медалью —

Орден Австралії OAM. В 1954-57 р. вела укр. школу в передмісті, а в 1958 р. створила Укр. Центр. Школу ім. Т. Шевченка в Перті і очолювала її з перервами до 1985 р., потім вчила у старших класах до кінця 1996 року. Була основницею Союзу Українок ЗА, була його головою в 1954-66 і знову від 1982 р. Член Управи Громади, а з 1979 р. реф. преси та інформації УГЗА. В 1969-89 рр. Виховниця СУМ, репрезентувала Союз Українок в Австрал. Жіночій Раді. Відійшла у вічність 1 .7.2000.

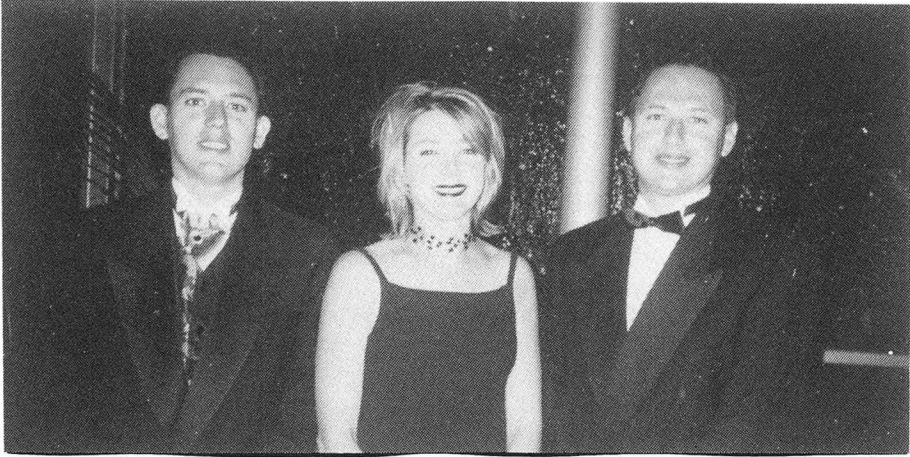
МЕНЦІНСЬКИЙ ЮРІЙ БОГДАН (MENCINSKY V. GEORGE). Нар. 10.6.1936 р. у Львові. Укр. католик. До Австралії приїхав з батьками в 1949 р. Одружений з Ольгою (дів. Гаврилів). Діти: Надя (зам. Шмігель), Тарас і Андрій. Вища освіта: фармацевт (З.А. Технол. Інститут). Власник кількох аптек в передмістях Сіднею та директор будів. компанії «Гонта». Як делегат молоді брав участь в Конференції про Багатокультурність у Канберрі, член Арех, згодом Lions. В 1956-1960 р.р. секретар осередку

СУМ в Перті та футб. клубу «Київ». Від 1964 р. активний в громадському і політичному житті Сіднею: член управи ОУГ (1966-8), голова ОУГ (1984-89), голова Комітету Будови Пам'ятника в Канберрі (у 50-річчя Голодомору в Україні), голова К-ту 1000-ліття Хрищення України. Від 1964 член багатьох управ Осередку СУМ в Сіднеї (в 1977-80 голова О-ку). Чільний член Організації Визвольного (пізніше Державницького) Фронту (ОУНр); брав участь у світових Антикомуністичних Конференціях в Манілі (Філіппіни) і Токіо. У 1970-1990 рр. представник в Раді Поневолених Націй НПВ. Від 1990 р. голова Ліги Вільної України в Сіднеї. В 1980-1984 заст. голови і реф. зовнішніх зв'язків СУОА, очолюючи акцію «Хочемо мати Ю. Шухевича в Австралії», солідаризуючись з Рухом спротиву в Україні в 60-70-х роках. Меценат-ФУСА-КУА (кол. директор), фундатор Дому Укр. Молоді, перший голова УКТКлубу в Лідкомбі, автор чисельних листів в укр. та австрал. часописах. Член кол. хору «Боян», потім ім. В. Івасюка. Заступник кошового Укр. Вільного Козацтва Австралії.

МЕНЦІНСЬКА ОЛЬГА (дів. Гаврилів) (MENCINSKA OLHA). Нар. 6.9.1946 р. в Dingolfing (Баварія, Німеччина). Укр. католичка. До Австралії приїхала в 1949 р. Одружена з Юрієм. Мати Наді, Тараса та Андрія. Студіювала індустр. хемію та працювала в бібліотеках австрал. державних шкіл, де організувала укр. участь у фестивалях. Кол. довголітня голова молодечої секції Відділу Союзу Українок ім. О. Басараб. Ініціаторка культ.-осв. імпрез. Виховниця в Осередку СУМ ім. ген. Т. Чупринки в Сіднеї.

МЕНЦІНСЬКА НАДЯ (MENCINSKY NADIA). Нар. в Сіднеї 19.10.1966. Активна сумівка. Закінчила Школу Укр-ва, студіювала «Медія» в університеті Макворі та здобула ступінь бакалявара (BA, Mass Comm.). Від 1988 по 1992 керівник Укр. Центр. Інформ. Служби в Сіднеї. Інструктор молодших дітей в Танц. групі СУМ — «Заграва». Працювала як Research Officer в Australian Broadcasting Tribunal. Від 1999 завідувач стандартами телевізійних програм в Austr. Broadcasting Authority. Кол. замужна з Петром Шмігелем — діти Тиміш (7 р.), Андрейка (5 р.), тепер одружена з Тім О'Кіф, консультантом у секторі «медія».

Тарас, Надя і Андрій Менцінські

МЕНЦІНСЬКИЙ ТАРАС (MENCINSKY TARAS). Нар. 16.1.1968 в Сіднеї. Активний сумівець, закінчив Школу Укр-ва, чл. Управ Осередку СУМ в Сіднеї, секретар Гольф клубу. Здобув професію інженера-хеміка в Сідн. унів. (B. Chem. Eng.) та ступінь Мастера Студій Оточення (Mast. Environment Science). Працював в Австралії і Каліфорнії інженером очищування водозбірників. Від 1996 — консультант для Технічного Відділу Sydney Water Board. Одружений з Наталкою (дів. Шимко); сини — Тома, Олександр.

МЕНЦІНСЬКИЙ АНДРІЙ (MENCINSKY ANDREW). Нар. 23.1.1969 в Сіднеї. Закінчив Школу Укр-ва. Активний сумівець, скарбник Управи Осередку СУМ в Сіднеї, чл. Гольф клубу. Здобув у Макворі унів. ступінь Бакаляра Економії (BЕс) та курс Комп'ютерських систем. Працював при тренуванні різних Computer Software Програм в Індонезії і Китаї. Тепер власник Інституту Тренування Працівників Інформ. Технології в Параматті. Одружений з Надією (дів. Яниш), адвокатом у ділянці комерційного права.

МЕРЕЖАНИЙ Марко, гром. і церк. діяч. Нар. 6.11.1906 в м. Любашівка на Одещині. Приїхав до Австралії в 1938 року. Основоположник УГ Квінсленду, перший диригент гром. хору, проповідник Укр. еванг. церкви в Брізбені. Помер у Брізбені 10.1.1983.

МЕРКЛЕ П., кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

МЕРКЛЕ МАРІЯ (MERKLE MARIA) (дівоче Голубович). Нар. 12.10.1912 р. в м. Кіцмань (Буковина). Укр. католичка. Приїхала до Австралії 1949 року. Одружена, дочка Ірена, внук Андрій. Освіта: mgr. філософії (Університет у Львові). Від 1935 року працювала учителькою історії в гімназії Сестер Василіянок в Яворові, а опісля в технічній школі до 1944 р. у Львові. До Австралії прибула в 1949 р. Членка (а відтак почесна членка) Союзу Українок П.А., членка УГПА, НТШ.; 5 років учителька історії в Укр. суб.

школі. В 1954 р. одержала Похвальну Грамоту СУОА.

МЕССЕЛЬ Григорій, професор-фізик Сідн. унів. Нар. 3.3.1922 в Канаді, укр. роду. Дорадник австрал. уряду, Командор Ордену Бріт. Імперії.

МИГАЛЬ Михайло (Вік.), меценат ФУСА-КУА.

МИГАЛЬ Михайло (Тас.), добродій ФУСА-КУА, фундатор «ВД».

МИГОВИЧ Олексій, член Управи УГ Тасманії.

МИГОВИЧ А. (Міямі, Кв.), добродій «ВД».

МИГОВИЧ Олекса (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ТИМОФІЙ (МІСЯЦЬ) МЕССАК

В Аделаїді (П.А.) 17.4.1998 помер один з укр. патріотів — мистець-художник Тимофій (Місяць) Мессак. Нар. 19.2.1916 в с. Семенівці Чернігівської обл. в селянській родині. В його батьків було 4 дітей, Тимофій наймолодший з них. Тяжкі часи пережила його матір, бо тато помер, коли Тимофій мав 4 роки. Під час розкулачування родину Мессака вигнали в Макіївку на Донбасі. Його шлях котився по багатьох частинах України. Хоч працював на різних роботах, але від дитячих років Тимофій любив малювати і його творчий ентузіазм до малювання підтримували друзі. Студював в Одесі, згодом переїхав до Москви, де продовжував студії в Академії Мистецтва, зацікавившись там з багатьма укр. студентами. Одним із його друзів був Григорій Никонович Логвин, тепер професор стародавнього укр. мистецтва в Києві, з яким зустрівся уже після проголошення Незалежності України в Києві. З розповіді проф. Логвина довідався, що із багатьох укр. знайомих студентів у Москві лише вони два залишились живими. Сам Тимофій Мессак був дружньою і щирою людиною, який завжди допомагав іншим у потребі і якого в Аделаїді ми всі цінили й шанували, як відданого сина України і її народу. А пройшов бл. п. Тимофій тернистий шлях, залишивши своїми ділами добру славу і його славне ім'я буде увіковічене не тільки в Австралії, а й в Україні, бо залишив він багато чудових картин для приватних любителів мистецтва як в Україні, так і в австралійських музеях.

Ми, українці, повинні бути горді, що у нашому народі є такі талановиті мистці як Тимофій Мессак, який також збагатив своїми унікальними художніми картинами й родину автора цієї статті. Зокрема слава про Тимофія (Місяця) Мессака буде збережена в Історичному Музеї у Києві, щоб наступні покоління в Україні знали про перших українських патріотів піонерів-художників в Австралії, який у своєму заповіті залишив своє майно, особливо свої картини для Історичного Музею Міста Києва. Крім цього його мистецькі твори прикрашають Свято-Михайлівський Храм УАПЦ в Аделаїді.

Отже ще одного вірного сина України прийняла Австралійська привітна земля. Тож, слава нашого земляка на чужій, не своїй, землі залишиться на віки-вічні! І хай Всевишній прийме у своє Царство оцю скромну, але не рабську душу.

*Михайло Гоян,
один із трасті бл. п. Т. М. Мессака. Аделаїда.*

Тимофій (Місяць) Мессак
Автопортрет

портрет Марії Гоян

портрет Михайла Гояна

МИК Микола, голова Станиці ІУД УНА в Сіднеї.

МИКИТА Анна-Марія (Нортон), нар. 23.9.1940 в Клер (ПА), австрал. письменниця й драматург, учителька. Авторка численних п'єс, особливо для молоді (написала п'єсу Border Country про проблеми молодого укр. імігранта, викладає драму в Інституті Технології ПА).

МИКИТА Іриней, викладач драми, культ. діяч. Нар. 11.10.1936 в Перемишлі. До Австралії прибув 1949, поселився в Аделаїді. Виховник Пласту і СУМу. Уряд ПА призначив його чл. багатьох комітетів у справі освіти, культури й мистецтва у зв'язку з політикою багатокультурности.

МИКИТЕНКО Дмитро (Вік.), сусп.-гром. діяч, голова УГ у Джілонгу, з дружиною Марією меценат ФУСА-КУА.

МИКИТЕНКО Марія (Вік.), сусп.-гром. діячка у Джілонгу, разом з чоловіком Дмитром меценат ФУСА-КУА.

МИКИТЕНКО Петро (Ньюкомб, Вік.), добродій «ВД».

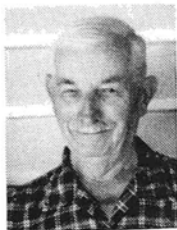
МИКИТИШИН В., активний член УКЦ в Брізбені.

МИКИТИШИН Степан, добродій «ВД» в Аделаїді.

МИКИТОВИЧ РОМАН, зоолог і гром. діяч. Нар. 15.7.1921 у Львові. До Австралії приїхав у 1949. Працював у Наук.-Пром. Дослідній Організації Коммонвелту, досліджував біологію дикого кролика та ендемічних австрал. тварин і птахів. Автор бл. 100 публікацій, доповідав на міжнар. наук. конференціях у США, Англії, Шотландії, Польщі, Голландії, Канаді, Півд. Африці, Фінляндії. Голова НТША, фундатор ФУСА-КУА.

МИКИТОВИЧ ЯРОСЛАВ (МУКУТОВУСН JAROSLAW). Нар. 22.11.1914 р. у Львові. Помер 13.4.1967 в Сіднеї. Приїхав до Австралії в травні 1949 р. Дружина бл. п. Евстахія, син Богодар. Середня освіта. Церковно-громадський діяч. Перший Голова Братства св. Андрія в Сіднеї і співосновник і Голова ОУКОА; диригент Церк. Хору св. Андрія; організатор різних імпрез, збірок і т.п., член Управи ОУГ НПВ і ін. організацій. Батько — б. хорунжий УГА; мати — діячка Союзу Українок, «Просвіти» і т.п. Пластун, похований на кладовищі Руквуд.

МИКИТЮК ЯРОСЛАВ (МУКУТИУК JAROSLAW). Нар. 25.5.1912 р. в Коломиї. Українець-католик. До Австралії приїхав 21.5.1949 р. Одружений, батько 4 дітей: Марти (зам. Семків) і трьох синів: Юрія, Андрія і Богдана Микитюків. Вища освіта, mgr. права (Львів 1933). Громадський діяч на рідних землях 1932-39, у Німеччині 1945-49 і в Австралії від 1949 року, довголітній голова Української Громади в Нортгамі, довголітній представник Кодусу на Австралію (1.1.1980-15.7.1995), член-основник Укр. Громади в Перті З.А., організатор укр. релігійного життя в Австралії 1950-1952. В Україні організатор «Січей» в 1941 р., переслідуваний більшовиками, член Ліги Укр. -політв'язнів.

МИКИТЮК ЛЮБОВ-МАРІЯ (дів. Костецька) (МУКУТИУК LUBOW). Нар. 27.11.1912 р. в Бучачі (Україна). Українка-католичка. До Австралії приїхала 21.11.1949 р. Одружена, мати 4 дітей: Марти (зам. Семків) і синів Юрія, Андрія і Богдана Микитюків. Середня освіта, 2 правничі іспити і торговельні курси, урядовець в Окружному Союзі кооператив в Станиславові, членка Союзу Українок перед війною, організатор Союзу Українок в Зах. Австралії і довголітня членка і голова Відділу Союзу Українок ім. Олени Кисілевської в Нортгамі, Зах. Австралія. Політично переслідувана за більшовиків і німців (1941 р.). Померла 26.12.1999.

МИКИТЮК БОГДАН (МУКУТІУК ВОHDAN). Нар. 4.12.1950 р. в Нортгемі (Зах. Австралія). Українець-католик, одружений, батько трьох дітей — Меліси, Христини і Кліма. Учитель — Bachelor of Arts, Diploma of Teaching, Master of Education. Довголітній громадський діяч і член управ Громади, СУМу і Укр. Кат. Парафії З.А. Голова СУМ Перт (1980-1988) і голова УКП Братства (1986-1989). Довголітній учитель, лектор університету, заст. директора школи. Дорадчий член зовн. зв'язків СУОА і голова Укр. Олімп. Комітету З.А. від 1996 р. Здобув чималі державні дотації на потреби укр. спільноти в Перті.

МИКИТЮК Василь і Ольга (НПВ), фундатори ФУСА-КУА.

МИКЛУХО-МАКЛАЙ МИКОЛА, визначний мандрівник, дослідник невідомих країн, природознавець, оборонець тубільних народів. Нар. 17.7.1846 на Житомирщині, помер 2.4.1988 у Петербурзі. Автор понад 160 праць з антропології та ін. галузей науки, етнограф населення Н. Гвінеї.

МИКОЛАЄНКО Федір, сусп.-гром. діяч, співробітник і добродій «ВД» у З.А.

МИРОН ІВАН (MYRON IVAN). Нар. 9.19.1920 в с. Винники, Сокальський р-н, Львівська обл. Католик. До Австралії приїхав 10.3.1949 р. Професійний робітник. Членство: Українська Громада, Кооп. «Карпати», Хор «Боян», меценат ФУСА, добродій «ВД». Спонсор-жертводавець ЕДУА.

МИРОНЕНКО Віра, гром. діячка в Сіднеї, добродій «ВД».

МИРОНЕНКО Терентій, громадський діяч в Сіднеї.

МИРОНЮК Микола, чл. Управи Комбатантів (ПА).

МИРОНЮК Петро, станичний пласту в ПА, добродій «ВД» в Аделаїді.

МИСАК Степан (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

МИХАЙЛЕНКО АНАТОЛІЙ ГРИГОРОВИЧ (МУКНАJЛЕНКО ANATOLIY). Нар. 22.4.1939 р. на хуторі Червоний Лан Максимівської сільради Карлівського р-ну Полтавської обл. Дружина Людмила, дів. Скочоляс, біолог, працювала в різних установах та міністерстві лісового господарства, тепер на пенсії. Дочка Оксана Михайленко-Гуцул журналістка, працює в «Робітничій газеті», син Роман за освітою журналіст, працює в правоохоронних органах, внук Толя — школяр. 1961 р. закінчив факультет журналістики Київського унів. ім. Т. Шевченка, працював у газетях «Київський комсомолець», «Молода гвардія», «Молода Україна», у в-ві «Молодь», завідував редакцією сучасної прози, був гол. редактором в-ва «Веселка», з 1984 по 1993 рік — гол. редактор журналу «Україна» та англомовного додатку «Ukraine». З 1993 р. — кор. «Вільної Думки» в Києві, перший кореспондент цієї газети в Україні, пізніше ще й представник ФУСА в Києві. Видав понад 20 книжок публіцистики, літературних записів, збірок оповідань та повістей, три романи. В останні 20 років головним творчим зацікавленням стало вивчення життя українців поза Україною. З цією метою побував у місцях поселення українців у Казахстані, Узбекистані, Тюменській області та за Полярним колом, на будівництві БАМу, на Камчатці, у Далекосхідній Україні — Зеленому Клину, в Канаді, Великобританії та Австралії. Результатом цих поїздок були численні публікації у пресі та в збірниках, за документальною розповіддю про українців Зеленого Клину був створений документальний телефільм, вийшли дві книжки про українців Канади, опубліковано серію нарисів та фотознімків про українців Великобританії. Двічі — до проголошення незалежності України і після проголошення

— на запрошення М. Гояна та П. Вакуленка з Аделаїди, П. Гріна з Канберри та інших, побував у Австралії. Ще за більшовицького режиму опублікував у тижневику «Україна» серію правдивих нарисів та власні фотознімки, які згодом вийшли окремою книжкою «Заки море перелечу». Упорядкував і вперше видав в Україні збірник віршів, оповідань та гуморесок українських письменників Австралії «Рідні голоси з далекого континенту». Цей збірник ілюстрований творами українських художників Австралії Т. Месака та С. Хвилі. Публікував в укр. пресі твори австралійських укр. письменників та статті про них — Зої Когут, В. Онуфрієнка, Д. Нитченка, П. Вакуленка, Г. Вишневого та інших. За художньою повістю «Обеліск» створено повнометражний художній телефільм «Довге відлуння». Член Спілки журналістів, член Спілки письменників, був головою ревізійної комісії Спілки письменників, лавреат журналістичної премії України, має звання «Заслужений журналіст України».

МИХАЙЛИШИН ЯРОСЛАВ (MYSHAJLYSZYN JAROSLAV). Нар. 22.4.1926 р. в Ужгороді, Україна. Батьки: Данило Михайлишин та Rosalie Sklenarova. До Австралії приїхав у травні 1949 р. Одружився з Надією Чубатою. Діти: Звенислава, Володимир і Ростислава. Школи: Народня школа в Радванці (тепер Ужгород), Українська реальна гімназія в Ржевницях-Модржанах (колишня Чехо-Словацьчина) та Ausburg (Німеччина, Український Технічно-господарський Інститут в Регенсбурзі (Німеччина) та University

of Adelaide (Австралія), де одержав ступінь Bachelor of Engineering (листопад 1955). Професійна праця: проектування доріг, мостів, портових споруд та індустріальних будівель в стейтах Південна Австралія та Вікторія. В громадському житті: член-засновник Української Студентської Громади Південної Австралії та її секретар, член та секретар Української Громади Південної Австралії, допомагав у проєктуванні та нагляданні над будовою Народнього Дому для УГПА, голова Батьківського Комітету при Українській недільній школі в Аделаїді, співзасновник та голова Українського Шахового Клубу в Аделаїді, член та секретар філії Української Громади Вікторії в Джілонгу, голова та почесний член Geelong Chess Club, член Української Громади Вікторії (нагороджений грамотою Фондатора Українського Народнього Дому), член-засновник Допомогового Фонду Українознавчих Студій при Українській Громаді Вікторії (нагороджений грамотою Добродія спільноти) і його довгочасний секретар та скарбник, скарбник Союзу Українських Організацій Австралії, скарбник та член Дирекції Національної Фундації СУОА, член Наукового Товариства ім. Шевченка та член Редакційної колегії 2-го тому книжки «Українці в Австралії». В 1997 р. очолював делегацію СУОА на II-му Всесвітньому Форумі Українців у Києві.

МИХАЙЛИШИН НАДІЯ (MYSHAJLYSZYN NADIA) (дів. Чубата). Нар. 19.12.1927 у Львові. Батьки: Дмитро Чубатий та Євгенія Чубата (Мединська). Нар. школа «Рідна школа ім. Т. Шевченка» у Львові, «Академічна гімназія» у Львові (клясичний відділ), яку у зв'язку з воєнними діями переведено до Криниці, матуральний іспит у таборі біженців Oberzen (Німеччина). Студіювала в УТГІ в Регенсбурзі та в Technische Hochschule в Дармштаті (Німеччина). В 1948 р. вийшла заміж за Ярослава Михайлишина. Діти: Звенислава-Ірена (індустр хемік), Володимир-Олександр (комп'ютер-прогр.), Діян-Ростислава (мікробіолог та вчитель природничих наук у середній школі). До Австралії (Аделаїди) приїхала 1949 р., де працювала у бюро фірми Філіпс до 1958 р., коли переїхала до Джілонгу, де 6 років була директором Укр. суб. школи та вчила танців, вела пласт. гурток хлопців і дівчат, була зв'язковою зі станцією Вікторії. Член управи відділу ім. Л. Українки Союзу Українок Вікторії у Джілонгу. В 1973 р. переїхала з родиною до Мельборну, де 22 роки вчителювала в Укр. школі ім. Л. Українки в Noble Park. Голова стейт. управи СУВ (1980-1993) і далі член управи. Член редколегії журналу «Наше Слово» (коректор). Член сеньйорського пласт. куреня «Войнарівці».

МИХАЙЛОВ Л., чл. Управи Комбатантів (Вік.)

МИХАЙЛІВ ВАЛЕРІАН (MYCHAJLIW VALERIAN). Нар. 20.9.1907 року в Полтаві. Помер 20.8.1997 р., похований у Спрінгвайл (Мельборн). Православний. До Австралії приїхав 1949 р. Одружений з Марією (Куц). Донька Аріядна. Матуру склав у Празі 1927 р. Закінчив Укр. Госп.-Технічний Інститут при Укр. Госп. Академії Наук в Подєбрадах і отримав диплом інженера (відділ гідротехніки) в 1932 р. Працював при австрал. війську креслярем до 1960 р., а відтак до 1972 р. займав посаду старшого інженера (MMBW) до відходу на пенсію. Від самого початку включається в укр. громадське і церковне життя, член Укр. Гром. Вікторії та Клубу Старших Громадян, член св. Успенської парафії УАПЦ в Балаклаві. Деякий час редагував двотижневик «Українець в Австралії» та журнал «Параф. Вісник» Св. Успенської парафії УАПЦ. Член Інституції Інженерів Австралії (The Institution of Engineers Australia), член асоціації Проф. Інженерів Австралії (АПЕА) 1960. Отримав Грамоту Укр. Нац. Ради та був відзначений як фундатор ФУСА. По смерті залишив поважну частину свого маєтку на Фундацію Українознавчих Студій в Австралії і тепер являється філантропом ФУСА. Member of the Association of Architects, Engineers, Surveyors and Draughtsmen of Australia з 1950 року.

МИХАЙЛІВ МАРІЯ (д. Куць) (MYCHAJLIW MARIA). Нар. 19.1.1910 р. на Полтавщині. Померла 20.11.1984 р. Пох. у Спрінгвейл (Мельборн). Православна. До Австралії приїхала 1949 року. Одружена з Валеріаном. Донька Аріядна. Закінчила Укр. Гімназію в Луцьку 1930 року. В 1931 р. вступила до Варшавського університету. Під час 2-ої світ. війни виїхала до Австрії, а згодом до Німеччини. Під впливом своєї матері зацікавилась мистецтвом Укр. Вишивки і стала майстром укр. вишивки. Написала передмову до альбому «Українські Вишивки». У 1977 році видала свою власну книжку-альбом «Українські Вишивки» під псевдом Марія Куценко. Кольори її вишивок оригінальні, не подібні до кольорів інших вишивок. Писала прозові оповідання-новелі і друкувалася в альманасі «Новий Обрій» під псевдом Люба Куценко. Цілу колекцію своїх найкращих вишивок передала Патріярхові УАПЦеркви Мстиславові І для поміщення в Музеї Дому Укр. Культури у Півд. Баунд Бруку, США.

МИХАЙЛІВ ВАСИЛЬ (MYCHAJLIW WASYL). нар. 29.4.1918 р., в с. Горбачі, р-н Пустомити, Львівська обл. (Батько Василя Теодор Михайлів — старшина УГА, був ініціатором великого пам'ятника в Пустомитах, замордований поляками в тюрмі Бригідки в 1919 р.). Українець-католик. Нар. школа. Одружений. До Австралії (Мельборну) приїхав 29.6.1949 і зразу включився в гром.-церковне життя. Передплатник «ВД» від початку її появи. Спочатку член Катедр. хору, пізніше «Черемош» (СУМ), член Управи УГВ — філії Ньюпорт, член Представництва і збірщик ФУСА на Вікторію, член Фундації СУОА, ЛВУ, СУМ, Гром. радіо 3ZZZ, член кооп. «Дністер» (спочатку скарбник), збірщик і жертводавець на різні укр. потреби.

МИХАЙЛІВ Н. (Вік.), меценат ФУСА-КУА.

МИХАЙЛЮК ГРИГОРІЙ ВАСИЛЬОВИЧ (MICHALUK GEORGE). Нар. 18.12.1918 в с. Лев'ятин, р-н Радивилів, обл. Рівне. Православний. До Австралії приїхав 6.6.1949 — «Protea». Був одружений з сербкою Ангеля (померла 1978 р.). Середня освіта. Служив в сов. армії, попав у німецький полон. В Австралії працював при австрал. армії в Сінглетоні, відтак у текстильній фабриці, цукроварні та у броварні, де зазнав поважного поранення. Пенсіонер, допомагає своїй родині в Україні, жертводавець ЕДУА.

МИХАЙЛЮК ПАВЛО (MYCHAJLUK PAWLO). Нар. 11.12.1919 в с. Доброгостів, р-н Дрогобич, Львівська обл. Помер 29.4.1993. Укр. католик. Одружений. Дружина — Параскевія. Діти: Стефанія, Володимир, Надя. До Австралії приїхав у червні 1949. Народня освіта. Вдова швець. В Австралії — столяр. Член Української Громади в Квінбієні, жертводавець на перший і другий Народні Доми, працюючи при їх будові. Член Братства св. Михаїла і жертводавець на церкву св. Михаїла в Квінбієні та на церкву св.

Володимира в Канберрі. Жертводавець на народні і церковні цілі, збірщик і член АБН.

МИХАЙЛЮК ПАРАСКЕВІЯ (дівоче ЛІЩИНСЬКА) (PARASKEWIJA MYCHAJLUK). Нар. 22.9.1919 р. в с. Корні, пов. Рава Руська. Католичка укр. церкви. Одружена. Діти: Стефанія, Володимир, Надя. Приїхала до Австралії в червні 1949 р. Освіта: повна народня. Домашня господиня. Членство: Голова Союзу Українок Квінбієну, почесна голова СУА, член Укр. Громади в Квінбієні (довгі роки член управи УГ). Голова Т-ва Старших Громадян у Квінбієні, член церковного і громадського хорів.

МИХАЙЛЮК І., добродій «ВД» у Вік.

МИХАЛЬСЬКА АННА (дів. Грешук) (MYCHALSKI ANNA). Нар. 13.5.1948 в с. Рикенфілд, Німеччина. До Австралії (Сіднею) приїхала 17.4.1950 з батьками і братом Стефаном і сестрою Софією (близнята). Укр. греко-католичка. Одружена з Станіславом Михальським. Діти: син Стефан. Вчилася в укр. суб. школі ім. Тараса Шевченка в Кабраматті. Кол. членка Пласту. Працює адміністративним менеджером (Administration Manager,

Allied Transport Company).

МИХАЛЬЧУК ІВАН (MYCHALCZUK IVAN). Нар. 18.4.1921 р. в с. Мокре, р-н Дубно, Рівненська обл., Україна. Православний. До Австралії приїхав 19.11.1948 року. Одружений, дружина Марія, закінчив 7 клас народньої школи. Член Т-ва Спр. УНРади, отримав грамоту від Екзильного ДЦ УНР, почесне звання фундатора-мецената Пропам'ятної фундації імени Симона Петлюри при ДЦ УНР. Меценат ФУСА-КУА. Передплатник «Вільної Думки».

МИХАЛЬЧУК Марія, добродій «ВД».

МИХАЛЬЧИШИН Петро, фундатор «ВД»

МИХНО Адріян (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

МИХНО Ілько, голова Батьк. Ком. УШ в Лідкомбі.

МИХНО Марія, активна чл. О. Басараб у Лідкомбі (НПВ).

МИХНО Степан, активний чл. СУМ, УКТК в Лідкомбі та дир. ФУСА-КУА.

МИЦАК Микола, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

МИЦАК Соня (д-р), літератор, директор ФУСА-КУА.

МИЦАК Ольга, чл. Управи УГ Сідней.

МИЦЬО Ксеня, Активна чл. СУА в Сефтоні (НПВ).

МИЦЬО Григорій, добродій «ВД» в Сіднеї.

МИГУС Галина, член Управи УГ АСТ.

МИГУС Михайло, член Управи УГ АСТ.

МІЗИН О. (Кв.), фундатор ФУСА-КУА.

МІКЕЛАІТІС Катерина, добродійка «ВД» в Тасманії.

МІЛЛЯР Роналд (НПВ), власник похор. заведення, фундатор ФУСА-КУА.

МІЛЬЧАКОВСЬКИЙ М. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

МІНАЙЛЮК Д., добродій «ВД» в Аделаїді.

МІНДЖОЗА М. (НПВ), шахіст, фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

МІНКО Меланія-Ярослава (Тас.), меценат ФУСА-КУА.

МІНЬКО Іван помер 28.6.1958 трагічною смертю в Новій Зеландії на 35-му році життя.

МІНОСОРА Михайло, активний член УГ ЗА.

МІРОШНИК АНАТОЛІЙ МИХАЙЛОВИЧ (MIROSZNYK ANATOLIJ) піаніст, композитор, педагог. Освіта: Спец. Муз. Школа при Київ. Консерваторії. Hochschule fur Musik, Freiburg, Німеччина. Нар. 12.8.1923 м. Київ. Прав. Член Всеукр. Муз. Спільн. Муз. директор Ballet Australasia Ltd. Заснував «Cosmopolitan Record Co.» Видавав укр. грамоф. платівки. Піановиступи: Німеччина, Сідней, Мельборн, Брізбен, Н.З., Україна. Учасник міжн. муз. фест. «Київ Музик-фест» 1992-93-95. Власні твори-композиції: Хореогр. поема

«Причинна» (1964), комп. для форт., скрипки, віолончелі, голосу, оркестри, хору. Концертна фантазія (Київ, 1995), Укр. рапсодія, Балет «Остання ніч поета» (1996).

МІСІЄНКО (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

†СТЕФАН МІСЬКО, інженер, українець-католик нар. 25.3.1912 р. в Україні у Львові, де закінчив середню освіту і студії на лісовому факультеті Львівської Політехніки. Написав дипломну працю «Лісовирощування в дубових лісах», склавши дипл. іспит як інженер-лісовик з відзнакою. В книжці «Укр. Висока Політехнічна Школа на чужині» (т. II 1932-1952) подано: «Інж. С. Місько одержав титул Дипл. інж.-лісовик». В 1949 р. прибув з родиною до Австралії. Дружина Іванна, дочка Орися і син Ігор. Стефан М. працював в Австралії Асистентом-Куратором в Ентимології-Колептера С.С.І.Р.О. до емеритури 1977 р. в Канберрі. Під час своєї праці в С.С.І.Р.О. часто їздив з д-р Бріттоном і сам до Півд. Австралії в пошукуванні жучків до «Музею-Колекції» в С.С.І.Р.О. і під час одної поїздки Ст. М. знайшов жучка, не знаного досі в світі,

і його названо «Miskoja», який тепер знаходиться в Музеї-Колекції в С.С.І.Р.О. в Канб. Закінчив 3-річний курс Історії Мистецтва в А.Н.У. (1976-79). Основник футб. дружини «Україна» в Мельборні в 1950-их роках. Був головою Кр. Управи СУМ (1955-58). Започаткував перші зовн. зв'язки з урядом Австралії в Мельборні і Канберрі (Rt. Hon. Sir John Gorton, sen. Fr. Mc.Manus, sen. V. C. Gair, Prime Min. R. Hon. Holt, R. Hon. Lord Casey та іншими міністрами тощо). Дякуючи заходам Ст. М. втікач з рос. корабля Ніна Паранюк (1959-60) отримала право азилу в Австралії. Ст. М. подбав про купівлю першого Укр. Дому у Півд. Мельборні. Був орг. реф. і головою відзначення в Мельб. 25-ліття Голоду в Україні. Був організатором Великого

Концерту у 150-ліття Т. Шевченка в Канберрі (11.4.1964), організатором і головою Укр. Нац. Фестивалю в Театр. Центрі Канберри, який відкрив мін. Снедден (26.8.1967), як Tribute to Australia.

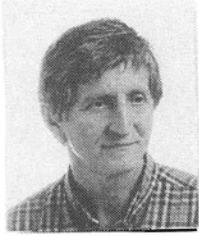
Ст. М. виконував різні функції в кількох каденціях СУОА в Мельб. і Сідней (реф. молоді, зовн. зв'язки, орган., заст. голови). Організував зустрічі для дисидентів Н. Світличної, В. Мороза, Н. Караванської в парламенті, з кореспондентами преси, телебачення тощо. Був орг. і головою «Голодівки 8 пенсіонерів в Канберрі». (22.1.79). Побудував власну «Misko Art Studies Gallery» (25 Harris St., Hackett, ACT), яку відкрила дружина прем'єр-мін. Джон Гортон 19.5.78. Був основником і головою Спілки Укр. Образ. Мистців в Австралії (СУОМА, 1967-86). Організував Велику Маніфестацію з цілої Австр. в Канберрі (1968) в обороні і звільнення Юрія Шухевича. Керівник Культ.-Мист. Комітету при УГ в Канберрі (1980) та керівник Культ.-Мист. Комісії УГ в Ньюкастелі (1981). Заснував і був головою Осередку НТШ у Канб. (1974-79). Був в 1960-тих роках директором і учителем Рідної Школи при УГ в Канберрі.

Стефан Місько був малярем-експресіоністом і ново-імпресіоністом. Малював краєвиди, фігуративні композиції і абстрактні картини. Як професійний мистець-маляр мав особисті і групові виставки (1964-85). Виставляв в Канб. (1972), на вставці Мист. Фестивалю в Аделаїді (1973), Укр. Осер. Культури (Сідней 1981), в Мист. Галерії Студії Міська в Канб. (1978-82), в Університеті Макворі (Сідней 1981), в Галерії Мист. Ради Канб. (1980), в Галерії Театр. Центру Канб. (1982). Ст. М. завершив свою працю Мист. Виставкою «Велика Ретроспективна Виставка» (1948-82), в якій виставив 110 картин, яка відбулася в Centre Theatre Gallery в Канберрі в 1982 р. в 70-річчя його життя. Виставку відкрив в товаристві голови СУОА інж. Ю. Денисенка міністер Канберри Годжмен, який з великим признанням висловився про Ювілята, підкреслюючи не тільки його небуденний малярський талант (плід 35-річної праці), але і як гарячого укр. патріота і громадського діяча (за працю в ділянці мист. і культ. життя в Австр. отримав від Кр. Управи СУОА в 1982 р. медалю і грамоту найвищого відзначення). Ст. Місько намалював 272 картини, з яких залишилося 25 для родини (дружини, сина д-ра Ігоря і 5 внуків — Марка, Тараса, Яреми, Зенона і Даріяна). У двох виданнях книжки англ. мовою «Артисти і Галерії в Австр. і Н.З.» (автор Max Germaine, 1979 і 1984) є згадка про С. Міська, відомого своїми картинами у прив. мист. колекціях в Австр. та за океаном.

Завдяки старанням С. Міська прибув з України до батьків у Мельборн Ігор Харуцький з дружиною і дитиною. Інж. С. Місько одержав площу на Lyneham під церкву в Канб. від австрал. уряду (1978), на якій побудовано церкву св. Володимира— головний осередок для усіх українців в Австралії. В найновішій книжці «A Rich and Diverse Fauna—The History of the Austral. National Insect Collection» (1921-1991), яку видав д-р Муррай С. Уптон п. з. «Australian Nation» — є знімка пок. інж. Степана Міська із згадкою про його працю з д-ром Бріттоном в С.S.I.R.O. в ділянці ентомології. Інж. Степан Місько закінчив своє життя в 1986 р. після атаки серця в Канберрі.

МІСЬКО ІВАННА (MISKO JANETA). Нар. 21.8.1916 у Львові. Укр. католичка. До Австралії (Мельборн) приїхала 18.6.1949 транспортом Gen. Langfitt. Була одружена зі Степаном (помер 1986). Діти: Оріся (померла 1963) і Ігор. Внуки: Марко, Тарас, Ярема, Зенон, Даріян. Середня освіта, студіювала біологію в університеті у Львові. З приходом до Зах. України большевиків в 1944 емігрувала з родиною до Німеччини. В Австралії з родиною поселилася в Мельборні, а в 1961 родина переїхала до Канберри. Довгі роки допомагала в праці Організації Визв. Фронту, активна в укр. сусп.-громадському житті. В 1950-их роках завідувач власних крамниць у Мельборні; у 1978-1986 провадила з чоловіком власну галерею в Канберрі образотворчого мистецтва Ст. Міська.

МІСЬКО ІГОР СТЕФАН (MISKO IHOR STEPHAN). Нар. 5.10.1943 у Львові. Укр. католик. До Австралії (Мельб.) приїхав кораблем Gen. Langfitt. Одружений з Христиною (дів. Сорока). Діти: Марко, Тарас, Ярема, Зенон, Даріян. Науковець, імунолог. Вищу освіту здобув в Нац. Унів. в Канберрі зі званням BSc (Honours Class 1, 1968), PhD 1973. Займав різні наук.-досл. пости в інститутах у Канберрі і Ньюкастелі. Від 1979 науковець в Квінсл. Інст. Мед. Дослідження. Від перших років в Австралії член

Пласту, член ОУН і ЛВУ, активний у різних ділянках укр. гром.-сусп. життя в Мельборні, Канберрі, Ньюкастелі і Брізбені. Світовий знавець в науковій ділянці: відпорність до вірусів і рака. Автор понад 50 наукових публікацій в міжнар. журналах включно з Nature. Найновіша новаторська праця опублікована в Proceedings Nat. Acad. Sci. USA 1999 відкрила значні нові перспективи в галузі «auto-immune» хвороб. Член интерн. наукових орган., активно співпрацює з науковцями в Гарварді, Лондоні і в багатьох країнах світу.

МІСЬКО ХРИСТИНА ГАЛИНА (MISKO KHRYSTYNA HALYNA). Нар. 14.5.1944 в м. Самбір, Львівська обл. Укр. католичка. До Австралії (Мельб.) приїхала кораблем «Skaugum». Одружена з Ігорем. Діти: Марко, Тарас, Ярема, Зенон, Даріян. Історик, започаткувала студії в Нац. Унів. в Канберрі, закінчила в Ньюкастельському Унів. зі званням BA-History Honours Class 1. Дипломна праця: Development of Dissent and Opposition in a view from post-Stalin Ukraine (1979). Професія від 1987: trademark

practitioner у Брізб. фірмі Patent and Trademark Attorneys. В українському та австрал. житті: кол. членка Пласту, а від 1961 — членка СУМ, виховниця, грала провідні ролі в драмгуртку «Заграва» при СУМ (Вік.). Членка театру ім. Л. Курбаса, танц. груп, ЛВУ. Учителька укр. шкіл в Ньюпорті, Канберрі, Ньюкастелі, Брізбені. Довголітня декляматорка на укр. сценах. Гром.-культ. діячка в Мельборні, Канберрі, Ньюкастелі, Брізбені. Автор збірника гри слів «Шукай-Вивчай» (1982). Від 1982 дослідник іст. поселення укр. в Австралії, зокрема перед 2-ю світ. війною. Дослідна праця відкрила широкі інформації про першу «хвилю» укр. поселення в Австралії між 1910-1915 та сліди укр. в Австр. в 19-му ст. Докінчує докторат з історії на тему раннього періоду укр. поселення в Австралії. Проводила власну галерію в Ньюкастелі. Співпрацює з правниками інтелектуальної власності довозла світу. Член Intern. Trademark Assoc. і учасник в річних конференціях в Америці.

МІСЬКО ОРИСЯ-СОНЯ (MISKO IRENE SONIA). Нар. 1.5.1942 в м. Віжомля, Львівська обл. Укр. католичка. До Австралії (Мельб.) приїхала кораблем Gen. Langfitt. 16.4.1963 разом з нареченим Юрієм Сорокою загинула в автовій аварії в Мельб. Середня освіта, працювала в уряді CSIRO (Канберра). Учениця укр. школи в Мельб., членка Пласту в Мельб., пізніше виховниця та член Управи СУМ у Канберрі, активна в громадсько-культурному житті українців Австралії. Писала вірші.

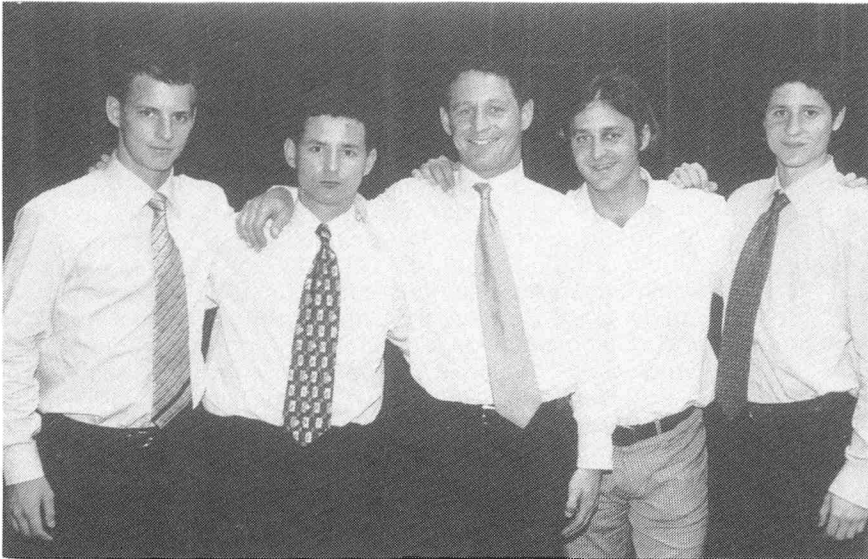
МІСЬКО МАРКО ЮРІЙ (MISKO MARKO YURI). Нар. 22.9.1966 в Канберрі. Укр. католик. Одружений з Danielle Galvin. Правник, партнер у видатній адвокатській фірмі Clayton Utz в Мельборні. Студії у Квінсл. Унів. закінчив з подвійним званням: BCommerce 1987, LLB 1990 (Honours Class 1). Учень укр. шкіл у Канберрі, Ньюкастелі і Брізбені. Спортовець (футбол, атлетика, крикет), виграв різні премії у футболі, в школі Брізбен Grammar здобув найвищу нагороду за академічні й спортові досягнення та стипендію до Квінсл. Унів. Грав у Першій футб. дружині в Квінсл. Унів.

МІСЬКО ТАРАС СИМОН (MISKO TARAS SIMON). Нар. 19.9.1969 в Канберрі. Укр. католик. Журналіст. Студії у Квінсл. Унів. закінчив із званням BA in Journalism (1991). Працював журналістом у Канберрі в Parliament House. Теперішня посада — заст.-шеф Сідн. бюро Australian Associated Press. Учень укр. шкіл у Ньюкастелі і Брізбені. Спортовець (футбол, атлетика, крикет), здобув різні премії у футболі, грав у Першій футб. дружині в Квінсл. Унів. Компонує музичні твори, грав в муз. групі, пише вірші (деякі друкувалися у збірці видання Квінсл. Унів.), студіює в акторській школі в Сіднеї.

МІСЬКО ЯРЕМА ДАМІЯН (MISKO YAREMA DAMIAN). Нар. 2.5.1971 в Канберрі. Укр. католик. Computer software engineer, працює керівником відділу в комп'ютерній компанії в Сіднеї. Студії у Квінсл. Унів. закінчив із званням Bachelor of Information Technology-Computer Sc. (1993). Учень укр. шкіл у Ньюкастелі і Брізбені. Спортовець (крикет, атлетика, футбол), здобув різні премії у футболі, грав в Першій футб. дружині в Квінсл. Унів., тренував футб. дружини, цікавиться письменством, написав три новелі, композитор муз. творів, належав до муз. групи.

МІСЬКО ЗЕНОН КАСІЯН (MISKO ZENON KASSIAN). Нар. 2.10.1980 в Брізбені. Укр. Католик. Студіює у Квінсл. Унів. на звання Bachelor of Economics. Спортовець (футбол, атлетика, баскетбол), грав у Квінсл. дружині у футбольних змаганнях, здобув різні премії у футболі, грає футбол у Першій Дивізії у Квінсленді, працює добровільно для Червоного Хреста.

МІСЬКО ДАРІЯН МАРТИН (MISKO DARIAN MARTYN). Нар. 2.10.1980 у Брізбені. Укр. католик. Студіює у Квінсл. Унів. на звання Bachelor of Business (Management). Спортовець (футбол, атлетика, баскетбол), грав у Квінсл. дружині в Автрал. Футбольних Змаганнях, здобув різні премії у футболі, грає футбол в Першій Дивізії у Квінсленді.

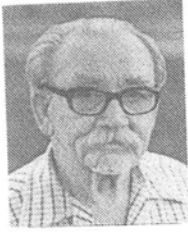

Даріян, Тарас, Марко, Ярема, Зенон Місько

МІСЯЙЛО Михайло (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

МІСЯЙЛО Н., церк.-православна діячка в Брізбені.

МІТУС М., співосновник УГ в Канберрі.

МІШАЛОВ МАРКО ВАСИЛЬОВИЧ (MISHALOW MARKO). Нар. 26.4.1903 р. в с. Чорнобай на Полтавщині (тепер Черкащина). Середню освіту здобув у Золотоноші, вищу закінчив 1924 року в Уманському Плодо-Ягідному Інституті. На роботу влаштувався в Берестецькій Дослідній Станції Лікарських Рослин, спочатку як агроном, потім як науковець по лікарських рослинах. В 1938-41 працював викладачем по лікарських рослинах в т.зв. «Всесоюзному Тернівському Технікумі Лікарських Рослин», де і захопила його

війна (докторська праця не була закінчена через вибух війни в червні 1941). В 1949 одружився з Домною Георгієвною Погудіною. Діти: сини Юрій і Віктор. У травні 1944 разом з сином Юрієм попав до Німеччини і працював в різних місцях і торах Німеччини й Австрії. До Австралії прибув разом із сином Юрієм 6.6.1949. Один рік працював у Токумвалі, а потім переїхав до Сіднею, де жив до кінця свого життя. Дописував до газет «Українець в Австралії», «Вільна Думка», журналу «Нові Дні», видавав журнал «Бандурист», написав кілька книжок («Шлях молодого бандуриста», «Українські кобзарські думи», «Атом і його енергія» та інші). Його книжки й статті визначалися акуратністю, докладністю фактів і дуже добрим знанням предмету.

МІШАЛОВ ЮРІЙ МАРКОВИЧ (MISHALOW JURIJ). Нар. в 1928 р. в с. Бересточа (тепер Березоточа) коло Лубень (Полтавщина). В 1944 разом з батьком попав до Німеччини, потім до Австрії. Середню освіту здобув в Зальцбурзькій Приватній Гімназії в 1949. В кінці квітня 1949 разом з батьком прибув до Австралії. Відробивши контракт, вступив на студії до Сідн. університету, який закінчив інженером в 1955 (перший українець, що закінчив Сідн. університет). 11 років працював у фірмі «AWA»,

потім 21 р. в «ABC» (держ. радіо). В 1958 одружився з медсестрою Людмилою Воротнюк. Діти: син Віктор (відомий бандурист), донька Роксоляна, син Андрій. Останній час в «ABC» був головним інженером на стейт НПВ. Брав активну участь в укр. організованому житті — Пласті, Рідній школі, Сефтонській і Сіднейській Громадах тощо.

МІШАЛОВ ЛЮДМИЛА ПЕТРІВНА (MISHALOW LUDMILA) (дів. Воротнюк). Народилася 16.1.1937 в м. Дубровиці на Волині у батьків Петра і Галини Воротнюків. На початку 1944 разом з батьками попала в Німеччину. В 1950 Людмила, дві сестри, брат і їх батьки приїхали до Австралії до табору Бонегіля. Середню освіту здобула в Albury High School. В 1955 виїхала до Мельборну, де вивчилася на медичну сестру, а в 1958, закінчивши студії, приїхала до Сіднею, щоб здобути додатковий фах акушерки.

Тут вона познайомилася з Юрієм Мішаловим і через рік вони одружилися. З часом у них народилися два сини Віктор і Андрій та донечка Роксоляна. В 1985 Людмила вступила на студії до Cumberland College of Health Sciences, де після закінчення студій отримала диплом Clinical Gerontological Nursing. Ще з дитячих літ мама Людмили прищепила їй любов до укр. мистецтва. Людмила славилася високою якістю своїх вишивок і писанок, також любила малювати й ткати. Її вишивки та писанки вигравали нагороди на «Royal Easter Show» і часто під час Великодніх Свят вона демонструвала в торгових центрах і банках австралійцям писання укр. писанок та красу укр. вишивки. Про її вишивки було надруковано кілька статей в австрал. журналах. Часом виступала у телевізійних передачах, славлячи укр. звичаї. Людмила цікавилася укр. громадським життям, була активною членкою Союзу Українок, членом хорів «Боян», «Суцвіття» та брала участь в інших хорах. Крім української й англійської мов, добре знала ще й польську, російську і німецьку, непогано знала французьку і могла порозумітися італійською і грецькою. В 1956 р. була офіційним перекладачем на Олімпійських Іграх у Мельборні. Померла 22.5.1998 року, похована в Сіднеї.

МІШАЛОВ ВІКТОР ЮРІЄВИЧ, нар. 4.4.1960 в Сіднеї. Видатний бандурист. В 1999 р. отримав звання «Заслужений артист України» від Президента України. Виступав на багатьох концертах, випустив ряд записів з віртуозним виконанням на бандурі укр. нар. музики. Муз. кер. Капелі бандуристів ім. Г. Т. Китастого в Торонті. Учитель музики. Загально визнаний майстер гри на бандурі. Меценат ФУСА-КУА. Закінчив курси українознавства

МІШУРА В. (Вік.), добродій «ВД».

МІЩУК ЧЕСЛАВ, гром. діяч, кольпортер багатьох видань. Член І УД УНА, співробітник-меценат «Вільної Думки», фундатор ФУСА-КУА. Нар. 31.7.1925 в с. Андріївка б. Сокаля, до Австралії прибув в 1948, спершу поселився в Канберрі, відтак переїхав до Сіднею.

МІЩУК Ірина, учителька УШ в Лідкомбі, закінчила укр. студії в Макворі.

МКЛІН-МЕНЦІНСЬКА ОДАРКА (McLEAN DARKA). Нар. в Україні 28.5.1942, українка-католичка, закінчила середню освіту. Дуже активна в гром. житті, в хорах, танц. групі, драм-гуртку. Кілька років була керівником Укр. Школи в Перті. Одружена з Джоном Мклін, 5 дітей, які закінчили 7 клас Укр. Школи, члени СУМ: Марко — завідувач техн. лабораторії, Петро — викладач англ. мови в середній школі, Івась — викладач математики в приватному коледжі, Олександр і Юля — правники. Олександр — інструктор/провідник, а Івась і Юля — члени відомої танц. групи «Розтяжка» в Перті.

ор/провідник, а Івась і Юля — члени відомої танц. групи «Розтяжка» в Перті.

МЛИНОВСЬКИЙ ІВАН (MLYNOWSKYJ IWAN). Нар. 22.5.1923 р. в с. Великий Глибочок, Тернопільська обл. Дружина Анна-Дануся. До Австралії (Сіднею) приїхали 6.6.1949 р. Син Ігор, донька Дарія, внуки: Марко, Андрій, Павло, внучка Геля. Іван М. закінчив 6 нар. клас. Син Ігор закінчив економічні студії, працює економістом. Донька Дарія закінчила Інститут технології. Син і донька закінчили укр. школу, члени СУМу. Від самого початку в Австралії І. Млиновський активний в Укр. житті. В 1941-1951 — член

хору «Боян» в Сіднеї (дир. М. Струк), від 1951 р. довголітній член Управи Укр. Громади Півд. Австралії, член К-ту (щедрий жертводавець- меценат) будови Нар. Дому (6-літній адміністратор), член хору «Гомін», член К-ту та жертводавець будови гр.-католицької церкви Св. Покрови, член Крилосу, голова Церк. хору, фундатор Храму-Пам'ятника в Канберрі, кол. голова СУМу, голова купівлі Сумівської оселі та її розбудови, організатор різних збірок на укр. національні потреби в Австралії й на Батьківщині.

МОВЧАН Валентин, свящ. УАПЦ, технолог радіотерапії. Нар. 21.1.1935 в м. Суми, до Австралії приїхав в 1949, поселився в Перті. Настоятель Св.-Михайлівської парафії, фундатор ФУСА-КУА.

МОВЧАН Іван, фундатор «ВД».

МОВЧАН Микола і Ольга (ЗА), меценати ФУСА-КУА.

МОДРИЦЬКИЙ Северин, гром.-пол. діяч в Аделаїді, чл. ОУН(м.).

МОЙСЕЄНКО Семен, оперний співак, соліст хору «Боян» в Сіднеї, чл. Визвольної Боротьби, активний член укр. спільноти, добродій «ВД».

МОЙСЕЄНКО Варфоломій, гром. діяч, член Визв. Боротьби, полковник Армії УНР. Нар. 24.8.1894 на Харківщині. До Австралії приїхав у 1950, став головою УГ в Канберрі. Кр. начальник СГД. Помер у Канберрі 12.1.1962.

МОЙСЕЄНКО Д. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

МОНАСТИРСЬКИЙ О. — активний член УГ ЗА.

МОНДЖЕЙОВСЬКИЙ РОМАН ЮРІЙ (MONDZHEYOVSKY ROMAN G.). Нар. 13.11.1923 у Львові. До Австралії приїхав 24.1.1951. Одружений, 5 дітей. Середня освіта і не закінчена університетська з причини виїзду до Австралії. Активний у громадському, церковному і виховно-пластовому житті у Воллонгонзі і Канберрі. Нагороджений в 1977 р. Королівською нагородою за працю серед укр. поселення й етнічних груп у Воллонгонзі. Співвласник родинного підприємства по виробі пухових ковдер, подушок і т. п. та їх модерне європейське чищення, вперше в Австралії, і 8-ме з існуючих у цій країні подібних підприємств на той час.

МОНДЖЕЙОВСЬКА-КНЯЗІВ ОЛЬГА (MONDZHEYOVSKA OLHA). Нар. 26.4.1933 в Буйнакск (Кавказ). До Австралії приїхала 22.6.1949. Одружена, мати 5 дітей. Має диплом медсестри. Разом з чоловіком активна в церковному, громадському і виховному житті Укр. поселення, а також у спільному родинному підприємстві.

МОНДЖЕЙОВСЬКИЙ Тиміш, член Управи УГ АСТ, пластун.

МООР Надія, учителька УШ в Лідкомбі.

МОРАВСЬКИЙ Дмитро, гром.-пол. діяч (Вік.).

МОРАВСЬКИЙ МИХАЙЛО (MORAVSKI MICHAEL), гром. і кооп. діяч, кваліфікований книговод. Нар. 21.1.1949 у Боснії. До Австралії прибув з батьками в 1955 р. Поселився в Мельборні, де 1974 р. закінчив Технологічний Інститут. Гол. о. СУМ в Мельборні (1971-78) та кр. управи СУМ (1978-84), голова СУОА (1984-95), управитель укр. кооп. «Дністер» (1979-1993), особливо активний у зовн. зв'язках., учитель укр. суб. школи.

МОРОЗ Іван, активний член УГ ЗА.

МОРОЗ ВАСИЛЬ, гром. і пол. діяч, кол. в'язень польських в'язниць, брав участь у боротьбі з угорцями, був поранений. До Австралії приїхав в 1948, був головою філії УГ НПВ в Оранжі. Багато статей про Україну помістив у місцевій австрал. пресі, провадив укр. програму в Оранжі. Меценат «Вільної Думки» та ФУСА-КУА.

МОРОЗ ПЕТРО (MOROZ PETRO). Нар. 10.7.1920 р. в с. Рикишиці, повіт Перемишль. Український католик. До Австралії приїхав 13.10.1948 року. Одружений. Діти: Соня, Галя, Маруся, Богдан. Робітник. Закінчив початкову нар. школу. Бере активну участь в громадському житті, член Братства УКЦ, 30 років збірщик при церкві св. Андрія в Лідкомбі. Член Станиці Укр. Дивізії УНА.

МОРОЗ КАТЕРИНА (MOROZ KATERYNA). Нар. 12.12.1926 у м. Вороніжі. Православна. До Австралії приїхала 2.4.1949 р. Одружена з Петром. Діти: Соня, Галя, Маруся, Богдан. Освіта — початкова нар. школа. Бере участь в громадсько-церковному житті.

МОРОЗ Катерина, сусп.-гром. діячка у Сіднеї, голова Відділу СУ ім. О. Басараб у Лідкомбі.

МОРОЗ Олексій, сусп.-гром. діяч у Сіднеї, провідний член УКТКлубу та Осередку СУМ у Лідкомбі, меценат ФУСА-КУА.

МОРОЗ Орест, чл. Станиці ІУД УНА в Сіднеї.

МОРОЗ Орест, учитель УШ в Лідкомбі.

МОРОЗ-КОТКО Зіна, співачка-солістка, культ.-гром. діячка. До Австралії прибула при кінці 1940-х років, поселилась у Сіднеї. Була основоположником та диригентом жін. ансамблю «Суцвіття».

МОРОКО Олександр, добродій «ВД» в Сіднеї.

МОСКАЛИК П., активний член УГ ПА.

МОСКАЛЬ ІВАН (MOSKAL IVAN), одружений; жінка — Анна. Нар. 5.7.1923 р. у м. Бориславі, Львів. обл. Приїхав до Австралії 15.4.1949 р. Проф.: Driver heavy vehicle, power crane, power hoist. Членство: УГ, кооп. «Карпати».

МОСКАЛЬ ЛЮБОМИРА (MOSKAL LYBOMYRA). Нар. 11.5.1935 р. у м. Бориславі, Львів. обл. Приїх. до Австр. 6.12.1989 р. Освіта вища, методист і старший бібліотекар масових бібліотек. Членство: РУХ, Укр. Т-во в Блектавні, СУ ім. О. Басараб, Гурток Пенс. при парафії Св. Андрія.

МОСКАЛЬ ВОЛОДИМИР (MOSKAL WOLODYMYR). Нар. 3.4.1917 р. в м. Судова Вишня, Львівщина. Син Михайла і Розалії (дів. Дашкевич-Дзюрко). Укр. католик. Освіта народня, урядник. Одружений з Марією Кушик. Діти: Маріян, Леся (зам. Аллен), Роман — пластуни, учні укр. суб. школи в Кабраматті, в молодості члени танцювальних гуртків. Онуки: Івась, Наталка, Христофор, Керрі-Енн. До Австралії приїхав 1.8.1949. Працював в автовій індустрії як токар та в інспекції. Від 1955 р. член УГ Кабраматти, потім

Кабраматта-Ферфілд. Член Управ: Батьківських Комітетів, забавових, Контр. Комісій. Організатор спорт. клубу «Київ» в Кабраматті. Член УКТ-Клубу при Домі Укр. Молоді. Жертводавець на різні цілі нашої спільноти.

МОСКАЛЬ МАРІЯ СТЕФАНІЯ ЕВА (MOSKAL MARIA). Нар. 24.12.1924 р. у Львові, жила в Судовій Вишні, Львівщина. Батьки: Маріян Кушик і Володимира (дів. Клос). Укр. католичка. Освіта: не повна середня. Одружена з Володимиром. До Австралії прибула 1.8.1949 р. Працювала у фабриці. Діти: Маріян, Леся, Роман. Онуки: Івась, Наталка, Христофор, Керрі-Енн. В Коврі 1949 р. включилась у працю заснування Союзу Українок (кол. Об'єднання Укр. Жіноцтва). Голова відділу СУ в таборі Скайвіл (Scheyville).

Від 1960 р. входить до Відділу СУ в Кабраматті, де є членом Управ (голова, заст. голови і довголітня секретарка). Була довгі роки членом Стейт. Управи СУ НПВ, 9 років член Крайової Управи Союзу Українок Австралії, член Статуткової Комісії. Нагороджена грамотою й Почесним членством СУА. Більше 30 років членка УГ Кабраматта-Ферфілд. Жертвна на укр. цілі.

МОСКАЛЬ Олекса (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

МОТИКА І. і М., активні члени УКЦ в Брізбені.

МОТИКА Олена, активна пластунка в Брізбені.

МОТИКА Роман, активний пластун у Брізбені.

МРИЧКО Володимир, активний член УГ ЗА.

МУЛИК ВАСИЛЬ (MULYK WASYL). Нар. 12.12.1921 в селянській родині в с. Пляшева, пов. Дубно (Волинь). Українець-католик. Народня освіта. До Австралії (Мельборну-Бонегілі) приїхав 19.7.1951. В 1942 р. був вивезений окупантами на примусову роботу до Німеччини, а в 1944 р. вступив до І УД УНА. Два роки полонений в Ріміні (Італія), відтак в Англії до виїзду до Австралії працював шофером вантажних авт. В Австралії працював на різних фабриках. Був одружений в 1955 р. з Мартою (Гібна, нар. 17.5.1927 в

Німеччині, по-мерла 17.4.1979). Член Станиці І УД УНА в Сіднеї, чл. Укр. Громади, парафії Св. Андрія, б. член СУМ, щедрий жертводавець на укр. потреби, добродій «ВД» та ЕДУА.

МУЛИК ПЕТРО (MULYK PETRO). Нар. 2.7.1911 р. в с. Камінка Нова, Жовківський р-н, Львівська обл. Вдовець, Дружина похована в Birwood (П.А.), син Богдан, донька Марія. Закінчив 3 кл. нар. школи. Кол. член УВО-ОУН та І УД УНА, учасник боїв під Бродами, арештований більшовиками у Сколім, вивезений до Донбасу. В 1946 р. депортований до Перемишля й арештований поляками. В Австралії від 1964 р. до пенсії працював як прес-оператор. Член УГ, кооп. «Говерля», Пласту й СУМу, Меценат КУА та

добродій «ВД». Побудував дві хати та одну в Україні. Жертводавець на укр. потреби, спонсор-добродій ЕДУА.

МУЛИК Степан (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

МУЛЯР Тарас і І. (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

МУЛЯРЧУК М., добродійка «ВД» у Вік.

МУЛЯРЧУК Олексій, чл. Управи Комбатантів (Вік.)

МУРАВСЬКИЙ Г., добродій «ВД» в Аделаїді.

МУРАВСЬКИЙ Юрій, фундатор «ВД», ПА.

МУЦ СТЕФАН (MUC STEFAN). Нар. 26.2.1915 року в селі Созані, Старо-Самбірський р-н, Львівська обл. Помер 11.7.1998 р. в Саншайні (Мельборн). Греко-католик. До Австралії приїхав в січні 1951 року. Був одружений, дружина Галина, сини — Ярослав (дентист), Володимир (Інф. технологія — комп'ютери). Довгі роки працював на Вікторіанській залізниці. Довголітній активний та жертвний член Укр. Громади та церкви Успення Пресв. Богородиці в Саншайні, будучи її збірщиком понад 30 років

аж до смерти (помер при будові церкви). Передплачував «Вільну Думку» на ім'я дружини, любив все українське.

МУЦЬ Михайло (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

МУШКЕВИЧ Маріян, студ. філос. (НПВ)

Н

НАВОДИЧ Михайло (Водонга, Вік.), добродій «ВД».

НАГІРНИЙ Й. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

НАГІРНИЙ Осип, добродій «ВД» в Сіднеї.

НАГІРНИЙ Осип, гром.-політ. діяч, кооператор, нар.13.2.1910 в м. Сколе, Стрийськ. пов. До Австралії приїхав у 1949, поселився в Мельборні. Довголітній голова і поч. член УГВ, чл. Кр. Управи СУМ, активний член ОУН та Організацій Укр. Визв. Фронту.

НАДОЛЬСЬКИЙ Остап, жертвний чл. укр. спільноти в Сіднеї, добродій ФУСА-КУА та «ВД».

НАДУРАК МИХАЙЛО (NADURAK MICHAEL). Нар. 4.10.1922 в с. Загайпіль, пов. Коломия, Івано-Франківська обл. Католик УКЦ. До Австралії приїхав 9.6.1949 р. Одружений. діти: Ярослав (н. 1946), Ірена (н. 1950). Освіта: фахова школа в Україні та в Зальцбурзі (Австрія). Будівельник. Член і основоположник Укр. Громади у Квінбіені з 1952 року, 20 років голова УГ, довголітній голова СУМ, голова Батьк. К-ту, 35 років секретар та 3 роки голова Братства церкви св. Михаїла у Квінбіені. Працював і складав пожертви на будову першого й другого Нар. Домів та церкви Св. Михаїла, голова драмгуртка та проводить сходи Т-ва Старших Громадян у Квінбіені, представник ЕДУА на Квінбіен, добродій «ВД».

НАДУРАК АННА (NADURAK ANNA) (дів. прізвище ШТИМ). Нар. 16.12.1923 р. в Устриках Долішніх (тепер під Польщею). Укр. католичка. До Австралії приїхала 9.6.1949 р. Одружена. Діти: Ярослав (н. 1946), Ірена (н. 1950). Нар. освіта. Членство: Союз Українок і чл. управи УГ та Т-ва Старших Громадян у Квінбіені.

НАЗАР БОГДАН СТЕПАН (NAZAR BOHDAN STEPAN). Нар. у Львові, Україна, 24.9.1912 р. Мгр. прав (Ягайлонський Університет у Кракові). В Австралії від 8.7.1949 р. Одружений з Евфрозиною Мацяк. Укр. католик. Колишній в'язень польських і німецької в'язниць, Берези Картуської. Колишній член Дирекції і секретар Укр. Кред. Кооп. «Дністер» в Ессендоні, Вік. Кол. голова Управи УГВ і голова Суду СУОА; почесний член УГВ, довголітній учитель і керівник Укр. Суб. Школи в Нобел Парку і Джілонгу, кол. член Філії УГВ в Джілонгу. Одна донька Любов (зам. Савчак) і троє онуків: Катерина, Галина і Гриць.

НАЗАР ЕВФРОЗИНА (NAZAR EVFROZYNA). дів. МАЦЯК Нар. 29.11.1918 р. у Львові, Україна. Середня освіта. Колишня працівниця Центросоюзу у Львові. До Австралії прибула 8.7.1949 р. Довголітня членка Стейтової і Крайової Управ Союзу Українок Австралії і Вікторії; похвальна грамота збірщика фондів на розбудову УНДому в Ессендоні, щедрий жертводавець на всякі потреби нашої спільноти; кол. учителька Рідної Школи в Джілонгу.

НАЗАРЕНКО Микола (НПВ), добродій «ВД».

НАЗРУК П., активний чл. УГ Воллонгонг у 1950-х роках.

НАЗИМЕК МАРІЯ (NAZIMEK MARIA) (з дому Відчивана). Нар. 8.2.1920 в с. Голинь, р-н Калуш, Ів.-Франк. обл. Померла в Канберрі 24.11.1990. Укр. католичка. До Австралії приїхала 28.6.1949. Була одружена, діти: Єва, Анна, Оля. Членка Союзу Українок та Арх. МБНП. Віддано працювала для Церкви, Громади й ін. організацій, зокрема як кухар. Жертвна на укр. потреби.

НАЗИМЕК ІВАН (NAZIMEK JOHN). Нар. 31.8.1912 в с. Голинь, р-н Калуш, Івано-Франк. обл. Помер у Квінбіені 29.3.1994, укр. католик. До Австралії приїхав 28.6.1949. Був одружений, діти: Єва, Анна, Оля. Член УГ в Квінбіені. Жертводавець на нар. доми та церкву св. Михаїла в Квінбіені (фізично допомагав), учасних усіх укр. імпрез, жертводавець на укр. потреби.

НАКАЗНИЙ ВАСИЛЬ ГРИГОРОВИЧ (NAKAZNY WASYL). Нар. 19.4.1923 р. в с. Вільне, Коропський р-н, Чернігівська обл. Віровизнання: Укр. Православна Церква. До Австралії прибув в січні 1950 р. (до Грети). Одружений з Валентиною. Освіта середня. Брав активну участь в будівництві укр. правосл. церкви в Іслінгтоні. Активно підтримує укр. громадське життя, особливо у відділі Суспільної Опіки для жінок «Доброго Серця» — допомоги Україні. Секретар Укр. Громади.

НАКАЗНА ВАЛЕНТИНА ВАСИЛІВНА (дівоче — Сербин) (NAKAZNA VALENTYNA). Нар. 10.10.1922 року в м. Ямполь, Сумська обл. Православна. До Австралії прибула в лютому 1950. Одружена з Василем; син Юрій. Активна в Сестрицтві УПЦеркви. Одна з перших засновниць відділу Союзу Українок в Ньюкастелі в 1987 р. У 1990 році заснувала Харитативну організацію допомоги Україні п. н. «Жінки Доброго Серця».

НАКОНЕЧНИЙ Володимир, нар. 28.10.1920 в с. Бзовиця на Тернопільщині. Дружина Надія. Приїхав до Австралії з дружиною 20.4.1949 р. Активний член УГ Кабраматта-Ферфілд, фундатор ФУСА-КУА. Помер 17.8.1998 р.

НАМУРЕН ПАВЛО (NAMUREN PAUL). Народився 20.5.1927 р. на Київщині в селі Вахівка. Православний. Приїхав до Австралії (до Сіднею) 24.11.1949 р. Одружився з Олександрою Лихо. Діти: Марійка, Анна, Надя. Працював слюсарем (fitter), поза працюю доповнював знання музики і через короткий час працював професійно. Довголітній чл. Укр. Громади Кабраматта-Ферфілд і член Контр. Комісії, був нагороджений двома грамотами за жертвову працю. Довгі роки був головою Батьк. Комітету Школи ім. Т. Шевченка в Кабраматті, де понад 20 років керував шкільним хором. Фундатор церкви св. Афанасія в Гренвілі. Довголітній член Парафіяльної Ради, був з родиною нагороджений Грамотою і роками добровільно допомагав як музикант у різних потребах суспільства. Довголітній передплатник часопису «ВД».

НАМУРЕН ОЛЕКСАНДРА (NAMUREN ALEXANDRA) (дів. Лихо Олександра Петрівна). Православна. Нар.24.8.1930 р. на Харківщині, село Велика Лихівка. Походження козацького роду, батьків агронома і кравчині. Приїхала до Австралії з батьками 1949р. Освіта середня з дипломом креслярки моделей і недокінченою наукою кравецтва і мистецтва. Одружилася 1952 р. з Павлом Намурен. Діти: Марійка, Анна, Надя; двоє внуків. Працювала в кравецтві і Медичному центрі. Була вчителькою Рідної школи в Кабраматті. Дістала Почесну грамоту за 20-літню працю шкільництва в Австралії. Довголітня членка СУА ім. О. Пчілки в Меррілендсі та Суспільної опіки ім. Х. Кононенко. Членка УГ Кабраматта-Ферфілд (також секретарювала). Проходила курси англ мови, психології, 2 роки Педагогічний курс в Лідкомбі. Довголітня секретарка Сестрицтва св.Афанасієвської парафії. Нагороджена трьома Похвальними Грамотами за жертвову працю в Парафії. Член церковного хору і хору «Боян-Сурма». Жертвовна в суспільстві.

НАМУРЕН-ГОЛДІ МАРІЯ (GOLDIE MARIA) (дівоче Намурен Марія, Марійка). Нар. 30.1.1953 р. в Сіднеї (Австралія). Православна. Від 7 років була зацікавлена музикою (фортепіано). Вчилася декілька років у славної учительки і піяністки Кляри Скрипченко. Змалку була znana своїми талановитими виступами. Вже у 17 р. дістала дозвіл на приватну школу музики. У 18 р. склала іспит до вступу Сіднейської Консерваторії музики і дістала стипендію на 5 р.

на дипломну вчительку і концертну піаністку. В 19 р. аком-паньює знаним українським і чужинським співакам, маючи свою приватну школу (27 учнів, більшість укр. дітей). В 21 рік вчила декілька років середні класи в Центр. Рідній школі в Лідкомбі. Після закінчення Консерваторії 2-дипломна Марійка викладає музику в гімназії; тепер працює в Sydney Church of England Grammar School North Sydney як Assistant Music Master. Належала до Пласту, Студентської організації і СУА ім. О. Пчілки в Меррілендсі. Одружилася 28-річною з Степаном Голді (Director Environmental Services, Fairfield City Council, Sydney). Мають двоє дітей — Павла і Сару, які ходили до Рідної школи в Кабраматті. Крім школи діти займаються музикою, балетом і спортом. До свого одруження Марійка мала понад 400 музичних виступів зі своїми сестрами, учнями, співаками, а також самостійних виступів на укр. імпрезах.

НАМУРЕН АННА-ГАНДЗЯ (NAMUREN ANNA). Нар. 11.4.1962 р. в Ферфілді (Австралія). Православна. У 6 років проявила зацікавлення до малювання, музики, танців і співу. Від 8 р. пописувалася у сценічних виступах своїм співом і віршами. Належала до Пласту, Юної Танц. Групи Сіднею. Любила церкву, де перша з дітей у 9 р. дістала Похвальну Грамоту від Владики Доната за привітання його. Закінчила усі укр. студії. Завжди була нагороджувана за її мист. праці в укр. і австрал. школах (одна

велика праця фігурує у Canley Vale гімназії виробом мазайкою — перше заснування Ферфілдського міста). По закінченні гімназії дістає стипендію до Сідн. мистецького коледжу, де проявляє себе в показових працях на всю Австралію. Після закінчення коледжу почала самостійну працю як графік-дизайнер під ім'ям Goanna Designs. Дальше працювала в Телевізійній станції ч. 9 як «Visual Art Designer». Пізніше дістає працю в Лондоні на Головній Телев. станції і працювала для фірм Бельгії, Франції, Канади як Producer of Multimedia and Interactive Designer Visual Computer Technology. Провела 8 років в Англії, де її праці завжди винагороджувалися. До Австралії повернулася в 1997 р. і працює по своїй професії.

НАМУРЕН НАДЯ (NAMUREN NADIA). Нар. 23.10.1966 р. у Ферфілді (Австралія). Православна. Вже в 4 роки належала до Юної Танц. Групи в Сіднеї, вивчала музику, спів у своєї сестри Марійки. В Консерваторії пройшла 8 grade музику. У сім років вступила до Рідної школи в Кабраматті і Пласту. Роками брала участь у Літер.-Мистецькому Конкурсі ім. В. Симоненка в Мельборні. Часто прославлялася своїми описами оповідань, які були поміщені у «ВД», журналах «Юнак», «Крилаті», «Веселка»

і «Нові Дні». Славилася своїми мистецькими працями в укр. і австрал. школах; у 2 роки виграла першу нагороду за проєкт в «Comalco Industry and Cans Make Good Cents» в НПВелсі. Нагороджена Похвальною Грамотою від Митрополита Мстислава за поміч у церкві св. Афанасія в Гренвілі. По закінченні гімназії поступила у приватний Комерційний Коледж на два роки. Працювала в різних знаних фірмах. Брала участь у святі 200 років святкування Австралії. Працювала у Верховному Стейтовому Суді НПВ. В 1995 р. закінчила Сіднейський університет, дістала Bachelor of Arts Degree, також у цьому часі вивчала українську мову в університеті Макворі. Тепер працює як Postgraduate Course Co-ordinator Faculty of Medicine. Вечорами добровільно навчає англійської мови новоприїжджаючих емігрантів у програмі, якою керує Adult Migrant English Service. Вивчає Martial Arts; у вільному часі перекладає укр. оповідання на англійську мову.

НАРИНЕЦЬКИЙ Михайло, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

НАРІЖНИЙ Симон, історик, проф. УВУ. Нар. 30.1.1898 в с. Сокілка, Полтавської обл. До Австралії приїхав в 1951, жив у Сіднеї, де й помер 23.7.1983. Автор фундаментальної монографії «Укр. еміграція» та «матеріалів до історії Музею визвольної Боротьби України в Празі».

НАТАСІЙ (лікар), один з найперших укр. лікарів у Сіднеї.

НЕЙ-НАЛУКАВИЙ Теодосій, маляр у Сіднеї, чл. СУОМА, меценат ФУСА-КУА.

НЕЛИПА Володимир (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

НЕСТЕР Степан, учитель, співак, письмен. Нар. 1920 в с. Лопатин Раде-хівського пов. До Австралії приїхав при кінці 1947 р., працював учителем в сер. школах. Підготував до друку зб. нарисів «Від Лопатина до Тасманії». Виступав як соліст-баритон в укр. концертах. Помер в Тасманії 1965 року.

НЕСТОР ГРИГОРІЙ СТЕПАНОВИЧ (NESTOR HRYHORIJ). Нар. 26.8.1923 р. в с. Звижень, р-н Броди, Україна. До Австралії приїхав 26.9.1950 року. Одружений з Ганею Кілочко. За фахом кухар-шеф. Закінчив технічний курс УНРРА 31.5.1949 року, а в 1948 р. учасник курсу у Штраубінгу (Німеччина) для кваліфікованих агрикультурників 2-ї класи. Активний і жертвний член української спільноти та УКЦеркви в Лідкомбі, кол. член СУМу в Етлінгені (Німеччина), довголітній передплатник «ВД», фундатор ФУСА-КУА.

НЕСТОР ОСИП СЕМЕН (NESTOR OSYP SEMEN). Нар. 15.4.1901 р. у Львові. Помер 15.4.1981 р. в Аделаїді. Католик. До Австралії приїхав у березні 1949 р. Був одружений з Анною. Син Юрій Василь. Середня освіта і торговельна школа у Львові. Член УГПА. Збірщик на будову Нар. Дому в Аделаїді, член Комбатантської організації. Учасник Листопадового Зриву. До 1944 р. директор Народної Торгівлі в Дрогобичі. По 2-й світ. війні урядовець в таборі Регенсбург при UNRA.

НЕСТОР АННА, дів. Біда (NESTOR ANNA). Нар. 15.4.1911 р. в Дрогобичі (Україна). Померла 20.9.1980 р. в Аделаїді. Католичка. До Австралії приїхала в березні 1949 р. Була одружена з Осипом. Син Юрій Василь. Середня освіта і господарча школа в Дрогобичі. Член Союзу Українок в П.А., член Пласт-Прияту. Працювала в Нар. Торгівлі у Збаражі й Дрогобичі.

Марія Нестор з донькою Марією

НЕСТОР МАРІЯ (NESTOR MARIA), нар. 2.1.1919 в родині Васкан-Ільчук, с. Веренчанка, Буковина. Чоловік Дмитро Нестор. Діти: Марія, Оріся, Адам, Стефанія, всі набули вищу освіту у Брауншвайг, Мінстер (Вестфалія, Німеччина) і Оксфорд (Англія). Марія Нестор була довгий час в Мінстері (Вестфалія, Німеччина) скарбником в укр. громаді і в контрольній комісії. Рівно ж провадила дитячий садок і була сім років директором садка аж до виїзду до Англії. Садок був під опікою, Ukrainian Womens Organisation Central Executive, 106 Spadine Rd., Toronto, 10 Ont. Canada.

НЕСТОР ДМИТРО нар. 3.10.1906 в с. Веренчанка, Буковина, Чернівецька обл. працював на двох роботах, вночі у фабриці, а вдень у бавера, щоб вижити і дати дітям вищу освіту. З Німеччини виїхав з родиною до Англії в 1957 р., де працював у відділі мін.оборони. Приїхав до Австралії в 1972 р. до дочки Марії і до зятя Михайла. Помер 4.8.1978 в Аделаїді.

Адам Нестор — Оксфорд, Англія, 1963

братами Михайлом, і Володимиром Дяків з Брадфорду. Виступали у славному «London Palladium», мали великий успіх у Франції, Італії, Південній Африці і багатьох столицях Європи. Постійно працювали у відомому світовому «Churchill Club London». Був виховником у сумівських таборах в Англії. В 1974 р. приїхав до Австралії, щоб бути разом з родиною. Ціле своє життя присвятив українській справі. Тепер живе в Порт Лінкольні, Південна Австралія, є власником відпочинкової туристичної бази.

НЕСТОР АДАМ (NESTOR ADAM), нар. 4.9.1942 в Бреславі (Німеччина, тепер Польща). Закінчив студії в Оксфорді (Англія). Працював в «Маквел Паблішерс Оксфорд». В Мінстері (Вестфалія, Німеччина) з сестрою Орисею закінчив балетну школу. Виступав з українськими та класичними танцями в Німеччині. Приїхавши до Англії з родичами, включився в українську танцювальну групу в Лондоні, опісля зі Стефою провадив танцювальний гурток в Ковентрі. Любитель музики, належав до музичного клубу в Оксфорді. Грає на скрипці. Любов до танцю перемогла: була створена танцювальна група «The Ukrainian Cossacks» з

Адам Нестор — Мінстер, Німеччина

НЕСТОР Н. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

НЕЧИПОРУК-МИХНО Соня (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

НЕЧИПОРУК-ПИРИГ Белінда (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

НЕЧИПОРУК Ладислав, активний чл. УГ Кабраматта-Ферфілд.

НЕЧИПОРУК Вероніка, активна чл. Союзу Українок у Кабраматті (НПВ).

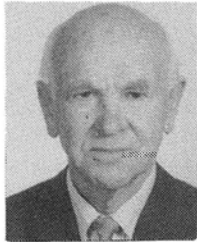
НЕСТОР РОМА ЮЛІЯ, дів. Єшан (JESZAN ROMA). Нар. 15.2.1935 р. в Бродах (Україна). Католичка. До Австралії приїхала 15.2.1950 р. Одружена з Нестором Юрієм. Дочки: Юлія, Галина і Зеня (народжені в Аделаїді). Середня освіта, медична сестра, в цій професії працювала 42 роки. Член Пласту від 1946 р., член Параф. Хору, Союзу Українок ПА, секретар Головної Управи СУА, член хору «Ластівка» СУПА. Одна з перших членів мішаного хору «Гомін». Член УГПА.

НЕСТОР ЮРІЙ ВАСИЛЬ (NESTOR J. W.). Нар. 7.3.1936 р. в Дрогобичі (Україна). Католик. До Австралії приїхав у березні 1949 р. Одружений з Ромою. Дочки Юля, Галя, Зеня. Середня освіта, купецтво. Член Пласту від 1946 р. Перші пластові прогулянки в Бонегілі 1949 року. Виконував різні пости у проводі Пласту. Репрезентував Україну на світовому Джемборі у Філіппінах 1956 року. Член і скарбник УГПА. Грав у юнїорах футбольного Т-ва «Лев». Виконував обов'язки скарбника для Сестрицтва Св. Покрови. Директор кредитівки «Говерля» в Аделаїді.

НИКОЛИШИН З., активний член УКЦ в Брізбені.

НИКОЛЮК Ярослав, кол. учитель РШ та голова філії УГВ в Баллараті, Вік.

НИТЧЕНКО ДМИТРО (NYTCZENKO DMYTRO). Псевдо: Дмитро Чуб, Остап Зірчастий. Поет, прозаїк, перекладач, літературознавець, журналіст, педагог, видавець, громад. діяч. Нар. 21.2.1905 у м. Зіньків на Полтавщині. Віровизнання УАПЦ. Удівець. Діти: Леся Ткач (Богуславець) і Галина Кошарська. До Австралії приїхав 14.4.1949. Освіта вища: Харківський Держ. Педагог. Інститут, 1941 р. Творчий доробок: автор 29 книжок. Переклав 6 книжок з рос. мови та низку поезій з німецької. За редакцією Дм. Н. вийшло 39 книжок, з них 10 з його передмовами. Список власних книжок: «Це трапилось в Австралії» (1953), «Стежками пригод» (1975), «На гадючому острові» (1958), «В лісах під Вязмою» (1958 і 1973), «Живий Шевченко» (1947 і 1973), 5 видань, «Елементи теорії літератури і стилістики» (1975, 1979, 1993), «З новогвінейських вражень» (1977), «Український орфографічний словник» (1968 і 1975), «Б. Антоненко-Давидович — життя і творчість» (1979), «Люди великого серця» (1981), «У дзеркалі життя й літератури» (1982), «Як Москва русифікує Україну» (1982), «200 листів Б. Антоненка-Давидовича» (1986), «Від Зінькова до Мельборну» — спогади (1990), «Листи письменників» (1992), «під сонцем Австралії» (1994), збірник розвідок про письменників та артисток «Силуети» (Ніжин, 1996). Дм. Н. — лавреат двох премій: Міжнародня премія ім. Г. Сковороди та премія ім. Лесі Українки. За статтю про Лесю Українку одержав першу премію на конкурсі «Євшан-Зілля» в Канаді 1980. Твір Нитченка-Чуба «З новогвінейських вражень» відзначений на конкурсі в Чикаго (Фонд Антоновичів), Книга розвідок «Люди великого серця» дістала премію на конкурсі Фонду Ковальових в Америці. В Австралії твір «В лісах під Вязмою» був відзначений на конкурсі СУОА. Збірка «Люди великого серця» премійована грошовою нагородою Клубом книжки в Перті (Зах. Австралія, 1981). В Австралії Дм. Н. очолював Укр. Шкільну Раду Вікторії та Укр. Центр. Шк. раду Австралії (1951-1962). Був головою Літ. Мист. Клубу ім. В. Симоненка в Мельборні (Від 1954 р. до нині з перервою 3 роки). Був членом Управи СУОА. Член і один із засновників ОУП («Слово», Америка-Канада). Почесний член ОПЛДМ (Об'єднання працівників літератури для дітей і молоді). Від 1992 р. член Спілки письменників України. Дійсний член НТШ (Центр. в США). Відійшов у вічність 1999 р.

НИТЧЕНКО МАРІЯ (дівоче — ДРОБ'ЯЗКО) (NYTCZENKO MARIA) (14.4.1908 — 21.1.1981). Нар. в м. Зінькові, на Полтавщині, в родині ремісника. Віровизнання УАПЦ. Одружена. Діти: Леся і Галина. До Австралії приїхала 1949 р. Освіта: Медичний технікум. Працювала помічником лікаря в Харківській клініці. Закінчила курси вишивальниць, була доброю вишивальницею та кравчиною.

НИЧ ПЕТРО, фундатор ФУСА-КУА, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

НИЧ Анна, фундатор ФУСА-КУА.

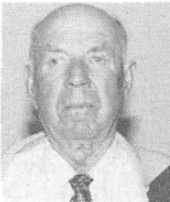

НИЩУК Микола, гром.-політ. діяч, активний і жертвний член українського організованого життя в Сіднеї, меценат ФУСА-КУА.

НИЩУК Наталка, сусп.-гром. діячка в Сіднеї, особливо активна в жін. організації Союзу Українок ім. О. Басараб у Лідкомбі.

НИКІТЕНКО Олександр, голова Управи УГ Тасманії.

НИКОНІВ РОМАН ІГОРОВИЧ (NIKONIV ROMAN). Нар. 14.9.1914 в Україні. Православний. До Австралії приїхав 21.5.1949. Одружений з Вірою Степанівною Перепелицею. Постійний мешканець Західньої Австралії в Albany. Свідомий ширий українець. Передплатник «Вільної Думки».

НИКОНІВ ВІРА СТЕПАНІВНА (дівоче: Перепелиця) (NIKONIV VIRIA). Нар. 27.9.1920 року в Україні. Православна. До Австралії приїхала 21.5.1941 року. Одружена з Романом Ігоровичем Ніконівом. Постійна мешканка в Західній Австралії в Albany. Свідома українка.

НИМКО Василь (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

НИМЦІВ МИХАЙЛО (NIMCIV MYCHAJLO). Нар. 31.8.1901 р. в Ясло (Лемківщина). Помер 8.2.1975 р. в Сіднеї. До Австралії приїхав в 1949 р.. дружина Дарія (з роду Боднар), син Юрій фармацевт. Вища освіта, педагог, гімн. учитель, директор Укр. Рідної Школи в Тернополі (1932-39 рр.). Церковно-освітній діяч. Голова Б-ва св. Андрія і голова ОУКОА (1972-75), директор Братської РШколи ім. св. Андрія, голова УШРади НПВ (1972-75); Ректор Філії Укр. Католицького Університету в Сіднеї; представляв українців при зустрічі Папи Павла VI в Австралії. Член НТШ. Прикладний парафіянин і зразковий член Української Громади. Учасник Визвольних Змагань, підхорунжий УГА, пережив «чотирикутник смерті» і польський полон. Похований на кладовищі в Руквуді.

НИМЦІВ Юрій, фармацевт, чл. УЛТА (НПВ).

НОВАК М. (Інгам, Кв.), добродій «ВД».

НОВИЦЬКИЙ Аркадій, учитель класичного балету, хореограф. Нар. в Чорнобилі 4.12.1933. До Австралії приїхав в 1949. Був викладачем клас. танцю в австрал. балетних школах. Проводив школи танку в Мельборні й Сіднеї, де й помер в 1999. Меценат ФУСА-КУА і «ВД».

НОВИЦЬКИЙ Володимир (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

НОВИЦЬКИЙ Лев, провідний член ОУН(б), гром. діяч у Сіднеї, учитель, доповідач на гром.-політичних імпрезах.

НОВИЦЬКА Анна, учителька УШ, діячка відділу Союзу Українок ім. О. Басараб у Лідкомбі.

НОВИЦЬКИЙ М., добродій «ВД» у Вік.

НОВИЧЕВСЬКИЙ Євген, культурний діяч в Сіднеї, танцюрист, добродій «ВД».

НОВОСІЛЬСЬКИЙ Зенон, інж.-механік, гром. діяч. Нар. 10.5.1922 в с. Кружики Самб. пов. До Австралії приїхав в 1949 р. Працював у проектному відділі металургійної промисловости в Порт Кембля. Голова УГ у Воллонгону й Сіднеї, уч. Р.Школи. У 80-х роках переїхав до Аделаїди, де й помер в 1997. Разом з дружиною Іриною меценат ФУСА-КУА.

НОВОСІЛЬСЬКА Ірина, учителька, письм., до Австралії приїхала в 1949 р. Спочатку поселилась в НПВ, написавши кілька статей до «ВД», у 1980-тих роках виїхала до сина лікаря в Аделаїду.

НОВОСІЛЬСЬКИЙ Роман (П.А.), лікар, добродій ФУСА-КУА.

НОВОШИЦЬКИЙ СЕРГІЙ (NOWOZYTSKYJ SERGEJ). Нар. 8.10.1921 р. в Луганській області. Помер 12.1.1994 р. в Мельборні. Православний. Одружений з Ольгою Вдовиченко. Діти: Олександра й Ангеліна; внуки: Григорій та Андро. Вчився в технічному інституті. В 1941 р. попав у полон. Пережив страхіття за колючими дротами. До Австралії приїхав 28.3.1950 р. Працював в каменоломні, відтак отримав працю за фахом. Багато вклав праці при будові Св. Покровської церкви в Ессендоні, допомагав

також Св. Троїцькій парафії УАПЦ в Карлтоні та в Св. Успінській парафії УАПЦ в Балаклаві. Чимало праці вклав при перебудові Укр. Дому в Ессендоні. Як патріот не на словах, а на ділі, був жертвний на церковні та громадські потреби.

НОВОШИЦЬКА ОЛЬГА ФЕДОТОВНА (NOWOZYTSKYJ OLGA) (дів. Вдовиченко). Нар. 24.9.1924 в Шполі, Черкаська обл. Померла в Мельборні 13.5.1999. Середня освіта, почала вчитися на фармацевта, але через війну перервала навчання. Православна. До Австралії приїхала кораблем Ms. Skaugum 28.3.1950 з чоловіком Сергієм Новошицьким та донькою Олександрою (нар. 24.2.1947). Друга донька Ангеліна нар. 10.6.1960 в Мельборні. Обое

працюють як окулісти в Мельборні. Має внуків Григорія (нар. 17.12.1974) та Андрія (нар. 18.11.1976).

НОГА Харитина, активна українка, померла в Блектавні в 1955 р.

НОРИЧКА Теодор (42 р.), помер в Сіднеї 13.3.1956.

НОРИНГТОН Марія, жертвна діячка в Сіднеї, меценат ФУСА КУА, добродій «ВД» і ЕДУА та щедрий жертводавець на загальні укр. цілі.

НОСЕНКО Григорій, член Управи УГ АСТ.

НОСЯРА Оксана (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

НЮНЬКА Іван (НПВ), жертвний член укр. спільноти в Сіднеї, добродій «ВД», фундатор ФУСА-КУА.

О

ОВЕРЗБИ ДАРПЕН ДЖЕЙМС (OVERSBY DARREN JAMES). Нар. 20.1.1964 р. в Річмонді, Вік., Австралія. Віровизнання: Church of England. Одружений з Ганею Данилюк. Діти Адріян і Катя. Професія/освіта: Territory Manager — Medical Sales. A-Grade State Squash. Triathlons, Gym, Football (Regional), Little Athletics. Активний в українському культурному житті. Дітей, хрищених в Українській Католицькій Церкві, привозить до української суботньої школи.

ОВЕРЗБИ-ДАНИЛЮК ГАНЯ (OVERSBY-DANYLUK HANIA). Нар. 7.10.1964 р. в Олдгамі, Англія. Католичка. Одружена з Дарреном Оверзби. Діти: Адріян і Катя. Освіта: Bachelor of Education — Secondary. Членство: Укр. Громади Вікторії, Пласту, кол. чл. Молодечого Катедр. хору, танцювальної групи в Нобл Парку. Закінчила укр. школу і здала матуру. Танцюристка групи «Байда Козаків». Читає укр пресу. Працює вчителькою 'VCE English' & 'Physical Education'. Посилає дітей до укр. школи.

ОВЧАРЕНКО Анна (учителька РЛШ), пластова виховниця у Вікторії.

ОВЧАРЕНКО Юрій, активний пластовий діяч у Вікторії.

ОГОРОДНИК-ЮСЬКЕВИЧ ВСЕВОЛОД МИХАЙЛОВИЧ. (OHORODNYK WSEVOLOD MYCHAJLOVYCH) Нар. 6.5.1919 в Житомирі (Україна). Православний українець. Вдівець, має сина Михайла (нар. 21.5.1959 в Регенсбурзі, Німеччині). Середня освіта. В 1947-50 брав активну участь в Спілці Укр. Молоді, за що в 1986 р. отримав грамоту подяки. Від 1949 секретар Союзу Земель Соборної України (кол. особистий секретар лідера партії СЗСУ В. А. Доленка). Кореспондент-представник «Вільної Думки» в Німеччині.

ОГРИНОВСЬКА АНАСТАСІЯ, дів. Ткач (OHRYNOWSKA ANASTASIA). Нар. 3.4.1919 р. в Луцьку Волинському (Україна). Середня освіта, закінчила гімназію в м. Сарни (Волинь), а в Холмі студіювала мови (франц., німецьку й ін.). З приходом большевиків напередодні нім.-большевицької війни була арештована і засуджена на 15 років, але в дорозі на заслання в Сибір німецькі літаки збомбардували потяг з в'язнями і таким чином майже чудом спаслася, завдяки добрим людям. 16.11.1941 німецькі окупанти

забрали на примусову роботу до Дюсельдорфу, де працювала на фабриці амуніції аж до її збомбардування альянтськими літаками. Тоді копала окопи, працювала в ресторані аж до приходу американців. В Німеччині була одружена з Іваном Огриновським. Сини Богдан й Іван, 5 внуків і 3 правнуки. До Австралії приїхала 22.6.1949, три місяці пізніше ніж її чоловік, який в таборі Батгурст поступив був на працю в кухні. І вже на самих початках нашого перебування в Австралії був заснований Союз Українок із 5 українок та завдяки родині Денисенків (п. Юрій Денисенко працював у таборовому бюрі) були влаштовані перші мистецькі виставки укр. вишивок, а 24.12.1949 року відбувся перший укр. Свят-Вечір з численною участю австралійців. Наступного року відбулася друга дуже успішна наша виставка укр. мистецтва для австралійців, яка тривала 5 днів. Завдяки дружній співпраці Анастасія О. отримала державний контракт на 12 місяців і її експонати виставлялися по цілому стейті НПВ і за це отримала від міністра Голта окрему вдячну грамоту. З переїздом з родиною до Меррилендс продовжувала працювати в Союзі Українок, будучи 32 роки скарбником СУ. Разом з чоловіком брала

активну участь у всіх громадських і церковних починах, щедро жертвуючи на всякі українські потреби. Після смерті чоловіка, переживши кілька нещасливих випадків, хоч і знеможена фізично, уже у похилому віці, але при добрій пам'яті, залишається непохитною українською патріоткою, що може послужити прикладом для багатьох інших наших громадян.

ОГРИНОВСЬКИЙ ІВАН (OHRYNOVSKYJ IWAN). Нар. 4.2.1921 р. в с. Раків, пов. Долина, Івано-Франківська обл., наймолодший в родині. Укр. католик. Закінчив 7 клас. 21-річним виїхав на роботу до Німеччини, працював у копальні «Votrop» до 1944 року, а потім на окопах Westfalia аж до приходу американців 27.2.1945 р., де зацікавився з молодою дівчиною Анастасією Ткач і де в таборі Юшен одружилися. У таборі належав до танцювального гуртка та грав різні ролі у виїзних виставах по таборах.

З Німеччини виїхав з дружиною вперше до Італії, а відтак 15.3.1949 року приїхав до Австралії, де працював у таборовій кухні в таборі Батгурст аж до його ліквідації і де його часто відвідувала дружина Анастасія з сином Богданом. У 1951 році народився другий син Мирослав і родина Огриновських переїхала до Мерриллендс (Сідней), де заклали своє господарство і де на їхньому подвір'ї вже наступного року (1952) засновано Укр. Громаду, ставши активним її членом. Був також одним із перших фундаторів Нар. Дому на Редферні, фундатором його улюбленої УКЦеркви та монастиря в Лідкомбі, фундатором Дому Укр. Молоді, разом з дружиною стали фундаторами і членами ФУСА-КУА та добродіями «Вільної Думки», любив читати рідну пресу. Щедрий жертводавець на укр. громадські й церковні потреби. Помер 6.4.1997 року, залишивши у великому горі дружину Анастасію, синів Богдана і Мирослава та 5 онуків: Мартина, Адама, Наталку, Павла, Алісу і трьох правнуків Павла, Лукаша, Магдалену.

ОДЛИГА Юрій, нар. 18.8.1913 на Донеччині. Прибув до Австралії 1950 р. Поселився в Аделаїді, з часом переїхав до Брізбену і Окслей. Гром. діяч, фундатор ФУСА-КУА. Добродій «ВД» та укр. преси в Криму. Помер 6.3.1999.

ОКОПНИЙ Максим, художник і єванг. пастор. Нар. 9.12.1915 у Дрогобичі. До Австралії приїхав в 1950, поселився в Мельборні, де в Інституті Технології отримав кваліфікацію пром. художника-графіка. Опрацював карикатури до юв. чисел «ВД».

ОЛЕКСАНДЕР-ВОЛОШКА Тетяна, поетеса, гром. діячка. Нар. 8.10.1937 у Харкові. До Австралії приїхала в 1949. Її вірші поклали на музику Галина Корінь, Д. Мочняга та Мих. Михайловський.

ОЛЕКСИН Катерина, чл. Управи СУ ім. Н. Кобринської в Кабраматті.

ОЛЕКСИН Євген, адміністратор і танцюрист «Веселки» в Лідкомбі.

ОЛЕКСИН Микола, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

ОЛЕКСИН Наталка, танцюристка «Веселки» в Лідкомбі.

ОЛЕНДЕР МИХАЙЛО (OLENDER MICHAEL). Нар. 25.8.1924 року в с. Гарбузів, пов. Зборів на Тернопільщині. Укр. католик. В 1941 році виїхав до Німеччини, де працював в околиці Магдебурга. Після капітуляції Німеччини перебував у кількох таборах (Ротенбург, Ганвер, Гайденау). До Австралії приїхав з родиною у вересні 1949 року. Одружений. Дружина Тамара-Марта з дому Козаков; сини: Богдан (16.2.46), Ярослав (6.1.48). Освіта: неповна середня.

Один з основоположників Укр. Громади Воллонгонг (1953) і довголітній голова УГ. Організатор Відділу Ю-СУМу «Одеса» в Воллонгонзі і його булавний. Організатор Укр. Клубу і голова Будівельного Комітету. Нагороджений Грамотою і медалею СУОА за працю для укр. спільноти в Австралії (1976).

ОЛЕНИЧ Йосип (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

ОЛЕСНИЦЬКИЙ Роман, інж.-електрик, гром. і пласт. діяч. Нар. 24.3.1913 у Польщі. До Австралії, Сіднею приїхав у 1948 р., в 1949 переїхав до Аделаїди, де був співосновником Укр. Громади Півд. Австралії. Чл. управ СУОА, НТШ, нагороджений пластовим Орденом св. Юрія в золоті. Разом з дружиною Лідією добродій ФУСА-КУА.

ОЛИВА Іван, активний член УКЦ В Брізбені.

ОЛІЙНИК ПАВЛО (OLIJNIK PAWLO). Нар. 17.3.1903 в с. Комиші на Полтавщині. Помер 12.1.1989 в Сіднеї, похований на укр. цвинтарі — Руквуд. Православний. Одружений з Параскевією (з Вербицьких). Вихован в укр. дусі дітей та внуків. Хлібороб та книговод. Довголітній член та жертводавець Укр. Громади та УАПЦеркви в Австралії. Розкуркулений, утік на Донбас. Під час війни возами добирається з родиною до Німеччини, а відтак в 1949 році до Австралії. В Австралії працював в Hawkesbury Agricultural College, опісля на фабриці. Від початку передплачував «Вільну Думку» та іншу укр. пресу. Свідомий патріот України.

ОЛІЙНИК ПАРАСКЕВІЯ (OLIJNIK PARASKEVIJA), з дому Вербицька. Нар. 15.8.1906 в с. Комиші на Полтавщині, з козацького роду. Православна. Одружена з Павлом. Діти — Уляна, Раїса, Андрій та Василь. Внуки — Марко, Ксеня, Антон та Люїза. За большевиків розкуркулена, залишає рідну стріху Полтави та утікає на Донбас, відтак возами до Німеччини та останньо в 1949 році — до Австралії. Щиро жертвує труд та гроші на громадські та церковні цілі. Відома вишивальниця та взірцева укр. господиня.

ОЛІЙНИК ПАВЛО МИХАЙЛОВИЧ (OLIJNIK PAWLO). Нар. 21.6.1927 в м. Ковель. Православний. До Австралії приїхав у 1951 р. Одружений з Аллою (з дому Шаєр) в 1952 в Мельборні. Діти: Наталка, Андрій. Кресляр-конструктор будівельних структур. Активний член УАПЦ та УГВ. Проектодавець іконостаса Святопокровського Храму УАПЦ та проектодавець і співвиконавець іконостаса Святоуспінського Храму в Мельборні. Працював на державній посаді 29 років (27 років при конструкції залізно-дорожніх мостів). Учасник боротьби за державність в лавах УПА, УЛС та УНА. За самовіддану службу Україні нагороджений медалею Архистратига Михаїла, хрестом Відродження Укр. Збройних Сил та хрестом Укр. Козацтва.

ОЛІЙНИК Анна, основниця ОУЖ в Кабраматті.

ОЛІЙНИК Василь, педагог, чл. НТША, поч. чл. СУМ, гром. діяч. Нар. 2.12.1896 в с. Нивиці, пов. Радехів. Кол. дир. укр. гімназії в Сокалі. До Австралії прибув в 1949, поселився в Мельборні, де й помер 23.7.1980. Разом з дружиною Юлією добродій ФУСА-КУА і «ВД».

ОЛІЙНИК Михайло, активний член УГ ЗА.

ОЛІЙНИК Юлія, учителька в Мельборні, дописувач до «ВД».

ОЛІЙНИК-ХШАНОВСЬКА МАРІЯ (OLIJNIK-CHRZANOWSKA MARIA). Нар. 27.2.1924 в с. Мошків, пов. Сокаль. Греко-католи. До Австралії приїхала 24.5.1950. Вдова (чоловік помер 22.1987 в Орбості, Вік.). Два сини: Осип і Григорій (одружені), виховані в австрал. католи. житті. Домашня господиня.

ОЛІЙНИК-ЛОНГЛІ Катерина, науковець, літературознавець, фахівець багатокульт. і австрал. літератури, здобула докторат у Мельб. університеті. Нар. 8.4.1944 в Німеччині. До Австралії приїхала в 1949. Автор кількох наукових книжок. З 1991 р. є деканом гуманітарного факультету Мердок університету в Перті.

ОЛОВАРЕНКО Василь, гром.-культ. і церк. діяч у Сідней, провідний член багатьох організацій, фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ОЛОВАРЕНКО Євгенія, супс.-гром. і церк. діячка в Сідней, книголюб, учителька в Центр. Р.Ш. в Лідкомбі.

ОЛЬШЕВСЬКА ЗІНА ВАСИЛІВНА (OLSHEVSKY ZINA). Нар. 19.4.1928 р. в м. Рашовка, Гадяцький р-н, Полтавська обл. Одружена з Іваном Ольшевським в 1947 р. Діти: дві доньки (кол. чл. танцювального ансамблю «Веселка» та Молод. Громади під проводом В. Онуфрієнка); два внуки. До Австралії (Сідней) приїхала в 1950 р. Працювала 28 р. в лікарні як допоміжна сестра. Активна в сестрицтві та член церк. хору при парафії св. Афанасія Лубенського в Гренвілі.

ОЛЬШЕВСЬКИЙ ІВАН ВАСИЛЬОВИЧ (OLSHEVSKY IVAN). Нар. 9.10.1919 р. в с. Вільшана, Горищенський р-н, Черкаська обл. Православний. Одружений з Зіною Василівною. Дві доньки. До Австралії приїхав 21. 5.1950 року. Працював за фахом кухарем. Помер 24.11.1995 р., похований на укр. православній секції в Руквуді. Народня освіта. Жертовний працівник і фундатор будови церкви св. Афанасія в Гренвілі. Довголітній староста парафії.

Нагороджений похвальними грамотами Єпископа Сильвестра та Митроп. Мстислава.

ОМЕЛЬЧЕНКО Віра-Лідія, кол. чл. Управи Созу Українок Австралії.

ОМЕЛЬЧУК С. (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

ОНИШКО АНАТОЛІЙ СЕРГІЙОВИЧ (ONISHKO ANATOL), гром.-культ. діяч. Нар. 21.8.1936 в с. Павлиш на Полтавщині. До Австралії (Порт Мельборн) прибув 19.2.1950, поселився в Аделаїді. Був першим з українців поліцаєм, незалежним кандидатом у виборах до Федер. Парляменту, англомовним диктором від УГПА у радіо 5КА, був членом Управи УГПА й секретарем ФУСА в П.А. Був вчителем англ. мови для новоприбулих та в укр. суб. школах в Аделаїді й Канберрі. Вивчив укр., нім., англ., польську, рос. й хорв.

мови і був перекладачем. Був чл. Metropolitan Male Choir і старостою Міжпар. Правосл. Хорів ПА. Кор. «ВД».

ОНИШКО ЛЮДМИЛА (ONISHKO LYUDMILA), учителька, діячка Союзу Українок. Нар. 17.8.1914 в с. Сметанівка на Полтавщині. До Австралії приїхала в 1950 р. Гол. СУ в Аделаїді та кр. управи СУА (1959-61). Викладала в школах українознавства в Аделаїді й Канберрі, де й померла 7.10.1994 року.

ОНИШКО СЕРГІЙ (ONISHKO SERIY), правосл. свящ., залізн. технік, учитель, поет, гром. діяч. Нар. 23.9.1914 в с. Потоки на Полтавщині. До Австралії приїхав в 1950 р., поселився в Аделаїді, де був головою УГПА (1958-59), а в 1971 р. переїхав до Канберри. Гол. мист. тов. «Полтава», дир. рідної школи ім. Л. Українки. 1985 висвячений на свящ. УАПЦ (Соборноправної). Разом з дружиною Людмилою добродій ФУСА-КУА.

ОНОПКО ЛЮЇЗА — дівоче Грецкул (ONOPKO LUISA — GRECKUL). Нар. 11.4.1929 р. в Одесі, Україна. Православна. До Австралії приїхала 18.12.1949. Була одружена з Володимиром Онопком, помер 30.8.1968. Діти: Юрій і Ріта, обоє закінчили укр. школу. Середня освіта, курси ляборанта University of Adelaide, де і працювала ляборантом, пізніше 28 років техніком-ляборантом. Брала активну участь у церковному житті. Чл. Укр. Громади та Союзу Українок (довший час в управі СУ). Зараз на пенсії, належить до клубу Старших Громадян, до хору «Калина». Діти: син Юрій закінчив унів., професія електронік-інженер, працює гол. інженером. Записує укр. Програми для радіо. Одружений з Геленою, мають 2 дітей. Донька Ріта Беллаті, одружена з Бальтером, мають двоє дітей, закінчила унів. (Science Degree). Працює у Pathology Dept.

ОНОПКО ВОЛОДИМИР (ONOPKO WOLODYMYR). Нар. 28.1.1928 в м. Зидьки, Харківська обл. Помер 30.8.1968 в Аделаїді. Православний. До Австралії приїхав 18.12.1949 р. Був одружений з Люїзою. Діти: син Юрій, донька Ріта. Середня освіта, закінчив школу машиністів (engine-driver) і працював машиністом на залізниці. Був членом УГПА та УАПЦ. Грав у футбольній команді (soccer) у Тайлем Бенді й Аделаїді.

ОНУФРІЄНКО ВАСИЛЬ, гром.-політ. й культ.-осв. діяч, поет, педагог, журналіст, мовознавець, перекладач, співробітник «ВД». Нар. 6.5.1920 в с. Кішнівка, Кобиляцького р-ну на Полтавщині. Закінчивши Кременч. Учит. Інститут був учителем укр. й рос. мов. В Німеччині дописував до укр. часописів. До Австралії приїхав 1949 р., поселився в Сіднеї. Вів у «ВД» колонку «Поza хлібом і сіллю», редагував літер. сторінку, написав десятки віршів, переклав укр. мовою австрал. поетів Генрі Ловсона, Ендрю Бенджо Петерсона та ін. Книжкою вийшла поема «Сталін у пеклі». Поема «Симон Петлюра» та добірка лірики була видрукувана в зб. «Земля незабутня». Автор комедії «Заморські гості». В Сіднеї був головою Т-ва Плекання Укр. Мови, редагував «Вісті» Представництва екз. уряду УНР в Австралії, був членом УНРади від УРДП та доповідачем на громадських імпрезах. Викладач на українознавчих курсах у Макворі університеті. Помер 24.12.1992 в Сіднеї. Разом з дружиною Марією — Меценат ФУСА КУА.

ОНУФРІЄНКО МАРІЯ ІВАНІВНА, чл. Української Громади Сіднею, добродій ансамблю бандуристок «Ластівка». Добродій «ВД». Відійшла у вічність 8.8.1997 р. в Сіднеї. Перед смертю зредаговувати і випустила разом з ФУСА 5 збірників поетичної і літературної творчости свого чоловіка Василя.

ОРИШКЕВИЧ-ГАЛИЦЬКИЙ ЯРОСЛАВ-АНДРІЙ (ORYSZKIE-WYCZ-HALYCKY JAROSLAW ANDREW). Нар. 4.6.1912 — Львів, Україна. Греко-католик. До Австралії приїхав 24.11.1949 р. Не жонатий. Освіта: матура в філії Укр. Акад. Гімназії у Львові, диплом інженера в політехніці в Данцігу. Працював по професії перших 8 років у Сіднейському «Вотер борді», а відтак аж до відходу на пенсію у департаменті Публічних Робіт в Сіднеї. Член УГ Сідней, Укр. Т-ва Інженерів, ФУСА, меценат КУА, член-основник кооп. Карпати. Колишній член Комісії при будові катол. церков у Лідкомбі і Канберрі. Автор книжки «Ukrainian Embroidery» (1999). Помер 23.7.2000.

ОПИХАНИЙ П., активний чл. УГ Воллонгонг у 1950-х роках.

ОРАЧ ВАСИЛЬ (ORACZ WASIL). Нар. 16.6.1911 в с. Звенигород, Львівська обл. Помер 22.3.1998 в Мельборні, похований на кладовищі «Фокнер». Укр. католик. До Австралії приїхав в 1950 р. Був одружений з Софією, дитнбезий. Початкова освіта. Працював в текстильній індустрії. Життєвий шлях дуже важкий: польські переслідування, війна 1939 року, полон, тюрми, невільнича праця в Німеччині. Скромний, чесний, трудолюбивий, глибоко віруючий. Понад 35 р. виконував обов'язки скарбника Бр-ва Св. Верх. Апп. Петра й Павла. Брав участь у всіх імпрезах і святкуваннях парафії, належав до УГВ, кооп. «Дністер», Музею при Катедрі, Клубу Старших. Щедрий жертводавець на укр. цілі, головно для церкви.

ОРАЧ СОФІЯ (ORACZ SOFIA). Нар. 4.12.1921 в с. Гринів, Львівська обл. Укр. католик. До Австралії приїхала в 1950 р. Була одружена з бл. пам. Василем. Бездітна. Початкова освіта. Працювала в текстильній індустрії. У молодечому віці пережила багато горя: ув'язнення чоловіка, бурхливі воєнні часи, примусова праця в Німеччині. Понад 15 років працювала у кухні Бр-ва Свв. Верх. Апп. Петра й Павла. Брала активну участь у всіх церк. імпрезах, член кооп. «Дністер», Клубу Старших при УГВікторії. Щедра жертводавець на церковні й інші укр. потреби.

ОРЖАНСЬКА Любов, кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії (Вік.).

ОСАДЧУК Теодор, Проповідник Рідної Віри в Австралії (РУНТАТО). Гром.-культ. діяч у Ньюкастелі, разом з дружиною Олею меценат ФУСА-КУА та добродій «ВД».

О'САЛЛІВОН Маруся, член Управи УГ АСТ.

ОСАУЛЕНКО І., добродій «ВД» (НПВ).

ОСІДАЧ Ігор, інж., активний чл. УГВ.

ОСІДАЧ Марія (Пинило), учителька, гром. діячка. Нар. 26.11.1910 в с. Сосниця Перемиського пов. До Австралії приїхала в 1949, поселилася в Мельборні, де й померла 13.1.1983. Основниця і голова Союзу Українок у Вікторії. Займалася сусп. опікою та укр. нар. мистецтвом.

ОСІДАЧ Микола, гром. і комбатантський діяч, учасник Визв. Змагань. Нар. в Дрогомишлі б. Яворова. Член Січових Стрільців. Студіював агрономію в Югославії і Німеччині. До Австралії приїхав 1949 р., поселився в Мельборні, де й помер 25.11.1980.

ОСІЮК Д., голова УГ Кабраматта-Ферфілд.

ОСМОЛОВСЬКИЙ Іван (Ольхівський) нар. 5.2.1910 в м. Грунь Охтирського пов. Студіював театр. мистецтво в Сумах й Гамбурзі. Виступав на сценах в Україні й Німеччині. До Австралії приїхав в 1949. Був режисером театру при УГКвінсл. Помер у Брізбені 10.6.1978.

ОСОБА Богдан і Юлія, разом з доньками Марією, Галею і Мартою активні члени укр. спільноти в Сідней, особливо в СУМ та УКТК, меценати ФУСА-КУА.

ОСОЛІНСЬКИЙ, гром. діяч у 1950-х роках (НПВ).

ОСОЛІНСЬКА Ліда, чл. Управи УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

ОСТАПЮК Володимир, добродій «ВД» у Вік.

ОСТАШ Геня, активна пластунка в Брізбені.

ОСТРОВСЬКИЙ МИХАЙЛО (OSTROWSKYJ MICHAEL). Нар. 25.10.1921 р. в м. Миргород, Полтавська обл. Помер 30.4.1989 р. Православний. До Австралії приїхав 18.8.1948 р. Був одружений з Євдокією Кириленко. Діти Ольга та Володимир. Батьки були розкуркулени, пережив великий голодомор в Україні 1932-33 рр. В часі 2-ї світової війни 18 місяців був у німецькому полоні. Закінчив середню освіту в Україні, вступив до Харківського медичного інституту. Закінчивши один рік, наука була

перервана військовою службою і був висланий на фінляндський фронт. Під час війни на західному фронті попав у військовий полон у Німеччині. У 1946 році поступив до Укр. Університету, факультет інженерії, відділ хеміко-технологічний в Регенсбурзі, який закінчив з успіхом у 1948 році. З приїздом до Австралії в серпні 1948 поступив до залізничного інституту, де закінчив 3-місячний вишкіл «портера» і на цій праці відробив 2-річний контракт. Після контракту працював аж до пенсії в авто-індустрії в Аделаїді як 1st Class Dye-setter and Toolmaker. Від 1951 р. належав до Укр. Громади. Неодноразово був членом управи, а також головою контр. комісії. Був одним з чільних організаторів суботньої школи в Сітон Парку та членом Батьк. к-ту. В 1953 р. був промотором 3-тисячної демонстрації для відзначення Голодомору в Україні 1932-33 рр. Співзасновник УАПЦеркви в 1950 р. в Аделаїді, довголітній секретар Параф. Ради. Був секретарем Міжпараф. К-ту для відзначення 50-ліття УАПЦ та жертводавцем на церковні та громадські потреби, а також жертводавцем ДОБРУСУ. Багато спричинився до розбудови союзняками в Аделаїді Музею Укр. Мистецтва, будучи членом його Дирекції в 1979-1985 роках. Переселившись до Ньюкастелю (НПВ), став членом місцевої Громади та був одну каденцію членом її Контр. Комісії.

ОСТРОВСЬКА Свдокія, гром. діячка, голова Крайової Управи Союзу Українок Австралії. До Австралії приїхала в 1949 р. Вперше поселилась в Аделаїді, де була співзасновницею-головою СУПА та Жін. Музею укр. мистецтва. Згодом переїхала до Ньюкастелю, де заклала відділ СУ.

ОСТРОВСЬКИЙ Володимир, нар. 9.1.1959 в Аделаїді (Австралія). Вища унів. освіта. Спеціаліст в галузі харчової промисловости. Парафіянин УАПЦ. Пластун, жертводавець ФУСА.

ОСТРОВСЬКА НІНА (OSTROWSKYJ NINA). Дів. прізвище Карен. Нар. 8.3.1961 в Сіднеї. Православна, парафіянка Святопокровської Парафії УАПЦ. Одружена з Володимиром Островським. Вища освіта. Закінчила Сідн. університет. Член Асоціації Професійних Діятетиків Австралії. Лектор в ділянці Діабетичної освіти. (B.Sc., Dip. Nutt. & Diet. MDAA APD Dietition (Diabetes Educator). Випускниця Курсів Укр-ва ЦРШколи ім. кн. Ольги в Сіднеї та Матуральних студій укр. мови в системі Австрал. шкільництва.

В шкільних та студентських роках музичний кер. Дівочого вокального ансамблю «Верба». Танцюристка укр. нар. танців. Пластунка. Власниця Дошкільного Дит. Центру в Канделтовні, Новий Півд. Велс. (Preschool & Longday Care Centre Sundletown). Бере активну участь в місцевому австрал. громадському житті, жертводавець ФУСА. Член УВК.

ОСТРОВСЬКИЙ Петро, гром.-церковний діяч, член управи УГ Ст. Меріс, член Бр-ва Св. Андрія в Лідкомбі, чл. Контрольної Комісії кооп. «Карпати», щедрий жертводавець на українські гром.-церк. цілі.

ОСТРОВСЬКА Стефанія, діячка Союзу Українок в Сіднеї.

ОСТРОВСЬКИЙ ВОЛОДИМИР (OSTROWSKY WOŁODYMYR), культурно-громадський діяч. Нар. 15.4.1908 у Львові. Помер 14.4.1980 в Сіднеї. Католик, дружина Зеновія, діти Олег і Святослава. Внуки Катя, Наталка і Данило та Юстина і Зеня. Невістка Ірена (Ковальська), зять Браєн Флемінг. Освіта: з дому учитель, але в часі переселення в Німеччині опанував фах годинникарства і годинникарем працював в Австралії. Ціле своє життя присвятив українській освіті та суспільно-громадському життю. На рідних землях організував і проводив між селянською молоддю просвітянську працю, за яку був покараний польським урядом. Українську учительську та провідну громадську працю продовжував на еміграції в переходових таборах Німеччини та після приїзду до Австралії в листопаді 1950 року, аж до смерті, на 5-му континенті. В Сіднеї був ініціатором будови першої Української школи. Завжди брав активну й провідну участь в громадсько-культурному житті, був довголітнім головою Об'єднання Українських Громад Нового Південного Велсу, тісно співпрацював з часописом «Вільна Думка». Любив музику й організував (деколи й диригував) та співав в українських хорах, особливо у славному Сіднейському Спів. Т-ві «Боян», де разом з ним співали його діти Олег і Славка. Навіть по виїзді із Сіднею, на емеритурі, взяв на себе головуство Української Громади Воллонгонг, бо там треба було допомогти громаді розв'язати деякі проблеми.

ОСТРОВСЬКА ЗЕНОВІЯ (дів. Чипак) (OSTROWSKY ZENOWIA). нар. 17.7.1907 в Кам'янці Струмилівій (пізніше Бугській). Померла 8.8.1984 в Сіднеї. Католичка, дружина Володимира. Освіта: учителька і цей фах та знання передавала українським дітям в переходових таборах Німеччини, а по приїзді до Австралії — в суботніх школах у Сіднеї. Брала активну участь у багатьох ділянках українсько-суспільного життя, особливо в Союзі Українок та Пласті. Навіть на емеритурі (поза Сіднеєм) при різних okazіях одягала свій пластовий або український одяг й інформувала льокальних «сеньйорс сітізенс» про наші українські організації та звичаї.

ОСТРОВСЬКИЙ ОЛЕГ, гром.-суспільний і кооперативний діяч у Сіднеї, голова Батьк. Комітету РШ в Лідкомбі, дир. кооп. «Карпати», член управи УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл, диктор укр. радіопрограм, член нац. хору «Боян», добродій ФУСА-КУА та «ВД».

ОСТРОМЕЦЬКИЙ Є, артист у Сіднеї в 1950-тих роках.

ОТЕН ОКСАНА (дівоче Петрівська) (OTHEN OKSANA). Нар. 19.11.42 в с. Стрільбичі, Старо-Самбірський р-н, Львівська обл. Померла 27.7.1995 в Канберрі. Укр. катол. До Австралії приїхала з батьками 20.4.1949. Успішно закінчила А.Н.У. і працювала на високій посаді в P.S. Від ранньої молодости брала активну участь в церковному і громадському житті. Була виховницею СУМ і диригенткою сумівського хору в Квінбіені та керувала крилосом у Канберрі. Вельми жертвна на нац. цілі, особливо для Блаженнішого в Україні, за що отримала особливу подяку. Фундатор Дому Молоді, Нар. Дому в Квінбіені, церкви Св. Михаїла і Пам'ятника 1000-ліття Хрищення України в Канберрі та монастиря в Мельборні.

П

ПАВЛИШИН МАРКО, літературознавець, гром.-культ. діяч. Нар. 7.7.1955 у Брізбені. Студював у Квінсл. унів., в Німеччині і Монаш унів., де отримав докторат і незабаром став головою лекторату україністики й відділу славістики цього університету. Голова Асоціації Українців Австралії та НТША, чл. управи Укр. Центр. Шк. Ради, заст. голови світ. об'єднання українців.

ПАВЛИШИН Олександра-Надія (з роду Чушак), педагог, пласт. діячка. Нар. 18.10.1919 у Бориславі. Студювала славістику й музикологію в Карловому унів. в Празі. До Австралії приїхала в 1949, поселилася у Брізбені, де займалася головно виховною роботою з новацтвом і юнацтвом в Укр. Школі та Пласті.

ПАВЛИШИН РОМАН, архітектор, держ. службовець, заслужений провідний гром. кооп. і пластовий діяч, співзасновник і довголітній голова Укр. Громади Квінсл. Нар. 3.10.1922 в с. Чернихів Терноп. пов. До Австралії приїхав в 1948 р., поселився в Брізбені. Працював на кер. державних становищах, проєктував різні типи великих держ. будівельних комплексів. Член Корол. Інституту Архітекторів Австралії, нагороджений медалею Ордену Австралії. Разом з дружиною меценати укр. лекторату при Унів. ім. Монаша в Мельборні.

ПАВЛИШИН С. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ПАВЛІВ ВАСИЛЬ (PAWLIW WASYL). Нар. 9.10.1924 р. в с. Хоронів, Сокальський р-н, Львівська обл. Нар. освіта. В половині 1941 вивезений на примусову фабричну працю до Німеччини. Після війни перебував у таборах ДіПі в Кобленці, Майнц Кастелі і Ашаффенбурзі, де одружився з Марією Кухар. До Австралії (Мельборну) приїхав 20.4.1949 року, де працював на різних підприємствах. Громадська праця почалася з приїздом в 1968 році до Лідкомбу, де став активним членом СУМу, виховником молоді, референтом спорту, членом хору «Сурма» (поки не втратив частинно слух) та зокрема членом драмгуртка (режисер Катерина Атаманюк), де багато разів виступав на різних сценах, виконуючи з успіхом здебільшого гумористично-комічні ролі. Останнім часом став господарем Дому Укр. Молоді в Лідкомбі.

ПАВЛІВ Василь (Ріверстон, НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ПАВЛОВСЬКА Євгенія (Безпалова), опер. співачка-сопрано. Нар. 1913 р. в Києві. Закінчила Київську Консерваторію, виконувала головні ролі в операх класичного репертуару. До Австралії приїхала в 1949 р., поселилась у Мельборні, де й померла в 1965. У Мельборні співпрацювала з Муз. Театром ім. М. Лисенка, зокрема в ролях Катерини (Аркаса) і Сільви (Кальмана).

ПАВЛУК М. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ПАВЛЮК А. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ПАВУК Осип, активний чл. УГВ в 1950-60 роках.

ПАВУК Анна, добродійка «ВД» у Вік.

ПАВЛУХ ЮСТИН (PAWLUK JUSTYN). Нар. 11.6.1886 у с. Кізлів, Львівська обл. Помер 28.6.1979 р. в Сідней. До Австралії приїхав в 1948 р. Дружина бл. п. Марія, син Роман (б. Дивізійник і жертва ГУЛАГу), дочка Ірина. З 1951 р. паламар-захристиянин-дяк при парафії св. Андрія, зразковий парафіянин. Служив в австрійській армії, потім булавний в УГА. Пережив тиф і «чотирикутник смерти». Нагороджений Воєнним Хрестом Екз. Уряду УНР 1976 р. Перед війною (до 1939 р.) працював урядником у Рідній Школі у Львові. Похований на кладовищі в Руквуді.

ПАВЛЮК ФЕДІР (PAWLUK FEDIR). Народився 15.5.1908 р. на Волині. Прибув до Австралії в 1948 році. За тяжко зароблені гроші купив чимало будівельних ділянок землі. Коли його здоров'я почало підупадати, зробив заповіт (тестамент): 50% свого маєтку залишив для Українського Дому Старших, 25% — для УАПЦ та 25% — для УКЦ. Був дійсним патріотом та соборником. Помер 27.5.1975 р. Похований на українській дільниці Фовкнер у Вікторії.

ПАГУТА Микола (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ПАДЕВСЬКА-ПРОЦЮК НІНА (PROCIUK NINA). Нар. 7.1.1935 у Станиславові. Укр. католичка. Одружена. Діти: Петро, Марійка, Михайло. Професійна робітниця. Приїхала до Австралії у грудні 1950 р. Членство: хор у Кабраматті, Союз Українок, Суспільна опіка, УГ в Кабраматті, Сестрицтво при церкві св. Андрія в Сідней.

ПАЗУНЯК Наталія (професор, США), перший лектор-викладач КУА, добродій ФУСА.

ПАЙДА Володимир, пл. діяч (Вік.)

ПАЛІЙ ЯРОСЛАВ ОМЕЛЯНОВИЧ (PALIJ JAROSLAW). Нар. 1.1.1926 в м. Щирець, Львівська обл. Гр.-католик. До Австралії приїхав в 1949 р. Одружений. Столяр (8 клас). Член Укр. Громади Квінб'єн, НПВ.

ПАЛІЙ КАТЕРИНА ПАВЛОВНА (дів. Путікова) (PALIJ KATERYNA, PUTIKOWA). Нар. 3.2.1923 в с. Хіми, Могілевська обл., Білорусь. Православна. До Австралії приїхала в 1949. Одружена. Закінчила 5 клас. Членка УГ Квінб'єн.

ПАЛЬЧЕВСЬКИЙ Борис, член Управи УГ АСТ.

ПАНАСГІР НАДІЯ, дівоче Бромот, (PANASHIR NADIA). Нар. 24.10.1923 р. в Опішні, Полтавщина. Православна. До Австралії приїхала 20.3.1949 р. Одружена з Кузьмою Панасгір, середня освіта, бухгалтерка. Активна в культ.-громадських і церк. організаціях. Член УГВ від 1952 р., 2 роки реф. преси. Секр. Стейт. Управи 6 років, голова контр. ком. Кр. Управи СУА 6 років. Член Укр. Вільного Козацтва в Мельборні, від 1980 р. писар, тепер голова контр. ком. Член Союзу Гетьм.-Державників і скарбник від

1984 р. Організаторка Клубу Старших громадян у Мельборні (1985), голова клубу від 1987 р. Член Т-ва будови Старших в Мельборні від 1984 р. і член Дирекції Дому. Голова С-тва Св. Покровської парафії в Ессендоні (4 р.), співає в хорі, скарбник. Член комітету ЕДУА на Вік., член К-ту «Українці в Австралії за Київ. Патріярхат». Після контракту працювала кондукторкою трамваїв 10 років. В 1964 р. закінчила бухгалт. курси, отримавши диплом в Геммінгвай Робертсон Коледж, працювала в укр. фірмі «Карпати» в Мельборні. Грамоти: ФУСА (з чоловіком), мецената Укр. Дому Старших (з чоловіком), Австрал. Олімп. комітету (1996). Почесне членство УГВ (1996), почесна грамота Австрал. «Ротарі Клубу» за довголітню працю для добра укр. спільноти.

ПАНАСГІР КУЗЬМА (PANASHIR KUZMA). Нар. 1913 в Україні. Православний. До Австралії приїхав 20.3.1949. Одружений з Надією Бромот. Нар. школа. Член УГВ і член УАПЦ в Мельборні, жертвний на громадські і церковні потреби: отримав Грамоту фундатора ФУСА, Грамоту УАПЦ і Грамоту мецената Австрал. Олімп. Ком. в Мельборні. Працював у трамвайному відділі в Мельборні.

ПАНАСЮК Григорій, учитель РШ в Сіднеї, гром.-пол. діяч Визв. Фронту.

ПАНАСЮК Розалія, діячка УКЦ в Брізбені.

ПАНАСЮК Іван, церк.-громадський і політ. діяч у Брізбені.

ПАНАШІВ Д. (Вік.), фундатор ФУСА-КУА».

ПАНИЛИК ІВАН (PANYLYK IWAN), син Михайла і Катерини з дому Горгут. Нар. 5.6.1920 в с. Малнів — Мостиська. Укр. гр.-католик. До Австралії приїхав 22.7.1949. Розведений, двоє дітей. Закінчив 7 кл., власник крамниці. Активний член Станиці УПА в Сіднеї, перед приїздом до Австралії прийшов рейдом з відділами УПА до Німеччини (амер. зони).

ПАНКЕВИЧ РОМАН (PANKEWYTSCH ROMAN), кореспондент «ВД» у Львові. Нар. 3.3.1928 у Львові. Греко-католик. Одружений. Дружина Любомира. Освіта вища. Інженер-механік. Закінчив Львівську політехніку. Голова Благочинного пам'ятника «Борцям за Волю України». Член Гол. Булави Братства ОУН-УПА. Член обласного Проводу КУН. Від 7 до 15 років учасник пластових таборів. Організатор Всеукр. Братства ОУН-УПА.

ПАНЧЕНКО МИКОЛА ЮХИМОВИЧ (PANCHENKO M.). Нар. 2.3.1916 в с. Олекцінці Чернігівської обл. Помер в жовтні 1987. Православний, УАПЦ. Приїхав до Австралії з родиною (з дружиною і маленьким синком) 9.9.1949. Як тільки відробив контракт, поселився в Брізбені. Був членом УГ від 1951 р. Був довголітнім членом Батьк, к-ту, активним членом УРДП, Добрусу і Легіону ім. С. Петлюри. Коли почали будувати УАПЦеркву, був головою Параф. ради та найбільше вклав праці у будову Божого храму і за

свою невтомну працю був нагороджений почесною грамотою, яка висить весь час в нашій церкві.

ПАНЬКІВ Анна, членка Управи СУ ЗА.

ПАНЬКІВ В., активний член УГ ЗА.

ПАРАМОНОВ Сергій, ентомолог, д-р біологічних наук, чл. УВАН, нар. 4.11.1894 у Молдавії. До Австралії приїхав з США у 1947 р. й був співроб. Наук.-Пром. Організації Коммонв. (C.S.I.R.O.) у Канберрі. Один з ініціаторів УГ АСТ. Публікував праці в галузі таксономії комах. Викладач-гість Мельб. унів. У «ВД» надрукував статтю про походження укр. нації. Помер у Канберрі 22.9.1967.

ПАРАСИН Анна, активна в Союзі Українок ім. О. Басараб у Лідкомбі.

ПАРАСИН Михайло, адвокат, громадський діяч у Сіднеї.

ПАРАСИН Гана, учителька УШ в Лідкомбі, солістка хорів, дуетів.

ПАРАСКА Ірина, танцюрист «Веселки» в Лідкомбі.

ПАРАСКА Микола, дентист, жертвний чл. укр. спільноти в Сіднеї.

ПАРАХОНЯК ЯРОСЛАВ (PARACHONIAK JAROSLAW). Нар. 2.6.1925 в м. Бориславі, Львівська обл., син Івана і Марії (див. Москалик). Укр. греко-католик. Одружений з Ольгою Кошельник. До Австралії прибув з Австрії 1949. Нар. освіта. Почав відробляти 2-річний контракт робітником у середній агрономічній школі Dookie College — Melbourne Uni, а закінчив працю завідувачем студентської столової кухні (шеф) у 1985 р. Член УГВ. Щедрий жертводавець на нац. укр. культурні й наукові установи. Нагороджений грамотами фундатора й мецената УГВ та ФУСА-КУА. Діти: Іван (нар. 22.1.1960, сер. фах. освіта), Христина (нар. 2.4.1962, сер. освіта); внуки Kameron, Bryen, Venessa, Mikole.

ПАРАХОНЯК ОЛЬГА (PARACHONIAK OLGA). Нар. 15.7.1925 р. в с. Копечинці, р-н Чортків, обл. Тернопіль. Донька Ілії і Павлини Кошельник. Укр. гр.-католик., дружина Ярослава Парахоняка. До Австралії прибула з чоловіком в 1949. Нар. освіта. 2-річний контракт робітницею відбувала в держ. лікарні Moogooona Hospital біля м. Шеппартон (Вік.) та деякий час працювала з чоловіком в Dookie College. Член УГВ та «Country Women Ass.». Діти: Іван і Христина. Внуки: Kameron, Bryen, Venessa, Mikole.

ПАРАЩИН Володимир, Л. і Тереза — активні члени УГ ЗА.

ПАРСОНС Люся, членка Управи СУ ЗА.

ПАРУБОЧИЙ Микола, гром. діяч у Сіднеї.

ПАСІЧИНСЬКА Софія, дочка о. Михайла й Павлини Кручковських, пароха Нагачева коло Яворова на Львівщині. Одружена з о. Теодором, катехитом у Перемишлі. Мала трое дітей — Маріяна, Ірину й Теодора. До Австралії приїхала 25.5.1949. Померла 1957, проживши 89 років.

ПАСІЧИНСЬКИЙ ТЕОДОР (PASICZYNSKYJ THEODORE). Нар. 14.10.1916 р. в с. Нагачів, пов. Яворів, обл. Львів. Українець-католик. До Австралії приїхав 25.5.1949. Одружений з Гражіною Ваболіс, литовського походження, мають двоє дітей — Христину й Романа. Гімназійну матуру здав 7.6.1935 р. в укр. держ. гімназії Перемишль. Відтак студіював теологію в Богословській Академії у Львові до початку війни в вересні 1939 року. В листопаді став учителем нар. школи в селі Криниця, на Лемківщині. В міжчасі відбув учительський курс у вчительському семінарі Криниця.

В кінці 1941 р. виїхав студіювати дентистику в Мюнхенському Університеті, але по році мусів вертатися до Галичини. Тут працював орг. референтом у Допомоговому Комітеті Рудки, а відтак по році часу став головою Комітету у Мостиськах. 1944-го року вернувся до Німеччини, де працював у шпиталі Зальцбург до закінчення війни. Після закінчення війни його прийняли, після пред'явлення львівських документів, на 9-тий семестр теології та на продовження студій дентистики. Таким чином він закінчив теологічні й дентистичні студії в 1948 році. Відтак працював до виїзду до Австралії в Мюнхен Швабінг госпіталі.

25.5.1949 р. з мамою Софією приїхав до Південноавстрал. порту і відтоді замешкав в Аделаїді. В Австралії не визнали його європейських студій — вимагали студіювати ще 3 роки, а головне, — треба було здати іспит з англ. мови, якої він не знав. Отже довелося йому працювати за контрактом в різних місцевосцях у «кантрі» поза Аделаїдою та мешкати в шатрах. Неділями приїздив до Аделаїди на Службу Божу, яку відправляв о. Дмитро Качмар. Додатково приїздив ще суботами, бо тоді були весілля, або

христини, на яких він співав. Таким чином проспівав він у церкві 16 років, будучи співосновником церковного хору з диригентом Богданом Жолкевичем. Працював на залізниці. Тоді будували нові лінії, направляли старі, чистили тунелі — це була жахлива робота. Потім їздив трамваями, автобусами, аж вкінці дістався до Institute of Medical and Veterinary Science — відділ хемікалій, де пробув 17 і пів року аж до пенсії.

А на громадській ниві в той час: 29.5.1949 став членом УГПА; 8.6.1949 став співосновником Хору УГПА «Гомін» і був на першій пробі цього хору (диригентом був Йосафат Кліш); 17.6.1951 зорганізував і урухомив Укр. Школу Аделаїди, яка з часом мала 405 дітей. В тій Школі пропрацював учителем і керівником 40 років. Навчання почав з Марійкою Меркле, з дому Голубовичів; На Різдво 1952 р. зорганізував першу Коляду в Аделаїді й околиці. Із 23 дітьми 5-ма автами заколядували 97 фунтів, які переслали хворим дітям залишенців у Німеччині; 1954-го дописував що два тижні до газети The Southern Cross, давав вістки з життя українців Австралії та вів відділ «What do you know about Ukraine?». 1955-го року став членом Управи УГПА, в якій пробув уже 38 років та ще 2 роки в Контрольній Комісії; 1956-го року став представником газети «ВД» на Південну Австралію. Постійно веде хроніку «Вісті з Аделаїди» та «Наші будні»; 1965 року був головою будови Нар. Дому в Аделаїді, відкриття його саме тоді й відбулося; У 1965-1974 рр. був головою Укр. Центр. Шкільної Ради в Австралії і в тому часі був делегатом на II СКВУ в Торонто. Був також членом СУОА; У 1965-1985 рр. був членом дирекції Кооп. «Говерля» в Аделаїді; У 1967-1977 рр. був Головою Укр. Громади П.А. У січні 1973 дістав J.P. (мировий суддя); Протягом кількох років провадив збірку пожертв на НТША в Парижі і в 1973 р. аделаїдці вручили проф. В. Кубійовичеві 13.200 доларів. Цю успішну збірку проф. Кубійович назвав «чудом австралійців»; 1975 року, будучи головою УГПА, почав видавати місячник «Наша Громада» та був ініціатором і основоположником Ethnic Communities Council of S.A. 1977-1980 провадив безплатний курс укр. мови для заручених і одружених австралійок з українцями; У жовтні 1977 зорганізував The Ethnic School Association of S.A. і як голова Т-ва протягом 6 років відвідав майже всі етнічні школи в стейті; У березні 1979 з рамени Братства УКЦеркви організував 3-денні реколекції для молоді; У 1981 дістав відзначення О.А.М. — медалю «Ордер оф Австралія»; У 1982 був редактором E.C.S. Bulletin, в якому мистив статті про українців; 1984 року дістав від УГПА грамоту добродія за жертвність на фонд будови Народнього Дому; 1986 року дістав «Квонтас Етнік Коммюнітіс Еворд» — безплатний лет. квиток для двох осіб. Тоді відвідав з дружиною Європу й Америку; Від 1986 р. веде з іншими українцями укр. радіоавдиції. Спочатку з університетської станції, а відтак з 5EVI (етнічна радіостанція). 7 разів був головою радіокомітету; 1991 року дістав почесне членство Української Громади П.А. 1991 року дістав від СУОА грамоту за довголітню і жертвну працю в українському шкільництві.

ПАСІЧИНСЬКА Христина, дочка Теодора і Гражини, нар. 1956 року, пластунка, закінчила в Аделаїді Школу Українознавства та університет, біохемік. Одружена з Петром Валіхновським, інженером-архітектором із Сіднею, мали двох синів — Олександра й Андрія.

ПАСІЧИНСЬКИЙ Роман, син Теодора й Гражини, нар. 1959 року, пластун, закінчив Школу Українознавства в Аделаїді, працівник фінансового уряду Одружений з Еліз і мали одного сина Михайла.

ПАСТОРІВ Надія, культ.-мист. діячка в Сіднеї.

ПАСТОРІВ Петро, гром.-церк. діяч в Сіднеї, фотограф, виробник док. фільмів з укр. життя в Сіднеї, довголітній секретар УГ в Сіднеї.

ПАСТУХ Геня, успішна Учениця в УШ в Бенкставні.

ПАУЧОК Северин, активний чл. СУМ в Сіднеї в 1950-70 роках.

ПАШКО В., активний член УГ ЗА.

ПАЩУК Юрій, фотограф, фільм. постановник. Нар. 21.5.1920 в Луцьку. До Австралії приїхав в 1948, співробітник «ВД». Кер. секції звуко-зорового мистецтва в унів. NSW. Автор фільму «Укр. родина» та бл. 100 короткометражних документальних фільмів, які використовуються в університетах Австралії, Англії, США, Канади, Індії, Н. Зеландії. Одержав нагороди Австрал. Інституту Фільму.

ПЕЛЕНСЬКИЙ ЄВГЕН (PELENSKYJ EUHEN). Нар. 1907 р. в Жовкві. Помер 17.1.1970 в Сіднеї. До Австралії приїхав у 1948 р. Дружина Стефанія (Підгайна). Вища освіта, інженер будів. шляхів. В Сіднеї працював у департаменті шляхів в НПВ, писав наукові праці, викладач в університеті. Церк.-громадський діяч, член Техн. Комісії Будови Церкви св. Андрія й інш. об'єктів. На громадській ниві шукав злагоди й компромісів. Співосновник Т-ва Укр. Інженерів. Плянунув проєкти майже всіх українських пам'яток в Сіднеї. Похований на кладовищі Руквуд.

ПЕЛЕНСЬКА Стефанія, співосновниця Союзу Українок у Сіднеї.

ПЕЛЕНСЬКИЙ ЄВГЕН ЮЛІАН (д-р), літературний знавець, бібліограф, педагог, видавець-ред., гром. і наук. діяч. Нар. 3.1.1908 у Стрию. До Австралії приїхав з Німеччини в 1949, співробітник «ВД», основ. НТША, співорг. і голова УГ в Сіднеї, кооп. Нар. Дім та інших гром. організацій, автор багатьох наук. праць та педагогічних підручників. Помер у Сіднеї 29.9.1956.

ПЕЛЕНСЬКА ІРИНА (Винницька), письм., громадська діячка. Нар. 1906 р. в с. Грабовець, пов. Станіславів. У Львові закінчила філософські студії, одержала диплом мгр. за працю «Жіночі постаті в творах О. Кобилянської». До Австралії приїхала в 1949, поселилась у Сіднеї, співосновниця Союзу Українок Австралії, ред. жін. сторінки у «ВД», чл. ред. ж. «Українка в світі». Померла в Америці 4.1.1990.

ПЕЛЕХ МИХАЙЛО (PELECH M.). Нар. 1923 року в селі Новосільки Кардинальські, пов. Рава Руська. Під час сов.-німецької окупації це була погранична полоса (тепер під Польщею), з якої окупанти переселили населення вглиб України, попаливши села. Укр. католик. Народня освіта. До Австралії приїхав у 1949 р., де працював при будові. Одружений з Анфісею, доньки — Іра і Галя, які закінчили українську школу. Активний і жертовний в укр. громадському житті. Довголітній голова

Української Громади Сефтон — Бас Гіл — Честер Гіл (НПВ), член Дирекції УКТКлюбу в Лідкомбі, кол. член управи О-ку СУМу в Сіднеї. Добродій КУА-ФУСА і передплатник «Вільної Думки».

ПЕЛЕХ АНФІСА (АНЯ) (A. PELECH). Нар. в 1926 р. на Дніпропетровщині (Україна). Православна. До Австралії приїхала в 1949 році. Одружена з Михайлом Пелехом. Діти: доньки Іра і Галя. Народня освіта. Домашня господиня, яка виховала доньок в українському дусі. Жертовна на суспільно-громадські потреби.

ПЕЛЕХ В., М. і П. — активні члени УГ ЗА.

ПЕЛЕЩУК Олег, добродій «ВД» у Вік.

ПЕЛІГРІНО Ірина, діячка в Канберрі, диригент церк.-гром. хору.

ПЕРВУХИН П., активний член УГ ЗА.

ПЕРЕЖИЛО Володимир і Аня — активні члени УГ ЗА.

ПЕРЕЛАЗНИЙ Іван, священник УАПЦ в Перті, співробітник «ВД».

ПЕРЕХРЕСТ Е., активна в Блектавні, добродій «ВД».

ПЕРІГ Дарія (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ПЕРІГ Лариса (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ПЕРСОН ОЛЬГА (PEARSON OLGA). Дочка Боженни й Олександра Коваленків. Нар. 6.3.1945 р. в Ерлянгені (Німеччина). Православна. До Австралії (Мельборну) приїхала з батьками 13.4.1950 р. Одружена з Роном Персоном. Діти: Таня, Степан, Павло, Нікол. Закінчила середню освіту та Школу Українознавства ім. Л. Українки в Нобл Парку. Танцювала в Ритмічній студії Ірини Залеської «Доріжка». Член Пласту, а відтак Спілки Укр. Молоді ім. І. Мазепи в Мельборні.

ПЕРЧИК Володимир, добродій «ВД» (Вік.).

ПЕТРАШ ПАНЬКО (PETRASH PANKO). Нар. 16.10.1903 р. в с. Більче, Львівська обл. Помер 15.6.1964 року в New England Hospital, греко-католик. До Австралії приїхав 15.1.1950 кораблем Ms. Nelly. Одружений, жінка Текля, син Микола. Професія: ортопед, один з кращих в Австралії; в Німеччині навчав ортопедії німців, а в Австралії мав власну майстерню-вирібню і направи спеціальних ортоп. черевик. Любитель книжок і музики. Був передплатником «ВД».

ПЕТРАШ ТЕКЛЯ з дому Іськів (PETRASH TEKLA). Нар. 16.10.1916 р. в с. Болоні, Львівська обл. Греко-католичка. До Австралії приїхала 15.1.1950 р. кораблем Ms Nelly. Одружена, вдова від 15.6.1964 р. Син Микола. Нар. школа. В Австралії працювала робітницею в приватній австрал. школі та в університеті в Армідалі (НПВ). Виховала сина в укр. дусі. Відбула кругосвітню подорож, двічі відвідала Україну.

ПЕТРАШ МИКОЛА (PETRASH NICHOLAS). Нар. 2.2.1933 р. в с. Більче, Львівська обл. Християнин. До Австралії приїхав з батьками 15.1.1950 р. кораблем Ms Nelly. Одружений, бездітний, жінка Богумила (Таньска) польської національності. Закінчив Institute of Science and Technology London (UK) в 1966 р., Higher Biology Certificate Sydney Technical College, 2 р. Geology в New England Uni, технік геології сьомої категорії (найвищої в

Австралії). 20 років член Arts Council Film Group. 4 рази відвідав Україну і подарував Львівському університетові колекцію шліфів і зразків гірських порід Південної Африки, Бразилії та з усієї Австралії. Служив в австралійській армії. Відбув кругосвітню подорож, брав участь у міжнар. комісії досліджень клімату, земних мінералів, стану лісів тощо. Передплатник «Вільної Думки» від 1952 року.

ПЕТРЕНКО Григорій, Добродій «ВД» в Аделаїді.

ПЕТРЕНКО А., добродій «ВД» у Вік.

ПЕТРИКЕВИЧ М. (мгр. права), гром. діяч у Мельборні, публіцист.

ПЕТРИКОВИЧ Петро, член Управи УГ АСТ.

ПЕТРИШИН Галя, кол. член Кр. Управи Союзу Українок Австралії. (Вік.)

ПЕТРИК МИХАЙЛО (PETRYK MICHAEL). Народився в селі Стиборівка, район Броди, Львівська обл. До Австралії (Батгurstу) приїхав 14.4.1950 року. Помер 27.3.1993 р., похований на цвинтарі Сангейт у Ньюкастелі. Греко-католик. Був одружений, дружина Стефанія, діти: Ярослав (помер 14-літнім), Марія, Ірена (тримісячною померла), Іван, Люба, Олександра, Павло і Марко. Середня освіта. Належав до підпільної української організації в Німеччині. У Ньюкастелі належав до молодечої організації

СУМ — довгі роки був головою Осередку. Був одним з організаторів і засновників Укр. громади в Ньюкастелі — Був скарбником Громади. Був делегатом від СУМу до Крайової Управи в Мельборні. В Ньюкастелі працював в Сталевій індустрії, В.Н.Р., до пенсійного віку. Брав активну участь при будові церковної зали, і взагалі в житті української католицької парафії в Адамстовні (N.S.W.). жертвний на українські потреби.

ПЕТРИК СТЕФАНІЯ, дівоче Гальцун (PETRYK STEFANIA). Нар. 24.1.1926 р. в селі Розношинці, р-н Збараж, Тернопільська обл. Греко-католичка. До Австралії приїхала 3.4.1950 р. Вдова (покійний муж Михайло Петрик помер 27.3.1993 р.). Діти: Ярослав, Марія, Ірена, Іван, Люба, Олександра, Павло і Марко (Ірена тримісячною померла, Ярослав помер, маючи 14 років). Середня освіта. У Мюнхені в 1944 р. стала членом ОУН. В Ньюкастелі на протязі довгих років виконувала працю фінансової

референтки в осередку СУМу, і таку саму функцію в Укр. Громаді. В укр. католицькій парафії була головою Сестрицтва; належить також до «жінок милосердного серця», які постійно висилають пачки сиротам і бідним в Україні. Займається малярством і пише спогади.

ПЕТРИВ Василь і Софія — активні члени УГ ЗА.

ПЕТРИВСЬКИЙ ОСИП (PETRIWSKYJ ОСИП). Нар. 10.10.1908 в с. Буньковичі, Старо-Самбірський р-н, Львівська обл. Помер 17.1.1980 у Квінбіені, Н.П.В. Укр. католик. До Австралії приїхав 20.4.1949 р. Одружений з Марією Живко. Діти: Оксана і Юрій. Студював у Краківській Академії Мистецтв, проводив курси різьбарства в Україні і в таборах у Німеччині, вчителював і очолював Рільничу Школу в окрузі Старого Самбора. В Австралії поселився в Квінбіені (НПВ). Основник Укр.

Громади в Квінбіені (1951) і перший її голова. Співорганізатор церковного життя і СУМу (1958). Головний виховник і почесний член Спілки Української Молоді. Кількарічний керівник і вчитель Укр. Суб. Школи в Квінбіені. Керівник, режисер і декоратор драм-гуртка при УГ в Квінбіені, фундатор Дому Молоді в Сіднеї, ФУСА, Укр. Нар. Дому в Квінбіені, церкви св. Михаїла і храму 1000-ліття Хрищення України в Канберрі.

ПЕТРИВСЬКА МАРІЯ (дівоче Живко) (PETRIWSKYJ MARIA). Нар. 6.9.1921 в с. Смільниця, Старо-Самбірський р-н, Львівська обл. Укр. катол. До Австралії приїхала 20.4.49. Одружена з Осипом. Діти: Оксана і Юрій. Освіта: 7 клас нар. школи. Співосновниця УГ, основниця Союзу Українок у Квінбіені і Канберрі, СУМу і церковного життя та керувала церк. співом у Квінбіені. Протягом 19 років була головою Арх. М.Б.Н.П. Учителювала в Укр. школі, виховниця сумівської молоді, чл. Клубу Старших. Почесна

членка СУА, СУМ, Громади в Канберрі і Квінбіені, фундаторка Дому Молоді в Сіднеї, ФУСА, Укр. Нар. Дому в Квінбіені, церкви Св. Михаїла і Храму 1000-ліття Хрищення України в Канберрі.

ПЕТРИВСЬКИЙ ЮРІЙ (PETRIWSKYJ JURIJ). Нар. 6.10.1944 в с. Невіцке, коло Ужгороду (Закарп. Україна). Укр. католик. Одружений з Анною. Діти: Надя, Христя, Андря. Інженер, закінчив Сіднейський університет (1970). Важливі посади: генеральний менеджер SWQ (Електриситі Борд, 1987-94), шеф ексекютив-офіцер SWQ Електриситі Корпорейшен (1995). Активний сумівець, кол. член УГ в Квінбісні.

ПЕТРОВСЬКИЙ МАРКО КАРПОВИЧ (PETROWSKYJ MARKO). Нар. 24.4.1924 в с. Грибова, Тернопільська обл. Православний. До Австралії приїхав у жовтні 1950 р. Народня освіта. Одружений, один син. Був членом Батьківського Комітету школи ім. Лесі Українки в Нобел Парку. Жертводавець на українські цілі.

ПЕХОВ'ЯК Олександра, діячка в Сіднеї, виїхала до Канади.

ПЕЧІНКА Василь (НПВ), добродій «ВД».

ПИЛАТ Дмитро, — активний член УГ і УКЦ в Брізбені.

ПИРІЖОК Ярослав, гром. і культ. діяч у Квінсл. Нар. 14.7.1915 в с. Зарваниця, Підгаєцького пов. Дир. гром. хору, автор обробок пісень для хорового співу. Помер 8.2.1987 у Брізбені.

ПИРОГІВ Дмитро, гром.-культ., церк. діяч. Нар. 31.10.1925 в с. Бережниця Жидачівського пов. До Австралії приїхав 1950 р., спочатку жив в Аделаїді, потім поселився в Мельборні. Культ-осв. реф. УГВ, соліст хору «Чайка», голова укр. радіомовлення, активний у багатьох ділянках укр. життя у Вікторії. Діяч ОУН за кордоном. З дружиною Галею фундатори ФУСА-КУА, фундатори «ВД».

ПИРОГІВ Галина, кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

ПИРОГІВ Микола, лікар, педагог, гром. і церк. діяч на Волині та в Австралії. Нар. 1885 р. у Чернігові. До Австралії приїхав в 1949, поселився в Мельборні, де й помер в 1961 р.

ПИРЧ Степан (Вік.), разом з дружиною фундатор ФУСА-КУА і «ВД».

ПИСАРСЬКИЙ Федір (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ПІСКІВ С., чл. Управи Комбатантів (ПА).

ПИТЛЯР ОРЕСТ (PYTLAR OREST). Нар. 19.2.1912 у Львові. Укр. католик. Одружений. До Австралії приїхав 29.2.1949. Економіст, абсольтент Женевського університету. Блискучий журналіст, публіцист і коментатор. Спів-редактор першого часопису в Австралії «Вільна Думка». Перший голова сіднейської Української Громади, делегат на Перший Конгрес СКВУ, заступник Спілки Українських Журналістів Америки. В 1966 році емігрував з Австралії до США. Написав безліч статей до «Вільної Думки» та інших українських часописів на різні теми.

ПИТЛЯР Софія, співосновниця Союзу Українок у Сіднеї.

ПИЦЬ ІВАН (PYC IVAN). Нар. 13.5.1924 в м. Стрий, Україна. Католик сх. обряду. До Австралії приїхав в 1949 р. Одружений — 6 синів і дочка. Металевий токар.

ПІВЕНЬ АНАНІЙ (PIWEN A.). Нар. 8.4.1925 р. в селі Сураж на Волині (Україна). Віровизнання: Рідна Українська Національна Віра. До Австралії приїхав 19.8.1949 р. Одружений, дружина австралійка Конні, син Давид, дочка Женя; внучки Наталка і Леся. Пенсіонер. Член Укр. Громади у Брізбені від її засування та член Т-ва Старших Громадян. Був головою Батьк. Комітету, пізніше головою Радіо (україномовних програм). Меценат ФУСА-КУА та добродій українських студій при університеті ім. Монаша.

о. ПІГУЛЕВСЬКИЙ ОЛЕКСАНДЕР (PINULEWSKY ALEXANDER). Нар. 17.12.1920 в містечку Дивин, Кобринського пов. на Поліссі в заможній свідомій укр. родині Яреми та Катерини Пігулевських. Православний священик УАПЦ, протопресвітер, церковний та громадський діяч. Одружений з пані-маткою Марією, син Андрій. Середню освіту закінчив на рідних землях. В 1943 р. о. Олександр був заарештований німецькими окупантами і вивезений на примусову працю до Німеччини. По закінченні війни пере-

бував у таборах ДіПі. На початку 1946 р. вступив на Пастирські курси при Епархіяльному Управлінні УАПЦ під кер. теолога о. д-ра Семена Гаюка, які закінчив у серпні 1947. Рукоположений єпископом Вячеславом (Лісецьким) в сан ди-якона. В серпні 1948 разом з дружиною приїхав до Австралії (Сіднею). На доручення Адміністратора УАПЦ на Австралію і Н.З. організує парафію в передмісті Сіднею Рідженс Парк. 19.12.1954 рукоположений Архiepіскопом Сильвестром в сан священика і призначений настоятелем Св.-Пре-подобної парафії в Блектавні (Сідней). На початку 1957 переходить до притчу Святопокровської парафії Стратфілд-Вест, співзасновником якої був о. Олександр ще в 1949 році. Протягом 1958 також виконує обов'язки настоятеля Святомиколаївської парафії в Канберрі. З жовтня 1971 — настоятель Святопокровської парафії, а з 1972 — член Консисторії УАПЦ в Австралії і Н.З., яку очолює в 1979 році. В 1978 був піднесений до сану протопресвітера Митрополитом Мстиславом (пізніше Патріярхом). Жертводавець на церковні та громадські потреби. Великий прихильник Укр. Вільного Козацтва. Викладач релігії в Укр. Центр. Школі ім. кн. Ольги та на Курсах Укр-ва. Помер 27.6.1992 і похований на укр. правосл. секції кладовища Руквуд у Сіднеї.

ПІГУЛЕВСЬКА Марія пані-матка, активна й жертвна в УАПЦ, Укр. Громаді, Союзи Українок. Чл. хору «Суцвіття».

ПІДВИСОЦЬКИЙ Тарас, активний член УГ ЗА.

ПІДГАЙНИЙ Степан трагічно помер 3.7.1955 на 21 році в Джілонгу.

ПІДЛІСНИЙ Михайло (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ПІДРІЗ Михайло, чл. Літ.-Мист. Т-ва у Вік.

ПІКУЛИК Микола і Катерина, фундатори ФУСА-КУА.

ПІНКЕВИЧ Павло і Петро — див. ЗАЄЦЬ

ПІНЧИК МИКОЛА СЕМЕНОВИЧ (PINCHUK MYKOLA). Нар. 8.8.1903 в с. Липів Ріг на Ніжинщині. Православний. Молодим хлопцем був засланий більшовиками у Караганду (родина була заслана раніше). Одружений з Катериною, діти Галина (померла 1952 р.), Юрій (дипл. інженер). Середня освіта, бухгалтер. До Австралії приїхав 25.6.1949. Контракт відбував у Тасманії. З 1952 працював субконтрактором будови домів, відтак у Трамвайнім Борді. Брав активну участь у церковному житті

— будував іконостас церкви Св. Покрови, пізніше був скарбником та секретарем церковного Будівельного Комітету (отримав був Архипастирську подяку). Помер у Мельборні, похований 29.6.1965 з церкви Св. Покрови в Ессендоні на кладовищі Фовкнер (дільниця «В»).

ПІНЧИК КАТЕРИНА СТЕПАНІВНА (PINCHIK KATERYNA) (дів. Левицька). Нар. в заможній родині 23.11.1918 в нас./пункті Лідовка, Орепівська с-ба, Новоград-Волинський р-н, Житомирська обл. Уся родина була переслідувана більшовиками і заслана на Сибір. Православна. Одружена з Миколою Пінчиком. Діти Юрій (інж. електр.), Галина (померла 9.9.1952). До Австралії приїхала кораблем «General Black» 9.9.1949. Професія: бухгалтер, після закінчення середньої освіти — курси

Р.К.Ш. (свідоцтво 5.2.1937). В Австралії працювала в харчовій індустрії. Активно включилася в церковне життя, довгий час виконувала функції секретаря Сестрицтва Св. кн. Ольги при церкві Св. Покрови в Ессендоні, була скарбником Будівельного церк. комітету, член Укр. Громади Вікторії, жертвна на церковні та громадські потреби.

ПІСКОР Дарія, активна пластунка в Брізбені.

ПІСКОР Михайло, директор кооп. «Єдність» у Брізбені.

ПІСКОР Степан, працівник банку, гром. діяч, голова управи УГКв. Особливо активний у фін.-кооп. ділянці та у Пласті.

ПІСКУН ВАСИЛЬ АНДРІЙОВИЧ (PISKUN WASYL). Нар. 23.9.1923 в с. Смолин, Чернігівської обл. Православний. Одружений. Діти: Волтер, Маргарита-Лідія. Освіта: 6 клас гімназії. Приїхав до Австралії 29.7.1950. Членство: Укр. Громада від 1952 р., Управа Укр. Громади Вік. — 25 років; Голова Пластприяту 3 роки; Хор; Драмгурток у Джілонгу; Представник Громади до Community Council 11 років, в його управі 11 років.

ПІТА Богдан, жертвний українець в Сіднеї, меценат ФУСА-КУА.

ПЙОНТКОВСЬКИЙ П., активний член УГ ЗА.

ПІХУРКО Степан, активний чл. Укр. Громади в Сіднеї (1950-60 роки), виїхав до США.

ПЛАВАЙКО Юрій, активний член укр. спільноти в Сіднеї, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД», щедрий жертводавець на укр. нац. потреби.

ПЛЕКАН Катерина, кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії. (Вік.)

ПЛЕТАС Галина, добродійка «ВД» у Вік.

ПЛИГИН Олександр, сусп.-гром. діяч у Брізбені, філантроп ФУСА-КУА, меценат «ВД».

ПЛІЧКОВСЬКИЙ НИКОДИМ (PLICZKOVSKY NIKODYM) протопр. УАПЦ, гром.-церк. та культ.-осв. діяч., журналіст, науковець, учитель. Нар. 4.3.1905 на Запоріжжі. Зак. фіз.-мат. студії в Ленінградському унів. В 1960 р. висвячений на свящ. УАПЦ в Німеччині, а від грудня 1969 в Австралії, настоятель Святопокровської парафії в Аделаїді. Голова Пр-ва ФУСА на Півд. Австралію, меценат КУА, довголітній співробітник та добродій «ВД». Автор книги «Нарис історії Укр. Прав. Церкви», надрукував в укр. пресі понад 20 наук. -

популярних статей про соняшну систему та на загально-гром. теми. Помер 24.8.1992 у Брізбені, похований в Аделаїді.

ПЛОСКОДНЯК ІВАН і Ольга, меценати ФУСА-КУА, добродії «ВД», щедрі жертводавці на загальні громадсько-церковні потреби в Сідней та Україні.

ПЛУЖНИК Константин (НПВ), добродій «ВД».

ПЛЮТА Марія (Квінсл.), добродійка «ВД».

ПЛЮТА Михайло (Квінсл.), бухгалтер.

ПОБІГУН Осип, член Управи УГ АСТ.

ПОБІГУШКО Теодор, активний чл. УГ Мерриллендс, фундатор ФУСА-КУА.

ПОВАЖУК-БЕНДИНА Розалія, нар. 11.3.1946 в Німеччині. Середня освіта. Працює в системі австрал. охорони здоров'я. Активна в укр. гром. житті. Член СУМ, музикант та танцюристка Балету «Дніпро» в Ньюкастелі (НПВ).

ПОВАЖУК Тарас-Любомир, нар. 10.9.1940 в Золочеві (Україна). Середня освіта. В минулому — власник фотостудії та працівник в системі австрал. етнічних та культ. справ. Активний в укр. гром. та культ. житті, член СУМ та Балету «Дніпро».

ПОВАРЧУК ПЕТРО МИКОЛАЙОВИЧ (POWARCZUK PETRO). Нар. 6.7.1924 р. в с. Білі Ослави, р-н Надвірна, Івано-Франківська обл. Греко-католик. Одружений. Дружина Анна, дів. Днесь. Діти: Микола, Ірина і Наталка — усі закінчили університетські студії та Школу Українознавства (двоє в Пласті та одна в СУМі), працюють за професією. Середня освіта, за професією «boilermaker-welder». Співосновник й активний член Укр. Громади в Ардрі (Вікторія), співосновник Укр. школи і Нар. Дому. В перші роки активний член у Пласті та в розбудові оселі «Сокіл». Жертовний член укр. спільноти.

ПОГОРЕЦЬКА, кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

ПОГОРЕЦЬКА Х., пл. діячка (ПА).

ПОДОЛЯНКО БОГДАН (PODOLANKO BOGDAN), журналіст, гром. діяч, друкар. Нар. 30.1.1921 в Ожидові, Золочівського пов. До Австралії приїхав в 1949 р., поселився в Сідней. Перший співред. і лінотипист «ВД», написав чимало статей, особливо під псев. «Австралюк». Автор творів «Любіть життя», «Сповідь», «Фантастична втеча Мир. Січинського», перекладу з поль. мови праці Леона Василевського «Україна та її проблеми». Діяч ОУН зак. та середовища УГВР. Помер 20.10.2000 р. у Сідней.

ПОДРИГУЛЯ ВАСИЛЬ (PODRYNULA WASYL), прав. священник, учитель, гром.-культ. діяч. Нар. 1912 в с. Боголюби Луцького пов. До Австралії приїхав в 1949, спершу поселився в Сідней, потім переїхав до Джілонгу у Вікторії. У Сідней учитель Укр. Школи, працював у театр. галузі. Виголошував доповіді на гром. імпрезах. Помер 1998 у Джілонгу. Меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ПОДРИГУЛЯ УЛЯНА (PODRYNULA ULANA) (дівоче: Хлопецька). Нар. 20.3.1916 р. в м. Боголюби (Луцьк, Волинь). Православна — УАПЦ. До Австралії приїхала в 1949 році. Одинокa. Діти: Софійка, Наталка і Олег. Закінчила 7 клас нар. школи та 3-річну школу кравецтва. Від 1949 року бере активну участь в громадському і церковному житті, членка Союзу Українок, 35 років членка хору «Боян», членка церковних хорів у Сідней і Брізбені, декляматорка на багатьох імпрезах. Членка і голова (1 кад.) Т-ва Спр.

УНРаді, отримала нагороду від Президента УНР в екзилі (1993 р.) за підтримку Державного Центру в екзилі в його боротьбі за волю і державну незалежність України. Меценатка ФУСА-КУА та добродійка «Вільної Думки».

ПОЙДИНЕЦЬ ІВАННА (POJDYNEC ІВАННА). Нар. 19.11.1913 р. в м. Чортків (Україна). Померла у Канберрі. Укр. греко-католичка. До Австралії приїхала в липні 1949 р. Одружена. Чоловік Іван Пойдинець (помер). Діти: Левко, Ірина. Закінчила Учительську Семінарію в Самборі. Вчителька Нар. школи на Лемківщині. Активна в Укр. Громадах Воллонгонг та Канберра (закладала українські школи, українські хори, танцювальні групи). Видатна працівниця в культурно-освітньому секторі.

ПОКОРСЬКА, кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

ПОКУСАЙ Галина, пл. діяч (Вік.)

ПОЛАТАЙКО Іван, гром. діяч, учитель укр. школи в Аделаїді.

ПОЛАТАЙКО Ярема, підприємець, гром. і коопер. діяч., нар. 23.1.1955 в Аделаїді. Закінчив бухгалт. студії, провадить власну фірму подат. дорадника. Активний у Пласті Вік. Меценат укр. лекторату в Мельборні.

ПОЛІШКО ГАВРІЙЛ (POLISHKO HAWRYIL). Нар. в 1900 р. на Полтавщині в сім'ї високого козацького старшини. Закінчивши народню школу, вступає разом зі своїми двома старшими братами до Армії УНР в часі визвольної боротьби України (2-й Запорізький полк). Найстарший брат був комендантом міста Пирятин на Полтавщині і обидва впали в боях з більшовиками, обороняючи це місто від червоної навали. Поховані біля села Капустянці, Полтавщина. Сам же був ранений і лікувався по селах таємно. В

Києві закінчив Робфак, а пізніше Політехнічний Інститут зі званням інженера-механіка. Допомогав численним селянам влаштуватися в Києві й інших містах України, переховуючи їх в себе на квартирі. Був арештований і висланий в Сибірський концтабір Біробіджану. Завдяки широкій акції вірної дружини в урядових чинниках, з великою небезпекою для себе і дітей був врятований від смерти в Сибірі та реабілітований і жив у Києві, де працював за фахом як інженер в містечках Буча, Бучанка, Ірпінь біля Києва. В Німеччині працював на фабриці паперу, а в таборах ДП був таборовим інженером в м. Дінкельсбаль, Баварія. В Австралії поселилася родина в Аделаїді в 1949 р. Мав двоє дітей — доньку Валентину та сина Володимира, який вчився в Київському Гідромеліоративному Інституті, а в Австралії від 1964 р. працював помічником інженера у відділі старшого інженера залізниці в Аделаїді аж до відходу на пенсію, працюючи одночасно в СУМ з 1946 року.

Тетяна і Володимир Полішко

ПОЛІШКО Тетяна (ПА), активна в громадському житті Аделаїди, чл. хорів «Ластівка», «Гомін» та церкви Св.-Михайлівської УАПЦ, меценат КУА. Виховала дітей Юрія і Наталку в національному і релігійному дусі.

ПОЛІШКО Володимир (ПА), інженер, активний діяч СУМу в Аделаїді, довголітній член представництва ФУСА в ПА, меценат КУА.

ПОЛОХАЧ Євген, активний чл. укр. спільноти в Сіднеї.

ПОЛОХАЧ Іван, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

ПОЛОХАЧ Павліна, чл. Управи СУ ім. Н. Кобринської в Кабраматті.

ПОНА Олена, філантроп (150 тис. дол.) лекторату україністики при унів. ім. Монаша та меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ПОНА Осип, підприємець, сусп.-гром. діяч, меценат-філантроп. Нар. 10.2.1907 в Хотиморі Товмацького пов. Член «Просвіти» та підпілля ОУН, співпрацював з УПА. До Австралії емігрував з Австрії в 1948, поселився у Баллараті (Вік.). Співосновник УГВ, член ЛВУ, щедрий жерводавець на гром. потреби. Разом з дружиною Оленою філантроп (150 тис. дол.) лекторату україністики при унів. ім. Монаша та меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ПОПАДЮК Василь, чл. Укр. Громади в Аделаїді.

ПОПАДЮК Іван, добродій «ВД» в Аделаїді.

ПОПКО Володимир, фундатор «ВД».

ПОПОВИЧ МАРТА ПИЛИПІВНА (дів. Гречкосій) (POPOWICZ Marta). Нар. 7.10.1923 р. в с. Старовичі, Іванківського р-ну. До Австралії приїхала 26.1.1949 р. Одружена з Михайлом. Діти: Григорій (помер), Марія-Анна, Орест. Середня освіта. Вчителювала 4 роки в Рідній школі. Довголітній член Громади та Союзу Українок (2 роки була в управі СУ). Довголітній передплатник газети «Церква і Життя».

ПОПОВИЧ МИХАЙЛО ІВАНОВИЧ (POPOWICZ MICHAEL). Нар. 14.8.1917 р. в с. Раківчик, Коломийського р-ну. Помер 21.2.1996 р. в Джілонгу. Український католик. До Австралії приїхав 26.1.1949. Одружений з Мартою (дів. Гречкосій). Діти: Григорій (помер), Марія-Анна, Орест. Кухар. Був головою Батьк. К-ту в Джілонгу (3 роки). Довголітній член Громади та передплатник «Вільної Думки» й «Церкви і Життя».

ПОПОВИЧ Орест, пластун (Вік.)

ПОПОВИЧ Захарій, церк.-православний діяч у Брізбені.

ПОПОВИЧ Ольга, церк.-православна діячка в Брізбені.

ПОПОВСЬКИЙ Володимир, гром. діяч у Перті. Нар. 20.8.1923 в с. Угринь Чортківського пов., чл. І УД УНА, голова клубу старших громадян, активний у багатьох інших укр. організаціях Зах. Австралії.

ПОПОВСЬКА-ДОВС Орися, активна в громадському житті ЗА.

ПОСНАНСЬКА Ольга, активна чл. укр. спільноти в Сіднеї.

ПОСНАНСЬКИЙ Василь, активний чл. укр. спільноти в Сіднеї.

ПОСПІЛА Євдокія, основоположник Союзу Українок у Горнсбі, НПВ.

ПОСЬ Григорій, гром. і коопер. діяч у Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА.

ПОТАШНИК Катерина, активна в Блектавні (НПВ), добродій «ВД».

ПОТЕР (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

ПОТТЕР (ЗА), Фундатор ФУСА-КУА.

ПОТЕРЕЙКО Марія, чл. Управи СУ ЗА.

ПОТЕРЕЙКО Ярослав, активний член УГ ЗА.

ПОЦІЛУЙКО ВІКТОР (POCILUJKO VIKTOR). Нар. 4.4.1924 р. в Україні. Православний. До Австралії приїхав в листопаді 1948 року. Одружений. Дружина Ліда, син Віктор, донька Галина, внук Андрій. Середня освіта, інструментальщик (toolmaker). Зараз на відпочинку. Протягом декількох каденцій голова Парафіяльної Ради Св. Успінської Парафії УАПЦ в Балаклаві (Мельборн), довголітній працівник в церковному парафіяльному житті.

ПОЦІЛУЙКО ЛІДА, дівоче Косенко (POCILUJKO LYDIA). Нар. 25.9.1935 р. в Україні. Православна. До Австралії приїхала у вересні 1949 року. Одружена. Чоловік Віктор, син Віктор, донька Галина, внук Андрій. Середню освіту отримала в Німеччині й Австралії. Працювала довгі роки в кооперативній обслузі, включно з роботою в галузі «медія» і у видавництві. Зараз на відпочинку. Колишня голова Сестрицтва Св. Софії при парафії Св. Успіння, УАПЦ в Балаклаві (Мельборн). Довголітня активна членка парафіяльного життя.

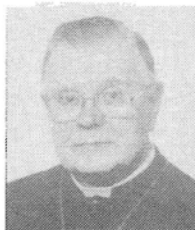

ПОЦІЛУЙКО ГАЛИНА (POCILUJKO HELEN). Нар. 6.6.1959 в Мельборні, Австралія. Православна. Вища освіта. Здобула наступні ступені: бакалавр стислих наук — BSc (Comp. Science), Монаш університет (1980); Graduate Diploma Management Systems, Swinburne (1985); Graduate Diploma Financial Management, University of England (1997). Працювала багато років як комп'ютер консультант. Тепер займається адміністративною працею у фірмах різної індустрії. Вчилася в українській суботній школі ім. Л. Українки в Нобл Парку (Мельборн). В минулому членка Пласту. Зацікавлена українським культурним та суспільним життям в Австралії, але далека віддаль від українських осередків дозволяє тільки рідко відвідувати концерти, фестивалі та церкву. З приємністю двічі відвідала Україну.

ПРАДУН ТЕТЯНА (PRADUN TANIA). Нар. 28.2.1938 в Україні, в м. Лубни на Полтавщині. З батьками Борисом і Зінаїдою Карпенками та сестрою Зоєю в 1943 виїхала до Німеччини, а до Австралії (Аделаїди) приїхала 25.5.1949 кораблем Oxfordshire. Одружена з Іваном Прадуном. Діти: Марко, Петро і Леся (Олександра). Закінчила в Аделаїді університет дипломом з фізіотерапії. Працює по фаху у власній практиці. Кол. член Студент. Громади та НТШ. Коротко була диктором укр. радіомовлень. Співає в Хорі УГПА «Гомін», належала до танц. групи «Коломийка». Від дитинства член Пласту, виховниця в Стан. Старшині, в Кр. Пласт. Старшині, була співзасновницею куреня «Степові Відьми». Член Чорнобильської Фундації. Закінчила курс українознавства в проф. Яр. Рудницького.

Хорі УГПА «Гомін», належала до танц. групи «Коломийка». Від дитинства член Пласту, виховниця в Стан. Старшині, в Кр. Пласт. Старшині, була співзасновницею куреня «Степові Відьми». Член Чорнобильської Фундації. Закінчила курс українознавства в проф. Яр. Рудницького.

ПРАШКО ІВАН (PRASHKO IVAN) (Єпископ УКЦеркви). Нар. 1.5.1914 р. у Збаражі (Україна), де закінчив нар. школу і гімназію. Теологію студіював у Львові (1933-37), а потім у Римі, де 2.4.1939 р. був рукоположений на священника. У 1944 р. захистив докторську дисертацію на тему: De Ecclesia Ruthena Catholica Sede Metropolitana Vacante 1655-65 («Про Руську Католическу Церкву в час опорожнення митрополичого престолу 1655-65»), що вийшла друком у Римі. У 1945-50 був співробітником Єпископа Івана Бучка та головою Укр. Допом. Комітету в Римі. Допомагав полоненим дивізіоникам у Беллярії-Ріміні та домігся для них натуральних курсів у таборі в Ріміні. Відвідував табори укр. переселенців в Італії, вояків з армії Андерса,

та головою Укр. Допом. Комітету в Римі. Допомагав полоненим дивізіоникам у Беллярії-Ріміні та домігся для них натуральних курсів у таборі в Ріміні. Відвідував табори укр. переселенців в Італії, вояків з армії Андерса,

рятував перед депортацією до ССРСР десятки українців та осіб ін. національностей. До Австралії зголосився добровільно й приїхав до Мельборну 26.4.1950 р., де розгорнув широку душпастирську діяльність. Відвідував також Тасм. і Н. Зеландію. З його ініціативи організувалися у Мельборні церк. братство св. ап. Петра і Павла (1950), Братська школа ім. Митр. А. Шептицького (1951) та перша Укр. Шкільна Рада у Вікторії (1952), яка поклала початок УЦШР в Австралії. Брав активну участь у формуванні укр. гром.-культ. життя у Вік., опікувався хворими, давав поради вірним. На рекомендацію Митроп. Германюка Папа Пій XII створив для укр. католик. в Австралії апост. екзархат, а його першим екзархом іменував о. Прашка. Єпископську хіротонію довершили 17.10.1958 р. у Мельборні Архiep. І. Бучко, Митр. М. Германюк та Єп. І. Борецький. Правний статус екзархату УКЦ в Австралії дав змогу організувати й розвивати церк.-релігійне життя в усій Австралії.

Будувалися храми, а біля церков споруджено приміщення для укр. шкіл, творилися братства, сестрицтва та ін. організації, створивши Об'єднання Укр. Католик. Організацій в Австралії. У 1961-65 Єп. Прашко був учасником усіх сесій Вселенського Собору, зайняв становище члена Конференції Кат. Ієрархії в Австралії. Після виходу на волю Митр. Йосифа Сліпого (1963) стає його відданим співробітником і речником ідеї Укр. Католик. Патріархату, ставши покровителем патріархального руху мирян та його оборонцем перед ін. єпископами. Для допомоги священикам у рел. вихованні дітей і молоді у 1967 р. спровадив з Аргентини Сестер-Василіянок. Заснував в-во «Просвіта», яке спочатку видавало журнал, а потім тижн. «Церква і Життя». За його сприянням постала кооп. «Дністер» у Мельб. Створив єпархіяльний музей та зібрав велику бібліотеку (понад 12 тис. книг). Дійсний член НТШ, автор праці «Укр. Кат. Церква в Австралії, Н. Зеландії та Океанії». У 1981 р. отримав Орден Брит. Імперії (М.В.Е.). Наслідком зусиль Єп. Прашка Папа Іван-Павло II підніс Апост. Екзархат до статусу Єпархії і Єп. Прашко призначений першим Єпархом УКЦ в Австралії, Н. З. та Океанії. В історію укр. діяспори Єпископ Прашко увійде як великий душпастир та видатний український громадянин-патріот, який втішається широкою популярністю не тільки серед українців-католиків, а й серед інших віровизнань української спільноти.

ПРЕНДЕЦЬКИЙ ЙОСИФ, провідний член громадського життя в Ньюкастелі та Сіднеї, культурний діяч, музикант-диригент, довголітній передплатник «ВД», меценат КУА і б. директор ФУСА.

ПРИДУН Богдан, активний пластун у Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА.

ПРИЙМАК Ліда — активні члени УГ ЗА.

ПРИМАК Роман (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ПРИКАЗ Степан і Надія (НПВ), фундатори ФУСА-КУА та «ВД».

ПРИКАЗА Петро, чл. Управи УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ПРИКАЗА А., чл. Управи Союзу Українок в Сефтоні.

ПРИКАЗА Степан і Надія (НПВ), фундатори ФУСА-КУА.

ПРИСТУПА Петро, інж.-арх., гром. діяч, нар. 14.5.1920 в с. Шпиколоси на Холмщині. Закінчив архітект. студії у Віденській політехніці. В Австралії був членом Інституту Архітекторів, викладачем у Квінсл. Технологічному Інституті. Проектував укр. правосл. церкву св. Миколая в Брізбені.

ПРИШЛЯК ЛЮБА (PRYSLAK LUBA) (дів. Стависька). Нар. 29.6.1965 в Джілонгу (Австралія). Укр. католичка. Одружена з Романом, діти Ярема (нар. 16.6.1996) та Оріся (нар. 10.7.1999). Батьки Агафія і Петро, сестри Марія, Оля, Ірена та брат Володимир. Закінчила курси General Nursing Certificate (Geelong Hospital) та Bachelor of Health Science — Nursing (Victoria Uni.). Професія: медсестра. Закінчила укр. школу в Джілонгу та HSC в укр. мові в Мельборні. Пластунка від 7-го року, брала активну участь в таборах. Членка танц. групи Пласту в Джілонгу «Калина». Була членом Укр. спорт. клубу «Леви» (відбиванка). Плекає свою рідну мову та укр. традиції. Член Дирекції «Укр. Дім для Старших» у Мельборні.

ПРОКОП-ПЕЛЕНСЬКА Лада, культ.-гром. діячка у Сідней, особливо в СУМ.

ПРОКОП Богдан, гром. діяч у Сідней, особливо в СУМ.

ПРОКОПІВ Люба (Вік.), сусп.-гром. діячка в Мельборні.

ПРОКОПІВ Ярослав (Вік.), сусп.-гром. діяч, разом з дружиною Любою меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ПРОНЧУК Іван, активний член УГ ЗА.

ПРОЦІВ Теодор, активний член УКЦ в Брізбені.

ПРОЦОВИЧ Михайло, добродій «ВД» в Сідней.

ПРОЦЮК Григорій і Марія (НПВ), фундатори ФУСА-КУА.

ПРОЦЮК Марія, активна чл. СУА ім. О. Басараб у Лідкомбі.

ПРОЦЮК Олена, кол. голова Союзу Українок у Сідней.

ПРОЦЮК Степан, видатний гром. діяч у Сідней, співробітник «ВД».

ПРОЦЮК С., чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

ПРОЦЬ РОМАН (PROC ROMAN). Нар. 15.5.1925 в с. Городиська, р-н Бережани, Тернопільська обл. Укр. катол. До Австралії приїхав 22.10.1949 р. Самітній. Нар. освіта, робітник. Член Української Громади і щедрий жертводавець на будову Нар. Дому в Квінбіені, вірний церкви св. Михаїла в Квінбіені.

ПРОЦЬ Віра, учителька УЦШ в Сідней.

ПРОЦЬ Василь, скрипаль-музикант у Сідней, кер. оркестри в 1950-60 роках.

ПРУДНИК Ірина, мисткиня в Сідней, учителька, пластунка, писала статті до «ВД» на злободенні теми.

ПРУДНИК Богдан, активний пластун у Сідней.

ПРУЛЕВИЧ Валя, активна пластунка в Брізбені.

ПРУС Іван, член Управи УГ Тасманії.

ПРУШИНСЬКА Сузанна, чл. СУ ЗА, дир. жін. хору «Весна» в Перті.

ПТАШНИК Іван (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

ПТИЦЯ Яків, чл. Станиці ІУД УНА в Сідней.

ПУДЛИК Василь і О. — активні члени УКЦ в Брізбені.

ПТАШНИК ВОЛОДИМИР (PTASZNYK WOŁODYMYR)
Народився 28.6.1912 року в селі Тустань Галицького району, Зах. Україна. Український-католик. Батько загинув 1916 року в Першій світовій війні. Родина в Україні була репресована комуністичною владою і вивезена в далекий Сибір. Сім близьких членів родини, які були в підпільних відділах УПА, поклали свої голови і віддали своє життя в борні з ворогами за свою Батьківщину Україну. До Австралії приїхав 1949 року. Одружений, дружина Ольга, дочка

Ліда, зять д-р Ю. Конюшко, внучка д-р Міріам і внук Андрій. Освіта: гімназійна матура 1932 року в місті Станиславові і торговельно-бухгалтерійний курс у Львові. В 1935 році став співвласником торговельної фірми «Текма» у місті Галичі, яка започаткувала великий розвиток української торгівлі в різних галузях. Прихід комуністичної влади в 1939 році закінчив її розвиток. Переселившись до Сянока того ж року, брав участь в організації новозаснованого Союзу Кооператив Лемківщини, спершу як ревізор кооператив, а згодом як заступник головного бухгалтера. В 1944 році війна загнала до Австрії, де став членом славнозвісного хору «Думка» під диригентурою М. Струка, а згодом Л. Туркевича, який своїми виступами між чужинцями приносив славу українській пісні. В 1947 році перенісся до Німеччини. Тут присвятив працю в ділянці українського різьбарського мистецтва. В 1949 році переїхав до Австралії, де продовжував цю працю в імміграційному таборі в м. Батгурст. Своїми експонатами приєднався до мандрівної виставки українського народного мистецтва по Австралії, яку організували брати Леонід і Юрій Денисенки. За участь в цій виставці був нагороджений міністром імміграції похвальною Грамотою. Проживаючи в Австралії, щоб ознайомитись з австралійською бухгалтерійською системою, відбув 1959 року однорічний економічно-бухгалтерійний курс в Мельборні, і в цьому році став одним з перших ініціаторів заснування української кредитової кооперативи «Дністер», яка стала взірцем заснування українських кооператив в інших стейтах Австралії. Став її першим секретарем і довголітнім (22 роки) бухгалтером-управителем. Бухгалтерійну працю виконував також протягом довгих років в кооперативах «Поступ» і «Одеса». В 1976 році був співосновником кооперативної централі «РУКА» (Ради Українських Кооператив Австралії) і довголітнім членом її Екзекутиви. В громадському житті був секретарем Батьківського Комітету Української суботньої школи в Гленроу. Став членом-основником Національної Фундації при СУОА. Був членом і головою Контрольної Комісії УГВ (Української Громади Вікторії). Став її почесним членом і меценатом. За фінансування українистики при університеті Монаш отримав звання Прихильника Української Науки. Став меценатом «Вільної Думки». Член католицького Братства, член Українського Клубу Старших Громадян, член Комітету Допомоги Консулятові України. Був щедрим жертводавцем на всякі добродійні і суспільні цілі. Своім датком допоміг відновити зруйновану комуністами церкву, в якій був хрищений у своєму рідному селі Тустані. Коло церкви стоїть новозбудована каплиця, а на ній прибита табличка з таким написом: «Каплиця побудована в офіру від уродженця с. Тустань, Пташника Володимира Михайловича, жителя Австралії».

ПТАШНИК ОЛЬГА (PTASZNYK OLGA) (дівоче — Новицька). Нар. 31.5.1917 року в місті Сянок на Лемківщині. Українка-католичка. Освіта — середня — гімназійна в Сяноці. Працювала п'ять років секретаркою в Сяноцькій лікарні. Одружена з Володимиром Пташником, дочка — Ліда, зять — д-р Ю. Конюшко, внучка — д-р Міріам і внук — Андрій. До Австралії прибула в жовтні 1949 року. В початкових нелегких емігрантських обставинах найбільше уваги присвятила родинним справам, спочатку — старшим

батькам, а згодом — малим внукам. Не забуваючи про суспільні справи, стала членом Української Громади Вікторії, членом Союзу Українок Вікторії,

членом кооп. «Дністер» у Мельборні, членом церковного католического братства, членом Українського Клубу Старших Громадян. Довгі роки була і ще далше є щедрим жертводавцем на різні потреби нашої спільноти, а особливо відзначається щедрою допомогою своїй знедоленій, хворій родині в Україні.

ПУКАЛЬСЬКИЙ ОМЕЛЯН (PUKALSKYJ OMELAN). Нар. 15.12.1921 в с. Велдіж (Шевченкове), Ів.-Франківська обл. Помер 28.4.1997 у Квінбіні. Католик східного обряду. До Австралії (Мельборну) приїхав 25.5.1950 з родиною. Був одружений з Анастасією; діти — Леся і Маруся. Виїхав з України 1942 року. Коваль/тесляр. Був членом Громади і ЛВУ у Квінбіні; членом хорів у Німеччині й Австралії; грав відбиванку і був капітаном команди в Квінбіні; брав участь у драматичних виставах у 1950-60 роках; помагав і працював у будові церкви св. Михаїла та Народного дому в Квінбіні; фундатор храму св. Володимира в Канберрі та жертводавець на церковні та громадські потреби в Квінбіні/Канберрі; любив робити дерев'яні забавки і меблі, які дарував дітям і на льотерії.

ПУКАЛЬСЬКА АНАСТАЗІЯ (PUKALSKYJ ANASTAZIA) (дів. Щепаняк). Нар. 21.7.1925 в с. Черниця, Львівська обл. Католичка сх. обряду. До Австралії приїхала з чоловіком і дітьми. Одружена, муж — Омелян; діти — Леся і Маруся. Виїхала з України в 1941 р. Господиня, працювала в «hospitality industries»; середня освіта. Членка Громади Квінбіен; бере активну участь у церковному і громадському житті в Квінбіні/Канберрі; разом з мужем Омеляном фундатори храму св. Володимира в Канберрі та

жертвни на церковні і громадські потреби; фундатор ЕДУА; була членкою «Січ» в Черниці.

ПУКАЛЬСЬКА МАРУСЯ (PUKALSKYJ MARIA), дочка Омеляна і Анастазії. Нар. 26.6.1947 в Госляр, Німеччина. Католичка східного обряду. До Австралії приїхала з батьками 25.5.1950. Executive Assistant, Australia Customs Service; Secretarial Studies Metropolitan Business College, Canberra. Членка СУМ ім. Є. Коновальця (1957-1982); членка парафіяльного хору св. Володимира та кол. хору СУМ «Маківка»; основна членка Союзу Українок ім. Оксани Мешко; фундатор храму св. Володимира в Канберрі; бере участь в церковному і громадському житті Квінбіен/Канберри та в 1967-1972 в Союзі Українців Британії у Лондоні. Гоббі: шиття, народне мистецтво (folk art) і sugarcraft.

ПУКАЛЬСЬКА ЛЕСЯ (PUKALSKYJ ALEXANDRA), дочка Омеляна і Анастазії. Католичка сх. обряду. Нар. 11.3.1946 в Госляр (Німеччина). До Австралії приїхала з батьками 25.5.1950. Освіта: BA (Social Sciences) Canberra College of Advanced Education (1981); BA (Modern Languages) Macquarie University (1993). Праця-професія: Customs officer, Australian Customs Service. Членка і виховниця СУМ ім. Є. Коновальця; учителька укр. школи ім. Лесі Українки; основна членка Союзу Українок ім. Оксани Мешко; членка параф. хору св. Володимира і кол. хору СУМ «Маківка»; фундатор храму св. Володимира в Канберрі. Жила і працювала в Лондоні і СУБ (1967); учасниця Світового Злету СУМ в Римі і членка делегації у Константинопольського Патріярха (1988); учасниця міжнародної науково-практичної конференції у Івано-Франківську і Яремчі (1991); допомагала Сестрам-Василіянкам у катехизації дітей в Брюховицях (1995).

ПУЛИШІЙ Юліян, активний член укр. спільноти в Сіднеї, добродій ФУСА-КУА, і «ВД».

ПУНДЯК Василь, діяч Визвольного Фронту в Мельборні.

ПУНДЯК Олена, кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

ПШИБИЛО СТЕФАНІЯ (дів. Сторощук) (PRZYBYLO STERHANIA). Нар. 1.11.46 в Гомінген, Німеччина. Українка-католичка. До Австралії прибула кораблем «Протея» в 1950 р. Одружена з Іваном Пшибило. Дочка Катерина, син Іван; онуки Стефан, Аарон і Йордан. Працювала в ділянці покращення побуту укр. старших громадян. Закінчила укр. школу і курс Укр-ва та Аделаїдський Музичний Коледж (фортепіано). Член СУМУ, кол. член хорів «Ластівка» і «Гомін».

Р

РАДИВИЛ ІГОР БОРИС (RADYWYL IGOR BORIS). Нар. 22.2.1944 р. у Львові. Укр. катол. віровизнання. До Австралії приїхав у травні 1949 р. кораблем «Вустер Вікторі». Одружений з Олею (дів. Роман). Діти: Катерина, Соня і Наталя. Ветеринар (BVSc Мельборнський університет). Член УГВ (філія Нобл Парк), дуже активний член Клубу укр. гольфістів. Член проф. ветеринарських організацій. До Австралії приїхав з батьками Євгеном (помер 4.6.1947 р.) і мамою Любою (Білас).

РАДИВИЛ Євген, нар. 29.5.1916 в Загір'ї, Галичина. Спортсмен: теніс, пінг-понг. В 1947 виграв укр. чемпіонат Німеччини. До Австралії прибув 1949 р. Займав керівне становище на держав. праці. Б. гол. хору «Чайка» в Мельборні, часто дописував до «ВД», псев. «Ерад». Помер 4.6.1997 у Києві.

РАДИВИЛ Л. (Вік.), кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

РАДИВОНИК Михайло і Марія — фундатори «ВД» у Вік.

РАДИВОНІК Віктор (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

РАДІОН СТЕПАН (RADION STEPAN). Письменник, бібліограф, ономастик. Нар. 24.7.1912, с. Сильне, пов. Луцький, Волинь. Православний. Жонатий. Діти: Ольга та Юрій. Приїхав до Австралії 30.7.1949. Освіта вища. Творчий доробок: книги «Новий похід», «Микола Береза» (1956), «Припадкова зустріч» (1985), «Із пожовклих листків» (1992), сім збірок бібліографії українки австраліяни, «Словник укр. прізвищ в Австралії» (1981), «Словник укр. дипломників в Австралії» (1982), «Словник громадсько-культурних трудівників в Австралії» (1992), «Нарис історії НТША (1976), «Історія Св. Успінської парафії УАПЦ в Балаклаві» (Мельборн 1986), «Світ книжок — світ думок» (рецензії, 1992). Dipl. J. Melbourne. 1954. D. litt. (H), Tuscon. (USA) 1995. D. let. (H), London. 1987. Член ОУП «Слово», 1963. Дійсний член УММАН, 1985, Поч. професор ВДУ, Луцьк, 1994. Член СПУ, Київ, 1997. Грамота Інституту Дослідів Волині, Вінніпег. 1947. Грамота УММАН, 1981. На кінець 1986 надрукував 359 рецензій. Лавреат премії «Одержимість» ім. Лесі Українки Укр. Фонду Культури, (Луцьк 27.3.1998), член багатьох сусп.-гром. і церк. організацій, співробітник часописів і журналів в Австралії й діаспорі, основоположник-меценат ФУСА-КУА.

РАДІОН ЄВГЕНІЯ з дому Ангел (RADION EUGENIA). Нар. 26.11.1915, м. Олика, Луцького пов., Волинь. Православна. Заміжня. Діти: Ольга та Юрій. До Австралії приїхала 30.7.1949. Учителька. Освіта середня, учительська семінарія і педшкола. Учителювала в Рідній школі в Нобел Парку 4 роки. Членка Союзу Українок, членка Укр. Громади Вікторії, 3 роки прес-реф. Союзу Українок Вік.

РАДІОН ОЛЬГА (RADION OLHA), малярка, вчителька. Нар. 28.6.1943, м. Олика, повіт Луцький, Волинь. Православна. До Австралії приїхала 30.7.1949. Розлучена. Освіта вища. Вчителька прикладного мистецтва. Royal Melb. Institute of Technology, dipl. in Illustration, 1966. Вчилася в Рідній школі. Була пластункою. Малює — олія, акварелі. Виграла 1-шу, 2-гу і 3-тю нагороди в 1970 р. на виставці в Френкстоні, Мельборн.

РАДІОН-СИДОРЕНКО ВАЛЕНТИНА (SYDORENKO-RADION VALENTINA). Нар. 13.11.1952 в Мельборні. Православна. Одружена. Діти: Лариса, Григорій, Андрій. Лікарка, General Practitioner, MBBS, Monash, 1975. Закінчила українознавство. Членство: Пласт, УГВ, Союз Українок Вікторії, Батьк. Комітет Р.Ш. в Нобел Парку, Укр. Лікарське Т-во Австралії, меценатка ФУСА.

РАДІОН ЮРІЙ (RADION YURI). Нар. 2.12.1947 в м.Ганновер, Німеччина. Православний. Одруж. Дружина — Валентина (дівоче — Сидоренко). Діти: Лариса, Григорій, Андрій. Освіта: середня. Caulfield Techn. College. Професія: аудитор — Payroll-Auditor, Head Office of Public Transport Corporation. Різьбар народньої орнаментики. Був членом Пласту, Чорноморець. Член Пластприятю, голова Батьк. Комітету Рідної Школи в Нобел Парку, член Укр. Громади

Вік., закінчив Укр-во в Нобел Парку.

РАДКЕВИЧ Роман і Ірина, активні члени української спільноти в Сіднеї, співробітники «ВД», меценати ФУСА-КУА.

РАДКЕВИЧ Орест, громадсько-політичний діяч у Сіднеї, кол. голова комітету Оборони Політв'язнів, співробітник «ВД».

РАДКО Петро (ПА), меценат ФУСА-КУА.

РЕВАКІВСЬКИЙ А. і К. — активні члени УКЦ в Брізбені.

РЕГАН Т., добродій «ВД» у Вік.

РЕДЬКО Олександр, активний член УГ ЗА, фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

РЕЙДА Д., чл. Управи Комбатантів (ПА).

РЕУС В., лікар у Сіднеї, співробітник «ВД».

РЕШЕТНИК Д. (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

РЕШЕТЮК-ПАРСОНС Люся (ЗА), фундатор ФУСА-КУА.

РЖЕПЕЦЬКИЙ Борис (США), політ. діяч, журналіст, співробітник «ВД», при кінці 1950-тих років брав активну участь в укр. житті Сіднею.

РАЛЕЦЬ ГЕРАСИМ ІГНАТОВИЧ (RALEC GERASIM). Нар. 14.3.1926 в с. Срібно, Рівненська обл., Україна. Насильно вивезений в 1941 р. до Німеччини. Православний. До Австралії приїхав 23.12.1949. Одружений, дружина Анна, діти — Вікторія і Олександр. Середня освіта, по війні навчався в Технічному училищі — Technikum в Гамбурзі (Німеччина). В Австралії закінчив комерційну школу — Evening Business College TAFE. Працював при украшенні церкви Св. Покрови в Гомбуш Вест. Нагороджений Благословенною Грамотою за ревну працю і щедрі жертви на Славу Святої Православної Української Церкви. Довголітній передплатник час. «Вільна Думка» та часописів і журналів з України. Бізнесмен, в Австралії займався торгівлею, переважно нерухомим майном у курортному передмісті Сіднею Менлі. Відвідував родичів в Україні в 1989 році.

РАЛЕЦЬ АННА (дівооче Лавріненко) (RALEC ANNA). Нар. 18.11.1930 в м. Магдалинівка, Дніпропетровська обл. (Україна). Насильно вивезена з родиною в 1943 р. до Німеччини. Православна. До Австралії приїхала з родиною 23.12.1949. Одружена з Герасимом Ралець, діти: Вікторія і Олександр. Середня освіта, по війні навчалася в гімназії в Байройті (Німеччина), в Австралії закінчила 2-річну школу перекладачів і рік психіатрії (Certificate of Mental Health TAFE). Працювала багато років

перекладачем при Міністерстві Здоров'я (Health Care Interpreter Service NSW Department of Health). Володіє українською, англійською, німецькою і російською мовами. Багато подорожувала переважно в Європі, Єгипті і двічі (в 1992 і 1996 рр.) в Україні і Росії.

РАЛЕЦЬ ОЛЕКСАНДЕР ГЕРАСИМОВИЧ (RALEC ALEXANDER), син Герасима і Анни Ралець. Нар. 1.1.1964 в Сіднеї (Австралія). Православний. Одружений з Kerrie Ann RUTLEDGE, діти: Джошуа і Олівія. Вища освіта, закінчив Accountancy Diploma Course TAFE і також Master Degree in MBA (Management and Business Administration) University of NSW. Фінансовий радник, Директор фінансової фірми WIZARD Financial Services Group. Любитель спорту, переважно плавання (surfing) і гольфу.

РАЛЕЦЬ ДЖОШУА (RALEC JOSHUA), син Олександра і Кері Анн Ралець, внук Герасима і Анни Ралець. Нар. 19.7.1995 в Сіднеї (Австралія). Католицьке віровизнання. Любитель футболу (soccer) і комп'ютерних дитячих розваг.

РАЛЕЦЬ КЕРІ АНН (дів. Ратлідж) (RALEC KERRIE ANN, maiden name RUTLEDGE). Нар. 26.8.1965 в Сіднеї (Австралія). Католицьке віровизнання. Одружена з Олександром Ралець, діти: Джошуа (нар. 19.7.1995) і Олівія (нар. 4.3.1997). Середня освіта, секретарка і канцелярський адміністратор. Certificate of Office Administration. Працює з чоловіком у фінансовій фірмі. Любителька спорту, особливо нетболу і тенісу. Спортивний інструктор і суддя (Referee) в нетбол. Любителька модних танців і музики.

РАЛЕЦЬ ВІКТОРІЯ ПАПАДАКІС (RALEC Dr. VICTORIA), дочка Герасима і Анни Ралець. Нар. 2.11.1955 в Сідней (Австралія). Православна. Одружена з д-р Петром Пападакіс, мати дітей: Адам (нар. 2.6.1992) і Катерина (нар. 18.8.1993). Вища освіта, лікар. Закінчила Select Fort St., High School Sydney і факультет медицини в University of Sydney з Похвальними Грамотами і також Факультет удосконалення професійальних захворювань (Post-graduate Study in Occupational Health) University of Sydney. Працює з чоловіком у своїй приватній поліклініці Earlwood Health and Medical Centre. Бувший диктор щотижневих медичних програм по телебаченні SBS. Багато подорожує, переважно в Європі, Греції, Єгипті і двічі в Україні і Росії. Любителька спорту (теніс і плавання), музики і класичних танців (балет).

РАЛЕЦЬ АДАМ ПАПАДАКІС (RALEC ADAM PAPADAKIS), син Вікторії і Петра Пападакіс, внук Анни і Герасима Ралець. Нар. 2.6.1992 року в Сідней (Австралія). Православний. Навчається в приватній школі Sydney Grammar Preparatory School. Любител спорту (футбол і плавання), інтернету і музики. Вчиться грати на скрипці і бандурі.

РАЛЕЦЬ КАТЕРИНА ПАПАДАКІС (RALEC KATERINA PAPADAKIS), дочка Вікторії і Петра Пападакіс, внучка Анни і Герасима Ралець. Нар. 18.8.1993 в Сідней (Австралія). Православна. Навчається в приватній школі Ascham Girls School. Любить плавати, шахи і музику, навчається в балетній школі і також вчиться грати на скрипці і бандурі.

РИБАК Алекс, передплатник «ВД» в Сідней.

РИБАК Роман (інж.), активний член Пластової Станиці в Сідней, чл. Управи УГ Сідней, адміністратор спів. гуртка «Бондарівна», підтримує час. «ВД».

РИБАК Наталка (НПВ) мистецький керівник і хореограф Танц. Ансамблю «Веселка», кер. спів. гуртка «Бондарівна», Учителька УЦРШ в Лідкомбі.

РИБАК Люба, добродій «ВД» в Сідней.

РИБАК Ольга, добродій «ВД» в Сідней.

РИБАК Роман, активний член укр. спільноти в Сідней, щедрий жерводавець на допомогу Україні, передплачує українські часописи й видання, які висилає в Україну, меценат ФУСА-КУА та фундатор ЕДУА, довголітній передплатник і добродій «Вільної Думки».

РИБАК Юліан і Тетяна, активні член укр. спільноти в Сідней, добродії ФУСА-КУА та «ВД».

РИБІЙ Василь (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

РИБЧИН Іван, педагог, науковець, голова НТША, гром. діяч. Нар. 5.9.1892 в с. Братишів Товмацького пов., помер у Сідней 17.1.1970. Високі студії закінчив докторатом філософії у Віденському унів. До Австралії приїхав в 1950, поселився в Сідней. Опублікував багато наук. і популярних статей в пресі укр. діаспори, особливо у «ВД». Був викладачем в австрал. середніх школах, очолював крайову управу НТШ в Австралії.

РИДЗАК ПЕТРО (RYDZAK PETRO). Нар. 3.9.1921 р. в с. Ізбі (Лемківщина). Православний. До Австралії приїхав в 1949 р., оселився в Сіднеї. Одружений з Діною. Діти: син Микола, дочка Таня. Жертовний на громадські й церковні цілі. Помер 2.8.1999 р. в Лідкомбі, де й похований.

РИХТОВСЬКИЙ Володимир, гром.-культ. діяч у Сіднеї, соліст-тенор, член УВК.

РІЖНІВ Галина, добродій «ВД» у Вік.

РІЗНИК Г., активний член УКЦ в Брізбені.

РІЗНИК Микола, науковий працівник в університеті НПВ, меценат ФУСА-КУА, член УВК.

РІЗНИК Яків, сусп.-гром. діяч, пров. член УВК, меценат ФУСА-КУА.

РОБІТНИЦЬКИЙ Теодор (НПВ), член Спілки Образотворчих Мистців в Австралії, співробітник «Вільної Думки».

РОГОВИЙ Олег, активний чл. Визв. Фронту в Мельборні.

РОГОЖИНСЬКИЙ ЙОСИФ (ROHOZYNSKY JOSEPH). Нар. 5.11.1923 р. в Добромільщині (Україна). Помер у вересні 23.9.1980 р. від укусу бджоли. Греко-католик. До Австралії приїхав у 1949 році. Одружений. Дружина Анна (Дошак). Діти (народжені в Австралії): Олег — одружений з Христиною Буць та дочка Ірина — одружена з Алексом Ільковим. Закінчив курс книговедення. В 1955 р. почав спільне підприємство будівельного матеріалу Baro Timber

у Ст. Меріс (NSW), у якому весь час тяжко працював. Був жертовний на всі українські потреби, був меценатом Катедри Українознавства в Австралії, передплатником «ВД». Своїх дітей, які закінчили Школу Українознавства і здобули вищу освіту, разом з дружиною виховали в українському дусі.

РОГОЖИНСЬКА Анна, меценати ФУСА-КУА, добродії «ВД».

РОГОЖИНСЬКИЙ Олег, підприємець в Сіднеї, член СУМ, чл. Укр. Гольф-Клубу в Сіднеї.

РОДЕ Я., чл. Укр. Гольф-Клубу в Сіднеї.

о. РОЖЕК ВАСИЛЬ (Father ROZEK WASYL). Нар. 30.10.1928 в Босні. Закінчив Велику духовну Семінарію в Римі в Університеті Урбаніяnum. Рукоположений на священника в Римі Кир Іваном Прашком 28.11.1965. До Австралії приїхав 1966 р. Спочатку був співробітником у Мельборні, потім у Сіднеї, а 1967 року став адміністратором парафії у Перті (1967-1973). В 1973-78 був парохом у Брізбені. В 1978-1981 був співробітником у Сіднеї, а в 1981-83 був адміністратором УКЦ в Канберрі-Квінбієні. В цей час Австрал. Уряд призначив площу під церкву, на якій збудовано церкву-пам'ятник 1000-літтю Хрищення України. Будовою провадив о. Іван Шевців, парох Сіднею. 1983 року о. Василь був перенесений до Мельборну на становище співробітника. Там захворів і живе при родині.

РОЄНКО Петро, гром.-політ. діяч у Сіднеї, тепер у Канаді.

РОЄНКО Петро, гром.-політ. діяч у Сіднеї, тепер у Канаді.

РОЗАПІОН-СОШАЛЬСЬКА Олеся, україніст-лінгвіст. Нар. 6.8.1946 в Німеччині. В Австралії з 1950, поселилась в Мельборні, в унів. ім. Монаша здобула докторат філософії. Авторка статей з укр. лінгвістики й літературознавства. Голова стейт. комітету Вік. у справах укр. мови як матурального предмету.

РОЗПУТИНСЬКА Е., діячка Союзу Українок у Вікторії в 1950 роках.

РОЙС Євген і Тамара (Кв.), добродії ФУСА-КУА і «ВД».

РОКІТЯНСЬКИЙ Т. (Алцестер, Кв.), добродій «ВД».

РОЛЕНДЕР С., активний член УКЦ в Брізбені.

РОМАН Олекса, основоположник УГ у Варрагамбі Дамі, НПВ.

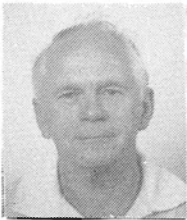

РОМАНЕНКО АНТОН ОНУФРІЄВИЧ (ROMANENKO Anton). Нар. 4.12.1921 року в селі Калинки, Хмельницька область, Україна. Православний. Одружений. Дружина Агнес Романенко (Agnes Hanggi). До Південної Австралії прибув у 1950 році і з того часу передплатник «Вільної Думки». До війни мав технічну середню освіту, але через брак здоров'я не закінчив технічних студій. В Аделаїді як електротехнік виконував різні електричні роботи. Жертводавець на різні українські потреби, меценат Українського

Нар. Дому в Аделаїді, меценат ФУСА-КУА.

РОМАНІВ В., чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

РОМАНІВ-МІЛІЯНКΟΣ СОФІЯ АНДРІЇВНА (ROMANIW-MILIANKOS SOPHIE). Нар. 11.11.1923 в с. Городище Королівське, Львівська обл. До Австралії приїхала 14.5.1948. Розведена. Дочка Люціана Марія Сісманіс. Пенсіонерка. Виконує благодійні функції у St. Vincent de Paul Society та в церкві.

РОМАНІВ ЯРОСЛАВ (ROMANIW JAROSLAW). Нар. 1.5.1926 р. в с. Мартинів Новий, Рогатинський р-н, Івано-Франківська обл. Католик. До Австралії приїхав 1.1.1966 р. Одружений. Дружина — Полін, діти — Марія і Кристофер. Фах: Forklift operator, 6 клас, початкова школа. Член Укр. Громади і кол. член Пенсіонерського гуртка при Громаді. Два роки секретар і десять років голова Укр. Громади Ст. Меріс. Жертводавець на громадські і національні справи, добродій «ВД».

РОМАНІВ СТЕФАН (ROMANIW STEPAN), один із найвидатніших українських громадських діячів в Австралії, учитель сер. шкіл, комісіонер Комісії Етнічних Справ при стейт. уряді Вік. Нар. 12.11.1955 у Мельборні. Провідний член ОУН та Орг. Фронту, Голова УГВ та СУОА, очолював Шк. Раду на Вікторію, учитель Укр. Школи, учасник ІV світ. злету СУМ у Римі, голова укр. делегатів з Австралії на світ. з'їзді українців у Києві, голова Нац. Фонду при СУОА.

РОМАНОВСЬКИЙ Володимир, комбатант, гром. діяч у Сіднеї, співробітник «ВД».

РОМАНЧУК Юліян (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

РОПІЦКА Лідія, лікарка, суспільна діячка в Сіднеї, добродійка «ВД», меценат ФУСА-КУА.

РОСОЛЬСЬКИЙ Е. і І. — активні члени УГ ЗА.

РОСТЕК Зенон, гром. діяч, фармацевт, кол. голова Укр. Громади Півд. Австралії, чл. управи СУОА, НТША та ін. організацій. Разом з дружиною Лідією меценати Лекторату Україністики при унів. ім. Монаша в Мельборні та ФУСА-КУА.

РОСТЕК Лідія, літературознавець, кол. викладач літератури на курсах Українознавства в Аделаїдському університеті з рамени ФУСА-КУА, голова Матрикуляційних курсів з Української мови, чл. НТША, автор статей на літературні теми.

РОШКА Клавдія, поетеса, декляматорка. Нар. 30.8.1924 у Харкові, де студіювала в Електротехн. Інституті. До Австралії емігрувала з Німеччини в 1949, поселилась в Аделаїді. Виступала як декляматор власних віршів у різних містах Австралії. Друкувалася в журналах, газетах та альманахах укр. діаспори. Разом з чоловіком Іваном фундатор ФУСА-КУА і «ВД».

РУБАХА В, чл. СУМ (Вік.)

РУДЕВИЧ Віктор (інж.), активний гром. діяч у Мельборні, чл. ФУСА.

РУДЕНКО ІВАН СТЕПАНОВИЧ (RUDENKO IWAN STEPAN-OWYCH). Народився в заможній родині 21.1.1906 в с. Гопівка, Петровського району Харківської обл. Протестант. Був розкуркуленим, пережив страшну голодівку в 1932-33 роках. Змушений був залишити рідне село і виїхати в Донбас, щоб вижити. Батько був військовим інженером. Одружений, син Володимир. До Австралії приїхав з сином 12.12.1950 і оселився в Сіднеї. За фахом кравець.

РУДЕНКО ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ (RUDENKO WOLO-DYMYR IWANOVYCH). Нар. 28.3.1934 в Краматорську, Донбас. Протестант. В 1943 з батьком приїхав до Німеччини, де вчився в німецькій та українській школах. До Австралії (Сіднею) прибув 12.12.1950. Одружений з Леною, діти: Річард, Володимир, Геннадій, Грейс. За фахом будівельник.

РУДИЙ Василь (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

РУДИК Д., чл. укр. спільноти у Вік., добродій «ВД».

РУДКА Володимир, активний член укр. спільноти в Сіднеї, жертводавець на укр. цілі, меценат ФУСА-КУА.

РУДКА Марія, меценат ФУСА-КУА.

РУДКОВСЬКИЙ В., активний член УГ ЗА.

РУДНИЦЬКИЙ ЯРОСЛАВ БОГДАН (RUDNYCKYJ BOHDAN JAROSLAW), видатний науковець, письменник, громадсько-політичний діяч, професор кількох університетів, член і голова різних наукових організацій, учасник багатьох міжнародних конференцій-зїздів, автор багатьох наукових праць, кол. Президент Української Могилянсько-Мазепинської Академії, Голова Уряду Української Народньої Республіки в екзилі, ініціатор Катедри Українознавчих Студій в Австралії. Нар. 28.11.1910 в батьків Антона і Юлії

(Шавалів) Рудницьких. В 1929 закінчив Стрийську гімназію матурою, в 1934 дістав ступінь магістра слов'янських наук в Університеті Яна Казимира у Львові, а в 1937 отримав докторат філософії. В 1938 учасник I Інтернаціонального Конгресу Ономатологів у Парижі. В Берлінському Укр. Науковому Інституті співпрацював у виданнях різних наукових праць з професорами З. Кузелею, Р. Димінським, І. Мірчуком та іншими видатними науковцями. В 1949 став професором Укр. Вільного Університету і цього ж року емігрував з дружиною Марією й сином Жданом до Канади, де з професорами Л. Білецьким і Д. Дорошенком започаткував діяльність УВАН. У Вінніпезі одночасно відкрив й очолив відділ Славістики у Маннітобському університеті і тим самим започаткував українознавчі студії в Канаді. Від 1963 до 1971 — член Королівської Комісії Двомовности і Двокультурности в Канаді. В 1970 роках під час «сабатикальних» відпусток, як голова Департаменту Славістики у Маннітобському університеті, відвідав багато країн Південної Америки, Африки, Азії та Австралію, де став ініціатором створення КУА, започаткувавши українознавчі курси в різних університетах Австралії. В 1978

перевіз кораблем «Оріяна» для Центру українознавчих Студій при університеті Макворі приватну свою бібліотеку (коло 10.000 книжок). В 1979 р. за його почином з допомогою наших науковців в Австралії Ольги Качан і Ігоря Гордієва та Дирекції ФУСА відбулася інавгурація КУА, а в 1984 — її урочисте відкриття в університеті Макворі. Коли в 1992 р. р. відновлено Києво-Могилянську Академію в столиці України, Я. Рудницький уважав, що місія УММАН у Вільному світі в роках 1938-1992 завершена й рішив передати агенди науковим установам в Україні. Проф. Яр. Рудницький тісно співпрацював майже до своєї смерти в 1995 році з часописом «Вільна Думка», написавши десятки статей на різні теми, особливо щодо необхідности створення КУА-Центру. Докладно про ролю й вклад проф. Яр. Рудницького у розвиток українознавчих студій поміщено у статтях Анатолія Жуківського в книзі Будівничих Катедри Українознавчих Студій в Австралії та в Альманасі українського життя в Австралії. А в окремих книжечкових виданнях «Ярослав Богдан Рудницький» та «Rudnyskiana» у 12 окремих частинах зібраний увесь науковий доробок нашого видатного науковця.

РУДНИЦЬКИЙ Богдан, журналіст (Мельборн), редактор часопису «Церква і Життя», співробітник ЕДУА.

РУСАЛЬСЬКИЙ Володимир, письм. і журналіст. Нар. 15.6.1911 в с. Писарівка на Уманщині. Співробітник часописів в Україні і в Німеччині. До Австралії емігрував в 1949, поселився в Аделаїді, де й помер 5.5.1957. Публікувався в альм. «Новий Обрій» та в укр. часописах. Залишив у рукописі зб. новель.

С

САВАЛАГА Богдан (НПВ), друкар, організатор футбольної дружини.

САВАЛАГА Василь і Стефанія,(НПВ), фундатори ФУСА-КУА.

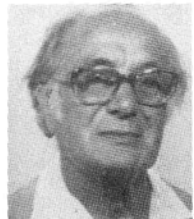
САВЕНКО ПЕТРО (SAVENKO PETRO). Нар. 22.8.1923 р. в м. Бердянську на Запоріжжі. Православний. Одружений з Ганною з Житомирщини (померла в 1985 р.). Діти: три сини і одна донька. До Австралії приїхав в 1949 році. Помер 12.9.1997 р. Похований у Мельборні. Освіта: закінчив фабрично-заводське училище в Запоріжжі. Активний і жертвний член Укр. Громади Вікторії. Довголітній передплатник і добродій «Вільної Думки».

САВКА Є., чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

САВКА Тарас, почесний член УГ ЗА.

САВЛУЧИНСЬКИЙ Є., активний член УГ ЗА.

САВРАН М. (Кв.), фундатор ФУСА-КУА.

САВЧАК ВОЛОДИМИР (SAWCHAK WOLODYMYR). Маляр. Нар. 25.5.1911 в Бережанах. Після закінчення середньої освіти студював на мат.-природн. відділі Львівського унів. Жив у мріях мистецтва, нав'язав контакт з художнім відділом техн. коледжу, студіюючи на 4-му і 5-му році, відтак — у Варшавській академії на літніх студіях та академії у Вільні. За советської окупації розмальовував внутрішню частину Бережанської церкви та працював декоратором місцевого театр. гуртка. За німецької окупації спочатку був учителем рисунків і малярства, а в 1944 році працював у фотограф. ательє у Гросенгаймі. До Австралії приїхав у 1948 році. У Батгурсті влаштував виставку власних картин та з доручення управи табору малював картини на стіни гостинної залі. У 1949 році став учителем малярства у техн. середній школі в Лавцестоні (Тасманія). У 1950 р. переїхав до Мельборну, став

членом мистців Вікторії та Сіднейської Галерії, працюючи як незалежний художник. У 1951, з нагоди ювілею Австралії, отримав почесну грамоту від міністра імміграції. Від 1956 до 1959 — учитель малярства в школі «Санта Тереса Місія» в Центр. Австралії. В гарячі місяці переїздив до Мельборну, де влаштував виставку в Галерії Вікторії. У 1963 р. у Торонті на спільній виставці укр. мистців світу дві його картини з Центр. Австралії комісія виставки призначила для реклами у TV. В 1960-67 роках зайнятий художньо та учительськ в суб. укр. школі Брізбену. В 1957 в Ардрі (Вік.) розмалював Запрестольну стіну в церкві Успення Богородиці. В 1970 р. переїхав до Катумби, де в 1973 р. на спільній виставці художників Синіх Гір отримав нагороду «The best local Artist». у 1970-1980 рр. кожного року відвідує Америку, бере участь на з'їздах Бережанської гімназії, виставляє свої картини. В 1981 на запрошення художника Т. Вирсти відвідав Париж і мав там виставку. Також відвідав Італію, де працював як художник технікою акварелі. В наступних роках мав по дві виставки в Нью-Йорку, Філадельфії, Чікаго, Вашингтоні, Торонті. Майже рік у Едмонтоні малював два іконостаси для церкви і будинку Старших громадян, відвідав був Аляску та знову в Канаді мав виставку у Ванкувері та Монтреалі. З проголошенням Незалежності України кожного року відвідує рідні сторони, заповнивши картинами дві залі в краєзнавчому музеї в Бережанах, а крім цього його картини розміщені в музеях Тернополя, у Львові, в Трускавці і Дрогобичі.

САВЧАК ІВАН (SAWCHAK IWAN). Нар. 3.1.1902 в Бережанах, Зах. Україна. Студіював у Львівському університеті право, працював в укр. адвоката в Бережанах. Громадсько-діяльний, по окружних селах закладав співочі й театральні гуртки, в яких був режисером. Під час визвольної боротьби, будучи хлопцем, виконував геройське завдання розвідника укр. армії в ролі нібито пастуха корови, щоб змилити ворога про його дійсну працю розвідника. Він підтягав телефонічні дроти на лінії боїв з поляками і тим самим подавав цінні інформації про становище ворога. За це після війни одержав «Залізний Хрест Заслуги». До Австралії прибув з Німеччини 1950 року. Відробляв контракт, працював у податковому відділі у Мельборні до кінця життя. Відійшов у вічність в 1957 році, залишивши дружину і сина Юрія.

САВЧАК Ірина, гол. Фондації доп. дітям Чорнобиля. (Вік.)

САВЧАК Галя (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

САВЧАК Григорій (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

САВЧАК Катруся (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

САВЧАК Петро, дипломат, зак. укр. студії в унів. Монаш.

САВЧАК Юрій (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

САВЧАК Ірина, член Управи УГ Квінсленд.

САВЧИН Андрій (Кв.), меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

САВЧИН Маруся (Кв.), фундатор ФУСА-КУА.

САВЮК Анатолій, добродій «ВД» у Вік.

САГАЙДАК О. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

САДОВИЙ М. (НПВ), добродій «ВД».

САДОВСЬКИЙ Михайло, гром. діяч, диригент, педагог, маляр. Нар. 21.11.1908 на Надніпрянщині. Вчився в Київському Худож. Інституті. До Австралії приїхав в 1949 р., поселився в Сіднеї. Мав індивідуальні виставки картин в Сіднеї й Мельборні. Серед відомих — «Виговський під Конотопом» (в істор. Музеї в Тайпеї). Помер у Сіднеї в 1996 р.

САДОВСЬКА Ліда, дружина відомого маляра Михайла, жертвна на суспільно-громадські потреби, приналежна до УАПЦ, похована біля свого чоловіка в Сіднеї, разом із чоловіком меценат ФУСА-КУА та добродій «ВД».

САДОВСЬКИЙ Володимир (професор) помер в Перті 18.5.56 на 56-му році життя.

САКАЛО ВАСИЛЬ (Dr SAKALO WASILY). Нар. в Регенсбурзі, Німеччина. Український православний. Одружений з Оксаною (дів. Кащишин). Діти: Вальтер, Наталія. До Австралії приїхав 8.8.1949 року. За професією лікар, голова Укр. Лікарського Товариства в Зах. Австралії. Меценат ФУСА-КУА.

САКАЛЮК Є. сусп. гром. діяч УГ Кабраматта-Ферфілд.

САКАЛЮК О., гром. діяч УГ Кабраматта-Ферфілд.

САКАЛЮК Петро (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

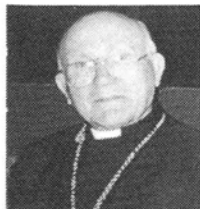

САКАЛЮК ДМИТРО (SAKALUK DMYTRO), нар. 10.13.1923 в с. Шипівці, Заліщицького р-ну, Тернопільської обл. Віровизнання: укр. кат. Одружений з Теклею (див. нижче). Діти: Петро і Стефан. До Австралії приїхав 5.10.1949. Членство: УГ, СУМ.

САКАЛЮК ТЕКЛЯ (SAKALUK TEKLA), нар. 9.5.1925 в с. Основки, Лановицького р-ну, Тернопільської обл. Віровизнання: УАПЦ. До Австралії приїхала 15.4.1949. Професійна робітниця. Членство: УГ, СУ, хор «Сурма», Українське Т-во у Блектавні.

САЛЕГА А. П. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

САЛИГА ВОЛОДИМИР, о. митрат (SALYHA WOLODYMYR). Нар. 10.12.1916 в Дорна-Вара, Буковина. Віровизнання: УАПЦ. Родинний стан: дружина добродійка Олександра. Освіта: вчительська. Приїхав до Австралії 2.2.1949 року. Паралельно з державною працею (контр. клерк при постачанні води) увесь час брав активну участь на церковній ниві УАПЦ у Балаклаві (Вікторія) та в Аделаїді. Як священослужитель був рукоположений у священники бл.

п. Митрополитом Мстиславом (Патріархом Київським і всієї України); 20 років учителював у Рідній школі; кол. організатор оркестри і секретар СУМу. Тепер — емерит.

САЛИГА ОЛЕКСАНДРА (добродійка, з дому Усів) (SALYHA OLEKSANDRA). Нар. 18.6.1923 року в с. Роскопи, Сумська область, Україна. Віровизнання: УАПЦ. Одружена, увесь час допомагала священослужителєві о. Володимирові.

САЛІВОН Михайло і Марія, активні в укр. організованому житті в Сіднеї, меценати ФУСА-КУА.

САЛІЄНКО М. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

САМІЙЛЕНКО Григорій, гром.-церк. діяч, будівельник. Нар. 3.7.1921 на Чернігівщині. До Австралії приїхав у 1949, 2 роки жив у Бармері (ПА), відтак поселився в Брізбені. Зробив внесок у розбудову Нар. Дому та Святопокровського храму, діяльний у шкільництві, чл. і гол. управи УГКв.

САМІЙЛЕНКО Віктор, активний пластун у Брізбені.

САМЛУЧИНСЬКИЙ Є., чл. Управи (ЗА).

САНИ СТЕФАН (SANY STEFAN). Нар. 25.3.1923 в Україні. Укр. католик. До Австралії приїхав у липні 1949. Вдовець, пенсіонер. Довголітній член управи Укр. Громади, Укр. клубу Воллонгонг.

САНИ-СТЕПАНЕНКО ГАННА (SUNY HANNA), нар. 1926 в с. Обуховичі, Київська обл. Пом. 1997. Православна. Була одружена в Німеччині з Миколою Березовським. Діти: Стефанія і Євгенія. Після смерти чоловіка емігрувала з донечками в 1949 р. до Австралії, де спершу 6 років працювала кухаркою в таборі Скайвіл. Відтак працювала на плястичній фабриці в Меррилендсі й Кабраматті (Сідней). В 1958 поселилася у Воллонгонгу, одружилася зі Стефаном Сані і тоді ще народилися Марія й Андрій. Активна в УКЦеркві св. Володимира у Воллонгонзі, вишила для церкви багато рушників і образів та престольного покриття.

САРАКУЛА Степан, суспільно-громадський діяч у Сідней, активний пластун, жертвний на суспільно-громадські та церковні потреби, член Української Громади в Сідней та інших установ, довголітній передплатник «ВД» та інших видань, разом з дружиною Людмилою меценат ФУСА-КУА.

САРАКУЛА ЛЮДМИЛА (SARAKULA LIUDMILA), сусп.-гром. діячка в Сідней, особливо в укр. жіночому русі, займаючи провідні становища, редактор жін. журналу СУА, голова Сіднейського відділи СУ, дописувач до укр. преси, закінчила студії в унів. Макворі (В.А.), разом із чоловіком, активним пластуном Степаном, меценат ФУСА-КУА (була також директором Фундації).

САРАКУЛА-КОНДОН Ксеня, голова хору спів. Т-ва в Сідней ім. В. Івасюка, заповідач на багатьох імпрезах, закінчила українознавчі студії в університеті Макворі (В.А.).

САРАКУЛА Михайло, провідний пластовий діяч в Сідней, активний член укр. організованої спільноти, підтримує українську пресу.

САРАКУЛА Йоанна, діячка спів. ансамблю ім. В. Івасюка в Сідней.

САРАХМАН М., добродій «ВД» у Вік., фундатор ФУСА-КУА.

САРДИГА А. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

САС МИКОЛА (SAS MYKOLA), лікар-педіятр. Нар. 17.2.1929 в м. Рахів на Закарпатті. Греко-католик. До Австралії приїхав в 1950 році. Одружений з Любою. Гімназію закінчив у Пряшеві (Словаччина). Вчився в драмат. школі Ю. Шерегія та в балетмайстра С. Махова в Празі. В 1945 р. виступав танцюристом в ансамблі пісні й танку Закарпатської України. В 1947-48 — у Пряшівському нац. театрі. В 1950 роках в Австралії провадив курси танців і був керівником танц. групи в Аделаїді та виступав у постановках Укр. Театру Малих Форм.

САЧКО М. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА. добродій «ВД».

САЧКО Олена (НПВ), діячка СУ, Сусп. опіка.

СВЕРИДІВ МАРІЯ (SWERYDIW MARIA), дівоче Тополя. Нар. 23.10.1921 в м. Полтаві. Віровизнання: УАПЦ, одружена. Діти: дочка Саша, син Євген. Освіта: повна середня. Членство: Укр. гурток та Параф. Рада Св. Преобр. парафії у Блектавні.

СВЕРИДІВ Е. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

СВИДЕРСЬКИЙ МИКОЛА (старший) (SWIDERSKY MYKOLA Snr). Військовий старшина, гром. діяч. Нар. 10.12.1892 в Почаєві на Волині. Помер 29.10.1951 у Сіднеї. Православний. Закінчив Київську Військ. Академію (1917) і був одним із перших, що зголосився до укр. війська. Займався творенням українських частин на фронті і від них був делегований до Української Центр. Ради в Києві для здійснення цієї мети. У серпні 1917 був назначений Симоном Петлюрою на пост Комісара Трапезундського району Туреччини із завданням проводити там українізацію військових з'єднань російської армії. Виконавши доручене йому завдання, виїхав у 1918 році з військом до Києва і працював чиновником особливих доручень в міністерстві закордонних справ УНР, а відтак Директорії. Тут зацікавився і одружився з урядничкою першої ранги того ж міністерства, Єлисаветою фон Вайденабах. Разом з Директорією залишили Київ, але тяжке захворювання на тиф змусило їх відстати і відтак поселилися в Почаєві, де мали двоє дітей — сина Миколу (н. 17.10.1920) і доньку Ольгу (нар. 23.7.1928). Тут Микола Свідерський був вибраний війтом Почаєва, працюючи одночасно на громадській і церковній ниві. Заснував Овочеву Кооперативу, висушив болото в центрі міста і посадив деревця, — створив парк (де під сучасну пору красується пам'ятник Хмельницького). В 1937 році був змушений польською владою зректися з поста війта і залишити Волинь. Виїхав з родиною до Варшави, де приєднався до укр. спільноти. 1944 був вивезений до Німеччини і після війни опинився в таборі ДП в Бургдорфі на англ. зоні. Тут був керівником школи та провадив церковний хор, беручи активну участь в справах УАПЦ. В 1949 виїхав разом з донькою до Австралії (дружина померла 17.10.1946 в російській зоні, не побачившись з родиною). Приїхав до Австралії 3.2.1950, оселився з сином у Сіднеї, але незабаром захворів і помер на 59 році життя. Похований на правосл. секції цвинтаря Руквуд. Посмертно нагороджений екзильним урядом УНР Воєнним Хрестом (на руки сина та доньки).

СВИДЕРСЬКА-КАЧАН ОЛЬГА (KASCHAN OLGA). Психолог. Нар. 23.7.1928 в Почаєві на Волині. Православна. Початкову освіту одержала в Почаєві, а відтак у Варшаві в українській школі ім. Лесі Українки, середню також у Варшаві та відтак у Чехо-Словащині, вищу — на гуманістичному факультеті Сіднейського університету. В Німеччині працювала перекладачем в організації УНР РА, відтак IPO. У ДП таборі англійської зони, Бургдорфі, була головою СУМу. До Австралії приїхала 3.2.1950. Одружилася з Аркадієм Качаном, білоруським громадсько-суспільним діячем, членом Ради Білоруської Народньої Республіки в екзилі (помер 4.12.1982). Син д-р Юрій Качан, геолог, також градуат Сіднейського університету, темою своєї дисертації мав формування гір Нової Гвінеї і під сучасну пору займає пост головного директора південно-африканської фірми Мінорко на весь Індонезійський архіпелаг, включно з індонезійською частиною Нової Гвінеї.

Від 1966 року Ольга Качан викладає психологію у Сіднейському університеті, від 1988 року як старший викладач, а від 1995, відійшовши на емеритур, як Honorary Associate, спеціалізується в психолінгвістиці, невролінг-

вістиці та теоріях розвитку особистості. Дослідчу працю перепроводжувала в ділянці психолінгвістики, з особливою увагою до наслідків двомовності на розвиток дітей. Викладала та має ряд наукових праць на цю тему. Найважливіша серед них: Katchan, Olga. Early bilingualism: friend or foe? In Kurcz, I. Shugar, W. and Danks, J.H. (eds) Knowledge and Language. North Holland: Amsterdam. 1986. (Advances in Psychology Series 19). У перекладі на польську мову ця праця, видрукована в Psychologia Wychowawcza 1986, стала частиною програми польських педагогічних інститутів.

В 1986 році була запрошеним гостем-прелегентом на Конгресі Спільки Учителів Сучасних мов Вікторії. Доповідала і брала активну участь на конференціях в Канберрі, Брізбені, Товнсвілі, та на міжнародних наукових конгресах в Японії, Польщі, Німеччині, Швеції, Італії, Австрії, Англії.

В 1977 році працювала як почесний науковець-дослідник в Medical Research Council Unit при Кембріджському університеті та в Біркбек Колледж при Лондонському університеті. Дала серію лекцій про розвиток мови у дітей, ілюструючи їх фільмом власної продукції. Як член Міжнародного Товариства для наукових дослідів ментально упосліджених дітей, як запрошений гість, відвідала інститути Японії та Бразилії.

У 1990 році виступала на запрошення ABC з доповіддю про композитора Малера в світлі психоаналізи на Сіднейському фестивалі. У 1991 році отримала від Університету нагороду за видатну майстерність у викладанні (Award for Excellence in Teaching) і давала показові виклади в Сіднейському університеті та університеті Ньюкастелю. Викладала як запрошений гість в Сіднейському Інституті Психоаналізи. Член Австралійського Т-ва Психологів і дорадник Австралійського Журналу Психології. Член Австралійської Асоціації Стосованої Лінгвістики.

Автор численних рецензій наукових книжок, як також член таких наукових та стейтових органів: Board of Senior School Studies (1980); State Ethnic Broadcasting Advisory Committee in NSW (SEBAC) — 1978-1982. (Це членство уможливило їй вистарати додаткову годину української секції радіо 2EA.) Pro-vice Chancellor's Working Party on matters relating to Chifley University (1987-88); Board of Studies for the Diploma in the teaching of English as a foreign language; Mental Health Act Monitoring and Implementation Committee (1991-92), номінована головою Ethnic Affairs Commission.

Почесний член ФУСА. Основоположник Академічної Ради. Проварила перший літній курс Українознавства в Сіднейському університеті в 1978 році. 22-го січня 1979 р. підписала разом з д-ром І. Гордієвим за Світовий Академічний Комітет Вільних Українців «Грамоту Започаткування Діяльності Центру Українознавства в Австралії». Викладала на Четвертих літніх Курсах в Університеті Макворі в 1981 році та керувала програмою відкриття і була одним з викладачів в Університеті Макворі на П'ятому Курсі в 1982 р. Брала участь у всіх переговорах з віце-канцлерами університетів АНУ, Сіднею та Макворі. Керувала програмою відкриття Центру при університеті Макворі в 1983 р.

Член НТШ. Член Українського Лікарського Т-ва. Була учасником Третього Конгресу Світової Федерації УЛТ в Києві в 1990 році, на якому виголосила доповідь про «старіння і розлад мовних процесів: диференціювання деменції від афазії» і була співголовою сесії про нервові та психічні захворювання.

Автор реферату про відродження білоруської літератури в 19 столітті, який виголосила в 1980 році на конференції Culture and Nationalism in 19th Century в АНУ в Канберрі. Автор статті про поселення Білорусів в Австралії: The Australian People: an Encyclopedia of the Nation, its People and their origins та її виправленого видання 1999 року. Перша голова Об'єднання Православних Сестрицтв Австралії і Нової Зеландії (1975-77), учасник двох Соборів УАПЦ, член комітету відзначення 1000-ліття Хрищення України, член Комітету 50-річчя УАПЦ, автор статті про Почаївську Божу Матір, видрукованої м. і. в журналі Об'єднання Українських Православних Сестрицтв США «ВІРА» в 1981 році і передрукованої в 1998 році в Київській газеті «Наша Віра».

СВІДЕРСЬКИЙ МИКОЛА, мол. (SWIDERSKYJ MYKOLA). Нар. 16.10.1920 в Почаєві на Волині. Помер 22.1.1987 у Сіднеї. Православний. Одружений з Галиною з дому Мінчук. Початкову освіту одержав в Почаєві, середню у місті Кременці. Обставини заставили переїхати до Варшави, де почав студіювати право. Був членом Української Громади та співорганізатором Української Танцювальної Групи. Студій, однак, не дозволив закінчити вибух війни в

1939 р. За німецької окупації провадив танкову групу при референтурі Допомогового Комітету Української Молоді. У 1943 році переїхав з дружиною на Бойківщину — Карпати, де працював секретарем у Суходільському надлісництві. Тут розпочав культурно-освітню працю серед місцевої молоді: разом з дружиною ставив українські побутові п'єси, влаштовував літературні вечори, заснував читальню. Воєнні події 1944 року закинули його з дружиною на Закарпаття, Словаччину, до Відня, а відтак в Німеччину, де перебував до 1949 року та був співорганізатором танцювального ансамблю. У квітні 1949 року прибув з дружиною до Австралії і поселився в Сіднеї, де перебував до своєї смерті. Тут на протязі свого 37-літнього перебування «палав культурно-громадським життям і вкінці «згорів» на стійці громадського діяча» (див. «ВД» січень 1987). Належав до основоположників українських громад, українського рідного шкільництва, Пласту, театру, першого танцювального гуртка (дістав три перші нагороди під час міжнародних виступів), організації бувших військовиків, Товариства Волинян, товариства Старших громадян при Народньому Домі в Лідкомбі. Був співробітником «Вільної Думки» від перших днів її появи, зокрема для здобуття відповідних фондів, та одним з ініціаторів відзначення її 25-ліття. Надзвичайно жертвний на національні потреби, був меценатом Катедри Українознавства та одним з її основоположників. Викладав українську культуру на Курсах Українознавства, працював учителем в Рідних Школах Сефтона, Лідкомбу та Кабраматти 18 років. Поставив ряд п'єс (багато з них писав сам), концертів зі шкільними дітьми, навіть в англійській мові для австралійських вчителів наших дітей. Належав до Літературно-Мистецького Товариства та Драматичної Секції ім. Марії Заньковецької. Грав головні ролі у багатьох п'єсах. Рівночасно у Пласті виконував обов'язки гніздового, кошового, станичного та крайового коменданта, організовував і очолював пластові табори у Брізбені, був комендантом новацьких таборів у Мельборні, як рівно ж генеральним обозним ЮПЗ у 1957 році. Належав до куреня «Лісових Чортів». Від 1960 по 1962 рік був заступником голови Організації Екзильних Пластунів в Австралії (Vice-President of the Australian Association of Scouts in Exile). Належав до управи Сіднейської Громади, був культ.-освітнім референтом Об'єднання Українських Громад НПВ і дві каденції його головою (1971-74, 1982-84) та одну каденцію головою СУОА (1974-76), їздив на з'їзд СКВУ до Торонто. Почесний член Союзу Українок та ініціатор культ.-громадських відзначень. Під час каденції головування ОУГ подбав про створення секції укр. радіомовлення при Етнічному Радіо 2EA, де був автором програм, диктором і координатором до своєї смерті. Організував Різдвяні та Великодні передачі для всіх етнічних груп, які обходили ці свята за старим стилем.

Був завжди активним на зовнішньому відтинку, гідно репрезентуючи укр. спільноту. Ще в 1951 році організував участь та провадив укр. групу під час 50-ліття австралійської федерації. Був одним з основоположників Ради Етнічних Груп (Ethnic Communities Council) і від 1983 року головою Media Sub-committee. Брав активну участь в Організації Поневолевих Народів та став її президентом. Тому їхні представники прибули на його похорон з своїми прапорами і схилили їх над його могилою. Почесну стійку при домовині тримали пластуни, побіч яких стояли представники від білорусів, балтійців, поляків, румунів, греків та австралійців, а жидівська секція етнічного радіо посадила в його пам'ять дерево в Єрусалимі (див. архів у стейт. бібліотеці). На подушці біля домовини лежали його численні хрести та медалі заслуги. Похований на православній секції цвинтаря Руквуд біля свого батька.

СВИДЕРСЬКА ГАЛИНА (SWIDERSKA HALYNA) (з дому Мінчук). Нар. 1.7.1922 в м. Кременці на Волині. Тут закінчила початкову, середню і педагогічну освіту. У 1942 р. переїхала до Варшави, де одружилась з Миколою Свідерським. У 1943 р. переїхала з чоловіком на Бойківщину, звідкіля воєнні події перекинули молоде подружжя на Закарпаття, Словаччину і кінцево до Відня (Австрія). З Відня вивезено Свідерських на примусові роботи до Німеччини. Після закінчення війни мешкала в місті

Біберах (Вюртемберг) під французькою окупацією, працювала в організації УНРРА, в якій з часом дістала звання офіцера. Після ліквідації УНРРА працювала в організації ІРО до самого виїзду. Одночасно займалась культурно-освітньою працею в українській громаді: була основоположницею відділу Союзу Українок в м. Біберах, навчала в Укр. школі, була секретарем Союзу Українок французької зони Німеччини. По приїзді до Австралії в квітні 1949 включилася відразу в активне громадсько-суспільне життя. Головні ділянки її праці — Союз Українок і Рідне шкільництво. Довголітній секретар стейтової і крайової Управ ще від 1960-тих років, основоположниця і перша голова відділу ім. Ольги Кобилянської в Сефтоні. Постійний секретар відділу за весь час його існування. 7 років секретар Шкільної Ради, 21 рік учителька Рідних Шкіл у Сефтоні, Лідкомбі і Мерриллендсі і одночасно — 10 років учителька Вечірніх Курсів Українознавства. 7 років праці в Щадничій Кооперативі «Карпати». 15 років була автором програм і диктором в українській секції Етнічного Радіо 2ЕА. Після смерти свого чоловіка була координатором укр. програм. Членка Драматичної Секції ім. Марії Заньковецької, виступала в декількох п'єсах. Членка Гуртка Книголюбів. Останньо, крім секретарювання в Союзі Українок — Стейтової і Крайової Управ, довголітній секретар Параф. Ради Парафії Св. Покрови УАПЦ і секретар Т-ва Волинян ім. Лесі Українки в Сіднеї.

СВИТУХА МИКОЛА (SWITUCHA MUKOLA). Співробітник і представник «Вільної Думки» в Канаді. Нар. 11.11.1929 р. у м. Крем'янець, Волинь. Православний. До Канади прибув 2.2.1949 р. Одружений. Дружина Ірена, син Левко, дочки Ульяна і Тамара. Автор понад 300 статей на економічні та політичні теми. Освіта: вища (В.Sc. і М.В.А.). Інженер-економіст. Автор англомовних студій з ділянки міжнародної торгівлі і експлуатації ресурсів. Отримав дві міжнародні нагороди. Членство: Провід та делегації

Пласту, Рада поневолених народів, Президія УНРади, КУК, ТУС, ТУПП, УП Церкви.

СВИЧКАР П, добродійка «ВД» у Вік.

СВИЧНИКОВА Л., учителька РШ в Кабраматті.

СВЯТКІВСЬКА М. (Мельборн), кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

СЕМЕНЕНКО В. (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

СЕМЕНИШИН М. і Р. — активні члени УГ ЗА.

СЕМЕНЕЦЬ Леонід, пастор Укр. Єванг.-Бапт., жертвний член укр. спільноти в Сіднеї, добродій ФУСА-КУА та «ВД».

СЕМЕНСОН-ДАЦКО В., членка Управи СУ ЗА.

СЕМЕНЧУК Юрій, священник КП УПЦ. Нар. 30.1.1920 в с. Крижні Кременецького пов. Жив в Австрії й Англії, де став священником УАПЦ. 1962 р. прибув до Н. Зеландії, а в 1982 переїхав до Австралії і поселився в Мельборні. Настоятель парафії УПЦ Київського Патріярхату в Ньюкастелі. Меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

СЕМКІВ Й. М. (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

СЕМКІВ Степан, сусп. гром. діяч у Сідней, особливо активний в Комітеті оборони політв'язнів, співробітник «ВД», фундатор ФУСА-КУА.

СЕМКІВ М. (Сідней), чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

СЕМКІВ Юрій, гром. і пласт. діяч. Нар. 6.2.1929 у Львові. До Австралії приїхав 1949, поселився в Мельборні. 1956 одержав диплом радіо-інж. у Мельб. Технологічному, Інституті. Чл. контр. ком. і суду СУОА. За пласт. діяльність нагороджений Орденом св. Юрія в золоті.

СЕМКІН Іван, церк.-православний діяч у Брізбені.

СЕМКО І., добродій «ВД» в Сідней.

СЕМУСЬ Петро (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

СЕМЦІВ І., чл. Укр. Гольф-Клубу в Сідней.

СЕМЦІВ СТЕФАН (SEMCIW STEFAN). Нар. 17.4.1915 в Україні. Католик. Одружений. Дружина — Юлія, сини — Іван, Роман, Олексій. Народня школа (дві класи). До Австралії приїхав 27.5.1949. Член Кооперативи «Карпати», Укр. Громади в Кабраматті, член УКТКлубу в Лідкомбі.

СЕМЦІВ ЮЛІЯ (SEMCIW JULIA). Католичка. Одружена. Приїхала до Австралії разом з чоловіком в 1949 році. Діти: Іван, Роман, Олексій. Приналежна до парафії Св. Андрія в Лідкомбі. Померла 6.7.1996 р., похована на цвинтарі Руквуд.

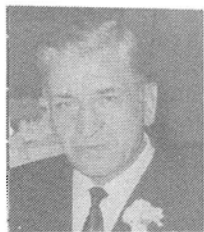
СЕМЦІВ Ю., активна чл. СУА в Кабраматті (НПВ).

СЕНДЕЦЬКИЙ М., активний чл. укр. спільноти в Канберрі і Мельборні.

СЕНДЗІК МИРОСЛАВ-ЙОСАФАТ (SENDZIK MYROSLAV), церк. і гром. діяч. Нар. 10.3.1925 в с. Стібно Перемиського пов. До Австралії прибув у 1949, поселився у Квінсленді, діяльний в управі УГКв., гол. Бр-ва УКЦ, учитель Укр. Школи. Чл. ІУД УНА. меценат ФУСА-КУА та укр. Лекторату при унів. ім. Монаша в Мельборні, добродій «ВД».

СЕНЕДЯК Іван помер 13.10.1958 в Мельборні на 69 р. життя.

СЕНЕТА МИРОСЛАВ (SENETA MYROSLAV). Нар. 5.11.1909 в Старому Самборі, Зах. Україна. Помер в Аделаїді 2.10.1984 р. Український греко-католик. До Австралії (Мельборну) приїхав 15.3.1949. Був одружений з Манею Вайс (WEISS) 15.XII.1915 — 1.IV.1979. Діти: Євген (нар.1941) та Ірена (1951). Навчався в Укр. держ. гімназії в Перемишлі. Працював у м'ясарні батька та книговодом у «Маслосоюзі». В Австралії спочатку працював у фабриці «Chrysler», пізніше довгі роки — кондуктором на трамваях і автобусах. Через стан здоров'я — передчасний пенсіонер. Походив із впливової родини у Старім Самборі та околицях, був переслідуваний поляками. З допомогою дружини виховав дітей в укр. дусі і передав пошану до науки і своєї церкви. Батьки дожили бачити сина професором математичної статистики при Сіднейському університеті, а доньку — професіоналом в «Information Technology» при Аделаїдському університеті.

СЕНЕТА ЄВГЕН (SENETA EUGENE). Нар. 12.3.1941 в Старому Самборі (Зах. Україна). До Австралії (Мельборну) приїхав з батьками 15.3.1949. Укр. греко-католик. Одружений. Дружина Людмила Александровна (дів. Димитриєв). Студіював в Аделаїдському унів. (магістер точних наук, 1965) і в Австрал. Нац. унів. у Канберрі (докторат з прикладної і статистичної математики, 1968). Автор книг: *Non-Negative Matrices and Markov Chains* (Лондон. 1973, 2 вид. — Нью-Йорк, 1981), *Regularly Varying Functions* (Берлін, 1976) і, спільно з С.С. Heyde, *I. J. Bienayme: Statistical Theory Anticipated* (Нью-Йорк, 1977). Має інші публікації з історії теорії ймовірності і статистики. Головні досліді: довготермінова поведінка «ланцюгів Маркова», зокрема тих, які проявляються у біологічних процесах. Від 1979 року — професор Сіднейського університету, School of Mathematics and Statistics, University of Sydney. Дійсний член Австрал. Академії Наук та НТШ, дослідник статистики укр. поселення в Австралії, автор кількох розвідок на цю тему.

СЕНІВ ДМИТРО, Всесв. Митрат Архипротопресвітер (Very Rev. SENIV DMYTRO, Mitret Archpriest). Нар. 17.8.1940 в Раковац, Босня. Католик — Українського Східного Обряду. (Дідо по батькові — Іван, народжений в «Серники Середні», Рогатин; по матері — Явний з «Вербів», Підгайці). До Австралії приїхав 21.10.1966. Не одружений. Священик Української Католицької Церкви Східного Обряду. Закінчив гімназію: Трієст (Франція-Італія); філософію й теологію в Італії. Душпастир — відвідав майже всі українські католицькі родини по Австралії — від Аліс Спрінг, на південь довкола побережжя Австралії, аж до Дарвіна. Парох парафій Перту, Канберри-Квінбісну, Аделаїди. Капелян молоді протягом 14 років. Навчав релігії, насамперед по приватних домах деяких мельборнських передмість, по українських суботніх школах, організував молодь в Канберрі, Аделаїді та Перті, де і поміг закупити площу-оселю для молоді. Як парох, видавав Церковні Вісті та памфлети відправ.

СЕНІВ ПЕТРО (SENIW PETRO). Нар. 16.5.1926 в Раковац, Босня. Діди Петра прибули до Босні з України при кінці мин. століття. Петро одружився з Катериною Бурлак 2.10.1948. Вони виїхали з Бачки до Трієсту, Італії в 1952. Прибули до Бонегілі (Вік.) 21.1.1954, а після народження доні Наталки поселилися в Джілонгу, де стали активними в церковно-громадському житті. Мета Петра — уможливити дітям Наталці і Стефанові закінчити вищі студії. Стефан після закінчення Лятроб університету працював державним урядовцем, а Наталка здобула ступінь магістра і викладає у Вікторіанському Університеті Технології.

СЕНІВ КАТЕРИНА (з роду Бурлак) (SENIW KATERYNA). Нар. 13.2.1928 в Гаєві, Босня. Родина Бурлак прибула з України до Босні спочатку цього століття. Сім'я Бурлак плекала свій обряд, звичаї та виховання дітей по-українському. Цю спадщину Катерина передала своїм дітям та внукам. В 1948 Катерина одружилася з Петром Сенівим, а в 1954 прибула до Австралії, де народила двоє дітей Наталку та Стефана. Великою потіхою було подружжя доні Наталки з д-ром Романом Макогоном, які ушасливили її трьома внуками — Адріаном, Давидом і Ксенєю.

СЕНІВ Павло, гром.-пол. діяч (Вік.).

СЕНЧУК Олег, нар. 24.10.1938, зак. Institute of Technology в Аделаїді, чл. танц. ансамблю «Коломийка», спорт. клуб «Лев». Одружився з Марійкою (дів. Голянін) 1964 р. Діти: Михайло і Степан. Помер 24.7.1999.

СЕНЬКІВ О., активний чл УГ у Воллонгонгу.

СЕНЬКІВ ВОЛОДИМИР (SENKIV WLADYMYR). Нар. в с. Білобожниця р-н Чортків, обл. Тернопіль. Розведений, доньки Анна, Марія. Пенсіонер. Член управи Батьк. К-ту Укр. Школи ім. св. Володимира, довголітній член управи УГ Вуллонгг та Укр. Клубу (від 1983 його завідуючий), активний чл. УКЦеркви.

СЕНЬКО Василь, активний гром. діяч, довголітній голова осередку СУМ ім. Т. Чупринки в Сіднеї. Дружина Дарка — також активна в СУМі.

СЕНЬКОВИЧ ДМИТРО (SENKOWYCH DMYTRO). Нар. 7.1.1922 р. на Лемківщині. Греко-католик. До Австралії приїхав 29.5.1949 року. Одружений. Дружина Юстина (Федак). Діти: син Богдан (дентист), дочка Марійка (учителька, довголітня диригентка мол. хору при Бр. школі). Фундатор Нар.Дому в Лідкомбі, церкви Св.Андрія, монастиря Сестер Василіянок, Церкви-Пам'ятника Св. Володимира в Канберрі та Дому Укр.Молоді в Лідкомбі. Співосновник та 20 років скарбник Братської Школи при церкві Св. Андрія.

СЕНЬКОВИЧ ЮСТИНА (дів. Федак) (SENKOWYCH J.). Нар. 22.1.1925 року в с. Поляни, пов. Коросо на Лемківщині. Одружена. Чоловік Дмитро, діти: Богдан (дентист), Марійка (учителька, 4 дітей-внуків). В час війни через Чехію разом з чоловіком опинилася в Регенсбурзі, а 29.5.1949 року приїхала до Австралії. Належала до Батьк. комітету (4 роки вела кухню для дітей Бр. школи), до Сестрицтва П.М.Божої (20 років голова). Фундатор (разом з чоловіком) Нар. Дому в Лідкомбі, церкви Св.

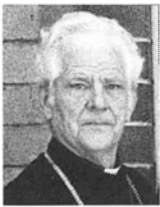
Андрія і монастиря та церкви в Канберрі і Дому Укр. Молоді в Лідкомбі.

СЕНЬКОВИЧ Петрусь (5 р.) помер на лейкемію 11.11.1956 в Сіднеї.

СЕРБІН Сергій, д-р економії, радіо-журналіст і диктор у Сіднеї.

СЕРГІЙВ А. (П.А.), меценат ФУСА-КУА.

СЕРГІЙВ Павло і Галина (П.А.), меценати ФУСА-КУА.

о. СЕРДЮК МИКОЛА, свящ., голова Консисторії УАПЦ. Нар. 12.12.1935 на хуторі Назарівка, Лубенського р-ну, на Полтавщині. До Австралії з батьками та братом Олександром прибув 1951 р. 1958 поселився у Брізбені, де став настоятелем і довголітнім головою параф. ради Св. Миколая (1967-1993). Уділяв духовну опіку парафії Св. Нікола Вільної Сербської Православної Церкви (1965-1978) і парафії Св. Покрови УАПЦ в Брізбені — Вуллунгаббі (1978-1982). У 1975-1988 очолював Консисторію УПЦАВА.

Активний у житті УГ Квінсл., вчив в укр. школі ім. Л. Українки, провадив гром. хор, відзначений поч. членством УГК. Фундатор ФУСА-КУА.

СЕРДЮК ТАІСА Пані-матка (дів. Костенко), нар. 29.1.1938 в Макіївці, Донбас. Родина Костенки Петро і Ксеня з дітьми †Віктором і дочкою Таїсою прибули до Австралії в 1948. Пані-матка Таїса активна в церк. і громадському хорах, Братстві й Сестрицтві. Про пожертви отця і пані-матки знають не лише в Австралії, а й в Україні.

СЕРДЮК ІВАН (SERDIUK JAN). Нар. 3.12.1923 р. в с. Яхники, Лахвицький р-н, Полтавська обл. Православний. До Австралії приїхав 9.8.1948 р. Самітній, син: Ранал Сердюк. Закінчив десятилітку та один рік університету. Член УКТКлюбу. Працював робітником, відтак машиністом та шофером на трамваях. 1997-го року переїхав з Сіднею до Брізбену. Добродій «ВД».

СЕРДЮК Людмила, церк.-громадська діячка в Брізбені.

СЕРЕДНИЦЬКА Мар'яна, успішна учениця в УШ в Бенкставні.

СЕРЕДЮК ПЕТРО (SEREDIUK PETRO). Нар. 2.8.1921 в с. Жукотині, Коломийського р-ну, Івано-Франківської обл. Приїхав до Австралії 25.10.1950. Укр. католик. Одружений. діти: Юрко та Євген. Освіта середня. Закінчив три семестри Укр. Техн. Школи (табори Нортгайм та Годенав в Німеччині). Електро-технік. Членство: СУМ — 1946; ОУН(р) — 1946; УГ в Блектавні (1951-1955); УГ Сідней(1965); Відділ ЛВУ, фінанс. член Управи (1976-1996). Збірщик на УКЦеркву св. Андрія, член Братства від 1962, а від 1976 в

Управі Бр-ва секретар до 1993. Від 1973 р. представник «Вільної Думки» та сумівських видань. 1954 р. в робітничому таборі Чульора кольпортер укр. книжок до 1973 р., а також возив книжки у валізках під укр. церкви та на імпрези, за що отримав від СБУ Грамоту та Медаль Т. Шевченка. В 1973 р. в Домі Укр. Молоді заклав крамницю книжок та укр. мистецьких і побутових виробів. Фундатор УКЦеркви св. Андрія, Дому Укр. Молоді, ФУСА, Енциклопедії Укр-ва та церкви св. Володимира в Канберрі. Щедрий жертводавець на укр. потреби. Кілька років секретар кооп. «Дніпро». Нагороджений грамотою і медалею з нагоди 1000-ліття Хрищення України. Передплатник майже всіх укр. журналів. В 1993 р. у зв'язку з хворобою розпочав ліквідацію книгарні. В 1993-1997 вислав в Україну при фінанс. допомозі ФУСА біля 160 посилок по 20-25 кг, за що отримав багато листів подяки, вкл. з подякою від єпископа Коломийсько-Чернівецької єпархії Кир Павла Василика.

СЄРАН В., активний Дивізійник у 1950-60-их роках.

СИВАК Марко (НПВ), танцюрист «Веселки» в Лідкомбі, фундатор ФУСА-КУА, пластун, лікар, закінчив УРШколу в Лідкомбі.

СИВАК Славко, танцюрист «Веселки» в Лідкомбі.

СИВАК Оріся, танцюристка «Веселки» в Лідкомбі, пластунка.

СИВАК Юрій, церк.-гром., пласт. і кооперат. діяч в Сіднеї, член Адміністрації «Веселки» в Лідкомбі.

СИВАК Олександра (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

СИВАК Осип (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

СИВАК Ярема (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, закінчив УРШколу в Лідкомбі.

СИВЕНЬКИЙ ЮРІЙ ОЛЕГ (SYWENKYJ JURIJ OLEN). Нар. 1904 року в Дернові, Галичині. Син Отця Михайла Сивенького й Ольги Задурецької. Закінчив з відзначенням ветеринарію у Львівському Університеті. Працював ветеринаром в Галичині та в Польщі. Протягом Другої Світової Війни здобув рангу капітана при кавалерії в польському війську. Був відданим науковцем природничих наук. В 1949 емігрував до Австралії разом з дружиною Софією й трьома дітьми — Стефаном, Христиною й Мар-

тою. Був довголітнім збірщиком для УКЦеркви Св. Андрія, був фундатором Дому СУМу в Лідкомбі. Ціле життя був свідомим українським патріотом. Помер 1978 року в Сіднеї.

СИВЕНЬКА СОФІЯ ОЛЕКСАНДРА (Гринюк) (SYWENKA SOFIA). Нар. 1914 року у Львові, дочка інж.-архітекта Стефана Гринюка й Олени Ганкевич Фон-Габданк. Дружина пок. Юрія Сивенького. Здобула середню освіту в класичній гімназії Сестер-Василіянок і вищу освіту в Торговельній Колегії у Львові. Мисткиня класичної школи малярства, письменниця багатьох п'єс, драм та оповідань. У Сіднеї була активною членкою Союзу Українок, відділу Ольги Басараб, членом спілки мистців (СУОМА) та клубу книголюбів. Брала участь у багатьох міжнародних мистецьких виставках. Кол. директорка Братської Школи та довголітня учителька. Редагувала журнал СУА «Наше Слово», авторка багатьох статей. Збірщик на церкву Св. Андрія, жертвовна на українські потреби. Померла 1999 року в Сіднеї.

СИВЕНЬКИЙ СТЕФАН РОМАН (SYWENKIJ STEFAN). Нар. 1937 р. у Львові, син д-ра Юрія та Софії Сивеньких. Приїхав до Австралії юнаком, здобув середню освіту в агрономічній колегії. Працював інженером-механіком у великому механічному підприємстві. Був захопленим спортсменом, їздив конем, влучно стріляв з рушниці, грав футбол для міської дружини у міжстейтових змаганнях. Був членом вівтарної дружини в Австрії та в Австралії. Належав до пластового куреня «Брати Моуглі». Помер 1994 року.

СИДОРЕНКО ВАЛЕРІЯН (SYDORENKO VALERIAN). Нар. 16.11.1913 року в м. Суми. Інженер. Православний. До Австралії приїхав у листопаді 1948 року. Дружина Софія (Зінченко), дочки: Людмила (вчителька середньої школи), Валентина (лікар). Вищу освіту (диплом з відзнакою) здобув у Харкові (1935-40 рр.). По закінченні контракту з 1951 року Civil design engineer, Life member of the Institution of Engineers Australia. Член та 4-кратний меценат ФУСА-КУА в Сіднеї та 3-кратний меценат на Лекторат Укр.

Студій при унів. ім. Монаш в Мельборні.

СИДОРЕНКО Іван і Анна (НПВ), фундатори ФУСА-КУА.

СИДОРІВ Віра, учителька, чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

СИДОРІВ Надя, учителька, чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

СИДОРІВ Дмитро і Оля (НПВ), фундатори ФУСА-КУА.

СИДОРЧУК ВАСИЛЬ (SYDO WASYL). Нар. 5.2.1924 р. в м. Броди, Львівська обл., Україна. Син ветеринара Юліана і Марії Сидорчук (дів. Приступа). У 1942 р. разом з братом Іваном німці вивезли на примусову працю. Працював годинником, закінчив майстерську школу виробів верстатного знаряддя. До Австралії прибув у жовтні 1948 року й до пенсії працював годинником. Одружений. Передплатник і добродій «Вільної Думки». Жертводавець на українські потреби.

СИКАЛА Е., кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

СИКАЛА ЕВГЕН (SYKALA EUGENE). Нар. 5.10.1922 в Україні. До Австралії приїхав в грудні 1950 р. з дружиною Елеонорою (з дому Семенихин) і з сином Володимиром. Тут мали ще дві дочки Наталку і Христину. Інженер-механік. Закінчив університет у Ганновері (Німеччина). В Австралії працював 35 років в Comm. Public Service — Dept. of Works. Нагороджений грамотою U.S.A. Air Force за співпрацю — Проект Nurrungar — Woomera S.A. Кол. Member of I.E.Aust. і A.P.E.A. Співосновник Укр. Кред. Кооп. в Аделаїді, був одним з Директорів протягом 5 років. Працював в гrom. Будів. Комітетах. Довголітній член УГ, Кооп., НТШ та передплатник «Вільної Думки».

СИКАЛА ЕЛЕОНОРА (SYKALA ELEONORA) (з дому Семенихин). Нар. 9.3.1925 в Україні. До Австралії приїхала в грудні 1950 р. з чоловіком Євгеном і сином Володимиром. Закінчила бухгалтерію в Німеччині. Довголітня чл. Союзу Українок, була скарбником Кр. Управи СУА. Діти ходили до укр. нед. школи і належали до Пласту. Мають університетську освіту: Володимир — Dr. Med. G. P., Наталка — degree in Science and Dipl. of Education, Христина — degree in Arts and Diploma in Computing.

СИКАЛА ВОЛОДИМИР (SYKALA WOLODYMYR). Нар. 9.11.1947 в Німеччині. До Австралії приїхав з батьками в грудні 1950 р. Dr. Med. G.P. Аделаїдського унів. в році 1973. Одружений з Цецілею (з дому Гучко). Діти: Феліциті, Антін і Тимотій. Ходять до укр. нед. школи, чл. Пласту. Був військовим кадетом і пластуном. Член Пластприятю. Має власну практику.

СИКИТА В., фундатор «ВД», добродій «ВД» у Квінсленді.

СИМОН П. — активний член УГ ЗА.

СИМОНЕНКО ФЕДІР (SYMONENKO FEDIR). Нар. 15.1.1916 р. в с. Шолоховці на Дніпропетровщині. Самітний, право славний. Батько був засуджений на 10 років примусових робіт і засланий в Сибір. Мати залишилась без притулку, троє братів померли з голоду. Був мобілізований до сов. війська, в 1942 р. потрапив у німецький полон. До Австралії приїхав у 1949 р. й поселився в Гоулбурні, НПВ. Працював на залізниці робітником. Фундатор Дому Укр. Молоді в Лідкомбі, меценат ФУСА-КУА, добродій «Вільної Думки».

СИМОНЕНКО Василь і Броніслава (НПВ), фундатори ФУСА-КУА.

СИНЮК МИКОЛА (SYNIUK NICHOLAS). Нар. 21.6.1918 р. в с. Застаїв, Корецький р-н Рівненської обл. Православний. Самітний. Університетська освіта (гімназію закінчив у Рівному). З вибухом війни між Польщею і Німеччиною був арештований й катований поляками. З приходом большевиків вирвався з тюрми і виїхав на Захід. Спершу опинився в таборі для втікачів у Познані, відтак жив і працював у Берліні. Після 2-ої світової війни переїхав нелегально до Бельгії, де 6 місяців працював у фермера наймитом, а тоді дістав дозвіл на студії в Католицькому університеті в Лювені (французький відділ). У 1950 році закінчив політичні науки і соціологію зі ступнем магістра. У 1952 р. закінчив прикладні економічні науки також зі ступнем магістра, але не міг дістати працю через недостатнє знання флямманської мови. В 1964 році приїхав до Австралії, до сестри Галини і її чоловіка Малиновського. Два роки працював фізично, вивчаючи англ. мову. Тоді дістав працю вчителя французької мови й історії у «Sunshine High School». У 1983 р. пішов на пенсію. Член Філії Укр. Громади Вікторії в Нобл Парку. Передплатник і співробітник та добродій «Вільної Думки» (передплачує «ВД» для трьох осіб у східній Україні). На різні укр. потреби пожертвував понад 6500 доларів (ДоФУС при унів. Монаш, Фонд збереження та друкарські машини «ВД», ФУСА-КУА при унів. Макворі, Фонд оборони І. Дем'янюка, Укр. Школу в Нобл Парку, Комітет Сприяння Консулятові України в Австралії тощо).

СИМАНОВСЬКИЙ ОЛЕКСАНДЕР ФЕДОРОВИЧ (Шимановський) (SIMANOWSKYJ ALEKSANDER). Нар. 22.6.1907, Антоновка на Київщині. Помер 5.6.1981, похований на цвинтарі Sandgate, Newcastle. До Австралії приїхав 27.5.1949. Був одружений, дружина Ольга (померла 10.9.1949). Діти: Володимир і Алла. В Україні був технічним керівником. Вища освіта. В Австралії працював робітником в тяжкій індустрії. Брав активну участь в українському громадському і церковному житті. Від 1966 року на

протязі кількох років був головою парафіяльної Ради укр. православної Парафії, Ньюкастель. За його каденції і під його проводом побудовано церковну залю. Україна у нього була понад усе! За советської влади за політичні погляди був переслідуваний — довгі роки був на будові Біломорського каналу.

СИМАНОВСЬКА ОЛЬГА ПОТАПОВНА (Шемберко) (SIMANOWSKYJ OLGA). Нар. 25.12.1905 в Узині (Київщина). Померла 10.9.1974, похована на цвинтарі Sandgate, Newcastle. Була одружена, чоловік Олександр (помер 5.6.81). Діти: Володимир і Алла. Домогосподиня, початкова освіта. Брала активну участь в церковному житті української православної парафії в Ньюкастелі. Кілька років була головою Сестрицтва.

СИМАНОВСЬКИЙ ВОЛОДИМИР ОЛЕКСАНДРОВИЧ (SIMANOWSKY WOLODYMYR — BILL). Нар. 1.3.1928 в Антоновці на Білоцерківщині. До Австралії прибув 27.5.1949 кораблем «Castelbianco», Сідней, Батгурст. Поселився в Ньюкастелі, НПВ. Одружився в Австралії. Дружина — Галина (вчителька), діти: Наталка (лікар-психіатр), Аня (архітектор), Таня (graphic designer). В Німеччині закінчив укр. гімназію і курси учителів англ. мови. В 1961 отримав диплом А.С.Т.С. (Mech. Eng.), в 1963

— В.Е (Mech. Eng.) Uni. of NSW, від 1967 — Associate member of I.E.A. Перші роки в Австралії працював електриком, від 1958 — в сталевій індустрії Ньюкастелю Design Draftsman, Design Engineer (1963) і Senior Design Engineer (1973). Кілька разів як фахівець по праці був посланий в Європу та був перекладачем технічної літератури. Був учителем в укр. школі в Ньюкастелі. Як інженер був відповідальний за планування та будівництво церк. залі при Укр. Правосл. Церкві в Ньюкастелі. Понад 6 років — голова Параф. Ради УПЦеркви св. Василя Великого в Ньюкастелі. Від 1978 в укр. радіо (безплатно 21 рік): спочатку координатор, а від 1979 — голова Радіокомітету і співредактор програм, від 1987 виконує функції редактора, диктора і пульта-оператора. Від 1991 року — заступник голови УГ в Ньюкастелі.

СИМАНОВСЬКА ГАЛИНА (Гаран) (SIMANOWSKY HALINA). Нар. 22.6.1936 в Харкові. До Австралії прибула в кінці 1948 кораблем «Castelbianco», Сідней-Ватгурст. Одружена з Володимиром. Діти: Наталія (лікар-психіатр), Анна (архітектор), Таня (graphic designer). Закінчила «Penrith High», отримала «scholarship» до «National Art School» і до «Sydney Teachers College». Працювала вчителькою мистецтва в австрал. школах (High Schools) 40 років. Свої власні мист. праці виставляла в галеріях Ньюкастельського регіону, в Майтленді

і в місцевих школах, бібліотеках. Малювала ліюстрації для «євгеніки» письм. Є. Гарана у «ВД». Студіює нар. мистецтво, особливо укр. нар. мистецтво «Петриківки». Викладає укр. писанкарство у Teachers College в Ньюкастелі, а на святі «Fiesta» в Ньюкастелі демонструє техніку і взори укр. писанкарства. Працює перекладачкою для хворих у відділі «Migrant Health Unit». 35 років вчителька в укр. школі Ньюкастеля, 21 рік без винагороди працює в укр. радіо (співредактор, диктор, муз. редактор тощо). З молодих років тан-

цювала в укр. танц. групах в таборах у Німеччині та в Австралії в ансамблі Н. Тиравської. В Ньюкастелі організувала і провадила дитячу танц. групу при укр. школі.

СИМОНІВ Петро і Галина, церк.-громадські діячі в Брізбені.

СИНТИЦЬКИЙ Володимир, добродій «ВД» в Сіднеї.

СИНЮТА С., чл. Імпрез., Ком. УГ Кабраматта-Ферфілд.

СИРОТИНСЬКИЙ Р. В., добродій «ВД» у Тасманії.

СИТНИК Андрій, комп'ютерний інж., диригент хору. Нар. 29.7.59 в Аделаїді. Звання бакалявра та магістра точних наук здобув в університетах у США. 1987 року перебрав провід гром. хору, а рік пізніше — церк. хору УАПЦ.

СИТРУК О. і С. — активні члени УКЦ в Брізбені.

СИЧ Федір, добродій «ВД» в Аделаїді.

СІВЕРСЬКИЙ Олександр, член першої редакційної колегії «Вільної Думки» (10.7.1949 р.).

СІЛІНС ГАЛЯ (дівоче САЛИГА) (SILINS Dr. HALIA). Нар. 16.12.1942 р. в м. Бургвайде-Брислав (Німеччина). Прибула до Австралії 1949 року. Була одружена з латвійцем, але чоловік помер в 1985 р. 5 років ходила до укр. школи в Аделаїді. Закінчила Аделаїдський університет, магістерку (Master of Arts) здобула в Торонті (Канада), а докторат у Вашингтоні (США). Займається дослідженнями як професор при Університеті Фліндерс в Аделаїді. Має сина Едмунда (закінчив медицину в Сіднеї з найвищими оцінками, працює в Ст. Вінцент госпіталі).

СІНКОВИЧ Діяна (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

СІНКОВИЧ Мартіна (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

СІНКОВИЧ СІМОНЕ (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

СІРИХ Т. (Вік.), добродій «ВД».

СІРИЙ ІВАН (SIRYJ IVAN). Нар. 10.12.1926 р. в с. Верхній Токман, Чернігівський р-н, Запорізьська обл. Православний, УАПЦ. До Австралії приїхав з Англії 30.6.1964 р. Одружений, діти: Ельма, Григорій, Тетяна, Агафія. Внуки: Рафія, Сімон, Реней, Стефанія. Освіта: 7 клас. При кінці 1944 року приєднався до Укр. Дивізії «Галичина». В Австралії працював на фабриці, керуючи виробництвом фарби. Допомігав викінчити Громадський Укр. Дім у Кабраматті, член Т-ва Спр. ДЦ УНР, щедрий жертводавець на

українські потреби, меценат ФУСА-КУА, добродій газети «Вільна Думка».

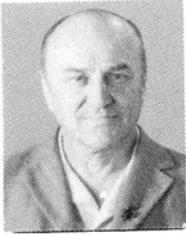
СІРКО Боженна (Беатріс Індра, чеськ. походження), письмен., медсестра, гром. діячка. Нар. 15.12.1909 в Угорщині, пом. в Мельборні 9.9.1988. До Австралії прибула 1948, 1950 переїхала до Н. Гвінеї, де була медсестрою. На тему життя тубільців під псевдом Б. Сібо видала зб. оповідань «Літаючі самохвіти» та роман «Голос крові». У Мельб. очолювала Пластприят, належала до Літ.-Мист. Клубу ім. В. Симоненка і до Об'єднання Укр. Письменників «Слово».

СІРКО Іван, лікар, гром. діяч. Нар. 22.3.1900 у м. Броди. Учасник визв. боротьби УГА в ранзі майора, відзн. Залізним Хрестом. Потрапив у поль. полон, утік до Чехії. Мед. студії закінчив у Карловому унів. у Празі, де був активним чл. Академ. Громади. До Австралії прибув 1948, помер у Мельборні 5.1.1970. Упродовж 1950-60 працював лікарем у Новій Гвінеї, де був улюбленим тубільного населення. Член Союзу Гетьманців-Державників, меценат укр. установ.

СІРКО М. і Н. — активні члени УГ ЗА.

СІРКОВИЧ Степан (П.А.), меценат ФУСА-КУА.

СКАЛІЙ Дмитро і Катя (Вік.) — меценати ФУСА-КУА.

СКЕЛЯ-СТУДЕЦЬКИЙ МИКОЛА — поет, член Спілки письменників України та Спілки театральних діячів, 1921 року народження (22 травня), проживає в Україні у Києві. Колишній емігрант та реемігрант з Південної Америки (Венесуеля, 1951 рік), в'язень ГУЛАГУ (мав 25 років ув'язнення). Автор десяти книжок поезії і прози. Співробітник «Вільної Думки». Друкувався в Німеччині, Канаді, в Австралії. Всі післягулагівські роки проживав у Вінниці, а з кінця 1995 року — в Будинку ветеранів сцени міста Києва. Крім письменницької біографії має ще й театральну. Одружений. Дружина — українська дитяча поетеса Ліна Білецька. Походить з родини священників, освіта середня.

СКЖИНЕЦЬКИЙ Петро, австрал. поет укр.-поль. походження (мати укр. Корнелія Волощук). Нар. 6.4.1945 у Німеччині. До Австралії прибув 1949, поселився в Сіднеї, ступінь магістра здобув у Сідн. унів. Написав збірку віршів англ. мовою. Один вірш інспірований відвідинами укр. дільниці на кладовищі Руквуд, інший — рефлексіями з приводу того, що доня навчається укр. мови.

СКИБА Михайло і Ліда (Вік.), активні члени в укр. житті в Мельборні, меценати ФУСА-КУА.

СКИБИНЕЦЬКИЙ Д., чл. Управи Комбатантів (ПА)

СКІРИН Ярослав і Параскевія (Вік.) — меценати ФУСА-КУА.

СКЛЕПКОВИЧ ЛЮБОМИР, гром. діяч, журналіст, співробітник «ВД». Нар. 4.4.1916 в Галичині. Пом. 25.12.1975 у Сіднеї. Випускник Вищої Торг. Школи у Познані. До Австралії приїхав 1948 і поселився в Сіднеї. Писав, рецензії, статті на гром. і політ. теми та фейлетони під псевд. Косма і Коневський, надруковані у «ВД». Почав писати історію СУМ та «ВД». Залишив майно для створення Фондації ім. Л. Склепковича, яка виділяє фінанс. допомогу на наукові та осв. видання.

СКРИПКА Віктор, електрик, перекладач, добродій-співробітник «ВД» в Сіднеї.

СКРИПНИЧУК Ірина, чл. укр. спільноти (НПВ), добродій «ВД».

СКРИПЧЕНКО Клара, піаністка, муз. педагог. Нар. 21.10.1923 в м. Прилуки, Чернігівської обл. До Австралії приїхала в 1950 з Німеччини, де у Мюнхені, закінчила Муз. Академію. Працювала концертною піаністкою і вчителькою музики при Сідн. Консерваторії. Чл. і екзаменатор Австрал. муз. іспитової комісії. Як піаністка брала участь у численних укр. концертах.

СКОРИК МИРОСЛАВ (SKORYK MYROSLAV). Нар. 13.7.1938 в м. Львів. Греко-католик. Часто буває в Австралії з 1995 р. Композитор, Народний артист України, професор, лавреат Державної премії ім. Т. Шевченка, кандидат мистецтвознавства. Приймає активну участь в мистецькому житті Австралії. Виступає в концертах. Відбулися авторські концерти в Сіднеї, Джілонгу, Мельборні, Аделаїді, Товнсвілі. Голова Шахового клубу в Сіднеї. Веде активну музичну, педагогічну, наукову та виконавську діяльність в багатьох країнах світу.

СКОРИК ЮРІЙ (SKORYK GEORGE). Нар. 18.8. 1928 р. Укр. католик. До Австралії приїхав 7.4.1949 р. Одружений, дочки Сузанна і Христина. Інженер-механік. Член Українського Шахового Клубу в Сідней від 1962 до 1996 р., голова і секретар СЕТО клубу від 1991 до 1996 р.

СКОРОБАГАТИЙ А., добродій «ВД» у Вік.

СЛИНЬКО Іван (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

СЛИНЬКО С. (Вік.). кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

СЛІПЕЦЬКА ТЕТЯНА (Балкова), гром. і осв. діячка. Нар. 24.12.1921 в с. Веселі Терни Дніпропетр. обл. Студювала в Дніпропетр. унів. До Австралії прибула в 1949 і поселилась вперше в Мельборні, відтак у Нобл Парку, де є вчителькою укр. школи. Голова Укр. Центр. Шк. Ради, чл. управи СУОА, СУА та інших організацій. Найбільш заслужена в ділянці укр. шкільництва.

СЛІПЕЦЬКИЙ МИРОСЛАВ, гром. діяч. Нар. 16.10.1913 у с. Порохняк Ярославського пов., Галичина. Закінчив Вищу городничу школу в Познані. Учасник укр. націоналістичного підпілля. До Австралії приїхав в 1949, основоположник філії УГВ у Нобл Парку, чл. Пласту, чл. управи СУОА та інших укр. установ й організацій.

СЛІПЧЕНКО Федір і Галина (П.А.) — меценати ФУСА-КУА.

СЛОБОДНЮК С. (П.А.), меценат ФУСА-КУА.

СЛОБОДЮК СЕРГІЙ (SLOBODIUK SERHIJ). Нар. 15.7.1924 в с. Юськівці, Тернопільська обл. Приїхав до Австралії 15.7.1949. Віровизнання УАПЦ. Одружений. Діти: Михайло, Василь, Іван, Ольга, Віктор. Освіта: неповно-середня. Член Української Громади Вікторії. Допомігав організувати суботню школу в Нобел Парку. Довголітній член Батьк. К-ту. Довголітній член УГВ (філія Нобел Парк). Довголітній організатор забав та інших імпрез, які допомагали фінансово школі. Довголітній член Парафіяльної Ради і церковного Братства.

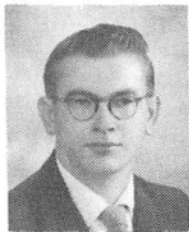
СЛОБОДЮК-ГАРБАР ГАЛИНА (SLOBODIUK HALYNA) Нар. 23.5.1922 р. в с. Юськівці, Тернопільська обл. Віровизнання: УАПЦ. Одружена. Діти: Михайло, Василь, Іван, Ольга, Віктор. Приїхала до Австралії 15.7.1949 разом з чоловіком.

СЛОБОДЯН Василь (П.А.), меценат ФУСА-КУА, активний і жертковий чл. укр. спільноти в Аделаїді, добродій «ВД».

СЛОБОДЯН Дмитро (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

СЛОБОДЯН Станислав, педагог, шк. діяч. Нар. 28.4.1898 в Заліщиках. До Австралії прибув у 1951, поселився в Брізбені, де помер 25.6.1964. Був учителем укр. школи, головою церк. комітету УКЦ парафії св. Покрови.

СЛОВАЧЕВСЬКА М. (Аделаїда), кол.чл.Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

СЛОБОДЯН ОМЕЛЯН (SLOBODIAN OMELAN). Нар. 20.4.1931 в с. Корнів, пов. Городенка, Івано-Франківська обл. Українець-католик. До Австралії приїхав 20.4.1949 р. кораблем «Свальбард» до порту в Мельборні. Одружений з Марійкою Якубенко, два сини: Петро (отримав в Аделаїді два дегрі — Bachelor of Pharmacy і Master of Clinical Pharmacy), Стефан (отримав в Аделаїді два дегрі — Bachelor of Engineering in Mechanical Engineering та Bachelor of Technology in Mechanical and Manufacturing

Engineering). Неповносередня освіта. Дворічний контракт відбув у Квінсленді в лісовій промисловості. В 1956 р. переїхав до Аделаїди. Член Пласту від 1946 р. Основник і керівник Пластового Музею в Південній Австралії, співосновник філіятелистичного клубу «Південний Колекціонер» в Аделаїді, член Музею Укр. Мистецтва Союзу Українок в Аделаїді, член Укр. Громади ПА.

СМАГА Степан, активний пластун у Брізбені.

СМАЛЮК МИХАЙЛО ІЛЬКОВИЧ (SMALUK MICHAEL). Нар. 10.11.1924 р. в с. Магірив, Львівська обл. До Австралії (Мельборну) приїхав 21.3.1949 р. Одружений з Барбарою. Діти: Славка, Маруся, Оля, Давид. Будівничий і столяр. 35 років працював на будівництві домів і магазинів. Активний член Укр. Громади в Мт. Друїт, колишній її голова.

СМАЛЮК БАРБАРА (SMALUK BARBARA). Нар. 15.2.1922 р. в м. Чортків, Тернопільська обл. Померла 17.1996 р. в Пенріті, НПВ. Одружена з Михайлом Ільковичем. Діти: Славка, Маруся, Оля, Давид. Кравчиня. Належала до Української Громади в Мт. Друїті.

СМАЛЬ-СТОЦЬКИЙ Іван, письменник, співредактор «ВД» у 1950-тих роках. До Австралії прибув у 1949 р., спочатку поселився в Сіднеї, відтак переїхав до Квінсленду.

СМЕРЕЧУК СТЕПАН (SMERECCHUK STEPAN). Нар. у Княждворі, пов. Коломия. Нар. освіта. Одружений з Анною, діти Оксана й Марта. Був членом Т-ва «Просвіта» в Княждворі, належав до хору при «Просвіті» та Апат. Гуртка., кооп. «Селянська Поміч», т-ва «Сільський Господар» (пізніше чл. управи). Під час війни, щоб рятувати життя, виїхав до Німеччини, мешкав у таб. Бамберг, де був чл. міш. хору, співав під час Богослужень та на імпрезах. До Австралії прибув у 1948. Відробивши 2-

річний контракт у Вікторії, поселився в Сіднеї, співав у церк. хорі (дириг. Я. Микитович). Після короткого часу замешкав у Мерілєндс, де став членом управи УГ. Був організатором міш. хору (дир. Т. Фіголь), а після заснування кооп. «Наша Майбутність» у 1969 з метою побудови власного дому, був довголітнім членом-секретарем Дирекції і Укр. Громади. Був членом Парафії св. Андрія в Лідкомбі, жертводавцем на церк.-парафіяльні потреби, постійним членом церк. хору. В 1975 р. став співосновником і секретарем-скарбником ново-заснованого Протіалькогольного Т-ва «Відродження». Член-жертводавець ФУСА-КУА, передплатник «ВД» від 1949, чл. кооп. «Карпати» в Лідкомбі.

СМЕТАНЮК І., активний член УКЦ в Брізбені.

СМЕТАНЮК М., фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

СМОЛИНЕЦЬ Микола (НПВ), гром. діяч в Сідней, фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

СОБОЛЕВСЬКИЙ Микола (НПВ), гром.-церк. діяч у Сідней, Голова УГ Сідней і Укр. Клубу в Кабраматті, Фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

СОБОЛЕВСЬКА Софія, солістка-співачка в Сідней.

СОВЯК М., голова Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

СОКІЛ ВАСИЛЬ (псевдо Андрій Шпичка — 1923-1927, Макар Дуда — 1946 і досі) — нар. в с. Гусарка на Запоріжжі 5 березня 1905 р. в сім'ї сільських вчителів. Журналіст, прозаїк, драматург. **Праця.** Газета «Зірка» журнал «Зоря» — Дніпропетровськ (1923-28). Газета «Радянський статистик» — Харків, 1928-3 р. Радіокомітет УРСР — літ.-муз. мовлення, 1931-33 р. Газета «Соц. Харківщини» — 1945-48 р. Викладач мови і літератури в харківських школах № 131 і 132 — 1936-41 р.

Освіта. Харківський університет 1932 р.

Творча праця. Перші публікації віршів та оповідань 1924-28 р., Дніпропетровськ, «Зоря». «Червоний шлях» — Харків 1926 р. «Плуг» — 1926. «Літературний журнал» — Харків, 1939 р.

Окремі видання. «Шаблі» — опов., Дніпропетр. 1921. Повість «Надри» — Харків, ДВУ 1932 р., «Потоки сил» — повість, ДВУ, Харків 1933 р. Від 1933 до 60 року фактично позбавлений права друкуватися, до СПУ 1934 р. не був прийнятий. Раніш належав до «Плугу» та «ВУСПП». До СПУ прийнятий лише 1960 року. У зв'язку з виїздом закордон 1979 року виключений і знову поновлений 1997 року. З 1985 року член американського відділу ПЕН-клубу.

Драматургія. Під час війни як зав. літ. Харк. театру музкомедії в умовах евакуації до Середньої Азії (1941-44) для театру створив чимало скетчів, одноактів, естрадних номерів, інсценізацій. Перша музкомедія «Марія» створена і поставлена Харк. музкомедією 1948 р. 1954 р. — «Червона Калина» муз. Олексія Рабова — Харків, Київ, інші обласні театри, включаючи і російські (в моєму перекладі). 1956 р. «За синім морем» муз. Свешнікова — Кіровоград та інші театри.

Опери. (на мої лібретто) 1960 — «Павло Корчагін» муз. Н. Юхновської, Харків; 1967 — Василь Губанов, муз. Дм. Клебанова, Харків, Ленінград. 1970 р. — «Лейтенант Шмідт» муз. Б. Яворинського. Харків.

Для драм. театрів. 1953 р. «Дорога мамочка» комедія (спільно з Ів. Багмутом) — ішла майже по всіх українських театрах і через два роки Всесоюзним реперткомом була заборонена... Разом з Дав. Вишневським створив три п'єси, але лише одна «Дім на горі» була в російському перекладі поставлена в столиці Комі Сиктивкарі.

Армія. 1944-45 рр. на війні.

Після тривалої перерви окремими виданнями вийшли тільки дві книжки. Для отримання пенсії дозволили видати збірку гумору «Всерйоз і жартома» Харків, вид-во «Прапор» 1967 року. Через 9 років після цензорських втручань у «Рад. Письменнику» вдалось опублікувати документальну повість «Шостий Повстанський» за розповіддю партизана Мих. Демченка.

1979 року залишив Советський Союз і емігрував до США. В Італії, де довелося чекати візи майже рік, встановив листовні контакти з певними укр. діячами — (Ю. Шевельовим, Ів. Лисяк-Рудницьким, Гр. Костюком) внаслідок цього притвіз до Нью-Йорку майже готові матеріяли. Швидко почав друкувати статті, оповідання, гуморески Макара Дуди в «Свободі», «Укр. вістях» та «Нових днях», з якими не пориваю й донині.

Творчий доробок в еміграції. Сатирична повість «Така довга ніч» в основному написана ще в хрущовську «відлигу» і тоді заборонену. Після значної редакції була надрукована в журналі «Сучасність» 1984 р. і відразу ж вийшла окремою книжкою. Через рік, 1985 року у власному перекладі на російську ця повість під назвою «Собачьи радости» вийшла у в-ві «Перспектива» США. Повість «Така довга ніч» нагороджена 1986 року першою премією Літ. Фондом ім. Франка (Чікаго). 1987 року вийшла перша книжка спогадів і роздумів «Здалека до близького» у в-ві КІУС — Едмонтон. **З 1987 року в Австралії** друкувався в сіднейській «Вільній Думці», а також у попередніх газетах США. 1990 року Макар Дуда видав збірку гумору і сатири «Сміюсь аж плачу» (в-во «Беркут», Сідней). 1991 року у в-ві Leros Press в Канберрі вийшла книжка з двома повістями «Така довга ніч», «Вікна виходять на захід» в перекладі на англійську проф. Нац. Австрал. Унів. Кевіна Віндла. **В Україні** почав друкувати мої твори харківський «Березіль» 1991 р.: «Таку довгу ніч», яка 1994 р. вийшла окремою книжкою (в-во «Титул Харків»). 1998 року в-во «Майдан» — Харків, видав збірку вибраних драмат. творів та кількох оповідань під назвою «Комедії і драми в житті і на сцені». В цьому ж в-ві готується до друку друга книжка спогадів і роздумів «Дивний світ пізнання». **Кіно.** 1967, на киргизькому мові створена худ. картина «Червоні маки Ісик-Куля». **Редагування.** 2-ий і 3-ій томи «Щоденника» В. Винниченка — КІУС. Збірник статей Вал. Ревуцького «Нескорені березильці» 1985 р. «Слово».

СОКІЛ ЕСФІР, дружина письменника Василя Сокола, нар. 8.6.1906 р. в Катеринославі в сім'ї театраль. службовця. 1928 року закінчила Харк. консерваторію (кл. фортепіано). З наст. року почала працювати в харк. музкомедії концертмайстром з співаками театру та в оркестрі. Під час евакуації театру в Середню Азію разом з чоловіком Василем, який завідував театр. частиною театру, активно працювала над створенням і втіленням на сцені антигітлерівського репертуару, за що була нагороджена поч. грамотами відділами культури та військовими організаціями. Всі роки була активним членом Художньої Ради театру. Після війни їй доручили керувати хором театру і на цій роботі працювала до виходу на пенсію. Без такого хормайстра театр відчув такі труднощі, що умовив її повернутися на роботу на посаду другого диригента. 1979 року разом з чоловіком і сім'єю сина Юрка емігрували. Активно прожила сім років у спільній з чоловіком діяльності в українських організаціях Америки. З 1987 року в Австралії. Після тяжкої недуги відійшла у вічність на 93-му році достойного життя. Похована 2.11.1998 р. на українській ділянці сіднейського цвинтаря в Руквуді.

СОКІЛ ЮРІЙ (SOKOL YURI). Нар. 21.9.1937 в Дніпропетровську (Україна). Продюсер член SPAA (Screen Producers Association of Australia). Кінооператор, член ASC (Australian Cinematographers' Society). Сценарист Член AWG (Australian Writers' Guild). Закінчив Всесоюзний Держ. Інститут кінематографії у Москві. За дипломний фільм «Спека» одержав міжнар. відзначення. Працював на «Мосфільмі», знімав фільми, писав статті на теми кіномистецтва. До Австралії прибув у 1979. Вперше працював за фахом у Мельборні, а згодом поселився в Сідней. В 1989 за фільм Georgia одержав нагороду «Золотого триніжка» (Golden Tripod) та нагороду ім Міллі (Milli Award). 1987 організував і веде кіностудію «Вотерлю» (Waterloo Studios), одну з найбільших у Сідней. Кінооператор-постановник понад 30 художніх фільмів, знятих в СРСР, Австралії, США і Чехії. Режисер 5 документальних фільмів. Сценарист двох художніх і 5 документальних фільмів. Організатор двох мистецьких виставок в музеях Австралії. Журналіст: понад 30 публікацій на теми кіно, мистецтва і фотографії. 1954 — закінчив Харківську середню і спеціальну музичну школи. 1954-61 закінчив ВГК (Всесоюзний Держ. Інститут Кінематографії по фаху кінооператора. 1974-78 — Викладач в Московському Інституті Культури. 1982-85 — Викладач в Prohgran College of Arts.

СОКІЛ ОКСАНА (SOKOL OKSANA). Нар. 19.2.1974 в Москві, кол. СРСР. Живе в Австралії. 1972 — закінчила International Grammar (7-10) і SCEGS Redland (11-12) школу. 1993 — закінчила Actors College of Theatre & TV, Sydney. 1994-95 — закінчила Вищі Режисерські Курси при Спілці Кінематографістів у Москві. 1995-96 — Режисер низки документальних фільмів. 1996-97 — закінчила кілька додаткових курсів при Australian Film, Television & Radio School. 1997 — Продюсер і Режисер документальної стрічки «Dust To Dust». 1997-2000 — Помічник режисера по сценарію на художні фільми і телесеріяли, включаючи «Game Room», Farscape (USA), «Lord of the Rings» (NZ).

СОКІЛ АННА (SOKOL ANNA). Нар. 23.9.1975 в Москві, кол. СРСР. Живе з 1979 р. в Австралії. 1993 — закінчила International Grammar (6-9) і SCEGS Redland (10-12) школу. 2000 — закінчила Charles Sturt University, Distinction Honour Diploma in Theatre Media & Communication. 1999 — поставила як режисер театральну постанову «With Your Feet» в Батгурсті, працювала також викладачем в CSU Університеті. 1998 — костюм-дезайнер для Новорічного концерту перед Opera House; режисер театральної постанови по книзі Сент-Екзюпері «Маленький Принц» в Батгурсті. 1996-7 — режисер і костюм-дезайнер на різних театральних постановках в Батгурсті, також виступала як виконавець. 1994-5 — закінчила курси моделювання в Central Saint Martins College, London, UK, також курси технічного дизайну для кіно і телебачення в Chelsea College of Art & Design, London. 1993 — працювала на SBS TV Station, в виробничому офісі.

СОКІЛ Ілля, активний чл. УГ в Нортгемі.

СОКОЛОВ Віра (Катумба, НПВ), добродій «ВД».

СОКОЛЕНКО В., чл. Управи Комбатантів (Вік.).

СОКУЛЬСЬКИЙ Леон, гол. Братства УКЦ, добродій «ВД» в Ньюкастелі.

СОЛДАТОВА СВІТЛАНА ОЛЕКСАНДРІВНА народилась в Києві 30.12.1962 року. Закінчила Київську Художню Школу ім. Т. Г. Шевченка в 1981 році. Працювала у видавництві «Веселка» (Київ) як ілюстратор, та в Дитячому музичному театрі. Була співробітником в «Творчому Товаристві Художник» в галузі монументально-декоративного мистецтва. З 1982-95 роках брала участь у мистецьких виставках України, Росії, Австрії, Німеччини (має нагороди). Є членом Спілки Художників

України із 1988 року. В 1995 році прибула до Австралії і почала виставляти свої твори в галеріях Сіднею. Брала участь в українській виставці в Аделаїді. Зараз працює в галузі станкового живопису та графічного дизайну, дає приватні лекції.

СОЛИПО В., добродій «ВД» в Сіднеї.

СОЛОВІЙ ВАРЛААМ, світське ім'я Віктор (SOLOWIJ VICTOR), прав. архієпископ, суддя, політ.-гром. діяч. Нар. 29.11.1891 в с. Кириївка Сосницького пов. Чернігівської обл., пом. 31.1.1966 в Сіднеї. Закінчив духовну школу в Новгороді Сіверському, а в 1914 юридичні студії у Варшавському унів. Працював судовим аплікантом у Москві (1914-15), служив старшиною в царській армії. 1917 голова Укр. Військ. громади в Москві, мировий суддя в Чернігові. За УНР був секретарем Ген. Суду України (1919),

потім сотником Січових Стрільців і командиром батареї в УГА. 1920 р. став керівником правничого відділу канцелярії С. Петлюри, його правним дорадником на еміграції в Польщі. У 1923-31 займався церк.-гр. і кооп. діяльністю на Волині і Поліссі. Чл. Митроп. ради Прав. Церкви Польщі. У 1930-их рр. працював у поль. судівництві й одночасно був співроб. Укр. Наук. Інституту у Варшаві в ділянці церк. права та рад. законодавства. 2-гу світ.

війну провів на Підляшші й Холмщині як правний дорадник архієп. Іларіона Огієнка і викладач Холмської дух. семінарії (1939-44), відтак на еміграції в Німеч. У 1947-50 — секретар екз. уряду УНР і ВО УНРади. До Австралії приїхав 1950, поселився в Сіднеї, працював на фабриці, включився в організацію укр. гром.-церк. життя. У 1951-52 — голова ОУА, член вищого управління УАПЦ на Австралію. В 1953 — кандидат на єп., 1954 рукоположений на свящ; а в 1958 хіротонізований Митр. І. Теодоровичем і архієп. Мстиславом на єп. з титулом Чернігівського, став правлячим єп. митроп. епархії УАПЦ в Австралії і Н.З. з осідком у Мельборні. 1965 р. піднесений до сану архієп. УАПЦ. Похований на укр. прав. секції цвинтаря Руквуд в Сіднеї.

СОЛОВІЙ Ярослав (інж.), сусп.-гром. і пластовий діяч у Сіднеї, директор кооп. «Карпати», разом з дружиною Любою меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

СОЛОВІЙ Люба, чл. Управи Союзу Українок Зах. Сіднею та Крайової Управи СУА, виховала двох доньок-пластунок на національно-свідомих українок.

СОЛОВІЙ Надя, танцюристка «Веселки» в Лідкомбі.

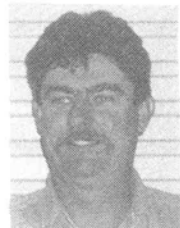

СОЛОВІЙ БОГДАН (SOLOWIJ BOHDAN), нар. 8.3.1931 в Ostro'w, Польща, православний. Приїхав до Австралії 15.3.1950. Дружина Олена (Жук), син Богдан, дочка Валентина. Інженер авіонавтики, до 1992 Member of the Institution of Engineers Australia, Senior Engineer, керівник секції Air Systems Analysis, Defence Science and Technology Organisation Salisbury, Department of Defence, 15 років в Royal Australian Air Force (Active Reserve), Squadron Leader, Deputy Commanding Officer № 24 Squadron. В

Пласті Крайовий Комендант Пластунів, станичний, голова Станичної Ради, заступник Голови Укр. Громади Півд. Австралії, член Контр. Комісії, член парафільних рад. Спорт — футбол, волейбол, репрезентант стейту.

СОЛОВІЙ ОЛЕНА (дівоче Жук) (SOLOWIJ OLENA), нар. 20.4.1933 в Києві, православна. Приїхала до Австралії 30.12.1949. Чоловік Богдан, син Богдан, дочка Валентина. Середня освіта. Одна з перших співачок хору «Боян», основників Пласту і танцювальної групи в Сіднеї. По приїзді до Аделаїди в 1957 р. співала понад 30 років в хорі «Гомін» і багато років у хорі «Ластівка». Від шкільних років співає в церковних хорах.

СОЛОВІЙ БОГДАН (SOLOWIJ BOHDAN, мол.) Нар. 22.6.1957 в Сіднеї. Дружина Сузанна, син Адам і дочка Ніколина. Належав до Пласту. Був змагуном УСК «Лев». Закінчив 7 кл. укр. школи. Електрик. Одержав все-австралійську нагороду «HW Marryat Fire Technology Award». Веде власне контракторське підприємство.

СОЛОВІЙ ВАЛЕНТИНА (SOLOWIJ VALENTYNA). Нар. 14.6.1960 в Аделаїді. Православна. Чоловік Доменік Алегретто, архітектор. Дочка Габрієлла. Належала до Пласту, танцювальної групи і хору «Гомін». Закінчила укр. школу і матрикюляційний курс з укр. мови. Одержала Masters degree фізіотерапії. Веде власну клініку. Співає в хорі опери Південної Австралії.

СОЛОВІЙ Іван (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

СОЛОВІЙ ДМИТРО (SOLOWIJ DMITRO). Нар. 1.11.1920 р. в селі Тисів, Івано-Франківська обл. в Україні. Вивезений в 1942 році на примусові роботи в Німеччині. Після війни в 1945 році одружився з Ядвігою Жильневич родом з Білорусії. Приїхав до Австралії 1949 року. Діти: Галина, Євген, Оксана, Ірина. Працював ремісником на будовах домів, а відтак протягом 23 років разом з дружиною провадив власне підприємство — крамницю мішаних товарів на Оттовей (Аделаїда). Член Укр. Громади ПА, член Пласт-

приятю, кол. член Батьківського Комітету Рідної Школи в Аделаїді, член Т-ва Укр. Старших Громадян. Двічі з дружиною відвідував Україну, а також двічі відвідав родину дружини в США. Довголітній передплатник «Вільної Думки», активний член Хору УГПА «Гомін», меценат із золотою Грамотою «Будівничих КУА».

СОЛОВІЙ ЯДВИГА (SOLOWIJ JADWIGA) (з дому Жилькевич). Нар. 10.3.1927 р. в селі Кречати, обл. Барановичі в Білорусі. В 1942 році німці вивезли Ядвігу з родиною на роботу до Німеччини. В 1945 р. одружилася з Дмитром Соловієм, а до Австралії приїхали разом у 1949 р. Головне завдання Ядвіги: виховати четверо дітей — Галину, Євгена, Оксану, Ірину — в українському дусі. Член Укр. Громади ПА, член Пластприятю (15 років керувала кухнею Пласту), член Союзу Українок та Церковного Братства, довгі роки керує кухнею Т-ва Старших Громадян. Увесь час допомагає чоловікові виконувати його різноманітну працю.

СОЛОМКО Микола, сусп.-гром. діяч у Ньюкастелі, коментатор і диктор укр. радіопрограм у Ньюкастелі, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

СОЛОМКО Михайло, сумівець (АСТ).

СОЛОМКО Михайло, сумівець (АСТ).

СОЛОТАР Петро, чл. Станиці ІУД УНА в Сіднеї.

СОЛОЧИНСЬКА (КОЗОДІЙ) НАДЯ (SOLOCZYNSKYJ NADIA KOZODIJ). Нар. 22.2.1947 р. в Білефельд (Німеччина). Укр. католичка. До Австралії приїхала 15.9.1949 р. Одружена. Діти: Андрій і Микола. Середня освіта та Certificate of Applied Science, диплом вчителювання укр. школи. Вчителювала в школі ім. І. Франка в Саншайні (Вік.), членка Союзу Українок ім. Алли Горської в Саншайні, належала до церк. хору при церкві Усп. Пресв. Богородиці, секретарка Союзу Українок Кр. Управи в Австралії, членка СУМу гуртка «Надії», членка хору СУ в Саншайні, членка Сестрицтва при церкві Усп. Пресв. Богородиці в Саншайні.

СОЛОЧИНСЬКИЙ АНДРІЙ-ПАВЛО (SOLOCZYNSKYJ ANDREW PAUL). Нар. 13.5.1967 р. в Мельборні (Австралія). Укр. католик. Одружений з Наталкою Середюк. Діти: Катерина-Анна і Михайло-Ендрю. Medical Practitioner (градуат Мельб. університету, MBBS), член Спільки Укр. Молоді, хору «Черемош», Танц. ансамблю «Верховина», оркестри «Трембіта», церковного хору в Ардрі.

СОЛОЧИНСЬКА НАТАЛКА (дів. Середюк) (SOLOCZYNSKYJ NATALIE). Нар. 14.7.1965 року в Бафало, Нью-Йорк (США). Укр. католичка. До Австралії приїхала 15.2.1992 року. Одружена з Андрієм. Діти: Катерина-Анна (1993) і Михайло-Андрій (1995). Професійна медсестра. Членство: СУМ (в США та Австралії), Хор «Мрія» в Бафало, Хор «Черемош» в Мельборні, голова Т-ва Української Студіюючої Молоді ім. Миколи Міхновського в Бафало.

СОЛОЧИНСЬКА НАТАЛКА (дів. Середюк) (SOLOCZYNSKYJ NATALIE). Нар. 14.7.1965 року в Бафало, Нью-Йорк (США). Укр. католичка. До Австралії приїхала 15.2.1992 року. Одружена з Андрієм. Діти: Катерина-Анна (1993) і Михайло-Андрій (1995). Професійна медсестра. Членство: СУМ (в США та Австралії), Хор «Мрія» в Бафало, Хор «Черемош» в Мельборні, голова Т-ва Української Студіюючої Молоді ім. Миколи Міхновського в Бафало.

СОЛТИС Ю., кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

СОЛЧАНЮК Марія (Вік.), добродійка «ВД».

СОРОКА ПЕТРО (SOROKA PETRO). Нар. 12.7.1913 в с. Велика Вільшаниця, р-н Золочів, Львівська обл. Укр. католик. До Австралії приїхав 31.5.1949 кор. Skaugum. Помер 4.8.1996 в Мельб. Був одружений з Марією Ковалик (померла 1968). Діти: Юрій (помер 1963) і Христина (Місько). Внуки: Марко, Тарас, Ярема, Зенон, Дар'ян (Місько). Сер. освіта в Золочівській гімназії. Член Пласту в Україні. Від студентських літ активний в націоналіст. русі, організовував юнацтво ОУН та станиці по селах, був ув'язнений за політ. діяльність. Активний на першій політ. еміграції в Холмі, Кракові, Німеччині (1939-41). Учасник Похідних Груп. В 1944 емігрував з родиною до Австрії, жили в Брегенці таборі. Піонер укр. орг. громадського, політ. і культ. життя в Австралії. Член Управи УГВ. Засновник Філії УГВ в Ньюпорті, її голова (1958-69) та контр. комісії до кінця життя. Провідний діяч Орг. Визвольного (тепер Державного) Фронту: АБН, ЛВУ, СУМ. Співзасновник, член Управи і реф. делегатури АБН в Австралії. Чільний діяч ЗЧ ОУН, член терен. проводу (1958-63), ред. та довголітній видавець органу ВФ в Австралії «Наш Фронт». Один з основополог. СУМ в Австралії, перший голова в Мельб. 1951, а відтак в 1961-63, голова Кр. Управи (1951-54), довголітній гол. виховник і член управи в Мельб. Спричинився до закупу першого Нар. Дому в Мельб., оселі СУМ «Карпати» та будови Нар. Дому в Ньюпорті. Член кооп. «Дністер», один із перших кольпортерів «Вільної Думки» та довголітній кольп. ж. «Визвольний Шлях» та газ. «Шлях Перемоги». Організатор драмгуртка при СУМ «Заграва», кер. драмгуртка «Червоні Маки» при Філії УГВ в Сант Албансі. Поч. член СУМ, ЛВУ, УГВ. Жертводавець на різні укр. цілі, зокрема на потреби ФУСА-КУА та Визв. Фронту в Австралії й за океаном. Різьбар, брав участь у виставках в ДП таборах і в Австралії. Залишив спадщину взірцевих експонатів нар. мистецтва: різьблені хрести, топірці, альбоми, касетки, рамки.

СОРОКА МАРІЯ (з дому Ковалик) (SOROKA MARIA). Нар. 4.1.1915 в Золочеві, Львівська обл. Померла 10.11.1968 в Мельборні. Укр. католичка. До Австралії приїхала кор. Skaugum. Була одружена з Петром Сорокою. Діти: Юрко (помер 1963) і Христина (Місько). Середня освіта в Золочеві. Фахова кравчиня. В Австралії працювала як кравчиня у фірмах виробництва ноші знаних марок. Брала активну участь в укр. сусп.-гром. діяльності в Золочеві. В 1944 емігрувала з родиною до Австрії, жила в таборі Брегенц. В Австралії поселилася з родиною в Мельборні. Членка і виховниця СУМ, Союзу Українок та громади в Ньюпорті, де провадила укр. танц. групу. Діяльна в культ.-гром. житті, допомагала в праці орг. Визв. Фронту, в театрі ім. Л. Курбаса і драмгуртка «Заграва» при СУМ. Вишивальниця. Плекала в Австралії нар. мистецтво вишивання. Брала участь у громадських українських та австралійських виставках нар. мистецтва.

СОРОКА ЮРІЙ (SOROKA GEORGE). Нар. 10.12.1939 р. в м. Золочів, Львівська обл. Укр. католик. До Австралії (Мельб.) приїхав кораблем «Skaugum». 16.4.1963 загинув разом з нареченою Орисею Місько в автовій аварії б. Мельб. Середня освіта. Студював в Мельб. унів. на факультеті економіки. Учень укр. школи в Мельб., активний член Пласту в гуртку «Орли» та творець гимну «Орли готові вже до лету, бо годі спати в чужині», гол. ред. журналу гуртка Орлів «Клич Скобів» (1958). Від 1960 активний член і виховник СУМ, орг. і керівник оркестри СУМ в Мельб., член драмгуртка «Заграва» при СУМ, член ОУН, належав до танц. груп, діяльний в сусп.-громадському житті. Гітарист, написав низку укр. віршів.

СОРОКА Борис (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

СОРОКА Володимир, нар. 14.4.1914 в с. Вільшаниця Велика Золочівського пов. В Золочеві закінчив середню школу. Приїхавши після 2-ї світ. війни до Австралії, поселився в Сідней, де активно включився в церк.-громадське життя. Філантроп ФУСА-КУА та добродій «Вільної Думки».

СОРОКА Євдокія і Михайло (Вік.) — меценати ФУСА-КУА, добродії «ВД», активні й жертвні члени на українські потреби.

СОСНЯК Стефанія, добродій «ВД» у Вік.

СОСЬ Іван (П.А.), меценат ФУСА-КУА.

СОСЬ Ярослав (ВІК), меценат ФУСА-КУА.

СПАСЬКО Сергій, сусп.-гром. діяч у Ньюкастелі, добродій «ВД», меценат ФУСА-КУА.

СПЕСИВИЙ ЛЕОНІД (SPESYVY LEONID). Нар. 22.3.1912 р. в с. Єлисеївка, біля Бердянська, Запорізької обл. Православний. Одружений з Євгенією, мали двох синів: Бориса й Вячеслава. Освіта: інженер в галузі гарячої обробки металів. Працював на інженерно-технічних посадах у підприємстві сільсько-господарського машинобудування від 1930 аж до виїзду до Німеччини в 1943 році. В ДіПі таборах був окружним інженером у догляді за технічним улагодженням табору. Одночасно брав участь

в таборовому громадському житті, зокрема в церковному і в таборовому театрі. До Австралії прибув з родиною 20 березня 1949 (до Сіднею) як контрактний робітник. Потім працював у приватних фірмах як конструктор проектування машин-автоматів для обробки металів. Брав активну участь в укр. громадському житті, зокрема в театральному (УМТ) й церковному (УАПЦ) в Сідней. Був (разом з дружиною) меценатом ФУСА-КУА, фундатором будови церкви УАПЦ та прицерковної залі в Гренвілі, будови Укр. Дому в Лідкомбі та Центральної Рідної Школи, Фундації ім. Симона Петлюри й ім. Івана Багряного і щирий жертводавець на різні громадські цілі. За працю в громаді був нагороджений грамотами і золотою медалею СУОА, а за працю в церкві — Архипастирськими грамотами. Помер 12 червня 1988 р. Похований на українській православній дільниці цвинтаря Руквуд (Сідней).

СПЕСИВА ЄВГЕНІЯ (SPESYVY EUGENIA) (дів. Помпа). Нар. 1.1.1912 р. в с. Михайлівка, Кіровоградської обл. Православна. Одружена з Леонідом, мала двох синів: Бориса і Всеволода. Закінчила педагогічний інститут фізико-математичного факультету. В студентських роках брала участь в театральних гуртках і співала в хорі. В ДіПі таборах також брала активну участь в таборовому театрі та співала в церковному хорі УАПЦ. До Австралії прибула 20 березня 1949 р. з своєю родиною. Працювала як

господиня в дитячому садку аж до пенсії. Брала участь в укр. громадському і церковному житті. Активно працювала в Укр. Мистецькому Т-ві (УМТ), виконувала багато провідних ролей, а в церкві — співала в хорі і працювала в сестрицтві в парафії Гренвіл. Також належала до жіночих громадських організацій і співала в хорі «Боян». Разом з чоловіком була фундатором Укр. Нар. Дому і Центр. Рідної Школи в Лідкомбі та УАПЦеркви в Гренвілі. Жертвна на різні громадські потреби. Від Громади була нагороджена Грамотою і срібною медалею СУОА, а також Архипастирською грамотою за працю в церкві. Померла 31.12.1982. Похована на укр. православній дільниці цвинтаря Руквуд (Сідней).

СПЕСИВИЙ БОРИС (SPESYVY BORYS). Нар. 31.10.1931 в м. Запоріжжя, Україна. Православний. Одружений з Валентиною (дів. Бабич), має дві доньки — Наталію і Анну з родинами і четверо внуків. До Австралії приїхав з батьками 20.3.1949, на контракті. Гімназію закінчив на вечірніх курсах у Сіднеї. Вчився в художній школі при департаменті освіти, потім у технічному коледжі. Дістав звання телевізійного техника. Працював у різних галузях електроніки аж до пенсії. В громадському житті займався малюванням декорацій при Укр. Мист. Товаристві (УМТ), а також для громадських потреб і церкви. Член Спілки Укр. Образотворчих Мистців Австралії (СУОМА), член 33 куреня Укр. Вільного Козацтва Австралії. Жертводавець на будову Центр. Рідної Школи в Лідкомбі та на інші громадські потреби. Нагороджений грамотою і срібною медалею СУОА та Архипастирською грамотою УАПЦ.

СПЕСИВА ВАЛЕНТИНА (SPESYVY VALENTYNA) (дів. Бабич). Нар. 5.3.1935 р. в Харкові, Україна. Православна. Одружена з Борисом, має дві доньки, одружені, і 4 внуків. До Австралії (до Сіднею) прибула з батьками 30.9.1949 року. Закінчивши середню школу, працювала на фабриці шиття. Активна учасниця громадського і церковного життя в Сіднеї. Увесь час співала в церковних і світських хорах, в дуетах і сольоспівах. Одна з перших учасниць та кількалітня голова ансамблю «Суцвіття». Жертводавець на будову церкви Св. Афанасія в Гренвілі та на будову ЦРШколи в Лідкомбі. Член 33-го куреня Укр. Вільного Козацтва Австралії. Нагороджена грамотами і срібною медалею СУОА та Архипастирською грамотою УАПЦ.

СПЕСИВИЙ Вячеслав (інж.), член Управи УГ АСТ, разом з дружиною Надією меценат ФУСА-КУА.

СПИРДЗ І., чл Управи СУМ (НПВ).

СПОЛІТАКЕВИЧ Ю. свящ. УКЦ в Перті, співробітник «ВД».

СПРИНЬ М., активний член УГ ЗА.

СРІБНА П. (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

СРІБНИЙ Василь (Вік.), добродій «ВД».

СРІБНИЙ П., фундатор «ВД».

СТАВИСЬКИЙ СЕМЕН (STAWYSKYJ SAM). Нар. 13.4.1924 р. у Снітниці, п. Горлиця, Лемківщина. Віровизнання: УГКЦ. Одружений. Дружина Ніна. Діти: Петро, Андрій і Оля. До Австралії приїхав 21.9.1948 р. Столяр. Мав своє підприємство, яке перебрали сини. Член Укр. Громади Джілонг від 1952 р. Член Будівельного комітету побудови Нар. Дому в Джілонгу. Почесний член Громади від 1975 року. Два роки Голова Пласт-прияту. Три роки голова Батьк. комітету Рідної школи ім Т. Шевченка в Джілонгу.

СТАВИСЬКА НІНА (дівоче — КУЛИК) (STAWYSKYJ NINA). Нар. 28.11.1938 р. в Ново-Петрівка, Запорізька обл., Україна. Віровизнання: УАПЦ. Одружена. Чоловик Семен. Діти: Петро, Андрій та Оля. До Австралії приїхала з батьками та братом Миколою 28.3.1950. Одержала диплом кравчині. Працювала при телефонах. Активна членка Союзу Українок від 1961 р. Постійна членка Управи С.У. від 1967. Кількарічна референтка зовн. зв'язків. Членка Громади Джілонг. Членка хору «Полтава».

Кількарічна вчителька укр. дит. садочка.

СТАВИСЬКИЙ ПЕТРО (STAWYSKYJ PETER). Нар. 17.5.1930 р. в с. Снітниця, пов. Горлиці, Лемківщина. Укр. греко-католик. До Австралії приїхав 24.8.1964 р. Одружений. Діти: Марія, Ірена, Володимир, Оля і Люба. Нар. освіта, працював у кравецькому заводі, а в Австралії на фабриці скла. Довголітній член Укр. Громади в Джілонгу, 2 роки член Контр. комісії, три роки член Батьківського комітету і 8 р. голова Пласт-приятю. Член хору «Полтава». В 1947 р. репресований у зв'язку з акцією «Вісла».

СТАВИСЬКА АГАФІЯ (STAWYSKYJ ANAFIA). Нар. 28.4.1929 р. в Снітниці, пов. Горлиці, Лемківщина. Греко-католичка. До Австралії приїхала 24.8.1964 р. Одружена з Петром. Діти: Марія, Ірена, Володимир, Оля і Люба. Закінчила торговельний курс. Працювала в торгівлі, а в Австралії у фабриках і в лікарні. Членка Союзу Українок від 1970 р., довголітня членка Управи та 8 років голова Відділу СУ ім. Лесі Українки в Джілонгу. Членка Укр. Громади та Сестрицтва УКЦ. В 1948 р. засуджена

польським судом на 5 років тюрми за співпрацю з УПА, відсиділа 4 роки.

СТАВИСЬКА ІРЕНА (STAWISKI IRENE). Нар. 18.3.1959 у Wolow, Польща. Укр. католичка. До Австралії приїхала 23.8.1964 з батьками Петром і Агафією, сестрами Марією, Ольгою та братом Володимиром. Сестра Люба народилася в Австралії. Закінчила курси: Bachelor of Arts in Education (Deakin University) та Graduate Diploma in Computer Science (Victoria Uni.). Професія: Computer Analyst. Закінчила курс Укр-ва та HSC в Укр. мові. Вчила укр. мову в Джілонгу та Мельборні. Пластунка від 1967.

Кілька років очолювала Пласт у Джілонгу та організувала танц. групу Пласту «Калина». Була членом управи спорт. клубу «Леви» (відбиванка) від 1975 до 1987. Організувала гуртки і тренувала укр. дівчат. Проводила курси писанкарства в Geelong Art Gallery та по австрал. школах.

СТАВИЦЬКИЙ А., чл. Укр. Гольф-Клубу в Сіднеї.

СТАВИЦЬКИЙ Б., чл. Укр. Гольф-Клубу в Сіднеї.

СТАКПУЛ А., активна українка в Сіднеї, передплатник «ВД».

СТАНИЦЬКИЙ ІВАН Андрійович, церк.-гром. діяч, філантроп. Нар. 27.1.1908 в родині козацького походження. В Україні працював в металургійній промисловості. Після війни студіював в Німеччині УТГП. До Австралії приїхав 14.4.1948, поселився в Брізбені, де включився у розбудову церковно-громадського життя. За щедри пожертви отримав Грамоту УАПЦ, Грамоту УММАН, золоту медалю СВУ. Один з основоположників і найбільших філантропів ФУСА-КУА та меценатів «Вільної Думки».

СТАНКЕВИЧ ОЛЕКСА (STANKEWICZ OLEKSA — WASYL). Нар. 28.7.1923 в Мякице Новий. Християнин. До Австралії приїхав 17.8.1949. Одружений з Анною Новіковою, донька Ірена, син Ігор. Активний в Укр. Громаді і в церковному житті.

СТАНКЕВИЧ А. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

СТАНКЕВИЧ Катерина, активна чл. СУА в Кабраматті (НПВ).

СТАНЬКО Василь, добродій «ВД» в Аделаїді.

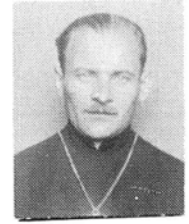
СТАНЬКО Дарія (Сідней, США), діячка Союзу Українок Австралії (виїхала до США).

СТАНЬКО ЙОСИФ (STANKO J.). Нар. 10.4.1924 року в с. Ператин, Камінка Лісна, р-н Жовківський, Львівська обл. Син учителя. Одружений. Дружина Корнелія (з дому Siedlarczek). Обоє померли, поховані в Аделаїді. Діти: Олександра, Ярослав, Андрій. Освіта середня. Був у Дивізії І УД УНА. До Австралії приїхав у 1949 році. Після відроблення контракту поселився в Аделаїді. Залізничний працівник. Дітей послав до української школи. Обидвоє допомагали фінансово молодечим організаціям, при будовах церков і Народнього дому, були членами Громади. Член кооперативи «Говерля» та Вільного Козацтва. Меценат Енциклопедії Українознавства. Передплатник «Вільної Думки».

СТАНЬКО ГРИГОРІЙ (STANKO HRYHORIY). Нар. 31.7.1925 року в Білгородському повіті на Холмщині (Україна). Православний. До Австралії приїхав у серпні 1949 року. Одружений з Любою. Середню освіту закінчив у Німеччині. В Австралії працював у дорожньому транспорті. Активний й жертвний в українсько-культурному й церковному житті. Член Укр. Громади Кабраматта-Ферфілд, член Мист. Т-ва (драм-гуртка) ім. М. Заньковецької в Сідней, добродій «Вільної Думки».

СТАСИШИН БОРИС ЯКИМОВИЧ, Архипресвітер (STASYS-HYN Very Rev. BORIS). Нар. 18.7.1916 року в Києві. Православний, УАПЦ. До Австралії приїхав в 1949 році. Одружений, дружина Тетяна, син Ігор, дочка Надія. До Австралії приїхав у 1949 році. Священик, висвячений 1946 року бл. пам. Митрополитом Полікарпом (Сікорським). Освіта: гімназія ім. Л. Українки в Луцьку, Богословський факультет. Основоположник і довголітній настоятель Св. Покрови Катедрі в Ессендоні (Вікторія), організатор парафій у Джілонгу, Водонзі, Ньюборо. Настоятель парафії Св. Володимира в Тасманії. Член Колегії Св. Андрія Первозванного у Вінніпезі (Канада). Почесний член і нагороджений Грамотою Укр. Громади Вікторії, окремими Грамотами нагороджений як член управи побудови Дому Старших Громадян у Мельборні та за довгу працю викладання релігії у Рідних школах Вікторії. Член УВКозацтва, Укр. Комбатантів, пластун-сеньйор. Був членом езекутиви Федерального Союзу Християнських Церков Австралії. Нагороджений всіма церковними нагородами і грамотами включно до Архипресвітера. Нагороджений золотою медалею ім. Т. Шевченка.

СТАСИШИН ТЕТЯНА ГРИГОРІВНА (Найчук) (STASYSHYN TETIANA). Нар. 16.19.1916 р. в Чарукові на Волині. Православна, УАПЦ. Одружена з священиком Борисом. Син Ігор, дочка Надія. Освіта середня. Як дружина священика від самого початку заснування парафії Св. Покрови в Ессендоні зокрема була активною в церковному житті: 20 років як голова Сестрицтва, 12 років як член Контр. Комісії, співала в церковному хорі, яким 12 років керувала. Член Української Громади Вікторії,

Союзу Українок і Т-ва Старших Громадян.

СТАСИШИН Ігор (Квінсленд), активний пластун у Брізбені, добродій «ВД».

СТАСІВ М., голова Відділу ім. О. Теліги в Перті. Фундатор ФУСА-КУА.

СТАСІВ-КУЧЕРЕПА М. — активна чл. УГ ЗА.

СТАСЮК Т., жертвний чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

СТАСЮК ПЕТРО (STASIUK PETRO), єпископ УКЦ. Нар. 16.7.1943 в Канаді, студіював теологію в унів. Успення у Вінзорі, семінарії у Вісконсіні (США) та Йорктоні (Кан.). Доповнив богосл. освіту в Універс. св. Павла в Оттаві. 1965 прийняв монаші обити, 1967 висвячений на ієромонаха. Душпастирював у парафіях Канади, в 1981-93 дир. колегії св. Володимира. Діяльний на різних посадах укр. гілки Півн.-Амер. провінції отців Редемптористів. У січні 1993, з переходом єп. І. Прашка на відпочинок, іменований

єпископом для українців в Австралії. 9.3.1993 хіротонізований у Вінніпегу, а 2.5.1993 став єпископом єпархії УКЦ в Австралії, Н.З. та Океанії.

СТАФИНЯК Макрина-Анна (STAFYNIAK Makryna-Anna). Нар. 10.9.1957 в Реймонд Террас, НПВ, Австралія. Укр. кат. Одружена з Петром, діти: Катерина і Петро. Analytical chemist, B.S. унів. Сідней. Членство: СУМ, Танцювальна група «Заграва» при СУМ в Сідней.

СТАХІВ ВОЛОДИМИР МАКСИМОВИЧ (STACHIW WILLIAM). Нар. 1.9.1919 в с. Бзовиця, Зборівський р-н, Тернопільська обл. Дружина Софія Дубик (з роду Дамбровська) померла в Тунгаббі (НПВ) в 1974 р. Дочка Люба, внуки Петро і Матвій. Католик. До Австралії (Сіднею) приїхав 19.3.1949 р. Неповна середня освіта (працював: crane-driver, dockman). В Сідней: збірщик-фундатор УКЦ і Дому Укр. Молоді та сумівської оселі «Говерля», член СУМу і УКТК, меценат ФУСА-КУА, жертводавець на Пам'ятник

1000-ліття хрищення Руси-України, передплатник-добродій «ВД». В Україні належав до «Просвіти» і т-ва «Луг». За приналежність до ОУН був заарештованим поляками і засуджений на 8 р. тюрми в Золочеві (ув'язнений до початку війни в 1941 р.).

СТАХІВ ЛЮБА ВОЛОДИМИРІВНА (STACHIW LUBA). Нар. 5.11.1949 в Греті (НПВ). Укр. католичка. Була одружена; діти: Петро-Данило (нар. 16.12.69) і Матвій-Симон (нар. 18.10.74). Середня освіта, закінчила Our Lady of Mercy College, Parramatta. Колишня сумівка. Працювала 5 років секретаркою в Департ. Оборони в Канберрі, а тепер працює в Health Insurance Commission.

СТАХУРСЬКА Марта, чл. укр. спільноти в Канберрі, добродій «ВД».

СТЕБЕЛЬСЬКИЙ Василь, активний чл. УГ в Нортгамі.

СТЕБЕЛЬСЬКИЙ Ігор (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

СТЕБНИЦЬКА С., кол. чл. кр. Управи Союзу Українок Австралії.

СТЕН-ЩЕРБАНЬ ЛІДІЯ (STEN LIDIA). Нар. в 1923 р. в м. Долина Ів.-Франківської обл, укр. катол., одружена. Закінчила середню школу в Долині, педліцей в Стрию, заочнo фінанс.-економічний Інститут на Закарпатті. Бухгалтер. Своє трудове життя почала в Мукачівському ліспромгості. В 1951 р. була вислана до Києва на піврічні курси для підвищення кваліфікації головних бухгалтерів лісової промисловості. Понад 20 років працювала заступником головного бухгалтера на Мукачівській

експериментальній фабриці. До Австралії приїхала в 1981 р. Член УГПА, СУ, Клубу старших громадян та Інформ. центру при УГПА. Була секретарем укр. мови та членом радіокомітету.

СТЕЛЬМАХ Степан, щедрий жертводавець на гром.-церковні потреби в Сідней, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

СТЕЛЬМАХІВ Вадим і Марія (Вік.) — меценати ФУСА-КУА.

СТЕЛЬМАХІВ Марта (Вік.), діячка Союзу Українок Австралії.

СТЕПАНЕНКО Микола (професор, США), викладач україністики на перших курсах КУА, фундатор ФУСА.

СТЕПАЧУК П. З. — активні члени УГ ЗА.

В пам'ять лікаря — добродія тіла й духа — доктора Володимира Сташківа (25.11.1909 — †5.7.1993) і його дружини бл. п. Юлії, мгра права, з роду Макар (20.10.1912 — †1.9.1988).

д-р Володимир і мгр. Юлія Сташків

Пок. доктор походив з небагатої родини, нар. у подільському містечку Тереховлі. Медичні студії закінчив у Львові, 1935 р., завдяки моральній і молитовній підтримці його побожної мами і матеріальній допомозі родича, поворотця з Америки. Про цю допомогу родича-добродія пок. доктор Сташків часто згадував із вдячністю. Зазнавши добра-помочі від інших (відоме Т. Шевченкове: «раз добром налите серце, вік не охолоне»), при кінці своєї кончини, придбане тяжкою працює майно, Покійний залишив на добрі цілі: для родини в Україні, для Сестер ЧСВВ, для УКЦеркви та ФУСА і ін., ставши їх Добродієм-Меценатом. Тим чином пок. доктор залишив в усіх вдячну пам'ять та добру і молитовну згадку про себе і свою покійну дружину Юлію, яка випередила його в переході до вічності 5 літ скоріше — †1.9.1988 р., два дні напередодні Золотого Ювілею їхнього подружжя (3.9.1938 р.).

Несподівану смерть дружини Юлії (мгр. права, доньки священника о. Макара, пароха с. Олешичі, біля Перемишля), пок. доктор дуже переживав (бо, будши бездітними, вона ж до своєї смерти була його одинокою моральною підпорою). Хоч понад 50 літ, аж до останньої хвилини свого життя, лікував інших, в тому й підписаного, однак мусів і сам піддатись невблаганному законові життя — смерті.

Покійне подружжя — **д-р Володимир і мгр. Юлія Сташків** — були віруючими і практикуючими християнами і жертвенними парафіянами своєї парафії. Майже щонеділі можна було побачити їх у нашій церкві. Обое часто приймали св. Тайни. Вони не соромилися мати в своїй хаті Ікони, а в церкві, в руках — молитовник.

о. Іван Шевців

СТЕТКЕВИЧ РОМАН (STETKEWYCH ROMAN), нар. 26.3.1916 у м. Станиславів (Ів.-Франківськ), укр. гр.-кат. Дружина Марія, діти: Ірена та Іванка. Приїхав до Австралії 1949. Освіта: універс. Ерлянген (Німеччина), дипл. економі. Членство: НТШ, УГ, хору «Боян», шахова ланка та Т-во Старших громадян в Сідней. Підтримує укр. організації і укр. пресу, активний в сусп.-політ. житті.

СТЕТКЕВИЧ МАРІЯ (дівоче Боринець) (STETKEWYCH MARIA), нар. 23.11.1918 в Петранка (Україна), гр.-кат. Приїхала до Австралії 1.7.1949. Одружена. Чоловік Роман, діти: Ірена, Іванка. Середня освіта. Вчителювала в Рідній школі (Ферфілд, Тунгеббі, Блектаун). Членство: Союз Українок, Суспільна опіка, хор «Боян».

СТЕФАНІВ БОГДАН (STEFANIW BOHDAN). Нар. 15.1.1928 в с. Тростянець, Луцький р-н, Волинська обл. Помер 8.1.1978 в Мельборні. Син полковника УНР Стефаніва Афонія і Ніни з дому Кідалінська, православний, УАПЦ. Парафіянин Св. Покрови в Ессендоні (Мельборн). Член УГВікторії. Пластун. Активний, жертвенний діяч на національно-громадській і церковній ниві. До Австралії приїхав з Австрії з родиною своєї сестри Черкаської Галини 28.4.1949. Поселився і працював в Мельборні. Освіта:

повна середня (укр. гімназія Берхесгаден, Німеччина) та два роки унів. студій. Діти: дочка Роксоляна, сини: Павло і Петро. Володіючи укр., польсь., нім. та англ. мовами, працював в державних установах в Мельборні.

СТЕФАНІВ ПАВЛО ТАРАС (STEFANIW PAUL). Нар. 7.11.1964 в Челтенгемі (Мельборн), син Богдана і Елеонори Стефанів. Одружений з Маріянною (Лецнер). Діти: Леся (нар. 4.5.1995), Микола (нар. 17.12.1997). Православний, парафіянин св. Покрови в Ессендоні (Мельб.). Сер. освіта та окремі поліційний вишкіл: Master Class V Navigation and Seamanship, at RMIT Univ. Melbourne. Чл. УГВ, пласт. куреня «Чорноморці», хорів «Чайка» й «Черемош» у Мельборні. Закінчив Академію Федеральної поліції в

Канберрі, від 1984 активний поліцай федеральної, а тепер стейтової поліції в Мельборні.

СТЕФАНІВ МАРІЯННА (STEFANIW MARYANNE). Нар. 9.11.1963 в Аделаїді. Дочка Михайла і Марії Лецнер. Одружена з Павлом. Діти: Леся (нар. 4.5.1995), Микола (нар. 17.12.1997). Греко-католичка, BA, Dip. Ed. Grad. Tech. Lib. Працює учителькою в Mentone Sec. College. Активна на гром. і церк. ниві. Чл. УГВ, СУМ, кол. чл. хорів «Гомін» і «Ластівка» в Аделаїді.

СТЕФАНІВ ПЕТРО ОСТАП (STEFANIW PETER). Нар. 7.11.1964 в Челтенгемі (Мельборн). Син Богдана й Елеонори Стефанів. Одружений з Бернадетою. Діти: Томасі Адам. Православний, парафіянин церкви св. Покрови в Ессендоні (Мельборн). Студії: Bachelor of Arts and Dipl. of Criminology at Latrobe Uni. (Мельб., престиж. детективна школа). Поліцай-детектив вищої ранги у вікторіанській поліції. Чл. УГВ, Пласту, хору «Чайка» у Мельборні.

СТЕФАНІВ Б. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

СТЕФАНИЦЯ С., чл. Управи Комбатантів (ПА).

о. СТЕФАНИШИН ОЛЕГ (STEFANYSHYN OLEN), греко-католицький священник, народився у Галичині, містечко Стебник біля Дрогобича 26.4.1965 р. в українській родині. Богословську освіту здобув в Україні та Римі. Рукоположений на священника 29 липня 1995 року Ісповідником Віри, єпископом Кир Павлом Василюком у Коломиї — Україна. Там і душпастирював і на запрошення Преосвященного Владики Кир Петра приїхав до Австралії у 1996 р. Одружений з Наталкою дів. Шудло, виховують сина Маркіяна, який народився у Сідней 3.2.1998 р. Душпастирська праця у парафіях: Мельборн й околиці, Сідней — Воллонгонг, Канберра. Шанувальник ідей та заповідей св. п. Партріярха Йосифа.

СТЕФАНЧУК Юрій (АСТ), меценат ФУСА-КУА.

СТЕФАНЮК М., добродій «ВД» в Сідней.

СТЕФИН Оріся, діячка УШ у Вік.

СТЕЦЕНКО Павло, професор математики, культ.-гром. діяч у Сідней, разом з дружиною Марією меценати ФУСА-КУА та «Вільної Думки».

СТЕЦЮК Яків (НПВ), учасник Визв. Боротьби, член Станиці УПА в Сідней, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

СТЕЦЮРЕНКО ЄВГЕН ПАВЛОВИЧ (STECIURENKO EUGENE). Нар. 6.1.1926 в Тернополі, Україна. Християнин. Приїхав до Нової Зеландії 22.7.1949. Одружений. Діти: Збишко, Ярослав, Богдан, Таня, Павло. Освіта: МА (Russia, BA, Sociology) Univ. of Canterbury, NZ. Абітурієнт Першої Держ. Гімназії у Львові. Комендант укр. таборів у Вісбадені та Маййц-Кастелі (Нім.), обласний провідник ОУН (1946-1967). Учителював укр., рос. та німецької мов. Голова Укр. Громади в Н. Зеландії (1950-1960). Автор

повістей «The Twilight...», «Flight from Jerusalem», «Всьому свій час» та кількох оповідань. Автор підручників: «Ukrainian Language», «Англійська мова», «Step by Step Russian».

СТЕХІВСЬКИЙ Й., добродій «ВД» у Вік.

СТОВП'ЮК ПЕТРО (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

СТОКПУЛ Й. і С., добродії ФУСА-КУА.

СТОЛЯР Антон, директор кооп. «Єдність» у Брізбені.

СТОЛЯР Ілля, церк.-громадський діяч у Брізбені.

СТОЛЯРОВ ІГОР (STOLAROW IHOR). Нар.2.2.1969 в Одесі. Православний. Одружений. Журналіст. Співробітник «ВД», керівник Прес-Центру «Південь» (Одеса). Кор. Радіо «Свобода», член Укр. Респ. Партії.

СТОРОЖУК-ВОЗНЮК Іван, осв. та гром. діяч в Аделаїді. Нар. 6.1.1896 в с. Вигнанка на Волині, пом. 27.12.1959. До Австралії приїхав у 1949 і активно включився в гром. життя, був гол. Т-ва ім. М. Зерова, дир. хору Св.- Михайлівської парафії УАПЦ, головою осередку укр. гетьманців у ПА.

СТОРОЩУК СТЕФАН ФЕДОРОВИЧ (STOROSZCZUK STEFAN). Нар. 7.1.1923 р. в с. Бабичі, Радехівський р-н, Львівська обл. Помер 18.2.1990 в Аделаїді. Українець-католик. До Австралії приїхав кораблем «Протея» 1949 року. Був одружений з Іриною Хамуляк. Діти: дочка Стефанія, дочка Христина (померла в Німеччині), син Ігор. Мав трьох внуків, дві внучки і 3 правнуків. Працював 30 років у фірмі (на крані) General Motors Holdens.

СТОРОЩУК ІРИНА ТЕОДОРІВНА (STOROSZCZUK IRENE). Нар. 6.5.1922 в с. Велика Горожанна. Померла 3.6.1992 в Аделаїді. Українка-католичка. До Австралії приїхала кораблем «Протея» в 1950 р. Була одружена з Стефаном Сторощуком. Дві дочки: Стефанія і Христина (померла в Німеччині), син Ігор, 3 внуки, 2 внучки і 3 правнуки. Була активна в громадському і церковному житті; член управи церковного сестрицтва та Союзу Українок в Аделаїді.

СТОРОЩУК ІГОР СТЕФАНОВИЧ (STOROSZCZUK IHOR). Нар. 7.2.1956 в Аделаїді. Українець-католик. Одружений з Верул; дочка Ірина, сини Стефан і Кийн. Закінчив укр. школу. Будівничий-механік, має свій власний бізнес.

СТОСОВ Григорій, кол. піаніст-аккомпаньатор у Сіднеї.

СТРАТІЙ К., кол. актор-аматор у Вікторії.

СТРИКАЙЛО Василь, співосновник УГ в Сефтоні .

СТРИШИНСЬКИЙ Анатолій, правосл. священник. Нар. 7.4.1899 на Полтавщині. Закінчив Полтавське дух. училище. 1918-19 поручник Армії УНР, 1925 диякон УАПЦ. 1942 висвячений на свящ. Харківським архієп. Ф. Булдовським, в 1943 настоятель парафії в Гайденав (Нім.). До Австралії приїхав в 1949, був свящ. парафій Гомбуш, Ньюкастель, Редферн, Блектавн. З 1960 настоятель Св.-Миколаївської парафії УПЦА в Кабраматті. Меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

СТРІПЕЦЬКИЙ А. (П.А.), добродій ФУСА-КУА.

СТРІЛЬЧУК Марія і Йосип (П.А.) — меценати ФУСА-КУА.

СТРУК Маруся, активна пластунка в Брізбені.

СТРУК Маркіян, видатний диригент хору «Боян».

СТРУК Петро, директор кооп. «Єдність» у Брізбені.

СТРУХМАНЧУК Василь (НПВ), активний член укр. спільноти в Сіднеї, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

СТУБАН М. А. (Кв.), фундатор ФУСА-КУА.

СТУПАК Марія (Кв.), фундатор ФУСА-КУА і «ВД».

СУБОТНИК В., добродій «ВД» в Аделаїді.

СУВЧИНСЬКИЙ М., чл. Управи Комбатантів (Вік.)

СУДОМЛЯК Теофіль, психолог, гром. діяч. в Аделаїді. Нар. 22.1.1931, 1940 був вивезений з родиною в Архангельську обл. (Росія), а згодом у Сер. Азію. 1942 виїхав до Ірану, відтак до Півд. Родезії (Зімбабве). Сер. і техн. освіту здобув у країнах сх. Африки. До Австралії прибув у 1950, студіював електроніку та психологію в Адел. унів. З 1987 очолює стейт. комітет проти знеславлення українців, діяльний у багатьох організаціях. Меценат ФУСА-КУА та укр. лекторату в Мельборні.

СУДОМЛЯК С. (Аделаїда), кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

СУДЛЯРЧУК С., активний чл. УГ Воллонгонг в 1950-х роках.

СТРОКОН МИКОЛА (STROKON MYKOLA). Нар. 9.6.1910 у Львові, католик. Одружений зі Стефанією. Освіта: інженер водного будівництва — 1936 року закінчив Львівську Політехніку і став асистентом на її кафедрі (1938-1941). З 1942 на еміграції в Німеччині, де у 1947-1949 в Авгсбурзі працював в технічному відділі Міжнародної Організації Втікачів — IPO. 1950 року приїхав до Сіднею і невдовзі зайняв становище співробітника проектного бюро Водного управління (Water Board) для Водосховища Варрагамба (Warragamba Dam). Працював на цій посаді до кінця 1960-тих років. Член технічного комітету будови церкви св. Андрія в Лідкомбі та інших споруд при цій церкві (1956-75). Член Т-ва Українських Інженерів і член Палати інженерів Австралії (M.I.E. Australia). Суддя миру (Justice of the Peace). В 1958 році організатор і голова спільного відзначення націоналістичними організаціями в Сіднеї з нагоди 25-річчя смерті полк. Євгена Коновальця. Колишній член редколегії час. «Вільна Думка».

СТРОКОН СТЕФАНІЯ (дів. Шухевич) (STROKON STEPHANIE). Нар. 6.8.1924 у Львові. Католичка, дружина Миколи. Освіта: доктор, клінічний психолог. Діячка українського жіночого руху в Україні. До Австралії приїхала 1950 року і поселилася в Сіднеї. 1976 року одержала звання магістра у Сіднейському університеті в ділянці психології, а 1980 року — доктора УВУ у Мюнхені (дисертація на тему «Порівняння двох жіночих груп у Сіднеї — українського та англосакського походження»). Маючи власну практику, також активна в Союзі Українок, виголошуючи доповіді на професійні теми. В кінці 1970-их років була організатором Декади української родини. Діти: дочка Ірена, син Андрій.

СТРОКОН ІРЕНА (STROKON IRENE). Нар. 1.1.1944 р., католичка. Освіта: фармацевт із Сіднейського університету. Має дві доні: Ада і Нікол. Від 1967 року живе у Північній Америці.

СТРОКОН АНДРІЙ (STROKON ANDREW). Нар. 16.9.1945 у Німеччині — католик. Освіта: абсолювент Сіднейського університету та в Единбурзі — Велика Британія, здобувши ступінь загального хірурга, а в Австралії звання хірурга-ортопеда. Розробив власні методи хірургічного лікування, винайшов прилади для хірургії. Діяльний в Укр. Лікарському Т-ві Австралії (кол. голова). Одружений з журналісткою-диктором телевізії Анною. Має двох синів: Максима і Тому. Практикує як лікар-ортопед у Сіднеї.

СТРОКОН АННА, дів. Anne Sanders (STROKON ANNE). Нар. 15.3.1959 р. у Перті — Австралія, католичка. Журналіст-кореспондент телебачення у Сіднеї (Channel 7). У 1990 році була з родиною Строконів в Україні і передала у телебаченні в Сіднеї звіт про трагедію у Чорнобилі. Одружена з д-ром Андрієм Строкonom. Має двох синів: Максима і Тому.

СТРОЦЬКИЙ ЗОРЕСЛАВ ЙОСИП (STROZKIY JOSEPH). Поет. Нар. 6.5.1923 в м. Вознесенське, Одеської обл. Віровизнання: РУНВІРА. До Австралії приїхав 25.4.1951. Родинний стан: одружений; дочка Антоніна, син Мечеслав. Освіта: неповносередня. Гірник. Член Укр. Громади. Вчителював у суботніх українських школах.

СУКАЧ Володимир, добродій «ВД» в Аделаїді.

СУЛЛІВАН Н., добродійка «ВД» у Вік.

СУПРУН Ніна, учителька УШ В Лідкомбі.

СУПРУНЕНКО Володимир, гол. Батьк. ком. УЦРШколи в Лідкомбі, учитель, зак. курси українознавства.

СУПРУНЕНКО Григорій (НПВ), гром. діяч. Фундатор ФУСА-КУА.

СУХОВЕРСЬКИЙ Тарас, сусп.-пол. діяч в Сідней, чл. ОУН, голова Укр. Клубу в Кабраматті та активний чл. інших установ. Нар. 20.9.1910 в с. Кучирів Великий на Буковині, закінчив торговельні студії в Чернівецькому унів., працював за фахом на урядових посадах у Чернівцях, у Львові, а згодом у Лінці (Австрія). До Австралії прибув у 1949 р. і поселився в Сідней. Помер 23.3. 1985.

СУХОВЕРСЬКИЙ Володимир, нар. на Буковині, довголітній працівник на громадсько-культурній ниві, голова УГ в Ст. Меріс (НПВ), жертводавець на укр. потреби, меценат ФУСА-КУА, фундатор «ВД». Помер в 1996 р. у Сідней.

СУХОВЕРСЬКА Іванна, учителька-педагог, культ.-осв. діячка в Сідней, кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії. Померла в 1998 році, похована на укр. секції у Руквуді (Сідней).

СУХОВЕРСЬКИЙ Юрій, сусп.-гром. і пластовий діяч у Сідней, директор Центр. РШ в Лідкомбі, директор ФУСА.

СУХОВЕРСЬКИЙ Олег, юрист в Сідней, передплатник «ВД».

СУШКО ВАСИЛЬ (SUSZKO WASYL). Нар. 19.3.1919 в Кам'янці Стриміловій (Львівщина). Український католик. Середня освіта. Одружений. Дружина Марія померла 19.1.1992. Дві доньки — Соня (учителька середніх шкіл) і Леся (секретарка при комп'ютерних системах). Чотири внуки: Валентина, Олександра, Ярослав, Марко. До Австралії приїхав з родиною 1952 року, поселився в Сідней. Працював до виходу на пенсію фабричним «фіттером» і за солідну працю отримав нагороду. Кол.

член ОУН і Визвольного Фронту (АБН, ЛВУ, СУМ). 6 років член дирекції УКТК, довголітній передплатник «ВД», жертвний на укр. потреби.

СУШКО МАРІЯ (SUSZKO MARIA). Нар. 15.3.1919 в Тернополі (Зах. Україна). До Австралії прибула в 1952 р. Укр. католичка. Одружена. Чоловік Василь Сушко. Дочки Соня і Леся. Внуки: Валентина, Олександра, Ярослав Марко. Середня освіта. Кравчиня. Чл. Союзу Українок ім. О. Басараб. Померла 19.1.1992, похована на кладовищі Руквуд, Сідней.

СХАНЬ М., чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

Т

ТАНЧУК ФЕДІР (TANCHUK FEDIR). Нар. 17.5.1912 р. в Луцьку, Україна. Помер 17.5.1969 р. в Ньюкастелі, похований на цвинтарі «Сангейт». До Австралії приїхав у вересні 1949 року, до табору Бонегілля, Вікторія. Був одружений з Розою; діти: Люба, Марія. Був активним членом Укр. Православної Парафії Ньюкастель, був одним з будівельників Укр. Православної Церкви в Іслінгтоні. Член Укр. Громади Ньюкастель.

ТАНТАЛА Григорій, член Управи УГ АСТ.

ТАНТАЛА Стефан, член Управи, співосновник УГ АСТ.

ТАБГАМАРА П., активний член УКЦ в Брізбені.

ТАРАНЕЦЬ РАЇСА (TARANEC RAISA) (дів. Литвинчук). Нар. 23.1.1934 у батьків Сви і Теодора на хуторі в Тучині, обл. Рівне. Православна, парафіянка св. Афанасія, Гренвіл. До Австралії прибула з батьками, сестрою і трьома братами 7.1.1950. Одружена з Миколою родом з Полтавщини. Діти: Марко-Андрій (нар. 1962, одр. з Селлі — внуки Андрій і Олександра), Ростислав-Мартин (нар. 1966, одр. з Наталкою Кулик — внуки Лук'ян і Гарасим), Наталка-Павла (нар. 1968), Соня-Софія (нар. 1970). Всі діти кол. діяльні пластуни, здобули вищу освіту. Закінчила 2-річну Педагогічну Школу в Сіднеї. Довгі роки учительювала, спершу як заступник вчителів у Центр. Школі ім. кн. Ольги. Член Пласт. Станиці в Сіднеї, Союзу Українок ім. кн. Ольги, 33-го Куреня УВК ім. короля Данила Романовича Галицького та Волинського. Пластунка з 1945 року. Відзначена Грамотою за довголітню працю в Пласт. Станиці Сіднею. Жертвна на церковні та сусп.-громадські цілі. За її фінансуванням вийшла в 1998 р. друком книжка «Від Горині до Колими» — спогади двоюрідного брата упівця-каторжника.

ТАРАНЕЦЬ Ростик, інж., піаніст-акомпаньйтор (НПВ), закінчив ЦРШколу і матрік. курс.

ТАРАС Таїса, солістка-сопрано опери. Нар. на Полтавщині. До Австралії приїхала в 1950, спершу жила в Мельборні, а відтак у Сіднеї. Виступала солісткою Новоавстрал. Опери в Мельборні, Нац. Опері в Сіднеї, брала участь в укр. концертах, співала в радіо, була дир. хору «Боян» та учителькою співу.

ТАРНАВСЬКИЙ БОГДАН ЮРІЙ (TARNAWSKYJ BOHDAN JURIJ). Нар. 20.7.1924 р. у Львові. Укр. католик. Батько: Тарнавський Осип — інспектор пошти, мати — Насильська Олена. До Австралії приїхав 6.9.48 р. кораблем «Вустер Вікторі» до табору в Батгурсті. Контракт: у Гобарті (Тас.). Одружений з Богданною Ольгою Конотопською. Пенсіонер. Освіта: нар. у Вомб-жезні (Польща), середня в Самборі і Дрогобичі, вища в Мельборні. Працював оптометристом в очній лікарні в

Мельборні (РВЕЕ Госпіталь). Старшина І.УД.УНА, комендант сотні — полон у Ріміні (Італія), викладач на агрономічних курсах. Член Кр. Пр-ва СХС у Франкфурті, голова СУМу в Майнц-Кастелі (з рамени Пласту), перший організатор укр. життя в Тасманії. У Пласті: ступінь Керівництва, член кадри Пластових Виховників, виховник, член і голова Уладу Пластунів-Сеньйорів (УПС) Станиці і Кр. Булави УПС, член і голова Кр. Пласт. Старшини (КПС) Австралії, реф. зв'язків в Станиці і КПС, реф. пласт. одностроїв в КПС. Секретар і голова Станиці Братства і Контр. комісії, представник Кр. Управи

Братства Австралії на Світовому З'їзді Вояків Українців в Україні. Збірщик, член Комітету Будови УГКЦ Катедри в Мельборні, член церк. Бр-ва, Хору і крилосу. Голова Контр. комісії ОУКОА. Член управи і проток. секретар СУОА, член управи і голова Контр. Комісії УГВ. Представник УГВ в Комітеті Поневол. Народів і його фінанс. реф. Член Дирекції Дому для Старших. Член управи Студ. Громади і секретар централі Укр. Студ. Австралії. Член Дирекції Кооп. «Дністер» і «Поступ», довголітній голова Дирекції Кооп. «Поступ». Член Президії Ради Укр. Кооп. Австралії (заст. голови і пресреф.). Жертводавець (разом з дружиною) на громадські і церк. потреби. Грамоти: за працю в СХС, Фундатора УГВ, прихильника науки (ун. Монаш), фундатора колиб на «Соколі», фонд. і мецената Українського Нар. Дому. За працю в Станиці Пласту: відзнака пл. провідника, перше пл. відзначення Св. Юрія в золоті.

ТАРНАВСЬКА БОГДАННА-ОЛЬГА (з дому Конотопська) (TARNAWSKA-KONOTOPSKA BOHDANNA OLGA). Нар. 10.3.1927 р. в Теревовлі (Україна). Укр. католицького віровизнання. Приїхала до Австралії (Мельборну) літаком 9.5.1964 р. Одружена з Богданом Тарнавським, пенсіонерка. Освіта: нар. в Кельце (Польща), середня в Теревовлі і в Мюнхені (Німеччина), вища — комп'ютер (США). Працювала в бюрі фабрики Форда на комп'ютері. В Німеччині — секретарка лікаря-рентгенолога. В укр.

житті в Австралії: в Пласті — сеньйор керівництва, скарбник, писар і довголітня голова Уладу Пласт. Сеньйорату (УПС) Станиці Вікторії, член і голова Виборчої Комісії Станиці, голова Кр. Булави УПС, секретар Кр. Пласт. Старшини (КПС), референт Фонду Дрота при КПС, вела громадські та пластові курси вишивання. За працю нагороджена III пласт. відзначенням, відзнакою провідника, декількома грамотами. Спільно з чоловіком жертвна на громадські, церковні і пластові цілі. Отримала грамоти: фундатора і мецената Укр. Нар. Дому, прихильниці укр. науки (ун. Монаш), фундатора побудови колиб на площі «Сокил». Батько: Конотопський Ілля (інспектор пошт); мати Куліковська Теофіля.

ТАРНАВСЬКА ОКСАНА ЛЮБОВ (TARNAWSKA OKSANA LUBOV). Нар. 22.7.1926 р. у Львові. Укр. катол. віровизнання. До Австралії приїхала 6.9.1948 р. кораблем «Бустер Вікторі», перебувала в переходовому таборі в Батгурсті. 1926-1936 виселена з батьками польською владою на Помор'я, м. Вомбжезьно, повернулася в Галичину 1936 р. і замешкала в Самборі. На еміграції: 1944-1945 — робітничі табори в Німеччині (Ваймар), 1946-1948 — перехідний табір в Майнц-Кастелі. 1948-1952 — на

контрактній роботі в шпиталі в Гобарті (Тасманія), 1952 — переїхала до Мельборну. Освіта: Торговельна школа — Самбір 1941-43, гімназійна матура — 1946 в Майнц-Кастелі, Німеччина. Вища Музична Освіта — Музична Консерваторія при Мельб. Унів., дипломована вчителька музики. 1953-1973 провадила власну приватну музичну школу; 1973-1987 вчителька музики в австрал. школах. Активна участь в гром. і церк. житті — секретарка СУА, Української Громади Вікторії, Об'єднання Українських Католицьких Організацій, член Допом. Фонду Укр. Студій; делегат ОУКОА на З'їзді Мирян у Львові 1992 р.; організатор і диригентка Молодечого Катедрального Хору в Мельборні від 1959 р.; член Катедр. Хору і Катедр. Крилосу; активна членка Пласту від 1942 р., пластова виховниця, член Станичних і Крайових Старшин, провадила Вишкіл Пл. Виховників; виконувала інші провідні функції в Пласті. Нагороджена Орденом Св. Юрія в Сріблі і Золоті за пл. діяльність і почесним членством Укр. Гром. Вікторії за громадську працю, зокрема за працю з молоддю — 1975 р. Піяністка, акомпаньторка, авторка приблизно 100 муз. композицій, упорядник Пл. Співаника «У мандри» — 1970 р. Член Асоціації Випускників Мельб. Університету.

ТАРНАВСЬКА ОЛЕНА (з дому НАСАЛЬСЬКА) (TARNAWSKA OLENA — Nasalska). Нар. 1.6.1884 р. у Войславичах (повіт Сокаль). Померла 19.10.1970 в Мельборні (Вік.). Укр. катол. віровизнання. До Австралії приїхала в квітні 1952 р. Одружена з Осипом Тарнавським (інспектор пошт). Діти: Богдан і Оксана. Середня освіта, домашня господиня, пенсіонерка. Брала активну участь у гром. і церк. житті української спільноти. Батько о. декан Зиновій Насальський, мама Клавдія Насальська. В 1926 р. разом з мужем і дітьми вислані польською владою на Помор'я (м. Вомбжесько). Повернувшись в Галичину, замешкали в Самборі. У воєнному часі перебувала в роб. таборі Ваймар, опісля в Майнц-Кастелі.

ТАРНАВСЬКИЙ Володимир, активний член УГ ЗА.

ТАРНАВСЬКИЙ Дмитро (інж.), сусп.-гром. і політ. діяч у Сідней, щедрий жертводавець на укр. потреби, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ТАРНАВСЬКИЙ Осип, гром. діяч в Ньюкастелі.

ТАУЦЬКИЙ ІВАН (TAUCKYJ IVAN). Нар. 12.2.1925 в с. Дорогів, Івано-Франк. обл. Греко-католик. Нар. освіта. Одружений з Веронікою Маковською, дочка Гелена, внуки: Тамара, Адам і Стефан. У 1942 виїхав до Німеччини, а 31.5.1949 приїхав до Австралії. Працював портовим робітником у Мельборні, потім після практичного курсу — 38 років оператором на всіх портових і корабельних кранах аж до відходу на пенсію. В 1960 р. переїхав на постійно до Джілонгу. Член УГ та кооп. «Дністер», жертвний на церковні й громадські потреби, отримав грамоту вдячності за допомогу у розбудові Молодечого клубу.

ТВЕРДОХЛІБ ВАСИЛЬ (TWERDOCHLIV WASYL). Нар. 19.8.1909, помер 6.6.1994. Католик. До Австралії приїхав 30.6.1948. Був одружений. Діти: Ярослав, Наталка, Зенон, Роман, Марія, Аліція (Галя). Був головою Громади у Квінбїєні, організаційним СУМу ім. Є. Коновальця у Квінбїєні, членом церковного і будівельного комітету церкви св. Михаїла; поміг багато фінансово і матеріально під час будови громадського дому у Квінбїєні і під час будови церкви св. Михаїла. Довголітній передплатник українських часописів в Австралії.

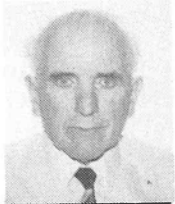

ТЕЙЛОР-ЖУКІВСЬКА ІРИНА (TAYLOR-ZUKIWSKA IRENE). Нар. 23.6.1948 в м. Штутгарт, Німеччина. 1949 року приїхала з батьками до Австралії. Одружена. Вища освіта, закінчила учит. семінарію в Сідней (1966), учит. педагогічний диплом отримала в унів. Канберра 1979 року, бібліотечарський диплом — у 1990 в університеті ім. Кертїна в Перті. Вчителька математики для вищих клас середніх шкіл. та співавтор підручника математики (диференціальне й інтегральне числення). В Пласті від 1953 р. Закінчила виховницький курс, у 60-70-х роках була новацькою і юнацькою виховницею в Канберрі і Сідней. В 1969-70 секретарка Т-ва Укр. Студентів у Сідней. Між 1973 і 1982 двічі секретар УГ в Канберрі, а у 1970-их роках член Контр. Комісії. В 1974 — реф. молоді до СУОА та представник від Австралії на ВЗУН, бувши його секретаркою. В 1983-85 культ.-осв. реф. УГ АСТ; співає в церк. хорі, займається малярством, керамікою і вишиванням. За громадську працю нагороджена Грамотою СУОА. Працює учителькою математики вищих клас приватного Екуменічного Коледжу ім. Івана Павла в Брізбені.

ТЕЛЕП А. і І. — активні члени УКЦ в Брізбені.

ТЕМНИК Є. і І. — активні члени УГ ЗА.

ТЕМНИК Богдан (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

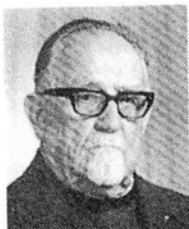
ТЕМНИК ЛЮБОМИР (ТЕМНУК LUBOMYR). Нар. 8.10.1923 р. в с. Бережниця, р-н Самбір, Львівська обл. Укр. греко-католик. До Австралії приїхав 1949 року. Одружений. Син Богдан. Освіта: 7 класів. Будівничий. Столяр. Був одним із засновників Укр. Громади Ст. Меріс. Тепер член Громади і її Управи. Фундатор УКЦеркви в Лідкомбі. Член Ліги Вільної України. Меценат і член ФУСА. Член Кредитової Спілки «Карпати» і Укр. Культ.-Товариського Клубу в

Лідкомбі. Добродій «Вільної Думки» і передплатник «Церкви і Життя», муж довір'я ЕДУА.

ТЕМНИК АННА (дівоче — КОКОЦЬКА) (ТЕМНУК ANNA). Нар. 9.9.1920 в с. Кобилениця Волоська, біля Перемишля. Укр. (гр.) католичка. приїхала до Австралії 1949 р. Одружена. Син Богдан. Освіта — початкова. Домашня господиня. Фундаторка УКЦеркви і добродійка Укр. Монастиря Сестер Василіянок у Лідкомбі. Меценат і член ФУСА. Член Кред. Спілки «Карпати». Допомагає при всяких суспільних укр. потребах.

ТИМЧИШИН Степан (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

о. ТЕОДОРОВИЧ АНАНІЙ (TEODOROWYCH ANANIY). Нар. 29.12.1900 в заможній побожній родині в с. Білині на Волині. Священик УАПЦ, протопресвітер. Видатний церковний і громадський діяч. Вчився в Житомирській та Крем'янецькій Дух. семінаріях. Вищу теологічну освіту здобув заочними студіями у Варшавському університеті. Був одружений з Євгенією Вагатович. Донька Нонна, сини Олександр і Ростислав. Доброволець-воїн у Визвольних Змаганнях 1917-21 в рядах Корпусу Січов.

Стрільців під командою полк. Є. Коновальця; нагороджений двома хрестами за хоробрість та заслуги. В 1925 висвятився в сан диякона і в скорому часі стає священиком. До виїзду на еміграцію душпастир на Волині. В Німеччині оселився у монастирі у Фрайбургу. Після капітуляції Німеччини був покликаний єп. Платоном до Ессінгену, де виконує обов'язки помічника Єпископа та душпастиря вірних УАПЦ. З 1946 секретар церк. управління провінції Баден-Вюртенберг та технічно-діловий секретар Свящ. Синоду УАПЦ аж до виїзду в червні 1948 до Австралії, де був скерований як контрактний робітник до Канберри. Тут заснував парафію УАПЦ, а перша Служба Божа була відслужена о. Ананієм 26.9.1948 в Англійській церкві св. Івана Хрестителя. 1.10.1948 Митроп. Полікарп призначив о. Ананія Адміністратором на Австралію та Н.З. Першу Сл. Божу в Сіднеї о. Ананій відправив 25.4.1949. Ця Сл. Божа фактично і являється початком заснування Св.-Покровської Парафії УАПЦ в Сіднеї. В кінці 1950 о. Ананій переїхав до Сіднею на постійне мешкання і включається до притчу Св.-Покровської парафії, а від 1951 — незмінний її настоятель до кінця життя. Довголітній і кілька разів Адміністратор УАПЦ в Австралії й Н. З. та Голова її Консисторії. Щедрий жертводавець на укр. церк., громадські та шкільні потреби не тільки в Австралії, але і поза її межами. Викладач релігії на Курсах Укр-ва в Рідних Суб. Школах. Також активний громадський діяч в Австралії та журналіст, постійний дописувач до «Вільної Думки» на церковні й громадські теми, до «Літопису Волині» в Канаді, чільний співпрацівник преси УАПЦ — ж. «Наш Голос» та гол. редактор кварталника «Праця і Життя». Помер у жовтні 1971 під час поїздки на Церк. Собор УПЦеркви в США. Тіло його було перевезене до Австралії і поховане на укр. правосл. секції кладовища Руквуд при багаточисленній участі української спільноти з усієї Австралії.

ТЕОДОРОВИЧ ОЛЕКСАНДЕР (Сашко) (TEODOROWYCH ALEXANDER). Нар. 12.9.1927 в родині священника Ананія та пані-матки Євгенії в с. Тупали на Волині. Священик-протоієрей УАПЦ. Церковний та громадський діяч. Був одружений з пані-маткою Надією (Діною) Безклубою. Діти: Тарас та Борис. На початку 1946 вступає як вільний студент на Будівельний факультет УТГІ в Регенсбурзі (Баварія) та одночасно закінчує матуральний курс в грудні 1946. Переходить на Архітектурний відділ Політехніки в

Штутгарті, де кінчає 4 семестри. В червні 1948 разом з родиною прибув до Австралії на дворічний контракт фізичної праці, включно з працею на плянтаціях цукрової тростини у Квінсленді. Після контракту влаштувався на працю професійного кресляра (Design Draftsman) в Державному департаменті плянування та розбудови Канберри та одночасно бере активну участь в укр. громадському, церковному й спортовому житті. Керує церковним хором, жертовно працює при будові храму УАПЦ Св. Миколая в столиці Австралії. Жертовний також на громадські потреби. Після несподіваної смерти його батька о. протопресвітера Ананія, на прохання вірних УАПЦ приймає сан священника. Рукоположений Митрополитом Мстиславом (пізніше Патріархом Київським та Всієї України) у квітні 1972 і стає настоятелем Св.-Миколаївської церкви в Канберрі, а 3 березня 1975 обраний Головою Консисторії УАПЦ на Австралію та Нову Зеландію. 3 нагоди 25-ліття коронації королеви Австралії Єлисавети II був нею нагороджений Срібною медалею та Грамотою. Помер 6 травня 1979 і похований на кладовищі Воден у Канберрі.

ТЕОДОРОВИЧ Ростислав, пластовий, гром-церк. і кооперативний діяч у Сіднеї. Добродій «ВД».

ТЕОДОРОВИЧ Надя, голова Пласт. Станиці в Сіднеї, гром.-жін. діячка в Сіднеї.

ТЕОДОРОВИЧ Андрій (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, пластун.

ТЕОДОРОВИЧ Ксеня (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, пластунка.

ТЕОДОРОВИЧ Наталка (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, пластунка.

ТЕОДОРОВИЧ ЛІДІЯ (дівоче Гриневич) (TEODOROWYCH LYDIA). Нар. 5.5.1954 р. в Сіднеї. Одружена з Тарасом. Троє дітей: Юрій, Дарія-Катрія й Олександр. Учителька. Спеціалізується в «Dyslexia Correction» та «Literacy Skills». Пише українські казки для дітей. Учителює в укр. школі 23 роки (7 років у Сіднеї, 16 років у Канберрі, в тому числі 15 років — керівник школи ім. Лесі Українки). Активна в АСТ Ethnic Schools Association. Від 1995 р. працює у своєму бізнесі як координатор «Відкриття і зайомства нового бізнесу в широкому бізнесовому світі».

ТЕОДОРОВИЧ ТАРАС (TEODOROWYCH TARAS). Народжений 23.8.1954 року в родині священника УАПЦ бл. п. Олександра. Середня освіта. Одружений з Лідією (дівоче Гриневич). Діти: Юрій, Дарія-Катрія, Олександр. Закінчив укр. школу в Канберрі, пластун. Має власний бізнес «Трю Форм».

ТЕПЛА В., членка Управи СУ ЗА.

ТЕПЛИЙ СТЕФАН (TEPLYJ STEFAN). Нар. 2.12.1923 в с.Сокільники Підгаєцького повіту (тепер Терехівський р-н), Тернопільська обл. Греко-католик, неповна середня освіта. У 1942 р. виїхав до Німеччини; у 1946 одружився з Марією Сьома. До Австралії приїхав 6.9.1948. До 1952 жив у НПВелсі, а відтак на постійно поселився у Джілонгу (Вік.). Діти: Ярослав-Іван і Петро; внуки: Тамара, Адам і Стефан. Був головою Братства П.П.Б. (1959-1960) і 5 р. членом управи. Член Філії УГВ (рік член управи і 17 р.

бібліотекар при Філії УГВ). Представник «Головного Комітету Підгаєчан» на Австралію. Жертвний на церковні, сусп.-громадські й нац. потреби.

ТЕПЛА МАРІЯ (TEPLYJ MARIA) (дів. Сьома). Нар. 27.5.1921 в с. Опака, Любачівський пов., Зах. Україна. Гр.-католичка, нар. освіта. Виїхала до Німеччини на примусові роботи. У 1946 вийшла заміж за Стефана Теплого. До Австралії з сином Ярославом-Іваном приїхала в червні 1949. Перші 3 роки жила в НПВелсі, а відтак у 1952 на постійно з родиною поселилася до Джілонгу. Другий син Петро нар. 1950 р. Невістка Гелена, внуки Тамара, Адам і Стефан. Дом. господиня, була членкою Сестрицтва П.П.Б.,

допомагала вишивати для церкви хоругви, обрусі, рушники. Фундаторка одного комплекту обрусів. Жертвна на церковні, сусп.-гром. і нац. потреби.

ТЕПЛИЙ В. і Д. — активні члени УГ ЗА.

ТЕПЛИЙ Йосип (ЗА), фундатор ФУСА-КУА.

ТЕРАВСЬКИЙ МИКОЛА (TERAWSKY MYKOLA). Нар. 26.5.1902 в родині священника, настоятеля Соборного храму в Білій Церкві (Київщина). Православний, член Святопокровської Парафії УАПЦ в Сідней. Одружений. Дружина Катерина. Діти Володимир, Жорж та Микола. Вчився в реальній гімназії. 3 шкільної лавки 17-літнім юнаком вступає до Армії УНР (Військової оркестри). В 1920 р. під час боїв з червоною бригадою Котовського попав у полон. Від розстрілу був врятований, тому що був

взятий, як музикант, до червоної військової оркестри. Друга Світова Війна застає його капельмайстром оркестри бронетанкової бригади в ранзі воєн-інтенданта другої ранги. В боях під Києвом в 1941 р. був поранений і попав у німецький полон. Після закінчення війни в Німеччині стає співвласником Українського видавництва «Універсальна бібліотека». Приїхав до Австралії в липні 1949 року. Працював на залізницях та металевій індустрії, а з 1953 року на власній птахофермі. Жертводавець на будову Центр. Рідної Школи. Мист.-музичний дорадник Дівочого Ансамблю «Верба» при ЦРШколі ім. кн. Ольги. Писав рецензії на музичні теми для «Вільної Думки». Член УВК. Помер 30.1.1992 року, похований на укр. секції кладовища Руквуд у Сідней.

ТЕРАВСЬКА КАТЕРИНА (TERAWSKY KATERYNA). (Дів. Рябчевська-Горленко). Нар. 27.10.1904 в родині священника (благочинного) на Полтавщині. Православна. Одружена другим шлюбом з Миколою. Діти: Володимир, Жорж та Микола. В 1920 р. закінчила 7 класів жіночої гімназії в м. Прилуки. Згодом вчиться на Вищих учительських курсах і вчителює в початкових та неповно-середніх учбових закладах України. Після арешту та розстрілу першого чоловіка в половині 30-х років сов. владою була позбавлена

можливості вчителювати. З 1946 р. співвласниця в Німеччині Укр. видавництва «Уні-версальна бібліотека». До Австралії приїхала в липні 1949 року. Працювала в харчовій та легкій індустрії, а з 1953 року на власній птахофермі. Померла 28.6.1969, похована на укр. секції кладовища Руквуд.

ТЕРЕЩЕНКО МИХАЙЛО ВАСИЛЬОВИЧ (TERESCHENKO Michael). Нар. 18.10.1925 р. в селі Новий Білоус, Чернігівщина. Православний. До Австралії приїхав 29.6.1948 року кораблем «Svalbard». Вдівець. Діти: Петро і Наталка. Освіта: початкова. Основоположник Укр. Громади Квінсленду, член парафії Св. Миколаївської православної церкви у Брізбені, член церковної управи 1967 року та будівничий.

ТЕРЕЩЕНКО ІВАН (TERESCHENKO IVAN). Помер 19.9.1993. Працював в Оранджі (НПВ) на радіо-фабриці, а від 1964 — на алюмінієвій фабриці у Сіднеї, потім на залізниці в Редферні на службі безпеки. Був щедрим жертводавцем на громадські потреби.

ТЕРЕЩЕНКО ПАРАСКЕВІЯ (дівоче Сіра) (TERESCHENKO PARASKEVIYA). Нар. в с. Великі Луки на Чернігівщині, померла й похована в Сіднеї у червні 1997 р. Була одружена з Іваном Терещенком (помер 19.6.1993 р.). Дві доньки: Анна і Катерина. Освіта: неповна середня. Працювала 23 роки в Конкорд лікарні. Жертвна українка на різні укр. потреби, членка Гуртка книголюбів, добродійка «Вільної Думки».

ТЕРЕЩЕНКО Степан (столяр) і Марія, жертводавці на УАПЦ в Сіднеї.

ТЕРЛЕЦЬКА ОЛЬГА (TERLECKA OLHA). Нар. 7.3.1921 р. в м. Чернівці (Буковина). Батько, старшина УГА, не схотів прийняти румунського громадянства, тому румуни наказали йому з родиною покинути Румунію. Поселилися у Станиславові (Івано-Франківськ). Закінчила середню освіту Василянком. Після війни три роки працювала секретаркою в таборі ДіПі в Ашафенбурзі. До Австралії прибула з родиною у 1949 році (до Мельборну). Активна членка, секретарка Кр. Управи Союзу Українок, секретарка

управи Укр. Громади Вікторії, кол. співробітниця журналу «Наш Фронт», кол. учителька в Паско Вале, виховниця СУМу, засновниця і адміністратор драмгуртка «Червоні Маки». Видала три книжки (проза й поезія): «Любій Україні з чужини» (проза й поезія), «Через кладку», «Australia We Salute You» (переклад поезій з укр., спільно з С. Ковалик).

ТЕРНОВИЙ ДМИТРО (TERNOVY DIMITRY). Нар. 21.9.1925 р. в Південно-східній Україні:

Там, — де Кринка свої води
В Чорне море вилива,
Де шахтар в надрах природи
Вуглець, кирком, вибивав.

Православний. До Австралії приїхав 16.3.1950 р. Одружений. Дружина Марджорі (дівоче McDonnell). Син (B.Sc. University of NSW) загинув внаслідок автоаварії, донька

Таня (BA UNA, Dip. University of Sydney). Внук Джордон, внучка Наташа.

ТЕРПАК Валентина, учителька Р.Ш. в Лідкомбі, діячка Союзу Українок.

ТЕРПАК Юрій, активний чл. укр. спільноти в Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА.

ТЕСЛЮК Михайло (Аделаїда), студював креслярство: Політехніка — Львів та School of Mines, Adelaide. Жертводавець на Укр. Нар. Дім та УКЦеркву, член Укр. Акад. Т-ва в Аделаїді.

ТИМА А., чл. Управи УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

ТИЛИНСЬКА, чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

ТИМІНСЬКИЙ АНДРІЙ (TYMINSKYJ ANDRIJ). Нар. 19.8.1921 в Яблониці (Буковина). Православний. До Австралії приїхав у грудні 1949. Одружений. Перша дружина Соня (дів. Пігіль) померла в 1974 р., була активна в Союзі Українок. Одружений вдруге з Шарлотою (дів. Куціль). Середня освіта в Чернівцях (матура 1940 р.). Два роки архітектури в Політехніці Дармштадт (Німеччина). Спочатку в Аделаїді працював у фабриці авт, потім працював теслярем. Опанувавши англ. мову, працював креслярем архітектурних продуктів з алюмінію. Член Укр. Громади (УГПА) від 1950 р. Був в управі УГПА і жертвував на потреби Громади й церкви. Член громадського хору «Гомін» в Аделаїді від 1950 року.

ТИМОЦЬ Григорій (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ТИМОЧКО Константин, свящ. УКЦ, нар. 17.6.1907 у Дрогобичі, там же закінчив гімназію. Висвячений на свящ. у Перемишлі 1939. До Австралії приїхав в 1975. Був свящ. у Сідней, потім парохом у Брізбені, де і помер.

ТИМОШЕНКО П., чл. Управи Комбатантів (Вік.), добродій «ВД».

ТИМУШ ВОЛОДИМИР (TYMUSH WOLODYMYR). Нар. 26.6.1921 в с. Угерско, Львівська обл. Українець-католик. До Австралії приїхав 20.4.1949. Одружений з Оленою (дів. Дякун), дочка Надія (кол. сумівка). За фахом кравець. Шедрий жертводавець на укр. потреби, довголітній передплатник «ВД», фундатор Дому Молоді в Лідкомбі, спонсор-жертводавець ЕДУА.

ТИМУШ Анна, активна чл. СУА ім. О. Басараб у Лідкомбі (НПВ).

ТИМЧЕНКО Ігнатій, інж, пластун (НПВ).

ТИМЧЕНКО Григорій (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ТИМЧИШИН Степан, чл. укр. спільноти в Сідней, добродій «ВД».

ТИМЧУК-КОРЕЦЬ О., активна в укр. житті в Перті.

ТИМЧУК В. Л. (ЗА), фундатор ФУСА-КУА.

ТИНДИК Валентина, учителька РШ в Сідней і Кабраматті.

ТИРАВСЬКА-РАДИВИЛ НАТАЛІЯ (Солошенко) (TYRAWSKI-RADYWYL NATALIA), балетмайстер і хореограф, гром. діячка. Нар. 9.3.1924 в Ківерцях на Волині. До Австралії приїхала в 1949, поселилась у Сідней, де здобула авторитет як майстер і вчитель танцю. Керувала танц. балетом ансам. «Веселка», вчила нар. танців, займала пости культ-осв. реф. ОУГ НПВ і СУОА, вела укр. програми на радіостанції 2ЕА, дописувала до укр. часописів, голова т-ва Волинян. Поч. професор Волинського унів. Відзначена грамотою та медалею СУОА.

ТИРАВСЬКИЙ Вадим, гром.-політ. діяч. До Австралії приїхав в 1949, поселився в Сідней, де і помер (похований на укр. правосл. секції цвинтаря Руквуд). Був активним членом І УД УНА, ОУН та інших укр. організацій.

ТИРАВСЬКИЙ Євген, юрист, церк. і гром. діяч. Нар. 19.2.1885 в с. Гути Бранцлавського повіту. До Австралії прибув 1949 р., поселився в Сідней, де і помер 25.6.1957. Закінчив духовну семінарію і правничі студії. Працював судовим урядником в Одесі і Вінниці, повіт. комісарем у Рівному, слідчим військового суду Армії УНР, посадником Луцька. Арештований німцями за сприяння укр. підпілля. Був правним дорадником митр. Полікарпа, співпрацював з проводом УАПЦ. Нагороджений орденом С. Петлюри.

ТИТАРЕНКО В., церк.-православний діяч у Брізбені.

ТИХОНЬКА Марія, чл. Управи СУ ім. Н. Кобринської в Кабраматті.

ТИХОНЬКИЙ Степан і Марія, активні члени укр. спільноти в Сіднеї, меценати ФУСА-КУА, добродії «ВД».

ТИЦЬКИЙ Микола, свящ. УАПЦ, нар. 9.5.1904 на Харківщині, помер 3.12.1970 в Мельборні.

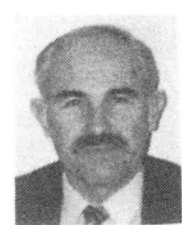
ТИЦЬКА Анна, православна діячка, померла в Мельборні 14.4.1983.

ТИЦЬКИЙ Петро і Тамара (Вік.), фундатори ФУСА-КУА.

ТИТКЕ АННА (дівоче — ВЕРЕТІЛЬНИК) (TIEDKE ANNA). Нар. 3.5.1917 в м. Запоріжжя. Приїхала до Австр. 24.8.1949. Вдова. Чоловік помер 1976. Діти: дочка Лара, сини Альберт, Жорж, Роберт (в Австралії), Володимир (в Україні). Освіта: Педагогічний Інститут, Мовно-літер. факультет. В Австралії навчала дітей укр. мови. 9 років була секретаркою Союзу Українок. Працювала: 4 р. в м'яснім склепі, 4 в лікарні, 9 в Нортгамі (З.А.). Дістала Грамоту (заслужена активна працівниця в Нортгамі)

Крайової Управи СУА (за підписом Гаєвської-Денес).

ТКАЛЬ ЛЕСЬ ГРИГОРОВИЧ (TKAL ALEXANDER). Нар. 27.2.1929 в Харкові. Православний. Одружений. Діти: Люсі (нар. 12.12.1958), Грицько (нар. 30.8.1961). Середню освіту закінчив в Авгсбургській гімназії в таборі Sommer Kaserne (Німеччина). Після закінчення гімназії виїхав на студії до Лювєнського унів. (Бельгія), де студіював на геологічному факультеті. До Австралії приїхав 3.2.1950. Працював в таборівій адміністрації в Греті, пізніше відробляв контракт в півн. Квінсленді й Брізбені. Переїхавши до Воллонгону (НПВ), працював конструктором. В 1967 р. розпочав інженерний бізнес. З 1976 р. займав з великим успіхом посаду головного директора фірми Stauff Corporation до 1997 року, коли пішов на відпустку.

ТКАЛЬ НАТАЛКА (TKAL NATALKA) (Дівоче Довбня). Нар. 3.9.1931 у Вільні (Польща, тепер Литва). Православна. До Австралії (Аделаїди) з родиною приїхала в 25.5.1949. Одружена, донька Віра (ветеринар). Закінчила укр. гімназію в Авгсбургу, студіювала економіку — маркетинг в Аделаїді і Сіднеї. В Аделаїді співала в хорі «Гомін». Членка Союзу Українок. Була головою Правосл. Сестрицтва на Австралію. Меценат Українознавчих Студій при університеті Макворі. Проводила власні бізнеси («Супермаркет» в Аделаїді, подорожнє бюро в Сіднеї та інші). Від 1949 до 1971 жила в Аделаїді, а після того в Сіднеї.

ТКАЧ Віктор, інж., активний чл. УГВ.

ТКАЧ Олександра (Леся Богуславець), радіожурналістка, письм. Нар. 23.6.1932 в Зінькові на Полтавщині. До Австралії приїхала в 1949, поселилась у Мельборні. Пластунка. Авторка зб. гуморесок (здебільшого друкованих у ВД). Очолює укр. програму на радіостанції ЗЕА.

ТКАЧ Юрій, перекладач, видавець, книгар. Нар. 17.2.1954 у Мельборні, де здобув універс. кваліфікації інж.-електрика. 1978 р. заснував і веде в-во книгарню «Байда». До 1990 видав англ. мовою 15 книг укр. авторів у його перекладі.

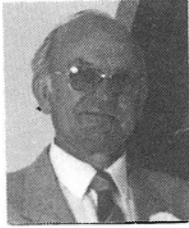
ТКАЧУК Михайло (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, сусп.-гром. діяч у Воллонгону і Сіднеї, добродій «ВД».

ТКАЧУК ПЕТРО ОЛЕКСІЙОВИЧ (TKACZUK PETRO). Нар. 15.6.1925 в с. Лукавець Чернігівської обл. Приїхав до Австралії 24.5.1949. Православний. Одружений. Жінка Марія. Діти: Ярослав, Василина, Люба. Столяр. Працював 5 р. на будівництві Варрагамба Дам. Активний член Укр. Гром. Сент Меріс. Допомогає у будівн. Укр. Дому в Mt. Druitt. Один з директорів «Кооперативи Львів». Староста укр. православної церкви у Блектавні.

ТКАЧУК Дмитро (мгр.), чл. НТША, співробітник «ВД».

ТКАЧУК Мар'ян, сусп. гром. і пол. діяч, чл. Управи СУОА, чл. Проводу Організації Визв. Фронту.

ТОВСТОП'ЯТ ВАСИЛЬ ВОЛОДИМИРОВИЧ (TOWSTORIAT WASYL). Нар. 12.2.1924 р. в Бресті (над Бугом). Православний. До Австралії приїхав 25.6.1949 року. Одружений з Теодосією, донькою І. Берези. Діти Орест і Ліля. Професія: архітектор, працював менеджером військових постачальних магазинів у ранзі майора. Отримав від The Royal Australian Ordnance Corps and Defence Force of Australia «Certificate of Recognition» і подяку від Department of Defence. В укр. житті: основоположник Філії УГВ у Водонга та протягом 20 років її голова (до закриття). Організатор-учитель Рідної школи (протягом 10 років до її закриття). Один з головних будівельників Укр. Нар. Дому й храму св. Володимира у Водонзі. Диригент громадського хору від 1951 року та дяк-диригент Громадського та церковного хору від 1955 року. Від 1956 року — голова парафії Св. Володимира у Водонзі. Тричі нагороджений Почесною Грамотою УГВ, отримав два «Похвальні листи» від правлячих єпископів і Соборів УАПЦ в Австралії і Н.З. Довголітній передплатник «Вільної Думки».

ТОВСТОП'ЯТ Теодосія, кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

ТОЛІНСЬКИЙ В., чл. Управи Комбатантів (Вік.).

ТОМАШЕК Алла, дружина д-ра Богдана, несподівано померла 17.4.1951.

о. ТОМАШЕК БОГДАН (TOMASHEK BOHDAN), священник УКЦ, доктор ветеринарії, громадсько-церковний діяч, б. голова УГ у Воллонгону, меценат ФУСА-КУА, щедрий жертводавець ЕДУА та на інші українські потреби.

ТОМАШЕК Т., дентистка, пласт. (НПВ).

ТОМАШІВСЬКА Анна, добродійка «ВД» у Вік.

ТОМАЩУК І. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ТОМИН ЛЕВКО (TOMYN LEWKO). Нар. 3.3.1922 в східній Україні. Греко-католик. До Австралії приїхав 1.11.1949. Одружений з Анною з дому Лалак. Донька Оля, син Славко (соліситор і баристер). Довгий час був головою Укр. Громади в Саншайні, побудувавши Громадській Дім в Ардрі біля Мельборну. Довгі роки був головою АБН на Вікторію.

ТОМИН Ярослав (адвокат), громадський діяч у Мельборні.

ТОМКІНС Ніл, директор кооп. «Єдність» у Брізбені.

ТОМЮК Є., почесний член УГ ЗА.

ТОПЧІЙ Теодосій, член Управи УГ АСТ, гром.-пол. діяч.

ТОРЧИЛО ПЕТРО (TORCYLO PETER). Нар. 15.10.1922 р. у Крилові на Волині. Помер 27.2.1997. Похований на цвинтарі в Бокс Гіллі, Вікторія. Залишив дружину Кляру й сина Андро. Православний. Прибув до Австралії 1949 р. Жив у Вікторії. Працював на залізниці провозатим. Був щедрим жертводавцем на церковні, громадські, політичні та харитативні цілі. Філантроп ФУСА-КУА та добродій «Вільної Думки».

ТРАПЛЯ КУЗЬМА і Ліда, діячі у Вікторії, меценати ФУСА-КУА.

ТРАПЛЯ Людмила і Наташа успішно закінчили РШ в Мельборні.

ТРЕТЯК Андрій поповнив самогубство в Сіднеї («ВД», 31.3.1950).

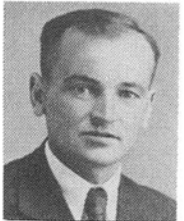
ТРЕТЯК ВАСИЛЬ (TRETIAK WASYL). Нар. 4. 9.1923 р. в с. Камінь, Рожнятівський р-н, Івано-Франківська обл. Віровизнання: Рідна Українська Національна Віра. До Австралії приїхав в 1950 році. Одружений. Діти: син Юрко і дочка Ліяна. Закінчив народню школу. Активний в українському суспільстві. Член і меценат Фундації Українознавчих Студій в Австралії, добродій і довголітній передплатник «Вільної Думки».

ТРЕТЯК ЄЛИСАВЕТА (TRETIAK ELIZABETH). Нар. 10.9.1925 р. в Німеччині (дів. Вайнфуртнер). До Австралії приїхала в 1950 р., поселилась у Сіднеї. Дружина Василя Третяка. Діти: Юрій, дочка Ліяна. Довголітня членка Союзу Українок у Сефтоні, жертвна на укр. потреби. Працювала в хемічній фабриці. В 1977 р. відвідала родину чоловіка в Україні та Канаді, а також кілька разів гостювала в Німеччині, отримавши першу нагороду за свої світові поїздки.

ТРЕТЯК ЛІЯНА (донька Єлисавети і Василя Третяк) (TRETIAK LIANA). Нар. 20.3.1959 в Сіднеї. Здобула фахову освіту, закінчила музичну школу, пройшла одна з перших комп'ютерський вишкіл та працювала при комп'ютерній системі у «Вотерборд». Закінчила українську суботню школу в Лідкомбі, належала до Пласту. Загинула трагічно в автовій катастрофі 2.9.1979 р., залишивши в глибокому незабутньому смутку своїх Батьків і брата Юрія.

ТРИЗНА ЛЕОНІД АНДРІЙОВИЧ (TRIZNA LEONID). Нар. 29.7.1912 р. (ст. стилу) в німецькій колонії Леоново Бобриковської Волости, Таганрогської округи, Донської області. Православний. Одружений з Ларисою Василівною; доньки — Тамара й Олександра. Початкову й середню технічну освіту закінчив у м. Богодухові Харківської області. Студіював у Авто-Шляховому Технікумі на Шляховому відділі. Після закінчення працював у м.

Артемівськ-Бахмут у проектній конторі «Дондорпроіз». Дальші студії продовжував у Харківському Авто-Шляховому Інституті на Шляховому факультеті. Після закінчення працював у Харкові в проектній установі «Союзтранспроєкт». В 1943 році німці забрали з дружиною в Німеччину на працю, де працювали на заводі Крупна в Марктштадті, як «остарбайтери». Після війни були у таборі ДіПі. До Австралії виїхали у кінці 1950 р. Після 2-річного контракту працював у Соопа в «SMHEA», а потім у Canberra, Department of Works, до виходу на пенсію в 1977 р. З дружиною брали участь у церковно-громадському житті. Провів льотерію на закінчення церковної залі, доглядав за будовою Укр. Правосл. Центру на відзначення Тисячоліття Хрищення Руси-України. В нагороду отримав з дружиною Єпископську Грамоту.

ТРИЗНА ЛАРИСА ВАСИЛІВНА (TRIZNA LARYSA) (дівооче — Литвиненко-Ножко). Нар. 4.4.1923 р. в м. Богодухові, Харківської обл. Православна. Одружена з Л. А. Тризною. Десятирічну школу закінчила в Харкові, де й почала студіювати в Медичному Інституті. У 1943 р. німці забрали разом з чоловіком на працю до Німеччини, де працювала в заводі Круппа. Після війни разом з чоловіком була у таборі ДіПі, а у 1950 р. виїхала з чоловіком до Австралії, де разом брали активну участь у церковно-громадському житті, у церк.-гром. хорі і співочому гуртку «Волошки». Грала на бандурі в гуртку (заснованому от. пр. Пресвітером С. Онішком) під проводом Віктора Мішалова. За активну церковну участь і працю разом з чоловіком отримала Єпископську Грамоту.

ТРИЗНА ТАМАРА ЛЕОНІДІВНА (TRYZNA TAMARA). Нар. 13.11.1947 в Міттенвальді (Німеччина). Православна, неодружена. Середня освіта, закінчила укр. школу при Укр. Громаді в Канберрі. Належала до Пласту. Студіювала в «Sydney College of the Arts». Викладає в австралійській школі «Art». Кінчила сім (7) Grades у класі фортепіано при «Trinity College of Music» у Лондоні. Працювала в Індонезійській амбасаді в Канберрі.

ТРИЗНА ОЛЕКСАНДРА ЛЕОНІДІВНА (TRYZNA OLEXANDRA). Нар. 26.6.1951 в таборі Parkes (NSW). Православна, неодружена. Середня освіта, закінчила укр. школу при УГ в Канберрі. Належала до Пласту. Закінчила «Metropolitan Business College» та кінчила «7 Grades» у класі фортепіано при «Trinity College of Music» (Лондон). Працювала в американській амбасаді. Брала участь в «Miss Australia Quest». Отримала «Best secretary» нагороду. Приймала участь разом з мамою Ларисою

Василівною Тризна в австралійському фільмі «Demonstrators».

ТРИНІВ М., активний член УКЦ в Брізбені.

ТРИНІВ Роман, директор кооп. «Єдність» у Брізбені.

ТРИШ П., чл. Управи УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

ТРИШ Тарас, пластовий діяч у Сіднеї, співробітник «ВД», виїхав до США.

ТРОЙ Л. М. і І. (НПВ) — фундатори ФУСА-КУА.

ТРОЙ Наталка, чл. Школи Бандуристів в Лідкомбі.

ТРОЙНАР МИХАЙЛО (TROYNAR MYCHAJLO). Нар. 5.4.1915. Український Католик. До Австралії приїхав 1949 р. Жонатий з Риммою. Троє дітей: Микола, Ярема й Ірена. Професія: кооператор, середня освіта. Член-основоположник Укр. Громади Вікторії, член-основник Кред. Кооп. «Дністер», член Бр-ва Катедральної парафії св.св. апост. Петра й Павла УКЦ в Мельборні, член дирекції й доволітній секретар «Дністра». Член управи Братства і ОУК. Активний діяч українського громадського життя у

Мельборні (45 років). Жертводавець на будову Укр. Нар. Домів в Ессендоні й Нобл Парку.

ТРОЙНАР ІВАН (TROYNAR JOHN). Нар. в Тернополі 7.7.1911, гр.-католик. Вчителював у середній школі в Тернополі. Один із перших грачів тенісу в Україні. Одружився з Йоанною Тишецькою в 1939 році. З дружиною і двома дітьми — Юрієм і Мартою — прибув до Австралії в 1949 році. Оселився у St. Albans (Вікторія). Один із перших вчителів Укр. нар. школи у St. Albans. Помер 1.11.1977.

ТРОЙНАР ЙОАННА, дів. Тишецька (TROYNAR JOANNA). Нар. в Скалаті 1.3.1919. Молодечі літа прожила в Старому Самборі (Галичина). В Тернополі закінчила середню школу. В 1939 році вийшла заміж за Івана Тройнара. В 1949 прибула до Австралії з чоловіком і двома дітьми — Юрієм і Мартою. Родина поселилася в м. St. Albans (Вікторія). Померла 12.11.1993 р.

ТРОЙНАР ЮРІЙ (TROYNAR GEORGE). Гр.-католик. Нар. в Тернополі 22.1.1941. З батьками Іваном і Йоанною та сестрою Мартою приїхав до Австралії в серпні 1949. Вищу освіту осягнув у Melbourne Uni., де здобув Bachelor of Science; Master of Science; Graduate Diploma in Education; Master of Education.

ТРОЙНАР ЛЯРИСА, дів. Майка (TROYNAR LARISSA). Нар. у Львові 18.1.1944. До Австралії приїхала з батьками Любомиром і Йоанною у вересні 1949. Вищу освіту здобула у Holmesglen TAFE College, де отримала Certificate in Office Administration і Associate Diploma in Business Studies. Одружилася з Юрієм Тройнаром 21.8.1976.

ТРУСЬ С., чл. Управи Комбатантів (ПА).

ТРУШКЕВИЧ Степан (П.А.), гром. діяч, голова Управи УГПА, голова Станиці І УД УНА, фундатор ФУСА-КУА.

ТУЛІПКА Оксана, активна пластунка в Брізбені.

ТУЛІПКА Теодор, діяч УКЦ в Брізбені.

ТУМАК Іван, активний чл. УГ в Нортгемі.

ТУР ПАВЛО (TUR PAWLO). Нар. 13.10.1924 в с. Соснів, Тернопільської обл. Українець-католик східнього обряду. Сер. освіта. Одружений зі Стефанією Крайдуб. Дочка Леся. До Австралії приїхав кораблем «Протея» в 1948 році. Працював як фаховий робітник у металевій індустрії. Активний в громадському житті, довголітній член СУМ та Ліги Визволення/Вільної України, довгі роки член Управи УКТК в Лідкомбі, жертковий на українські потреби, фундатор Дому Укр. Молоді.

ТУР СТЕФАНІЯ (TUR STERNANI) з дому Крайдуб. Нар. 10.10.1927 в с. Раковець, Тернопільської обл. Одружена з Павлом Туром, дочка Леся. До Австралії приїхала в 1948 році. Українка-католичка східнього обряду, середня освіта. Довголітня членка Союзу Українок ім. О. Басараб, жертковна на укр. громадські та церковні об'єкти. Фундатор Дому Укр. Молоді в Лідкомбі.

ТУРЦЕВИЧ Нікандер (інж.), гром. діяч у Сіднеї, фундатор ФУСА-КУА, співробітник «ВД».

ТУРЦЕВИЧ Т., основоположник Союзу Українок у Горнсбі, НПВ.

ТУРЧИК Віталій, інж.-хемік, гром. діяч, видатний пластун. Нар. 1.8.1904 в с. Віники на Волині. Вчився в гімназії в Луцьку і в Політехніці у Данцігу. До Австралії приїхав у 1948, поселився в Канберрі, де був першим головою УГ. Меценат ФУСА-КУА, добродій і співробітник «ВД».

ТУРИН Василь, член Управи УГ АСТ.

ТЯГНИБІДА А., чл. Управи СУ НПВ.

У

УКРАЇНЕЦЬ Мирослав, загинув в жовтні 1955 в Бенкставні.

УЛАСЕВИЧ К. і Є., — активні члени УГ ЗА.

УЛЯРОВИЧ А., церк.-громадська діячка в Брізбені.

УМРИШ БОГДАН СТЕПАН ІВАНОВИЧ (UMRYSCH BOHDAN STEPAN). Нар.14.1.1911 в Станіславові (Івано-Франківськ), де його батько був огородником. До Австралії приїхав 25.6.1949, поселився в Мельборні. Лікар (д-р медицини), мав власну лікарську приймальню. Один з основоположників організаційного громадсько-політичного життя в Австралії, зокрема централь — Об'єднання Українців Австралії та Антибольшевицького Бльоку Поневолених Народів. Дописував до укр. преси під псевдом «Данило Галицький». Меценат та один із співорганізаторів і співосновників ФУСА-КУА, добродій і один із спонсорів редактора «ВД» для участі у II всесвітньому форумі українців у Києві. Спонсор-фундатор ЕДУА.

УМРИШ Ірина, активна чл. Созу Українок в Мельборні, кол. чл Кр. Управи СУА.

УРАЛЕНКО Олександр (Вік.), меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

УРДА М., активний член УКЦ в Брізбені.

УРДЕК В., добродій «ВД» в Сіднеї.

УСІВ Н., членка Управи СУ ЗА.

УСІВ О., активний член УГ ЗА.

Ф

ФЕДЕВИЧ Роман, інж.-хемік, учитель історії. Нар. 3.3.1921 в Перемишлі, помер 29.12.1987 у Мельборні. Диплом інж. хемії здобув в УТГІ. До Австралії приїхав 1949, працював за фахом у Мельборні. Був учителем укр. історії в Нобл Парку. Дописував на істор., гром. та політ. теми до «ВД», виступав в укр. радіопрограмі, меценат укр. лекторату в унів. Монаш.

ФЕДИК СТЕФАН ОЛЕКСОВИЧ (FEDYK STEFAN). Нар. 22.12.1923 р. в с. Дмитрія, Львівська обл. Греко-католицького віровизнання. До Австралії приїхав 28.1.1950 року. Самітний. Середня школа. Працював понад 7 років в управі СУМу, при будівництві УКЦеркви і залі на Адамстовн. Співав у церковному та громадському хорах, брав участь у драматичному гуртку. Був збірщиком грошей на будову церкви. Протягом двох з половиною років був у німецькому і концентраційному таборах.

ФЕДОР МИКОЛА (FEDOR MYKOLA). Нар. 5.12.1920 р. в с. Бурканів, Тернопільської обл., Україна. Помер 1.5.1994 р. в Мельборні. Греко-католик. До Австралії приїхав 18.3.1949 р. Був одружений з Валентиною, мали трьох синів Петра, Андрія, Івана. Початкова освіта, слюсар, тесляр та будівничий. Засновник Укр. Громади і Рідної школи в Ст. Албансі (Вік.), голова спорт. молодечих клубів «Сокіл», «Тризуб», «Леви». Співучасник придбання оселі СУМ «Карпати» в Мельборні, член АБН. Працював на

різних роботах, від 1956 р. власник крамниці. За жертвну працю був відзначений трьома похвальними грамотами: УГВ в 1961 р., Філії Ст. Албанс в 1964 р. і СУМу в Мельборні в 1970 р.

ФЕДОР ВАЛЕНТИНА (FEDOR VALENTINA). Нар. 7.12.1921 р. на Харківщині, Україна. Православна. Вдова, була одружена з Миколою Федором, три сини: Петро, Андрій, Іван. Закінчила 8 кл. плюс учительський курс виховательок дит. садків та курс бухгалтера. Активна в Союзі Українок (Кр. Управа), сусп. опіці, секретарка СУ в Ардірі і контр. ком. 12 р. (1980-1992) провадила агенцію кред. кооп. «Дністер», та будівельної «Одеса», секретарка та культ.-осв. реф. Центру старших громадян в Ардірі.

Відзначена грамотою Кр. Управи СУА. Працювала на різних фабриках, а від 1956 р. у власних крамницях.

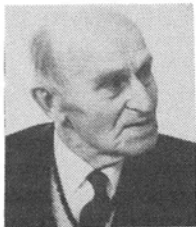

ФЕДОРІВ ОЛЕКСА (FEDORIV OLEX). Нар. 2.2.1923 р. в Угринові Старому, р-н Калуш. Гр.-католик. Дружина австралійка Норма померла 1988 року в Сіднеї. Дві дочки: Юльяна і Анастасія та 5 внуків. Закінчив народну школу. В 1942 році насильно забраний до Німеччини на господарську роботу. Після війни пройшов додатковий курс української освіти в таборі Розенгайм. До Австралії прибув кораблем в 1949 році і працював на різних підприємствах робітником. Жертовний на українські цілі,

добродій ФУСА-КУА та «Вільної Думки».

ФЕДОРІВ Петро (Мельборн), нар. 1918 року в Україні. Жертовний член УКЦеркви та Укр. Громади Вікторії.

ФЕДОРІВ Юліан, сусп.-гром. діяч у Сіднеї, жертовний будівельник Укр. Дому в Лідкомбі, добродій «ВД».

ФЕДОРКО ВАСИЛЬ ОМЕЛЬЯНОВИЧ (FEDORKO W. O.). Нар. 2.7.1892 р. в м. Боромлі на Сумщині. Помер 15.5.1977 р. в Мельборні. Православний. До Австралії приїхав в 1960. Був одружений з Анастасією Гаврилівною Хлябіч (нар. 1905, померла 1986). Донька Віра. Сотник Армії УНР в 1917 р.; в старшинській ранзі царської армії брав активну участь в українізації вояків в російських військових частинах на зах. фронті, пізніше в Полтаві. В 1918 р. добровільно зголосився до 2-го Запорізького полку Армії

УНР. В складі Запорізьких формацій брав участь у наступі на Крим та в боях на різних територіях України, як командир сотні та куреня. В 1920 р., будучи зв'язковим УНР, полагоджував конфлікти польсько-українських відносин. На еміграції в таборах інтернованих організовував культ.-освітнє життя вояцтва. В 1922 р. в жорстоких умовах табору інтернованих в Щепіорно (біля Каліша), вивіз і влаштував на працю у великій фірмі терпентини у Біловіжській Пущі 250 вояків і тим започаткував укр. колонію. В 1925-40 рр. працював керівником у цій фірмі до арешту більшовиками в 1941 р. Врятувався, коли в'язниця в Бересті була розбита німцями. Перебував в таборах переселенців в Ашаффенбурзі в Німеччині до виїзду в Нову Зеландію в 1949 р. Провідник 1-ої групи укр. поселенців в Н.З. та голова Укр. клубу на Нову Зеландію у Веллінгтоні. Від 1956 був головою Т-ва Зерова на Н.З. Від 1960 проживав з дружиною в Мельборні і був активним членом Союзу Укр. Комбатантів та Т-ва Спр. ДЦ УНР. Написав «Спогади з часів визвольної боротьби 1917-20 рр.». Дружина Анастасія була посмертно нагороджена Грамотою УНР за жертовну підтримку ДЦ УНР та Грамотою УГВікторії за жертовне сприяння Лекторату Україністики в університеті ім. Монаша. Василь і Анастасія Федорко поховані на укр. православному цвинтарі в Мельборні.

ФЕДОРНЯК В. (Кв.), фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ФЕДОРУК Григорій (П.А.), меценат ФУСА-КУА.

ФЕДОРЧУК Т., добродій «ВД».

ФЕДОРЧУК ФЕДІР КОНСТАНТИНОВИЧ (FEDORCZUK Teodor). Нар. 9.3.1918 р. в селі Пляшава на Волині. Православний. До Австралії приїхав у 1972 р. з Англії, де перебував від 1948 по 1972 р. Одружений з австрійкою Вельгельміною Паппауер. Діти: Розвіта й Петро. Середня освіта. За фахом «електрик тулмейкер». В Україні співав у хорі «Козацьких могил» на Журавлісі при монастирі в Пляшеві. В Англії працював 5 років у текстильній промисловості та 19 років провадив власну харчову крамницю.

Член Об'єднання Українців Великої Британії та його голова 1966-1972 рр., член хору «Дніпро» (1948-72), співзасновник УАПЦ в Рочдалі, голова Парафіяльної Ради й член церковного хору в Англії. В Австралії член управи Філії Укр. Громади Вікторії в Нобл Парку від 1975 р. Референт фінансів від 1978 р. Член громадського хору «Чайка» (12 р.) і церковного хору святопокровської парафії в Ессендоні. Жертводавець на Лекторат ім. М. Зерова в Університеті ім. Монаша.

ФЕДОЮК ВОЛОДИМИР (FEDOJUK WOŁODYMYR). Нар. 20.3.1914 в с. Страклів на Волині. До Австралії приїхав у 1949 році. Одружений. Діти: Ольга (нар. 20.3.1944 р.), Володимир (нар. 25.6.1945 р.). Був активним членом Української Громади в Аделяді.

ФЕДОЮК ЗОЯ (FEDOJUK ZOJA). Нар. 27.11.1920 в с. Берестове, Запорізька обл. Одружена з Володимиром Федоюком. До Австралії приїхала в 1949 році. Активна членка Союзу Українок Південної Австралії.

ФЕДОЮК (мол.) ВОЛОДИМИР (FEDOJUK WOŁODYMYR). Нар. 25.6.1945 в Німеччині. Дружина — Патриція, син — Марко (нар. 27.8.1969). Працює учителем початкової школи. Член організації Українсько-Австралійських Професіоналів і Підприємців та Українсько-Австралійської «Chamber of Commerce».

ФЕДУСЕВИЧ МИРОН (FEDUSEWYCZ MYRON). Нар. 24.3.1891 у Стрию (Україна) в родині о. Юліяна Федусевича та Павліни з Грушкевичів. Середню школу закінчив у Стрию (1907), вищу освіту здобув у Львівському університеті (1914) на факультеті славістики, філософії, класичної філології, археології. Студії славістики та педагогії доповнює у Празі (1915). Студіює музику: фортепіано, теорію музики, хоровий спів. Був хористом хору «Боян», «Бандурист» Архикатедрального Хору при

катедрі св. Юра у Львові. Був секретарем Муз. Товариства ім. М. Лисенка, основоположником Хору «Січ» у Відні. Вчительську діяльність розпочав у Празі та продовжував у І-ій Академ. Гімназії у Львові. Викладав укр., польську і старо-грецьку мови; володів також чеською і хорватською. Був лектором університету ім. І. Франка у Львові. Майже безперервно учительовав на еміграції. Був основоположником Укр. Пласту, запроєктував укр. пластову відзнаку. Любив молодь, увесь час з нею працював як опікун театральних гуртків, світлиць, читалень. Був активним членом молодечої організації «Сокіл». Проф. М. Федусевич займався журналістикою. Написав чимало статей та видавав книжки не тільки укр. мовою під псевдонімами «Старий Журавель», «Мирович», «Юліян Павлович» тощо. В 1917 видав

Літопис у світлинах з переживань українців під час 1914-1917, ілюстрований 754 знімками з нагоди повороту зі заслання Митр. Андрія Шептицького. Декілька наукових праць написав чеською, польською та хорватською мовами. Був членом НТШ у Львові та в Сідней. Був членом комітету будови церкви Св. Андрія у Сідней. Проф. М. Федусевич був співробітником тижневика «Вільна Думка», писав фейлетони і деякий час редагував літературну та пластову сторінки. Посмерт. меценат ФУСА-КУА. Помер у Сідней 1.2.1962 року.

ФЕДУСЕВИЧ ІРИНА (дів. Варивода) (FEDUSEWYCZ IRYNA). Нар. 17.9. 1898 у Стрию (Україна) в родині судді Володислава Вариводи та Емілії Руп. Під час I-ої Світ. війни емігрує з родиною до Відня, де закінчує торговельну школу. Після повороту до Галичини закінчила в Перемишлі лицей та учительський семінар. Короткий час була вістуном у Січових Стрільцях, тому змушена була переїхати до Ужгороду (Чехо-Словаччина). В 1924 одружується з проф. Мироном Федусевичем у Львові.

Донька Ірина. Належить до хору «Боян», Союзу Українок та є дуже активною у «Порадні Матерів», яка опікується жінками та дітьми безробітних українців. Працює у Батьківському Кружку I-ої Акад. Гімназії у Львові. Зимом 1939/40 втікає з родиною до Відня, а 1945 — до Зах. Німеччини. У серпні 1952 емігрує з родиною до Австралії, де включається в укр. життя. Належить до Союзу Українок, Суспільної Опіки в Сідней. Посмерт. меценат ФУСА-КУА. Померла в Сідней 12.12.1987, похована на кладовищі Руквуд (Сідней).

ФЕДЧИШИН БОРИС (FEDCHESHEN BORYS). Нар. 6.2.1948 р. в с. Лішня, р-н Прнявор, обл. Босня Лука, Боснія (Югославія). Батько нар. 1904 р. в с. Жуків, р-н Бережани, мати (Федорців) нар. 1910 р. в м. Долина, Івано-Франківщина. Український католик. До Австралії (Аделаїди) приїхав 8.12.1977 р. Самітній. Дочка Андрейка, син Ярослав — студенти. Середня освіта. Має власний бізнес Halychan Motor Co. P/L. Член СУМУ та Укр. Громади. Передплатник «Вільної Думки» та «Нашої Громади».

ФЕДЮК Іван, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфїлд.

ФЕДЬКІВ Анна, чл. Управи Союзу Українок в Сефтоні.

ФЕДЬКО Василь (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

ФЕДЬО, кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

ФЕРЕНЦ ОСИП (FERENC OSYP). Нар. 19.3.1925 р. в Залотниках, Тернопільська обл. Український католик. До Австралії приїхав 21.2.1950 р. Одружений. Дружина — Анна з дому Кучма. Діти — Ігор, Наталка. Освіта: нар. 7 клас. 1942 року співосновник Укр. Громади в Кабраматті; 23 роки член управи і Контр. Комісії та три роки голова УГ. Член Бр-ва і Управи Св. Андрія, член управи ОУКОА, член клубу «Київ» і УКТК, СУМУ, АБН: в молодих роках член ОУН. Збірщик і фундатор церкви Св. Андрія і параф.

об'єктів, Дому Укр. Молоді, церкви Св. Володимира в Канберрі, жертводавець на громадсько-церковні цілі.

ФЕРЕНЦ АННА (FERENC ANNA) (дів. Кучма). Нар. 15.1.1926 в Андріївці, Львівська обл. Укр. катол. До Австралії приїхала 21.2.1950. Одружена, чоловік Осип, діти Ігор, Наталка. Народня освіта. В Ашафенбурзі (Німеччина) працювала в лікарні як медична сестра-помічниця. Членка Союзу Українок і Укр. Громади, активна в суспільно-громадському житті.

ФЕСЕНКО МИХАЙЛО ДАНИЛОВИЧ (FESENKO MICHAEL). Нар. 21.11.1924, Куп'янський р-н, Харківська обл. в родині селянина. Православний. До Австралії приїхав 24.9.1949. Одружений. Дружина Гелен. Неповно-середня освіта, слюсар-машиніст. В Австралії обстоював свою національну приналежність, як українець, а не «росіянин», чи «поляк». Під час війни боровся з окупантами України, слідкує за подіями в Україні, передплатник укр. часопису.

ФЕСЕНКО ГЕЛЕН, дівоче Дайнерт (FESENKO HELEN). Нар. 1.7.1929 р. в родині селянина, в селі Біадагов, Одер, Німеччина. Римо-католичка. До Австралії приїхала 24.9.1949 р. Одружена. Чоловик Михайло Фесенко. Народня освіта. Працювала в різних добродійних організаціях. Тепер працює в організації St Vincent.

ФЕСЕНКО ПЕЛАГІЯ КОНСТАНТИНОВНА, дівоче Тарасенко (FESENKO P. K.). Нар. 26.7.1899 р. в Харкові (Україна). До Австралії приїхала в 1967 р. до сина. Православна, неписьменна. Померла 4.5.1978 р., похована на православної ділянці цвинтаря у Руквуді (Сідней). В час колективізації в Україні після одруження жила в родині середняка, яку розкуркулено.

ФЕЩУК В. (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ФИТ Стефан, активний чл. УГ в Нортгамі.

ФІГОЛЬ Дарка, учителька УШ в Лідкомбі.

ФІГОЛЬ ТАРАС (FIGOL TARAS). Нар. 19.1.1920 в с. Козара, Рогатин. До Австралії приїхав у травні 1949. Дружина Євгенія, син Нестор (лікар). В Австрії студіював медицину, музиколог. Диригент церковного Хору ім. св. Андрія від 1982; СУМівського хору «Сурма» та «Сурма-Боян», Хору Союзу Українок у Кабраматті від 1952 р.; церковно-громадський діяч.

ФІГУРЕК З., добродій «ВД» у Вік.

ФІГУРКА В., учитель РШ, активний чл. укр. спільноти в Сідней.

ФІЛОНЕНКО Ніна, кол. чл. укр. спільноти у Вікторії.

ФІЛОНИЧ М., активний член УГ ЗА.

ФІЛЬ Богдан, чл. Станиць ІУД УНА в Сідней та Аделаїді, помер 3 березня 2001.

ФІТЬО Ольга, активна чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії та у Вікторії, організаторка першого садочка в Мельборні.

ФІТЯК Іван (інж.), сусп.-гром. і церк. діяч у Сідней, член ОУН, кол. співробітник «ВД», разом з дружиною д-р Оксаною меценат ФУСА-КУА.

ФІЯЛКА Осип (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ФЛЕМІНГ Б., чл. Укр. Гольф-Клубу в Сідней.

ФЛЕМІНГ Славка, чл. укр. спільноти в Сідней.

ФЛЮНТ Ірина, учителька, активна в Союзі Українок ім. О. Басараб.

ФЛЮНТ М, архітект, добродій «ВД» в Сідней.

ФІЛЬВАРКІВ МИКОЛА (FILWARKIW MYKOLA). Нар. 20.2.1918 р. селі Туради, Львівська обл. Католик. До Австралії приїхав 20.4.1949 року. Одружений з Антоніною. Діти: Ганя і Іван. Основоположник і член Укр. Громади Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл. Фундатор укр. церков у Лідкомбі й Канберрі та Фондації Укр. Студій в Австралії. Підтримує укр. часописи в Австралії та допомагав сусп. опіці. Помер 12.12.1999.

ФІЛЬВАРКІВ АНТОНІНА (дівоче Починок) (FILWARKIW ANTONINA). Нар. 15.8.1924 р. в селі Подлужно, Рівенська обл. Католичка. До Австралії приїхала 20.4.1949 року. Одружена з Миколою. Діти: Ганя і Іван. Працювала в лікарні. Від початку належала до Укр. Громади та Союзу Українок у Сефтоні, будучи його довголітньою головою. Працювала у Пласт-Пріяті, членка Сестрицтва Матері Божої при церкві св. Андрія в Лідкомбі. Жертвна на укр. потреби. Спонсор-фундатор ЕДУА.

ФІЛЬВАРКІВ Іван, нар.10.9.1955 в Австралії. Пластун. Укр. школа в Сефтоні. Комп'ютер-програміст.

ФОГАРТІ А. (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

ФОКШАН ВАСИЛЬ, підприємець-книгар, гром. діяч, разом з дружиною Стефанією філантроп ДоФУС і меценат-основоположник ФУСА-КУА. Нар. 11.11.1919 в с. Стецева Снятинського пов., пом. 28.4.1986 в Мельборні. Юнаком став чл. ОУН, був арештований більшовиками за націоналіст. діяльність. До Австралії емігрував у 1949, поселився в Мельборні, де включився в громадське життя. Був чл. контр. комісій і судів Української Громади Вікторії та Союзу Українських Організацій Австралії, очолював

контр. орган Політ. Ради ОУНз, здобув популярність своєю висилковою книгарнею. Був довголітнім представником і добродієм «ВД» на Вікторію.

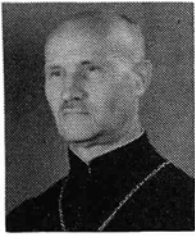
ФОЛЬЦ КЛАВДІЯ (Кіценко), акторка і рецитатор. Нар. 1.9.1919 в с. Анастасіївка Таврійської губ. Вчилася в Одеському театр. училищі. Прибувши до Австралії в 1955, поселилася в Сіднеї, де була режисером Драм. Секції ім. М. Заньковецької. Автор зб. спогадів, гуморесок і віршів (здебільшого надрукованих у «ВД») п. з. «Для всіх і про все».

ФОРДЗЮН Петро, чл. Управи УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

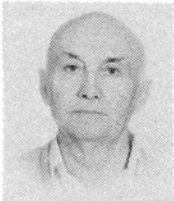
ФОРДЗЮН Текля, чл. СУ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

ФОРОСТЕНКО-СТЕТКЕВИЧ ІРИНА (FORESTENKO IRYNA). Народжена в Україні, до Австралії приїхала з батьками в 1949 р. Українка-католичка. Одружена. Чоловік Павло Форостенко. Діти, виховані в укр. дусі: Микола, Анна, Христина, Олеся, Соня, Пилип. Вища освіта (MA of Ed). Активна в укр. громадському і церковному житті: 10 років голова Укр. Громади в Канберрі, чл. церковного хору, жертвна на українські потреби.

ФОМІЧЕВСЬКИЙ ГРИГОРІЙ (прот.) (FOMITSCHEWSKI GREGOR). Нар. 10.1.1894 р. на Харківщині. Помер 12.3.1966 р. Православний, УАПЦ. Був одружений з Мінодорою Ковальчук; син Ростислав. Після закінчення середньої освіти військову освіту здобув у Першій Київській Старшинській Школі. В царській армії служив як старшина на фронті в Галичині. В Українській Армії перебував безперервно і приймав участь у Першому зимовому поході. Був двічі ранений. Нагороджений орденом Залізного Хреста і Хрестом Симона Петлюри. Був висвячений на священника Архиспископом Ніканором у Німеччині. До Австралії приїхав у квітні 1950 р., а вже в червні того ж року закрив дві парафії УАПЦ — першу в Зах. Австралії і другу в переходовому таборі в Нортгемі. На становищі настоятеля в Перті залишився аж до березня 1954 р., коли, будучи обраним на Першому Соборі УАПЦ в Австралії членом Епархіяльної Ради, переїхав до Мельборну і став заступником голови Консисторії та настоятелем парафії УАПЦ в Джілонгу. В серпні 1954 р. відбув першу місійну подорож до Тасманії і закрив там парафію УАПЦ в Гобарті та філію в Лаунцестоні. В 1955 р. відбув місійну подорож до Нової Зеландії і на протязі 6 тижнів об'їжджав усі осередки, де проживали наші поселенці. Повернувшись до Австралії, заснував у 1956 р. місійні пункти УАПЦ в Півд. Австралії: в місцевості Мт. Гамб'єр і Нангварі. В 1960 р. вдруге призначений Владикою Варлаамом настоятелем закладеної ним Св. Миколаївської парафії в Перті. Ці обов'язки виконував до своєї смерті 12.3.1966 р.

ФОМІЧЕВСЬКИЙ РОСТИСЛАВ (FOMITSCHEWSKI ROSTISLAW). Нар. 18.12.1924 р. в Кременці (Волинь). Православний. Одружений з Оленою (дів. Петровіч). До Австралії приїхав 7.6.1949 р. Середня освіта, студіював 2 роки біологію в Штутгарті (Німеччина). В Австралії закінчив радіо-технічні курси в RMTS. 26 років працював в бюрі і як технічний асистент в електричній лабораторії в департаменті оборони. Був у І УД УНА, член УГВ і Св. Успінської парафії УАПЦ в Балаклаві. Основоположник ФУСА, передплатник «ВД».

ФОМІЧЕВСЬКА ОЛЕНА (дів. Петровіч) (FOMITSCHEWSKI OLENA). Нар. 24.12.1912 р. Православна. До Австралії приїхала у квітні в 1949 р. Була одружена з Ростиславом. Середня освіта. Була солісткою балету при Київській опері. Мала свою балетну школу в Пассав (Німеччина). В Австралії започаткувала першу танцювальну групу при УГВ і брала участь в перших українських мистецьких виступах. 16 років працювала в Бюрі Погоди (Weather Bureau).

ФРОЛОВИЧ Олена (FROLOVICH OLENA) (дів. Голик) нар. 21.11.1919 в Севастополі в козацькій родині Явдохи і Павла Голик. Православна (УПЦ КП). Освіта 7 кл. Батьки репресовані. Одружена в 1935 р. Фроловичем, дві доньки: Ганна і Люба. Вивезена з родиною на примусову працю до Німеччини, де опинилися у штрафному таборі Швєбіш-Гмінт. Після війни опинилися в таборі ДіПі в Етлінгені, звідкіля емігрували до Австралії. Спершу працювала у фермера, відтак до часу переходу на пенсію медсестрою в лікарні Larandel. Чл. Укр. Громади Вікторії, Укр. Вільного Козацтва та засновник-адміністратор «Культ.-Інф. Програми» при УГВ.

ФУРИК Микола і Марія, активні в церк.-громадському житті в Сіднеї, щедрі жерводавці на укр. потреби, меценати ФУСА-КУА.

ФУРДАС Ярослав, активний член УГ ЗА.

X

ХАВУЛЯК Ю. Й. (Вік.), Фундатор ФУСА-КУА.

родина Халабарчук

ХАЛАБАРЧУК ВАСИЛЬ (CHALABARCZUK WASYL). Нар. 4.5.1926 в с. Яківка (кол. Якубівка), Івано-Франківська обл. Католик східнього обряду. Одружений з Катериною Гембаровською. Діти: Анна, Лідія. В 1943 заарештований до Німеччини, де працював в Пайсенбергу, Баварія. До Австралії (Мельборну) приїхав 1.11.1949. Довгі роки працював в Ansett Australia. Від самого початку член УГВ, активний член церковного й Старшого Братства Катедральної парафії та член СУМу. 28 років передплатник «ВД», передплатник «ЦіЖ».

ХАЛАБАРЧУК КАТЕРИНА (CHALABARCZUK KATERYNA) (дів. Гембаровська). Нар. 2.2.1935 в Сітнеші (Югославія). Католичка сх. обряду. До Австралії (Мельборну) приїхала 21.10.1960, одружена з Василем. у 1960 народилася доня Анна, а в 1967 — друга доня Лідія. Активна в церковному житті. З чоловіком Василем постійно живе в Airport West (Мельборн).

ХАЛАБАРЧУК АННА (CHALABARCZUK ANNA). Нар. 5.9.1961 в Мельборні. Католичка сх. обряду. Член УГВ (була в управі), член і кол. виховниця СУМу; учасниця Світового Злету СУМу в Лос Анджелес, кол. довголітній член Молодечого Катедр. Хору, Сумівського Хору «Черемш» та Сумівського Танц. Ансамблю «Верховина»; 11 років вчителька укр. школи. Продовжує студії та працює як National Marketing Manager в компанії Interflora.

ХАЛАБАРЧУК ЛІДІЯ (CHALABARCZUK LIDIA). Нар. 10.9.1967 в Мельборні. Католичка сх. обряду. Член СУМу, кол. членка Молодечого Катедр. Хору та Сумівського Танц. Ансамблю «Верховина». Здобула Bachelor of Arts (Textile Design), працює як Senior Textile Designer в Macquarie Textiles. Живе та працює в Albury.

ХАЛАВІНСЬКИЙ (Кв.), фундатор ФУСА-КУА.

ХАМУЛА Анна, нар. 2.2.1915 в с. Поляни, на Лемківщині. До Австралії приїхала 6.6.1948, поселилася в Сідней. Меценат ФУСА-КУА.

ХАМУЛА ВАСИЛЬ, гром. діяч, нар. 7.3.1947 у Німеччині. До Австралії приїхав з Німеччини в 1949 і поселився в Мельборні. Був головою студентів (бакалавр економіки унів. ім. Монаша), головою Т-ва Укр. Професіоналів і Промисловців Вікторії.

ХАМЧУК Теодор, активний член УКЦ в Брізбені.

ХАМЧУК Олена, добродійка «ВД» у Вік.

ХАМЧУК БОГДАН (SHAMCZUK BOHDAN). Нар. 26.3.1913 р. в с. Романівка, Збаражського р-ну, Тернопільської обл., греко-католик. До Австралії приїхав в 1949 р, поселився в Джілонгу. Освіта — середня. Самітний. Від початків допомагав організувати громадське, кооперативне і пластове життя в Джілонгу. Член Управи Укр. Громади Джілонгу, член Дирекції кооп. «Дністер» і член Комітету Пластової Станиці для придбання площі для таборів. Багато помагав для розбудови площі «Сокіл», бо сам був пластуном іще на рідних землях. Помер 31.5.2000 на 88-му році життя.

ХАРИТОНЕНКО Микола, полк. Армії УНР, помер у Новій Зеландії 5.2.1956.

ХАРІВ Петро, лікар, сусп.-гром. діяч у Сідней, співробітник «ВД».

ХАРУК Софія (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ХАРУЦЬКА Галина, добродійка «ВД» у Вікторії.

ХАРУЦЬКА Тамара (Вік.), кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

ХАРУЦЬКИЙ Віталій, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ХАРЧЕНКО Василь Миронович, нар. 14.7.1918 в с. Лука-Барська, Вінницький р-н, помер 10.5.1983 у Брізбені. Разом з дружиною Христиною посмертний філантроп ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ХАРЧЕНКО Христина, градуатка українознавчих студій в унів. Макворі. філантроп ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ХВИЛЯ СТЕПАН (SHWYLA STEPAN). Актор, маляр-кольорист. Нар. 1.1.1916 р. в с. Сверхі на Холмщині. Приїхав до Австралії 1949 року. Одружений. Дружина Стефанія. Освіта: Учительський семінар (1931-36), Педагогічний інститут в Рівному (1940-41). Малювати вчився у Вєсьнєвського. Актор-співак. Театри: Рівне, Дрогобич (реж. Й. Стадник). Укр. Оперний ансамбль (1945-49, дир. Б. Пюрко). Виконавець малих ролей (Сполетта в оп. «Тоска» Пуччіні). Співзасновник драм. гуртка,

Сідней 1951-52. Активний в малярстві. Виставки СУОМА від 1967. Індивідуальна виставка 1981. «Напіваабстрактор трактування людської фігури» (М. Павлишин). Репродукції в «Нотатках з мистецтва», Філядельфія. Картини в колекції Університету Макворі. (Докладніші інформації у статтях Яр. Масляка: «С. Хвиля — актор-маляр», «Н. О.» ч. 7. 1985 та у «Вільній Думці», ч. 3 (2366) 1996). Довголітній кол. директор ФУСА і меценат КУА, співробітник «Альманаха Українського Життя в Австралії».

ХВИЛЯ СТЕПАНІЯ (дівоче — Бардигула) (SHWYLA STEPANIJA). Нар. в Зах. Україні. Укр. католичка. Одружена. Приїхала до Австралії в 1949 році. В Німеччині працювала виховницею у дитячих садках. В Австралії в 1950-их роках виконувала різні ролі в драмгуртках. Кол. працівниця Суспільної Опіки СУ. Жертвна на українські потреби, меценатка ФУСА-КУА.

ХВИЛЯ МИХАЙЛО (SHWYLA MYSHAJLO). Нар. 26.5.1923 в Сержах, Холмщина. Закінчити середню освіту перешкодила війна. В 1949 р. приїхав до Австралії, був одружений, діти: Соня, син Давид. Симпатик політ. партії УРДП. Власник підприємства «Panel Beating». Помер 9.5.1999 року.

ХИТРА Володимир, жертвний в укр. організованому житті в Сіднеї, відійшов у вічність 6.8.1999.

ХИТРА Віра, жертвна в укр. організованому житті в Сіднеї, особливо активна в Союзі Українок ім. О. Басараб у Лідкомбі, кол. чл. Кр. Управи СУА. Сини: Юрко і Роман.

ХИТРА Іванна, діячка сусп. Опіки СУА в Сіднеї.

ХІЦЯК ДМИТРО (СНІСІАК DMYTRO). Нар. 14.8.1894 р. в с. Черче, Рогатин (Зах. Україна). Помер 30.12.1968 р. в Макворі Філдс, НПВ. Греко-католик. До Австралії приїхав 19.7.1951 р. з Німеччини. Одружений. Дружина Софія. Сини: Мирон-Ярослав, Віктор, Олександр і дочка Ніна. Учитель. Матуру здав у Рогатині, а учительські студії закінчив у Празі (Чехія). Член УГ Кабраматта-Ферфілд, один із засновників Укр. школи в Кабраматті. В 1-й світ. війні був старшиною УСС. З приходом большевиків був

арештований НКВД. Один із перших вступає до дивізії «Галичина» в ранзі сотника.

ХІЦЯК СОФІЯ (СНІСІАК SOPHIA). Нар. 3.10.1903 р. в м. Могилів Подільський (Україна). Померла 20.5.1979 р. в лікарні Авбурн. Православна. До Австралії приїхала 19.7.1951 р. з Німеччини. Одружена. Чоловік Дмитро. Сини: Мирон-Ярослав, Віктор, Олександр, дочка Ніна. Домашня господиня. Учительські студії закінчила в Празі (Чехія). В 1943 р. відправила мужа Дмитра до дивізії «Галичина», а пізніше трьох синів — Мирона-Ярослава, Віктора і Олександра.

ХІЦЯК МИРОН-ЯРОСЛАВ (СНІСІАК MYRON JAROSLAV). Нар. 27.8.1923 в Клячаново, пов. Мукачів (Україна). Греко-католик. До Австралії приїхав 20.10.1949. Одружений з Лідією Дунько. Діти: Віра, Марко, Ірина. Неповна висока освіта: Accountancy Diploma course, Унів. НСВ. Був секретарем 1-ої УД УНА, головою Братства св. Андрія в Сіднеї, головою ОУКОА, головою станиці І УД УНА. В липні 1943 вступив до Дивізії «Галичина», пройшов підстаршинський і старшинський вишкіл.

ХІЦЯК ЛІДІЯ (дів. Дунько) (СНІСІАК LIDIA). Нар. 15.9.1938 в Житновіче (Польща). Українка-православна. До Австралії приїхала 5.6.1962 р. Одружена з Мироном-Ярославом. Діти: Віра, Марко, Ірина. Висока комерційна освіта. Членка Батьківського комітету при церкві св. Андрія та Союзу Українок ім. Олени Пчілки. В 1939 році вивезена з матір'ю Параскою, старшим 8-річним братом Юрком і старшою 2 і піврічною сестрою на Сибір, де прожила до 1946 року, а відтак переселили родину до Польщі.

ХІЦЯК ВІКТОР (СНІСІАК VICTOR). Нар. 25.7.1926 р. в с. Черче, Рогатин (Україна). Помер 21.10.1963 р. в лікарні Камден, НПВ. Греко-католик. До Австралії приїхав 19.7.1951 р. з Німеччини. Самітний. Робітник. Закінчив Торговельну школу в Рогатині. Член Укр. Громади. Після закінчення вишколу в дивізії «Галичина» був приділений до телефонного відділу, а опісля закінчив підстаршинську школу в Лявенбургу (Німеччина).

HIČIAK IRENA (дів. Томашевська) (HIČIAK IRENA). Греко-католичка. До Австралії приїхала 5.6.1962 р. Одружена. Сини — Віктор-Богдан і Андрій-Роман. Закінчила середню освіту у Вроцлаві (Польща). В 1940 р. разом з батьками вивезена на Сибір, де помер батько, а пізніше померла мати в Казахстані. Після війни, як польська громадянка, повернулася до Польщі.

HIČIAK OLEKSANDER (HIČIAK ALEXANDER). Нар. 12.3.1928 р. в Чорткові (Тернопіль). Греко-католик. До Австралії приїхав 1.11.1952 р. з Аргентини. Одружений. Дружина Ірена, сини — Віктор-Богдан і Андрій-Роман. Закінчив Державну Торговельну школу в Рогатині. Фах — Будівельний технік. в Австралії: 31.12.1965 закінчив курс при Департаменті Технічної Едукації в Гренвілі і працював як Building Foreman and Clerk. Член УГ, УКТК, Станиці І.УД.УНА в Сіднеї (15 років років голова і секретар). В дивізії «Галичина» закінчив підстаршинську школу в м. Красняни на Словаччині.

ХМІЛЬ Григорій, активний член укр. спільноти в Сіднеї, меценат ФУСА-КУА.

ХОДАНЬ Соня, кол. чл. укр. спільноти в Аделаїді.

ХОМ'ЯК Інокентій, інж., військовик, церк. діяч. Нар. 14.11.1889 на Ковельщині, помер 1.4.1990 у Мельборні. Закінчив Київський Політехн. Інститут. Служив в царській армії прапорщиком, воював в Армії УНР. До Австралії приїхав в 1949 і поселився в Мельборні, де був діячем УАПЦ.

ХОМ'ЯК Ірина (Вік.), кол. чл. Союзу Українок Австралії, добродій «ВД».

ХОМ'ЯК Петро (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ХОМ'ЯКЕВИЧ Катерина, нар. 24.10.1920 в с. Загір'я, Львівської обл. До Австралії приїхала 1949 р. з чоловіком. Поселились у Джілонгу (Вікторія), чл. сестрицтва ППБ, СУ ім. Л. Українки в Джілонгу. Померла 30.3.1998 р.

о. ХОРКАВИЙ ЗЕНОН (HORKAWYJ ZENON). Нар. 5.2.1936 у с. Раковець, Підгайці. Юнаком виїхав до Німеччини, приїхав до Австралії (Мельборн) 1949. В 1960 виїхав до Риму, де закінчив Малу Духовну Семінарію, а потім богословські студії в 1962-68 рр. Після повороту до Австралії в 1967 одержав св. Тайну Священства з рук Преосв. Кир Івана, ап. Екзарха. Спочатку був помічником у Мельборні (1968-71) і в Сіднеї (1971-77). Обслуговував округу Сіднею, особливо Воллонгонг, де й почав будову церкви св. Володимира. В 1977 р. став адміністратором, а потім парохом Джілонгу (Вікторія). Як іконописець, розмалював каплицю Сестер ЧСВВ у Сіднеї, а в Джілонгу церкву Покрова Матері Божої, побудувавши там і дзвіницю (єдину в Австралії). Як

Кустос Епархіяльного Музею в Мельборні часто робить виставки експонатів того Музею: стародруки, ікони, вишивки, різьба, писанки, кераміка тощо. Відзначений титулом митрофорного протоєрея з рук Преосв. Кир Івана Прашка 1992 р. Від травня 1995, з волі нового Епарха УКЦ в Австралії Кир Петра Стасюка ЧНІ, став його Генеральним Вікарієм і парохом Сіднею.

ХОТАР Ірина, учителька УШ в Лідкомбі.

ХРАПАЧ Таня, філантроп ФУСА-КУА, власниця крамниці жін. одягів, громадська діячка, бібліотекарка УГ у перших роках укр. поселення в Сіднеї, добродій «ВД».

ХРАПАЧ Лука і Варвара, меценати ФУСА-КУА, щедрі жертводавці на церковні цілі (УАПЦ).

ХРАПАЧ Галина, меценат ФУСА-КУА, як танцюристка виступала також за кордоном (в Іспанії).

ХРУЩЕВСЬКИЙ ЮРІЙ (CHRUSZCZEWSKY GEORGE). Нар. 3.3.1906 р. в с. Рипнів Львівської обл., Україна (син священника Евстахія і Стефанії), муж Анни Хрущевської й батько Мстислави Йоанни Чорній і Дарії Гнатович. Укр. католик. Помер 29.5.1991 р. в Аделаїді, похований на цвинтарі Centennial Park, Аделаїда. Середня освіта й Курс Лісництва (Львівська політехніка). По професії лісничий.

В 1940-42 роках був вивезений на заслання в село Скачок, Кірівська обл., Росія. Переїхав Узбекистан, Іран, Ірак і східню Африку. 15.2.1952 р. кораблем General Langfeet з Африки з родиною приїхав до Австралії. Спільно з дружиною був власником дому протягом 31 року. Був членом Укр. Громади, брав активну участь в церковному житті, любив товариство, гумор й гру в шахи.

ХРУЩЕВСЬКА АННА (CHRUSZCZEWSKA ANNA) (з дому Должанська, дружина Юрія Хрущевського). Нар. 28.12.1906 р. в селі Крехів, Івано-Франківська обл., Україна. Українка-католичка. В 1927 р. закінчила Учительський семінар у Стрию. По професії учителька початкової школи. В 1940-42 з родиною була вивезена на заслання в село Скачок, Кірівська обл., Росія. Переїхала Узбекистан, Іран, Ірак і східню Африку. 15.2.1950 року з Африки приїхала з родиною кораблем «Генерал Лонгфіт»

до Австралії. В Аделаїді протягом 30 років вчила в українській суб. школі. Написала книжку спогадів п. н. «Голосом Серця» (190 стор., ISBN 0 646 22431). Вдова, муж Юрій Хрущевський, дві доньки: Мстислава Йоанна (зам. Чорній) й Дарія (зам. Гнатович). Спільно з мужем Юрієм була власником дому. Член Укр. Громади, організаторка Церковного Сестрицтва при церкві Св. Покрови в Аделаїді. Брала активну участь в укр. громадському й церковному житті, пише короткі оповідання.

ХУДА Ганя, учителька УШ в Лідкомбі

ХУДОЛІЙ Григорій, активний член УГ ЗА.

Ц

ЦАБАНЮК ОНУФРІЙ. Приїхав до Австралії в 1948 р. Був основоположником Укр. танцювальної групи у Вікторії. Нагороджений Австралійським Губернатором Вікторії медалею за врятування життя людей. За Пластову діяльність нагороджений Орденом Св. Юрія в Золоті.

ЦАБАНЮК ІРИНА, магістер, учителька. Активна виховниця Пласту у Вікторії. Українська вчителька при державній школі у Вікторії. Член стейтового комітету Вікторії у справах української мови як матурального предмету.

ЦАБАНЮК ПЕТРУСЯ, адвокат Верховного Суду у Вікторії й Квінсленді. Отримала ступінь магістра Права. Активна членка Пласту. Учителька української мови при державній школі у Вікторії.

ЦАРИННИЙ Михайло, чл. Укр. Гольф-Клубу в Сіднеї.

ЦЕНКО Василь, чл. укр. спільноти у Вік., добродій «ВД».

ЦИБУЛЬКА Марія, фармацевт, чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

ЦИБУЛЬКА Михайло, чл. Управи УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

ЦИБУЛЬСЬКИЙ Василь, маляр, нар. 14.3.1904 в с. Гряково Карлівського пов. на Полтавщині, помер 6.11.1992 в Джілонгу. Закінчив Харк. Художній Інститут, навчався у Ленінградській Академії мистецтв. До Австралії приїхав у 1949, поселився в Мельборні. Виконав багато портретів, театр. декорацій, малював іконостаси тощо. Чл. і голова мельб. секції СУОМА.

ЦИГАНЕНКО Володимир і Людмила (П.А.) — меценати ФУСА-КУА, добродії «ВД», активні члени укр. спільноти в Аделаїді.

ЦИГИЛИК ТЕОДОР (СУНУЛҮК THEODORE) Нар. 1.4.1923 в с. Коропуж, Львівська обл., Україна, гр.-кат. До Австралії приїхав 18.2.1952 р. Одружений, 2 дітей (Андрій і Соня). Сер. освіта. У 1952 р. — член УМТ-ва, від 1954 — адміністратор. У 1953 — член СУМ, імпр. реф. У 1994 — член Т-ва Старших Громадян у Лідкомбі при Нар. Домі, від 1995 — голова Т-ва.

ЦИМБАЛІЙ Максим (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ЦИМБАЛІЙ Степан, учитель УШ в Лідкомбі, чл. Укр. Гольф-Клубу в Сіднеї.

ЦИМБАЛЮК СЕРГІЙ АНТОНОВИЧ (СУМБАЛУК SERHIJ). Нар. 17.10.1913 р. в м. Крем'янець (Україна). До Австралії (Сіднею) з дружиною приїхав в 1950 р. Помер 17.6.1994 р. Православний. Одружений. Дружина Олена (з дому Улянюк 1911 р. нар. в Крем'янці). Закінчив укр. гімназію в Крем'янці. У воєнних часах і після війни в Німеччині працював робітником та одночасно брав активну участь в українському громадському житті. В Австралії був членом Укр. Громади в Сефтоні та Сіднеї,

членом церковного хору Св.-Покровської парафії УАПЦ в Гомбуші, солістом хору «Боян»; був головою Укр. Громади Сіднею, культ.-осв. реф. Об'єднання Укр. Громад НПВ, а відтак був 8 років головою ОУГ. Прихильник і меценат КУА при Макворі університеті, кол. член Т-ва Волинян ім. Л. Українки і його Управи, член Параф. Ради Св.-Покровської парафії; один з організаторів, а відтак голова Міжпарафіяльного Комітету УАПЦ в Сіднеї для координації діяльності трьох парафій. Був членом ОУН і членом Теренового Керівництва (ОУН(м)) в Австралії. Як видатний член організованої спільноти, разом з дружиною був жертвний на укр. потреби і брав активну участь у багатогранному громадському, культурному й церковному житті в Австралії.

ЦИМБАЛЮК Петро, гром. діяч у Сіднеї, співробітник «ВД».

ЦИНДРА Микола (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ЦИРАН Й., добродій «ВД» в Перті.

ЦІПКО Сергій (Канада), науковець в ділянці історії й культури, гість-лектор КУА, меценат ФУСА-КУА.

ЦУНЬОВСЬКИЙ Іван, жертвний чл. укр. спільноти в Сіднеї, разом з дружиною Теодосією меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ЦУНЬОВСЬКА Теодосія, сусп.-гром. і культ.-мист діячка в Сіднеї, чл. Книголюбів, разом з чол. Іваном меценат ФУСА-КУА.

ЦЮПАК ПАВЛО (СІУПАК PAUL). Нар. 18.12.1910 в с. Мшанець, Теробовельський р-н, Тернопільська обл. Греко-католик. До Австралії приїхав 28.4.1949. Одружений, дружина Марія, діти: Віра Добротвір і Ярина Ляхович. Середня освіта. В Австралії від початку брав участь в організації церковного і громадського життя. Довголітній секретар укр. катол. Братства в Мельборні, кол. член Управи Укр. Громади Вікторії, член Дирекції кооп. «Поступ», член езекутиви Ради Українських Кооператив в

Австралії. Активний член Пласт-Приятю, допомагав при розбудові площі «С окіл» і Пластової Домівки. Дописував до преси про пластове, церковне і кооперативне життя у Вікторії. В Україні працював в кооперації і був членом Дирекції Повітового Союзу Укр. Кооператив у Теробовлі. Щедрий жертводавець на громадські і церковні цілі.

ЦЮПАК МАРІЯ (CIUPAK MARIA) (дівооче Благітка). Нар. 16.10.1910 в Теревовлі, Тернопільська обл., Україна. Греко-католичка. До Австралії приїхала у квітні 1949 р. Одружена з Павлом. Діти: Віра і Ярина. Внуки: Наталка, Христя, Андрій, Левко, Маркіян, Євген, Олександр. Правнуки: Софійка, Леся, Петрик. Освіта середня, учительський семінар. Учителювала в укр. суботніх школах (35 років до 1980). Почесний член Укр. Центр. Шк.

Ради, почесний член Союзу Українок, член пласт. куреня «Ті, що греблі рвуть». Пластова виховниця, нагороджена Грамотою Почесного членства Станиці Вікторії та орденом св. Юрія в сріблі. Активна в церковних та громадських організаціях.

ЦЮРАК Микола, гром. діяч, нар. 30.4.1920 в Сокерчині, Городенського пов., закінчив правничі студії в УВУ. До Австралії приїхав 1949, поселився в Аделаїді. В 1963 р. отримав диплом бібліотекара і працю в Держ. бобліотеці ПА. Був головою УГПА, СУОА, власником друкарні і в-ва «Книга». Помер 22.12.1997.

ЦЮРАК Люба, діячка Союзу Українок у Півд. Австралії, кол. чл. Кр. Управи СУА.

ЦЯПАЛО Михайло, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

ЦЯЦЬКА Олександра, активна у Відділі Союзу Українок ім. О. Басараб у Лідкомбі.

ЦЬОРУХ Роман, добродій «ВД» в Сіднеї.

Ч

ЧАБАН Василь (НПВ), щедрий жертводавець на укр. нац. потреби, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ЧАБАН МИКОЛА (CHABAN MYKOLA). Нар. 5 березня 1958 у Дніпропетровську. Після закінчення 1980 року Дніпропетровського університету працює як журналіст спершу у Дніпродзержинську, а потім — Дніпропетровську. З 1994 року співробітник «Вільної Думки». Член Спілки письменників України. Автор книжок «Вічний хрест на грудях землі» (1993), «Січеслав у серці» (1994), «Сучасники про Яворницького» (1995). Упорядкував вибране професора

Петра Єфремова «Молитва Богу невідомому» (1993), вибране поета Михайла Пронченка «Кобза» (разом з сином поета Анатолієм Пронченком, 1995), упорядкував і написав передмову до книжки професора Павла Козаря «Лоцмани Дніпрових порогів» (1996). Нагороджений Почесним дипломом імени Дмитра Яворницького (1994) за книжку «Січеслав у серці», лавреат премії Антона Хорошуна (1993), один з лавреатів Акції спілки краєзнавців, делегат Другого з'їзду Спілки письменників України (1996). За дотацією Канадського інституту українських студій — Фонд ім. Петра Яцика — у 1995 р. опрацював україніку в архівах і бібліотеках Варшави. Писав про творчість українських письменників Австралії — Дмитра Нитченка, Василя Сокола.

ЧАВС Роман, діяч УКЦ в Брізбені.

ЧАВИНСЬКА ОЛЕКСАНДРА (дівооче Новошицька) (CHAWYNSKI OLEKSANDRA). Нар. 24.2.1947 в Німеччині. До Австралії приїхала з батьками Сергієм і Ольгою Новошицькими кораблем Ms. Skaugum 28.3.50. Одружена з Євгеном Чавинським (нар. 8.9.1945 в Австрії). Троє дітей: Григорій (нар. 17.2.74), Андрій (нар. 18.11.76) та дочка Ангелина (нар. 10.6.76; Одружена). Зять John Slack (нар. 24.3.60 в Англії). Ангелина і Джон працюють окулістами в Мельборні.

ЧАЙКА Іван, жертвний член укр. спільноти в Сіднеї, чл. Управи УГ в Сефтоні, добродій ФУСА-КУА та «ВД».

ЧАЙКА С., чл. Управи Союзу Українок в Сефтоні.

ЧАЙКІВСЬКИЙ М., чл. Імпрез. Ком. РШ Кабраматта-Ферфілд.

ЧАЙКІВСЬКА Анна, чл. Управи СУ ім. Н. Кобринської в Кабраматті.

ЧАПЛІНСЬКИЙ Володимир (НПВ), жертвний чл. укр. спільноти, меценат ФУСА-КУА, разом з дружиною добродій «ВД».

ЧАПЛІНСЬКИЙ Ярослав, гром.-пластовий діяч у Сіднеї, основоположник гром. хору «Боян». Помер 20.1.1980.

ЧВЕРЕНЧУК Василь і Марко — активні члени УГ ЗА.

ЧЕКАЛЮК Володимир, педагог, нар. 20.6.1912 у с. Любинці Стрийського пов. До Австралії приїхав 1950, поселився в Сіднеї, де в універс. Макворі здобув ст. магістра гуман. наук. Був викладачем клясичних і модерних мов. Опрацював «Короткий етимол. словник укр. мови». Був чл. Акад. Ради, директором і добродієм ФУСА-КУА та «ВД». Помер у Сіднеї 1998.

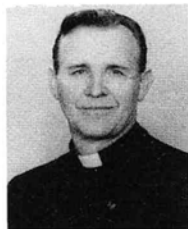
ЧЕКАЛЮК Богдан, член укр. спільноти в Сіднеї, добродій ФУСА-КУА.

ЧЕКАЛЮК Євген, учитель УШ в Лідкомбі і Кабраматті.

ЧЕМНА Анна (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ЧЕМНИЙ Володимир, гром. діяч у Сіднеї (гол. УГ Ст. Меріс), меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ЧЕПІЛЬ Андрій (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

о. ЧЕРВАНІВ ВАСИЛЬ (REV. CHERWANIW WASYL). Нар. 20.11.1924 в заможній родині псаломщика Явтуха та Пелагії Черванівих в м. Синельніково на Запоріжжі. Православний. Священик-протопресвітер УАПЦ. Церковний та громадський діяч. Одружений. Дружина пані-матка Поліна. Діти: доньки Валентина, Зіна, син Василь. Середня освіта. Пережив страхоття голоду 1932-33 років, під час якого померла мати. В 1943 вивезений в Німеччину на примусову працю. Ще з дитинства, дякуючи родинно-релігійному оточенню, виявляє нахил до духовного покликання і після закінчення війни починає духовну освіту в Ганновері (Німеччина) та співає в церковному хорі. 17.4.1950 року разом з родиною приїжджає до Австралії. Відпрацювавши 2-річний контракт у Вотерборді, оселяється в районі Ферфілду. Тут являється одним з ініціаторів-засновників Української Громади та Української суботньої школи в Смітфілді, де учителює більше року. Вступає до громадського хору «Сурма» та церковного хору Святопокровської церкви УАПЦ. Одночасно продовжує заочно свою духовну освіту. Бере додаткові лекції в отців-теологів Василя Коломийця-Майданського та Анатолія Стришинського. В 1955 р. успішно здає дияконські іспити при Консисторській Комісії і був висвячений єпископом Донатом в диякони. В 1956 р. Архієпископ Сильвестр висвячує його в сан священика і призначає обслуговувати Святоюр'ївську парафію в Ньюкастелі. Незабаром отця Василя Архієпископ Сильвестр зачисляє до притчу (2-гим священиком) до Свято-афанасійської парафії в Гренвілі та одночасно й настоятелем Свято-миколаївської парафії в Канберрі. В серпні 1959 року його призначено настоятелем Свято-Преображенської парафії в Блектавні, залишаючи його надалі настоятелем у Канберрі. В 1992 році Архієпископ Антоній призначає отця Василя настоятелем Свято-

Покровської парафії Стратфілд-Вест, одночасно залишаючи настоятелем Св.-Преображенської парафії. Наприкінці 45 років священства йому випало бути без перерви настоятелем і духовним пастиром двох парафій. Крім священства о. Василь викладає релігію (Закон Божий) в укр. суб. школах. Засновник укр. суб. школи в Блектавні. Щедрий жертводавець на церковні та громадські потреби в Австралії та Україні. Меценат ФУСА-КУА. Один з австралійських делегатів на інтронізацію Святішого Патріярха Мстислава Першого в Києві. Довголітній Капелян УВК. Оцінюючи його велику та жертвну працю, Провід УАПЦ нагородив отця Василя вищими нагородами духовенства митрою (1975) та Золотим Хрестом з оздобами.

ЧЕРВАНІВ ПОЛІНА ГРИГОРІВНА (CHERWANIW POLINA) (дів. Безрукава). Нар. 3.11.1927 р. в с. Попасне, Дніпропетровська обл. Православна. Парафіянка Св. Преображенської церкви УАПЦ. До Австралії приїхала 17.4.1950. Одружена з священником Василем. Діти: Валентина (померла в 1950), Зінаїда, Василь. Освіта: 7 клас. Ввесь час належала до Сестрицтва (тепер старша сестриця в Св. Преображенській парафії в Блектавні). Жертвна на церковні та громадські потреби.

бл. п. Валентина Черванів

Софія і Василь (мол.) Черванів

ЧЕРКАСОВА З., членка СУ ЗА, диригентка хору УАПЦ в Перті.

ЧЕРКАСЬКИЙ ОЛЕКСІЙ (CZERKASKYJ ALEKSY). Нар. 29.10.1916 в с. Піддубці, Луцького пов. Волинської обл. Син Черкаського Йосипа Сильвестровича й Дарії з дому Климок. Одружений з Галиною Стефанів. Православний. До Австралії прибув з дружиною, синами Богданом (4 р.) і Яремою (2 р.) та тіткою дружини Оленою Тимченко з Австрії до Мельборну. Дочки Марія, Лідія і Арета (Ріта) та внуки Ляра (Ляриса), Аніта, Антон, Наомі, Каріна, Матвій, Джорджіна.

Після місячного перебування в таборі Бонегілля 2-річний контракт відбував робітником при армії, пізніше на залізниці в Сеймурі (Вік.). Трагічний випадок: 28.10.1949 діти Богдан і Ярема втопилися у річці Голбурн, поховані на кладовищі в Сеймурі. Освіта: середні і вищі агрономічні студії (дипл. інж.-агроном) завершив у Варшаві 1939 року (W.S.G.W.-S.G.G.W.).

Брав активну участь в гром.-освітньому і церковному житті та щедрий жертводавець на національні цілі. Наділений різними грамотами, меценат ФУСА-КУА. При співпраці Павла і Марії Цюпак — основоположник і перший голова філії УГВікторії в Сеймурі (16.4.1950 — 1959), де була організована укр. школа, був влаштований перший укр. концерт з допомогою мист. одиниць Мельборну на будову місцевої лікарні, перша демонстрація з участю українців з нагоди коронації королеви Єлисавети II (укр. група в нац. строях отримала першу нагороду).

Переселившись з Сеймуру до Шеппартону (200 км. від Мельборну), продовжував працю на нац.-освітньому та церковному полі, включився у місцеві культ.-добродійні організації: Music Advance Society, Senior Citizens

Welfare Committee, Good Neighbour та Ethnic Council тощо, де часто виконував обов'язки голови або скарбника, поширюючи інформації про Україну й українців, виступав з доповідями у клубах Rotary, Lions, Apex, Golf, RSL, Kiwani та ін. 1964 року його заходами Українська Юна Танцювальна Група з Мельборну брала участь у фестивалі пісні й музики шеппартонських середніх шкіл, а в 1965 р. хор «Чайка» з У.Ю.Т.Г. виступав під час офіційного відкриття новоспорудженої міської ратуші. Незважаючи на віддалі (200 км.), був довголітнім секретарем Параф. Ради св. Покрови в Ессендоні та Консисторії УАПЦ-УПЦА, головою Ювіл. Комітету УПЦА для відзначення 1000-ліття Християнства України. Двічі відвідував Україну (1989 і 1992).

Професійно-наукова діяльність: в липні 1939 — агроном-інспектор «Охорони Рослин» у Львові. В початках сов. влади — учитель, а відтак директор Сіль.-Госп. Школи в с. Тростянець. Як син заможного селянина був змушений часто міняти місце праці. В м. Горохові був ляборантом Контр.-Насінневої Лябораторії.

З приходом німців у червні 1941 був керівником Повіт. Земельної Палати. Ліквідував проти волі німців радгоспи й колгоспи Горохівщини, повернувши майно господарям-селянам, а в кінці липня був покликаний до Луцька для організації Обласної Земельної Палати, яку німці негайно закрили. У новоствореній німцями Конторі Насінництва Волині-Поділля працював головним агрономом до часу залишення Волині 1944 р. Мандруючи на захід, доривочно працював у своїй професії в Польщі, Словаччині, Чехії та Австрії, де проводив фермерські курси підготовки укр. емігрантів на поселення в заокеанські країни.

В Австралії після визнання диплому «ферст дегрі» Мельб. університетом (B.Sc.Agr.) 1957 р. почав працю в Науково-Досл. Інституті Садівництва — Татура (Вік.) до часу відходу на емеритурі 29.10.1981. В Інституті завідував двома суміжними відділами: Fruit Technology — Технологія Фруктів та Plant Breeding — Селекція Плодових Дерев, низка його проєктів були дуже успішні. Дослідження причини рожевого забарвлення у консервованих грушках (Pink discolouration in canned Williams' Bon Chretien Pears) високо оцінили фабрики переробки фруктів. Проєкт виведення високоплідних, високої якості консервних сортів персика, де з-поміж 25 тисяч гібридних сіянців уже намічено 12 найкращих, які дозрівають послідовно від січня до квітня — їх одобрено для комерційного насадження, для відміни існуючих сортів. Наіменовано їх: ТАТУРА (Т) — Т203, Т204... Т 238.

Як науковець-дослідник брав участь як делегат чи доповідач у стейтових, всеавстралійських та міжнародних конгресах садівництва чи фрукт. технології. У 1974 р. був запрошений на 19-й міжнар. конгрес садівництва у Варшаві з доповіддю у секції Quality of Fresh and Processed Fruit. У 1978 р. для консультації відвідав кілька університетів і дослідних інститутів у США (3) і Канаді (4). Його дослідні праці були опубліковані у фахових журналах США й Австралії та у звітах конференцій.

Член: Australian Institute of Agriculture Science та Australian Institute of Food, Science and Technology.

В липні 1990 р. його старанням було відкрито в громадському радіо (округа Шеппартону) Goulburn Valley Community Radio 3 ONE FM 98,5 одну годину тижнево для україномовних передач. Він же і директор програми та диктор. Меценат-Спонсор ЕДУА.

ЧЕРКАСЬКА ГАЛИНА (CZERKASKYJ HALINA). Нар. 30.6.1925 р. в с. Тростянець, Луцький р-н, Волинська обл. Дочка полковника УНР Стафаніва Афонія і Ніни з дому Кідалінська. Православна. Парафіянка св. Покрови УАПЦ в Ессендоні (Мельборн). Дружина Черкаського Олексія. До Австралії приїхала з родиною 28.4.1949 р. Освіта середня (гімназія в Луцьку та спеціальний курс лікарських рослин при Київському університеті 1943 р.). Діти: (сл. п. Богдан і Ярема), Марія, Лідія, Арета. Внуки: Ляра, Анета, Антон, Наомі, Каріна, Матвій, Джорджіна. В час німецької окупації Волині

працювала секретаркою-перекладачем німецької мови та інструктором по заготівлі лікарських рослин в Централі Закупу і Збуту в Україні — Волинська Головна Філія в Луцьку, а пізніше, в час еміграції, працювала в бухгалтерії Союзу Кооператив у Перемишлі (Галичина). В Австралії, спец. вишкіл Certificate of Psychiatric Nursing, була zatrudнена в психіатричних лікарнях Мельборну та Шеппартону (Вік.). Член УГВ, Укр. Клубу Старших громадян, Music Advance Society. C.W.A. Good Neighbour Council, Ethnic Council та Goulburn Valley Hospital Auxiliary Committee.

ЧЕРКАСЬКА МАРІЯ (CZERKASKYJ MARIA). Нар. 10.9.1951 р. в Сеймурі (Seymour), стеит Вікторія, Австралія. Дочка Галини і Олексія Черкаських. Православна. Парафіянка св. Покрови УАПЦ в Ессендоні (Мельборн). Одружена, муж: George W. Brown-Shepherd (orchadist, Agr. Engineering). Освіта: «Гай Скул» та рік професійного курсу; спец. курс комп'ютера. Працювала в банку, кооперативі та канц. Районного Управління. Пластунка. Любителка спорту. Діти: Аніта (нар. 16.2.1977 р., BA-Photography RMIT

Melb. Uni), Джордіна (н. 3.4.1986, уч. середньої школи).

ЧЕРКАСЬКА ЛІДІЯ (CZERKASKYJ LIDIA). Нар. 25.7.1953 р. в м. Сеймур (Seymour) стеит Вікторія, Австралія. Дочка Галини і Олексія Черкаських. Православна. Парафіянка св. Покрови УАПЦ в Ессендоні (Мельборн). Одружена, муж: Graeme Neil Dunn (Master of Education, Assoc. Dean International Operations, La Trobe Uni). Вища освіта: BA-Primary, La Trobe Uni та курс індонезійської мови: проходила учит. практику в Індонезії. Діти: Ляря (Ляриса) нар. 18.3.1976 р. в м. Бендіго, стеит Вікторія, вища освіта;

Наомі, нар. 4.6.1976 р. в м. Бендіго, Вік., студентка; Матвій (Метью), нар. 9.1.1982 в Бендіго, Вік., студент. Пластунка, любителка спорту, учителює в нар. школах в Бендіго.

ЧЕРКАСЬКА АРЕТА (CHERKASKYJ ARETA). Нар. 23.2.1955 р. в Сеймурі (Seymour), стеит Вікторія. Дочка Галини і Олексія Черкаських. Православна. Парафіянка св. Покрови УАПЦ в Ессендоні (Мельборн). Одружена з Миколою Яременком. Вища освіта (Diploma of Education Primary, Melb. Uni). Пластунка, любителка спорту, учителює в нар. школах Мельборну. Діти: Антон, нар. 1.6.1977 (вища освіта), Каріна, нар. 12.2.1980 р. Пластунка, студентка Мельб. університету.

ЧЕРНЕЦЬКИЙ ІВАН (CERNECKY IVAN). Нар. 14.6.1921 в с. Скала Подільська (над Збручем), Тернопільська обл. До Австралії приїхав 21.2.1950. Вдівець, жінка Ніна Бутакова померла 12.4.1965 р. Освіта: гімназія «Рідна Школа» в Чорткові, лицей в Тернополі, унів. ім. І. Франка (філолог. факультет) у Львові, У.Т.Г.І. в Подєбрадах, універс. студії: антропологія, психологія, історія та економія (закінчені в Мельборні). В австрал. житті Manager в різних відділах

індустрії Департаменту Оборони Австралії. Постійний передплатник «ВД», член Укр. Громади Вікторії, відзначений грамотою мецената за сприяння укр. науки в Австралії. Учасник Похідних Груп ОУН, кілька років в'язень німецьких лагерів, кінець війни застає в Чехії, а в 1949 р. дістається до англ. зони Німеччини і в Ганновері закінчує курс учителів англ. мови. По приїзді до Австралії включається в антикомуніст. профспілковий рух, від 1952 р. займає в ньому різні керівні позиції і бере участь в чисельних конференціях та конгресах А.С.Т.Ю. В 1959 р. переходить на постійну працю в державній адміністрації Австралії. Меценат-спонсор ЕДУА та «ВД».

ЧЕРТОК Іван, чл. управи УГАСТ, гол.Св-Миколаївської пар. УАПЦ в Канберрі.

ЧИГРИН МИХАЙЛО (CZYHRYN MYCHAJLO). Гром.-пол. діяч, журналіст, лікар-стоматолог. Нар. 28.10.1915 в м. Мценськ, Орловської губернії, в 1918 р. з батьками поселився в с. Жидичин на Волині. В 1933 р. був ув'язнений польським урядом за культ.-осв. діяльність та приналежність до ОУН. Потім виїхав до Югославії, вступив на Богословський факультет Београдського унів., потім перейшов на медичний факультет унів. в Загребі. По зак. 2-ої св. війни опинився в Віллаху, Австрія, де працював зубним лікарем, активний у створенні Укр. Червоного Хреста. Був одр. з Іриною Смик, мали доньку Роксолану. До Австралії приїхав в червні 1949 р., діяльний в багатьох гром., політ. і церк. організаціях, ред. співробітник «ВД», журналів «Наш Голос» та «Праця і Життя», секр. управи СУОА, гол. і чл. управи кооп. «Дніпро», чл. Кр. Пласт. Старшини, муж довір'я парафії Св. Покрови УАПЦ, упорядник «Альманаха 40-ліття УАПЦ в Австралії», чл. Консисторії УАПЦ, очолював епарх. ювіл. комітет 1000-ліття хрищення України. Засновник і голова тов. «Волинян» в Сіднеї, довголітній провідник ОУН(м) в Австралії. Автор книги спогадів «Шляхами долі». В 1975 вдруге одружується з співачкою Марійкою Галабурдою. Пише книжку про своє життя в Австралії.

ЧИЖ Стефан, член Управи УГ Тасманії.

ЧИРКА-ПЕРЕКОВИЧ Марійка, учителька УШ в Лідкомбі.

ЧОКУЛА-ГРАБОВСЬКА Оля, учителька, нар 1955 в Сіднеї, закінчила Курс Укр-ва і Пед. школу, бакалавр «Артс» і Едук. дипл. Належала до Пласту, співала в «Юному Бояні», була вчителькою укр. школи, диктором укр. радіопрограм.

ЧОКУЛА Іван і Федора (НПВ), фундатори ФУСА-КУА.

ЧОКУЛА Петро, адвокат, книговод, нар. 1954 в Сіднеї, де закінчив укр. школу і належав до Пласту. В 1977 закінчив правн. студії в Сідн. унів. Член-основопол. ансамблю ім. Гната Хоткевича в Сіднеї, виробляв бандури. Меценат ФУСА-КУА.

ЧОМІН СТЕФАНІЯ (по-батькові дівоче прізвище) (CHOMYN STEFANIA). Нар. 28.1.1923 в Лесеніцах (Польща-Україна). Під час 2-ї Світ. війни з групою укр. дівчат працювала на фермі в Німеччині. Від 1946 року втратила контакт з родиною в Україні. Католичка укр. обряду. До Австралії приїхала одружена в листопаді 1949 (муж помер 1966). Діти: Ігор (помер), Ірина (49 років), Ольга (померла), Марія (42 р.) і Ярослав (35 р.). Домашня господарка. Початкова нар. школа. Відвідує Богослуження,

до дітей часто говорить по-українськи, посилає їх до укр. школи. Виробляла вінки для дівчат та шапки для хлопців на укр. імпрези. Має 12 внуків.

ЧОР Віктор, гром.-пол. діяч. Нар. 1.12.1919 в Ростові-на-Дону, Росія. Помер у Сіднеї 25.4.1975. Студіював хемію в Гановері. До Австралії прибув 1949 р., був головою СУМ, АБН, ЛВУ, керівний чл. ОУН С. Бандери в Австралії.

ЧОР Ірина, діячка Відділу СУ ім. О. Басараб в Лідкомбі, основоположник СУМу в Сіднеї.

ЧОРНИЙ Олександр, активний чл. УГ Кабраматта-Ферфілд.

ЧОРНИЙ Станислав (П.А.), фундатор ФУСА-КУА.

ЧОРНИЙ Юрій (П.А.), посмертний меценат «Вільної Думки».

ЧОРНИЙ КОСМИН (CHORNEY KOSMYN). Нар. 2.6.1920 р. в с. Бобулинці, Бучацький район, Україна. Укр. католик. Студював ветеринарію на УТГІ в Мюнхені і ботаніку в Аделаїдському університеті. До Австралії (Сіднею) приїхав 20.3.1949 року кораблем «Omar Bredley». Мешкає в Аделаїді від 11.4.1949 року. По закінченні 6-місячного залізничного курсу працював при залізничному транспорті до 1965 року, а відтак в Стейтовім Гербарію (State Herbarium) у системі рослин. На спілку з Джоном Керик

зробили ревізію рослини роду Мелалюка Південної Австралії. Праця поміщена у ботанічному журналі 29.7.1979 року (ISBN 0 7243 4648 1). В 1986 р. вийшло 4 томи книжок — «Флора Півд. Австралії». В першому томі поміщені дві його статті про сім'ї Подорожникові і Гвоздиківі (ISBN 0 7243 46481). В 1998 році видав свою книжку — «Спогади Спільних Думок» на 200 сторінок (ISBN 0-646-34775-6). З 1938 року член ОУН. На спілку з дружиною є власником двох домів. Член Української Громади від 1949 року (кілька разів член управи), дописував до української преси. Колекціонер поштових значків, книжок, клясичної музики, любитель мистецтва й плекання квітів. Пожертвував \$500 на НТШ. Одружений, дружина Мстислава, син Святослав і дві доньки — Марія Г. і Люба В.Н. В Аделаїді перший голова Комітету по визнанні української мови до матури.

ЧОРНИЙ МСТИСЛАВА ЙОАННА (CHORNEY MSTYSLAVA JOANNA). Педагог, мисткиня-малярка (з дому Хрущевська, донька Юрія й Анни). Нар. 27.4.1933 р. в м. Копичинці, Тернопільська обл., Україна. Укр. катол. віровизнання. В роках 1940-42 — була на засланні в с. Скачок, Кірівської обл., Росія. Від 1942 до 1950 переїхала до Узбекистану, Іран, Ірак, Пакистан й східню Африку. 15.2.1950 р. з Африки приїхала до Фрімантле (Зах. Австралія) кораблем «General Langfeet». Середню освіту закінчила в Танзанії (східня

Африка), а вищу освіту (диплом учителя мистецтва) — в Аделаїді 1962. Вчила в держ. середній школі. Від 1969 р. викладала мистецтво в «North Adelaide School of Art», викладала дизайн й малярство до виходу на емеритуру. Про її праці як професійної малярки та численні мистецькі виставки буде окрема стаття. Одружена, муж Космин Чорній, діти — Святослав, Марія і Люба. Пожертвувала \$1000 на Чорнобиль.

ЧОРНИЙ СВЯТОСЛАВ МИХАІЛ (CHORNEY SVIATOSLAV MICHAEL). Мистець-Дизайнер. нар. 10.2.1954 р. в Аделаїді (Півд. Австралія). Син Космина і Мстислави Й. Чорній. Укр. католик. Середня освіта: катол. коледж «Christian Brothers». Належав до кадетів. Вища освіта: диплом Красного мистецтва (1976 р., Аделаїда), мав дві індивідуальні виставки своїх малярських праць. Закінчив українську суботню школу. Вчився музики до матурального рівня, вчився і танцював у клясичному балеті. Належав до

Пласту. В 1983 р. намалював картину у візантійському стилі «Хрищення України» (розміром — 2.34 X 1.75 метра), яку скомпонував з нагоди 1000-річчя хрищення України. Картина зберігається у домі родини Чорній. В 1987 р. намалював запрестільний образ «Поклін царю Христу Богу» для укр. катол. церкви у Воллонгонзі (НПВ). Протягом 15 років працював як сценарист у 20 різних фільмах. Як «Marine Designer» проєктував і будував річкові судна (до 300 тонн), за які був трічі нагороджений «Australia Award» за найкращі дизайни. В 1995 р. відкрив власне підприємство «Chorney Studio», виробляє скульптурні й керамічні вироби археологічного ефекту до городів. Фірма є активною по цілій Австралії, а також експортом до Америки. В 1997 р. брав участь із своїми експонатами у телевізійній програмі «Burkes Back Yard». Гасла в публікаціях: в Енциклопедії Артистів Австралії і Н. З. (1983), Енциклопедії Укр-ва (1984, стор. 3767), в книжці «Multicultural Artist Directory». «Мистецтво України» — Біографічний довідник, Київ 1997 р., стор. 636.

Власник дому й підприємства «Chorney Studios». Любитель риболовства та музики. Одружений, дружина Анет, донька Таїсса Й., син Стефан.

ЧОРНІЙ АНЕТ (CHORNEY ANNETTE), дружина Святослава М. Чорній. Нар. 3.12.1962 в Аделаїді (Півд. Австралія) з дому Dempsy, донька Біла і Силвії Dempsy, ірландсько-еспанського походження, англіканського віровизнання. Середня освіта: Wolferd Girls Grammar College в Аделаїді. Вища освіта: студіювала біологію у Flinders Uni. Від 1995 р. працює як адміністраторка кераміки в родинному бізнесі «Chorney Studios». Любителка кераміки, шиття й городництва. Одружена; муж Святослав М. Чорній; діти Таїса і Стефан.

ЧОРНІЙ ТАЙССА ЙОАННА (CHORNEY TAISSA JOANNA). Нар. 10.12.1990 р. в Murrey Bridge (Півд. Австралія). Укр. католичка. Любить читати й малювати, вчиться гімнастики.

ЧОРНІЙ СТЕФАН (CHORNEY STEFAN). Народжений 16.8.1992 р. в Murrey Bridge (Півд. Австралія). Укр.-католицького віровизнання. Любить звірят.

ЧОРНІЙ МАРІЯ ГАЛИНА ТЕОДОРА (CHORNEY MARIA HALYNA TEODORA). Психолог, BA Hons, Dip. Ed., Grad. Dip. Psych. Pr. Master. Нар. 19.9.1957 в Аделаїді, Південна Австралія. Донька Космина й Мстислави Й. Чорній, мешкає в Аделаїді. Укр. католичка. Освіта: католицький коледж «Saint Aloysius» в Аделаїді та Університет Аделаїди. Тези Гонорс у Психології: «The Relationship of Bilingualism and Creativity» (видрукована в книжці «Mitteilungen», №17 річник УВУ); «Мастер» з психології:

«Stress and the professional Woman». Закінчила українську суботню школу, танцювала в класичному балеті й вивчала музику на фортепіані. Від 1980 до 91 року працювала як педагог середньої освіти у дівочому католицькому коледжі «Our Ladies of Sacred Heart» в Аделаїді й у «Geelong Grammar» (Вікторія). Від 1993 року працює як клінічний психолог в державному шпиталі «Lover Mcqueen Hospital», має одноденну приватну практику. У квітні 1998 року — відповідальна за організацію й доповіді міжнародньої конференції для психологів: «Southern Crossing — The Sacred in Diversity». Належала до Пласту, співала в церковному і громадському хорі «Гомін». Пише поезії, любиться театром, вишиває, малює.

ЧОРНІЙ ЛЮБА ВИРА НАДІЯ (CHORNEY LUBA VIRI NADIA). Графік-Дизайнер. Нар. 25.1.1968 р. в Аделаїді (Півд. Австралія). Донька Космина і Мстислави Й. Чорній. Укр. Католичка. Середня освіта: в католицькому коледжі «Saint Aloysius» в Аделаїді. Вища освіта: диплом Графік-Дизайн — University of South Australia. Закінчила українську суботню школу, вчилася музики на піаніні. В 1993 році мала індивідуальну виставку своїх графічних комп'ютерських праць — «Digital Visions» в галерії «Union

Gallery» — «Flinders University». З нагоди Фестивалю в Аделаїді в березні 1998 року брала участь у родинній мистецькій виставці (з мамою і братом) із серією своїх картин — «Капля в Морі». Належала до Пласту. Малює, вишиває, займається спортом — теніс і плавання. Від 14.2.1994 року працює по своїй професії у фірмі «Wavelength» у Сіднеї.

ЧОРНОБИЦЬКА О. (Аделаїда), кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії, співробітник «ВД».

ЧОРНОБРИВЕЦЬ Олена (Далека), поетеса, перекладач, вчителька. Нар. 21.3.1889 в с. Миронівка на Катеринославщині, померла 19.3.1983 в Аделаїді. До Австралії прибула в 1950, свої твори друкувала в укр. журналах та альманахах США, Німеччини, Аргентини й Австралії. Співпрацювала з Р.Г.Моррісоном у перекладі укр. поезії англ. мовою. Авторка поезії для дітей.

ЧУБАТА Галина (Соловій), дипл. вчителька муз., диригент. Нар. 3.10.1941 в Німеччині, до Австралії прибула з батьками 1952. Поселилася в Тасманії, відтак в Аделаїді. Працювала вчителькою музики та диригентом дит. хору СУМ і хору СУ ПА «Ластівка».

ЧУБАТА Оріся, кол. чл. укр. спільноти в Аделаїді.

ЧУБАТИЙ Олександр, маляр, виховник молоді, гром.-пол. діяч Закінчив гуман.-мист. студії в Сідн. унів. В 1970-80-роках жив у Сіднеї, був гол. Оку СУМу, редагував сумівську сторінку «ВД». Відтак переїхав до Аделаїди, де й помер на початку 90-х років.

ЧУМАК Люба, добродійка в Аделаїді.

ЧУЧМАН ІЛЛІЯ (CZUCZMZN ILIA). Нар. 2.7.1925 в м. Топорів, Львівська обл., Україна. Син Марії і Василя Чучман. Укр. греко-католик. До Австралії приїхав з Німеччини в 1949. Дворічний контракт робітника відбував у Мельборні, а поселився в м. Шеппартоні (Вік.). За фахом кравець. Одружений з Евдокією. Постійно працював вартовим (warder) в державній лікарні Моогоорпа Hospital, Моогоорпа, Віс. У вільний час працював у своїй кравецькій майстерні. Активний, жертковий національний

патріот на громадській і церковній нивах. Кол. танцюрист у танц. групі під кер. Я. Булки. Член УГВ. За громадську діяльність та фінансову жертковність нагороджений грамотами: Фундатора УГВ та Добродія ФУСА-КУА.

ЧУЧМАН ЕВДОКІЯ (дів. Букова) (CZUCZMAN EVDOKIA). Нар. 22.8.1925 в с. Красний Яр, район Кіровоград. Дочка Калини і Михайла Букових. Православна. До Австралії приїхала з Польщі в 1965. Одружена з Іллею Чучманом. Діти: син Броніслав, донька Ева; внуки Елісон, Санді, Аббі. За фахом кравчиня. Працювала кравчиною в держ. лікарні Моогоорпа Hospital біля м. Шеппартон, Вікторія.

ЧУЧМАН Іван (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

Ш

ШАНДРА Іван, підприємець, добродій «ВД» в Сіднеї.

ШАНКІВСЬКИЙ, чл. Управи Комбатантів (ЗА).

ШАТКІВСЬКИЙ Микола, громадський діяч, б. голова УГ НПВ, фундатор «ВД».

ШАФРАНСЬКИЙ Станіслав (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ШАФРОН Володимир, член Управи УГ АСТ.

ШАРАВАРА МИХАЙЛО (SHARAWARA MICHAEL). Нар. 21.11.1924 р. в с. Козина, Гусятинський р-н, Тернопільської обл., Україна. Укр. греко-католик. До Австралії приїхав в 1949 р. кораблем «Мозафарі». Одружений з Надею Козир. Діти: Валентина, Володимир, Роман. Середня освіта, будівничий. 4 роки касир УГ в Джілонгу, 1 рік голова СУМу ім. С. Бандери, 1 рік голова Укр. Суб. Школи ім. І. Франка в Белл-Парку. Проєктував та безплатно працював у Джілонгу (даючи гарантії в банках) при

будовах Нар. Дому, Дому Сумівця, УКЦеркви, дзвіниці та Пам'ятника 1000-ліття хрищення України.

ШАРАВАРА НАДЯ (дів. Козир) (SHARAWARA NADIA). Нар. 17.11.1925 р. в с. Олифирево, П'ятихоцький р-н, Дніпропетровська обл., укр. греко-католичка. До Австралії приїхала в 1949 році кораблем «Мозафарі». Одружена. Діти: Валентина, Володимир, Роман. Середня пром.-комерційна освіта. Член УГ в Джілонгу, довголітня учителька укр. школи ім. І. Франка в Белл-Парку, виховниця О-ку СУМ ім. С. Бандери в Джілонгу. В Німеччині — 3 роки учителька укр. мови для неписьменних.

ШАЦЬКИЙ О., активний член УГ ЗА.

ШВАЙЧАК Антін і Г. — активні члени УКЦ в Брізбені.

ШВЕДЧЕНКО Євген, гром.-політ. діяч в Аделаїді (співосновник ДОБРУС).

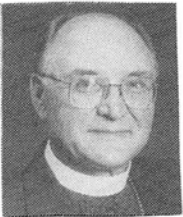
ШВЕЦЬ Дмитро, чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

ШВЕЦЬ Гаврило, добродій «ВД» в Аделаїді.

ШВЕЦЬ С. і Л., добродії «ВД» у Вік.

ШЕВАГА ВАСИЛЬ (Wasył SHEWANA). Нар. 2.5. 1924 р. в с. Гарасимов, Івано-Франківської обл., Україна. До Австралії приїхав 15.1.1949 р., замешкав у Сіднеї. Одружений; дружина Михаїла; діти: Сузанна, Катерина і Ганя. Закінчив народню школу, 6 років студював Святе Письмо. Пенсіонер. Член Укр. Громади Півд. Австралії і клубу Старших Громадян. Двічі відвідував Україну, жертвуючи на відновлення церкви у родинному селі. Родина була репресована більшовиками і вивезена на Сибір, де й померла мати. В 1942 р. був вивезений німцями до Німеччини на примусову роботу.

о. ШЕВЦІВ ІВАН (Father SHEWCIW IWAN). Нар. 1.11.1926 в с. Гарбузів, Зборів. Гімназію закінчив у Львові, 1944 р. Був вояком І УД УНА і в полоні в Італії. Богословські студії закінчив у Римі, в рр. 1945-51. Священничий сан прийняв 3.5.1951. В 1952 виїхав на душпастирську працю до Англії. В 1953-1958 видавав-редагував журнал-місячник «Наша Церква». До Австралії приїхав 18.5.1959. У Сіднеї став сотрудником о. д-ра Петра Дячишина. Тут від катехизацію в укр. школах (12 на терені Сіднею і по одній в Канберрі,

Квінбіні і Воллонгонгу), написав підручник навчання релігії (перевиданий в Україні, 5.000 прим. в 1993 р.), вечорами відвідував вірних, провадив «status animarum», заснував і провадив ТУСК «Обнова». В 1960 р. започаткував-редагував журнал «Церква і Життя» (тепер тижневик). Як сотрудник, що два тижні відвідував Канберру і Квінбіен та Воллонгонг, і в міру потреби Орендж та інші осередки. Від січня 1961 до лютого 1962 — сотрудник в Аделаїді. В лютому 1962 став парохом Перту. Там побудував церкву, школу-залю, параф. дім; зорганізував ТУСК «Обнова», Б-во і Сестрицтво, Марійську Дружину тощо. 17.10.1967 став парохом сіднейської парафії св. Андрія і працював на тім становищі до 1.5.1995 р. Був Радником і Мужем Довір'я («Трасті») ап.Екзарха; Протопресвітером (деканом) у Сх.Австралії (НПВ, АСТ

і Квінсленд). В міжчасі в Сіднеї побудував парафіяльний дім, школу-залю, монастир Сестер ЧСВВ, Пам'ятник Ювілею 1000-ліття Хрищення Руси-України, дім пенсіонера (в якому і сам тепер живе) та Церкву-Пам'ятник згаданого Ювілею і УКОсередок (параф. дім, школа-заля) в Канберрі. У рамках парафії заснував кредитівку «Карпати», Церковний молодечий хор, Укр. Католицьку Молодь. Був Головою Т-ва священиків ім. св. Андрія (1970-1995). Крім душпастирської праці писав статті до укр. і австрал. преси. За свою діяльність був відзначений Блаж. Патріярхом Йосифом гідністю Почесного Крилошанина 1968 р. і Митрофорного Протосрея і архимандрита в 1980 р. Довголітній куратор ОУКОА (1967-1984). Звичайний член НТШ від 1964, книголюб. При параф. домі вибудував бібліотеку, яку в 1996 р. передав до Богословської Академії і Духовної Семінарії у Львові (понад 5.000 томів). В травні 1995 передчасно став емеритом, живе в домі пенсіонера, пише спомини... Своїм коштом друкує не лише свої твори, а також фундує різні видання в Україні, зокрема для релігійного усвідомлення (коло 30 назв). Із своїх ощадностей створив Фундацію свого імені в Укр. Катол. Університеті в Римі на поміч бідним студентам і на видання наукових творів.

ШЕВЧЕНКО Оксана (Schewtschenko Oksana), лікарка. Нар. 2.2.1939 в с. Сівка, р-н Калуш, гр.-кат. В Австралії від 1990 р. Діти — лікарки Оля і Наталя.

ШЕВЧЕНКО Лонгин, діяч УГ в Мериленсі.

ШЕВЧЕНКО П., церк.-православний діяч у Брізбені.

ШЕВЧЕНКО Андрій і Марія, чл. Управи УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

ШЕВЧЕНКО-ШЕНКО Володимир, адвокат, чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

ШЕВЧЕНКО ВАСИЛЬ ВАСИЛЬОВИЧ (SZEWCZENKO WASYL). Нар. 21.2.1900 р. в м. Котельва, Полтавська обл. Помер 25.12.1978 р. в Мельборні. Православний. До Австралії приїхав в червні 1949 р. Був одружений з Анастасією Троян (пом. 4.2.1986 р.). Син Всеволод. Інженер-електрик, диплом Київського Політехн. Інституту 1928 р. Член Асоціації Проф. Інженерів Австралії. В роках 1928-1943 працював в енергетичній системі Донбасу (в «Доненерго») на керівних інженерних посадах. В 1944-1949

в Зах. Німеччині інженер у фірмі Браун Бовері (BBC) і Інтерн. Орг. Біженців (I.R.O.). В Австралії працював в Стейтовій Електричній Системі Вікторії (S.E.C. of Vic.) і був членом Асоціації Професійних Інженерів Австралії. Активний і жертвний в громадському і церковному житті. Був членом Епархіяльної Ради УАПЦ. З дружиною Анастасією впродовж довгих років співав в церковних хорах парафій УАПЦ. Обоє поховані на православному цвинтарі в Мельборні.

ШЕВЧЕНКО ВСЕВОЛОД ВАСИЛЬОВИЧ (SHEVCHENKO WSEVOLOD). Нар. 9.8.1925 р. в м. Полтава. Православний. До Австралії приїхав в червні 1949 р. Одружений з Вірою Федорко. Діти: Леся (одружена з Andre Gillezeau), Олег і Таїса. Інженер-механік. Отримав матуру в укр. гімназії в Етлінгені і фіз.-математичний факультет Гайдельберзького унів. в Зах. Німеччині та дипл. інженера-механіка Корол. Інституту Технології в Мельборні в 1963 р. Працював в автомобільній індустрії у фірмі «Дженерал Моторс

Голден» (G.M.H.), де керував конструкторським бюро. Член Асоціації Інженерів. Активний в укр. громадському житті з 1984 р., член Управи Союзу Укр. Організацій Австралії (СУОА), де був секретарем (1984-1992), членом і головою Контр. комісії, членом редколегії Другого тому книжки «Українці в Австралії». Член Управи Укр. Центр. Шкільної Ради Австралії (УЦШР) з 1984 р., де був секретарем (1984-1991 р.) і є членом Контр. Комісії. Фундатор вищих укр. студій ДоФУС в Мельборні і ФУСА в Сіднеї. Фундатор Нар. Дому Української Громади Вікторії.

ШЕВЧЕНКО ВІРА ВАСИЛІВНА (дів. Федорко) (SHEVCHENKO VERA). Нар. 2.4.1927 р. в Єленці, Біловіжська пуца, Польща. Православна. До Австралії приїхала в 1956 р. Одружена з Всеволодом Шевченком. Діти: Леся, Олег і Тая. Середня освіта. Здала матуру в укр. гімназії в Ашаффенбурзі (Німеччина). З переселенчого табору в Ашаффенбурзі з батьками в 1949 р. виїхала до Нової Зеландії, а в 1956 р. переїхала до Австралії. Відзначена Благословенною грамотою Епархії УАПЦ за працю організатора і керівника нед. школи в 1965-68 в парафії Св. Тройці в Мельборні. Активна у виховній праці Пласту в 1947-1981 і нагороджена орденом Св. Юрія в сріблі за працю виховниці, гніздової, Кр. реф. на Нову Зеландію та реф. пл. журналів в Австралії. Від 1964 учителювала в укр. школі ім. Л. Українки в Нобл Парку, де викладала літературу, складала монтаж і підготовляла учнів до шкільних свят. Нагороджена Почесною грамотою Укр. школи ім. Л. Українки. Виголовила конспекти літератури від 5 до 10 класи і склала шкільні програми навчання літератури (програми навчання УЦШР 1981 р.). Від 1981 р. член управи УЦШР та член редколегії інформ.-метод. журналу УЦШР. В 1997 р. іменована Почесним членом УЦШР за 27 р. праці в Рідному шкільництві Австралії. Фундатор україністики в університеті ім. Монаша в Мельборні. Член управи і заст. голови Т-ва сприяння ДЦ УНР в Мельборні і нагороджена Грамотою ДЦ УНР.

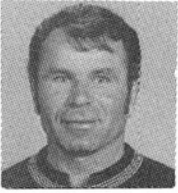

ШЕВЧЕНКО ОЛЕГ ВСЕВОЛОДОВИЧ (SHEVCHENKO OLEN). Нар. 31.5.1958 р. в Мельборні. Православний. Самітній. Закінчив укр-во та Педагогічну школу в Рідній школі ім. Л. Українки в Нобл Парку (біля Мельборну). Належав до авторів-початківців Мельб. літ.-мист. клубу ім. Василя Симоненка і мав надрукованих декілька оповідань у «Вільній Думці», «Юнаку», «Молодій Україні» та в альманасі «Новий Обрій». Був нагороджений УЦШР Австралії за письмову працю про Україну англійською мовою «What do you know about Ukraine» (122 стор.) в 1971 р. Студював гуманістику в університеті La Trobe в Мельборні. Пройшов курс Organic growing of fruit and vegetables (College of Horticulture). Працює в своєму бізнесі вирощування фруктів та овочів органічним способом (без хемікалів) Ollie's Organics.

ШЕВЧЕНКО ТАІСА ВСЕВОЛОДІВНА (SHEVCHENKO TAYA). Нар. 6.4.1963 в Мельборні. Православна. Скінчила Укр-во та Пед. школу в укр. школі ім. Л. Українки в Нобл Парку. Танцювала в Ритмопластичній студії артистки Ірини Залеської. За твори відзначена на конкурсах молодечої творчості Літ.-мист. клубу ім. В. Симоненка в Мельборні. Пластунка. Здобула ступінь бакалявра гуманіст. наук (BA) в Мельб. університеті в 1983 р. Закінчила україністику в університеті ім. Монаша в 1985 р.

В 1987 р. здобула в La Trobe унів. ступінь Bachelor of Social Works, а в 1997 р. в R.M.I.T. в Мельборні осягла — Graduate Diploma of Business (Management). Два роки (1982-94) вчителювала в укр. школі в Нобл Парку. В 1984-88 рр. працювала в бюрі Ресурсів та імміграції в Укр. Громаді Вікторії, а в 1990-93 в бюрі Сусп. опіки. В 1988-91 рр. працювала у відділі Україністики при університеті ім. Монаша. За проєктом д-р Є. Вотерс (Dr. Elizabeth Waters) про голод в Україні 1933 р. перевидила інтерв'ю із свідками по різних стейтах Австралії, записуючи свідчення на касети, які зберігаються у Національному університеті в Канберрі. Працювала над проєктом Український Театр в Австралії. Ред. співробітник Енциклопедії Української Діаспори том 4 (секретар австрал. бюро редакції). Працює у лікарні менеджером Aged Care Community Services у Мельборні.

ШЕВЧЕНКО ВІКТОР (SHEVCHENKO VIKTOR), Нар. 10.6.1928 р. в Україні. Православний. Самітній. Приїхав до Австралії 1950 р. Середня освіта. Професія — муляр. Інвалід, пенсіонер. Диякон в Українській Христовій Автокефальній Православній Церкві.

ШЕВЧИК ЯРОСЛАВ (SHEWCHYK JAROSLAW), хемік, науково-гром. діяч, шахіст. Нар. 25.12.1909 в с. Лінина на Бойківщині, де батько о. Іван Шевчик був священником (большевики вивезли батьків на Сибір, де вони й померли). Помер у Сіднеї 15.9.1981. Греко-католик. До Австралії приїхав 30.6.1948 до табору Бонегілля. Був одружений з Оленою Ковальчук 1944 року. Діти: син Юрій (нар. 24.11.48, інж.-механік), дочка Ірина (нар. 7.6.1950, мікробіолог-біохемік). Освіта: інженер-хемік, диплом

отримав 1938 року (студіював на Політехніці у Львові). Працював інженером в Жирардові (1939) та у Переворську (1941), був учителем у львівській хемічній школі та асистентом органічної хемії на Політехніці (1942-44), а після війни працював в Лінці (Австрія). Приїхавши до Австралії, працював у броварні в Маджі (1949-50) та у рафінерії Глен Дежвіс (1950-41). У 1951-75 як науковець «Experimental Scientist» зайнятий у дослідях вугілля в С.S.I.R.O. Commonwealth Scientific Industrial Research Organization у Сіднеї. Був одним із директорів щадн. кооп. «Дніпро», директором і збірщиком на УНДім в Лідкомбі. Меценат Дому Укр. Молоді, фундатор будови УКЦеркви в Лідкомбі, діяч АБН, прихильник Визвольного Фронту. Відомий шахіст, переможець кількох австрал. та міжнар. турнірів. Чемпіон НПВ (1953), організатор-засновник та багатолітній голова УШКлубу з 1952 року, співавтор книги «Шахи в Україні» (Мюнхен, 1980).

ШЕВЧИК ОЛЕНА (SHEWCHYK OLENA) (дів. (Ковальчук), інженер-хемік. Нар. 10.4.1920 в с. Миколаївці, Тернопільської обл. (батько був учителем, в 1941 р. арештований большевиками і пропав безвісти). Греко-католичка. До Австралії (табору Бонегілля) приїхала з чоловіком Ярославом 30.6.1948. Діти: Юрій (н.23.11.1948 в Батгурсті, одружений з Орисею Гарасимів) та Ірина (н. 7.6.1950 в Літгов, НПВ, одружена з д-ром Петром Козлом). Гімназію закінчила в 1937 р. в Заліщиках, а хемічну

інженерію дипломом у Львівській Політехніці (1944). Доповняла студії із Прикладної хемії в НПВ Університеті (1958-60). Опісля працювала старшим хеміком у фірмі Wyeth Pharmaceuticals International в Сіднеї (1960-1979). Була культ.-освітнім реф. ОУГ НПВ (1955-56), організувала курси укр-ва для молоді і старших. Від 1955 до 1957 — голова Союзу Українок НПВ, від 1983 до 1992 — голова Крайової Управи СУА, голова Декади Укр. Родини, заст. голови СФУЖО на Австралію. За працю в СУА, НПВ отримала грамоту з нагоди 25-ліття Союзу Українок Австралії. Була виховником у СУМолоді в Сіднеї, а за успішне переведення виховної праці у літніх сумівських таборах 1958-1966 років у Сіднеї нагороджена грамотою. Будучи вих. референтом Кр. Управи СУМу, підготувала і перевела в Аделаїді (1969) курс виховників і впорядників. Була учителькою в укр. суб. школі при церкві св. Андрія в Лідкомбі. Співавтор статті про СУА для «Альманаха Українського Життя в Австралії» (1994) та Енциклопедії Укр. Діаспори (1995), меценат Дому Укр. Молоді в Лідкомбі та фундатор УКЦеркви в Лідкомбі.

ШЕВЧИК Й., активний член УКЦ в Брізбені.

ШЕВЧИК М., гром.-пол. і пласт. діяч (ПА).

ШЕВЧУК Анісія (Вероніка), монахиня-василіянка УКЦ. Нар. 9.3.1937 в Аргентині. В 1967 прибула з Аргентини до Австралії і жила спершу в Сідней, відтак у 1970 переїхала до Мельборну, де стала настоятелькою монастиря Матері Б.Н.П. Очолює дит. садок при Брат. Школі та працює у в-ві «Просвіта».

ШЕВЧУК ЄВДОКІЯ (дів. Озар) (SHEWCHUK EWDOKIA). Нар. 13.8.1926 в с. Вербівка, Рогатинський р-н, Івано-Франківська обл. Укр. католичка. До Австралії приїхала 9.12.1950 р. Закінчила 3 класи народньої школи. Одружена — 6 дітей. Домашня господиня.

ШЕВЧУК ОЛЕКСА (SHEWCHUK OLEKSA), син Дам'яна і Параскевії. Нар. 27.3.1915 в с. Петевчиці, пов. Радохів, Львівська обл. Укр. католик. До Австралії приїхав 9.12.1950. Одружений — 6 дітей. Будів. робітник, 4 класи нар. школи. Член Укр. Громади в Квінсленді. Фізично й фінансово допомагав у розбудові укр. життя.

ШЕГЕДИН Мирослав, гром.-політ. діяч, учитель-виховник. Нар. 4.12.1913 в с. Денисів, пов. Тернопіль, пом. 20.9.1989 в Мельборні. До Австралії прибув в 1980, був головою контр. кол. ОУА та першим головою СУОА, чл. контр. ком. СКВУ, діяч ЗЧ ОУН, організатор і гол. Укр. Делегатури АБН, поч. член СУМу в Австралії, меценат ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ШЕГЕДИН Ю. (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ШЕМЕЛЯК СТЕФАН (STEFAN SZEMELAK). Нар. 16.2.1922 в с. Опака, біля Борислава, Львівська обл. Греко-католик. Самітній. До Нової Зеландії приїхав 1950 року. Робітник. Філантроп ФУСА-КУА, меценат «Вільної Думки». За віддану працю для добра всього українського народу та жертвний вклад на визволення України нагороджений медалю Т. Шевченка. Спонсор-меценат ЕДУА.

ШЕМЕТ Богдан, інж.-агроном, гром. і політ діяч. Нар. 17.3.1903 на Полтавщині, помер у Мельборні 15.4.1992. До Австралії прибув з Франції в 1949, поселився в Мельборні. Голова УГВ і СУОА, чл. НТША, голова СГД в Австралії, фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ШЕМЕТ Сергій, інж., гром.-пол. діяч. Нар. 6.6.1875 на Полтавщині, пом. 5.4.1957 в Мельборні. Походив з коз. шляхетського роду. Був провідною постаттю гетьманського руху в Україні, на еміграції в Європі й Австралії. Поч. член УГВ.

ШЕНК Оскар (Шенкірик). Нар. в с. Боків на Підгаєччині, д-р права, учасник Визвольної Боротьби у 1-ій світ. війні (доброволець Січ. Стрільців), старшина Словацької армії. В 1949 р. емігрував до Австралії, спершу поселився в Сідней, відтак працював у Н. Гвінеї і Квінсленді (Бандербурзі), де й помер у 1996. Займався торгівлею. У Сідней виголошував доповіді на гром. імпрезах, дописував до «ВД», залишив спогади в рукописі. Був одружений з Терезою, литовського походження, доктором дентистики, яка вивчила укр. мову. Разом з дружиною Терезою філантроп ФУСА-КУА (пожертвував 100 тисяч доларів) та меценат «Вільної Думки».

ШЕРЕМЕТА ВАСИЛЬ (SZEREMETA VASYL). Нар. 8.3.1923 р. в Довпотіві, пов. Калуш, Івано-Франківська обл. Український католик. До Австралії приїхав 1949 року. Одружений. Освіта народня. Працюючи в Австралії у залізничних майстернях, здобув знання механіка. Член Укр. Громади, СУМ, ЛВУ, УКТКлубу при Домі Укр. Молоді та щедрий жертводавець на різні цілі нашої спільноти.

ШЕПЕТЮК Марія (Аделаїда), кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

ШЕПЕТЮК Василь, пл. діяч (ПА).

ШЕПТУН Іван, церк.-громадський діяч у Брізбені.

ШЕПТУН Олександра, церк.-громадська діячка в Брізбені.

ШЕХОВИЧ БОГДАН ТЕОДОР (SHENOVYCH BOHDAN T.). Професор. Син судді Лева (один із просвітителів Перемишля й околиць. Останні роки провів у Львові, помер в 1924, похований в Дорі над Прутом у Карпатах, які дуже любив) і Михайлини з роду Смиржа. Нар. 7.4.1882 в Тернополі. Незабаром Шехович з родиною переїхав до Перемишля, отримавши посаду надрадника суду. Закінчив укр. гімназію в Перемишлі і в кінці 1890-х років — студент філософії Львівського університету, отримавши диплом

професора філософічних наук за Австро-Угорської держави. Першу посаду гімназійного вчителя дістав у польській гімназії в Ланьцуті, а згодом — у польській гімназії в Перемишлі, де вчителював до 1935. За провідну участь в укр. організаціях не дозволяли йому вчителювати в укр. гімназії і аж у 1935 дістав посаду в укр. держ. гімназії, де вчителював до 1939. В 1920 одружився з Марією Стахиною польського походження з Ланьцута, яка мала велике розуміння до укр. справ і сама брала активну участь в укр. організаціях. Подружжя Шеховичів мали двоє дітей: сина Богдана і дочку Ірину. В 1944 перед окупацією Галичини сов. армією родина Б. Т. Шеховича виїхала з Перемишля до Західної Німеччини, а в 1951 емігрувала до Австралії. Помер в 1952 на 70-му році і похований на головному кладовищі в Сіднеї.

ШЕХОВИЧ МАРІЯ (дів. Стахира) (SHENOVYCH MARIA). Нар. 19.3.1898 в Ланьцуті (Польща). Померла в Сіднеї 1964. Римо-католик. Одружена з гімн. професором Богданом Теодором Шеховичем. Діти: син Богдан (лікар), дочка Ірена (зам. Куницька). Середня освіта, учителька. Належала до різних укр. та австрал. професійно-суспільних організацій, член Комітету Матерів у чоловічій і жіночій гімназіях у Перемишлі. Працювала учителькою в Коврі, Скайвілі, Канлей Вайл та Авбурні.

ШЕХОВИЧ БОГДАН (SHENOVYCH BOHDAN). Лікар. Нар. 13.6.1921 в Перемишлі. Батьки: Богдан Теодор (гімназійний професор) і мати Марія (вчителька, з дому Стахира). Одружений в Ерлангені (Німеччина) з Іриною Федусевич. Діти: Богдан Мирон (нар. 28.6.1949 в Німеччині, лікар) і Юрій Роман (нар. 2.10.1954 в Австралії, літун). Середня освіта — матура в Перемишлі (1939). Диплом лікаря осягнув в 1948 (Ерланген). Докторську працю на тему «Насвітлювання грудного пістряка проміннями

Рентгена» оборонив в 1950 і отримав Докторат медичних наук в університеті Ерланген. В 1949-1950 — лікар в ІРО в Айхштадті і Ансбаху (Німеччина), а від 1957 — лікар у Сіднеї. Прибувши в січні 1951 до Австралії, включився в укр. сусп.-громадське життя. Активний пластунок, очолював укр. спортове товариство «Сокіл» у Сіднеї, референт молоді Об'єднання Укр. Громад НПВ, директор укр. кооп. «Дніпро», довголітній голова Укр. Тов. Клубу при Нар. Домі в Лідкомбі, ініціатор і перший голова Укр. Лікарського Т-ва в Австралії (УЛТА). В 1977 один з основоположників Світової Федерації Укр. Лікарських Товариств. В 1937 став членом ОУН у Перемишлі, в 1941 — учасник Похідних Груп в Україну. Будучи студентом медицини в Берліні, арештований в Берліні Гестапом і як політично підозрілий запроторений до концтабору (1942-43). В 1970-их роках під час подорожей в Україну нав'язує і підтримує контакти між Україною (УСРСР) і Проводом Укр. Націоналістів (ПУН). Жертводавець на укр. гром.-суспільні потреби організації в діаспорі й Україні, з дружиною меценат ФУСА-КУА.

ШЕХОВИЧ ІРИНА (дів. Федусевич) (SHENOVYCH IRENA). Д-р дентист. Нар. 23.8.1925 у Львові, батьки гімн. вчителі Мирон та Ірина Федусевичі. Укр. катол. Одружена з лікарем др. Богданом, діти Богдан і Юрій. До Австралії приїхала з родиною в січні 1951. Середню освіту отримала в І-ій Акад. Гімназії у Львові в 1943, а в 1944 розпочала студії дентистики у Відні, які закінчила в 1950 в Ерлангені (Німеччина). Після нострифікації в 1961 практикує як лікар-дентист у Сідней, де одночасно активна в укр.

сусп.-громадському житті. Довголітній член Пласт-Приятю, секретар Комітету Оборони Людських і Національних Прав Людини в Україні та Австрал.-Укр. Комітету Оборони ув'язненого в Ізраїлі Івана Дем'янюка. Член Australian Dental Association та Українського Лікарського Т-ва в Австралії (УЛТА). Разом з чоловіком жертвна на укр. потреби, меценат ФУСА-КУА.

ШЕХОВИЧ БОГДАН МИРОН (SHENOVYCH BOGDAN M.). Нар. 28.6.1949 в Ерлангені (Німеччина). Укр. католик. До Австралії приїхав з батками в січні 1951. Одружений з Бригітою, діти Діяна, Михайло, Фабіян, Андрій-Богдан. Вища освіта, лікар. 10 років працював в університетській клініці в Cambridge (Англія), довгий час у Києві та Москві, займаючись альтернативною медициною. Від 1995 працює у власній практиці в Госфорді (НПВ). Кол. пластун, закінчив укр. школу та Курс Укр-ва, належить до Australian

Med. Association та був 2 роки у проводі Укр. Лікарського Т-ва в Австралії (УЛТА).

ШЕХОВИЧ ЮРІЙ РОМАН (SHENOVYCH J. R.). Нар. 2.10.1954 в Коврі (НПВ, Австралія). Укр. кат. Одружений з Робин; діти: Тома, Наталка. Середня освіта, за фахом літун, але не працює літуном — відкрив Школу їзди автомоб. Кол. пластун, закінчив Українську Школу та Курс Українознавства. Належить до Australian Pilots Association.

ШИГИМАГА ПЕТРО ІВАНОВИЧ (SZYNUMANA PETRO). Нар. 5.10.1895 р. в м. Богодухів, Харківська обл. Помер 1.12.1972 в Перті (Зах. Австралія). Православний (УАПЦ). До Австралії приїхав 13.4.1953 р. Одружений, дружина Софія Остапівна померла 14.5.1989 р. Діти: Зоя, Ліда (померла в США), Галина. Освіта: вища, учителював у середній школі (українська мова і література). Був районним інспектором шкіл, редагував районну газету, під час літніх вакацій провадив учительські семінари. Знав

добре ноти, грав на скрипці, вчив музику в реальному училищі. Церковно-релігійний знавець, підготовляв дияконів до висвячення у священники. Був членом Укр. Громади в Перті (деякий час член Контр. комісії). Був співorganizатором, учителем шкіл та диригентом церковного і громадського хорів у Зах. Австралії. Нагороджений грамотою УГЗА.

ШИГИМАГА СОФІЯ ОСТАПІВНА (дів. Безугла) (SZYNUMANA Sofija). Нар. 30.9.1904 р. в м. Богодухів, Харківська обл. Померла 14.5.1989 р. в Перті (З.А.). Православна (УАПЦ). До Австралії приїхала 13.4.1953 р. Одружена, чоловік Петро Іванович (помер); діти Зоя, Ліда (померла у США), Галина. Середня освіта, господиня. Була активна в церковному житті. Мала прекрасне ліричне сопрано, співала (як провідна співачка, солістка) в громадському та церковному хорах.

ШИГОЛЯ Іван (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ШИЛКЕВИЧ Юрій (інж.), активний член Укр. Громади у Воллонгонгу і Сідней, добродій ФУСА-КУА.

ШИЛО Василь і С., активні члени УГ ЗА.

ШИМАНЮК Валентина, добродій «ВД» в Аделаїді.

ШИМКІВ Анна (д-р), запрошений з Канади лектор-гість української мови центру-КУА при унів. Макворі.

ШИМКО Мирон, чл. Укр. Гольф-Клубу в Сідней.

ШИАН Славко, кооп. діяч у Сідней.

ШКАБАРА Микола, активний чл. УГ в Нортгамі.

ШКАРАБАН Петро і Надія, добродії «ВД» в Сідней.

ШКИКАВИЙ ПЕТРО (SHKYKAWYJ PETRO). Нар. 29.5.1921 р. в с. Орів, біля м. Борислава, Львівська обл. Укр (гр.) католик. До Австралії приїхав 1948 року. Одружений. Освіта — початкова. Пенсіонер. Член Укр. Громади Ст. Меріс. Фундатор Дому Укр. Молоді в Лідкомбі, УКЦеркви св. Андрія і Монастиря Сестер Василянко, Пам'ятника УКЦеркви в Канберрі та меценат і член ФУСА. Член Церковного Братства, Кред. Спілки «Карпати», Укр. Культ.-Тов. Клубу в Лідкомбі, добродій «Вільної Думки».

ШКИКАВА АННА (дівооче — СОКОЛ) (SHKYKAWYJ ANNA). Нар. 1.10.1925 в м. Люблин. Укр. (гр.) католичка. Приїхала до Австралії 1948 р. Одружена, без дітей. Освіта — початкова. Домашня господиня. Фундатор УКЦеркви і Монастиря в Лідкомбі та УКЦеркви в Канберрі. Член Церковного Сестрицтва. Фундатор Дому Укр. Молоді. Член Кред. Спілки «Карпати» та Укр. Культ.-Тов. Клубу в Лідкомбі.

ШКІЛЬ Петро і Ольга — активні члени УГ ЗА.

ШКІЛЬНИЙ Михайло (д-р), помер у Сідней 31.6.1956.

ШКОЛЯР Олекса, член Управи УГ АСТ.

ШКОЛЬНИЙ ВАЛЕНТИН (SHKOLNYJ VALENTIN), фотожурналіст, художник. Нар. 16.6.1926 в с. Деснянка, Чернігівської обл. Одружений. Дружина — Наталія Кузнєцова, донька Юлія, внук Сергійко. До Австралії приїхав в 1994. Член Професійно-Творчого Союзу Професійних Художників Міжнародної федерації ЮНЕСКО. Вчився в Дніпропетровському художньому училищі, Московському університеті (факультет журналістики). Видав 16 фотоальбомів про Україну («Десна», «Наодинці з тишею», «3 Довженкових криниць», «Чернігів», «Карпати», «Полтава», «Ужгород» та ін.). Працював журналістом у відомих українських та російських газетах. З 1996 року — кореспондент «Вільної Думки». Як художник, приймає участь у художніх виставках. Остання велика праця — фотоальбом про Сідней.

ШКУРОПІЙ Василь і Варвара, учителі УШ в Бенкставні.

ШМАДЛО Володимир (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ШМАДЛО Р., чл. Управи Союзу Українок в Мерилендсі, добродійка «ВД».

ШМИГИРИН Федір і Анна (НПВ) — фундатори ФУСА-КУА.

ШМИГЕЛЬ Петро, гром.-пол. діяч у Сідней, добродій «ВД».

ШМИНЕЦЬ ВАСИЛЬ (SZMYNEC WASYL). Нар. 22.10.1918 р. в селі Заболотівці, Жидачівський р-н, Львівська обл. Помер 3.8.1983 р. Похований на цвинтарі Сандгейт, Н.П.В. До Австралії приїхав 27.5.1949 р. до Батгurstу. Греко-католик. Одружений. Дружина Надія Шминець, син Віктор, донька Ірина. Столяр, закінчив 7 клас сер. школи в Україні. Був активним членом Укр. Католичеської парафії, підтримував укр. шкільництво і укр. пресу, зокрема «Вільну Думку» від самого початку її появи.

ШМИНЕЦЬ НАДІЯ ЮХИМОВНА (SZMYNEC NADIA). Дівоче прізвище Хандак. Нар. 26.12.1918 р. в с. Мартінівка, Кобилецький р-н, Полтавська обл. Віровизнання: Укр. Православна Церква. До Австралії приїхала 27.5.1949 р. Одружена, чоловік (покійний) Василь Шминець. Син Віктор, донька Ірена. Медична сестра. Засновниця Укр. Прав. Церкви в Ньюкастелі, голова Сестрицтва УПЦеркви в Ньюкастелі. Учителювала в Укр. Школі в Тарро на протязі двох років.

ШНАЙДЕР Люба, членка СУ ЗА, драмгуртка та хору при УГ ЗА, членка Сестрицтва та хору УАПЦ. Померла 2.11.1999.

ШНАЙДЕР Володимир і О. — активні члени УГ ЗА.

ШОКА Радіон, нар. 23.11.1915 в с. Куни Рівенської обл. Прибув до Австралії 1949 р. Філантроп ФУСА-КУА, добродій «ВД», церковно-громадський і культурний діяч у Сідней. Помер 23.12.1997.

ШМАЛЬ Олександр, добродій «ВД» у Вік.

ШОР Ірина, член Управи УГ АСТ.

ШОР Олександр, член Управи УГ АСТ.

ШОРШ Ігор, гром.-пол. діяч у Перті, член ОУН, фундатор ФУСА-КУА.

ШОСТ Наталка, активна пластунка в Брізбені.

ШОСТ Е., активний член УКЦ в Брізбені.

ШПАРГАЛА ВОЛОДИМИР МИКОЛАЙОВИЧ (SHPARHALA VOLODYMYR). Нар. в с. Товсте, Заліщицький р-н, Тернопільська обл. 5.11.1911 — помер 1.3.1995 в Сідней. Католик. Одружений. Син Володимир. Освіта н/середня. Член Укр. Громади в Сідней. Меценат ФУСА.

ШПАРГАЛА АНТОНІНА МИХАЙЛІВНА (SHPARHALA ANTONINA). Нар. 16.6.1921 в с. Нагірянка, Чортківський р-н, Тернопільська обл. Католичка. Одружена. Син Володимир. Приїхала до Австралії 1987. Освіта н/середня. Пенсіонерка.

ШПАРГАЛА ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ (SHPARHALA VOLODYMYR). Нар. 8.11.1941 в с. Нагірянка, Чортківський район, Тернопільська обл. Католик. Одружений. Приїхав до Австралії 1996 р. Освіта вища. Інженер-механік. Член Укр. Громади Сідней.

ШПАРГАЛА МАРІЯ ВАСИЛІВНА (SHPARHALA MARIYA). Нар. 21.11.1939 в с. Коростенко, Старосамбірський р-н, Львівська обл. Католичка. Одружена. Освіта вища. Викладач педагогіки та дошкільн. психології. Приїхала до Австралії в 1996 р.

ШПАРГАЛА ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ (SHPARHALA VOLODYMYR). Нар. 13.10.1964 в с. Товсте, Заліщицький р-н, Тернопільська обл. Католик. Одружений. Діти: Володимир, Марія. Приїхав до Австралії 29.6.1990. Освіта вища. Інженер-механік. Член УГ в Сіднеї.

ШПИТКА Іван і Люба (НПВ), жертovní члени укр. спільноти, меценати КУА.

ШПІЦМАХЕР М., чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

ШПІЦМАХЕР Тетяна, чл. Управи СУ ім Н. Кобринської в Кабраматті.

ШРАММ Р., добродійка «ВД» в Аделаїді.

ШРАМЕНКО Константин, церк.-православний діяч у Брізбені.

ШРАМЧЕНКО П. (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ШТАЄР Олег (НПВ), добродій «ВД».

ШТЕН ЗЕНОН ЙОАН (SZTEN ZENON J.). Нар. 27.9.1922 в м. Долина, Івано-Франк. обл., укр. католик. До Австралії приїхав в січні 1949. Родом із українізованих стародавніх колоністів з Саксонії в Галичині, великі землевласники і по традиції учителі. В юнацькі часи був пластуном в таборах в Підлютому, Соколі і Брустурах. По закінченні гімназії студював медицину у Львові і Відні. Парафіянин Укр. Кат. Церкви Св. Покрови в Аделаїді. По студіях бухгалтерії в School of Mines в Аделаїді працював в

рахунковому відділі Південно-Австрал. залізниць аж до пенсії в 1982 р. Член УГПА ч. 929.

ШТИБЕЛЬ О., активний член УКЦ в Брізбені.

ШТИК Микола (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ШТИНДА, кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

ШТОГРИН Стефан, добродій «ВД» у Вік.

ШУБА Б., церк.-православна діячка в Брізбені.

ШУГЕТА Дмитро, активний член УГ ЗА.

ШУГИТА Іван (НПВ), фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ШУЛЕЖКО Павло, професор, член НТША, церковно-громадський діяч в Сіднеї у 1950-60 роках, співробітник «ВД».

ШУЛЬБА Стефан, активний член УГ ЗА.

ШУЛЬЦ-КАРУАНА ІРИНА (SULCS IRENA). Нар. 20.10.1950 в Пенріті (НПВ, Австралія). Католичка укр. обряду. Одружена з малтійцем, 6 дітей: Христя (має 27 років), Михайло (22), Тереса (21), Данило (20), Антон (16) і Бенгіман (10). Домашня господарка, учителька (2 ур Diploma Infant Teacher, Catholic Schools), порадниця інвалідам (physically disabled). Після успішного закінчення середньої освіти, вступила до Учительського Коледжу і стала учителем для немовлят у Волонгону,

також була лідером Скавтів (пластунів). Ходила 4 роки до укр. школи у Волонгону, відтак у Сефтоні і 3 роки в Лідкомбі. Влаштувала багато українських мистецьких виставок. Від 12 до 18 року була в Пласті, Молодечому хорі під проводом В. Матіяша. Тепер помагає Братству і Сестрицтву у Волонгонзі.

Володимир і Ядвіга Шумські

ШУМСЬКИЙ ВОЛОДИМИР (SHUMSKY WOLODYMYR). Нар. 19.5.1922 в Коріниці (Ярославщина). В родині Шумського (Мелешка по матері) були священники, учителі, старшини визвольної боротьби, культ.-громадські та політичні діячі (див. книгу «Ярославщина і Засяння»). Одружився з Ядвігою (дів. Нойбрандт), яка виховала двох україномовних синів-пластунів в українському дусі — Еріка-Всеволода і Марка-Юрія. Середню освіту закінчив в Ярославі і Любачеві, відтак студював 3 роки в УТГІ економіку як студент ч. 176, здавши такі предмети: Політична економіка (доц. Василів), Теорія статистики (проф. Шрамченко), Економія підприємства (проф. Димінський), Загальне рахівництво (проф. Шабельський), Економічна географія (проф. Петриченко), Комерційна арифметика (проф. Ніщепенко), Торговельна кореспонденція (проф. Нещадиленко), Загальна наука права (проф. Окіншевич), Історія України (проф.Петрів), Новітня історія України (проф.Феденко), Фізика (д-р Білінський), Англійська мова (лектор С. Мелінська), Французька мова (проф. Драгоманив). Крім цього закінчив 5 семестрів Kulturwissenschaften в університеті Johann Wolfgang Goethe-Universität Frankfurt a M. Студював головно англійську, французьку, італійську, еспанську і російську мови, а також філософію—Einführung in die Phil., Prinzipien der Außenpolitik, Grundfragen der Philosophie, Byzantische Geschichte, Allgemeine Pedagogik.

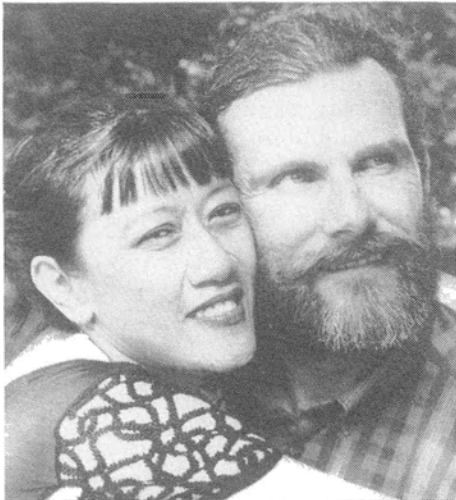
Від 1939 до 1950 року член ОУН, з доручення окружного (пізніше крайового провідника) О. Грабця («Батька»), був районним виховником юнацтва в Любачеві, а відтак зв'язковим спеціальних доручень Проводу на Схід, арештований НКВД і Гестапом (Виказка Політв'язнів ч. 705), у Німеччині член Військового Центру під проводом полк. Побігушого (Рена), член Окружного Проводу ОУН на Ашаффенбург-Франкфурт-Майн-К., голова СУМу і гол. інструктор 4-х таборів поліції в Ашаффенбурзі.

До Австралії приїхав на доручення проводу ОУН (Т. Качалуби) 6 вересня 1948 р. В жовтні 1948 вніс прохання до міністерства імміграції в справі видання часопису «Вільна Думка», одночасно ставши членом-співосновником Асоціації «The New South Wales Master Printers and Allied Trades Association». 15-го грудня 1948 відбув успішне інтерв'ю в міністерстві в Канберрі, наслідком якого незабаром отримав ліцензію видавати перший український часопис в Австралії «Вільна Думка», ставши його видавцем і редактором на протязі більше 50 років, видавши понад 2500 чисел часопису. В 1952 році заснував Асоціацію іноземних часописів в Австралії.

Двічі був членом управ ОУА і СУОА (за головства Ф. Мельникова і М. Свідерського), співосновник і перший директор Укр. Культурно-Тов. Клубу в Лідкомбі, співосновник, довголітній директор (понад 20 років) і почесний член та меценат Фундації Українознавчих Студій в Австралії — ФУСА-КУА, нагороджений грамотами і медалями від різних громадських організацій.

Зредагував Книгу «Будівничих КУА (1984) та «Альманах Українського життя в Австралії» (1994). Написав протягом майже 50 років безліч статей на суспільно-громадські і політичні теми. В 1982 році отримав почесний докторат Української Могилансько-Мазепинської Академії. Співосновник і голова Товариства Збереження Спащини Українців в Австралії і Новій Зеландії та ініціатор видання Пропам'ятної Книги Енциклопедичний Довідник Українців Австралії (ЕДУА).

ШУМСЬКА ЯДВІГА (SHUMSKY JADWIGA), дівоче прізвище Нойбрандт, дружина редактора Володимира і мати редактора Марка Шумських. На протязі 48-літнього подружнього життя з редактором і видавцем часопису «Вільна Думка» В. Шумським виконувала найрізно-манітніші функції: була співвласником і директором «ВД», друкарем, адміністратором, коректором, експедитором, дорадником. Виконувала безліч різних обов'язків, пов'язаних з видаванням часопису. Ядвіга, сама не будучи українського походження, разом зі своїм чоловіком навчила своїх дітей Еріка і Марка української мови та у багатьох випадках, як було потрібно, репрезентувала українську спільноту на різних форумах.

Е.В.Шумський з дружиною Дот

ШУМСЬКИЙ ЕРІК-ВСЕВОЛОД (SHUMSKY ERIC). Нар. 1954, Сідней. Освіта — вища: Bachelor of Arts, Murdoch Uni., Перт, Західня Австралія. Кол. пластун-виховник, закінчив укр. школу і педагогічні курси в Сіднеї. Бувший член Т-ва укр. студентів. Член-основоположник ФУСА. Працює доглядачем людей, які після катастрофічних випадків мають ушкодження головного мозку, допомагаючи їм, по можливості, бути самостійними і брати участь в суспільному житті. Працював у ділянці допомоги людям хворим на «AIDS». Брав участь в добровільній праці для «Річмонд Феловшіп», яка полягала у допомозі людям з психічними хворобами. Теж брав участь в організації, яка досліджує та пробує усунути самогубство. Зацікавлений мистецтвом і літературою. Одружений з Дот, дівоче прізвище Чан.

ШУМСЬКИЙ МАРКО (SHUMSKY MARK), нар. 22.9.1960 в Сіднеї. Укр. католик. Закінчив Курси Українознавства, студіював право і економіку в Сіднейському університеті, 1982-83 був головою Товариства Українських студентів Сідн. унів., довголітній директор і меценат ФУСА від 1983, чл. управ ОУГ НПВ та УГ Сідней, чл. анс. ім. Вол. Івасюка та анс. «Бондарівна», пластун. З 1990 р. головний редактор і співвидавець газети «Вільна Думка», співредактор книг «Будівничі Катедри Українознавства в Австралії» (1984),

«Історія Української Громади Сефтон, Бас Гілл, Честер Гілл» (1989), «Альманах Українського життя в Австралії» (1994) та «Енциклопедичний Довідник Українців Австралії» (2001). Делегат з Австралії на II Всесвітньому Форумі Українців (1997). Член Ради Етнічної Преси Австралії, Асоціації Етнічної Медії Австралії та ряду інших організацій.

ШУМСЬКИЙ Юрій, церк.-православний діяч у Брізбені.

ШУМСЬКИЙ Сергій, свящ. УАПЦ, гром.-церк. діяч. Нар. 17.3.1903 в с. Ратне Луцького пов., пом. 17.7.1989 у Брізбені. Душпастирював перед 2-ю світ. війною в парафіях на Волині. Приїхавши в 1949 до Австралії, став настоятелем парафії св. Покрови в Брізбені. Співзасновник УГ Квінсленду і вчитель Укр. Школи.

ШУМСЬКИЙ СВЯТОПОЛК (SHUMSKY SVIATOPOLK), д-р філософії. Нар. 28.2.1923 у Володимирі Волинському, Україна, довголітній дослідник української історії та зокрема праісторії. Одружений з Марійкою з дому Шілер, діяч на громадській і культурній ниві в Австралії і Каліфорнії (США), член Об'єднання Мистців Української Сцени як актор та співосновположник Українського Театру Малих Форм (УТМФ) в Аделаїді та Т-ва Акторів Укр. Сцени (ТАУС) в Лос Анджелесі (США), разом з дружиною —

довголітній керівник і диктор українських радіопрограм в Каліфорнії і Аделаїді. Був першим головою СУМ в Аделаїді та співосновположником Української Громади Півд. Австралії. Під час воєнної хуртовини був членом українського підпілля та зв'язковим УПА. Закінчив вищу освіту в Каліфорнії та Американський Інститут Банководства. Протягом довгих років був активним дописувачем газети «Вільна Думка» в Австралії та досьгодні дописувачем та есеїстом до газети «Свобода» в США. В сучасну пору активний в дослідній галузі нашої праісторії, співпрацює з іншими такими ж дослідниками в Україні та на інших континентах.. В УГПА вже понад 10 років виконує обов'язки гол. редактора громадського Вісника «Наша Громада».

ШУМСЬКА МАРІЙКА (SHUMSKY MARIJKA), нар. 27.12.1927 в Чехограді (Україна) в родині Антона-лікаря та матері Марії. Після війни перебувала в укр. таборі «Ля Гарде» в Ашафенбурзі (Баварія), де заплізналася зі Святополком Шумським, з яким згодом одружилася та з яким була активною в Укр.Театрі ім. І. Котляревського. Закінчивши мед.-сестерську школу, працювала в лікарні в Ашафенбурзі. Приїхавши в 1948 р. з мужем до Австралії, була заступником голови першої Управи Укр. Громади

Півд. Австралії та брала активну участь в театральному житті Укр. Театру Малих Форм, де виконувала ряд драматичних ролей. Працювала управителем в сальоні жіночих одягів. Виїхавши з чоловіком в 1958 р. до США, закінчила комп'ютерські курси при Університеті в Чікаго та працювала кілька років у новій професії, а потім повернулася до давньої професії як менеджерка ексклюзивного сальону жіночих одягів в Лос Анджелесі. З мужем брала участь в Т-ві Акторів Укр. Сцени та у веденні Укр. Радіо-пересилань. Повернувшись до Аделаїди, продовжувала з мужем пере-силання укр. радіопересилань. Включившись у працю Союзу Українок П.А, є активною в Управі по сьогодні.

ШУПТАР Ілько, член Управи УГ Тасманії.

ШУСТ (Мельборн), кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

ШУСТ Михайло, активний чл. УГВ, помер в Мельборні на 78 році життя.

ШУХЕВИЧ ІВАННА (SHUHEVYCH IVANNA). Донька о. Карла і Володимири Федорович. Нар. 4.6.1894 в с. Войславичі на Сокальщині. Померла 16.5.1954 в Сідней. Греко-католичка. До Австралії (Ньюкастелю) приїхала кораблем «Fairsea» 19.8.1949, проживши в таборі Грета понад 4 роки. Вдова по др. Степанові Шухевичу — адвокату зі Львова. Діти — Ірена Любчак (Нью-Йорк, США), Іван Шухевич (Австралія, Сідней), Степанія Строкон (Австралія, Сідней), Юрій Шухевич (Бельгія).

ШУХЕВИЧ ІВАН (SHUHEVYCH IVAN). Нар. 17.6.1918 в с. Губичі на Дрогобиччині. Помер 22.3.1975 в Ліверпулі (Сідней). Греко-католик. До Австралії приїхав 19.8.1949 кораблем «Fairsea» (до Ньюкастлю, табір Грета). Дружина Тетяна (Медвідь), син Марко, донька Гандзя. 1936 закінчив Укр. Акад. гімназію у Львові. Медицину почав студіювати у Відні, продовжив у Берліні, закінчив 1948 в Ерлянгені (Німеччина). 1953-55 повторював медицину в Сідн.

університеті. Закінчив одним із перших укр. лікарів, зареєстрованих в Австралії. Від 1957 до смерти провадив приватну лікарську практику в Ліверпулі. Був жертводавцем на укр. потреби.

ШУХЕВИЧ ТЕТЯНА АЛЕКСАНДРА (Медвідь) (SHUHEVYCH TATJANA, ALEXANDRA). Нар. 17.12.1925 в Івано-Франківську. Греко-католичка. До Австралії приїхала кораблем «Faisea» (до Ньюкастлю, табір Грета). Одружена, чоловік Іван, син Марко, донька Гандзя. Закінчила гімназію у Львові, 2 роки дент. студії в Німеччині. Член Пласту у Львові, член Австралійсько-Українського Комітету Допомоги Україні. Зацікавлена мистецтвом.

ШУХЕВИЧ МАРКО (SHUHEVYCH MARK). Нар. 6.6.1947 в м. Ерлянген (Німеччина). Греко-католик. До Австралії (Ньюкастелю, табір Грета) приїхав 19.8.1949 кораблем «Fairsea». Неодружений. Закінчив медицину при Сіднейському університеті в 1970-их роках, приватно практикуючий лікар в Ліверпулі (Сідней). Закінчив курс Укр-ва, був пластуном в курені «Брати Моуглі». Захоплюється лещетарством. Голова «Kiama Alpine Club» (1979-1981). За-

хисник архітектурної спадщини м. Ліверпуль та його околиць. Голова Liverpool Heritage Society в 1970-х роках. Секретар Liverpool City Heritage Committee (1991-1992). Працює над книжкою про історію м. Ліверпуль (Сідней).

ШУХЕВИЧ ГАНДЗЯ-ТАНЯ (SHUHEVYCH HANDZIA-TANYA). Нар. 14.7.1960 в Сідней. Греко-католик. Одружена, чоловік Свеум Мікал (Sveum Mikkal, США). Закінчила в 1981 Сідн. унів. (бакалавр орган. хемії). Довголітній член Пласту. З 1985 по 1995 жила в Сан-Франціско (США), де була членом Союзу Українок. Понад 15 р. працює спеціалістом у сфері знечистнення повітря. Закінчила українознавство в школі при церкві св. Андрія в Підкомбі.

ШУШКА Ілько (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ШУШНЯК Павло і Станіслава, жертвні члени укр. спільноти в Сідней, меценати ФУСА-КУА, добродії «ВД».

ШУШНЯК Марійка, активна сумівка в Сідней, кер. танц. ансамблю «Заграва».

Щ

ЩЕПНИЙ ГРИГОРІЙ (SZCZEPNY HRYHORY). Нар. 3.6.1923 в м. Ходорові, Львівська обл. Помер у Сіднеї 16.10.1986 р. Греко-католик. Був одружений з Михайлиною Федорівною Ільницькою. Дочка Одарка. До Австралії приїхав 22.5.1949. Середня освіта, електрик. Член І УД УНА та учасник боїв під Бродами. Активний і жертвний член УГ та інших суспільно-громадських організацій, зокрема спорт. клубу «Київ», довголітній співробітник і добродій «ВД».

ЩЕПНА МИХАЙЛИНА ФЕДОРІВНА (Ільницька) (SZCZEPNY MYCHALINA). Нар. 5.5.1923 в с. Комарники, Турківський р-н, Львівська обл. Греко-католичка. До Австралії приїхала 22.5.1949. Була одружена з Григорієм, дочка Одарка. Народня освіта. Членка Союзу Українок ім. Ольги Басараб та Української Громади. Фундаторка ФУСА-КУА, передплатниця-добродійка «Вільної Думки» та жертвна на суспільно-громадській і церковній цілі. Фундатор ЕДУА.

ЩЕПНА Дарія, дипл. терапевт, чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

ЩЕРБА Албіна, чл. Управи СУ НПВ.

ЩИРБА Теодор і Катерина, жертвні члени укр. спільноти в Сіднеї, меценати ФУСА-КУА.

ЩЕРБАНЬ РОМАН АРСЕНІЄВИЧ (SZCZERBAN ROMAN). Нар. 11.5.1916 в Стрию (Зах. Україна). Гр.-католик. До Австралії приїхав 3.5.1949 р. Одружений. Дружина †Галина. Діти: Аркадій, †Тарас, Борис. Освіта: класична гімназія в Тернополі. Працював 10 років як Mail officer при PMG, 13 років як Storeman при Education Dept. тощо. Член УГПА та хору «Гомін» від 1949 року (47 літ). Звукооператор при укр. радіопередачах (20 років). Член Інф. Центру при УГПА. Активний в громадському житті.

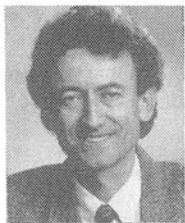

ЩЕРБАНЬ ГАЛИНА (SZCERBAN HALYNA). Нар. 17.3.1921 р. в Тернополі (Україна). До Австралії (Аделаїди) приїхала 3.5.1949 (корабель SS Goya). Померла 26.4.1989 р. в Аделаїді. Римо-катол. віровизнання. Одружена (чоловік Роман). Діти: Борис, Тарас. Неповна середня освіта. Домашня господиня. Членка-основниця Союзу Українок в Аделаїді. Довголітня референтка Суспільної Опіки. Член Управи УГ ПА в 1977-1979 роках. Активна учасниця в громадському житті. Виховала дітей на свідомих українців, які вивчали українську мову й культуру.

ЩЕРБАНЬ ТАРАС (SZCZERBAN TARAS). Нар. 9.3.1946 р. в Регенсбурзі (Німеччина). До Австралії (Аделаїди) приїхав з батьками і братом 3.5.1949 року. Помер 24.4.1987 року в Аделаїді. Одружений, дружина Аманда. Закінчив студії в Teachers College з дипломом учителя середньої школи. Був членом Пласту (курінь «Лісові Чорти» — учасник багатьох виховних таборів). Крім професійного звання вчителя, додатково студіював природне лікування у Лондоні (ділянка «radionics»), де одержав (єдиний в

Австралії) професійний диплом. Був запрошений викладати у Flinders University, якому теж подарував свої прилади й апаратуру (цю секцію, в якій він працював, названо його іменем). Працював також керівником відділу Суспільної Опіки — Ethnic Aged Care Welfare Services в Південній Австралії.

ЩЕРБАНЬ БОРИС (SHERBAN BORIS). Нар. 27.3.1944 р. в Стрию (Україна). Греко-католик. До Австралії (Аделаїди) приїхав на кораблі «SS Goya». Одружений. Дружина Жанет. Діти: Белла, Ніна. Професія/освіта: архітектор. Закінчив студії Bach. Arch., Adelaide Univ. Голова Т-ва Укр. Інженерів Австралії (1990-98), член НТША. Організував Конкурс/виставки молодечого мистецтва при Укр. Шкільній Раді НПВ. Організував фотовиставку «Історія

укр. поселення в Австралії з рамени НТША (1988). Був активний у Пласті в Аделаїді та в різних танцювальних групах, зокрема в групі «Коломийка», виступаючи на перших концертах в Аделаїді (головно в 1964 р.). Після закінчення студій працював за своїм професійним фахом на стажуванні в Лондоні та Мюнхені.

Ю

ЮЗИЧ Іван, друкар, співробітник «ВД».

ЮЗІВ Олександр, чл. укр. спільноти, помер 11.6.1954.

ЮРЕНКО Михайло (П.А.), меценат ФУСА-КУА.

ЮРІЙЧУК ІРЕНА (Білик) (JURYCHUK IRENE) (Bilyk). Нар. 15.4.1922 у Львові. Була одружена з бл. п. Ярославом Юрійчуком, котрий помер 5.7.1991. Католичка. Дочка Мирослава, доктор-дентист. До Австралії приїхала в серпні 1949. Середня освіта, закінчила укр. академ. гімназію у Львові. Короткий час учителювала у школі, директором якої був її пок. чоловік. Після бомбардування Львова батьки виїхали на Захід, не бажаючи залишитись під більшовиками. Приїхавши до Австралії, спочатку працювала в

текстильній фабриці, потім медсестрою в лікарні. Тепер живе спокійно на пенсії у чудовому Coffs Harbour. Довгі роки передплачує і фінансово підтримує тижневик «ВД».

ЮРКІВ Люся, солістка-сопрано, вчителька музики. Нар. 15.6.1962 у Мельборні, закінчила муз. студії в Консерваторії ім. Мельби. Брала участь в укр. і австрал. концертах, видала платівку «Рідна мати моя». Від 1988 керівник власної муз. школи в Мельборні.

ЮРКІВ ПЕТРО — мешканець Сіднею — довголітній борець за встановлення амбасадки України в Австралії. Протягом довгих років, як громадянин Австралії українського походження, написав десятки листів до міністра закордонних справ Австралії та президента Сполучених Штатів (в більшості через члена федер. парламента його округи), а також звертався через «Вільну Думку» за підтримкою до українських провідників, але, на жаль, без належного результату, хоч і отримував він від міністра й президента «симпатичні», але нічого не зобов'язуючі, листи. На його думку, вже крайня пора, щоб українська спільнота в Австралії зрозуміла важливість встановлення в Австралії амбасадки України, як великої незалежної від Москви держави, й масово почала писати листи-звернення як до українського уряду в Києві, так і до федерального уряду в Канберрі в цій, на його думку, найважливішій справі українських патріотів в цій країні. Петро Юрків — великий прихильник-добродій «Вільної Думки».

ЮРКІВ-ЯРОЦЬКА Маруся (Юрків). Нар. 25.7.1951 в Англії, де закінчила архітектурні студії. 1981 емігрувала з родиною до Австралії і поселилася в Мельборні. Працює в муніцип. уряді, чл. Брит. та Австрал. корол. палати архітектів. Автор проєктів спорт. комплексів, басейнів, гром. центрів, монастиря Сестер Василіянок. Чл. вокальної групи (тріо) «Конвалія», яка виступала у брит. радіо і телевізії.

ЮРОЧКО І., чл. Імпрез. Ком. УГ Кабраматта-Ферфілд.

ЮРЧЕНКО Михайло, гром. і коопер. діяч в Кабраматті і Мерилендсі.

ЮРЧИК ТЕОДОР (JURCZYK THEODOR). Нар. 10.4.1921 в с. Новий Олексенець, Тернопільська обл. Одружений був з Катериною Бляхан (померла 26.2.1993). Дві дочки: Марія і Анна. Закінчив 3 класи нар. школи. У Німеччині був на примусових роботах від 1942 до 1945. До Австралії (Батгурсту) приїхав 18.9.1948. 34 роки працював столярем на залізниці, займався будовою хат. Живе в Ланцестоні (Тасманія).

ЮРЧИЛЮК Марія, учителька, чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

ЮРЧИЛЮК Петро, учитель, чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

ЮЩУК ІВАН (JUSHCHUK IVAN). Нар. 21.2.1921 біля Берестя, на Поліссі. Православний. Самотній. До Австралії приїхав 28.8.1949. Освіта технічна. Будівельник (підприємство під назвою I. Juss). Членство: Укр. Громада, Укр. Кооператива, Парафія УАПЦ. Жертводавець на побудову церков в Ессендоні і Канберрі. Reg. Builder в А.С.Т., N.S.W. і Qld. Член Асоціації будівельників від 1952 р. у Вікторії, від 1965 — в А.С.Т. і N.S.W. Член Укр. Громади, Укр. кооперативи і Козацтва. Нагороджений Почесною Грамотою УГВ та Благословенною Грамотою УАПЦ, почесний член Т-ва Волинян, філантроп ФУСА-КУА, фундатор «ВД» та спонсор-жертводавець ЕДУА. Віддано допомагав братам-сестрам на Берестейському Поліссі, яке Сталін анексував до Білорусії в 1939. Переводив збірки та розповсюджував часопис «Голос Берестейщини» Українського Гром.-Культ. Об'єднання Берестейської області в 1992-96 рр., а від 1996 співпрацював з новозаснованою «Просвітою Берестейщини» ім. Т. Шевченка з її тижневиком «Берестейський Край», який протягом року друкував його спогади «Така моя доля». Поліська стежка його долі була тяжка і різноманітна, деколи впадав у великі смертельні пута, з яких тільки з Божою поміччю виривався живим. І ця доля завела його в далеку, але вільну Австралію, ставши її громадянином. Не забув і наших мучеників, що страждали і своє життя за Батьківщину віддавали, за що Всеукраїнське Т-во Політичних В'язнів і Репресованих за підписами співголови нар. депутата України Є. Пронюка та голови Науково-Методичної Ради Т-ва М. Щербака висловило сердечну подяку п. Іванові Ющук, який «так милосердно й щиро виділив допомогу в ам. долярах, що є виявом великого патріотизму й солідарности».

ЮЩУК Олександр (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

Я

ЯВНА АННА. Нар. 1.10.1902 в Раковац, коло Принявора в Босні. Українка-католичка східнього обряду. Батьки походили з Вербів, коло Підгайців. Одружилася з Михайлом Сенівим, мала 11 дітей (5 померло). 1942 року озброєні банди смертельно ранили її мужа Михайла, а дім спалили. Маючи тільки 40 років, залишається з 5-ма синами (доня була вже одружена). Із найстаршим сином відбудовує дім, щоб у 1945 р. залишити все і їхати до Бачки, придунайської низини. 1952 року їде з дітьми до Триєсту, щоб рік пізніше поїхати до Австралії, де в січні 1954 р. прибула з синами Володимиром і Василем та Петром з родиною. Виховувала своїх дітей на чесних і добрих громадян та укр. патріотів. Петро — шлюсар, Володимир і Василь — головні кухарі, Дмитро — священник. Українською мовою говорять не тільки діти, але і правнуки. У вихованні — найперше мало місце моральне і релігійне виховання. Після дуже тяжкого життя у спокої відійшла по вічну нагороду 22.5.1974 року.

ЯВОРСЬКИЙ ІЛЛЯ (JAWORSKY ELIA), гром. і церк. діяч; нар. 2.8.1897 в Бориславі, Галичина, пом. 17.1.1964 в Мельборні. Був поручником в австр. армії (1914-18), провів 3 роки в італійському полоні. Закінчив Торг. Академію у Відні (1919-23). У Бориславі був заступником посадженика міста і головою Українбанку. Відомий політ. та церк. діяч, належав до УНДО. Перебував у таборах ДП в Австрії. 1949 року переїхав до Мельборну. Тут спочатку активізувався на церк. відтинку і, як перший голова укр.

катол. братства св. Петра і Павла (1949-55), організував першу суботню школу та Шкільну Раду Вікторії. Діяльний в гром. і політ. житті: гол. контр. комісії СУОА (1961-63) і, коротко перед смертю, діючий гол. СУОА (1963-64), довголітній гол. Т-ва Сприяння УНРаді в Мельборні (1952-64).

ЯВОРСЬКИЙ НЕСТОР (JAWORSKY GEORGE), педагог, гром., пластовий і спортовий діяч, син Іллі Яворського; нар. 5.5.1940 в Бориславі, Галичина. В Австралії з 1949 року. Закінчив Технологічний Інститут у Мельборні, учитель математики й адміністратор сер. шкіл. Бере активну участь у пластовій праці, кількакратний комендант таборів. Діяльний в УГВ та СУОА, зокрема в зовн. зв'язках; організатор контактів на держ. рівні між представниками України й Австралії, в тому й у спортовій галузі.

ЯВОРСЬКА Марія, одна з найперших укр. студентів медицини в Сіднеї.

ЯВОРСЬКА (Вік.), кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

ЯВОРСЬКИЙ Іван, добродій «ВД».

ЯВТУШЕНКО Григорій (Англія), меценат ФУСА-КУА.

ЯКИМІВ ДЕМ'ЯН ВАСИЛЕВИЧ (JAKYMIW DEMIAN). Нар. 2.5.1913 р. в с. Дорожів, Львівська обл. Помер 30.1.1993 у Квінбієні. Укр. католик. Був арештований німцями за приналежність до нац. організації і запроторений в концтабір Бухенвальд (від березня 1944 до закінчення війни). До Австралії приїхав 14.1.1950. Одружений (дружина Розалія, дівоче Ганасевич). Діти: донька Галина-Зіновія, син Левко. Освіта: неп. середня, столяр. Кол. голова УГ і Церк. Комітету в Канберрі й Квінбієні (купив

ризи й «павук», зробив чудовий кивот). Меценат церкви в Люрді (Франція), ФУСА і жертвний на різні укр. потреби. Член ЛВУ і УАП.

ЯКИМІВ Лев Дем'янович, свідомий укр. в Квінбієні.

ЯКИМОВИЧ Іван, Петро, Володимир — активні члени УГ ЗА.

ЯКОБІЙ Надія (П.А.), гол. СУ ПА, фундатор ФУСА-КУА, добродій «ВД».

ЯКОВЕНКО СВІТЛАНА (YAKOVENKO SVITLANA). Нар. 13.4.1974 р. в Кривому Розі, Україна. Укр. православна. Викладач/перекладач укр. та англ. мов та літератур. 1998 р. закінчила Одеський Держ. унів. ім Мечникова — Bachelor of Arts with Honours (романо-германська філологія), здобувши кваліфікації філолога та викладача. В Австралії одержала кваліфікації перекладача укр.-англ. та англ.-укр. NAATI на професійному рівні. Завершує дослідну працю на звання Магістер з відзнакою (Masters of Arts with Honours) при Макворі унів. в Сіднеї. За відмінні наукові досягнення нагороджена унів. Макворі премією ім. Аркадія Новицького.

ЯКОВЛІВ Володимир, активний чл. укр. спільноти в Аделаїді.

ЯКУБОВИЧ В., чл. Управи УГ Кабраматта-Ферфілд.

ЯКУБОВИЧ ІГОР, лікар, керівник Школи Бандуристів у Вік.

ЯКУБОВСЬКА Стефанія, діячка Союзу Українок в Сіднеї, кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

ЯКУБОВСЬКИЙ Олександр (мгр. фармації), укр. діяч в Сіднеї.

ЯКУБОВСЬКИЙ Я., чл. Управи Комбатантів (Вік.)

ЯНДРІС А. (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ЯНЕНКО Спиридон, добродій «ВД» в Аделаїді.

ЯНЕЧКО Яків (Вік.), добродій «ВД».

ЯНЕЧКО Віктор, член Управи УГ АСТ.

ЯНИШИН МИКОЛА (JANYSHYN MYKOLA). Нар. 15.5.1923 р., с. Березина, Дрогобич, Львівська обл. Помер 9.10.1995 р. в Мельборні. Християнин-католик (Візантійського обряду). До Австралії приїхав 17.11.1948. Одружений з Стефанією Грицишин 7.8.1965 в Мельборні. В них народились три доньки: Галя, Маруся і Наталія. Нар. освіта. Був портовим робітником. В Австралії зразу включився в громадсько-церковне життя; став членом УГВ, СУМу, довгі роки був збірщиком на громадські і церковні потреби. Всі три доньки виховані в укр. патріотичному дусі, прекрасно володіють укр. мовою, члени СУМу. Також троє внуків Наталя, Меланія, Петрусика (діти Галі) виховуються в СУМі та навчаються в укр. суб. школі.

ЯНІВ Василь, чл. Станиці ІУД УНА в Сіднеї.

ЯНІВ Віктор, архітект, чл. УГ Сефтон, Бас Гіл, Честер Гіл.

ЯНІВ Ірена, чл. Управи Союзу Українок в Сефтоні.

ЯНІШ Іван (НПВ), фундатор ФУСА-КУА.

ЯНІШ (ЯНЧУК) МАРІЙКА (JANIS/JANCZUK MARIKA). Нар. 4.10.1951 в Сіднеї. Православна. Одружена (без дітей). Bachelor of Economics University of Sydney. Закічила Українську Школу та Педагогічний курс в Лідкомбі, декілька років була вчителькою Української Школи, співала в молодечому хорі. Кол. член СУМу і Української Студентської Організації. Працювала як економіст і marketing manager для урядів Кореї та Гонг-Конгу, а також в NSW Government China Unit — відкрила урядове бюро в Китаї. Тепер працює екзекутивним урядником і політичним «лоббіїстом» для місцевих консулів в справі копалень.

ЯНІШ Слава, активна в Союзі Українок ім. О. Басараб у Лідкомбі, добродій «ВД».

ЯНКІВСЬКИЙ ІВАН (JANKIWSKYJ IWAN) (син Марії і Стефана). Одружений з Анною (з дому Грицаїшин, нар. 12.8.1927 в с. Дітківці, померла 21.7.1993). Нар. 12.8.1919 року в с. Тисова, пов. Перемишль. Греко-католик. До Австралії приїхав 21.8.1949 року. Донька Іванка. Активний член Станиці вояків УПА, Укр. Громади Кабраматта-Ферфілд, Спілки Укр. Молоді. Брав участь у визвольній боротьбі УПА від 1945 р. В 1947 р. вирушив з сотнями у великий Рейд на Захід в амер. зону Німеччини, а відтак до Австралії.

ЯНКІВСЬКА-ПРИКАЗА Іванка, учителька УШ в Лідкомбі.

ЯНКІВСЬКА Людмила, померла 28.12.1954.

ЯНОВСЬКА Варвара, кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

ЯНУШ Степан (Вік.), фундатор ФУСА-КУА.

ЯНЧУК ІВАН (JANCZUK IVAN). Нар. 25.2.1900 р. на Поліссі в Україні. Православний. Одружений, дружина Анна. Діти: Василь та Максим. Початкова освіта. В Україні був власником заможного хліборобського господарства. В лютому 1943 р. німецькі окупанти спалили село Корсині як і багато інших сіл на Поліссі та Волині. Всі господарські споруди родини Янчуків були спалені, майно пограбоване, а батька Івана, Григорія Янчука, окупанти розстріляли. Решта родини врятувалася втечею до лісу. В 1944 році вони виїхали до Баварії (Німеччина), де Іван працював на фабриці. До Австралії разом з дружиною та синами приїхав 27.5.1949 р. Працював у виробничій промисловості, а пізніше в системі державного автобусного транспорту. Багато працював на будові та внутрішньому оздобленні церкви Покрови Пресв. Богородиці в Сіднеї. Член Святопокровської парафії УАПЦ в Гомбуші. Помер 15.4.1967 р. і похований на укр. правосл. дільниці кладовища Руквуд у Сіднеї.

ЯНЧУК АННА дів. Михаєвич (JANCZUK ANNA). Нар. 21.11.1901 р. на Поліссі, Україна. Православна. Одружена, чоловік Іван. Діти: Василь і Максим. До 1943 р. разом з чоловіком була власником заможного хліборобства в с. Корсині, яке було спалене німецькими окупантами. В 1944 р. виїхала з родиною до Баварії (Німеччина), де працювала робітницею на фабриці. До Австралії приїхала 27.5.1949 р. Працювала в текстильній індустрії. Парафіянка Святопокровської парафії УАПЦ в Сіднеї. Померла 13.1.1979 року. Похована на укр. дільниці цвинтаря Руквуд у Сіднеї.

ЯНЧУК ВАСИЛЬ (JANCZUK WASYL). Нар. 21.7.1924 р. в с. Корсині на Поліссі (Україна) в заможній свідомій українській родині. Православний. Одружений, дружина Анна. Діти: Григорій, Марія, Лідія і Юрій. Освіта середня. Вимушений був відвідувати середню школу з польською мовою викладання, бо укр. учбових закладів в його рідній околиці не було. Під час німецької окупації працював на батьківському господарстві. В лютому 1943 р. село Корсині було спалене німцями. Мешканці села, в тому числі і родина Янчуків, врятувалися втечею до лісу. Кілька осіб, серед них і дідусь Василя Григорій, загинули під час втечі від куль окупанта. В 1944 р. родина Янчуків виїхала до Баварії (Німеччина), де Василь працював робітником на фабриці. Після закінчення війни перебував у таборах ДіПі, працюючи еміграційним референтом. В 1946 одружився і першого сина, що народився в 1948 р., назвав в пам'ять трагічно загиблого діда Григорієм. Приїхав до Австралії 27.5.1949 року і за 2-річним контрактом влаштувався на працю в держ. залізничному транспорті. Закінчив курс підвищення кваліфікації і спочатку працював машиністом пасажирських потягів далекого сполучення, а пізніше — на електричних потягах міської мережі. Після закінчення відповідного вишколу 20 років працював інспектором ефективності праці та техвишколу машиністів. Поза працюю студіював в Сідн. технічному коледжі (TAFE) і здобув такі кваліфікації: Radio Trade Course Certificate (1977 р.), Television Post Trade Course (1979 р.) та Panelbeating Trade Course (1982 р.). Член-основоположник УКТК, член управи Т-ва Волинян, член УГ Сідней, парафіянин та член Бр-ва Святопокровської Парафії УАПЦ і довголітній голова Параф. Ради цієї церкви. Хорунжий УВК (Ресторовий козак). Член Батьк. Комітету Центр. Рідної Школи ім. кн. Ольги. Будівник церкви Св. Покрови та школи, працюючи безплатно. Меценат КУА, добродій «ВД», жертводавець на громадські та церковні потреби.

ЯНЧУК АННА (дів. Олехнік) (JANCZUK ANNA). Нар. 27.3.1927 р. на Поліссі. Православна. Одружена. Чоловік Василь. Діти: Григорій, Марія, Лідія та Юрій. Початкова освіта. До Австралії приїхала разом з родиною 27.5.1949 р. Активна в громадському, церковному та шкільному житті укр. спільноти Сіднею. Щедрий жертводавець на громадські та церковні потреби. Парафіянка та член управи Сестрицтва Святопокровської парафії УАПЦ. Член Т-ва Волинян, активна козачка 33-го куреня УВК ім. кор.

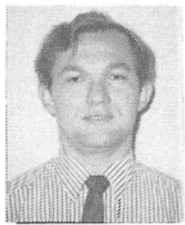
Данила Романовича Галицького та Волинського. Довголітня працівниця при Укр. Центр. Школі ім. кн. Ольги, яку відвідували й успішно закінчили всі її 4 дітей. Всі вони були членами укр. молодечих організацій.

ЯНЧУК ГРИГОРІЙ (JANCZUK Gregory). Нар. 18.8.1948 в Баварії (Німеччина). Православний. До Австралії приїхав з батьками 7.5.1949 р. Одружений. Дружина Джюди, син Натан, донька Ларися. Середня технічна освіта (fitter). Ходив до Укр. Центр. Школи в Лідкомбі, належав до Пласту, до танц. групи Н. Тиравської. Кол. член УКТКлубу, кол. парафіянин Святопокровської парафії в Сіднеї. Служив в австрал. армії. Переїхав до Ньюкастелю, де працює за фахом.

ЯНЧУК ЛІДІЯ (JANCZUK LYDIA). Нар. 22.4.1957 р. в Сіднеї. Самітна. Середня освіта. Закінчила повний курс Укр. Центральної Школи в Лідкомбі. Була довгі роки активною пластункою. Належала до танцювального ансамблю під кер. Наталії Тиравської. Бере активну участь в українському й австралійському суспільному житті.

ЯНЧУК ЮРІЙ (JANCZUK GEORGE). Нар. 19.1.1966 р. в Сіднеї, Австралія. Віровизнання: УАПЦ. Самітний. Професія/освіта: В.Е. (Electrical), Honours Class II, Division 2, Univ. of Sydney 1989. Член УКТКлубу, пластун (Курінь «Брати Моуглі» — кол. член Станичної Старшини), член Ukrainian Professionals and Business Association, член Т-ва Укр. Інженерів (кол. член управи), член ансамблю ім. В. Івасюка (кол. член управи — брав участь у турне по Україні), Член І.Е.Е. (Institute of Electrical

and Electronic Engineers — кол. член Управи). Пройшов повний курс навчання в Центр. Рідній Школі та Матуральний Курс Української Мови в Сіднеї (HSC).

ЯНЧУК МАКСИМ (JANCZUK MAKSYM). Нар. 9.1.1933 р. в с. Корсині на Поліссі в заможній селянській родині. Православний. Одружений. Дружина Сва, дочки Галя і Соня. Середня освіта. Жив з батьками на господарстві до 1944 року. Господарські споруди були спалені німецькими окупантами в лютому 1943 р. В 1944 р. виїхав з батьками до Баварії (Німеччина). До закінчення війни працював на фабриці. Після війни перебував у таборах ДіПі. 27.5.1949 р. приїхав до Австралії. Спочатку працював в системі Сідн.

автобусного транспорту. Пізніше перейшов на залізничу працю і працював начальником станції до відходу на пенсію. Брав участь при будові храму Свято-покровської парафії (УАПЦ) та Центральної Рідної Школи ім. кн. Ольги в Лідкомбі. Член УКТК, парафіянин Братства при Святопокровській парафії в Гомбуші.

ЯНЧУК ЄВА дів. Потапчук (JANCZUK EVA). Нар. 20.3.1939 р. в Житомирській обл., Україна. Православна (УАПЦ). До Австралії приїхала 24.3.1950 р. Одружена. Чоловік Максим. Діти: Галя і Соня. Закінчила початкову школу, пенсіонерка. Брала участь в праці при Юній Танцювальній Групі «Веселка» в Сідней та у Пласт-Прияті.

ЯРЕМА Володимир, добродій «ВД» в Аделаїді.

ЯРЕМА Надія, поетеса, добродій «ВД» в Аделаїді, упорядник і видавець Пропам'ятної книги 50-ліття УГПА.

ЯРЕМЕНКО ІВАН (YAREMENKO IVAN). Нар. 10.10.1914 р. в Харкові (Україна). Помер 14.10.1985 в Мельборні. Одружений з Марфою Лебедевич. До Австралії приїхав з родиною, з Німеччини 15.9.1949. Поселився у м. Нідрі (Мельборн). Православний. Парафіянин (ц. староста) св. Успіння УАПЦ у Балаклаві. Член УГВ. Ревний-жертвенний патріот на громадській і церковній ниві. Освіта початкова. За ревну-зразкову діяльність-жертвенність на громадській і церковній ниві був нагороджений високими грамотами

Українською Громадою Вікторії та Епархом УАПЦ в Австралії. Діти: син Миколай. Невістка Арета.

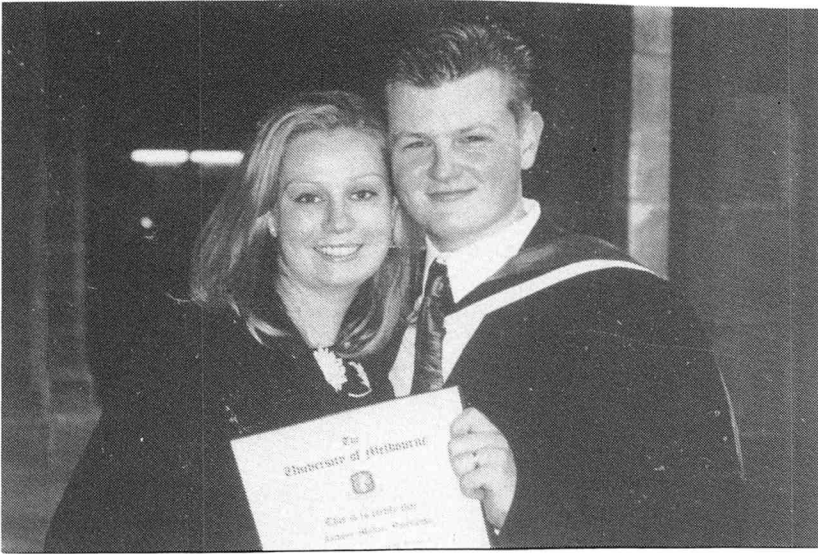
ЯРЕМЕНКО МАРФА (YAREMENKO MARFA). Нар. 6.5.1923 в Києві. Померла 12.10.1987 в Мельборні. Дружина Яременка Івана. До Австралії приїхала з родиною 15.9.1949. Поселилась у м. Нідрі (Мельборн). Православна. Зразкова парафіянка св. Успіння УАПЦ у Балаклаві. Член УГВ. Освіта початкова. Ревна-жертвенна працівниця на церковній і громадській ниві. За ревну працю та жертвенність на церковній і громадській ниві була нагороджена Похвальною Грамотою Епархом УАПЦ в

Австралії. Діти: син Миколай, невістка Арета. Внуки: Антон, Каріна.

ЯРЕМЕНКО МИКОЛА (JAREMENKO MIKOLA-MIK). Нар. 12.1.1946 р. в м. Alfeld, Німеччина), Син Марфи і Івана Яременка. До Австралії приїхав з батьками 1949 р. кораблем Nellie. Православний. Парафіянин церкви св. Покрови УАПЦ в Ессендоні (Мельборн). Одружений з Аретою з дому Черкаська. В молодих роках був вівтарним прислужником та членом СУМ. Вища освіта, інж.-електрик, Bachelor of Engineering-Electrical, Melbourne Univ. В 1968 р. почав працюю плянника, а даліше, як плянник-інспектор-керів-

ник відділу Commonwealth Department of Construction, Melbourne. У 1968 р. відбув служ-бову інспекцію будови The Rouna Hydro Electrical Scheme in New Guinea. В 1984 р. відбув 6 місяців службових обов'язків «Antarctica Power House at Davis. В червні 1998 р., з огляду на «приватизацію» електро-технічного департаменту, залишив місце праці. В роках 1969-1971 відбував військову службу в «Пакаланія кемп». Багато спричинився як фахівець, робітник та жерводавець в розбудові-направі Укр. Нар. Дому УГВ в Ессендоні-Мельборні. Грамоти фундатора і мецената УНДВ. Член Т-ва інженерів APESMA. Член-основоположник, член управи українського лещетарського клубу «Калина» та член управи відпочинкового пансіону «Калина» у Mt Hotham, Victoria. В 1992 р. відвідав Батьківщину-Україну. Відвідав багато історичних міст України — Луцьк, Львів, Рівне, Київ, Харків та низки міст над Чорним морем.

**Антон Яременко (вища медична освіта),
Алина Яременко (студентка університету).**

ЯРЕМЕНКО АНТОН (YAREMENKO ANTHONY). Народжений 1.6.1977 в Мельборні. Син Миколи і Арети Яременко. Одружений з Аліною Мішура. Православний. Парафіянин св. Покрови УАПЦ в Ессендоні (Мельборн). Член Української Громади Вікторії. Член Клубу Голфу. Вища освіта, медична: Honours Degree in Physiotherapy, University of Melbourne. Продовжує студії: Masters of Information Technology at Royal Melbourne Institute of Technology.

ЯРЕМЕНКО АЛИНА (YAREMENKO ALINA). Нар. 10.2.1976 в Мельборні. Дочка Віталія і Алли Мішура. Одружена з Антоном Яременком. Православна. Парафіянка св. Покрови УАПЦ в Ессендоні (Мельборн). Член Української Громади Вікторії. Освіта вища, медична. Bachelor of Medicine and Surgery — Melbourne University.

ЯРЕМОВИЧ МАРІЯ (JAREMOWYCH MARIA). Нар. 8.1.1924 в с. Болестрашичі пов. Перемишль. Укр. католичка. До Австралії приїхала 1949 р. кор. «Amara-roora» — до Fremantle. Одружена з Мирославом, дві доньки — Оксана і Ірена, дві внучки і троє правнуків. Середня освіта — вишкіл провідниць дитячих садочків в Україні. Працювала в дит. садочку в імїгр. таборі «Holden» З.А. спершу як асистентка, опісля як провідниця. Кілька років працювала в міському садочку в Нортгамі. Активна членка СУЗА, сестрицтва УКЦ. Книговод (23 р.) в укр. спорт. клубі «Київ». Співініціаторка та секретарка укр. Клубу Старших Громадян. Брала участь у заснуванні організації «Rainbow», яка допомагає старшим громадянам укр. походження проживати у власних домах. Фундатором цієї організації є фед. уряд Австралії.

ЯРЕМОВИЧ МИРОСЛАВ (JAREMOWYCH MYROSLAW), правник, громадський, церковний і кооперативний діяч. Нар. 25.10.1908 в с. Попелі Дрогобицького пов. Помер 7.5.1988 у Перті, З.А. Укр. катол. До Австралії приїхав 19.4.1949 кор. «Амаратура» — до Фремантле. Одружений із Марією (дів. Голик), дві доньки — Оксана й Ірена, дві внучки і троє правнуків. По закінченні юридичних студій у Львові працював адвокатом у Дрогобичі. Член ОУН з молодих літ. Творив самоосвітні гуртки для селянської молоді на Дрогобиччині. Емігрував до Німеччини. 1945 р. у Геттінгені один із організаторів укр. табору ДП і у таборівій гімназії вчив лат. мову. Приїхавши до Австралії, поселився в Нортгамі З.А., де працював урядником міністерства шляхів. Тут був керівником укр. школи, гол. Братства УКЦ, очолював комітет будови укр. кат. церкви. 1975 р. переїхав до Перту, де став секретарем управи УГЗА. Діяльний у кат. братстві і СУМі. Ініціатор укр. кред. кооп. «Калина» і перший голова її дирекції (1977-86). Співробітник газети «Церква і Життя».

ЯРЕМЧУК ФЕДОР (JAREMCZUK FEDOR). Нар. 24.12.1918 р. в селі Сілець, р-н Тисмениця, Ів.-Франківська обл. Укр. католик. До Австралії приїхав у 1949 р. Одружений. Діти: Омелян (нар. 1946), Матвій (нар. 1949), Анна (нар. 1953). Будівельник, народня освіта. Член Укр. Громади в Квінбісні (довгі роки член управи, особливо як фінанс. реф. відзначився під час будови другого Нар. Дому). Член О-ку СУМу в Квінбісні (один рік голова). Голова Батьк. Комітету Суб. школи у Квінбісні. Почесний член

А.Б.Н., згодом У.А.Л., відтак Ліги Визволення України. Жертводавець і працівник під час будови першого Нар. Дому, а згодом і теперішнього у Квінбісні. Жертводавець на будову церкви св. Михаїла у Квінбісні, а також жертводавець на храм-пам'ятник св. Володимира в Канберрі. Довголітній член управи і Контр. Комісії церкви св. Михаїла в Квінбісні. Меценат Фондації Укр. Студій в Австралії.

ЯРЕМЧУК АНАСТАЗІЯ (JAREMCZUK ANASTAZIJA). Нар. 12.6.1921 р. в с. Угринів Горішний, р-н Тисмениця, Івано-Франківська обл. Укр. католик. До Австралії приїхала 7.6.1949 р. Одружена. Діти: Омелян (нар. 1946), Матвій (нар. 1949), Анна (нар. 1953). Домашня господиня, нар. освіта. Активна у Квінбісні і Канберрі, член разом з чоловіком Федором Т-ва Старших Громадян та Укр. Громади, жертовна на різні українські потреби.

ЯРИМОВИЧ ДАРІЯ (JARYMOWYCH DARIA). Нар. 17.10.1914 р. у Відні (Австрія). Греко-католичка. До Австралії приїхала 19.9.1949 р. Одружена з Богданом Яримовичем (помер 19.12.1987 р.) і має одну доньку Марту (лікарку). Дарія закінчила українську гімназію в Золочеві (Україна), студіювала фармацевтику в Познані (Польща) і отримала титул магістра фармацевтики. Батько Віктор і мати Іванна виховали доньку Дарію в українському дусі. В Австралії повторила своє навчання в Сіднейському

університеті і мала приватну аптеку. Працювала в Суспільній Опіці Союзу Українок. Виховала доньку Марту та онуків Аніту і Юстина в укр. дусі.

ЯРИМОВИЧ БОГДАН (JARYMOWYCH BOHDAN). Нар. 7.4.1910 р. в с. Ушковиці, Тернопільська обл., Україна. Помер 9.12.1987 р. в Сіднеї. Батьки Богдана: Йосип та Марія (Зафійовська). Укр. греко-католик. Закінчив укр. гімназію у Тернополі, студіював фармацевтику в Познані, де отримав титул мгр-а фармацевтики. В Австралії брав активну участь в укр. житті, належав до комітету розбудови Укр. Нар. Дому та церкви св. Андрія в Лідкомбі. Був членом УЛТА та був фундатором ФУСА-КУА.

ЯРОВА Христина, кол. чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії.

ЯРОВИЙ Петро, активний чл. укр. спільноти в Аделаїді.

ЯРОШ(ЧУК) Галина, учителька УШ в Бенкставні.

ЯСЬКЕВИЧ САВА, військ, гром. і політ. діяч. Нар. 1.8.1897 в Житомирі. Служив в рос. армії, закінчив військ. школу в Києві. Учасник-старшина Визв. Боротьби в Армії УНР, інтернований в Польщі. Закічив гірничу школу в Бориславі. Сотник I Дивізії «Галичина», учасник боїв під Бродами, де був поранений. Був комендантом табору полонених у Ріміні. До Австралії прибув з Англії в 1949, поселився в Сіднеї. Був головою Ради Укр. Громад НПВ, заст. голови ОУА і СУОА, головою Укр. Комбатантів Австралії, головою Пр-ва екз. Уряду УНР на Австралію, довголітній співробітник «ВД», провідний член багатьох інших гром. організацій, фундатор ФУСА-КУА.

ЯСЬКЕВИЧ Емілія, діячка сусп. Опіки від початку укр. життя в Сіднеї.

ЯСЬКЕВИЧ Богдан, пласт. діяч. До Австралії приїхав в 1948, спершу жив у Сіднеї, потім переїхав до Мельборну, де був головою пласт. Станиці.

ЯСЬКЕВИЧ Зірка (Мельборн), особливо активна в зовнішніх зв'язках, в Союзі Українок Австралії.

ЯСЬКЕВИЧ Лев, активний чл. укр. спільноти в Сіднеї, чл. Станиці ІУД УНА, фундатор ФУСА-КУА.

ЯСЬКЕВИЧ Галина, гром.-політ діячка. До Австралії приїхала в 1948, поселилась в Сіднеї, де брала активну участь в організованому укр. житті, зокрема на зовн. відтинку. Була головою Комітету Допомоги укр. політ'язням в Україні, чл. Кр. Управи Союзу Українок Австралії. Разом з чоловіком Левком фундатор ФУСА-КУА.

ЯСЬКЕВИЧ ТАРАС (д-р) (JASKEWYCH TARAS). Нар. 22.7.1920 в Західній Україні. Освіта: народня — Рідна Школа ім. Маркіяна Шашкевича, середня школа — укр. гімназія. В Станиславові 19.5.1939 матура, іспит зрілости. Січень 1940 — втеча перед большевиками, арештом до Німеччини, Vechhofen, Bayern, праця в тартаку. 1941 — праця в Herman Goering Werke, Watenstedt, bei, Hannover, Німеччина. 1943-1944 — студії хемії у Відні. 1945-1948 — праця в хемічній фабриці Georgy, G.m.b.H. Студії хемії в університетах Дармштадт і Геттінген, закінчені науковою працею в ділянці рака в Prof. Hans Lettrée, Oxydation von Phenolen and Phenoethern, und deren Derivaten mit Benzopersaure, Naturwissenschaften, 12.1948; згадка в Krebschemie. 1949 — віезд до Австралії. 1950-55 — студії в Аделаїдському Університеті. Одержав Research Scholarship. 15.11.1954 — у рамкx United Nations Youth Organisation доповідь: Struggle for freedom of the non-Russian nations in the USSR. 1956 — переїзд до Мельборну, праця: хемік-дослідник у фабриці фосфору Albright and Wilson (Aust.) — зробив 14 винаходів, які були опатентовані в ділянках: 1. органічні естри фосфорової кислоти; 2. синтези нових більників для вовни, бавовни і синтетичних матеріялів; 3. автоматичне відділення фосфатної скали від вапняка, 4. синтези нових органічних сполук сірки з целюльози, мочовика й мінеральної сірки; 5. фабрикація нових більників з побічних продуктів, що постають при фабрикації медичної олії. 10.11.72 — за кваліфікацієй й винаходи вибраний дійсним членом (єдиний українець в Австралії) F.R.A.Ch. I. Від 1956 — член екзекутиви Новоавстрал. Ради (National Civic Council) член DLP, а від 1960 — член Екзекутиви DLP, уповноважений для творення нових відділів DLP у різних стейтах Австралії. 1965-66 — студії рака шкіри University of Melbourne, Prof. L. M. Jackman: (Nature, 12.6.1966, стор. 1149). Працював у Albright and Wilson (Aust.), написав наукові праці в ділянці дослідів органічних і неорганічних сполук фосфору і сполук для медичної дезинфекції. 1971-1985 — хемік-дослідник і член Заряду Головного Банку Австралії (R.B.A.). Досвід у друкуванні грошей (єдиний з українців у світі).

Громадська праця: Співзасновник з д-ром М. Вавриком у 1949 р. Українського Академічного Товариства в Аделаїді (1949-1955); Референт Зовнішніх Зв'язків УГПА і Укр. Академічного Т-ва (1949-1955). Нав'язав зв'язки і співпрацю з азійськими студентами, які студювали у рамках Colombo Plan. Референт Зовнішніх Зв'язків УГВікторії (1956-1963, 1967-1977), СУОА (1969-1975), Делегатури АБН на Австралію (1956-1963), член Крайової Управи Тижня Поневолених Націй, Організаційний Референт Крайової Управи НТШ в Австралії (1967-1977), член Екзекутиви Австралійсько-Американської Асоціації (1978-1986), Голова УХР (1967-1974). Почесний член УГВ та R.A.Ch.S. Від 1949 року дописував до української еміграційної преси в Австралії («Єдність», «Вільна Думка», «Церква і Життя»), Англії («Українська Думка»), США («Америка», «Свобода», «Українські Вісті», «Ukrainian Quaterly»), Німеччині («Шлях Перемоги», «Християнський Голос»), Франції («Українець-Час»), Аргентині («Українське Слово»). Дописував до польських часописів у справі українсько-польського

порозуміння для протизаги Ялтанській угоді. Допибуав до австралійської преси: в Аделаїді — Official Ukrainian Spokesman, The Adelaide Advertiser, The News, Southern Cross; у Мельборні: The Age, The Herald, The Advocate, News Weekly.

Організатор зустрiчей з чужинцями: 1. Під час Olympic Games in Melbourne 1956, Accredited Correspondent of the Ukrainian Press with the Australian Olympic Committee. Видавав і поширював звідомлення для чужинної преси, вислав звіти і репортажі про перебіг Олімпійських змагань з точки зору українців. 2. Під час відвідин Австралії Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого в 1968 роках організував зустрiчі з чужинцями, писав звідомлення до преси. Під час Міжнародного Евхаристійного Конгресу в Мельборні, як член Українського Катедрального Комітету був зв'язковим між українцями, а головнo між Блаженнішим Патріярхом Йосифом та австралійськими офіційними засобами масової інформациі (медіа). На запрошення Блаженнішого мав 23.2.1973 секретну авдієнцію у представника польського єпископату Кардинала Кароля Войтили. Під час цієї півторагодинної авдієнціі порушено справи положення УКЦ у Польщі, а також співпраці між нашими церквами та народами з огляду на події, які довели до Ялти, та дальше збереження спільної німецько-російської границі. Написав звідомлення про перебіг цієї авдієнціі для Блаженнішого й для Екзарха українців в Австралії Кир Івана Прашка. Відбув три авдієнціі в Голови Східньої Конгрегації Кардинала В. Рубіна, дві в Римі, а одну в Мельборні. Про висліди дав докладні звідомлення для нашого церковного провуду. 1967-1980 — член Управи Комітету Прав Людини.

В 1978 році заходами Комітету до Австралії приїхав український дисидент Леонід Плющ. Він інформував Австралійський Сенат про Рух Спротиву в Україні. Зорганізував зустрiчі в Австралійській Військовій Академії Дантун, з лікарями-психологами, та у різних університетах. Приїзд цього добре на Заході знаного дисидента був використаний і у зустрiчах з різними національними групами Австралії, передусім з жидами (Jewish Board of Deputies). Дбав про забезпечення Парламентарної, Державних й Університетських бібліотек українською науковою літературою англійською мовою, бо до приїзду українців тут не було жодних книжок про боротьбу українців за їх державність.

На протязі 35 років провадив українські Зовнішні Зв'язки в Австралії з рамени різних наших громадських, стейтових і федеральних організацій та установ. З огляду на тогочасну розбудову нашого життя, кошти провадження Зовнішніх Зв'язків покривав сам. Автор книжок: «Проблеми Української Державности» (1990, Мельборн); готові до друку в машинописі: 1. Ukrainian Experience with Anglo-Saxons, over 600 references; 2. Jewish-Ukrainian Relations in Historical Perspective, 180 references; 3. Досвід із 35-літнього провадження укр. зовнішніх зв'язків в Австралії; 4. Порівняння українського національного характеру з англосаксонами; 5. Чого нас навчив досвід боротьби за українську державність; 6. Стан української еміграції 50 років після її поселення; 7. Через мудру філософію життя до успіхів нації.

ЯЦІВ ВОЛОДИМИР (JACIW WOŁODYMYR «JACK»). Нар. 4.3.1923 в Бориславі, Львівська обл. Греко-католик. До Австралії (Мельборну) приїхав з дружиною Катериною (Гірок) та дочкою Марією (друга дочка Галина нар. в Мельборні). Перший рік працював при Австрал. армії, відтак пів року у фабриці рільничих машин у Саншайні та 3 роки у винній і спиртній промисловості (з його виробництва фірма виграла дві золоті та срібну нагороду на «Wine Show» у Мельборні). Як фахівець оцінювати вина й

видавати нагороди, три вина з медалями й грамотами видані в його імені як «Jack Blend». 40 років праці на громадській ниві: при будові Нар. Дому, 20 років голова та 6 років заст. голови Укр. Громади, Філії Ст. Альбансу, 4 роки голова клубу старших громадян «Золотий Вік». Добродій і жертводавець на укр. потреби. Репрезентував українців в австралійських організаціях.

ЯХНЕНКО Наталія (Зибенко), письменниця, співробітник укр. журналів і часописів в Україні й укр. діаспорі, зокрема «ВД». Нар. 1903 р. в Ковелі, померла в Сідней в 1995. Авторка численних новель і мемуарів, дістала другу нагороду на літературному конкурсі СУОА в 1954.

ЯЦЕНКО Анна, чл. Управи Союзу Українок в Сефтоні.

ЯЦЕНКО Степан, активний член УГ ЗА.

ЯЦИНА Осип і Анна (НПВ), активні члени укр. спільноти в Сідней, фундатори ФУСА-КУА, добродії «ВД».

ЯЦИНА Юрій, чл. Укр. Гольф-Клубу в Сідней.

ЯЦИШИН МИКОЛА (ДЯКІВ) (JACYSHYN MYKOLA). Нар. 30.12.1922 в с. Раделичі, Миколаївський р-н, Львівська обл. Укр. католик. До Австралії приїхав з дружиною і дочкою 1949 р. Діти Олесья, Катруся, Уляна, Тарас. Технічна освіта, столяр і будівельник. Від приїзду до Австралії до пенсії працював як будівельник при розбудові Канберри, маючи ліцензію Builders Lic. Class C. Член Укр. Громади в Квінбієні, Батьк. Комітету Укр. Школи, СУМу, доклав багато праці при будові Нар. Дому в Квінбієні. Меценат КУА.

Жертводавець на пам'ятник Церкви Св. Володимира та Пам'ятник Голодомору в Канберрі, а також на різні укр. національні потреби. Член Т-ва Старших Громадян у Канберрі, добродій «ВД» та спонсор-фундатор ЕДУА.

ЯЦИШИН ПАРАСКЕВІЯ (дів. Гаврилів) (JACYSHYN PARASKEVIA). Нар. 1.4.1925 в с. Раделичі, Миколаївський р-н, Львівська обл. Укр. католичка. До Австралії приїхала з чоловіком і дочкою в 1949 р. Одружена з Миколою Яцишином. Діти: Олесья, Катруся, Уляна і Тарас. Нар. освіта та техн. коледж у Канберрі, куховарка. Кол. голова Союзу Українок і співосновниця Укр. Школи у Канберрі. Жертвна працівниця на добродійні укр. потреби в Квінбієні і Канберрі. Разом з чоловіком меценат КУА та спонсор ЕДУА.

ЯЦИШИН МИХАЙЛО (JACYSHYN MICHAEL). Нар. 14.12.1920 р. в с. Пужники, р-н Товмач, Івано-Франківська обл. Укр. католик. До Австралії приїхав 9.6.1949 р. Одружений. Діти: Ярослава, Марія, Оксана. Нар. освіта, столяр. Членство: УГ Квінбієн і довголітній член управи. Щедрий жертводавець на укр. потреби, працював при будовах Нар. Домів та церкви в Квінбієні. Два роки — голова та довголітній член Б-ва УКЦ, член і голова управи осередку СУМ, гром. хору, член драмгуртка. Помер 1.11.1977 р. в Канберрі.

ЯЦИШИН СОФІЯ (JACYSZYN SOFIA) (дів. Шех). Нар. 13.12.1922 в с. Новоставці, р-н Радехів, Львівська обл. До Австралії приїхала 9.7.1949 Укр. католичка. Одружена з Михайлом. Діти Ярослава, Марія, Оксана. Нар. освіта, домашня господиня. Член УГ в Квінбієні та почесний член СУМ в Австралії, член хорів та Архібратства М.Б.Н.П. постійно бере участь у громадських і церковних імпрезах та Т-ва старших громадян.

ЯЦИШИН МАРУСЯ (JACYSHYN MARUSYA). Нар. 17.8.1947 в Німеччині. Укр. католичка. До Австралії приїхала з батьками в 1949 р. Самітна, донька Михайла та Софії Яцишин. Виконує важливу працю для федерального уряду, перше в Сідней, відтак у Канберрі. Довгі роки бере активну провідну участь в СУМі та ЛВУ, церкві св. Михаїла та в житті УГ — секретар МБНП; секретар, виховник та голова Гуртка «Надії» в СУМі; писар та виховник літніх таборів СУМу та делегат Світового злету СУМ в Америці. Виступає в хорі СУМ «Ластівка» та співочих гуртках «Іскра», бере участь у «Вертепах», писанні писанок, була вчителькою Рідної школи в Канберрі. Деякий час перебувала в Лондоні, тепер у Квінбієні.

П'ятдесят років служби Української Католицької Церкви

Роздумування

Першою офіційною Українською Католицькою Святою Літургією в Австралії, вважається Служба Божа, відправлена о. Павлом Смалем 13 серпня 1949 року в каплиці біля Катедрі Св. Патрика в Мельборні. Також є відомо, що о. П. Смаль відправляв Служби Божі в таборі Бонегілла ще перед тим, як приїхав до Мельборну.

В Південній Австралії о. Дмитро Качмар відслужив першу Службу Божу 25 вересня 1949 року.

У 50-ліття Української Католицької Церкви в Австралії, є час віддати честь минулому, тішитися теперішнім і впевнено плянувати майбутнє. Ми урочисто згадуємо боротьбу України проти пригнічення, недавню свободу від чужої окупації, вихід з підпілля Української Католицької Церкви і визнаємо теперішні відважні зусилля у відбудові України.

Радісно нагадуємо історію будови Української Католицької Церкви на новій землі — Австралії, і з вдячністю пригадуємо мужчин і жінок, які зробили це можливим. Це є також час надії. Ми маємо причини бути оптимістами щодо Української Католицької Церкви і українського суспільства тут, які продовжують будову, впевнено йдуть у майбутнє і з гордістю підкреслюють свою спадщину й історію.

Перші дні

Українці почали емігрувати до Австралії у 1948 році. Втекли від переслідування до нації, яка цього не переживала, до країни, яка не мала організованих українців, які могли би допомогти їм у розвитку.

Ці емігранти були різного віку і походження, хоч більшість з них були молоді і мали поміж 18 і 25 років. Багато з них не думали залишатися в Австралії, хотіли тільки відбудувати своє розбите життя і вернутися до Європи. Незважаючи на це, ці молоді чоловіки і жінки зібралися разом і почали творити унікальну українську громаду.

Українська Католицька Церква, віру яку вони привезли з собою, не існувала в Австралії. Були тільки окремі молоді українські священники чи старші отці з Канади, які обслуговували цю молоду громаду. Всі вони були під юрисдикцією Римо-Католицької Церкви.

Перша зустріч українських католицьких священників в Австралії, між ними (на фото) оо. Качмар, Дячишин, Коп'яківський, Іванчо, Бовден, Прашко (пізніше єпископ, другий справа).

Хіротонія Владики Кир Івана Прашка

Аж тільки у 1958 році, коли о. І. Прашко був висвячений на Єпископа і Екзархат був створений в Сідней, до якого він був призначений, Українська Католицька Церква стала реальною в Австралії. Невдовзі після цього Єпископ Іван Прашко звернувся з проханням до Ватикану, щоб перенести Екзархат до Мельборну, де він є і по сьогодні. Екзархат створив легальні структури для Церкви, що привело до важливих подій в громадському житті. В жовтні того ж року Церква мала перший Соборчик, на якому були присутні Митрополит Максим Германюк (церковний провідник Канади) і Архиспископ Іван Бучко (Єпископ скитальців) з Риму. Це старше духовенство мало великий досвід і дало напрям для недавно створеної Церкви і громади.

Це був час, коли багато українських емігрантів усвідомило, що не повернуться в Європу і Австралія є їхнім домом. З цим прийшло рішення створити родинні структури, будувати своє майбутнє в цій країні і творити громадські організації, які допомагали б їм зберегти свою спадщину, історію і мову, але одночасно брати участь в політичному, суспільному і культурному житті Австралії.

Середні роки

Час поміж кінцем 50-их і кіцем 70-их років був часом енергійного будівництва української спільноти. Основою успіху була Українська Католицька Церква. Під надхненням керівництвом Єпископа Кир Івана Прашка Церква змогла дати дороговказ і втримати людей разом, даючи їм загальну ціль. Церква була генезисом вироблення ідентичності українського суспільства в Австралії.

Єпископ Іван Прашко був надзвичайною людиною. Він об'єднав українців католиків в Австралії і Новій Зеландії. Його організаційні здібності і провід об'єднали людей, розкинених по цілій Австралії. На початку заснування Екзархату Владика, священники і українська спільнота створили парафії, братства, монастирі, молодечі організації, хори і багато інших громадських і допомогових організацій. В 1960 році Єпископ створив перший церковний журнал, який пізніше став часописом «Церква і Життя». Це була візія Єпископа Кир Івана Прашка, що збудувала Церкву, якою вона є сьогодні.

Під його проводом і енергією Церква скоро росла і збільшувалося число парафій в Австралії. Сьогодні УКЦерква є майже в кожній столиці стейтів і більших містах країни. Нижче подана будова церков у хронологічному порядку, щоб краще побачити швидкість їх будови за ці роки.

1958 р. — церква Св. Ольги в Водонга.

1961 — церква Св. Андрія в Лідкомбі-Сідней. Парафія, церковна зала і школа були збудовані у 1970 р.

1961-62 — церква Св. Покрови Пресв. Богородиці в Брізбені.

1952 — каплиця в Греті (НПВ).

1963 — Катедра Свв. Верх. Апп. Петра і Павла в Мельборні.
Парафіяльний дім закінчений в 1976 р.

1963 — церква Успіння Пресв. Богородиці в Ардрі.

1964-65 — церква Покрови пресв. Богородиці в Вайвілі, Півд. Австралія.

1966 — церква Івана Хрестителя в Перті.

1967 — церква свв. Володимира і Ольги в Вудвілл, Півд. Австралія.

1967 — церква Св. Михаїла в Квінбієні.

1969 — церква Покрови Пресв. Богородиці в Нортгемі, Зах. Австралія.

1979 — церква Св. Володимира в Воллонгону.

1984 — церква Св. Володимира в Канберрі.

Взявши до уваги любов українців до музики і важливість співу в Сл.Божих, не дивно, що кожна церква має дяка і більшість парафій мають засновані церковні хори, включно з відомим Молодечим Катедр. Хором у Мельборні.

Церква також почала створювати свою внутрішню автономію. На початку 60-их років три молоді чоловіки поїхали з Австралії вчитися в українській семінарії у Римі. Два були емігрантами з Югославії, а один народився в Україні. В 1967 р. вони були висвячені на священників. Перші спеціально призначені для Австралії. Це було наріжним каменем у розвитку УКЦ в Австралії.

Того самого 1967 року приїхали з Аргентини Сестри Василіянки для помочі в Церкві. Перший монастир Сестер Василіянок був у Сідней. Їх приїзд допоміг Церкві розвинути інші ділянки праці, як догляд за дітьми і старшими, друкування і релігійна парафіяльна праця.

Великий вплив на молоду Церкву в Австралії мали відвідини Патріярха Йосифа Сліпого у 1965 році, коли він був Первоієрархом, і знову в 1973 році, після того як він став Кардиналом. Неможливо переоцінити важливості Патріярха Йосифа для українців католиків у цілому світі, чи зрозуміти, що означали його відвідини для Церкви і Українського суспільства в Австралії. Він допоміг зформувати в Австралії УКЦеркву, заохотив поважати своє минуле, охороняти свою релігію, культуру, мову.

Блискучий вчений і інтелектуал Йосиф Сліпий, без обмеження служив своїй церкві і своїм людям від часу його висвячення в 1917 р. аж до смерті в 92 роки у Римі 1984 року. У 1945 був арештований, разом з іншим духовенством, російськими комуністами і засланий до таборів примусової праці в Сибірі. Протягом 18 років був ув'язнений в нелюдських умовах. Незважаючи на це, Йосиф Сліпий залишився вірний своїй католицькій вірі і своїм людям. Заступництво Папи Івана в 1963 р. примусило комуністів його звільнити (тоді він був Митрополитом). З того часу аж до смерті жив у Римі, а в 1895 р. Папа Павло XI зробив його Кардиналом. Під час свого вигнання невтомно працював для своїх пригноблених людей, заснував Український Католицький Університет і збудував церкву Св. Софії в Римі.

Патріярх Йосиф був знаком свободи для українців, він представляв все, за що стояла діаспора. Він відновив УКЦеркву в світі і став її головою. Його страждання, все його життя, його чарівність і покірність дали УКЦеркві свою власну особистість в рамках всесвітньої Католицької Церкви.

Пізнші роки і сьогодні

Екзархат (часова установа на чолі з Єпископом Іваном Прашком) у 1982 році став Епархією, створення якої означало, що УКЦ в Австралії стала постійною, як самостійна частина Католицької Церкви в Австралії.

1988 — рік святкування Тисячоліття Християнства в Україні, відзначався в усьому світі. Світові святкування відбулися в Римі і там була велика делегація парафіян з Австралії. По цілій Австралії Церква організувала величаві святкування. Церква друкувала книжки, брошури і видавала середники масової інформації для поширення знання історії УКЦ поміж австралійцями.

Українська Католицька Церква стала частиною загальної релігійної структури Австралії, але незалежною від неї. Відвідини у 1985 р. Глави УКЦ Патріярха Мирослава Івана Кардинала Любачівського були ще одним важливим кроком в розвитку Церкви в Австралії. Також великий вплив на

Інтронізація Владики Кир Петра Стасюка, Мельборн, травень 1993 р.

нашу Церкву зробили відвідини у 1991 році Єпископа з України Кир Павла Василика. Він був першим підпільним Єпископом, який сюди приїхав і представив воскресіння Української Церкви після довгого переслідування.

Ці відвідини допомогли Церкві і українському суспільству в Австралії відновити свої зв'язки зі світовою УКЦерквою, так як відвідини Патріярха Йосифа надихнули українців католиків бути гордими і поважати свою культуру і релігійну спадщину.

У 1993 році, після резигнації Єпископа Кир Івана Прашка, Кир Петро Стасюк був призначений Єпископом Австралії, Нової Зеландії і Океанії. До цього призначення він був ректором Малої Семінарії Св. Володимира в Робліні, Канада. Єпископ Кир Петро Стасюк продовжує працю на духовній ниві Кир Івана Прашка і далі розбудовує Українську Церкву в Австралії, є членом «Австралійської Ради Церков», бере активну участь в Австрал. Єпископській Конференції, де є секретарем Комітету Емігрантів і Біженців, а також є членом Єкуменічного Комітету.

Від часу його призначення Преосв. Кир Петро започаткував молодечу християнську організацію «Українська Молодь Христові», запровадив катехистичну навчальну програму «З нами Бог», створив Освітньо-Катехистичний Центр для обслуги катехитів Епархії, запросив до Австралії Сестер Служебниць, щоб зайнялися навчанням і парафіяльними обов'язками, долучилися до Сестер Василіянок. Рівно ж під проводом Єпископа Кир Петра Стасюка була створена програма для навчання дияконів для Епархії, харитативна організація «Карітас» тощо.

В 1994 році Церква розпочала консультацію з вірними з ціллю дізнатися про їхні думки щодо майбутнього. Під час Епархіяльного Соборчика декілька громадян відбули на два Патріярхальні Собори в Україні. Їхня участь була всесвітньо відзначена. Третій Патріярхальний Собор відбудеться в Україні в 2001 році.

Турботи з приводу подій в Європі заставили Церкву і українське громадянство створити в 1995 році спеціальну комісію з метою допомоги українським біженцям з бувшої Югославії приїхати до Австралії. Комісія має постійний зв'язок з українцями в Боснії.

З метою поширення знання про УКЦ Єпископ Петро в 1995 році з церковною делегацією австралійців католиків на чолі з кардиналом Кленсі та 5-ма єпископами їде в Україну. Австралійське духовенство побачило й оцінило унікальний характер Церкви в Україні.

Завдяки розумінню і знанню про УКЦ в Австралії католицькі Єпископи на Конференції в травні 1995 р. затвердили резолюцію про підтримку Східнім Церквам Австралії.

В резолюції читаємо: «Австралійська Католицька Єпископська Конференція вітає розвиток Української, Маронітської і Мелхітської Єпархій в Австралії. Конференція виявляє пошану до духовенства, включно з жонатими, яке працює в Єпархіях й інших Східніх Католицьких Церквах... і що не має застереження у висвяченні жонатих мужчин на дияконів і священників в Австралії».

Майбутнє

Церква вважає освіту, в широкому значенні, необхідною у формуванні її майбутнього... Майбутність Церкви в Австралії залежить від нашої здібності пристосуватися жити в культурі іншій від тої, в якій ми народилися.

Справа мови є також дискутована. Церква свідомо, що багато молодих українців воліють говорити англійською мовою і багато неукраїнців не можуть приймати повної участі у Службі Божій українською мовою. Вже вжито заходи, щоб частина тижневика «Церква і Життя» друкувалася англійською мовою.

УКЦерква заохочує молодих людей активніше включитися в церковне життя та бажає показати усьому суспільству, чому Візантійсько-Українська спадщина долучена до австралійського способу життя, підкреслюючи, що сама присутність УКЦ в Австралії принесла користь Католицькій Церкві в цій країні, давши їй приклад теологічної і літургічної різноманітності.

Щоб іти впевнено вперед, важливим є зрозуміти і поважати минуле. Церковна обширна бібліотека є прекрасним джерелом для розшуків матеріалів для вивчення історії Церкви й України.

Плянуючи працю на майбутнє, Церква використовує 50-літній досвід. Щоб створити міцний фундамент на наступні 50 років, церковні легальні структури є повністю переглядені і перероблені. Виготовляється Єпархіяльний Статут для Церкви в Австралії і він буде закінчений на початку нового тисячоліття. І коли Статут буде прийнятий, Церква в Австралії буде урядувати за своїм власним Статутом. Тоді парафії матимуть основні структури на наступне тисячоліття.

Також переглядаються різні програми Єпархії, які потрібні для посилення активності та зміцнення життя, включаючи елементи духовного відновлення для священників, а також щоб покращити пасторальне планування.

Об'єднання Українських Католицьких Організацій в Австралії (ОУКОА) це всеавстралійська організація вірних. Воно також переходить зміни. Переглядається і поширюється дорадча роля ОУКОА, щоб вірні мали вплив на майбутній розвиток Церкви. Через ці та інші ініціативи УКЦерква в Австралії надіється перейти від Церкви емігрантів до Церкви, що створює свої власні парафії і сприяє загальному австралійському життю.

В матеріалістичній, сумісницькій, мирській землі Австралії УКЦерква є рослиною, яку треба уважно вирощувати, щоб вона родила і притягала людей до себе. З Божою поміччю, підтримкою, відданістю і тяжкою працею священників і мирян ми цього доб'ємося.

Святкування 50-ліття УКЦ

П'ятдесята річниця УКЦеркви в Австралії відзначалася протягом 1999 року по цілій країні з головним святкуванням 10-11 липня в Мельборні. Музика, мистецтво і Католицька віра були головні елементи в цих святкуваннях. Історичні, мистецькі і фотографічні виставки організовувалися в різних місцях. 10 липня 1999 був спеціальний день в УКЦеркві Свв. Верх. Ап. Петра і Павла в Мельборні, де Єпархія офіційно проголосила заснування «Карітас», «Сентакер» і «Релігійно Освітнього Центру». Одночасно відкрилася двомісячна виставка українського релігійного мистецтва і старовинних експонатів у співпраці з Українським Музеєм в залі Патріярха Йосифа. А головна частина святкування — пам'ятна Свята Літургія 11 липня відбулося в Катедрі Св. Патрика з участю українських Єпископів, вищих церковних представників католицького і некатолицького віровизнання з усієї Австралії, урядових й інших достойників.

Канцелярія Єпархії УКЦ в Австралії

Українська Католицька Церква та її роля в житті української діаспори в Австралії

Українська Еміграція

Втративши свою відповідну частку в користь сусідів: Москви і Варшави при кінці минулого століття, загал Українського Народу становив лиш «хлоп і поп», з якого виділилася нова провідна верства — світська інтелігенція. В тій ситуації застала український нарід перша, а згодом і друга світова війна. На міжнародньому форумі, на якому рішалась доля народів, ми не мали впливових людей, які репрезентували б нас і домагалися належних нам прав до самостійного життя, як це мали наші окупанти.

Ідею самостійності Польщі (чи то після невдалих повстань у мин. ст. чи після першої і другої світ. війни) і московської імперії (навіть у формі комуністичного ССРСР), боронила польська і московська аристократія та інтелігенція на еміграції. Бідних, бездержавних українців «могутні світу цього» не хотіли знати й нерадо прислуховувались до їхніх жалів і протестів на польську й московську несправедливість (пацифікацію, голодомор, переслідування насилля над українським народом у Батьківщині). І тут на поміч українцям прийшло Боже провидіння! Носієм доброго імени Українського Народу та його справедливих аспірацій до самостійного державного життя стала:

Українська Еміграція — діаспора в країнах вільного світу

А за своїми дітьми на чужину пішла Мати-Церква в особах своїх священиків, поділяючи з ними їхню долю і недолю, несучи їм наче Євшан-зілля — духовне покріплення і зв'язок з Рідною Землею. І сьогодні, після більш, ніж сторічного досвіду скитальщини по чужинах, можна сміло сказати, що Українська Католицька Церква ту свою ролю Берегині української душі своїх духовних дітей сповнила повні. Маючи добре ім'я і здобувши певні впливи в країнах свого поселення, українська еміграція сьогодні простягає помічну руку Рідній Церкві і Батьківщині. Заслуга нашої Церкви на еміграції полягає і в тому, що біля неї, або під її крилами, не зважаючи на різні труднощі, навіть зі сторони єдино-вірних римо-католиків, збиралися і гуртувалися разом наші люди.

Два роди української Діаспори

Щоб зрозуміти ролю Церкви в збереженні духовності української еміграції, слід розрізнити два роди тої еміграції та зміст її, що так скажу «наплечників», у яких українські емігранти, а потім скитальці, винесли свій духовий скарб з України.

Перша, добровільна, економічна еміграція, це та з кінця минулого століття. Вона складалася з людей дорослих, устabilізованих у своїх поглядах-переконаннях у вірі, і які, поодинокі чи цілими родинами, їхали за океан шукати кращої долі. Вони мали свободу контакту й переписки з ріднею в Батьківщині, можливість повороту домів та відчували обов'язок помагати бодай своїй родині... Вони їхали на чужину, щоб доробитись, з наміром повернутись домів. Перебуваючи на чужині тимчасово, вони продовжали давній спосіб життя, харчування, звичаї обряди, свята ітп. Однак і вони вже в перших днях-місяцях відчували брак рідної землі під ногами, ностальгію за нею, а в душі брак духовної поживи й покріплення, які давала їм Рідна Церква в Батьківщині. Не диво, що вони скоро відчули брак своїх священиків і домогалися їх приїзду, а коли вони приїхали, враз з ними роблять зусилля побудувати свої власні церкви-храми для задоволення своїх духовних потреб. І наша Церква пішла їм на зустріч.

Відродившись сама в собі (часи о. М. Шашкевича і Весни Народів) й отрясшись від московфільства, Українська Католицька Церква в останніх 100 роках стала рушієм всестороннього оновлення — Відродження українського народу, а Галичина стає духовим Піємонтом цілої України.

Завдяки заходам митрополита Андрея Шептицького, Богословській Академії і ін., нове патріотичне духовенство УКЦ, здобувши довір'я українського народу, стало передовиком національного освідомлення галицького русина і скоро піднесло його до рівня цивілізованих народів Зах. Європи. Свій іспит оборонця прав українського народу УКЦ здала в часі польської і советської окупації Галичини. І тому народ тій Церкві, як рідній матері, довіряв свою долю. Митрополит Андрей, як старозавітній Мойсей, а за ним і його духовенство доклали зусиль, щоб по словам І. Франка, з «лінивих номадів — люд героїв створити!» І створило! Перші емігранти в Канаді, США, Бразилії й Аргентині вийшли з Галичини і Закарпаття з печаттю духа Великого Митрополита Андрея і першу половину ХХ ст. прожили в світлі його ідеї і навчання. В другій половині ХХ ст. українська діаспора жила і діяла в дусі ідей патріарха Йосифа Сліпого.

Українська Еміграція після II світової війни

Друга українська еміграція після другої світової війни була набагато іншою від згаданої, першої» Дещо відмінним був і зміст її духовного «наплечника». В більшості — це люди молоді, майже діти 15-20 літ, які в часі війни «дозрівали» на ходу, під гуркіт гармат і брязкіт підків солдатських чобіт чужих армій. Вони ще не встигли виробити собі особистий погляд на світ, на різні справи, ще не відчули ваги духовних вартостей в житті одиниці і народу. Найпершим своїм завданням вони вважали зберегти своє життя, пережити війну, вижити. Частина їх вступила в лави УПА, інші в ряди У Дивізії «Галичина». Більшість їх це сільська і міська біднота, вивезена насильно до Німеччини, як робочий контингент, на тяжкі роботи, без надії на повернення додому. Вони були наче те дерево, що пересажене не в чужий ґрунт, в'яне, нидіє, сохне. Одиноке, що ті молоді люди вивезли-внесли у своїх «наплечниках» і в душі, це — Віра в Бога вбрана в шати українського обряду; це батьківські нап'ямнення і релігійно-народні традиції та звичаї; це ЛЮБОВ до Рідної Землі і ностальгія — туга за нею; це образ рідної стріхи і сільської церковці... І тут, на чужині, найпершим місцем їх зустрічі з іншими українцями, ізгоями з рідної землі — була ЦЕРКВА.

Українська Католицька Церква в житті української Діаспори

«Наша Церква на чужині — це наша Держава!» навчав Блаженніший Патріарх Йосиф, а за ним і свідомі цього священики, бо воно справді так і було. Через брак Української Держави, наша Церква зі своєю ієрархічною будовою-структурою та авторитетом єпископа і священика, як представників Бога і України, була одинокою *школою державницького виховання*, виробляючи в людей повагу до себе і почуття особистої гідності, взаємопомощани, солідарності, послуху до свого рідного авторитету (в церкві, громаді, школі, установі-організації).

Наша Церква на чужині — це духовна Україна, яка заступає Батьківщину. В церкві наш емігрант відчуває, що Церква і священик дбають про нього, не лиш про його душу, але про загальне добро своїх вірних.

На чужині Церква, як установа Божа, помагала нашим людям віднаходити своє особисте і національне та обрядове Я та національну, культурну, обрядову, окрему від інших народів — українську ідентичність. Для українців на чужині Церква — це ідеал, це символ, це прапор, це знам'я, під яким український скиталець віднаходив, відбудовував і скріпляв та маніфестував-виявляв свою ідентичність.

Релігійні обряди: різдвяні, новорічні, великопосні, великодні, зеленосвяточні і т.п. — це джерело віднови, це нитки, які в'язали (і ще в'язуть) українців між собою та з Україною. Можна сказати, що так, як жидам, упродовж їхньої тритисячолітньої скитальщини по чужинах помагали вистояти і зберегти їхню національну ідентичність: їхня релігія і звичаї-традиції тісно пов'язані між собою, так і нам українцям — наш окремий український обряд, календар, мова, Богослуження, традиції і т.п. помагали зберігати себе серед чужого моря. Зберегти чистим це джерело від чужого намулу — це імператив сучасної хвилини в Краю і на чужині.

Перше Св. Причастя, Сідней, 1952 р. (на фото о. П. Дячишин, п-і І. Мамчак).

Українська Церква на чужині — це наче корабель. Хто в ньому пливе, — збережеться, врятується. Хто ж випаде за борт — загине-втопиться в чужому морі.

Доля Української Церкви в усіх країнах чужини лежить в руках нас самих. На чужині найважливішим завданням нашої Церкви — це спротив денационалізації. Це обов'язок віднайти і поєднати з церквою-храмом у парафіяльних рамках загублені душі усіх поколінь, пов'язати їх організаційною сіткою, зобов'язати приходити стало на наші Богослуження, а також розвивати товариське життя: імпрези, освітні, обрядові й т.п. «зустрічі», харитативна діяльність, хори, школи і т.п.

Церква — це платформа єднання. Священик — це лучник поодиноких осіб, родин у спільноту-родину дітей Божих.

Церква-парафія стала платформою об'єднання і розвитку всебічного життя українських емігрантів у країнах їхнього поселення. Роль Церкви в житті українського народу і діаспори зокрема, дуже влучно представив о. А. Г. Великий ЧСВВ у своїй доповіді: «Релігія і Церква — основні рушії української історії» (гл. Збірник: «Релігія в житті українського народу», Мюнхен-Рим-Париж, 1966, ст. 14) ... «Релігійний культ божества, а християнський зокрема, релігійні інституції і предмети Божого культу — є в своїй суті публічного і громадського характеру, а тому — в свою чергу — є елементами суспільнотворчими. Храм, парафія, єпархія — виходить поза індивідуальні, клясові чи групові інтереси; мають виразно центропетальний — (доосередній) напрям і тому сприяють творенню суспільства, дрежави, нації. Один храм з'єднує спільно одним дахом усі статі, стани, класи, роди; одна парафія об'єднує всі кляси і роди; одна єпархія об'єднує навіть різні племена. Один вітвар, один церковний священослужитель, одна жертва, одна віра сприяє творенню одностунності, одного світогляду, вимагає однієї моралі, одного розрізнення добра і зла; а все це переборює розбіжності, політичні, суспільні, культурні: вирівнює людську громаду. Те ж саме треба сказати про єпархіяльну установу, з одним єпископом у проводі, яка переборює і час, а головне простір, усуває відчуженість, виробляє відчуття взаємної приналежності й залежності...»

Перші поселенці

Не маючи своїх священників (аж до їх приїзду), по релігійні прислуги наші люди вдавалися до римо-католицьких таборових капелянів різних національ-

ностей, або до місцевих римо-католицьких священиків. Однак, попри найкращу волю з обох сторін, чужинці не розуміли духа наших людей, ані їх обрядових і народних звичаїв. Через це між ними поставало взаємне упередження і недовіра та збільшувало вимогу — мати своїх, рідних українських священиків і власні храми...

Упродовж перших 10-15 років поселення, завдяки своїй працьовитості та ощадному способу життя, більшість перших поселенців вже побудували власні доми і доробились деяких достатків, почали більше часу присвячувати громадським, політичним, релігійним справам, спортові і т.п. 1960-70 роки це час, коли будуються Народні Доми, Клуби, Школи, Церкви, організуються кооперативи-кредитівки і т.п. Майже всі вони і всюди хочуть бачити у своїх рядах священика і мати його моральну підтримку і благословення звичайно, лиш для їхньої праці та їхньої групи, діяльності, щоб потім, коли діло завершиться, їх (священиків) від нього відкинути — усунути. Так, завдяки церковним фондам і моральній підтримці о. Івана Прашка, в Мельборні постала і розвинулася кооператива «Дністер»; завдяки ініціативі о. І. Шевціва постала кредитівка «Калина» в Перті, З.А. та з його ж ініціативи і завдяки зусиллям парафіян, в рамках парафії св. Андрія, в Сідней, постала кредитівка «Карпати», в 1971 р.

Перші священики

В еміграційних законах Австралії священики не підпадали під категорію «робочої сили» і, як такі, не мали права на еміграцію. Все ж таки два наші священики: о. Дмитро Качмар та о. Павло Смаль з дружиною, приїхали сюди, як контрактори робітників, в 1948 р. й уділяли духовні послуги нашим людям. О. Д. Качмар в Аделаїді, Півд, Австралія; о. П. Смаль у Мельборні, Вікторія, аж поки австралійська римо-католицька єпархія не домоглась видалення з Австралії того останнього, бо жонатий католицький священик для них була нечувана річ.

В міжчасі, в Римі, Архипастир Скитальців, ВПреосвщ. Архiepіскоп Іван Бучко робив заходи, щоб з Канади приїхали Редемптористи: о. Микола Коп'яківський і о. Франціск Боський, 22.3.1950 р. Вони зупинились у Сх. Австралії й обслуговували вірних УКЦ в НПВ і Квінсленд.

26.4.1950 р. до Мельборну приїхав з Риму о. д-р. Іван Прашко. В березні того ж року з Англії приїхали: о. д-р. Петро Дячишин (до Сіднею) та о. Юрій Сполітакевич (остався в Перті, Зах. Австралія). 22.2.1955 р. з Риму до Мельборну приїхав о. Микола Іванчо. Всі вони розгортають свою духовну опіку над вірними УКЦеркви і кладуть підвалини організації нашої Церкви, як окремої правної одиниці в Австралії.

Щоб хоч частинно зрозуміти важну ролю і працю наших священиків-піонерів в перших 15 роках нашого тут поселення, вистачить пригадати, що постійні зміни адрес утруднювали відвідування і перепис-реєстр тих вірних, а з часом організацію окремих парафій. Душпастирювання в цих перших 10-ти роках відбувалося «на колесах», коли священик робив 20-30 тисяч миль (ок. 30-40.000 км.) річно.

Діяльність наших священиків не обмежувалася лише до відправи Богослужень, катехизації дітей та уділювання св. Тайн. Наші люди звикли бачити у своїх священиках провідників і на інших полях, зокрема при збереженні української духовності і культури. Тому то майже в усіх більших осередках-парафіях, біля храмів будуються школи (Сідней, Перт, Мельборн), бібліотеки, музеї, параф. залі і т.п. В кожній парафії постають церковні хори, церковні організації мирян та молоді. При Церкві-священикові закладаються підвалини-фундаменти для збереження молодого покоління при українським обряді й при українстві взагалі.

На шляху до організаційної будови УКЦеркви в Австралії

З уваги на обрядову окремішність і зв'язану з тим konieczність організувати релігійне життя наших вірних окремо від місцевих римо-католиків, від самого початку поселення, виникла потреба мати власні храми та церковно-релігійну організацію наших вірних. Перші кроки в тому напрямі

зроблено на *З'їзді священників*, 17.4.1953 р, в Сідней, з нагоди Евхаристійного Конгресу та св. Літургії в Катедрі Св. Марії, під проводом папського легата, кардинала Агаджініяна. Присутні: о. Микола Коп'яківський (Брізбен), о. д-р. Петро Дячишин (Сідней), о. Франціск Боський (Ньюкастель) та о. д-р Іван Прашко (Мельборн) рішили післати до Свщ. Конгрегації Східних Церков і до ВПреосвщ. АЄпископа Івана Бучка в Римі домагання прислати більше священників до Австралії, а від місцевих римо-катол. єпископів домагатись створення українських парафій.

Досі наші священники були залежними від місцевих римо-катол. єпископів і сповняли ролю національних капелянів серед своїх вірних, маючи при тому й упривілейоване становище, бо провадили окремі метрикальні реєстри Хрещень і Миропомазань та Вінчань; організували окремі групи Першопричасників в українським обряді і т.п. Все ж таки, являлась пекуча потреба мати власні храми і власну церковну організацію, а навіть єпископа, щоб душпастирювання було успішним та, щоб легше зберегти національну ідентичність вірних українського обряду.

Другий *З'їзд-«Соборчик» священників* УКЦеркви відбувся в Сідней, 10.12.1957 р. Присутні: о. М. Коп'яківський (Ньюкастель), о. д-р П. Дячишин (Сідней), о. М. Іванчич (Перт, З.А.), о. І. Бовден (Ньюкастель), о. др І. Прашко та о. Ю. Сполітакевич (Мельборн). О. Д. Качмар (Аделаїда) та о. Степан Масло (Брізбен) не могли приїхати. Після виміни душпастирським досвідом і т.п., рішено задержати однообразність в уділюванні св. Тайн та через австралійську єрархію запросити Архиепископа Івана Бучка відвідати Австралію. Сіднейський кардинал Дж. Гілрой поставився з виrozumінням для потреб нашої Церкви в Австралії і заявив готовість допомогти. Звідомлення до Риму про стан нашої Церкви та її потреби в Австралії мали той успіх, що вже 10.5.1958 р. Папа Пій XII створив Апостольський Екзархат для українців візантійського обряду в Австралії, а першим Ап. Екзархом назначив о. д-ра Івана Прашка, душпастиря Мельборну. Єпископська хіротонія нового владики відбулася в Мельборні, 19.10.1958 р., в римо-катол. катедрі св. Патрика. Святителями були: ВПреосвщ. АЄпископ Іван Бучко з Риму і Преосв. Єпископ Ізидор Борецький з Торонто, Канада.

Від самого початку владики Іван переводить часті візитації поодиноких осередків, спроваджує нових священників. В травні (18.5.1959 р.) з Англії приїхав о. Іван Шевців, з Канади о. Михайло Мельник, з Румунії о. Йосиф Горчинський. У 1960 р. (у вересні) о. Євген Лазик та о. Спиридон Мигаль з Гроттаферата, біля Риму; 1962 р. о. Яків Креспо (єсенець, що прийняв український обряд) а з Канади о. Ігор Шпитковський (травень, 1968 р.). Владика посилає до Риму 3-ох студентів, яких з часом висвячує на священників, а саме: о. Василь Рожек (28.11.1965 р.), о. Дмитро Сенів (26.3.1967 р.), о. Зенон Хоркавий (17.12.1967), а в Мельборні висвячує диякона Павла Боднара (з Канади) та о. Івана Едвела (б. англіканський пастор, що прийняв український обряд) у Воллонгонг.

Для кращої адміністрації УКЦеркви, територію Ап. Екзархату в Австралії (декретом Папи Івана XXIII із 12.12.1958 р. поширену на територію Нової Зеландії та Океанії), владики поділив на парафії, що покриваються з територіями поодиноких стейтів та створив 2 протопресвитерати (деканати): Аделаїда, що обнімає територію стейтів: Вікторія, Тасманія, Нова Зеландія, Південна і Західня Австралія та Півн. Територія, під проводом о. Д. Качмара, а по його смерті: о. Ігоря Шпитковського та Сідней: НПВалія, АСТ і Квінсленд, під проводом о. протопресвитера Івана Шевціва.

Для координації душпастирської праці, для виміни досвідом та для скріплення духовного життя і дисципліни священників, від 1970 року почавши, щороку відбуваються Соборчики Священників, на преміну: в Сідней, Мельборні, Аделаїді а від 1988 р. теж у Канберрі, в присутності владики. Народи і рішення Соборчиків закріплюються в Резолюціях, які стають програмовими для цілої УКЦ в Австралії.

24.6.1960 р. Ап. Екзарх легалізує УКЦеркву перед федеральним урядом, як окрему від Римо-катол. Церкви, правну одиницю-тіло (Body Corporate). З того часу все майно української Католицької Церкви реєструється виключно

на «Мужів Довір'я Української Католицької Церкви в Австралії». Спочатку це були: «The Trustees of the Ukrainian Catholic Exarchate», а від 7.10.1983 р.: «Trustees of the Ukrainian Catholic Church in Australia, Eparchy of St. Peter and Paul of Melbourne» (corporate name) і (canonical name) і (canonical name: «Eparchy of St. Peter and Paul of Melbourne for Ukrainian Catholics in Australia, New Zealand and Oceania»).

Все це унезалежило нашу УКЦеркву від римо-катол. ерархії та дало нам повноправну власність й управу церковним майном виключно для добра нашої Церкви (в Австралії і в Україні).

Як Голова УКЦеркви в Австралії наш єпископ бере участь у нарадах — конференціях ерархії римо-катол. Церкви і там захищає права нашої Церкви. Після 25 років діяльності Ап. Екзархату, прийшло призначення і нагорода. Дотеперішній Ап. Екзарх Кир Іван Прашко став тоді Епархом.

З хвилиною заснування Ап. Екзархату ми, так би мовити, виплили на австралійське море у власному кораблі. У 1962 р. владика Іван виводить той корабель на широкі води Вселенської Церкви. Він бере участь у Вселенському Соборі у Ватикані і в Синоді українських єпископів; стає протагоністом у змаганні за створення Українського Патріархату з Ісповідником Віри, Блаженнішим Патріархом Йосифом у проводі. Він готовий кожної хвилини зробити наш Екзархат складовою частиною того Патріархату і вважає наш Екзархат підлеглим владі Українського Патріарха.

Участь нашого єпископа у Ватиканському Соборі мала для нашого Екзархату те безпосереднє значення, що всі рішення того Собору і Синоду наших владик у справах нашої Церкви чи обряду зараз же переводились у життя в нашому Екзархаті. Усі вказівки Блаженнішого Патріарха виконуються в нас без вагання. То ж, коли перше десятиліття нашої Церкви в Австралії можна характеризувати, як піонерське, з принагідний душпастирюванням «на колесах» і задоволенням найконечніших релігійних потреб вірних, то друге десятиліття можна сміло назвати усамостійненням та організаційно-будівельним закріпленням паростка українського християнства на австралійському ґрунті. Третє ж і четверте десятиліття життя нашої Церкви проходить під знаменним кличем: *«Лицем до віруючої і воюючої України!»* За створення Українського Патріархату і нашу приналежність до нього. Це вже вихід на широкі, позапарафіяльні, а навіть екзархальні межі — це вимога живої частини організму жити життям цілого організму, яким є: Українська Помісна Католицька Церква з Патріаршим устроєм.

Посвячення наріжного каменя під будову УКЦеркви Св. Андрія в Лідкомбі, 26.10.1958. На фото (зліва): Єп. І. Прашко, Архиеп. Бучко, о. Коп'яківський і о. д-р Дячишин.

Посвячення наріжного каменя під будову церкви Св. Андрія в Лідкомбі (Сідней, 1958)

З хвилиною одержання свободи на рідних Землях (від 1.12.1989 р.) і повороту Блаженнішого Патріярха Мирослава Івана до його катедри в престо́льнім городі у Львові, 31.3.1991 р., Наша Церква в Батьківщині в авреолі мучеництва входить в друге тисячоліття свого існування на українських Землях, а в Австралії у своє 5-те десятиліття, як складова частина Українського патріярхату з надією на краще завтра її самої і Українського народу.

«Десятирічка» будови власних церков

Невигода мати наші Богослуження (звичайно співані і довгі) в римокатол. костелах, у невідповідних для вірних часі (суботи, а в неділі після римокатол. богослужень і т.п.), творила пекучу потребу, а той konieczність мати власні церкви в усіх, а бодай в більших осередках поселення наших вірних. І наші люди, завезпечивши дах над головою своїм родинам, хоч і самі ще добре не устаткувались, взялися за будову власних церков, набуваючи для цього відповідні площі (звичайно у вигідному місці доїзду). Наші вірні не шкодували труду і грошей і стають фундаторами та щедрими добродіями своїх храмів.

Першу площу під будову церкви куплено в Брізбені, в дільниці Вуллунгабба, в 1954 р., а вже в 1962 р. гарна церква Покрови Матері Божої збудована в українському стилі (архітект інж. Роман Павлишин) була поблагословлена ап. екзархом і відкрита для Богопочитання.

У Сідней, в передмісті Лідкомб, (15 км. від центру міста) з уваги на вигідне положення біля залізничного двірця, закуплено дві площі 1957 р., а вже в рр. 1959-61 на них побудовано гарний Храм св. Андрія (поблагословлений 17.12.1961 р., посвячений 25.4.1971 р.).

В Ньюкастелі, в дільниці Адамставн, площу куплено 1960 р. і ще ж того року побудовано домівку, «яку пристосовано теж і на відправу наших Богослужень», а з часом, 1966 р., побудовано там церкву Покрова Матері Божої. В Греті, біля Ньюкастелю, частину залі відведено на каплицю і там по сьогодні правляється наші Богослуження.

У Квінбіені, біля Канберри, площу під будову церкви св. Михаїла подарував п. Дмитро Бейсюк. Церква відкрита для Богослужень від 14.5.1967 р.

У Мельборні куплено площу в 1958 р., а вже 14.4.1963 р. відбулось благословлення катедри св.св. ап. Петра і Павла.

В Ардрі (передмістя Мельборну) вірні (около 100 родин) купили площу 1955 р., а вже 1963 р. церкву Успення пресв. Богородиці Ап. Екзарх поблагословив для ужитку вірних.

У Водонга-Олбурі (около 40 родин) куплену від методистів церковцю наші люди відновили і вже 22.7.1962 р. її відкрито для наших потреб.

У Джілонгу, 100 км. від Мельборну (ок. 200 родин) закупили площу 1955 р. на перемісті Белл Парк, а церкву Покрова Матері Божої, побудовану власними силами парафіян, відкрито 15.10.1966 р.

Аделаїда, Південна Австралія. Ок. 800 родин. Першу площу під будову церкви куплено на перемісті Вудвілл, 1957 р. і на ній побудовано церкву св. Володимира і Ольги, (відкрито 22.12.1964 р.). Площу під другу церкву куплено на передмісті Вейвілл, 1960 р., а церкву Покрова Матері Божої відкрито 12.10.1975 р.

Перт, Західня Австралія. Спочатку пляновано побудувати церкву в передмісті Субіяко (1956 р.), з часом куплено параф. дім і площу під церкву в передмісті Мавнт Ловлі, а коли й ця виявилась не вигідною для наших потреб, куплено третю площу в Майлендс, у 1963 р. і побудовано Український Католицький Центр: храм св. Івана Христителя, параф. дім, школу-залю в 1964-67 рр.

Воллонгонг, 75 км від Сіднею (ок. 100 родин). Площу закуплено 1975 р. Вірні власними силами побудували церковцю св. Володимира, яку відкрито 1978 р.

Нортгам, Зах. Австралія (ок. 100 км від Перту) 50 родин купили площу під будову каплиці в 1960 р., яку побудували власними силами і від 28.9. 1975 р. там правляться наші Богослуження.

Канберра, АСТ. Храм св. Володимира — Пам'ятник Ювілею 1000-ліття Хрищення Руси-України, побудовано за ініціативою Блаж. Патріярха Йосифа, (в часі його візиту 1968 р.) і за пожертви вірних УКЦ з цілої Австралії, в рр. 1983-84. Того ж року її відкрито-поблагословлено до ужитку вірних, а 14-16.8.1987 р. там започатковано Ювілейні святкування 1000-ліття Українського Християнства. Церкву посвятив Ісповідник віри, владика Павло Василик 28.7.1991 р.

Церква Св. Андрія в Лідкомбі

Перше Причастя в Церкві Св. Андрія, 1966р.

Роки 1960-70 можна сміло назвати десятирічкою будови українських церков в Австралії. Майже всі наші церкви, хоча в більшості пляновані неукраїнськими архітектами, мають риси української церковної архітектури: (бані, притвори, іконостаси...) Ці останні є високого мистецького рівня. Катедральний іконостас у Мельборні — авторство проф. С. Гординського в США, (інші малюнки — Б. Макаренка із США). Сіднейський виконаний у кольоровім шклі — у візантійсько-українському модерному стилі, в гармонійних, графічних лініях і кольорах — Мирона Левицького з Канади. Він намалював також іконостас і запрестольну ікону в церкві св. Володимира і Ольги у Вудвіл (Аделаїда) і в Брізбен та розмалював церкву св. Андрія в Сідней і св. Володимира в Канберрі. Церкву в Ардір розмалював проф. Володимир Савчак з Мельборну; церкву в Джілонгу — о. Зенон Хоркавий. Церкву в Квінбієн — мистець-графік Леонід Денисенко з Сіднею; церкву на Вейвил в Аделаїді і в Перті, Зах. Австралія, — Б. Макаренко із США.

Власні церкви уможливили нашим священикам відправу наших Богослужень у повній красі українського обряду і догідному для вірних часі. Вони спричинюються до оживлення віри і скріплення релігійного життя старшої генерації; дітям і молоді імпонують своєю красою і причиняються до їх збереження при нашій Церкві; а всім, хто до їх будови причинився дають почуття задоволення із-за доброго богувгодного діла; збільшують у молкоді розуміння нашого обряду, церковного мистецтва і нашої культури взагалі і в той спосіб відроджують і скріплюють у молоді почуття національної гідности. Наші церкви стали осередками, при яких розвивається діяльність значної частини української спільноти в Австралії.

Церковні Організації

Спочатку вся увага УКЦ була звернена на будову власних церков. З тою метою, в кожнім більшім скупченні, зокрема в стейтових столицях, поставали Будівельні Комітети, яких найпершою метою було: придбання фондів на купно площ і будову церков.

Попри Будівельні Комітети, в яких звичайно працювали мужчини, життєві потреби вимагали співпраці жінок, чи то в прикрашуванні рідних храмів на наші Богослуження, празничні прийняття, І-ше св. Причастя дітей і т.п. Спочатку жінки, а в деяких осередках всі вірні належали до Братства. З часом постали окремі Сестрицтва. Вони дбають про прикрасу церков, посилюють релігійне життя спільноти... Служать при вітварі хлопці — Вівтарні Дружини. З приїздом з Аргентини Сестер Василіянок, постають релігійні товариства дівчат — Марійські Дружини, Діти Марії, церковні молодечі хори, дитячі садочки і т.п.

Спочатку всі ті організації діють на підставі принагідних правильників і власних статутів, а то й без них. Після створення Ап. Екзархату (1958 р.) релігійне життя наших вірних стабілізується та оформлюється в організаційних рамках. З часом виникає потреба надрядної організації для координації мирян у різних парафіях для добра спільноти.

З ініціативи Голови сіднейського Братства св. Андрія, пок. Ярослава Микитовича, 28-29 березня, 1984 р., в Мельборні відбувся Перший З'їзд Делегатів від парафіяльних Братств та інших церковних організацій, на якому прийнято і затверджено один статут для всіх наших Братств і Сестрицтв та інших Організацій і створено Об'єднання Українських Католицьких Організацій в Австралії (ОУКОА). Першим Головою Президії Ради ОУКОА став Ярослав Микитович зі Сіднею і був ним аж до своєї смерті 13.4.1967 р. Після нього, провід ОУКОА перебрав проф. Павло Лопата (1967-70); М. Погорецький і С. Завалиньська (у Мельборні) 1970-71 рр.; проф. Михайло Німців аж до своєї смерті 8.2.1975 р.; мгр. Ярослав Масляк 1975-77; інж. Степан Мицак 1977 р.; д-р Богдан Томашек 1978-79; маестро Василь Матіяш 1980-82; Ярослав Хіцяк 1983-84; ред. Юрій Венгльовський 1984-89; д-р Р. Макогон 1989-90 рр. а відтоді, досі: Юрій Конюшко (Мельборн).

Упродовж тих 35 років ОУКОА охопило своєю мережею всі наші церковні організації (30) із понад 1000 членами і стало справжнім координуючим центром їхньої діяльності.

Беручи до уваги, що члени українських католицьких організацій є рівночасно членами українських громадських організацій та установ, ОУКОА стало членом Союзу Українських організацій в Австралії (СУОА), чим спричинилося до скріплення релігійно національної співпраці всіх українців в Австралії для добра Українського Народу і Церкви.

Церковні видання

Для контакту зі священниками, владика Іван видавав щомісяця свій «Обіжник», а для контакту і релігійного освідомлення вірних, в 1960 р. на терені Австралії о. І. Шевців започаткував кварталник, (від 1968 р. двотижневик, тепер тижневик) «Церква і життя». Для його видання куплено друкарські машини, що стало підставою для розвитку друкарні і видавництва «Просвіта». Крім цього, кожна парафія видає свої місцеві «Душпастирські Вісті». (Сідней від 1965 р.; Мельборн: «Душпастирські катедральні вісті»; Аделаїда: двотижневик «Церковні вісті» від 1978 р.; Перт: місячник «Вісті Західної Австралії» від 1970 р.; Ньюкастель: «Церковні вісті», кварталник від 1983 р.; Джілонг: місячник «Душпастирські вісті» від 1977 р.; Канберра: двомісячник «Вісник Української католицької парафії св. Володимира» від 1985 р.; Брізбен: місячник «Вісті з Квінсленду», а крім цього різдвяні і великодні «послання», заклики і повідомлення парохів. Біля церков кольпортується релігійна преса, видання УКУ в Римі, молитовники, катехизми, Святе письмо і т.п.)

Духовна обнова вірних

Для обнови і поживлення релігійного життя вірних відбувалися місії-реколекції. В рр. 1963-65 такі місії проповідав о. Михайло Щудло ЧНІ з Канади; в рр. 1969-70 — о. Володимир Краєвський ЧНІ зі США (який потім залишився душпастирювати в Ньюкастелі, де й помер 1978 р.). В р. 1980 короткі місії в сіднейській і мельборнській парафіях проповідав о. Тарас Олійник ЧСВВ з Бразилії; в м. жовтень-листопад 1983 р. в Сіднеї — о. д-р. Степан Гарванко з Риму; о. Августин Діткун ЧСВВ з Бразилії, в Сіднеї і Мельборні, в рр. 1989-91. В часі Ювілейного Святого Року 1975, в поодиноких парафіях відбулися Дні Духовної Обнови, в яких проповідали запрошені священники з інших парафій. В тому Ювілейному році 30 паломників, під проводом владики Івана та о. І. Шевціва відбули прощу до Святої Землі, до Риму і до Лурду. В 1988 р. подібне паломництво відбулося до Риму (в загальному ок. 100 осіб), переважно молодь СУМ.

Приготування до Великого Ювілею 1000-ліття Хрищення України відбувалося впродовж кількох років при допомозі Похідної ікони Почаївської Бого-

**Хор церкви Св. Андрія в Лідкомбі (керівник Тарас Фіголь)
та о. Іван Шевців, 1988 р.**

матері, яку священники приносили ікону майже до кожної української хати, відправляли Молебні, виголошували відповідні науки, переводили гутірки на релігійні теми.

Від 1991 р. починаючи, щороку, заплановане паломництво молоді до Храму-пам'ятника в Канберрі, щоб дати нагоду нашій молоді і дітям стрінутись разом іх на спільній платформі і так виробляти почуття єдності і приналежності до спільного релігійного і національного пня та закріплювати іх українську ідентичність і єдність з Україною і рідною Церквою.

Сестри ЧСВВ (Василіянки)

Великий вклад у розвиток релігійного життя нашої Церкви в Австралії дали Сестри Василіянки. Вони приїхали з Аргентини, в квітні 1967 р. Спочатку до Сідней, а з часом до Мельборну (1970 р.) та в Аделаїду (1977 р.). Тепер іх в Австралії є 13. 12 Сестер народжені в Аргентині, одна в Бразилії а одна в Англії (родина живе в Джілонгу). Вони професійно вишколені в різних ділянках, ходять у традиційній монашій одежі, говорять по-українськи. Вони дбають про порядок і прикрасу церков; приготавляють дітей до I-го св. Причастя; організують церковні молодечі хори. Всюди Сестри провадять дитячі садочки; вчать релігії в Школах українознавства; ведуть прицерковні молодечі організації: Марійську і Вівтарну Дружини, несуть духове покріплення хворим та інвалідам, вдома і в шпиталях. В Мельборні, в 1970-1995 рр., у видавництві «Просвіта», Сестри друкували тижневик «Церква і Життя» та інші релігійні видання.

Сестри-Василіянки з Бл. Патріярхом Мирославом Іваном, Преосв. Владикою Кир Іваном та Парохом о. І. Шевцівим під час візиту Кардинала.

Не можна промовчати і того, що Сестри Василіянки роблять не лише багато добра в нашій спільноті, але й зберігають монаше правило та моляться багато, що, на жаль, у наші часи є рідкісним, але дуже конечним явищем.

Новий єпарх, Кир Петро Стасюк ЧНІ у 1994-95 рр., спровадив з Канади Сестер Службниць Згромадження Преч. Діви Марії (які працюють в Брізбен, Перті й Джілонгу).

Хвилини духового піднесення:

Еміграційні будні української діаспори в Австралії, в днях: 8-21 жовтня, 1968 року перемінились у велике свято. До Австралії завітав Глава УКЦеркви, кол. в'язень московських таборів, Ісповідник Віри, Львівський архиспископ і Галицький митрополит, кардинал римської Церкви — Блаженніший Отець Йосиф Сліпий. Блаженніший Йосиф відвідав усі більші осередки українського поселення в Австралії і Новій Зеландії.

Приїзд Блаженнішого звернув нашу особливу увагу на цілість нашої Церкви; нагадав, що хоч ми опинились на еміграції, але працювати треба для добра Великого Українського Народу! Він говорив про можливість бодай молитовного єднання з нашими православними братами; підніс повагу Української Церкви. Подібно, як СКВУ дав українській діаспорі у вільному світі почуття єдності у її світовому масштабі і бажання одного національного проводу, так і приїзд Блаженнішого вивів нашу увагу поза межі окремих парафій на добро цілоти УКЦеркви й Українського Народу.

Подібні хвилини духовного піднесення пережили українці Австралії в місяцях: лютий-березень, 1973 р., у зв'язку з 40-вим Міжнародним Евхаристійним Конгресом у Мельборні, в якому Блаженніший Патріярх Йосиф очолював участь нашої Церкви. В тому Конгресі наша Церква, під проводом Блаженнішого Патріярха Йосифа, дала свій вклад і гідно репрезентувала цілу нашу Церкву. З нагоди Конгресу в Мельборні відбувся З'їзд ОУКОА, наради священників Товариства св. Андрія, Конгрес Мирян; Студійні Дні Українського Богословського Наукового Товариства з відповідними доповідями; видано брошурку о. І. Шевціва «Ukraine — a Christian Nation» (і поширено ок. 20.000 примірників).

Наступні відвідини української діаспори в Австралії Главою УКЦеркви, цього разу патріярхом Мирославом Іваном, (кардиналом Любачівським), відбулися у рамках приготування до Ювілею 1000-ліття Хрищення України. В квітні 1986 р. Блаженніший Мирослав Іван відвідав майже всі наші парафії і залишив дуже гарний спомин. Сьогодні, коли пишемо ці рядки, він уже на патріяршому престолі його великих попередників, на Святоюрській горі у Львові. Дивні дороги Божого Провидіння!

Візита Кардинала Любачівського до Австралії, 1986 р. Диякон Ж. Коломиць, о. І. Шевців, П. Мороз, Кир І. Прашко, п-і С. Яніш, Я. Дума, Кард. М. Любачівський, Ю. Менцінський, Я. Сворах, О. Ковальський, М. Лютак

УКЦерква в Австралії і Український Патріархат

З появою на волі Митрополита Йосифа Сліпого і піднесення ним ідеї створення Українського Патріархату на Вселенському Соборі в Римі, 1963 р., УКЦерква в Австралії, під проводом свого єпископа і священників та ОУКОА, прийняла ту ідею за свою і старалася її здійснити. До Риму плили постійно заяви вірності і відданості та послуху Блаженнішому Патріярхові Йосифові і прохання та вимоги до Папи і до Конгрегації Східніх Церков у справі створення Українського Патріярхату. Крім моральної, молитовної підтримки ідеї Патріярхату, на руки Патріярха Йосифа (а тепер патріярха Мирослава Івана), на Фонд «Церква в потребі» чи на «Патріярший Фонд» з Австралії, упродовж 20 літ пішло більш ніж пів мільйона доларів, а це на малу спільноту (ок. 20.000 душ) немала пожертва. А 1994 р. сіднейська парафія послала на руки Блаженнішого Патріярха Мирослава Івана пів мільйона дол.

Після повернення в Україну Глави УКЦеркви на його владичий престіл у Львові, 30.3.1991 р., наша єпархія заявила готовність зафундувати для патріярхату друкарню коштом кількох сотень тисяч доларів; видала 25.000 прим. Молитовника «Господи, до Теба возношу душу мою» (600 стор.); 10.000 прим. книжки о. І. Шевціва: «Святі Тайни в українським обряді» і стільки ж примірників його книжечки: «За єдність Церкви і Народу» і ін. Коли виринула потреба помогти Семінарії УКЦ у Львові, наша єпархія післала туди понад 100.000 дол. Один священник з особистихощадностей передав на руки Блаженнішого Мирослава Івана, на потреби нашої Церкви в Батьківщині, 100.000 дол., а на особисту Фундацію УКУ в Римі 500.000 дол...

УКЦерква і її молоде покоління в Австралії

Передове місце займає наша Церква у збереженні молодого покоління нашої еміграції в Австралії, передусім у праці для розвитку і зміцнення українського шкільництва. За старанням наших священників майже в усіх осередках поселення, наші суботні Школи використовували приміщення в римо-католи. школах. В міру можливостей, наші священники в тих школах вчать релігії. В 1959-61 рр. на терені Сіднею було 12 українських суботніх шкіл: Горнсбі, Чульора, Бенкставн, Сефтон, Лідкомб, Овбурн, Меррилендс, Тунгембі, Блектавн, Сент Мерис, Дунсайд, Кабраматта та по одній у: Воллонгонг, Квінбісн і Канберра... й один священник (о. Іван Шевців) обслуговував кожну з них бодай 1-2 рази в місяці. Коли побудовано свої власні церкви, в більших осередках (Сідней, Мельборн, Перт, Ньюкастель і Канберра) біля церков побудовано окремі шкільні приміщення.

При церквах для обслуги вівтаря і Богослужень постають Вівтарні Дружини хлопців (7-18 літ) і Марійські Дружини дівчат (11-18 літ) та «Діти Марії» (6-10 літ). Для студентів у Сідней, 1960 р., в Мельборні 1962 р., в Перті 1964 р. створено Товариство Українських Студентів Католиків (ТУСК) «Обнова», які діяли до 1970 р.

В часі таборування молоді Пласту і СУМ-у наші священники, а зчасом і Сестри ЧСВВ відвідують ті табори. Священники правлять Богослуження, Сестри провадять гутірки на релігійні теми. Для координації праці над молоддю, з рамени нашої Церкви устанавлено посаду капеляна молоді, якого обов'язком є: бути на таборах молоді, вести релігійний провід. Такими (красивими) Капелянами були: о. Богдан Шемечко, о. Дмитро Сенів, о. Петро Струк. В Сідней заведено звичай, що в Першу неділю кожного місяця СУМ і Пласт мають свої апелі після богослуження, що правиться для молоді при співі Церковного Молодечого Хору. В інших парафіях така спільна Літургія відбувається в другу неділю місяця.

У 1962 році, в Мельборні постає Молодечий Катедральний Хор із понад 50 дітей і молоді і діє посьогодні під проводом диригентки Оксани Тарновської. В Сідней такий же хор постав з ініціативи Сестер ЧСВВ в 1977 році, яким упродовж майже 20 літ диригувала Марійка Сенькович-Дума, а тепер Оксана Рогатин-Василик. Такий же ЦМХор постав в Аделаїді з ініціативи Сестер Василянко. через ряди тих ЦМХорів пройшли сотні наших дітей і молоді. Такі молодечі хори закріплюють у молоді почуття української ідентичности.

Відношення молодшої генерації до своєї Церкви й обряду ще оформлюється. Доки живуть: батько-мати і дідо-баба, то більшість молодих батьків христять дітей в українському обряді. Половина з них приводить своїх дітей до I-го святого Причастя в тому обряді, а заледве третина їх приводить дітей до української школи.

В останніх роках завважається більше розлучень, навіть між суто українськими подружжями (30%). Мішані релігійно і національно нові подружжя досягають 80%. Половина з них приходять до церкви в ряди-годи, коли їм заманеться.

Сьогоднішній стан УКЦеркви в Австралії

Під оглядом чисельним, він майже рівняється зі станом числа поселенців в 1948-50 років (тобто ок. 25,000 осіб). Бо хоч в Австралії народилось майже 2 покоління українців, старше покоління, на жаль, відходить на вічний спочинок, а велика частина молодого покоління, крім українського прізвища і формальної приналежності до УКЦеркви, ставиться до неї і до українства взагалі, пасивно.

Все ж таки варто зробити підсумки бодай матеріяльних досягнень УКЦеркви під сучасну пору. А вони такі імпонуючі, коли взяти до уваги те, що ми починали усе з нуля. Тепер УКЦ має: 14 церков і каплиць, єпископа, 18 священників, 13 монахинь ЧСВВ і 4 Служебниці, 3 монастирі Сестер Василіянок і 3 ССлужебниці; майже при всіх церквах — суботні школи і парафіяльні залі і т.п. Все це вартости ок. 20.000.000. дол. Це та матеріяльна поснова, на якій молоде покоління може зберігати батьківські традиції і українську духовність та ідентичність, тобто своє «українство».

Від молодого покоління саме й залежить майбутнє УКЦеркви в Австралії. Дай, Боже, щоб при святкуванні 100-ліття українського поселення в Австралії, наші нащадки могли донести гідно ідеї, Віру та обряд своїх сьогоднішніх предків, піонерів всестороннього українського життя в цій країні.

В останніх часах відчувається в нас нахил до модернізації, пристосовання до нових порядків, а навіть до ініціативи місцевих римо-католиків. Це не здорове явище.

Підсумки

Українська Католицька Церква, як Мати-Опікунка пішла з народом на чужину, пережила з ним усі труднощі й досягнення в діяспорі. Після майже 50 літ поселення і праці Української діяспори в Австралії та діяльності нашої Церкви можемо сміло твердити, що якби не було б тут УКЦеркви, українська спільнота не була б такою, якою вона сьогодні є.

Першу половину ХХ ст. УКЦерква в Краю і на чужині пережила з печаттю духа Великого Митрополита Андрея Шептицького. Після війни, у 1945-63 рр., Боже провидіння віддало українських емігрантів-скитальців під опіку Великого Сина Українського Народу і його Оборонця — Архипастира Скитальців, — пок. Архiepіскопа Івана Бучка.

В другій половині ХХ ст., аж по сьогодні, наша Церква, зокрема на чужині, живе і розвивається з печаттю духа Ісповідника Віри — Патріярха Йосифа Сліпого. Своєю появою у вільному світі й відвідинами українських поселень на еміграції, він підніс авторитет Українського Народу й відкрив двері для його Самостійности.

Авторитетом і батьківським дбанням та християнською любов'ю до меншого брата ці три Великі Архипастери здобули собі в народі любов і вдячність, пошану й почитання і стали прикладом для багатьох. Своєю посвятою, любов'ю і героїською поставою вони причинилися до духового відродження народу.

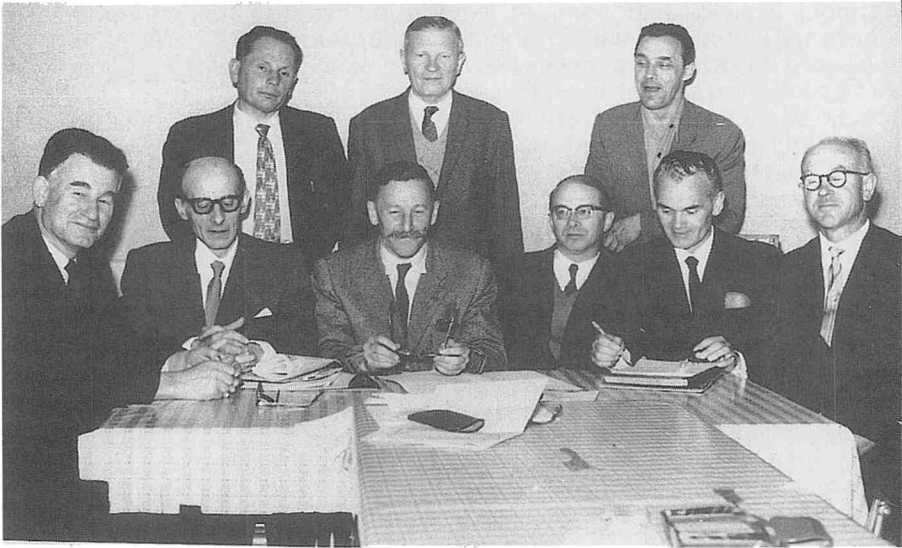
Великі-високі заклики Блаженнішого Патріярха Йосифа: «Будьмо собою!» — «Великого бажайте! — *Per aspera ad astra!*» — «Наша Церква на чужині — це наша Держава!» — «Будуйте, скріпляйте Український патріярхат!», повинні бути гаслом на знаменах всіх українців, а зокрема ієрархів і духовенства нашої Церкви в Батьківщині, на чужині, сьогодні, завтра й по всі часи!

Національна Фундація СУОА

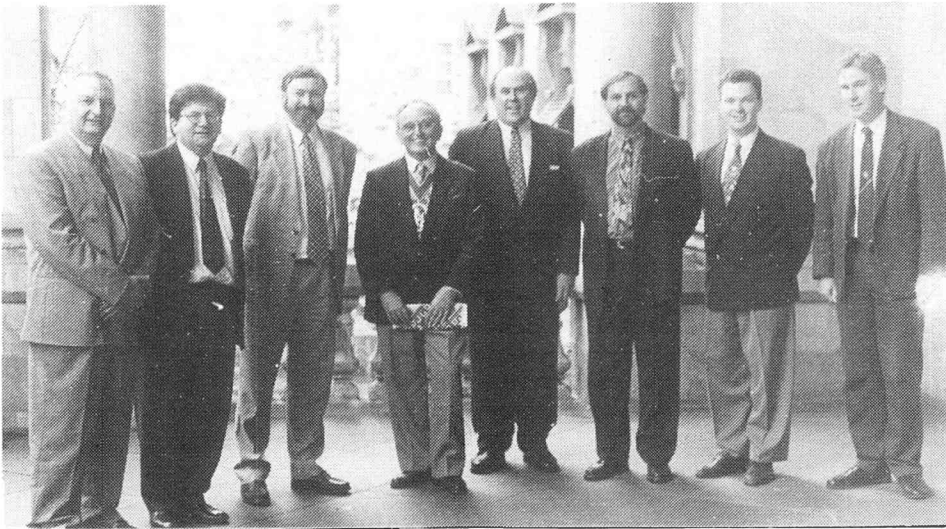
Національна Фундація СУОА є зареєстрованою в австралійському уряді установою з метою, згідно з її статутом, фінансово допомагати потребуючим установам. Фундація була заснована в 1973 році.

Склад дирекції в 2000 році: голова — Стефан Романів, заступник голови — Маруся Яроцька, секретар — Михайло Моравський, фінансовий референт — Ярослав Михайлишин, члени — Віктор Рудевич, Павло Сенів. Невиборні члени: Преосв. Владика Кир Петро Стасюк (УКЦ), Володимир Буштедт (УАПЦ), Оріон Венгринович (РУКА).

Національна Фундація СУОА є спонсором-меценатом ЕДУА, вплативши \$2500.

Управа СУОА 1958/59, Мельборн (голова: Б. Шемет)

Зустріч голови СУОА з парламентаристами під час VII Здвигу Українців в Аделаїді, 1996 р. П. Носело — парламентар, д-р І. Снятинський — голова УГПА, Р. Соффорд — парламентар, Г. Нініо — мер Аделаїди, С. Романів — гол. СУОА, Р. Бекер — орг. референт Здвигу, М. Еткінсон — парламентар.

Союз Українок Австралії

Крайова Управа Союзу Українок Австралії 1961 року.

Сидять: бл. п. С. Берегуляк, бл. п. А. Голобродська, бл. п. Барчинська, бл. п. І. Федусевич, бл. п. О. Майковська, бл. п. І. Пеленська, бл. п. Л. Зарицька, бл. п. Л. Гордієва, бл. п. О. Домазар, бл. п. І. Мамчак, бл. Е. Яськевич.

Стоять: бл. п. Н. Семків, бл. п. Л. Глушка, п. С. Пеленська, бл. п. Н. Кармазин, п. Г. Квасниця, бл. п. О. Маренін, п. Т. Війтович, п. О. Ільків і п. М. Покорська.

Неприсутні на фотографії піонерки — активні членки СУА в Сіднеї: Олена Процюк, Віра Левицька, бл. п. Соня Питляр, Ліда Домбровська, Люся Балко, д-р Стефанія Строкон, Олена Шевчик, Людмила Саракула, бл. п. Євгенія Козьолковська.

Союз Українок Австралії — це перша українська жіноча організація в Австралії, яка виникла з ініціативи письменниці, журналістки та суспільно-громадської діячки мгр. Ірини Пеленської. Головною метою товариства було зорганізувати українське жіноцтво та допомогти йому сповнити свій обов'язок супроти тоді поневоленої Батьківщини-України і стати примірними, чесними громадянами країни проживання — Австралії.

Основуючі збори української жіночої організації в Австралії під назвою Об'єднання Українських Жінок (ОУЖ) відбулися 13 вересня 1949 року в родинному таборі Ковра (НПВ).

Наступні кружки основано в таборах НПВ: у Батгурсті — 1949 р., голова Ніна Денисенко; у Скайвілі — 1951 р., голова Марія Москаль; у Сіднеї — 1951 р., голова Емілія Яськевич, в Арнкліфі; у Вікторії — Мельборні, грудень 1949, голова Марія Осідач; у Півд. Австралії — Аделаїді, 1950, голова Софія Ваврик; у Зах. Австралії — Нортгамі-Голден, 1950, голова Наталка Мандичевська; у Перті — 1954, голова Марія Менцінська; у Тасманії — 1965, голова Юлія Липка; у Квінсленді — Окслей, короткотривалий відділ у 1961 р., голова Вікторія Одлига.

Перший Стейтовий З'їзд відпоручниць Кружків НПВ відбувся в Сіднеї 26.3.1951 р., який запропонував зміну назви організації ОУЖ на СУА — Союз Українок Австралії.

Перший З'їзд відпоручниць всіх стейтів відбувся 2-3 червня 1951 р. З'їзд затвердив статут і вибрав Головну Управу СУА — голова Ірина Пеленська (1951-55).

Відтак управа мінялася що два роки, а пізніше що три роки і переходила від стейту до стейту: у Вікторії — 1955-57, голова Марія Осідач, 1957-59, голова Ірина Хом'як; у Півд. Австралії — 1959-61, голова Людмила Онішко; НПВ — 1961-62, голова І. Пеленська (виїхала до Америки), Іванна Мамчак — 1962-64; у Вікторії — 1964-70, 1973-1983 — голова Лідія Гаєвська-Денес; у Півд. Австралії — 1970-73, голова Софія Ваврик; НПВ — 1983-1992, Олена Шевчик; у Вікторії — 1992-98, Мая Грудка; НПВ — від 1998 року Свдокія Островська.

Протягом 50 років членки Союзу Українок вклали поважну корисну працю в суспільно-громадське життя українців Австралії. Основні ділянки цієї діяльності:

1. Освітньо-виховна праця — виховання української молоді, влаштування дитячих забав, зустрічей, обрядових свят, сценічних вистав, курсів вишивання, писання писанок навчання в укр. суботніх школах та молодечих організаціях, плекання народнього мистецтва тощо.

2. Харитативна допомога потребуючим в Австралії та у менш заможних країнах укр. діаспори, науковцям і студентам, а останньо допомога Україні.

3. Видавничо-пресова діяльність — поширення укр. жіночої преси й видань з інших країн. Ведення Жіночої Сторінки в часописі «Вільна Думка» (ред. мгр. Ірина Пеленська). Від 1965 СУА видає свій журнал «Наше Слово», перша редакторка Люба Гордієва, дальше Софія Сивенька (1983-92), Стефанія Добрянська-Радивил (1992-98), Людмила Саракула (від 1998); англомовна редакторка — Марта Стахурська.

4. Міжнародні зв'язки. СУА веде зв'язки з неукраїнськими жіночими організаціями та бере участь у світових жіночих конгресах і з'їздах.

Чисельний стан Союзу Українок Австралії: 1951 р. — 400 членок, 1961 — 955, 1970 — 960, 1975 — 720.

Учасники 16-го Крайового З'їзду СУА, Лідкомб

Зустріч Союзянок під час 7-го Здвигу Українців, Аделаїда, 1996 р.

Крайова управа Союзу Українок Австралії, 1998 р.

Товариство Збереження Української Спадщини в Австралії

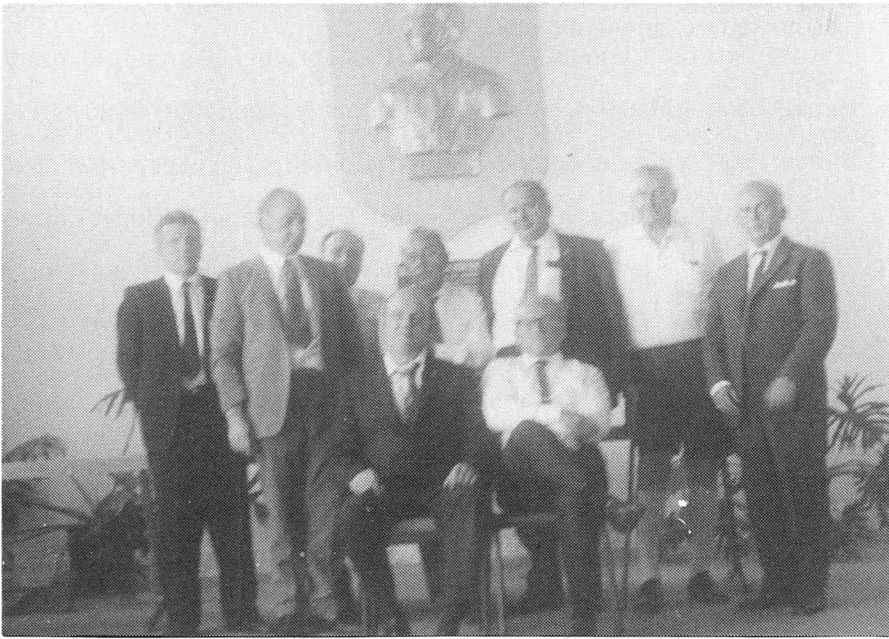

Ініціативний Комітет Товариства Збереження Української Спадщини в Австралії. Сидять (зліва): Євген Заєць, Осип Дикий, Калина Кенез, Юрій Менцінський, Володимир Шумський, Стефа Хвиля, Олександр Хіцяк. Стоять: Любомир Темник, Осип Меленчук, Петро Кравченко, Степан Хвиля, Тома Лозинський, Юрій Зелинський, Федір Водяницький, Володимир Карен.

Ініціативні збори ТЗУСА. Сидять (зліва): Петро Кравченко (секретар), Григорій Нестор, Андрій Білінський (голова Української Громади Сідней), Ганна Нестор, Саня Войтович, Володимир Шумський (голова), Павло Клименко, Катерина Кенез. Середній ряд (стоять): Євген Гаран, Петро Деряжний, Євген Заєць, Осип Дикий, Лев Богацький, Володимир Рихтовський, Іван Кенез, Тома Лозинський, Любомир Темник, Федір Водяницький, Михайло Войтович, Володимир Карен. Третій ряд: Василь Марущенко, Теодор Циглик, Василь Янчук, Микола Брецько, Осип Меленчук, Олександр Хіцяк, Юрій Зелинський.

Станиця вояків УПА в Австралії

1. Полк. Кость Гіммельрайх — Кий. Командир Особливого Призначення, прибув з Німеччини до Австралії в 1950. Помер у Мельборні.

2. Хорунжий Григорій Балух — Довбуш. Командир Чоти Спеціального Призначення, прийшов Рейдом до Німеччини, до Австралії прибув в 1949 р. Голова Станиці УПА до 1972 року. Засновник Станиці УПА в 1949 р.

3. Старший Булавний Юрій Борець — Чумак. Ройовий сотні Громенка. До Німеччини прибув Рейдом з сотнею Громенка; учасник Підстаршинської Школи УПА в 1945 р. До Австралії прибув в 1949 р. Голова Станиці Вояків УПА 1974-1982.

4. Старший Булавний Іван Гарасимів — Палій. Ройовий сотні Бродича. До Німеччини прибув Рейдом, до Австралії — в 1949 р. Голова Станиці УПА 1972-74. Помер в 1991 р. Учасник Підстаршинської Школи УПА «Олені».

5. Старший Булавний Володимир Костка — Чумак. Ройовий сотні «Бурлаки». До Німеччини прибув Рейдом, до Австралії — 1949 року.

6. Старший Вістун Дмитро Грицько — Цяпка. Учасник Підстаршинської Школи УПА ім. полк. Коника. До Австралії прибув 1960 року з Польщі по виході з тюрми. Голова Станиці з 1982 по сьогоднішній день.

7. Старший Вістун Стефан Козак — Хомик, кул. сотні «Бурлаки». До Німеччини прибув Рейдом, до Австралії — в 1949 р.

8. Старший Вістун Іван Янківський — Вороний. Стрілець сотні «Бурлаки». До Німеччини прибув Рейдом, до Австралії — в 1949 р.

9. Старший Вістун Євген Заєць — Гандзя, ройовий сотні Лисенка. До Австралії прибув в 1949 р., помер в 1999 р. в Сідней.

10. Старший Вістун Роман Костик — Пісня. До Німеччини прибув Рейдом, до Австралії (Аделаїди) — в 1949 році.

11. Старший Вістун Роман Любченко — Воробець. До Німеччини прибув Рейдом, до Австралії — в 1949 р., помер 1996 року в Джілонгу, Вікторія.

12. Старший Вістун Іван Кулик — Дороцький-Капя. До Німеччини прибув Рейдом. До Австралії (Мельборну) — 1949 року.

13. Старший Вістун Володимир Шумський — Заяць. До Німеччини прибув Рейдом, до Австралії 1949 року; забитий автом в 1961 році.

14. Вістун Стефан Маркевич — Мурин. До Австралії (Сіднею) прибув 1959 року з Польщі.

15. Вістун Стефан Медвідь — Деркач. До Німеччини прибув Рейдом, до Австралії — 1949 р. Помер у Сіднеї в 1998 році.

16. Вістун Михайло Лівчанин — Семенко. До Австралії прибув з Польщі 1980 року, помер у Сіднеї 1996 року.

17. Вістун Михайло Гевко — Хміль. До Австралії (Аделаїди) прибув з Польщі 1959 року.

18. Вістун Василь Чемний — Чех. До Австралії (Аделаїди) прибув з Англії 1957 року.

19. Вістун Теодозій Андрушко — Фенікс. До Австралії (Аделаїди) прибув з Англії 1957 року.

20. Вістун Ігнатій Городецький — Горох. До Австралії (Перту) прибув з Німеччини 1949 року.

21. Вістун Роман Бойко — Куля. До Австралії прибув з Німеччини 1949 року. Помер в Аделаїді 1993 року.

22. Іван Панилик — Лев. До Австралії (Сіднею) прибув 1949 року.

23. Володимир Фігурка. Прибув до Австралії з Англії. Помер у Сіднеї в 1998 році.

24. Михайло Кучерка — Лоза. До Австралії (Канберри) прибув з Німеччини 1949 року.

25. Провідник Терену Зенон Грабик — Жан. До Німеччини прибув Рейдом, до Австралії — 1949 року. Помер 1974 року.

26. Стецюк Яків — Коваль. До Австралії прибув з Німеччини 1949 року. Помер у Сіднеї 1979 року.

27. Теодозій Дмитришин — Хрін. Прибув до Австралії з Німеччини 1949 року.

28. Іван Контек — Грізний. До Австралії прибув з Німеччини 1949 року.

**Учасники З'їзду Братств кол. вояків І-ої Української Дивізії
Української Національної Армії. Мельборн. 1989 р.**

Крайова Управа І УД УНА в Австралії

Біля пам'ятника «Борцям за Волю України» стоять (зліва) голова Станиці Братства Дивізійників Південної Австралії Т. Андрушко і голова Крайової Управи Братства Дивізійників Австралії Ст. Трушкевич.

Після того, як у Мельборні, Аделаїді і Сідней почали свою діяльність Станиці Братств І УД УНА — виникла потреба створення Крайової Управи.

25 грудня 1954 ці три станиці скликали перший Крайовий З'їзд у Мельборні, створивши першу Крайову Управу Братства. (Станиця Братства в Перті почала діяти щойно від 1985 року). Вирішено, що осідок Крайової Управи буде по черзі в Сідней, Аделаїді і Мельборні. З огляду на те, що діяльність першої Управи занепала, у квітні 1971 в Мельборні відбувся З'їзд Братства Австралії, де головою обрано Осипа Швайлика, але щойно у 1983 році Крайова Управа розвинула ширшу діяльність, коли її очолив Мирослав Кіналь. У 1984 р. в Аделаїді відбувся з'їзд дивізійників з нагоди 40-ліття боїв під Бродами. Тоді затверджено статут Крайової Управи і переведено збірку на оборону доброго імені дивізійників.

З нагоди 40-ліття створення І Дивізії та боїв під Бродами видано ювілейний альманах «За свій Рідний Край», у якому є багато дописів і знімок з вишколу і діяльності Дивізії.

Третій Крайовий З'їзд відбувся в Аделаїді в 1986, на якому головою обрано Богдана Тарнавського і Кр. Управу перенесено до Мельборну. За каденції випущено 9 бюлетенів і дивізійники жертвували чималі суми на допомогу побратимам в Україні і жертвам Чорнобильської катастрофи.

13 листопада 1993 на п'ятому Кр. З'їзді в Мельборні головою Кр. Управи обрано С. Трушкевича з осідком в Аделаїді, а в 1996 шостий Кр. З'їзд знову переобрав С. Трушкевича на голову. Протягом 6-літньої каденції Кр. Управа видала 10 гарно оформлених П. Вакуленком бюлетенів і 500 відзнак з нагоди 50-ліття боїв під Бродами. Бюлетені і відзнаки розіслано до станиць Австралії, Канади, Америки і в Україну. Крайова Управа переводить різні збірки та втримує тісні контакти з усіма станицями Австралії, Америки, Канади й України.

В Аделаїді М. Кіналь зорганізував і провадить гарний архів, але, на жаль, відчувається втрата активних побратимів, які відійшли у вічність.

Українське Вільне Козацтво Австралії

Група учасників-делегатів Великої Козацької Ради Австралії з Кошовим Отаманом УВКА генерал-хорунжим Юрієм Денисенком (вересень 1997 року). Зліва (перший ряд): Юрій-Богдан Менцінський, Юрій Денисенко, Людмила Березняк, от. протопр. Василь Черванів, д-р Ігор Єремєєнко; (другий ряд) Юрій Зелінський, Петро Деряжний, Микола Євсевський, Володимир Карен, Олександр Малимоненко та Леонід Денисенко.

Українське Вільне Козацтво Австралії являється незалежним, без-прибутковим, добродійним позапартійним, громадським Товариством, яке здійснює свою діяльність згідно з існуючим законодавством Австралії, принципами багатокультурності, оборони прав людини та народо-правними, демократичними традиціями Українського Козацтва.

УВКА лояльно ставиться до всіх українських та австралійських угруповань та співпрацює з громадськими та релігійними установами й організаціями, які існують та стоять на засадах легальності, демократії та одобрюють існування самостійної України. УВКА допомагає в розбудові Української Самостійної Соборної Демократичної Держави Українського Народу. Метою діяльності УВКА являється, в рамках багатокультурності Австралії, відродження, популяризація та розвиток звичаїв, культури, мистецтва та історії Українського народу та Козацтва зокрема, пропагуючи ідеї козацької рівності, братерства та свободи. УВКА сприяє розвитку української мови та дбає за її чистоту, співпрацюючи з українським шкільництвом. Активно підтримує духовно-моральну працю Українських Церков на релігійному полі, сприяє увічненню козацької слави, пам'яток історії та культури Козацтва і всього Українського Народу.

Члени УВКА зобов'язані бути чесними, правдомовними та толерантними у відношенні до решти членів Товариства і Української та Австралійської спільноти взагалі. Подавати допомогу, по мірі можливостей, потребуючим як членам Товариства, так і решті спільноти в Австралії та поза її межами.

Основними одиницями Товариства являються курені Українського Вільного Козацтва, які об'єднані у Всеавстралійський Кіш Українського Вільного Козацтва Австралії. Кіш УВКА очолений Кошовим Отаманом, котрий вибирається Великою Козацькою Радою Австралії терміном на 3 роки. Він одночасно являється Головою Старшинської Ради Коша, найвищого виконавчого та адміністративного органу УВКА. Курінь очолюють Курінний Отаман та Курінна Старшина (Управа Куреня). Вони вибираються

козаками та козачками (членами Куреня) на 3 роки. Найвищим законодавчим органом УВКА являється Велика Козацька Рада Австралії, що складається з почесних членів УВКА, членів Старшинської Ради, Кошового Отамана, Курінних Отаманів, Курінних Капелянів, Курінних Писарів та Курінних Делегатів (один від 5 членів Куреня). ВКР Австралії очолює Президія в складі Голови ВКРади, двох Заступників Голови, Секретаря та Референта Зв'язків.

Першим Кошовим УВКА було обрано на Великій Козацькій Раді Австралії у вересні 1997 року Юрія Денисенка, а членами Президії Старшинської ради побратимів Деряжного Петра (Писар), Зелинського Юрія (Обозний), Клименка Павла (Заступник Кошового) та Менцінського Юрія-Богдана (Заступник Кошового). Головою Президії Великої Козацької Ради Австралії було обрано Миколу Володимирова.

До Старшинської Ради Коша УВКА на час 50-річчя масового поселення українців в Австралії (1998 рік) крім Кошового Отамана та членів Президії входять наступні особи: Березняк Людмила (заступник Курінного Куреня ч. 8), Водяницький Федір (Писар Куреня ч. 33), Габелко Федір (Писар Куреня ч. 8), Денисенко Леонід (Кошовий Суддя), Дмитерко Іван (Заступник Курінного Куреня ч. 32), Дмитерко Клава (Писар Куреня ч. 32), Євсєвський Микола (Культ-освітня референтура), д-р Срем'яненко Ігор (Курінний Куреня ч. 32), Карен Володимир (Курінний Куреня ч. 33), Малимоненко Олександр (Кошовий Контролер), Надурак Михайло (Курінний Куреня ч. 34), Прендецький Йосип (Культ-освітня референтура), Янчук Василь (Заступник Курінного Куреня ч. 33). Складовими частинами Коша УВКА являються наступні Курені Українського Вільного Козацтва: Курінь ч. 7 ім. полк. Івана Богуна, Курінь ч. 8 ім. кошового Петра Кальнишевського, Курінь ч. 17 ім. генерал-хорунжого Тараса Чупринки-Шухевича, Курінь ч. 32 ім. кошового Івана Сірка, Курінь ч. 33 ім. кор. Данила Романовича та Курінь ч. 34 ім. полк. Максима Кривоноса.

При Кошовому Отаману УВКА існує Гонорова та Нагородна Рада, що являється Дорадочою інституцією і має своїм обов'язком рекомендувати Кошовому Отаманові надання традиційних Козацьких звань, Нагород та Родовідних Грамот членам Коша УВКА для достойного відзначення відповідно до їхнього вкладу в справу відбудови України, за діяльність в розбудові Козацької спільноти, за працю в громадському, церковному, культурно-мистецькому та освітньому як в українському, так і в австралійському житті.

Велика Козацька Рада, Сідней, 1997 р.

Представництво Уряду УНР в екзилі та організації сприяння Державному Центрові УНР в Австралії

Для українців, що перебували по закінченні 2-ої світової війни переважно в таборах біженців у Німеччині і в Австрії, прийшла в 1948 році довгоочікувана можливість емігрувати до заморських країн.

Від 1948 до 1952 р. до Австралії емігрувало тоді (за звідомленням у пресі) коло 20 тисяч українців, а серед них поважна кількість політичних діячів-активістів, які почали вести серед австралійців політично-освідомлюючу роботу про поневолення України Москвою, щоб приєднати їх до боротьби українських патріотів за відновлення незалежної української держави.

Почавши від 1949 року на терені Австралії діяли з рамени Державного Центру Української Народньої Республіки Товариства Сприяння та Прихильників ДЦ УНР і їх Крайова управа, Крайова Управа Фундації ім. Симона Петлюри в Австралії та Союз Українських Комбатантів Австралії.

Представництво

Головним завданням Представництва було:

1. Репрезентувати екзильний уряд УНР перед урядом Австралії та робити всі можливі заходи перед ним і політичними діячами Австралії, щоб вони сприяли боротьбі українського народу за визволення України від московського колоніального поневолення.

2. Репрезентувати і відстоювати серед українського громадянства політичну місію ДЦ УНР як легального спадкоємця УНР в тимчасовій екзилі.

Члени Представництва ВО УНРади в екзилі

Першими членами Представництва в Австралії були Логин Ярослав (голова) і Закевський Кирило (фінансовий керівник). Вони діяли як тимчасове керівництво в Австралії від 1949 до 1959 р.

Повну управу Представництва зорганізовано в листопаді 1959 з осідком у Сідней і воно проіснувало аж до розв'язання в березні 1993 року. Головами повночленного Представництва на Австралію і Н. Зеландію були: д-р Рибчин Іван (1959-1964), ген.-пор. Яськевич Сава (1964-1990) і Книш Святослав (1990-1993). Довголітніми членами Представництва були: Григорович Борис (секретар), Любчик Іван (фінансовий керівник), д-р Завада Іван (голова Фундації ім. С. Петлюри в Австралії), Оловаренко Василь (голова Крайової Управи Т-ва Прихильників ДЦ УНР в Австралії), Онуфрієнко Василь (редактор «Вістей Представництва»), Базалицький Степан (останній фінанс. керівник). Членами окремих каденцій були Верещака Анатолій, Голобродський Юрій, Жестовський Іван, Оловаренко Євгенія.

Працю і фінансові справи П-ва контролювала Державна Контрольна Комісія, призначена Виконавчим Органом УНРади в екзилі, до якої входили: Базалицький Григорій, Соловій Ярослав, Жестовський Іван, Оловаренко Євгенія. Представництво виконувало свої обов'язки згідно з зарядженням ВО УНРади і президента УНР в екзилі, звітувало про свою працю в Австралії та репрезентувало екзильний уряд УНР перед урядом Австралії як екзильний уряд України.

Члени Кр. Управи Товариств Прихильників ДЦ УНР в Австралії

Першу Кр. Управу обрано на Дел. З'їзді 27-28.3.1959 в Мельборні в складі: Любчик Іван (голова), д-р Завада Іван, д-р Білінський Клавдій, Онуфрієнко Василь і Александрів Іван.

Другу Кр. Управу обрано на З'їзді 10-11.6.1961 в Мельборні в складі: Престашевський Олександр (голова), Верещака Павло, Онуфрієнко Василь та Контр. Комісію: Кордовський Ан., Криволап Ф., Кузьменко Гр.

Третю і останню Кр. Управу обрано на Дел. З'їзді в Сіднеї 26.12.1978: Оловаренко Василь (голова), Корженівський Олександр, Дем'яненко Юрій, Кононенко Григорій, Тарнавський Дмитро. Контр. Комісія: Базалицький Григорій, Володимирів Микола, Завада Іван. Суд Чести: Корженівська Ліда.

Товариства Сприяння та Прихильників ДЦ УНР були зорганізовані в Мельборні, Перті, Сіднеї, Аделаїді, Канберрі і Ньюкастелі.

Особливим зрушенням у праці управ товариств були відвідини таких діячів ДЦ УНР: Президента М. Лівіцького в грудні 1973, д-ра Марії Бек в серпні 1977, Віцепрезидента проф. М. Степаненка в січні 1978, Голови уряду УНР в екзилі проф. Яр. Рудницького (кілька разів), Голови уряду УНР проф. І. Самійленка, Голови УНРади д-ра М. Воскобійника і Заступника Голови УНР ади Миколи Світухи.

З Австралії брали участь у працях Сесій УНРади такі особи: Іван Любчик, д-р І. Завада, А. Верещака, В. Онуфрієнко та М. Володимирів.

Товариство в Мельборні

Т-во Сприяння та прихильників ДЦ УНР в Мельборні було створене 21.12.1961 з ініціативи Володимира Дубова у складі: М. Олійник (голова), І. Яворський, О. Півень, Тицький, Кузьменко, О. Кліоновський. Контр. Комісія: В. Дубів, Курдієнко, Горнячок. Ця перша управа видала англ. мовною брошуру «Що ти знаєш про Україну» та мапу України з портретами чотирьох президентів.

З-посеред активних членів в праці дальших управ найдовше працювали: А. Верещака, В. Вервич, О. Мулярчук, М. Осідач, І. Дорник, О. Кліоновський, В. Кандибко (останній голова), К. Карпенко, П. Олійник, М. Скиба, В. і В. Шевченки та А. Данилюк, який був також представником Фондації Симона Петлюри на Вікторію. А поруч згаданих найбільш щедрими жертводавцями на СПУ та ФСП були: Л. Кандибко, о. дякон А. Дзівак, п-і А. Федорко, П. Торчило, М. Давидюк, С. Сухотеплий, О. Чайка, І. Гура, Р. Павлюк, В. Михайлів, О. Черкаський, Р. Фомічевський, І. Слинько, В. Харуцький, Н. і А. Верещака, В. і В. Шевченко, А. Данилюк і Г. Босий.

Товариство в Перті було зорганізоване в серпні 1952. Першим головою був І. Доброско. Наступні голови: В. Хилько, І. Мовчан, А. Ніко-лаєнко, О. Свідовський та В. Мандичевський. Активні члени: К. Білик, М. Ікашенко, Н. Мовчан, П. Тимошенко, С. Тимчишин, М. Ткаченко, І. Шорш, К. Супрун, П. Горлач, В. Гончаренко, Є. Савлучинський, П. Сустанівський, С. Качулка і П. Тризуб. Найбільші жертводавці на ФСП Є. Савлучинський і К. Білик.

Товариство в Сіднеї було засноване 27.7.1958. На зборах вписалось у члени 78 осіб, а між ними 15 ветеранів Визвольних Змагань. Це число скоро зростало. До товариства належали: Архиеп. Варлаам, Владика Сильвестр, Г. Бажул, С. Базалицький, І. Байбара, д-р К. Білинський, проф. П. Богацький, д-р С. Ванчицький, Ф. Водяницький, М. і Т. Володимирів, д-р І. Гордієв, Б. Григорович, Й. Гриневич, А. Даюк, Г. Дворцовий, Л. Дейнека, Ю. Дем'яненко, Ю. Денисенко, Ю. Дехніч, І. Дібрівний, С. Домазар, д-р Г. Дубик, М. Євсевський, І. Жестовський, Ліда і Ол. Корженівські, д-р І. Завада, С. Ключко, Г. Кононенко, А. Кордовський, Я. Кужіль, Галина Кузьміч, І. Куц, А. Лисович, А. Максимчук, Ф. Мельників, Т. Мироненко, І. Михальчук, Ю. Мішалов, І. Олександрів, В. Оловаренко, В. Онуфрієнко, Й. Прендецький, Уляна Подригуля, М. Прушинський, д-р І. Рибчин, М. Салівон, Ф. Скаршевський, В. Сорока, І. Сопілка, Л. Спесивий, П. Стеценко, П. Стовп'юк, Д. Тарнавський, Р. Теслюк, С. Цимбалюк, П. Чудакевич, проф. П. Шулежко, М. Юрченко, В. Янчук. Із 15 комбатантів активну участь у праці управи Т-ва приймали: Г. Базалицький, В. Дем'яненко, Д. Денисенко, М. Козак-Кармеліта, П. Кульчицький, І. Любчик, а очолював С. Яськевич. В Сіднеї видавано бюлетень Представництва «Вісті» за ред. В. Онуфрієнка, а найбільшими жертводавцями на ФСП були: Зіна Маслюк (\$10.000), Г. Бажул, І. і К. Байбара, М. і Т. Володимирів, І. Денис, І. і А. Завада, П. і М. Кульчицький, А. Лисович, І. і О. Любчик, І. Михальчук, В. і М. Онуфрієнко, У. Подригуля.

В Аделаїді почали працювати перші уповноважені уряду УНР в екзилі Ярослав Логин і полк. К. Закревський, який проголосив і провадив серед українців в Австралії «Позику визволення України». Але управу Т-ва створено щойно 1.3.1959. Головою першої управи був д-р І. Гречко, а після нього Л. Зозуля, М. Лаврівський та А. Станкевич. Членами управи та найбільш активними були С. Криволап, А. Квітко, О. Комар, І. Войцехівський, Зінченко., І. Чумак, Мадейко, В. Волошко, А. Карташевський, М. Словачевський і Б. Соловій, а також комбатанти — Г. Божок, Я. Лавришко та згадувані вже В. Волошко, І. Войцехівський, К. Закревський, А. Карташевський, Л. Зозуля і М. Словачевський. Найбільшими жертводавцями були С. і В. Решетюк і Ф. та Г. Сліпченко.

Товариство в Ньюкастелі було створене з ініціативи крайової управи в Сідней 15.3.1959. Головою був обраний Поважук, секретарем Ф. Деряжний, орг. реф. П. Клименко. Товариство припинило діяльність після смерті голови.

Товариство в Канберрі організував Д. Мазуренко, який й був обраний головою, а членами — Ф. Габелко і С. Кіт. Спочатку майже всі члени Укр. Громади стали членами Товариства, але зі зміною управ УГ вік цього Т-ва не був довгий.

Підсумки

Всебічна підтримка Державному Центрові УНР знайшла повне зрозуміння перш за все серед старших патріотичних кіл нових поселенців. Але швидкий ріст Т-ва сприяння УНР тривав приблизно 25 років, бо старші члени-прихильники відійшли у вічність і не діждалися проголошення незалежності України 24.8.1991 року. Але і ті, що відійшли, і ті, що дожили, вірили, що обраний ними шлях справі визволення України єдино правильний і вірний заповітові Симона Петлюри: «Держава — вища за партію».

11-й з'їзд українських вчителів, 1987р.

Наукове Т-во ім. Т. Шевченка в Австралії

Ініціатором і організатором заснування Наукового Товариства ім. Тараса Шевченка в Австралії був дійсний член НТШ доц. д-р Євген Пеленський.

По його вступних заходах і одержанні мандату від управи НТШ в Європі на заснування Наукового Товариства ім. Т. Шевченка в Австралії відбулися 28 серпня 1950 року в Сідней загальні основоположні збори НТШ, на яких обрано першу управу НТШ в Австралії в такому складі: доц. Є. Ю. Пеленський — голова, проф. д-р Павло Шулежко — заступник, Ф. Коваль — секретар і скарбник, д-р Павло Богацький — бібліотекар. Контрольна Комісія: єпископ Сильвестр (проф. Ст. Гаєвський), і о. Микола Коп'яківський.

Хоч які були несприятливі умови праці в Австралії для українських науковців, літераторів і публіцистів, які емігрували з діпівських таборів Німеччини й Австрії до Австралії, то все таки непероможне бажання служити українській вільній науці й публіцистиці перемогло й далі перемагає всі життєві невигоди й браки умов на науково-публіцистичну діяльність.

НТШ в Австралії об'єднало, поза науковцями й кандидатами на науковців, також активних діячів на культурній, громадській, літературній та публіцистичній нивах.

Праці членів австралійського НТШ складаються з книжкових видань, доповідей, наукових праць, літературних творів і різномірної публіцистики.

Коли зробимо аналізу друкованих праць членів НТШ в Австралії, то побачимо, що є чимало стисло наукових праць: д-р Є. Ю. Пеленський — автор чотирьох читанок для Рідних Шкіл та декількох літературознавчих і бібліографічних праць; проф. д-р П. Шулежко — автор багатьох праць з прикладної механіки; д-р Ів. Рибчин — автор книжок з філософії та статей до історії НТША; Архiep. Сильвестр — автор кількох книжок; інж. Ст. Процюк — автор статей про індустрію України; проф. П. Богацький — автор літературних праць; д-р Т. Ляхович — автор праць з історії й демографії; д-р М. Яськевич опатентував 6 своїх винаходів на полі промислової хемії; д-р М. Василик опублікував кілька праць в англomовних фахових журналах із психології; д-р Р. Микитович — кільканадцять наукових праць з біології; проф. д-р Є. Сенета — з математичної статистики, д-р Ігор Місько — з біології, доц. Ігор Гордієв — з економії. Інші автори: О. Зибачинський (з філософії), Ст. Радіон (з бібліографії укр. книжкових і пресових видань в Австралії), В. Олійник (на виховні теми молоді), ep. д-р Ів. Прашко (автор нарису до історії УКЦ в Австралії), Дм. Нитченко (автор більше 20 книжок), Яр Булка (автор нарису з харчовальної хемії), о. І. Шевців (автор розвідки про Берестейську унію й кілька книжок), П. Грін (про композитора Грерті й Шевченка), Р. Драган (автор багатьох праць на виховно-філософські теми).

Крім вищезгаданих на літературній та інших сферах діяльності мають чималі досягнення: О. Барчинський, Гр. Божок, Л. Гаєвська-Денес, В. Дубів, А. Жуківський, І. Завада, Яр. Масляк, М. Німців, В. Онуфрієнко, о. Н. Плічковський, О. Престашевський, В. Савчак, Л. Склепович та інші.

Всі вони своєю працею пером, у більшості про життя-буття українців в Австралії, створили базу для досліджувальних наукових праць про різні ділянки поселення й життя українців на п'ятому континенті.

Майже всі основоположники НТША уже відійшли у вічність, але вони житимуть вічно в Історії Наукового Т-ва ім. Т. Шевченка Австралії.

Українське Лікарське Товариство Австралії

Українське Лікарське Товариство Австралії засновано 1976 року з ініціативи д-ра Богдана Шеховича, д-ра Гліба Дубика, д-ра Євгена Барановського та мгр. Юрія Німцева (фармацевта). Ініціативна група, опрацювавши статут й програму з'їзду, скликала 13 й 14-го листопада 1976 року в Народньому Домі в Лідкомбі (Сідней) установчі збори УЛТА, на які приїхали Голова Українського Лікарського Товариства Північної Америки д-р Ахіль Хрептовський та лікарі й гості з майже всіх стейтів Австралії. УЛТА об'єднує лікарів медицини, дентистів, ветеринарів, фармацевтів, психологів, біологів, медсестер.

До першої Управи Товариства увійшли: д-р Богдан Шехович — голова, члени доктори Є. Барановський, Гліб Дубик, Максим Ковальчук, Левко Гаврилів, Юрій Німців, Ігор Коцюмбас, Богдан Томашек, п-і М. Цибульська.

Відділи Товариства постали в Мельборні — голова д-р Роман Макагон, в Аделаїді — голова д-р Роман Новосільський та в Перті — голова д-р Василь Сакало.

УЛТА є фінансовим членом Союзу Українських Організацій Австралії та Світового Конгресу Українців.

В різні каденції до Управи УЛТА входили: д-р Богдан Шехович (голова Товариства від 1976 до 1982 років), Євген Барановський (очолював Управу від 1984 до 1985 року), Гліб Дубик, Максим Ковальчук, Левко Гаврилів, Юрій Німців, Ігор Коцюмбас, Богдан Томашек, п-і М. Цибульська, Петро Харів, Юрій Менцінський, Богдан Яримович, пані Александра Буцацька, Богдан Шехович-молодший, пані Марта Бловс-Яремович, Андрій Строкон (голова УЛТА від 1982 до 1984 років), Роман Микитович, Максим Ковальчук, Іван Лалак, Богдан Гузій, Ірена Шехович, Андрій Лалак, Чеслав Кабан, Павло Ангелуца, Олег Лозинський (очолює УЛТА від 1986).

Лікарське Товариство поширювало серед громадянства загальне знання й розуміння проблем охорони здоров'я. Влаштувало часті доповіді на медичні теми, зорганізувало З'їзди з участю закордонних українських лікарів.

УЛТА фінансово підтримувало рідне шкільництво, радіокомітет, працівники якого надавали українською мовою програми по Радіо СБС (SBS), різні громадські комітети, політичних в'язнів в Україні та родину Івана Дем'янюка, який кілька років відсидів в ізраїльській тюрмі. Фінансово підтримувало видання книжки про голод в Україні 1932-33 рр та видання книжки «Історія українського поселення в Австралії».

УЛТА вело й кампанію оборони ув'язненого в психушках ССРС українського лікаря д-ра Миколи Плахотнюка, гостро протестувало проти зловживання медициною, психіатрії, як засобу знущання над людиною. Д-р Левко Гаврилів очолював таку акцію. Управа УЛТА брала участь в зустрічах з бувшими політичними в'язнями, які відвідували Австралію, напр., з д-ром Ніною Строкатою-Караванською, Валентином Морозом, Петром Рубаном, Богданом Горинем, Левком Лук'яненком й організувала їм безкоштовне медичне обстеження.

УЛТА — співосновник Світової Федерації Українських Лікарів. Установчий З'їзд відбувся в травні 1977 р. Делегатами УЛТА були д-р Ірина та д-р Богдан Шеховичі.

Члени УЛТА репрезентували Товариство при різних нагодах, на з'їздах, конференціях, громадських відзначеннях в Австралії та поза Австралією. 1988 р. відбувся в Відні (Австрія) Другий Конгрес Світової Федерації Українських Лікарських Товариств. УЛТА репрезентував д-р Олег Лозинський.

Делегація УЛТА брала участь у Світових Конгресах СФУЛП: в 1990 р. в Києві та Львові, в 1992 р. в Харкові та в 1996 році в Одесі. На кожному Конгресі делегати УЛТА виступали з доповідями.

Гуманітарна медична допомога Україні

Перший великий вантаж медикаментів та медичних приладів в історії українського поселення Австралії й УЛТА в Україну доставлено під час відвідин в Австралії в листопаді й грудні 1989 року народного депутата України Володимира Яворівського. Ініціатива вийшла від д-ра Ігоря Коцюмбаса. До успішної акції прислужилися такі особи: пані Стефа Даюк, д-р Левко Гаврилів з дружиною Вікою, панство Валя й Гай Домазар, панство Люба й Ярослав Соловій, д-р Гліб Дубик з дружиною Аллою, пані Марійка Галабурда-Чигрин та ряд молоді, члени Пласту й Товариства професіоналів та підприємців, які кілька днів пакували вантаж, який безплатно був доставлений 7.12.1989 року летунськими компаніями «Квантас» та «Аорофлот». Вантаж супроводжувала пані Галина Антонюк, дружина відомого українського правозахисника.

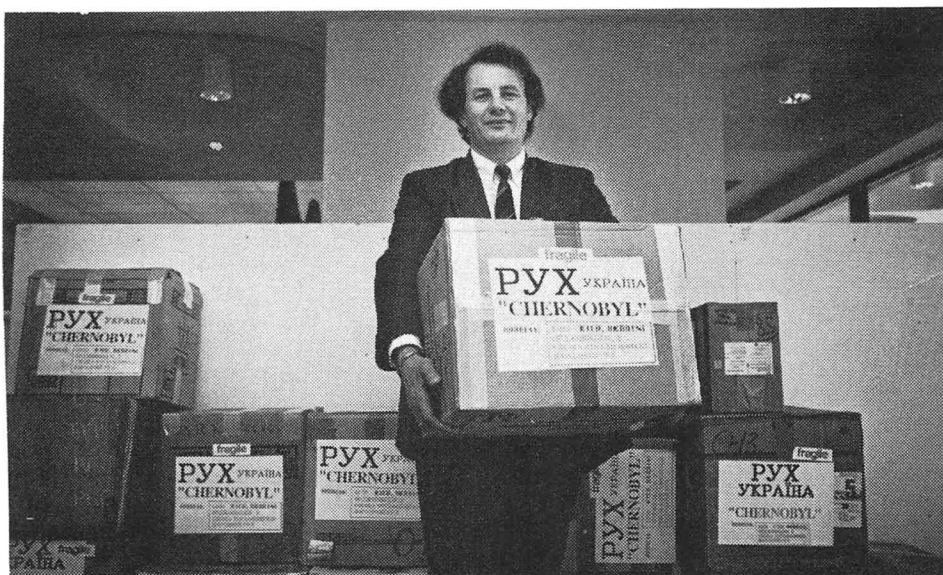
11-го грудня 1990-го року другий великий вантаж УЛТА (3000 кг.) вартістю понад мільйон доларів був доставлений з Сіднею до Мельборну вантажівкою, якою керував п. Роман Вовк. Цей вантаж перебрала від УЛТА бл. п. Зіна Ботте, тодішня Голова Чорнобильського Комітету. Між медичними приладами були тзв. пластикові, штучні кістки для ортопедичних операцій, які УЛТА отримало за старанням пана Гая Домазара від фірми «Dow Corning». Вантаж був доставлений літаком «Антонов».

20-го грудня 1990 року черговий вантаж медикаментів був доставлений в Україну Народнім артистом України, кіноактором Іваном Гаврилюком. Безкоштовно вантаж перевезла компанія «Аерофлот».

За останні 10 років УЛТА доставило в Україну допомогу, сума якої перевищує 3.5 мільйонів австралійських доларів.

Ця медична допомога була доставлена до лікарень Коломиї, Снятина, Луцька, Кременця, Івано-Франківська, Тернополя, Буська, Олеська, Чернівців, Бурштина, Долини, Печеніжина, Нижніва, Народньої Лічниці ім. Митрополита А. Шептицького, 1-ої Міської Поліклініки та Дитячої Лікарні в Львові, Клінічної Лікарні №12 у Києві, кільком Медичним Інститутам у Києві.

В 1993 році великий вантаж медицини й дентистичних крісел та приладів, які зібрав д-р Гання Оше-Гузій та її чоловік Джон, був доставлений кораблем Українського Чорноморського Пароплавства «Азербайджан» до Одесу, звідтам до Львова та Нижнева. А ще три контейнери зорганізував та вислав о. митрат Іван Шевців 1995, 1996 та 1997 р.

Народній депутат України Володимир Яворівський приймає гуманітарну медичну допомогу Україні від УЛТА

УЛТА мало також зустріч з отцем Браяном Моресі з Перту, який вже кілька років доставляв гуманітарну поміч в Україну, і який співпрацює з Київським Товариством «Колиска».

В 1994 році під час концертного турне Ансамблю ім. Вол. Івасюка по Україні доставлено низки лікарень України черговий вантаж УЛТА медичних приладів та медицини. Відповідальним за перевіз вантажу був член Допомогового Комітету УЛТА Володимир Войтович.

В вересні та грудні 1995 року та в січні 1996 й березні 1998 року в Україну доставлено понад 2 тисячі кг. антибіотиків Сечтрин-форте, подаровані Товариству за посередництвом д-ра Нестора Фіголя фірмою «Welcome». Частина вантажу передано Всеукраїнським Лікарським Товариством України в розпорядження Головного Управління Материнства і Дитинства Міністерства Охорони Здоров'я, другу частину роздано в лікарнях Києва, Буська та Олеська.

В липні 1998 р. доставлено електрокардіограф в Дитячий Інтернат Серцевих недуг у Львові.

Всі згадані лікарні та інститути прислали листи подяки, які зберігаються в архіві Товариства.

Члени УЛТА, їдучи в Україну, везли з собою хірургічні інструменти. Вели там показові операції, читали медичні лекції. Такі поїздки здійснили д-р Олег Лозинський, д-р Юрій Конюшко, д-р Андрій Строкон, д-р Ігор Коцюмбас.

На проблему браку медичних підручників на українській мові УЛТА також звернуло свою увагу. На листовне прохання УЛТА Українська Кредитівка «Карпати» з Сіднею та «Комітет Допомоги Україні» з Мельборну виділили фінансову допомогу на видання посібника «Медицина Дитинства» — головний редактор проф. Петро Мошчиз з Києва. «Комітет Допомоги Україні» (голова — Мирослав Болюх, скарбник — Володимир Буштєдт) виділив 28,455 доларів. Кредитова Спілка «Карпати» — 2000 тисячі доларів. Грошова пожертва пані Дарки Кошарич уможливила видання збірника «Медицина та українська культура» — редактор проф. Любомир Пиріг з Києва. Товариство виділило грошову пожертву на видання підручника для офтальмологів — головний редактор д-р Василь Селезінка з Ст. Луїс, США.

Товариство регулярно доставляє в Україну медичні журнали, зокрема до державної Наукової Медичної Бібліотеки в Києві.

Для фінансування своїх проектів Українське Лікарське Товариство проводило різні імпрези, збирає пожертви в Громаді. Варто наголосити, що члени Української Громади Сефтон, Бас Гілл, Честер Гілл при ліквідації своєї Громади в жовтні 1993 року призначили УЛТА суму 16 тисяч австралійських доларів, за які Товариство закупило медичні прилади, які доставлено до лікарень в Україні.

Лікарі з України — гості УЛТА

В червні-липні 1991 році гостем УЛТА був д-р Олександр Семчук — отоларинголог 2-ої міської поліклініки з Івано-Франківська.

В жовтні 1993 року Австралію відвідав проф. Любомир Пиріг — народний депутат України, Голова Всеукраїнського Лікарського Товариства. Відбулися й зустрічі з міністрами Здоров'я України, Яка, будучи гостем УЛТА відвідала кілька лікарень в Сіднеї та в Мельборні.

В той самий час гостями УЛТА були двоє лікарів з США — д-р Левко Каменецький та д-р Ярослав Фидорак.

В квітні 1996 року з нагоди 10-ої річниці Чорнобильської катастрофи Австралію відвідала проф. Зореслава Нижник, головний педіятр та гінеколог Міністерства Здоров'я України, яка, будучи гостем УЛТА відвідала кілька лікарень в Сіднеї та в Мельборні.

При кінці листопада 1996 року під час зустрічі Українського Лікарського Товариства Вікторії присутні вислухали доповіді д-ра Іллі Ємця, який проходив стажування в дитячому шпиталі Сіднея та Мельборну та д-ра Олега Лозинського, який здав звіт про репрезентацію УЛТА на Світовому Конгресі Українських Лікарських Товариств в Одесі.

Управа УЛТА: д-р Олег Лозинський — голова, д-р Ігор Коцюмбас, д-р Павло Ангелуца, д-р Андрій Строкон, д-р Чеслав Кабан

На початку березня 1997 відбувся в Сідней Світовий Конгрес отоларингологів, в якому взяло участь 5 тисяч науковців. Делегацію України очолював проф. Дмитро Заболотний — директор Київського Науково-дослідного інституту отоларингології.

25-го травня 1997 в Сіднейській опері відбувся 14-ий Міжнародний Конгрес Нефрології, в якому взяла участь делегація з України: д-р Ганна Луньова, д-р Дмитро Калінін з Донецька, д-р Іван Топчій з Харкова, д-р Олександр Ніконенко з Запоріжжя та д-р Василь Гоголов з Одеси.

10-ліття УЛТА відзначено Ювілейним З'їздом 25-26 жовтня 1986 року з участю: голови Світової Федерації Українських Лікарських Товариств д-ра А. Хрептовського, голови УЛТПівнічної Америки д-ра Юрія Грицеляка, голови УЛТ Німеччини д-ра Володимира М'ялковського, голови УЛТ Австрії д-ра Олександра Жупника, проф. Павла Джуля, редактора «Лікарського Вісника», проф. Михайла Головатого, проф. Василя Селезінки з США, та д-ра Галі Рудницької з Канади. На З'їзд прибули й члени УЛТА з Західньої Австралії, Південної Австралії, Вікторії, Канберри, Сіднею, Ньюкастелю.

Фонд ім. д-ра Євгена Барановського

4-го лютого 1985 року відійшов у вічність д-р Євген Барановський, голова УЛТА, обраний у 1984 му році, постійний референт наукової діяльності, організатор наукових з'їздів. За його життя створено фонд, за рахунок якого, щорічно нагороджується той студент, який закінчив Українську Суботню Школу й при maturі «Higher School Certificate» здобув найвищу оцінку при іспиті української мови. Після смерти д-ра Барановського цей Фонд названо його іменем.

УЛТА під сучасну пору

Члени Управи УЛТА, обрані на З'їзді УЛТА 12.6.1993 року: д-р Олег Лозинський — голова, д-р Андрій Строкон, д-р Павло Ангелуца, д-р Ігор Коцюмбас, д-р Чеслав Кабан. З'їзді УЛТА відзначив почесними відзнаками д-ра Богдана Шеховича та д-ра Гліба Дубика за їх довголітню працю в користь Товариства.

При товаристві існує Допомоговий Комітет, до якого входять: пані Люба Соловій, пані Марійка Чигрин, Володимир Войтович, д-р Гання Оше-Гузій, Петро Гузій.

Управа УЛТА має під сучасну пору понад 60 членів і надіється, що його ряди поповнюються молодими лікарями фахівцями, бо студентів медицини в австралійських університетах є кілька десятків.

Українське Лікарське Товариство продовжуватиме свою гуманітарно-медичну допомогу Україні, в мірі можливостей, беручи під увагу відстань, яка розділює країни.

Візія професора Рудницького й тисяча його однодумців в Австралії

Тільки народжена в Австралії високоосвічена наша молодь з університетськими студіями української мови й літератури та української історії й культури може забезпечити усі культурні й матеріальні надбання українських піонерів-поселенців в Австралії та втримувати постійний духовний зв'язок з Україною.

Ця верства української інтелігенції-еліти має стати у провіді усього організованого українського життя в цій країні нашого поселення, бути послідовниками їхніх батьків-дідів-прадідів та йти за кличами велетнів нашого духу — Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки...

Така візія нашого довговічного майбуття була не тільки у самого ініціатора встановлення Катедри Українознавства в Австралії (КУА) професора Ярослава Рудницького, а й у тисячі його однодумців-послідовників — Будівничих КУА, які протягом двох декад — від 1971 до початку 1990 років пожертвували велетенські суми грошей та вклали дуже багато праці для здійснення цієї, за словами незабутнього професора, «святої» мети.

Щоб зібрати усі матеріали — статті, заклики, повідомлення, ілюстрації — про конечність встановлення КУА, які були надруковані в газеті «Вільна Думка» у 1970-1980-х роках, необхідно видати велетенську книгу (не менше 1000 сторінок), яка вказувала б шляхи дальшої діяльності та була зразком для наслідування майбутніх поколінь.

«Інтенсивні» курси

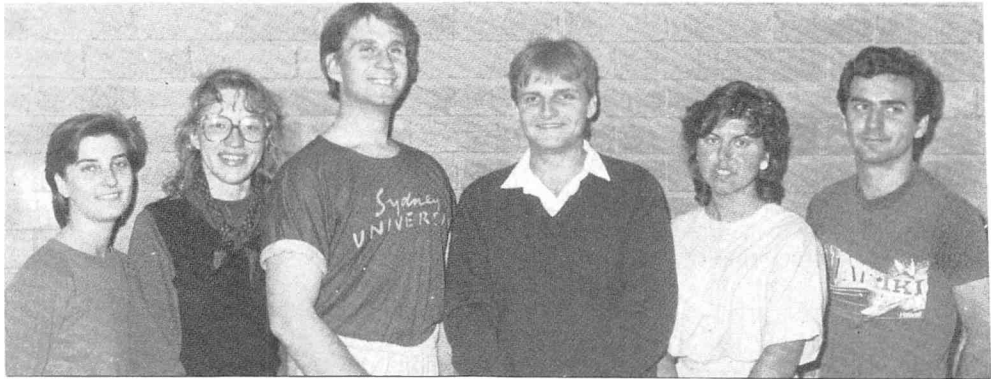
Як вступ для встановлення Катедри Українознавства професор Ярослав Рудницький разом із запрошеними науковцями з Америки проф. Миколою Степаненком і д-ром Анною Бойцун та викладачами-науковцями з Австралії (видатну роль відіграли в організації курсів доценти психолог Ольга Качан та економіст Ігор Гордієв, відомі своєю науковою діяльністю також поза межами Австралії) розпочали в університетах Сіднею, Канберри, Мельборну й Аделаїди літні українознавчі курси, учасниками яких було понад 300 студентів. А для їх користування були видані Фондацією Українознавчих Студій в 1978 році три підручники:

Prof. Geo W. Simpson: UKRAINE, The Origins of its Name;

Ярослав Рудницький: УКРАЇНСЬКА МОВА, її початки, історія й говори;

Ярослав Рудницький: УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОПИС.

Усі австралійські університети виявили прихильне ставлення до проведення цих «інтенсивних» українознавчих студій та безкоштовно винайняли на час курсів університетські залі.

Члени управи Студентської Громади в Сіднеї 1983 року, (зліва):
Наталка Лалак, Боданна Прудник (секретар), Павло Карен,
Марко Шумський (голова), Наталка Бей (скарбник), Нестор Лалак.

Прихильники КУА вітають проф. Ярослава Рудницького в Українському Культурно-Товариському Клубі в Сідней.

Зліва: Михайло Мартин, Лев Богацький, д-р Ольга Качан, Юрій Голобродський, проф. Ярослав Рудницький, Святослав Книш, Ядвіга Шумська, Богдан Гут, Софія Гут, д-р Володимир Чекалюк.

Стоять: основоположник і директор Фондації Українознавчих Студій в Австралії Володимир Шумський, голова ФУСА та Центру Українських Студій в Макворі університеті д-р Ігор Гордієв, проф. Богдан Кравченко з Канади, лектор історії і культури мгр. Яр. Балан. Сидять: лектори україністики в Макворі університеті д-р Анна Шимків, д-р Галина Кошарська.

Президія зборів Фондації Українознавчих Студій в Австралії. Зліва: Володимир Шумський, д-р Ігор Гордієв, Наталка Вандерлос, д-р Богдан Кравченко, мгр. Яр. Балан, Д-р Галина Кошарська, д-р Анна Шимків

Кульмінаційною точкою завершення першого етапу становлення КУА було офіційне відкриття Центру в університеті Макворі у березні 1984 року. У багатолюдному відкритті (понад 500 осіб) взяли участь високі достойники українського церковного й культурно-громадського життя в Австралії, голова Фондації Українознавчих Студій в Канаді та австралійські професори на чолі з канцлером і віце-канцлером університету Макворі. А першим викладачем, яка започаткувала студії українознавства в Макворі й опрацювала програму викладів була мовознавець і професор-літератор та відомий науковець д-р Наталія Пазуняк із США.

Макворі університет був обраний центральним осередком КУА не тільки його прихильним і доброзичливим наставленням до українознавчих студій, а й можливостями в ньому заочних студій студентами університетів в усіх стеях Австралії і навіть у Новій Зеландії. Таким чином десятки студентів (і не тільки українців) кожного року користають з можливості вивчати українознавство заочно кореспонденційним шляхом, яким висилаються поштою награні нашими викладачами лекції україністики в касетках.

В Канаді 50 років тому, і 20 років пізніше, в 1970-х роках в Австралії професор Ярослав Рудницький був не тільки ініціатором, а й керівником-душею встановлення українознавчих центрів при університетах.

П'ять разів приїздив до Австралії наш видатний науковець та відбував переговори майже з усіма австралійськими університетами й започаткував університетські виклади україністики. Нарешті з університетом Макворі в Сідней було й заключено формальний договір про лекторат та Центр Українських Студій.

Ось що писав тоді про konieczність встановлення КУА поет і письменник-журналіст та й сам меценат КУА Василь Онуфрієнко (книга «Будівничі КУА», стор. 11, видання ФУСА): «Заснування Катедри Українознавства в Австралії — це для мене така самозрозуміла річ, над потребою і важливістю якої я не хотів би ні з ким дискутувати. Катедру ми повинні мати... Катедра мусить бути...»

А видатний педагог-учитель та й сам чотирикратний меценат КУА Іван Бронницький, після встановлення Центру Українознавчих Студій при університеті Макворі у березні 1984 року, свою статтю «Коротка історія ФУСА-КУА (1974-1984)» закінчив ось таким висновком:

«Ідею Катедри Українознавства в Австралії реалізовано — Центр Українознавчих Студій імені Тараса Шевченка став дійсністю. Будівничі Української Науки в день відкриття цієї першої української наукової інституції імені національного Пророка українського народу, теж по-синівському, можуть сказати Його словами: Привітай же, моя ненько! Моя Україно! Привітай наші зусилля, завершені перемогами!

Відкриття Центру Українознавчих Студій імені Тараса Шевченка — це велика перемога українців в Австралії. Про неї треба думати повсякчасно — закріпляти її і розбудовувати: ми діти великого народу, то й мислити великими категоріями! Тож хай множиться сім'я будівничих української науки в Австралії. Щоб збулося Шевченкове і в пляні творення Центру Українознавчих Студій: щоб вся правда була в своїй хаті, про що нам свого часу теж пригадував професор Ярослав Рудницький» («Альманах українського життя в Австралії», стор. 215).

Рідко кого ми так щиро й чисельно вітали з кожним приїздом наших достойних гостей, як на зустрічах проф. Яр. Рудницького та університетських викладачів на летовищі Маскот. Кожна така зустріч — це було справді радісне наше свято...

І на заклики проф. Рудницького та багатьох українських діячів стало більше тисячі осіб Жертводавців-Будівничих Центру КУА — фундаторів, добродіїв, меценатів і філантропів. На жаль, більшість із них уже покійні, але на їхніх Kontakтах не менше два мільйони доларів, а тому їхні імена в історії нашої діяспори записані золотими літерами. Протягом останніх 15 років відійшли у вічність не менше півтисячі Будівничих КУА, а між ними найбільші Подвижники встановлення КУА-Центру — мої найближчі друзі-приятелі — бл. п. проф. Ярослав Рудницький, бл. п. Богдан Гут, бл. п. Григорій Бажули, Степан Балко, Іван Бронницький, отець Никодим Плічковський, Анатолій Жуківський, бл. п. інж. Віталій Турчик, бл. п. д-р Остап-Оскар Шенкірик-Шенк, бл. п. генерал. Семен Левченко, бл. п. Святослав Бородайко, бл. п. проф. Роман Драган, бл. п. mgr. Іван Денис, бл. п. Іван Станицький, бл. п. Євген Заєць, бл. п. Іван Дібрівний, бл. п. інж. Гурій та Люба Гордієви, бл. п. Олександр Плигін, бл. п. Володимир Завадський, бл. п. Роман Кордуба, бл. п. д-р Богдан Шехович, бл. п. Яків Різник, бл. п. mgr. Володимир Мандичевський, бл. п. інженер Іван Байбара, бл. п. інж. Анатолій Дейнека, бл. п. інж. Михайло Гуляк, бл. п. Павло Бурковський, бл. п. Василь Харченко й сотні-сотні інших філантропів-меценатів-добродіїв-фундаторів КУА.

Під час зустрічі на кампусі університету Макворті. Зліва: Ядвіга Шумська, віцеканцлер професор Ді Єрбурі, ред. Володимир Шумський.

д-р Галина Кошарська

Відділ Україністики в Макворі університеті

Академічний персонал:

1984: Директор Центру Українських Студій — д-р Ігор Гордієв. Викладачі: д-р Наталя Пазуняк (з США, голова програми), Галина Кошарська (тютор).

1985: Директор Центру Українських Студій — д-р Ігор Гордієв. Викладачі: д-р Наталя Пазуняк (голова програми), Галина Кошарська (тютор), Люба Кей (Квасниця) (тютор, неповночасний), Роза Ключко (тютор, неповночасний).

1986: Директор Центру Українських Студій — д-р Ігор Гордієв. Викладачі: д-р Наталя Пазуняк (голова програми), Галина Кошарська (тютор), Люба Кей (Квасниця) (тютор, неповночасний), Роза Ключко (тютор, неповночасний), проф. Всеволод Ісаїв (гість-викладач з укр. культури з Торонтського Університету).

1987: Директор Центру Українських Студій — д-р Ігор Гордієв. Викладачі: mgr. Галина Кошарська (голова програми), mgr. Марта Гарасовська (з Мюнхену), проф. Теодор Мацьків (гість-історик, професор-емеритус з Акронського Університету, перше півріччя), mgr. Сергій Ціпко (з Канади, гість-історик, друге півріччя).

1988, перше півріччя: Директор Центру Українських Студій — д-р Ігор Гордієв. Викладачі: mgr. Галина Кошарська (голова програми), mgr. Марта Гарасовська, mgr. Сергій Ціпко (гість-історик), Люба Кей (Квасниця) (тютор, неповночасний).

1988, друге півріччя: Директор Центру Українських Студій — д-р Ігор Гордієв. Викладачі: mgr. Галина Кошарська (голова програми), д-р Анна Шимків (з Торонтського Університету), mgr. Ярослав Балан (з Канади, гість-історик).

1989: Директор Центру Українських Студій — д-р Ігор Гордієв. Викладачі: mgr. Галина Кошарська (голова програми), д-р Анна Шимків, mgr. Ярослав Балан (гість-історик, перше півріччя).

1990: Директор Центру Українських Студій — д-р Ігор Гордієв. Викладачі: mgr. Галина Кошарська (голова програми), д-р Анна Шимків.

1991: Від 1991 Центр перестає діяти офіційно, з огляду на знижену кількість академічного персоналу (офіційно мінімум мусить бути 3). Викладачі: mgr. Галина Кошарська (голова програми), д-р Анна Шимків.

1992-95: Викладач: mgr. Галина Кошарська (голова програми).

1996-97: Викладачі: д-р Галина Кошарська (голова програми), Роза Ключко (тютор, неповночасний).

1998-99: Викладач: д-р Галина Кошарська (голова програми).

Секретарки: пані Алла Дубик (1984-1990), пані Оріся Сліпецька (1986), пані Анна Гайдук (1988-1989).

Бібліотекар: пан Тихін Корінець (1984-1988).

Осягнуто ступінь магістра: Галина Кошарська (1987), Петро Чекалюк (1990)

Осягнуто ступінь доктора: Галина Кошарська (1994).

Студенти, які студіювали в рамках обміну з укр. університетом:

Наталка Вандерлос (1990, в Київському Держ. ун.), Марта Кошарська (1993, в Київському Держ. ун.), Світлана Яковенко (1997-, в Макворі, з Одеського Держ. університету).

Студенти, які закінчили дігрі з спеціалізацією з україністики:

Бернтсен Едіта, Брещько Лариса, Дудаш Віра, Кошарський Андрій, Кошарська Марта, Кучек Марія, Вандерлос Наталя, Лебедев Зіна, Лещев Таня, Лук Оля, Намурен Надя, Озарчук Тарас, Онішко Анатолій, Пилух Ірина, Пукальська Леся, Раєн Нонна, Саракула Ксеня, Саракула Людмила, Сіндлер Божек, Смеречук Оксана, Чекалюк Петро, Харченко Христина, Яковенко Світлана.

Студенти та викладач відділу україністики в Макворі університеті 1996 р.

Ті, що закінчили три роки україністики як «нон-дітрі» студенти:

Бурденюк Дарія, Липка Юля, Менцінська Марія, Кравченко Валентина.

Студенти україністики 1984 — 1999

Рік	Число студентів	Число по всіх курсах
1984	23	34
1985	60	93
1986	77	117
1987	*38	*57
1988	38	67
1989	40	57
1990	44	61
1991	40	37
1992	23	32
1993	22	26
1994	26	30
1995	26	32
1996	25	29
1997	18	32
1998	25	34
1999		
1-ша половина року	19	26
2-га половина року	19	21

*У 1987 році число записів зменшилось на половину через введення федеральним урядом адміністративної оплати. У 1989 році ця оплата була замінена двома новими вплатами: новою оплатою за вищу освіту і окремою оплатою за «нон-кредит» студії, яких не зачислюється до диплома. У 1992 кількість курсів зменшено з огляду на кількість викладачів.

Конференції, зорганізовані Центром Українських студій або відділом україністики:

Історія українського поселення в Австралії, 1988 (2-га конференція, разом з НТША).

Україна сьогодні — перспективи, 1992.

Третя конференція Асоціації Україністів Австралії, для відзначення 50-ліття українського поселення в Австралії (разом з НТША), 1998.

д-р Марко Павлишин

Лекторат Україністики ім. Миколи Зерова в університеті ім. Монаша

Викладачі: д-р Марко Павлишин (голова програми), д-р Олеся Розаліон, д-р Анна Берегуляк.

Члени відділу славістики, які також викладали предмети з україністики: професор Іржі Марван, д-р Роберт Слонек.

Доктори: д-р Олеся Розаліон (1983), д-р Ліда Сидор Петкович (1993), д-р Анна Берегуляк (1996).

Докторанти (липень 1999): Петро Савчак, Валентина Шапіро.

Науковці-гості: д-р Тамара Гундорова (НАНУ), Сергій Скельчик (НАНУ), д-р Георгій Касьянов (НАНУ).

Дослідні працівники: Тереса Варцаба, Андрій Ляхович, Ліда Сидор Петкович, Ліяна Сліпецька, Моніка Стецька, Дарія Федевич-Діксон, Тая Шевченко. **Аспірант, учасник обміну з Київським університетом:** Сергій Саржевський. **Студенти, які закінчили 4-ий рік навчання зі спеціалізацією з україністики:** Валерій Аверченков, Анна Берегуляк, Симон Когут, Петро Савчак, Ярема Семків, Ліда Сидор Петкович.

Інші студенти україністики: Христофор Андрейчук, о. Мартин Арнольд, Луцина Артим'юк; Талія Баррет, Стефанія Басток, Генрі Батицький, Анна Беллет, Джон Беллет, Григорій Березняк, Андрій Бевз, Оля Бойчук, Христина Бойчук, Стелла Бранзбург; Мирослава Ваврикович-Шидляк, Марія Вандер Верф, Тереса Варцаба, Роберт Велентайн, Наталія Вишнева, Алена Востра; Саманта Ганна, Олександр Гершвільд, Леся Гіммельрайх, Гленда Горпинич, Мелісса Горпинич; Анна Гібала, о. Петро Гай, Ольга Глісон, Єлисавета Гровс; Галина Демчук, Олександра Добрянська, Таня Дроботюк, Інна Духно; Андрій Желюк; Давид Заміт; Марко Кандибко, Наталія Кандибко, Володимир Каспенкович, Антін Качмар, Марко Квас, Ендрю Квінлан, Івет Квітнер, Сузанна Колліс, Пітер Кемп, Роберт Кемп, Пітер Кінг, Антоній Кларк, Христина Кметь, Андрій Когут, Данило Когут, Петро Когут, Юля Коминонтрис, Тереса Коцаба, Оля Кузик (Венгринович); Любомир Лаврівський (мол.), Міріам Лайонс, Мирон Лисенко, Джен Ловлейс, Євген Ляхович; Марія Мазурчук (Кострабі), Андрій Макогон, Наталія Макогон, Ірина Манусова, Йонас Масанавкас, Борис Мацібурко, Андрій Мельниченко, Марія Менюк, Христина Мередіт, Лін Мініон, Галя Мішура, Павло Мішура, Надя Михайлишин, Христина Моравська, Камерон Морлі; Анна Павлюк, Романа Підгородецька, Люся Поерномо, Ірина Порецька, Андрій Пирч, Тім Пільборо; Олександра Радивонік, Таня Ріжнів, Гетер Річардсон; Наталія Савіна, Ксеня Савчак, Петро Святківський, д-р Джон Сельський, Марта Семків, Ганя Сенів, Христя Сенів, Анна Скоробагата, Ліяна Сліпецька, Тетяна Сліпецька, Роман Слобода, Юрій Слобода, Данило Стефин, Оріся Стефин; Юрій Ткач, Сяня Точинська; Давид Феррер, о. Лаврентій Фут; Віта Харуцька, Віра Хоменко; Ірина Цабанюк, Петруся Цабанюк; Тая Шевченко, Петер Шерер, Даньєля Шорт; Анетка Щепна; Данило Юзва, Оля Юрца, Степан Юсіпів; д-р Ігор Якубович, Ренета Якубович, Марія Янишин, Марія Яців.

Леонід Денисенко

Українське Товариство Відродження

1977 р. в Сідней було заснувано Українське Товариство Відродження, яке готує свідомих лицарів повної стриманости від алкоголю та інших наркотиків.

На ініціативних зборах, які відкрив голова СУОА Юрій Денисенко, вибрано управу: Леонід Денисенко — голова і референт інформації, пастор Леонід Семенець — заступник, Степан Смеречук — секретар і скарбник, Ніла Деряжна — англомовний секретар, Петро Деряжний — референт молоді, Василь Матіяш — голова надзірної ради та автор статуту. Товариство «Прихильники Відродження» очолив Степан Місько.

Незабаром заснувано відділи та представництва не лише в Австралії, але також за океаном, і Т-во Відродження було прийняте у членство СКВУ та зареєстроване в австралійському державному уряді.

Серед зовнішніх зв'язків УТВ слід згадати особисте вручення петиції Ген. секретареві ООН Курту Вальдгайму (1978 р.), з проханням більш радикальних заходів проти алкогольного народовбивства. Внаслідок резолюції Світ. Організації Здоров'я при ООН ряд її членів/країн (Аргентина, Папуа-Нова Гвінея, Швеція, Румунія, Тонга, Фіджі, Франція) впровадили у себе різні протиалкогольні закони.

Під час олімпійських змагань у Москві 1980 р. УТ Відродження гостро засудило австралійських кореспондентів за те, що спортсменів УРСР називали росіянами. Внаслідок цієї акції Т-во Відродження одержало від власника ЗМІ вибачення та запевнення, що такі випадки більше не повторяться.

На прохання УТВ та австрал. світських і церковних організацій уряд впровадив карний закон визначеного рівня алкоголю у крові водіїв авт.

Серед засобів масової інформації, які виявили свою всебічну підтримку та співпрацю Укр. Товариству Відродження, на першому місці слід відзначити укр. часопис «Вільну Думку».

Почесними членами Товариства стали заслужені лицарі повної тверезости: проф. Валентин Мороз (відомий ідеолог укр. нац. думки), проф. д-р Володимир Янів (ректор УВУ в Мюнхені), Микола Плавюк (През. УНР в екзилі) та ген. Володимир Мулява (Гетьман Укр. Козацтва, член Верх. Ради України). Чимало сучасних заслужених Відродженців — члени кол. Т-ва Відродження, яке зродилося та прославилось в Україні. Серед них слід згадати проф. Яр. Рудницького — голову уряду УНР в екзилі, ієрея Івана Кота — голову Т-ва священників УКЦ в Зах. Європі та протоієрея Василя Подригулю — настоятеля УАПЦ на Тасманію, а відтак у Джілонгу (Вік.).

При центр. управі УТВ, в Сідней існувала власна Лікарська Служба, якою керував лікар та взірцевий відродженець д-р Петро Харів та Дарія Кошарич.

Крім «сеньйорів» членство Т-ва поповнювалося також представниками молодших поколінь. Серед них виділявся Юрко Гулак, Петро Деряжний (відомий бандуртст, композитор, диригент Ансамблю ім. В. Івасюка і хору «Боян», культ.-осв. реф. УГ Сідней та ген. писар Коша УВКозацтва в Австралії). Подібно відданою й талановитою є його дружина, співачка Ніла. Визначається також зразкова Відродженка-пластунка Оксана Тарнавська (керівник муз. школи та дир. Молод. Катедрального Хору).

1997 року історик і політолог Павло Клименко перебрав становище пок. пастора Л. Семенця, як заст. голови УТВ. Кол. представник УТВ на Аделаїду Михайло Гоян, поселившись у Києві, 1999 року обняв важливе становище реф. зовнішніх зв'язків з метою відновити в Україні її традиційно-історичний відродженецький рух.

Члени гол. управи в Сідней: К. Барановська, Г. Берегова, А. Джердж, В. Савчак, П. Середюк.

Відділи: Волонгонг (І. Баран), Брізбен (Т. Зварич), Мельборн (В. Кузик), Аделаїда (М. Шевчук), Ньюкастль (І. Яремус).

Підготовляється пропам'ятна книга — «Історія Укр. Протиалкогольного Руху», яка представить всіх членів УТВ та віддзеркалить його діяльність.

Петро Кравченко

Українське образотворче мистецтво в Австралії

Перша хвиля українських емігрантів до Австралії принесла із собою досить велику кількість мистців: акторів, співаків, художників. Всі вони в минулому закінчили студії і вже працювали професійно, але на новому континенті їх чекав 2-річний контракт — праця, яку визначив австралійський уряд. Найтяжчі, найбрудніші роботи, небажані австралійцями, були призначені для емігрантів. Звичайно, що в таких умовах не було й мови щодо мистецької діяльності, хоч, правда, деяким вдалось виявити себе в цій ділянці.

Л. Денисенко

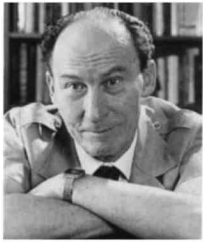

Є. Козьолковська

М. Кміт
(почесний член)

Спілка
Українських
Образотворчих
Мистців в
Австралії

П. Кравченко

С. Місько

Т. Налуковий

Т. Робітницький

В. Савчак

М. Садовський

С. Сивенька

Б. Спесивий

С. Хвиля

О. Чубатий

Ю. Голобродський

С. Солдатова

В. Шкільний

Л. Варєца

В. Варєца

Мистець Михайло Кміт працює і на залізниці (1950-і роки)

Ще за часів тимчасового таборового життя Леонід Денисенко зумів влаштувати мистецьку виставку (своїх творів та народного мистецтва) і об'їхати майже всю Австралію. Згодом він заснував свою мистецьку школу та фірму графіки, де працює аж по сьогодні. Володимир Савчак мав щастя побувати в Тасманії, де він жив і працював викладачем малювання в коледжі. Пізніше виїхав до Північної Австралії, де був заангажований як вчитель малювання у місійній школі аборигенів. Тепер живе і творить у Блакитних Горах.

Але найбільше досягнення мав Михайло Кміт, який, працюючи на залізниці прибиральником, взяв участь у конкурсі «Бляк прайз» 1953 року (релігійна тематика) і отримав Першу нагороду. Після такого успішного дебюту він відбув подорож до Америки, але згодом повернувся до Австралії, де і створив велику кількість шедеврів і цим зискав собі та Україні славу.

Інші мистці не змогли «розвернутись» і змушені були виявляти свій талант в наших місцевих українських заходах: академіях, концертах, театральних виставах. Та й навіть це творення було надзвичайно примітивне.

Як приклад, може бути подія 1949 року під Різдово. Автор цієї статті мешкав в гостелі Кронала (35 км. від Центральної станції) і взявся робити декорації до Різдвяної вистави. Про гроші на матеріал не могло бути і мови — назбирав картонні скриньки і деякі шматки дерева і робив з того українську хату і церкви. Фарбував кольоровим порошком, розведеним на клею. І всю конструкцію з допомогою товариша Стецика поніс до залізничної станції (1,5 км.). Ледве дотягнувши ці «декорації», почали ладувати їх у вагон. Щось промовляли пасажири, кричали робітники залізниці, але вперто таки втягнули ці «декорації» у тамбур (вхід) електричного вагона. Тепер зрозумілі оті протести людей, але тоді про це не думалось, бо іншого способу не було. А тоді з Централі знову пішки несли на своїх плечах цей вантаж до будинку «УМСА», де відбувалось українське свято. Оце й була наша участь у мистецтві. Або іншим разом, коли ми ставили п'єсу «Моя дочка Шкаралупа», підписаний із Степаном Хвилею робили і несли свої декорації через весь Сідней (Кінгс-Кросс — Йорк стріт).

Або робота Бориса Спесивого над оформленням сцени для вистав УМТ (Українське Мистецьке Товариство). Було це роблено в його ж хаті і матеріал задників був розвішаний на стінах кімнати, користувався він біноклем із віддаляючими лінзами, щоб бачити зблизька весь задник.

Але це були початки. Пізніше, коли трохи «усілись», почалася творча діяльність.

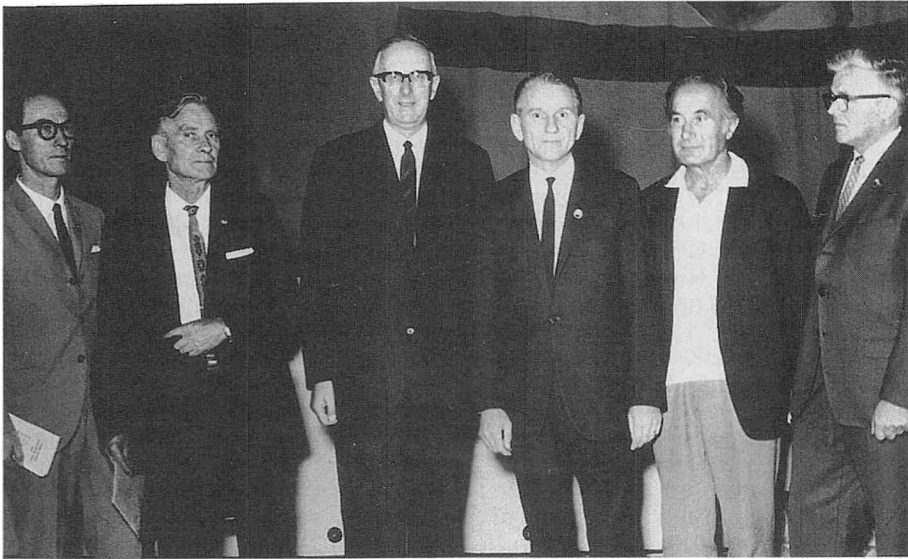
Найкардинальнішим кроком в цьому напрямку було створення з ініціативи Степана Міського Спілки Українських Образотворчих Мистців Австралії — СУОМА, першими членами якої стали її засновники: Стефан Місько (голова), Петро Кравченко (секретар), Михайло Кміт (почесний член), Михайло Садовський (голова відділу НПВ), Леонід Денисенко, Євгенія Козьолковська, Софія Сивенька, Олесь Чубатий. Пізніше включились Володимир Савчак, Степан Хвиля, Теодосій Робітницький, Борис Спесивий та Теодосій Нелукавий. Тимчасово перебували в рядах СУОМА М. Сивенька, І. Балик, Т. Кошарич та Ярослав Стадник.

Такі самі осередки були створені й в інших стейтах. У Вікторії найактивніше себе виявили В. Цибульський, О. Радіон, Я. Ляхович, А. Цибульська, Ю. Гіммельрайх, Л. Кириленко, М. Окопний, О. Венгринович, Л. Гриценко. У Південній Австралії — М. Чорній, В. Бурак, Т. Мессак, В. Гай, Л. Браців. І лише після цього (1967 рік), можна сказати, активність художників в Австралії виявилась у річних українських виставках, хоч поодинокі мистці брали участь і в австралійських виставках і діставали відзначення та нагороди. У Сідней, Мельборні, Аделаїді, Канберрі вони виявили себе як постійні експоненти, репрезентуючи Україну. І незважаючи на несприятливі умови, вони все таки творили. Жодне українське свято, академія, театральна виставка не обходилась без участі наших художників. Багато мистців вклали частину свого таланту для розвитку українського образотворчого мистецтва.

Зчасом українські мистці завойовують позиції в австралійському суспільстві. Леонід Денисенко ще й досі утримує свою фірму «Л. Д. Арт» та працює тютюром в Інтернаціональній кореспонденційній школі. Олесь Чубатий довгий час працював в австралійській фірмі як графік. Петро Кравченко займав позицію костюмера-дизайнера у телевізійній студії 2-го каналу (АВС) на протязі 20 років.

Ірина Мадей, яка існувала поза межами СУОМА, вже багато років має свою власну мистецьку майстерню виробів кераміки. Спершу це були твори українського характеру, а пізніше вона перейшла на аборигенську тематику.

Степан Місько мав свою власну мистецьку студію та галерію у Канберрі, Маруся Яроцька виявила себе як графік, працюючи продуктивно архітектором в австралійській фірмі.

П. Кравченко, В. Цибульський, сенатор Ф. МакМанус, С. Місько, В. Савчак, О. Венгринович під час другого Національного фестивалю українців. Мельборн, 1962 р.

Ірина Прудник, займаючи посаду педагога, виставляє свої мистецькі твори на багатьох виставках. Юрій Голобродський оформляв сцени для академій. У Квінсленді виявив себе Віктор Грозний.

Особливо треба відмітити виготовлення пам'ятника, присвяченого «Новим Поселенцям», за проєктом Леоніда Денисенка і відкритого у Ферфілді в 1968 році, а також роботи в ділянці церковного оформлення — розписи отця Зенона Хоркавого в роках 1967-97. Монументальна робота ансамблю Ірини Мадей прикрашає місце біля церкви св. Андрія в Лідкомбі, створена у кераміці в 1998 р., присвячена 1000-літтю Християнства України-Руси.

Мстислава Чорній, працюючи педагогом малювання в середній школі, спромоглася видати декілька своїх книжок (наприклад «Design as a Mirror of Nature»).

Не можна обминути корисну діяльність українських мистців, які відвідали Австралію. 1969 року приїздив Ярослав Стадник (США), в 1976 році відвідав Яків Гніздовський (США). В 1979-80 гостював Мирон Левицький (Канада), який розписував храм св. Андрія в Лідкомбі. В 1989, 1991 роках у нас вперше побував гість із України — Іван Марчук. В цьому ж році (1989) прибув із Болгарії Вячеслав Васильківський. Другий мистець з України Анатолій Валів (скульптор) відвідав Австралію в 1992-93 роках. Коротке перебування мисткині з Києва Лесі Довженко було під час VI Здвигу Українців Австралії в 1997 році. В 2000 році відвідав Австралію мистець Володимир Воронюк із своїми творами.

Прошли десятки років і деякі мистці відійшли в потойбічний світ. Ряди СУОМА рідшали. Зчасом і громадське життя почало завмирати і причавлені хворобами мистці уже не були такі активні. І лише останні 1990-ті роки українське мистецьке життя в Австралії почало оживати. Цьому спричинився приїзд молодих сил з України. Всі вони були градуатами українських мистецьких закладів і дуже заавансовані. За їхньою спиною стояли десятки особистих і групових виставок в різних містах України, Європи, Америки.

Для українського мистецького середовища в Австралії це було велике надбання. Світлана Солдатова, Валентин Школьний, Лілія і Валентин Варєца, Наталія Бало, Леся Бабляк — всі вони, маючи великий запал до мистецької праці та невичерпану енергію, зуміли за короткий час проявити себе і влаштувати свої власні виставки.

Але треба підкреслити, що на мистецькій арені з'явилися люди вже другого й третього покоління українського походження. Вишколені в австралійських закладах, вони активно включилися в австралійське життя, але знехтували своє національне походження і через те наше суспільство збідніло.

І нарешті в 1999 році мистці СУОМА — Леся Бабляк, Юрій Голобродський, Леонід Денисенко, Гліб Дубик, Петро Кравченко, Володимир Савчак, Світлана Солдатова, Валентин Школьний, Степан Хвиля, Анна Чаплинська, Люба Чорній, Єлисавета Якубів та Анна Янчук — влаштували ювілейну виставку, присвячену 50-літтю українського поселення в Австралії. До виставки були долучені твори членів СУОМ, які відійшли на вічний спочинок Михайла Кміта, Євгенії Козьолковської, Софії Сивенької, Олесь Чубатого. Разом — 74 експонати.

Позитивним явищем для українських мистців в Австралії було проголошення Незалежності України. В. Савчак видає в Україні альбом своїх робіт «Дивосвіт художника із Синіх Гір» та перевозить свої твори до Бережан, де створює свій музей. П. Кравченка 1994 року приймають в почесні члени Національної Спілки Художників України, а в 1997 році, під час 2-го Світового Форуму Українців, він влаштовує в Києві виставку своїх творів — зразки українських костюмів. А в 1999 році в Україні він видає альбом «Українська ноша крізь віки». В цьому ж році згідно з заповітом Т. Мессака передається вся збірка його творів (коло 100 робіт) Музеєві історії міста Києва. Альбом фотографій із своїх робіт дарує С. Хвиля Державній Центральній бібліотеці в Одесі. Такі мистецькі здобутки були щедрим вкладом української діаспори в Австралії у спадщину нашої культури.

На виставці українського мистецтва в Канберрі. Присутній прем'єр-міністр Австралії Джон Гордон

Список померлих членів Української Громади Кабраматта-Ферфілд (від 18.9.1952 по 30.6.1999)

- 1954 — Опалник Микола;
1957 — Тиравський Євген;
1958 — о. Дячишин Петро, Кулик Володимир, Матвіїв Стефан;
1964 — Яценко Іван;
1966 — Олійник Петро, Чорний Іван, Кармазин Василь;
1967 — Пилипенко Анатоль;
1968 — Пробийголова Іван;
1969 — Хіцяк Дмитро;
1970 — Кордас Іван, Тарасюк Микола, Тарацинець Дмитро, Возімка Василь;
1971 — Гулик Іван, Сверид Терентій, Василик Никинор;
1972 — Петришин Дмитро, Станкевич Григорій, Гуль Володимир, Юрченко Михайло;
1973 — Кубант Ілько, Глинка Василь;
1975 — Шухевич Іван, Лукасевич Петро;
1976 — Косяк Йосиф, Гедз Микола, Маринівський Стефан;
1978 — Тростіян Дмитро, Сивенький Юрій;
1979 — Симко Дмитро, Назар Лев, Батуриновський Микола;
1980 — Курочка Михайло, Матіяшук Іван, Мацюк Іван, Островський Володимир, Новицький Лев;
1981 — Схань Михайло, Симоненко Микола, Юхименюк Григорій, Іванюк Микола;
1982 — Латин Іван, Гураль Михайло, Андрусів Михайло, Сверид Олекса, Савтирик Василь, Скоршевський Федір, Гінчак Микола, Островський Микола;
1983 — Гадад Микола, Козьол Йосиф, Лазаришук Григорій, Надольський Остап, дельманович Петро, Дзендровський Володимир, Дарміць Ольга, Процюк Стефан, Гриник Михайло, Сухенко Віктор;
1984 — Цяпало Михайло, Когут Роман, Шпіцмахер Віліям, Полохач Павлина;
1985 — Гарасим Федір, Дарміць Теодор;
1986 — Боднар Василь, Іваницький Клим, Ковальчук Ольга, Федюк Іван, Громов Володимир, Радкевич Роман;
1987 — Свідерський Микола, о. Стришинський Анатолій, Микітнюк Василь, Телішак Михайло, Лесів Василь;
1988 — Диновський Іван, Зімрозь Адам, Закалюжний Федір;
1989 — Цикалюк Іван, Мельник Антон, Гошовський Микола, Денис Іван, Бажул Григорій, Кравець Василь;
1990 — Данилюк Андрій, Данилюк Остап, Грц Осип, Сторощук Никола, Кондеус Прокіп, Жабич Василь, Чернета Йосиф, Глуховський Володимир, Синюта Михайло;
1991 — Чайківський Михайло, Глеза Стефан, Паюк Євген, Сакалюк Євген;
1992 — Берегуляк Стефанія, Глеза Антін, Гут Богдан, Наринецький Михайло, Станкевич Андрій;
1993 — Косяк Іван, Павлик Іван, Артимович Микола, Тихонький Стефан, Любчик Дмитро, Гребенюк Іван, Терещенко Іван, Баляк Василь, Романів Володимир;
1994 — Сивенький Стефан, Шегда Максим, Остапів Григорій, Цимбалюк Сергій, Савка Євген, Давидко Микола;
1995 — Полюга Іван, Ковальчук Микола, Дубинін Борис, Повх Іван, Бондарець Семен;

1996 — Гулик Стефан, Семешко Іван, Федюк Галина;
1997 — Кузь Александер, Голубінський Олекса, Чекалюк Володимир;
1998 — Кріслатий Михайло, Гулик Марія, Дорошак Микола, Козелко Михайло, Дехніч Юрій, Дем'яненко Юрій, Наконечний Володимир, Пікулик Микола, Радкевич Орест, Дворцовий Григорій, Андрусів Богдан, Біда Ілько;
1999 (до 30 червня) — Іванчук Василь.

Список членів Української Громади Кабраматта-Ферфілд (на 30.6 1999)

Андрухович Василь;
Богданець Василь, Балик Стефан, Баран Дмитро, Батуринський Василь, Берегуляк Ігор, Бей Григорій, Баляк Тетяна;
Василишин Михайло, Василик Йосип, Вест Григорій, Водяницький Федір, Витвицька Марія, Василів Катерина, Війтович Марія Анна, Війтович Антоніна;
Грушицький Юрій, Гулик Василь, Грещук Теодор, Грещук Параскєвія, Гузій Петро, Гуль Анна, Галан Теодор, Галан Ліда, Гінчак Анна, Гарасимчук Ізяслав, Грещук Стефан, Грещук Ніна, Глухан Григорій, Гінчак Ігор, Грещук Михайло, Грещук Павло, Грещук Петро;
Галазика Іван, Гут Софія;
Дибач Юрій, Демянчук Григорій, Дяків Роман, Денисенко Юрій, Дусь Михайло, Деряжний Петро, Дубей Анна, Дехніч Всеволод, Дейнека Оксана;
Євсевський Микола;
Жабич Анна, Жук Стефан;
Зубрицький Василь;
Ігнатів Лаврентій;
Кулик Євгенія, Косяк Євгенія, Ковальський Йосиф, Крупа Михайло, Крохмаль Григорій, Ковальчук Максим, Кубарич Василь, Качур Василь, Король Стефан, Кулик Тиміш, Кенез Іван, Клайберт Ігор, Козак Стефан, Кріслата Анна;
Лісовець Григорій, Ласек Никола, Ліщинський Василь, о. Люлька Володимир, Лешишин Стефан, Лаврентів Іван;
Марушечко Василь, Марушечко Меланія, Молочник Володимир, Москаль Володимир, Москаль Марія, Мицак Микола, Мулярчук Володимир, Море Василь, Мальків Павло, Мороз Орест, Михно Стефан, Михно Соня, Малинич Іван, Микітюк Ольга, Матвіїв Михайло, Матвіїв Софія;
Нечипорук Ладіслав, Нечипорук Вероніка, Намурен Павло, Намурен Олександра, Нич Петро, Новицька Анна, Нитченко Дмитро, Наконечна Надя;
Олексин Микола, Остапів Анна;
Прендецький Йосиф, Палюшок Василь, Пагута Марія, Періг Петро, Періг Белінда, Падевська Ніна, Панченко Марія, Пікулик Катерина;
Ровенчук Іван;
Сосняк Роман, Сушко Василь, Ставицький Михайло, Сергієнко Петро, Семців Стефан, Стефанюк Микола, Станько Григорій, Сенюк Петро, Салабай Павло, Спасивий Борис, Ставицький Іван, Сінкович Марія, Суберляк Мирон, Суберляк Ірена, Сікорський Стефан, Стефаніш Андрій;
Тофіль Франко, Тройчак Микола, Теглівець Микола, Тимчишин Володимир, Тротнар Володимир, Теліщак Євгенія, Турчик Осип, Турчик Петро, Турчик Меланія;
Ференц Осип, Ференц Ігор;
Хитра Петро;
Чорний Александер, Чабан Василь, о. Черванів Василь, Ченета Катерина;
Шелінгович Іван, Шумський Марко;
Якубовська Стефанія, Янківський Іван, Яськів Петро.

Управа Громади Кабраматта-Ферфілд 1999 року
 Задній ряд зліва: О. Прендецький, О. Чорний, П. Намурен, І. Берегуляк,
 О. Ковальський. Передній ряд: Л. Нечипорук, Г. Глухан, Т. Грешук.

Голови Укр. Громади Кабраматта

Майно Микола — 14.9.1952-53; Гуль Володимир — 1954;
 Хицьк Дмитро — 1955; Кулик Володимир — 1956-57-58;
 Гут Богдан — 1959, Кулик Володимир — 1960-61-62.

Голови Укр. Громади Ферфілд

Дворцовий Григорій — 25.6.1953; Осійнюк Дмитро — 1954;
 Совак Михайло — 1955; Баляк Василь — 1956;
 Вовк Микола — 1957; Сторощук Микола — 1958-59-60-61.

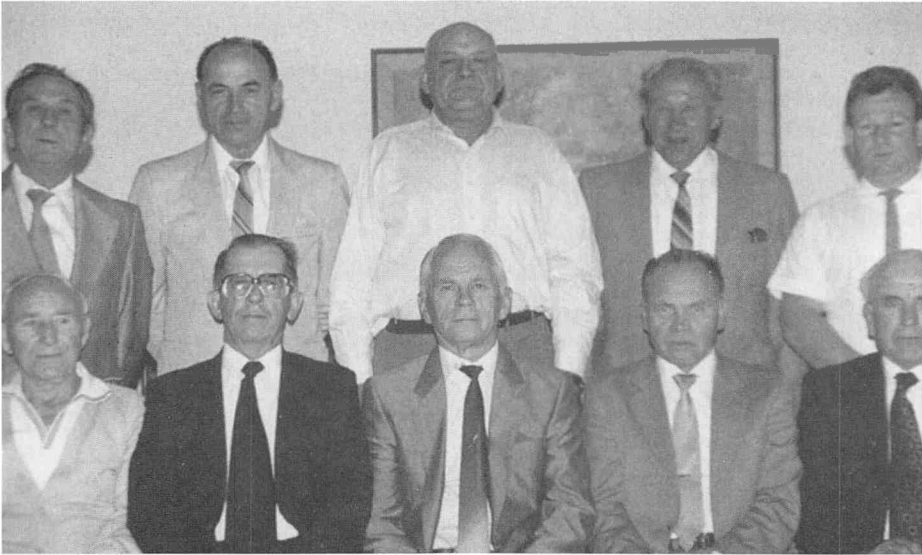
25.2.1962 — злука Укр. Громад Кабраматта і Ферфілд в одну — Українську Громаду Кабраматта-Ферфілд

Ференц Йосиф — 1963-64; Ковальчук Микола — 1965-66,
 Андрусів Богдан — 1967-68; Марушечко Василь — 1969-70-71-72;
 Ференц Йосип — 1973-74; Кулик Тим. — 1975-76;
 Ковальчук Микола — 1977-78-79-80-81-82-83-84-85;
 Прендецький Йосип — 1986-87-88; Водяницький Федір — 1989-90;
 Глухан Григорій — 1991-92-93-94-95-96-97;
 Прендецький Йосип — 1998; Глухан Григорій — 1999.

подав Григорій Глухан

Любомир Темник

Українська Громада Ст. Меріс (St. Mary's) — Кооператива «Львів»

Члени управи Української Громади Ст. Меріс — Мт. Друїт
і околиць. 1993 р.

Сидять зліва: В. Лило (скарбник), М. Цепенюк (заступник голови), Я. Романів (голова), О. Дикий (секретар), Л. Темник.

Стоять зліва: П. Ткачук (член Контрольної Комісії), А. Джердж (голова Контрольної Комісії), П. Мороз (господар), П. Шкикавий (член контрольної Комісії), І. Лило.

У грудні 1952 року збирається ініціативна група 10 осіб в домі Остапа Луцького і вирішує призначити ці сходини першими основуючими зборами Української Громади в Ст. Меріс з охопленням у діяльність і ближчих до неї околиць — Монт Друїт, Племптом, Верінгтон, Кінгсвуд, Пенріт та Емю-Пленс.

Обрано першу управу в складі: інж. Олександр Кохановський — голова, Остап Луцький — секретар, Любомир Темник — скарбник.

Згодом до управи обрано Івана Шиголью (культ-освітнім референтом) та Андрія Мулика.

Першим завданням новообраної управи було розшукати по згаданих околицях наших людей і вписати їх у члени новоствореної Громади; праця була утруднена через брак відповідного транспорту.

Другим важливим завданням новообраної управи було зорганізувати суботню українську школу. Треба було зібрати до неї дітей, знайти приміщення та учителів.

Праця увінчалася успіхом, і вже в короткому часі Громада мала кілька десятків членів, а до школи зголосилося 25 дітей. В католицькій школі знайдено безкоштовне приміщення, а першими учителями стали Іванна Суховерська, Пилип Коптарук і Таня Борець.

І так із жовтня 1953 року українська школа почала свою працю. Найбільший свій розвиток вона досягнула в 1959 році, маючи 35 учнів. Школа щорічно влаштовувала свято Шевченка, день Матері й закінчення шкільного року зі Святим Миколаєм.

Але, крім школи, управа Громади мусіла подбати і про місце на свої різні зустрічі та на ширші сходи громадянства. Лише одна була розв'язка — придбати власну домівку. Почалися збірки грошей на купівлю площі, влаштовувано забори, а в 1953 році під проводом Михайла Садовського зорганізовано хор колядників, який відвідав більшість наших людей з традиційною українською колядою. Таким чином, зібравши певну суму грошей, і було куплено в околиці Монт Друїт площу під будову громадського дому. Але як з купівлею площі, так і з будовою громадського дому було чимало труднощів, зокрема нестача фінансів. І лише завдяки жертвності наших членів грішми й працею домівка стала дійсністю, здатна до послуг Громади та спільноти.

Домівка почала вживатися далеко до закінчення будови, а після її викінчення в 1966 році нею почала користуватись не тільки школа Ст. Меріс, а й школа Блектавну.

Осяги треба завдячувати усім активним членам Громади, а особливо Юрієві Борцеві та Осипові Рогожинському (тодішні власники фірми будівельних матеріалів «Vargo Timber»), які доставляли матеріал на будову домівки, Богданові Особі, який запровадив електрику, Юліянові Рибаківі за водопровідні праці та іншим.

Школа з кінцем 1970 року перестала існувати. Дехто почав сумніватися в доцільності існування Громади. Лише після рішення загальних зборів у 1975 році перейти на кооперативний статут та її реєстрації під назвою «Українська Кооператива Львів у Ст. Меріс» громадське життя поживалося.

Загальні збори в 1983 році схвалюють відновити і дещо розбудувати домівку, що і виконано під проводом Михайла Смалюка та при жертвній праці багатьох членів Громади. Розбудову закінчено на початку 1985 року.

Після віднови громадської домівки відбулося святкування 35-ліття існування Громади, посвячення домівки та нашого національного прапора.

Через п'ять років Громада відзначила 40-річчя існування. При Громаді існував пенсіонерський гурток, головою якого був Михайло Ципинюк.

Управа Громади почала рідше справляти забори та національні святкування, бо людей приходило дедалі менше і то переважно старші віком.

Коли стало тяжко з утриманням домівки, в половині 1996 року відбулися загальні збори, які ухвалили домівку продати. І громадська домівка 10 січня 1999 року була продана і виглядає, що Громада припинить своє існування.

На протязі існування Української Громади були головами: Олександр Кохановський, Іван Шиголя, Петро Островський, Іван Тищак, Осип Роїс-Рибачевський, Володимир Суховерський, Михайло Сторожук і Осип Придун, Любомир Темник, Володимир Чемний, Василь Лило, Петро Золотарш, Михайло Смалюк, Ярослав Романів (він найдовше є головою Громади).

Склад управи Громади у 1998 році: Ярослав Романів (голова), Осип Дикий (секретар), Андрій Джердж (скарбник), Любомир Темник, Михайло Смалюк, Петро Ткачук, Стефан Гаврильців.

53 блаженної пам'яті члени УГ Ст. Меріс:

Боднаренко Володимир, Величко Федір, Головатий Микола, Гедик Параска, Гедик Юрій, Дзундза Анастасія, Дзундза Павло, Зазуляк Василь, Зарубайко Дмитро, Золотар Петро, Іванів Теодор, Кірковський Петро, Князевич Володимир, Коптерук Катерина, Коптерук Пилип, Кохановський Олександр, Кривулич Михайло, Кузенко Дмитро, Кулик К., Курій Микола, Мазепа Стефан, Малчевський Євген, Маслюк Марія, Мелюк Марія, Мик Микола, Мороз Іван, Мороз Франціс, Мулик Андрій, Мулик Кароліна, Навроцький Іван, Новак Володимир, Острознюк Михайло, Панькевич Осип, Придун Ніна, Придун Осип, Прушинський Микола, Ріхард Дорін, Рогожинський Осип, Роїс-Рибачевський Осип, Роман Олекса, Руд Микола, Садовський Михайло, Сардига Іван, Сас Микола, Смеречинський Володимир, Стубан Максим, Суховерська Іванна, Суховерський Володимир, Тищак Дора, Тищак Іван, Фещук Іван, Чемний Володимир, Чемний З.

Історія Української Громади у Воллонгонзі

Не легко було новоприбулим емігрантам в Австралії, не знаючи мови і звичаїв, розкинутим по різних гостелях далеко від дружин і дітей, які були поселені за десятки, а то й сотні кілометрів в таких же гостелях-таборах.

До округи Воллонгонг — Порт Кембля перші емігранти прибули в 1948 році. Але це були одиниці. Більша кількість прибула в 1949-50-тих роках.

Порт Кембля хоч містечко невелике, але воно являється великим індустріальним центром завдяки великотонажному морському порту.

Тут є велика фабрика сталі, фабрика-ливарня міді, а коло неї фабрика мідних і алюмінієвих продуктів, а також фабрика добрив.

До цих фабрик австралійський уряд прислав на дворічний контракт сотні емігрантів. Між ними також кількадесят українців. Їх примістили у трьох гостелях: Юнандерра, Стільгавен і Карінгаль. Деякі — працюючі на Вотерборді — жили в Коністоні, ще інші, які працювали на залізничній дорозі, жили в палатках, в «буші».

Найбільша кількість українців жила в гостелі Юнандерра, де 22 травня 1950 року 18 осіб організували «Культурно-Освітнє Товариство». Завданням того товариства було придбання і розповсюдження української літератури для користування українців, які замешкали в гостелі.

Паралельно з Юнандеррою (можливо, не знаючи навіть про існування там якоїсь організації) в містечку Тіролі, в приміщенні професора Павла Богацького 29 липня 1951 року в присутності 14 осіб відбулися основуючі збори Відділу Т-ва «Українська Громада НПВ в Тіролі». Вибрано Управу в складі: проф. П. Богацький (голова), Юрій Кузьмюк (секретар), Михайло Кисілевський (скарбник) і інж. Зенон Новосільський (заступник голови).

Про працю й успіхи цих двох гуртків знаємо не багато. Однак, два роки пізніше, 12.9.1953 року, дійшло до злуки цих двох одиниць в гостелі Юнандерра. Присутніх на цих спільних сходах було 20 осіб. Сходини відкрив найстарший віком проф. Павло Богацький. Він привітав присутніх і коротко поінформував про мету засідання: створити одну Українську Громаду у Воллонгонзі. За об'єднання проголосували всі одногосло.

На пропозицію Володимира Чиж також одногосло обрано управу новоствореної Громади в складі: інж. Зенон Новосільський — голова, Володимир Чиж — заступник голови, Семен Сидлярчук, Михайло Олендер, Олекса Гаврилів, Матвій Мандзій і Йосиф Сторожук. До Контрольної Комісії обрано проф. Павла Богацького, Михайла Кисілевського і Івана Гарасимова.

У своєму слові В. Чиж підкреслив про потребу придбання власної домівки. Бл. пам'яті отець Петро Дячишин, вітаючи новостворену Громаду, підкреслив, що перший обов'язок Управи — перевести реєстрацію наших людей в цій околиці з даними про родинний стан та зорганізувати дитячий садок і Рідну школу.

Суботню школу зорганізував інж. З. Новосільський, ставши її першим учителем. Одночасно він зрезигнував з головства УГ, а на його місце головою Громади став М. Олендер.

Треба зазначити, що тодішня Громада була зареєстрована за статутом як харитативна установа і такою вона проіснувала 7 років аж до її тимчасового розв'язання, коли діловодство Громади перебрав Батьківський Комітет.

Згодом Громада була зареєстрована за кооперативним статутом, а першим її головою був обраний Іван Баран.

Від початку існування Громади її Управа старалася вести культурно-освітню працю. Приміщення для Рідної школи знаходилося при Католицькій катедрі у Воллонгонзі. Після інж. З. Новосільського учителями були Іванна Пойдинець, Оксана Баран, Стефанія Березовська-Довні, Ірина Шульц-Каруона та Лев Богацький.

Був зорганізований хор під керівництвом І. Пойдинець та Відділ СУМу, в якому було 38 юнаків і юначок, а виховниками були Зенон і Ірина Новосільські.

Хоч ми тоді не мали своєї домівки (винаймали приміщення в австралійців), але насажені молодечею енергією організовували імпрези, влаштовували театральні вистави. Був у нас театральний і танцювальний гуртки під керівництвом Людмили Наталенко.

Нарешті в 1963 році ми придбали старий мешканевий дім і, переробивши його, застосували до наших потреб.

Однак для багатогранної праці Громади така будівля виявилася замалою, отже почалися пошуки нового дому, аж поки голова УГ М. Олендер не знайшов два бльоки землі в гарній місцевості за 15.000 доларів. І хоч в касі Громади було всього три тисячі, все ж таки члени УГ до трьох місяців склали потрібну суму у формі уділів і позичок.

І почалася мозольна, з великим ентузіазмом, праця. Підписаний накреслив проєкт будівлі, Пилип Грін виготовив пляни, а будівельним майстром став Олекса Колопельник-Коло. До Будівельного Комітету увійшли: М. Олендер (голова), О. Колопельник. Вол. Чиж, Мих. Чичерський, Мик. Гасяк і Ів. Лукач.

Спочатку був плян побудувати залю, але за порадами наших друзів з Лідкомбу — Ю. Борця, Б. Гута, А. Атаманюка й інших — вирішено побудувати приміщення для клубу — для матеріально-фінансової підтримки нашого громадського й церковного життя.

Отже 15.6.1970 р. в «Айронверкерс» клубі відбулися установчі збори громадян, на яких створено «Українсько-Австралійський Товариський Клуб». Обрано трьох членів — М. Олендра, М. Ткачука і В. Сенькова, які вписували членів.

Слід підкреслити, що будова просувалася вперед головно завдяки добровільній робочій силі жертвних громадян.

Три роки після відкриття клубу ми почали поширювати будову. Добудували більярдову залю, велику залю зі сценою та ще одну меншу залю.

Від росту ... до ліквідації

Ще в 1960-тих роках був зроблений перелік усіх українців, що поселились на південному побережжі в околиці Воллонгнгу. За нашим приблизним рахунком було 130 українських родин — від міста Тіролю до міста Новра. Але вицезгадану будову завершили лише 67 родин. Вони вклали понад 50.000 доларів і позичили на будову 200.000 дол. На сьогоднішній день Громада всю позичку з відсотками виплатила. Згадані 67 жертвних громадян добровільно відпрацювали 16.111 годин. Це було 20 років тому...

Сьогодні Громада Воллонгнг стоїть на межі ліквідації. Клуб не приносить ніякого прибутку і Громада мусить покривати всі витрати, пов'язані з утриманням Дому. Наша молодь асимілювалася і, за винятком кількох осіб, до Громади і Клубу не належить.

Багато членів громади відійшли у вічність, зокрема такі блаженної пам'яті активні українці: Лука Сверлович, Матвій Мандзій, Іван і Іванна Пойдинець та їхній син Лев, Пилип і Надія Грін, Дмитро Білик, Григорій Чвартковський, Михайло Чичерський, Йосип Данчук, Володимир Дерев'янка, Микола Гасяк, Василь Гузій, Андрій Ящук, Дам'ян Карпа, Олекса Конопельник, Сафрон Костецький, О. Коваль, Іван Кучваль, Дмитро Лапків, Йосиф Надорожний, Степан Нечипор, Іван Баран, Зенон Новосільський, Павло Опиханий, Василь Пташник, Михайло Сидор, Михайло Ткачук. Це 29 найактивніших членів. Багато більше звичайних членів нашої Громади та інших людей спочивають на різних цвинтарях околиці Воллонгнгу й в інших містах Австралії. І ці кільканадцять членів, які ще живі, роблять все можливе, щоб вдержати те майно, яке з великим трудом придбали.

Управа Української Громади 1998 року: Михайло Олендер, Лев Богацький, Петро Горох, Степан Вудмазка, Миколай Лехмінка, Стефанія Корачевська, о. Богдан Томашек .

Українці околиці Воллонгонг

Баран Іван, Баран М., Баран П., Баран С., Білик Галина, Білик Т., Богацький Кирило, Богацька Констанція, Богацький Левко, Богацький Павло (мол.), Богацька Валерія, Будник О., Будник Ольга, Будник Софія.

Варцаба І., Віра Марія, Віра Петро, Віра Петро, Віра Надія, Виневська Марія, Виневський Петро, Вольський Василь, Вольська Віра, Вудмазка Емілія, Вудмазка Степан.

Горох Анастасія, Горох Марія, Горох Петро, Горох Павло (мол.), Гасяк, Горинь Йосиф, Горинь Таня, Гузиляк С., Грицьков Катерина, Гринь В., Гузій В., Гузиляк С.

Група С., Група А., Грін Пилип, Грін Надія, Грін Петро, Грін Володимир.

Дацько Й., Дацько М., Дацько Степан, Деревянка Єлисавета, Деревянка Мукола, Деревянка Стефан, Деревянка Володимир, Дес Павло, Дмитришим Марія, Дмитришин Микола, Дмитришин П., Дмитришин С., Дубовець І., Дубовець, Дубовець П., Дубовець С., Данчук С., Данчук Л., Дворцовий Ю.

Жданович М., Жданович Н., Зубаль А., Зубаль С., Зубаль С.

Ігнат І., Ігнат Г., Ігнат Є., Ігнат І., Ігнат М., Ігнат П.

Кажній В., Карачевський П., Карачевська С., Карась С., Колопельник Й., Колопельник Йоанна, Костів Йосиф, Кобаль М., Коваль Й., Козар Марія, Козар Іван, Козловський Й., Крах П., Кучбаль К., Корнієнко Марко.

Лапка І., Лучка І., Лучка М., Лучка С., Любек Г., Любек С., Лехмінка Марія, Лехмінка Микола, Лесняк Й., Лесняк Л., Любуська Г., Любуська Й., Лучка Й., Лукач Й., Легкий Б., Легкий Н.

Майкович Данило, Майкович Й., Майкович П., Майкович П., Мірошник В., Монджейовський Данило, Монджейовська Ірина, Монджейовський Мартин, Монджейовська Ольга, Монджейовський Роман, Монджейовський Тиміш, Монджейовська Вікторія.

Нечипор Л.

Олендер Ірина, Олендер Марко, Олендер Михайло, Олендер Славко, Олендер Наталка, Олендер Марта, Олендер М., Опиханий Б.

Поєдинець Іван, Поєдинець Іванна, Поєдинець Левко.

Репетило Й., Рудий В., Рудий Й., Родович М.

Саламаха М., Сидлярчук Н., Стець Катерина, Стець Михайло, Сеньків Володимир, Сеньків Йосиф, Сеньків Марія, Сани Степан, Сидлярчук Й., Сани Марія, Сирочук А., Стефанюк А., Старобранський Степан.

Тротнар К., Тротнар Левко, Томашек Богдан, Томашек Марко, Томашек Тетяна, Томашек Наталка, Томашек Іван, Томашек Анна-Марія.

Чорнобей В., Чорнобей М., Чорнобей Н., Чичерська М., Чиж Р., Чиж Микола, Чиж Володимир, Чиж Регіна, Чвартковський Грицько, Чвартковський Богдан, Чвартковська Марія.

Штик Микола, Штик А., Шимко Петро, Шимко Марія, Шимко Галина, Швець Роман, Швець С., Швець П.

Щирба В., Щирба В., Щур Йосиф, Щур Анна.

Яворський Роман, Яворський В., Ящук А., Ярохович С., Яніцький В.

подав Лев Богацький

Історія українського життя в Квінбієні (НПВ)

Від 1948 року Австралія відчинила широко двері до набору переміщених осіб з таборів Німеччини і Австрії, між якими була поважна кількість українців. Уряд праці скеровував їх до роботи в різні місця розлогої Австралії, а деяка частина прибула до Канберри відробляти дворічний контракт і допомогти розбудувати столицю. Чоловіків приміщували в бараках гостелів, а інших в наметах.

Так почалась праця в новій країні поселення, в більшості без знання англійської мови, що утруднювало спілкування з місцевим населенням.

Перші два роки були надто тяжкими фінансово, зокрема для осіб з більшими родинами, але впертість і ощадність наших людей поборювали всякі труднощі і вони в короткому часі, після відроблення контракту, почали більш-менш нормальне життя.

Тому що будівельні правила в столиці були дуже суворі, наші перші поселенці почали селитись спершу у винаймлених помешканнях у сусідньому містечку Квінбієн. Першим українцем, який оселився в Квінбієні, був бл. п. Іван Турський, який в половині 1950-го року закінчив будову власного дому, ставши прикладом для інших поселенців.

Кількість поселенців почала збільшуватись від 1950 року. Саме в 1950 році прибуло до Квінбієну панство Осип і Марія Петрівські, пізніші громадські працівники й організатори.

Коли чимало наших людей уже влаштувались у двокімнатних гаражах, під кінець 1951 року п-во Петрівські з допомогою інж. О. Гарасимова почали організувати життя у Української Громади і Союзу Українок.

Союз Українок — перша організація

Першою організацією на терені Квінбієну був Союз Українок, створений у 1952 році, головою якого стала Д. Куссий. Але з різних причин вона не змогла виконувати обов'язки голови, а тому її функцію перебрала Марія Петрівська, яка була обрана другою головою СУ і яка гармонійно співпрацювала з новозаснованою Українською Громадою.

Третьою головою СУ була Параскевія Яцишин, яка докладала багато праці для Союзу Українок і допомагала Українській Громаді організувати Українську суботню школу.

Довголітньою четвертою головою була Параскевія Михайлюк, але через зменшення активності нашого жіноцтва Союз Українок припинив свою діяльність в 1963 році.

12 квітня 1992 року відновлено діяльність Союзу Українок, обравши головою Євгенію Ілік. Основна діяльність організації — допомога потребуючим в Україні. Кожного місяця союзнянки брали участь у місцевих ярмарках, де продавали речі, подаровані членкинями СУ і таким чином здобували фонди на висилку пачок в Україну.

Українська Громада

Другою організацією (23.3.1952) на терені Квінбієну стала Українська Громада, першим головою якої було обрано бл. п. Осипа Петрівського. Вже у наступну Провідну неділю разом з управою Союзу Українок та всіх українців у Квінбієні було зорганізоване перше спільне свячене на цьому терені, і ця гарна традиція від того часу продовжується по сьогоднішній час. При Українській Громаді організовано хор, диригентом якого був бл. п. Мирон Грабовський.

При відділі СУ хор провадила Марія Петрівська. Українська Громада і Союз Українок разом святкували національні свята, організували забави для придбання фондів на майбутній Народній Дім.

Наступним головою УГ був Микола Цюрак, за каденції якого зорганізовано в квітні 1954 суботню школу. Першою учителькою була пані Гарасимів, а після її смерті школу на короткий час перебрав М. Надурак. Довголітнім учителем був М. Верпета, один рік учительювала пані Волошанська з Канберри, потім Марія Лисевич, Ждан Коломиєць (тепер священник) та до закриття школи в 1971 р. (через брак учнів) Євгенія Ілик.

В половині 1955 р. зорганізовано Т-во АБН, першим головою якого був Микола Цюрак, опісля — Йосиф Лисевич і аж до смерті — Михайло Брумерський, будучи після проголошення незалежності України головою УАЛ.

Розпочато збір фондів на будову Нар. Дому. З початком 1957 р. куплено площу і після затвердження плану (безплатно виготовив інж. Адольф Ляхета) і розпочато будову, майстром якої був М. Грабовський. Дім відкрито в половині червня, який хоч невеличкий, але в ньому розгорнулася праця Громади, Союзу Українок, українська школа перейшла з австралійської до власного приміщення, продовжував свою працю драмгурток, влаштовувано заботи для придбання фондів на побудову нового, більш просторого Нар. Дому.

Після довгих років дискусії члени Громади вирішили підтримати будову нового Нар. Дому, до реалізації якої приступила управа УГ під головуванням М. Надурака. Плани будови (безплатно виготовив Пилип Грін) були затверджені Консулом і під кінець листопада 1972 р. розпочато будову, майстром якої був Ярослав Палій. Члени УГ радо приходили до праці, а багато зробив для внутрішнього викінчення власник своєї майстерні Богдан Кашицький. Будову Н.Д. закінчено в грудні 1973 і новорічну забаву (Маланку) влаштовано у новому Домі. Не відставало і наше жертвоне жіноцтво, яке під проводом енергійної П. Михайлюк закупило для Н.Д. газове кухонне обладнання.

Крім громадської діяльності Українська Громада разом з іншими національностями приготувала експонати народньої носі на постійну виставку у фойє залі «City Council». Управа вбрала в національний одяг дві статуї — козака й дівчини, що є гордістю перед чужинцями, які високо це оцінюють.

В 1958 році організована Спілка Української Молоді, спочатку як клітина Сіднейського Осередку, а згодом як самостійний Осередок ім. полк. Є. Коновальця. Організаторами були Осип і Марія Петрівські, пізніше довголітні виховники Осередку (коло 70 членів молоді). Першим головою був інж. Є. Кравчук (згодом виїхав до США). Наступними головами були Микола Вархоляк, М. Яцишин, М. Надурак, Ф. Яремчук, Я. Гладенький і останній М. Олійник.

У Квінбієні-Канберрі вже кілька років існує курінь «Вільного Козацтва» ч. 34 ім. полк. Максима Кривоноса. Довгі роки отаманом куреня був Олег Кавуненко. Тепер отаманом є Михайло Надурак.

Церковне життя

На терені Квінбієну не відставало й церковне життя завдяки енергійному тодішньому парохові Сіднею і НПВ о. д-рові Петрові Дячишинові, який приїжджав раз у місяць, а згодом що два тижні відправляти Службу Божу, побудувати церкву у Квінбієні. Його ідею підтримав і Преосв. Владика Кир Іван Прашко. Будову церкви у Квінбієні започатковано під кінець 1962 року, а інж. Адольф Ляхета виконав безплатно план церкви на площі, яку подарували п-во Бейсоки. Відповідальним майстром і керівником будови був Мирон Грабовський, який і сам фізично працював від початку до її закінчення. Церкву, названу іменем Архистратига Михаїла, посвятив Владика Кир Іван Прашко 14 травня 1967 року, яка, за його словами, є найбільшою церквою в Австралії щодо кількості українських вірних.

Будівельний комітет очолив Мирон Грабовський, а коли будову закінчили, було зорганізовано Братство св. Михаїла, головами якого були М. Грабовський, Д. Якимів, М. Яцишин, Б. Кошицький і М. Надурак. Засновано також М.Б.Н.П., першою головою якого була Марія Петрівська, а згодом О. Домітряк, яка тепер являється і головою Братства св. Михаїла.

6.8.1995 при підтримці Української Громади й Союзу Українок засновано Товариство Старших громадян, яке відбуває сходи що другу неділю в Українському Домі. Головою Т-ва є Параскевія Михайлюк, а сходи проводить М. Надурак.

Найактивніші особи у Квінбіні:

В Союзі Українок — Марія Петрівська, Параскевія Яцишин, Параскевія Михайлюк, Євгенія Ілик;

В СУМі — головні виховники О. і М. Петрівські і всі голови Осередку;

В Українській Громаді — бл. п. Мирон Грабовський, бл. п. О. Петрівський, М. Надурак, бл. п. М. Цюрак, Ф. Яремчук, Іван Гладенький, Ярослав Палій, Йосиф Лисевич, Микола Прус, бл. п. Д. Якимів, бл. п. Василь Твердохліб, бл. п. М. Верпета, Богдан Кошицький, Вячеслав Спесивий;

В Архібратстві Матері Божої Неустанної Помочі — Марія Петрівська, Ольга Домітряк;

У фінансовому комітеті Братства — М. Грабовський, Юрій Стефанчук, Богдан Кошицький, бл. п. М. Яцишин, бл. п. Д. Якимів, М. Надурак, Василь Домітряк.

Члени Української Громади в Канберрі

Церковний Хор Української Католицької Церкви в Канберрі

Святопокровська Парафія Стратфілд-Вест

Перша українська православна Служба Божа в Сідней відбулася 25.4.1949, яку відправив о. протопресв. Ананій Теодорович в сирійській церкві в Редферні, передмісті Сіднею. Це був початок Святопокровської Парафії в Сідней. На Богослуженні були присутні в більшості чоловіки, родини яких перебували ще в таборах на периферії.

Служби Божі відбувалися нерегулярно, тільки тоді, коли о. Ананій Теодорович міг приїхати з Канберри.

Згодом прибув до Сіднею на постійне мешкання о. Ананій Стришинський, і Богослуження стали відбуватися кожної неділі.

Отець Ананій був першим настоятелем Святопокровської Парафії. Йому співслужили диякони Олександр Пігулевський і Микола Критюк. Диригентом хору був Ю. Скибинецький, а першим старостою — М. Схань.

До заснування Парафії в той час найбільше прислужилися диякон О. Пігулевський, Й. Василюк і М. Схань.

У 1950 році до Сіднею переїхав з родиною о. протопр. Ананій Теодорович, який включився до причту Святопокровської Парафії.

Після виїзду Ю. Скибинецького до Аделаїди диригентом хору став І. Лясківський і був ним до кінця свого життя (27.6.1992).

Після першої Служби Божої в Редферні Парафія перейшла до передмістя Сіднею Рідженс Парк, де Богослуження відбувалися в бараці (там був великий табір новоприбулих).

Під кінець 1950 і на початок 1951 років мешканці табору почали переходити до власних хат, куди спроваджували свої родини. Виникла потреба шукати іншого приміщення для церкви. Вдалось знайти приміщення (за оплату) в залі при Англіканській церкві св. Михайла в передмісті Сіднею Саррі Гілс.

Від 1951 року о. Ананій Теодорович перебрав настоятельство парафії і був на тому становищі до кінця свого життя (1971). Дияконами були О. Пігулевський і М. Критюк, старостою — А. Сичинський.

1952-го року зорганізовано Братство і Сестрицтво ім. св. кн. Володимира та св. княгині Ольги, першою головою якого була Галина Шулежко.

Коли приїхав до Австралії правлячий єпископ Іван Данилюк, Парафія в Саррі Гілс стала катедральною і виникла знов потреба шукати нового гідного приміщення. Таке приміщення знайдено в Англіканській катедрі св. Андрія в Тавн Голі (Сідней).

У вересні 1953 Парафіяльна Рада вирішила почати збірку фондів на будову власного храму під назвою Святої Покрови.

У травні 1954 з рук Архієпископа Сергія прийняв висвяту на священника колишній суддя Віктор Соловій, який був призначений другим священником Святопокровської Парафії. У грудні того ж року Архієпископ Сильвестр рукоположив на священника протодіякона Олександра Пігулевського.

Під кінець 1956 року було закуплено ділянку землі в Стратфілд-Вест. Проект і плани виготовив інж. Антін Дейнека, а будівельні роботи очолив будівельний контрактор Володимир Кулик. У березні 1957 Архієпископ Сергій урочисто посвятив хрест під престол, фундаменти і наріжний камінь церкви. Протягом будови церкви Святої Покрови Богослуження відбувалися в Англійській церкві св. Колумба — Гомбуш-Стратфілд-Вест.

У 1958 р. майже викінчену церкву увінчано куполом, який безкоштовно спорудив С. Терещенко, обклав бляхою М. Дідух, а купольний хрест виготовив С. Потапенко. Проект іконостасу та внутрішнє оформлення церкви виконав інж. Вадим Жук. Протягом 1960 року церкву було викінчено всередині і обладнано, а в 1961 р. її посвятив Архієпископ Варлаам. Церква Святої Покрови присвячена Пам'яті Борцям, поляглим за волю України.

У 1970 р. Парафія побудувала біля церкви залю для парафіяльних потреб. В залі знаходиться бібліотека, яка має понад 400 книжок.

В кінці 1971 несподівано помер довголітній настоятель парафії Святої Покрови протопр. Ананій Теодорович під час поїздки на Церковний Собор у США. Настоятелем Парафії Консисторія призначила протопр. Олександра Пігулевського, який був ним до кінця свого життя (1992). Протопр. О. Пігулевський був також головою Консисторії УАПЦ в Австралії і Н. З. та головою Парафіальної Ради, яка полагоджує всі справи Парафії Святої Покрови.

До складу Параф. Ради Святопокровської Парафії від початку до 1999 року належали: Т. Базалицька, Г. Базалицький, Й. Василюк, М. Войтович, М. Володимирів, Г. Волошин, М. Густавський, А. Голобродська, Ю. Грушицький, І. Данийко, О. Данилюк, П. Деряжний, В. Дем'яненко, Ю. Дем'яненко, А. Дейнека, Л. Дорошенко, Г. Дубик, І. Заєць, І. Згурський, О. Корженівський, І. Коваль, І. Лясківський, Н. Лясківська, протопр. В. Люлька, Я. Осіюк, протопр. О. Пігулевський, Б. Поснанський, Г. Свідерська, Я. Соловій, М. Соболевський, С. Цимбалюк, В. Янчук. Контрольна Комісія: І. Жестовський, А. Загура, Ю. Зелинський, Р. Теодорович, Н. Турцевич, М. Чигрин, М. Шатківський, М. Шорш. Старости: Г. Волошин, І. Коваль, М. Кошута, М. Пасічник, Б. Поснанський, А. Сичинський, М. Схань.

При Парафії діє також Братство і Сестрицтво ім. св. кн. Володимира і св. кн. Ольги, яке було засноване в 1950 р. Першою головою була Галина Шулежко, а наступними Зінаїда Маслюк, Наталія Лясківська, Нона Івасик, пані-матка Марія Пігулевська і Теодозія Володимирів.

Посвячення Храму Св. Покрови в Гомбуш-Вест, Сідней, 1961.

о. Протопресв. Василь Черванів

Свято-Преображенська УАПЦ в Блектавні (НПВ)

**Парафіяни Свято-Преображенської парафії в Блектавні.
В центрі сидять пані-матка Поліна Черванів та о. Василь Черванів**

Ініціативна група українців у 1953 році — С. Домазар, Б. Григорович, Г. Листопад — в січні 1953 року скликала українців обох віровизнань на загальні збори, які вибрали управу Української Громади міста Блектавн в складі: голова — А. Тисячний, секретар — Б. Григорович, скарбник Ф. Кучеренка та збірщик — Г. Листопад.

Управа активно приступила до організування членів Української Громади. Незабаром були скликані Надзвичайні Загальні Збори з метою купівлі ділянки землі поблизу станції для побудови Українського Нар. Дому. Однак збори вирішили побудувати Божий храм і освячення площі довершили Архиспископи УАПЦ Іоан і Сильвестр, а на прохання Громади правлячий Єпископ Іоан висвятив молодого священика отця Миколу Критюка, який став настоятелем Парафії. Тоді о. Микола скликав загальні збори, які вибрали Парафіяльну Раду і церковного старосту Івана Плиса, ухваливши для парафії назву Святого Преображення Господнього. І почалися регулярні відправи Служб Божих у винайнятому приміщенні. Отець Микола зорганізував церковний хор під керівництвом Марії Довгалюк, одночасно було обрано сестрицтво на чолі з Оленою Домазар. А члени УГ обидвох віровизнань всебічно допомагають у зміцненню парафії.

Після річної каденції члени Української Громади обирають нову управу в складі: голова С. Ключко, секретар Б. Григорович, заступник голови Й. Гриневич, скарбник пані Шуя, член Є. Новічевський, збірщик Г. Листопад. Одночасно обрано Будівельний комітет: голова А. Тисячний, заступник В. Гордієнко і член А. Волошин. Була проблема з фінансами, тому постановлено влаштовувати щомісяця забори в шкільній домівці «Скул оф Артс».

У березні 1953 року протопресвітер о. Ананій Теодорович з участю духовенства освячують фундамент під будову Божого храму і праця пішла вперед. Загальні збори вирішили, щоб храм побудувала Громада, яка відтак передасть будову парафії. З таким рішенням не погодився о. М. Критюк і

залишив парафію. На його місце правлячий Єпископ Сильвестр призначає о. Олександра Пігулевського, який нав'язав гарні стосунки між громадою і парафією. Отець О. Пігулевський був і настоятелем і головою Парафіяльної ради, а його заступником став С. Ключко, секретарем Г. Базиліцький, скарбником А. Бончар, збірщиком Г. Листопад та як члени Ф. Бромот і Я. Даюк.

Будова храму швидким темпом поступала вперед, але не надовго. На Різдво в Мельборні відбулися два Собори УАПЦ, і через те сталося роз'єднання між делегатами Св.-Преображенської парафії: о. настоятель О. Пігулевський пішов під юрисдикцію Владики Сергія, поминаючи лише його на Богослуженнях, не згадуючи Владики Сильвестра, а панове В. Нога і Б. Григорович залишилися вірними Владиці Сильвестрові. Тоді Парафіяльна рада скликала Надзвичайні загальні збори, які постановили залишитись при своєму Архисп. Сильвестрі. Отець О. Пігулевський залишив парафію, а на його місце Консисторія призначила знову о. прот. М. Критюка. При ньому і закінчилась будова Божого храму і на Спаса Преображення Господнього 1956 року Владика Сильвестр освятив церкву в Блектавні (в сослуженні священників-отців І. Манька, М. Критюка, В. Черваніва, М. Мурзи, архидиякона Юрія Горбунова та представників-священників від Сербської, Македонської й Грецької Церков) — найперший збудований український Божий храм в Австралії. Парафія розвивалась, церковний хор, диригентом якого був Федір Величко, під час різдвяних свят роз'їжджав з колядою, а парафія починала приготувати фундамент під будову церковної залі. Так було до 26.7.1959 року, коли о. М. Критюк вирішив виїхати на постійно до Канади.

Парафіяльна рада звернулася з проханням до о. прот. В. Черваніва, який у той час був настоятелем св.-Миколаївської парафії у Канберрі та другим священником Св.-Афанасіївської церкви в Гренвілі, обслуговувати парафіян Св.-Преображенської церкви, і Консисторія УАПЦ та правлячий Архисп. Сильвестр призначають його настоятелем парафії м. Блектавн. В день храмового свята Преображення Господнього парафія прощається з о. М. Критюком, що від'їжджає до Канади, вручаючи йому гарний подарунок.

В той час заступником голови Параф. ради був В. Нога і парафія почала пожвавлювати своє життя. Почалися збірки для хворих, залишенців в Австрії і Німеччині, а 28.12.1959 року настоятель прот. В. Черванів, Степан Ключко та Я. Даюк вклали чимало праці над ремонтом фундаменту під церковну залю. З великою посвятою виконувала свої обов'язки і старша сестриця Олена Домазар. Тоді обраний парафією будівельний комітет працював у складі: голова А. Тисячний, заступник голови В. Гордієнко і О. Волошин. І 10.2.1960 року Архiepіскоп Донат в сослуженні свого духовенства УАПЦ освячує фундамент під будову церковної залі. Та незабаром відмовляється від головодства А. Тисячний і головою обрано В. Гордієнко. Заступником голови заг. збори вибирають енергійного М. Ляшка, а йому при будові допомагають С. Ключко, С. Сорбоцький, Я. Даюк, Ф. Величко, О. Бончар, П. Свиридів, О. Волошин, Б. Григорович, Д. Білокінь, інж. І. Куц, І. Панченко, П. Житко, І. Перехрест, Хаджінов, В. Люлька, В. Плис, Віктор Люлька, Г. Малюніченко, Й. Косяк й інші. В той час старшою сестричкою стає пані Я. Плис, яка старанно допомагає із сестрицями в приготуванні кожної суботи обідів для працюючих біля церковної залі. Маєстро М. Садовський перебирає диригування хором, який досяг високого рівня і 21 грудня 1960 року хор виступає на міжнаціональному конкурсі колядок з рамени Австралійського комітету у Ферфілді, заслуживши високе визнання. Багато допомогла родина Денисенків, особливо інж. Юрій Денисенко, який перекладає зміст колядок на англійську мову. Отець В. Черванів, крім чималої праці в парафії, ще й викладає Закон Божий в українських суботніх школах Меррілендс, Кабраматта і Блектавн та раз у місяць їде обслуговувати Св.-Миколаївську парафію в Канберрі як її зареєстрований настоятель.

В 1961 році була збудована найперша в Австралії українська церковна зала у Блектавні, як і перший в Австралії український храм Св.-Преображенської парафії. Саме тоді і відкрилася українська суботня школа ім. митр. В. Липківського в Блектавні із професійними вчителями родиною Шкуропій. За гарну працю вдруге була обрана старшою сестрицею пані Я.

Плис, а старшим братчиком обрано Б. Григоровича. Братство і сестрицтво, з метою здобуття фінансів, влаштовують заботи й імпрези, а Федір Бромот, як довголітній церковний співак і читач Апостола прикладає багато праці для прикраси храму.

В 1962 році обирають старшою сестричкою працювиту пані Волошин, а після неї — старанну пані Марію Свиридів. В цьому році було повністю пофарбовано храм і церковну залю. Загальні збори обрали заступником голови парафії С. Сарбоцького, організатора майстрів, які прибудували до храму ризницю, паламарку і пізніше притвор за кошти п-ва Зінченків. Багато потрудилися у прибудовах і В. Орлицький та К. Лисенко. На наступну каденцію був обраний заступником голови Параф. ради інж. Куш. Церковним старостою був тоді Ф. Михалко, а завідуючим залею І. Верчик.

В 1964 році головою Парафіяльної ради був обраний С. Ключки, який, як і попередні голови, прикладає багато праці, прибудовуючи з будівельниками при церк. залі гарну кухню і туалети. Двічі в цій залі відбувалися Собори УАПЦ, під час одного з яких Єпископ Донат висвятив в диякони Володимира Люлька для Преображенської парафії, а 27.1.1964 в час Собору УАПЦ Архиеп. Варлаам і Архиеп. Донат освячують церковну залю у Блектавні.

Церковним хором тоді диригував К. Лисенко. Цей хор успішно виступав на фестивалі колядок інших національностей в Блектавні, а також на відзначенні роковин Митрополита Ніканора.

В 1969 році отець-диякон В. Люлька відходить до іншої парафії. В 1970 році вибирають старостою Д. Білоконя, а заступником Г. Малюніченка. В наступному році старостою стає Степан Сарбоцький, заст. Параф. ради — С. Ключко, який з парафіянами під керівництвом Є. Новічевського зробили прекрасні лавки під стінами та 5 підсвічників. Великим жертводавцем на церкву був д-р Платон Гарасимчук з родиною. Старший братчик Петро Житко, щоб зібрати фінанси, влаштовує заботи й інші імпрези, а старша сестричка Галина Коханівська з своїм сестрицтвом і разом з братчиками влаштували прийняття в час відвідин Президента УНР в екзилі М. Лівницького, а також прийняття для співачки Ганни Колесник. Парафія почала записувати на мармуровій дошці ктиторів, фундаторів і жертводавців. А настоятель молиться за них — живих і мертвих. Парафія має читця Йосипа Косяка, який навчає інших дияконувати, читати. А юнак Василько Черванів, маючи лише 12 років, читав Апостола.

Багато вже відійшло в інший світ, а між ними: Г. Плис, О. Подрез, В. Гордієнко, Ф. Величко, С. Куліш, Й. Косяк, О. Бончар, М. Максименко, Г. Листопад, В. Нога, А. Тисячний, А. Чеховський, М. Чеховський, Д. Білокінь, Г. Малюніченко, С. Сарбоцький, Д. Войс... А також і сестрички: О. Домазар, Г. Коханівська, К. Ляшок, Є. Коновець, Н. Білокінь, П. Сіткевич, М. Ключко, К. Жабинець, Н. Гречка, Д. Татарченко. Дехто перейшов до іншої парафії. Залишилось 90 активних парафіян, а після відходу від парафії К. Лисенка, диригентом стає М. Тимошенко, дяком-читцем — Ф. Бромот. Нарешті хор перебирає Марія Храбовська і хор відживає, має 15 хористів. Однак через хворобу відійшла довголітна старша сестра Марія Єські. На її місце Збори вибирають пані-матку Черванів та дві її заступниці — Г. Григоренко і О. Романчук та сестриць-помічниць: М. Перехрест, Т. Щербина, С. Гаврилук, М. Свиридів, А. Онис, М. Ткачук, М. Єські, Л. Луцька. Для придбання фондів вони влаштовують базари, печуть на замовлення печива, паски, варять ковбаси, вареники тощо.

Братчики під сучану пору: Ілько Григоренко, Володимир Гаврилук, Сава Хаджінів, Петро Ткачук, Микола Ляшок, Захар Капітоненко, Іван Гречка, а дяк-читець — Клава Житко. Контрольна комісія: В. Гаврилук — голова, пані П. Перехрест і Клава Житко. Параф. рада: М. Ляшок (заст. голови), Н. Свиридів (секретар), М. Ляшок (скарбник), С. Хаджінів (збірщик), П. Ткачук (староста), І. Григоренко (заступник), Є. Куш (зв'язковий референт), Т. Берт-Базалицька (англомовний секретар).

Відійшли від нас бл. п. Іван Куш, бл. п. М. Тимошенко, бл. п. Ф. Бромот, бл. п. Я. Хаджінів, бл. п. М. Мітталів.

Отак, ми живемо з Божою поміччю сьогодні.

Українська Православна Церква Ньюкастелі, Парафія Святого Юрія, Святого Василя Великого

*(Нарис історії парафії подано в «Альманасі українського життя
в Австралії» (ст. 660-673)*

Настоятель парафії митрат Геннадій Голокіз відійшов у вічність 4 січня 1996 року. Від червня 1996 року до сьогодні настоятелем парафії є священник Київського Патріархату прот. Юрій Семенчук.

Список парафіян від 1953 до 30 червня 1999:

Басараб Іван, Басараб Клавдія; Бондарук Михайло, Бондарук Олександра; Бутенко Василь, Бутенко Іван, Бутенко Клавдія.

Вибач Олександр, Вибач Ольга; Власов Микола; Волстрел Олександр, Волстрел Клавдія, Волстрел Олександр (м), Вострел Віра, Волстрел Тетяна, Волстрел Катерина.

Гайда Френк, Гайда Розалія; Гаран Таїса; о. Голокіз Геннадій, Голокіз паніматка Марія, Голокіз Віктор, Голокіз Ірина, Голокіз Маріянна, Голокіз Сюзанна; Гончар Матвій, Гончар Віктор, Гончар Христина, Гончар Марко, Гончар Діана, Гончар Катерина.

Дентюк Борис, Дентюк Ольга; Дерезь Дмитро, Дерезь Віра; Деряжний Федір, Деряжна Марія, Деряжна Лідія; Дропот Марія; Дяченко Микола, Дяченко Наталія.

Євлахов Микола, Євлахов Емма; Єднюк Іван, Єднюк Алекс.

Ісаєв Іван, Ісаєва Люба.

Кейс Володимир, Кейс Марія; Кільчевський Анатолій, Кільчевська Валентина, Кільчевська Ольга, Кільчевська Ірина, Кільчевська Анна; Кільчевський Микола, Кільчевська Людмила; Клименко Павло; Корнач Іван, Корнач Євдокія; Кучер Іван, Кучер Рут, Кучер Антон.

Латунін Петро, Латунін Антоніна; Логвин Петро, Логвин Павло, Логвин Євдокія; Лось Павло, Лось Стефанія.

Мичак Яків, Мичак Ліза; Міщенко Ольга; о. Мурза Микола, Мурза паніматка Олександра, Мурза Леонід, Мурза Антоніна, Мурза Венямін, Мурза Віктор, Мурза Таїсія.

Наказновський Василь, Наказновська Валентина, Наказновський Юрій; Неделко Мирон.

Одліга Юрій; Онисенко Василь; Орловська М.

Поважук Василь; Прендецький Йосип.

Ребрик Василь, Ребрик Євдокія, Ребрик Іван; Ріпа Леонід, Ріпа Марія.

Севастьянов В., о. Семенчук Юрій; Сімановський Олександр, Сімановська Ольга, Сімановська Алла; Сімановський Володимир, Сімановська Галина, Сімановська Наталія, Сімановська Анна, Сімановська Тетяна; Соболь Олександр, Соболь Віра; Соломко Микола, Соломко Анна, Соломко Михайло, Соломко Юрій, Соломко Роман; Сосун Андрій, Сосун Марія; Строцький Йосип.

Танчук Федір; Тарнавський Осип; Ткаченко Анна; Турковський Іван.

Удодик Іван. Федемяк Василь, Федемяк Віра.

Циганенко Володимир.

Шалкевич Ольга; Шевченко Олег; Шмиমেць Надія.

Юрченко Муртофан, Юрченко Клавдія.

Яровий Олександр, Ярова Катерина; Яценко Іван, Яценко Катерина.

подав Володимир Сімановський

50-ліття осередку Спілки Української Молоді в Сідней

Як тільки перші українські політичні емігранти — а серед них члени Спілки Української Молоді — прибули з таборів Австрії і Німеччини, вони почали налагоджувати громадське, церковне, шкільне і політичне життя у новій країні поселення. Поруч суспільної праці, обов'язком кожного сумівця було відновлювати організаційні зв'язки між поодинокими членами, розпоршеними по величезних австралійських просторах, щоб на місцях осідку наших родин творити клітини СУМ. Завдяки першому на цьому континенті українському часописові «Вільна Думка» і ще тоді молодому активному сумівцеві ред. В. Шумському, такі зв'язки швидко вдалося налагодити.

У військовому таборі Мурбенк-Ліверпуль працювала група контрактних емігрантів, у якій половину становили українці. В 1949 році вони заснували там Ланку СУМ. Згодом, коли табір у Мурбенку був ліквідований, управа Ланки та інші сумівці в Сідней заснували Осередок СУМ Сідней.

Головою Управи першого Осередку Сідней, що мав тоді 118 членів, був З. Грабик. Інші члени Управи: Л. Склекович, О. Борецький, А. Атаманюк і В. Бабик.

Праця управи переважно полягала на розшуках ще незорганізованих членів та приєднуванні нових, а часті сходи з членством відбувалися з метою підвищувати їхній інтелектуальний рівень для культурної праці в СУМ і у громадському житті.

Старанням О-ку Сідней постали Відділи СУМ у Квінбієні-Канберрі, Воллонгонгу і Ньюкастелі, які організаційно підлягали Осередкові Сідней.

Хоч в Оренджі і його околицях небагато поселилося українських родин, але майже в кожній родині були діти. Тож з ініціативою Осередку Сідней, з поміччю О. Луцького і О. Кіха, засновано там Ланку Юного СУМ.

Ланка під керівництвом О. Кіха успішно провадила свою діяльність. Молодь брала участь у різних австралійських фестивалях, ознайомлюючи їх з українською культурою.

У «Святі Весни» в Оренджі вулицями міста серед австралійської молоді маршували ряди сумівців, несучи транспаренти з англійськими написами проти окупації Москвою України і гаслами Спілки Української Молоді і Антибольшевицького Бльоку Народів.

Коли відділи у Квінбієні-Канберрі і Ньюкастелі зросли чисельно, вони створили окремі місцеві Осередки СУМ. Натомість спільнота Воллонгонгу закладає Українську Громаду-Кооперативу, буде Громадський Дім і ліцензійований клуб, у чому ангажуються працею й фінансами активні члени і старше юнацтво СУМ. Після смерті бл. п. О. Луцького і О. Кіха Ланка СУМ в Оренджі завмерла.

Осередок Сідней, будучи співучасником покликаного Комітету відзначення голодомору застосованого Москвою в Україні, постійно переводить сходи членів СУМ, підготовляючи їх до жалібної маніфестації у 20-ліття цього московського злочину. Маніфестація в Сідней й усій Австралії, заселеній українськими емігрантами, відбулася 1953 року.

Першими організаторами Спілки Української Молоді (згодом поодиноких її осередків) були О. Тарнавський, О. Янківський, Л. Склекович, В. Шумський, О. Кавуненко, М. Врецько, Ч. Міщук, В. Бень, Я. Кусий, О. Нагірний, В. Полішко й інші.

Однак з огляду на великі міжстейтові віддалі, а також віддалі між поселенням наших родин у стейтах, зорганізовані клітини СУМ хоч втримували зв'язок з Центральною Управою у Мюнхені і діяли за її вказівками, але працю вели нескоординовано. Бракувало зверхнього чинника, який координував би діяльність в одну цілість.

Тому Центральна Управа СУМ уповноважила З. Грабика створити Крайову Управу СУМ на Австралію. З. Грабик та його співпрацівники А. Атаманюк і В. Буряк пов'язалися з діючими Осередками й клітинами СУМ, скликали Делегатський З'їзд в травні 1951 року в Мельборні, на якому обрано першу Крайову Управу, очолену О. Васильком. Згодом від О. Василька кермо перебрав П. Сорока, який скликав Другий Делегатський З'їзд 1952 року в Сідней. Обрана Крайова Управа складалася в більшості з осіб Вікторії, а тому її осідок залишився в Мельборні.

Крайова Управа видала обіжник, закликаючи Осередки, щоб вони, серед іншої поточної праці, звертали особливу увагу на доростаючу молодь і яка ще не зорганізована в СУМ чи Пласті, творити з неї ланки юного СУМ.

Управа О-ку Сідней ще 1954 року робила старання творити такі ланки, що реалізовано щойно два роки пізніше. За головування П. Чудакевича і членів управи Осередку А. Чубатого й О. Мороза, першу Ланку Ю СУМ на терені Сіднею створено в 1956 р. в Блектавні з 74 юнаків і юначок.

Ця подія була наче поштовхом і нові ланки творилися в Сідней, Ньюкастелі і Квінбіені-Канберрі. Ця подія також заактивізувала батьків і деяких відсталих сумівців, які наочно переконалися у позитивній діяльності Осередку.

Було радісно бачити ряди виструнчених сумівців, які в жовтні 1956 року вперше у своєму житті були учасниками освячення прапора Осередку, до якого вони належали.

Після посвячення прапора юнаки й юначки були учасниками другої поважної події, коли того ж святкового дня Осередок СУМ Сіднею іменував своїм патроном ген.-хор. Тараса Чупринку.

Виховна праця з юнацтвом проходила систематично, наслідком чого було підготовлено багатьох до іспитів — першого в листопаді 1957 року і другого в 1958 році.

З кожним днем ряди юних сумівців зростали та одночасно зростали й вимоги та завдання, зокрема якщо йдеться про виховно-розвагову діяльність. Тому Управа Осередку в 1958 році винайняла шматок лісу в околиці Пенріту Яромонда, випозичено таборове обладнання і перший табір відбувся з 59-ма учасниками, започаткувавши таким чином таборування Осередку СУМ в Сідней.

До реалізації відбуття табору фінансово спричинилася група активістів старших сумівців, яка провела в околицях Західнього Сіднею інсценізовану з Вертепом коляду, зорганізовану І. Калічинським. Протягом різдвяних святкових днів ця група відвідала усі українські й мішані родини від Рути Гілл до Параматти.

Наступні Крайові Управи, обрані третім і четвертим з'їздами в 1954 і 1956 роках, далі залишилися в Мельборні. Але п'ятий з'їзд 1961 року ухвалив Крайову Управу, очолену В. Майковським, перенести до Сіднею.

В 1958-59 роках Осередок поповнюється такими працівниками як Лада Прокоп, Олександра Майковська, сестри Уляна і Тамара Майковські, Богдан Гут, Володимир Майковський, Богдан Прокоп, Василь Баляк, Юрій Маренін, Ігор Баляк, Юрій Станько та інші.

Одночасно поповнюються ряди СУМ і виникає потреба мати власну площу, на якій можна було б у вільні від шкільних зайнять дні відбувати спортивно-розвагові ігрища.

У березні 1959 року Комітет на чолі з Богданом Гутом знайшов в околиці Пенріту над рікою Напієм у півніжжі Синіх Гір 54 акри лісу за 2600 фунтів і купив той ліс на сплату. Домівку вартістю 350 фунтів, яку перевезено на площу, подарували співвласники будівельної фірми «Баро» Юрій Борець і Осип Рогожинський.

Визначною подією Осередку було заснування В. Майковським сумівського хору, а виховниця Лада Прокоп підготувала п'єсу «Князівна Жаба», яка з великим успіхом двічі проходила в Сідней.

Одночасно з хором започатковано гурток драматичної самодіяльності СУМ, влаштувавши святкову Академію в честь Борців за волю України і цю

імпрезу опісля повторено в Оренджі й Ньюкастелі. З того часу хор СУМ став популярний і його запрошувано на різні громадські імпрези.

Постійною півністю хору була Л. Зарицька, а драмгурток з участю хору під керівництвом Л. Прокоп поставив з великим успіхом другу п'єсу — «Калинова Сопілка».

Господарський Комітет, очолений після Б. Гута В. Баляком, в 1961 році повністю сплатив борги за площу, в чому допомогло юнацтво, яке протягом трьох років заколядувало 1300 фунтів.

Добре наладнана виховна праця, яка охопила всі клітини старшого й молодшого юнацтва, в тому році зазнала поважні втрати: виїхали на постійно до Америки Ю. Маренін і Ю. Станько, а згодом й Уляна Майковська.

Та найболючішою втратою для української спільноти була несподівана смерть Остапа Луцького в грудні 1961 року. Бл. п. Остап був одним з найактивніших членів Управи Осередку. Понад 300 осіб, в тому числі сотня сумівців, взяли участь у похороні Остапа в дорогу вічності.

Щоб забезпечити своє майно, Осередок СУМ 1962 року переходить на статут реєстраційної компанії. Відтоді обрані загальними зборами члени Управи Осередку є одночасно директорами компанії. Старше юнацтво, яке перейшло всі ступені виховних вимог і здало іспити, переведено у Курінь Дружинників.

На початку 1962 року В. Майковський при хорі заснував оркестру і цими обома мистецькими одиницями ця невтомна людина диригує і переводить з ними проби навчань. Перший виступ хору й оркестри відбувся в жовтні 1962 року, відзначаючи 20-річчя формування УПА.

В тому році засновано сумівський танцювальний гурток «Веселка» під керівництвом Є. Новічевського, а згодом перебрала кермо Галина Храпач, а після Галини — Н. Тиравська. Дальше керівництво танцювальним гуртком перебрала Марія Шушняк і веде працю й досі.

Тому що Український Народній Дім не відповідав своїм розміром потребам великої організації СУМ, Управа Осередку прийшла до висновку, що окрема домівка для потреб СУМ є konieczністю і її треба придбати. На Загальних Зборах Осередку 25.4.1963 року вибрано Комітет очолений О. Кошарським, завданням якого було знайти й купити готовий дім, або ділянку землі під будову. Управа Осередку, очолена Богданом Гутом, приступає в тому напрямі до праці.

1964 рік проходить під знаком відзначення Шевченківських роковин і 29 лютого хор і оркестра СУМ брали участь у святковій Академії в честь немирущого Поета.

Того ж року до Канади виїхав В. Майковський — засновник і диригент хору та оркестри. Брак цієї людини відчувався в усій сумівській родині Австралії. Керівництво хором і оркестрою перебрав Тарас Фіголь.

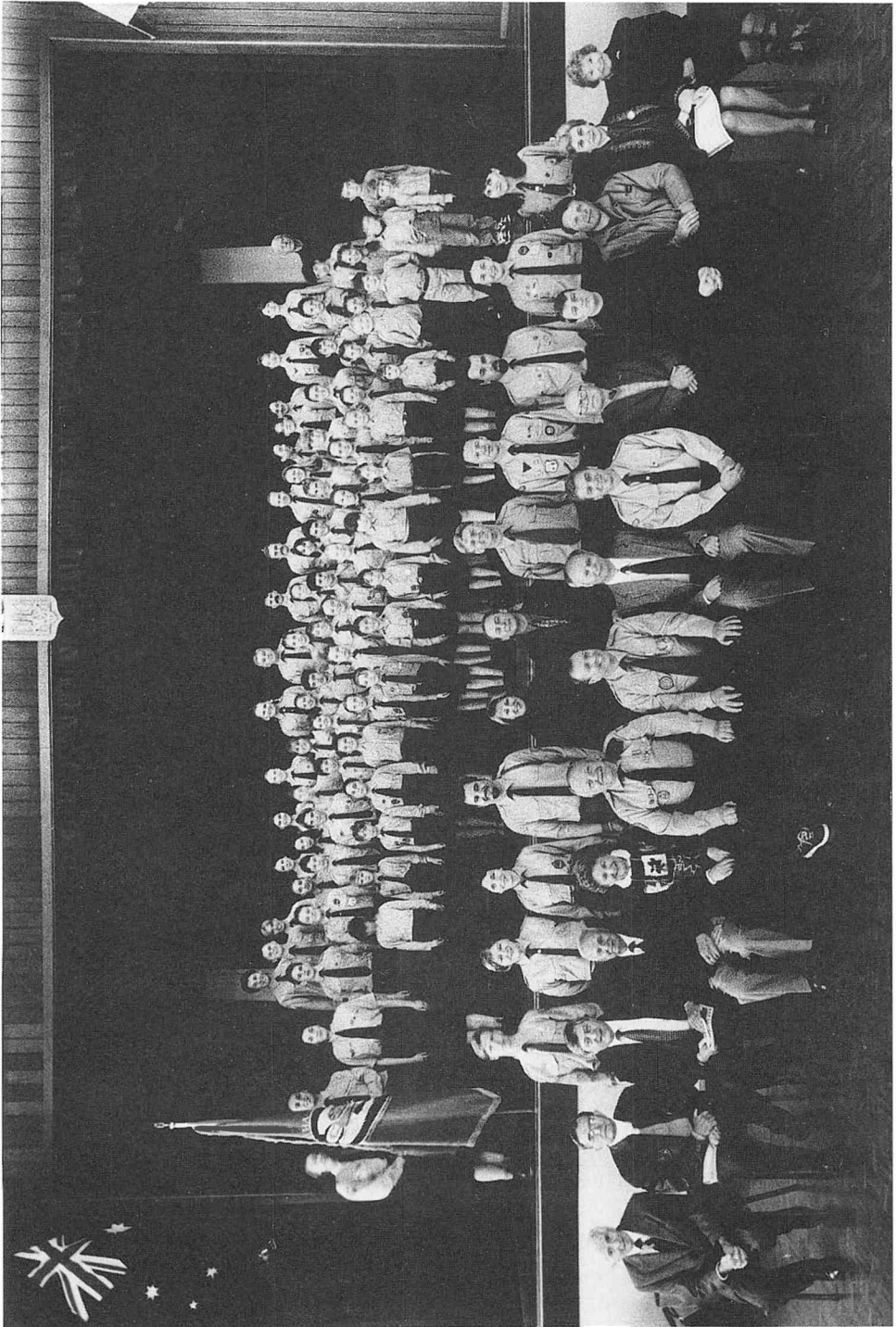
Невдовзі Управа Осередку зазнала ще одну втрату — до Америки виїхали Лада і Богдан Прокопів. Лада була одною з перших засновниць організованого юнацтва і його виховницею. Богдан — колишній голова Осередку, комендант табору й виховник.

Керівництво драматичним гуртком перебрав Василь Подригуля.

Комітет найшов близько залізничної станції в Лідкомбі площу за 11.000 фунтів, обговорено плян будови і її величину. Понад 200 присутніх осіб висловили бажання будувати великий репрезентативний дім, декларуючи на це поважні суми готівкою або на сплати ратами.

Взявши під увагу те, що існуючий Народній Дім є тільки фасадом такої назви, що в дійсності наші імпрези відбуваються у найманих залах, Провід Осередку звернувся до Управи Української Громади з пропозицією спільної будови. Однак тодішня Управа Громади таку пропозицію відкинула.

Чергові Загальні Збори Осередку поновно обрали Головою Управи Б. Гута, досвідченого сумівського діяча, здібного керувати багаточисельною організацією. Тепер, крім виховної роботи з молоддю, Управа Осередку несе відповідальність за господарський сектор перед великим гуртком людей, які довірили Управі справу будови великого й коштовного дому.

Учасники святкування 50-ліття СУМу в Сіднеї

Серед таких обставин відбувся 7-й табір Осередку СУМ, але цим разом тільки з молодшим юнацтвом, бо старші підготовляються до виїзду на Здви́г Ювілейної Зустрічі.

Цей табір відбувся майже в ідеальних обставинах, з проведеною водою й електрикою, побудованою домівною, кухнею і їдальнею, що в порівнянні з попередніми роками це вже була справжня відпочинкова оселя, а не таборування типу «спартанка». Усі ці поліпшення для таборування виконували працьовиті люди під керівництвом досвідченого господаря Осередку І. Боднара.

Повертаючи з протикомуністичної Конференції Азійських Народів, Президент ЦК АБН п. Ярослав Стецько загостив до Австралії і відвідав табір, ведучи розмови з його учасниками на виховні теми. Відвідини Я. Стецька табору і його цінні виховні вказівки й поради, як серед молоді так і старших референтів таборової команди, залишили небуденне враження.

Мистецький керівник самодіяльних гуртків і диригент сумівського хору невтомний Тарас Фіголь вечорами в суботи й неділі переводить проби, пригтовляючи мистецькі одиниці до пописової імпрези Здви́гу.

Перший Здви́г СУМ в Австралії відбувся 17-18 квітня 1965 року в Мельборні, на який завітав Голова ЦУ СУМ Омелян Коваль і на якому Осередок Сідней здобув переходовий прапор Крайової Управи. Запізнавшись з осягами поодиноких Осередків і клітин СУМ, Голова ЦУ СУМ після Здви́гу відбув візитацію усіх Осередків і Відділів, щоб докладно ознайомитись з працею кожної одиниці. Крім зустрічей з управами і членством СУМ О. Коваль виступав з цінними доповідями перед загалом нашого громадянства, вказуючи на важливість існування українських молодечих організацій СУМу і Пласту та завдання, які вони взяли на себе — виховувати молодь на свідомих синів і дочок українського народу.

Одержавши негативну відповідь щодо спільної будови великого дому, Управа Осередку це велике й відповідальне та необхідне завдання взяла на себе, розраховуючи на підтримку українського жертвовного громадянства.

Після виготовлених плянів будови і затвердження їх в уряді обчислено кошторис приблизно на 100 тисяч фунтів (200 тисяч доларів). Обраний Комітет купівлі площі, очолений О. Кошарським, тепер під назвою «Комітет фінансів» залишився відповідальним за фінансову ділянку.

Будівничий і відповідальний за цілість будови Юрій Борець з кінцем 1965 року, залити фундаменти, почав будову. Задекляровані громадянством суми були поважні, але не кожен мав спроможність виплачувати їх готівкою негайно і більшість сплачувала їх ратами.

Не зважаючи на повільне надходження деклярованих коштів, завдяки діяльності Ю. Борця і виручення власним капіталом протягом двох років Дім Української Молоді з великою імпрезовою залю на 800 сидячих місць, просторою сценою, модерною кухнею й буфетом та кількома меншими кімнатами, з внутрішньою обстановкою (столи, крісла тощо), був готовий до вжитку.

Чимало фізичної праці, упорядковуючи фронтову фасадну Дому, вкладав Павло Шушняк. Він також виконував важку мозольну працю, щоб замінити новопкуплену не дуже придатну для таборування землю доброю, з насадженими деревцями, обмуровуванням берегів грядок камінними плитами. Крім того Павло Шушняк кожного року доставляв своїм вантажним автом усе таборове обладнання з Лідкомбу на місце табору, а після закриття табору привозив на місце зберігання.

Праця Осередку СУМ йде далі шляхом (хоч зовнішньо, можливо, більш модернізованим) з метою виховувати доростаючу молодь у національному дусі на свідомих синів і дочок великого українського народу, які були б наче амбасадорами і заступали інтереси української держави в країнах поселень, та були б рішучими й готовими честь України боронити.

Більша частина піонерів нової української політичної еміграції в цій країні, які покладали тривкі підвалини під наше організоване життя і десятки років були її керманічами, відійшли з цього світу у буття вічного спочинку.

Обставини Дому Української Молоді змусили Управу СУМ продати площу в Кастлерай за 40 тисяч доларів. Однак УКТКлуб почав давати добрі зиски, і тоді Управа уповноважила панів Богдана Гута, Івана Боднара і Миколу Бреца купити 135 акрів землі за 42 тисячі доларів в околиці Говксбури (Hawksbury) над рікою Кола. Згодом збудовано імпазантний Дім з великою спортивною залею, просторою їдальнею та іншими кімнатами. За будову відповідав Петро Король, а Ігор Баляк і Ігор Гут полагоджували різні технічні справи. Іван Боднар, будучи організаційним референтом Осередкуку і виховником, одночасно був, як і раніше, господарем новокупленої площі. Таборовими кухарями у різні роки були Степан Демчина, Іларіон Кульчицький, Іван Калічинський, Григорій Панасюк, Григорій Головінський, а найдовше (11 років) був Іван Данилюк.

Ми ще живі співучасники тих перших важких початків схилиємо наші голови перед маєстатом їхньої смерти. Про них і їхні заслуги згадують сучасні нащадки і добрим словом згадуватимуть і наступні покоління.

Нижче подаємо прізвища осіб, які очолювали Управи Осередку СУМ Сіднею. Більшість з них протягом півстоліття існування Осередку сповняли ці обов'язки в проводі по кілька, а то й кільканадцять каденцій. Голова Управи Осередку Василь Сенько з двома перервами вже 11 років очолює Осередок, випередивши бл. пам. Богдана Гута, який безпереривно очолював Управу Осередку 7 каденцій. Помічною подругою Голові В. Сенькові є його шановна дружина Дарка, яка левину частину праці бере на себе.

Голови Управ Осередку СУМ Сідней: З. Грабик, Б. Бабик, В. Чор, В. Паучок, П. Чудакевич, І. Баляк, А. Чубатий, В. Майковський, Б. Прокоп, О. Мороз, Б. Гут, А. Атаманюк, Ю. Менцінський, М. Ткачук, Ж. Коломиєць, Д. Козак, Я. Сворах, Я. Дума, П. Шмігель, В. Сенько.

До імен виховників сумівської молоді слід згадати низку осіб доброї волі, які працювали з молоддю, віддавали свій дорогий час і свої інтелектуальні знання, виховуючи їх на свідомих патріотів — членів української нації і чесних громадян країни їхнього поселення. Ось ці виховники: Ярина Загура (тепер в Америці), Олена Шевчик, Тетяна Борець, Григорій Панасюк, Олекса Мороз, Іван Атаманюк, Павло Чудакевич, Тарас Фіголь, Одарка Брецо, Марія Шушняк, Дарія Сенько, Христина Вовк, Ярослава Яніш і багато інших.

Учасники сумівського балу деб'ютанток у Сіднеї

Софія Гут

Відділ Союзу Українок ім. Ольги Басараб в Лідкомбі

Відділ Союзу Українок ім. Ольги Басараб засновано 5.4.1970 р. в Домі Укр. Молоді, в Лідкомбі. Першою головою Відділу була Софія Гут, яка zorganizувала старших членок і Секцію Молодих. Після дворічної каденції головство Відділу перебрала Тетяна Борець на 5 років, а в Секції Молодих першою головою була Оля Менцінська, а відтак Анна Гут, Ганя Парасин, Оріся Борець, Марійка Кричко, Слава Яніш, Зеня Салавага і Ірина Сворац.

Третьою головою Відділу старших була Катерина Мороз, опісля — Тетяна Борець, Тетяна Герасимюк, Галина Данько і знову Тетяна Борець. Перший Відділ начислав 46 основоположниць та 27 членок Секції Молодих і членство з кожним роком зростало аж до 104 — 77 старших та 27 у Секції молодих. На сьогодні (2000 р.) Відділ має 78 членок і 17 молодших; багато відійшло у вічність, а деякі виїхали до інших місцевостей в Австралії і закордон. Відділ має приміщення в Домі Укр. Молоді, співпрацює з Осередком Спільки Укр. Молоді, Відділом Ліги Визволення-Вільної України та з Укр. Культ.-Тов. Ключом.

Щороку Відділ влаштовує «Свято Жінки-Героїні» та «Веселі Вечори», zorganizував покази історичної і модерної ноші та показ хлібів України. Секція Молодих влаштувала кілька гарних забав («Зимовий баль», «Морський баль», «Свято Миколи», «Свято Андрія з ворожбами») та найкращу імпрезу — «Вечір св. Івана Купали». Молоді союзнянки брали участь у всіх мистецьких виставках, у показі укр. ноші, печива, писання писанок, розповсюджували інформ. літературу про Україну. Відділ виготовляв лютючки і роздавав під час демонстрацій проти виступів «Хору Червоної Армії», в обороні Валентина Мороза, Юрія Шухевича та у відзначенні в Канберрі річниці Голоду. Членки Відділу — Галя Данько, Наталія Вандерльос та Тетяна — виступали з доповідями про Чорнобиль й Україну перед різними австрал. жіночими організаціями. Членки Відділу писали листи-спростовання до австрал. радіо і телевізії проти фальшивих інформацій про Україну.

Членки Відділу щороку їздять з «Колядою», допомагають у влаштуванні буфетів під час різних прийнят. Влаштували дуже успішну багатолюдну імпрезу «Колядуймо всі разом», яка принесла чималий прибуток, і на якій були присутні дисидент Петро Рубан, родина Лучків із своїми 12 дітьми та Сестра-Василіянка з Аргентини. Із прибутків з імпрез Відділ допомагав політ'в'язням, контестанткам, стипендисткам (спонсорував 19 стипендисток у Польщі, одну в Сідней та одного священика в Бразилії), різним хари-

тативним організаціям та нашим часописам. Відділ висилає щороку посилки з одягом, медикаментами, харчами до Польщі, Бразилії, Аргентини, а останнім часом — до найбільш потребуючих в Україні. Відділ придбав сім історичних строїв, кераміку, вишивки, писанки, мапу України, шафку з ляльками в історичній ноші, картини Героїнь України та чимало укр. книжок.

Відділ став меценатом Фонду Оборони України, Катедри Українознавства в Австралії, фундатором Дому Укр. Молоді, дому «Говерля» на площі СУМ, пам'ятника Жертв Голоду та храму св. Володимира в Канберрі, фундатором залі при церкві св. Афанасія в Гренвілі та добродієм Енциклопедії Укр-ва. Відділ спілкується з Союзом Українок м. Сокаля в Україні, Лігою Українських Жінок Одеси і допомагає дітям на Сокальщині.

Членки Управи Відділу 2000 р.: Борець Тетяна — голова, Данько Галина — заст. голови, Атаманюк Катерина — секретарка, Вандерльос Наталія — коресп. секретарка, Нишук Наталія — фінанс. реф., Луцька Люба — культ.-осв. реф., Даниляк Марія — госп. реф., Кулик Люба, Тур Стефа, Велика Пелагія. Членки господарської і мистецької референтури: Гузійчук Марія, Хитра Віра, Берегова Галина, Гаврилюк Дарія. Контрольна Комісія: Кошарська Іванна — голова, Плоскодняк Ольга, Безкоровайна Марія — члени.

Сіднейський відділ Союзу Українок ім. кн. Ольги

Склад Управи Сідн. Відділу СУА ім. кн. Ольги (від 1996 по сьогодні)

Сидять зліва: Лідія Корженівська, Людмила Саракула (голова), Валентина Терпак. Стоять (зліва): Анна Чаплинська, Женя Оловаренко, Віра Вітебська, Галина Квасниця, Нонна Івасик, Валентина Тиндик, Анна Касанчук, Домна Даців. Неприсутні: Пана Зелинська, Марія Какен.

Перша жіноча організація в Сідней була заснована в березні 1950 р. під назвою «Сіднейський Клуб Союзу Українок». Перша голова Управи — бл. п. Емілія Яськевич. Активні членки, відійшовші на вічний спочинок блаженної пам'яті: Бараняк П., Вербенець С., Голобродська А., Гордієв Л., Драбина О., Козьолковська Є., Лопата Є., Майковська О., Менцінська Х., Микитович С., Мішалов Л., Островська З., Питляр С., Рибчин С., Теодорович Н.

Членки Сіднейського Відділу і осноположниці СУА, що відійшли на вічний спочинок: Барчинська І., Гаєвська Л., Кармазин Н., Корженівська Люба, Мамачак І., Маренін О., Пеленська І., Покорська М., Семків Н., Станько Д., Чигрин І., Яськевич Е.

Стейтова Управа Союзу Українок НПВ була заснована 26.3.1951 .

подала Людмила Сакарула

Відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки в Західньому Сідней

Управа відділу СУ ім. Л. Українки (Т. Базалицька, Л. Соловій, С. Гаврилюк, Т. Величко-Берт, голова З. Вовк, пані-мат. О. Люлька, В. Кустриба, секр. Д. Володимирів, Г. Кучера. 27.7.97 р. Ювілей 30-ліття відділу

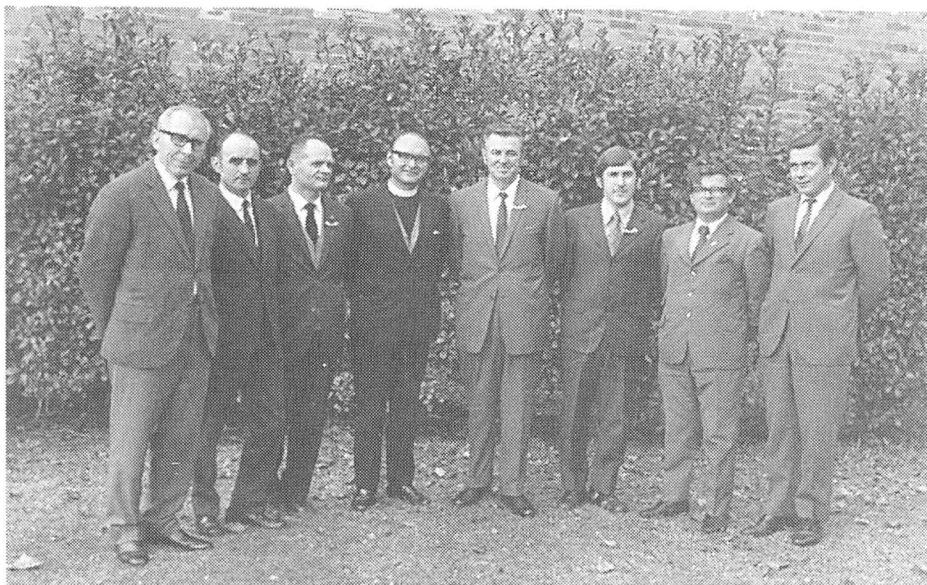
Співочий гурток «Сім струн» при відділі СУА ім. Л. Українки:
мат. О. Люлька, Д. Володимирів, В. Домазар, Т. Величко-Берт,
Т. Базалицька, Л. Соловій, акомп. І. Клайберт

АКТИВНІ ЧЛЕНКИ СУА ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ (Зах. Сідней)

БАЗАЛИЦЬКА Т., БІЛОКУР О., БОРИС О., ВЕЛИЧКО-БЕРТ Т., ВОВК З.
ВОЛОДИМИРИВ Д., ГАВРИЛЮК С., ДОМАЗАР В., КУСТРИБА В., КУЧЕРА Г.,
ЛЮЛЬКА О., НОРІНГТОН М., ПІГУЛЕВСЬКА М., СОЛОВІЙ Л.

подала Зіна Вовк

«Карпати» Українська Кредитова Спілка

Члени першої Дирекції Карпат (зліва): Б. Глушко, В. Гладкий, Р. Менцінський, о. І. Шевців, І. Ільків (голова), В. Матвісик, Ю. Сивак, Я. Лисович.

Українська Кредитова Спілка «КАРПАТИ» в Сідней була заснована в листопаді 1970 року на основуючих зборах у присутності 63-х громадян, а формально була зареєстрована 7-го січня 1971 року під назвою «Karpaty Ukrainian Credit Union Ltd.» Першим і незмінним головою дирекції кредитівки від заснування її аж до 1997 року був п. Іван Ільків, який і до цих пір є членом Дирекції і почесним її головою.

На початках бюро Карпат знаходилося в одній із клясних кімнат Братської Школи Св. Андрія в Лідкомбі, а урядування відбувалося тільки два дні у тижні, а саме в суботи і неділі. Щойно у червні 1975 року перейдено на щоденне урядування у тих же приміщеннях, аж до березня 1979 року, коли бюро Карпат перейшло до власного будинку напроти залізничної станції в Лідкомбі, де воно знаходиться сьогодні.

Протягом свого вже 30-літнього існування Карпати зазнали чималих змін, як у працівниках, так і у складі Дирекції. За цей час кредитівка мала чотирьох управителів. Починаючи з одного працівника, число їх на сьогоднішній день зросло до семи. Членами першої Дирекції Карпат були: І. Ільків, о. І. Шевців, Р. Менцінський, Ю. Сивак, С. Мицак, В. Гладкий, Я. Лисович, Ю. Менцінський і Б. Глушка. А в останню Дирекцію, до часу Загальних Зборів 1999 року, входили: В. Войтович — голова, І. Ільків, Я. Соловій, М. Гоян, В. Бондарук-Меклеод, О. Островський, Р. Сакалюк, Ю. Кошарський, Р. Гузій і після злуки з кредитовою спілкою «Єдність» у Брізбені до Дирекції увійшли А. Столяр і А. Жуківський. Управителем Карпат на сьогоднішній день являється п. Я. Дума.

Із 115 членів і \$83,000 капіталу у 1972 році число членів у 1999 році зросло до 3,600, а капітал до \$27,100,000. Сьогодні Карпати являються другою, за розміром членства і капіталу, найбільшою українською кредитівкою в Австралії.

Серед важливіших подій і дат в історії Карпат можна виділити такі:
 грудень 1974 — відкриття першої філії Карпат у Волонгонзі;
 січень 1976 — Карпати стають одним з основоположників Ради
 Українських Кооперативів Австралії (РУКА);
 липень 1976 — засновано філію кооперативи в Ньюкастелі;
 червень 1977 — урухомлено філію у Квінбіені;
 листопад 1978 — куплено власний будинок у Лідкомбі;
 лютий 1993 — злука з кредитівкою «Дніпро» в Сідней;
 квітень 1999 — злука з кредитівкою «Єдність» у Брізбені.

Відзначення 25-ліття Карпат

На жаль, засновані у 70-их роках кредитівки у Волонгонзі і Квінбіені не втрималися з огляду на невелике і постійно зменшуюче поселення українців у тих містах. Це явище стає все більше видимим і пекучою проблемою не тільки в українському кооперативному русі в Австралії, а також у громадському житті й усіх секторах українського суспільства на цьому континенті. Тому процеси консолідації в українському кооперативному русі в Австралії є нормальним явищем і прикладом цьому можуть служити злуки кредитових спілок «Дніпро» в Сідней і «Єдність» у Брізбені з Карпатами.

Кредитова Спілка «ДНІПРО» в Сідней 1950-1993

Кредитова Спілка «Дніпро» заснована у 1950 році була першою українською кредитівкою в Австралії, але через брак підтримки української спільноти Сіднею, зміни в кооперативному законодавстві і під тиском державних чинників вона була змушена припинити свою самостійну діяльність і з 240-им членством та \$500,000 капіталом, після майже 44-літнього існування, злучитися з Карпатами.

Кредитова Спілка «Єдність» у Брізбені 1983-1999

Щось подібного сталося і з Кредитовою Спілкою «Єдність» у Брізбені, яка була заснована в лютому 1983 року з першою Дирекцією у складі: Р. Павлишин, П. Гупало, А. Жуковський, А. Сухарський, С. Піскор і О. Кравченко. Протягом свого 17-річного існування ця кредитівка зросла чисельно до 770 членів і \$2,500,000 капіталу.

Відкриття нової філії Карпат у Брізбені

На день злуки з Карпатами уступаюча Дирекція Єдності складалася з таких осіб: А. Столяр — голова, А. Жуківський, С. Піскор, П. Гупало, М. Квік, Н. Томкінс, С. Шмага, Р. Тринів і О. Науман-Кравченко. До часу злуки з Карпатами кредитівка «Єдність» урядувала тільки по суботах вранці і по неділях біля українських церков. Із злиттям з Карпатами українська кредитівка у Брізбені під назвою «Карпати» урядує щоденно в новому бюрі із повноденною обслугою. Керівником бюра у Брізбені є п. С. Піскор.

Протягом свого існування усі три згадані кредитівки діяли в першу чергу на користь свого членства, не оминаючи і загальної української спільноти і її матеріяльних потреб, уділяючи фінансову допомогу їй в такому чи іншому вигляді в розмірі близько одного мільйона долярів.

Своє майбутнє Карпати вбачають у дальшій консолідації українського кредитового руху в Австралії, щоб забезпечити збереження українського капіталу в українських руках і продовження надавання найвищого рівня фінансових та споріднених послуг своїм членам й усій українській спільноті в цій країні.

Ярослав Соловій

Теодор Цигилик

Товариство Українських Старших Громадян в Сіднеї

Сидять на підлозі (зліва): П. Чудакевич, М. Нищук, К. Ігатюк (Інез).

Сидять (другий ряд): О. Інез, А. Чаплинська, Л. Корженівська, В. Проць, А. Війтович, А. Завада, Н. Лясківська, Л. Прушинська.

Стоять (третій ряд): Т. Цигилик, Ю. Плавайко, В. Вітебська, О. Тягнибіда, К. Мицьо, В. Хитра, М. Суховерська, Г. Квасниця, М. Квасниця, І. Завада, Т. Гриневич.

Стоять (третій ряд): Ю. Грушицький, С. Крук, О. Яцина, С. Заєць, Ю. Мицьо, П. Костюк, В. Рихтовський, Ф. Максимець, Т. Бардич, Т. Васьович.

Товариство засноване 20.2.1985, першим головою якого обрано Омеляна Бучацького. Загальні збори 1986 року головою обрали Миколу Свідерського, а після його смерті 22.1.1987 головою вдруге обрано О. Бучацького.

В 1988 р. головою став Юрій Плавайко, який успішно очолював працю Товариства протягом семи років.

Загальні збори 27.2.1995 обрали управу Товариства в складі: Теодор Цигилик — голова (на цьому становищі працює по сьогоднішній день), Олександр Корженівський, Степан Крук, Микола Нищук, Антоніна Завада, Анна Чаплинська, Катерина Мицьо. В 1998 році, крім згаданих, до управи увійшли Наталка Вандерлос, Тетяна Герасимюк, Дмитро Зелений. Контрольна Комісія: Іван Завада, Юрій Плавайко, Антоніна Війтович.

Початкова діяльність Товариства була доволі жвава. Існував драматичний гурток (організатор — Олександр Корженівський, керівник — Ярослав Масляк) та хор (диригент — оперна співачка Таїса Тарас). В липні 1989 р. драмгурток разом з хором мали гостинний виступ у Воллонгонгу. Кожного року відзначаються Різдвяні та Великодні свята, дні Матері та Батька, річниця Незалежності України, влаштовуються імпрези в честь поетів і письменників та наших героїв.

Товариство, в списку якого є понад 190 членів, працює згідно зі своїм статутом уже 14 років, на жаль понад 40 з них уже відійшли на вічний спочинок. Вічна їм пам'ять!

Члени Управи. Сидять: А. Завада, Т. Цигилик (голова), А. Чаплинська, Л. Корженівська. Стоять: І. Завада, Ю. Плавайко, С. Крук, М. Нищук.

Люди старіються і активність Товариства меншає з кожним роком. Під сучасну пору Товариство Українських Старших Громадян в Сідней нараховує 79 фінансових членів, а на сходини кожного вівторка до клубової залі Народного Дому в Лідкомбі приходять пересічно 40 осіб. Під час сходин члени грають у різні товариські гри: «бінго», шахи, карти, оглядають українське відео та дискутують на різні теми, підкрившись смачним полуденком. А охочі їздять на екскурсії до моря або в Сині гори.

Найбільше до серця нашим старшим громадянам бувають святкування Різдва Христового: українські колядки і ялинка завершують красу нашого різдвяного звичаю.

Члени гуртка книголюбів в Сідней

Люба Москаль

Гурток Старших Громадян при Парафії Св. Андрія

В 1991 році з ініціативи бл. п. Івана Кобрини був зорганізований гурток старшого громадянства при УКЦеркві Св. Андрія в Лідкомбі.

Перші збори відбулися у вівторок 19 березня 1991 р. в парафіяльній залі. Головою зборів був о. Іван Шевців, а секретарем — панна Оля Барановська. Обрано першу управу гуртка в складі: голова — Ярослав Береговий, секретар — Іван Полохач, скарбник — Іван Кобрин. За короткий час гурток нараховував 87 членів.

Другі загальні збори членів обрали головою управи пані Катерину Барановську, яка очолювала гурток 6 років.

Наступним головою збори вибрали Осипа Ковальського, який очолює гурток по сьогоднішній день. Крім голови до управи входять Люба Москаль — секретар та Ярослав Береговий — скарбник. Контр. Комісія: Михайло Безкоровайний, Петро Приказа, Микола Смикуліс. Гурток тепер нараховує 119 діяльних членів, 20 відійшли на вічний спочинок.

Основна мета Товариства, крім розвагової частини (гри в карти, шахи, доміно-бінго, розіграші лютерії тощо), організовувати товариські зустрічі, доповіді на різні теми, влаштовувати імпрези (з нагоди Дня Матері, Дня Батька, на пошану Тараса Шевченка, відзначення за старим стилем Нового року 14 січня з колядками. Гурток також відзначає дні народження своїх членів. Товариство регулярно збирається кожної першої середи місяця зі смачними обідами, які приготують членки гуртка.

На знімці (поруч):

Сидять на підлозі (зліва): Дора Гарасимів, Розалія Смикуліс, Анна Касанчук.

Сидять, перший ряд: Галя Берегова, Галя Кучера, Люба Москаль, Марія Мартинюк, Ярослав Береговий, Іван Мартинюк, Михайло Смикуліс, о. Олег Стефанишин, Осип Ковальський, Катерина Барановська, Анна Гайдук.

Другий ряд, стоять: Василь Палюшок, Маргарета Палюшок, Анна Тигнівець, Анна Совяк, Анна Гайдук, Ніна Шкикава, Анна Солотар, Уляна Візнюк, Марія Драган, Катерина Бубнюк, Марія Кудрич, Анна Юрчилюк, Розалія Пришляк, Соня Сторок.

Третій ряд: Катерина Зубрицька, Юлія Ковальська, Пелагія Велика, Петро Шкикавий, Петро Нич, Микола Тигнівець, Андрій Івахів, Дора Коваль, Анастасія Миролович, Марія Безкоровайна, Оля Гураль, Анна Остапів, Меланія Марушечко, Катерина Чернета, Станіслава Шушняк, Марія Матвісик, Анна Нич.

Четвертий ряд: Микола Мицак, Стефан Віткович, Стефан Семців, Василь Візнюк, Осип Меленчук, Василь Павлів, Михайло Безкоровайний, Михайло Матвіїв, Іван Матвісик, Петро Приказа, Стефан Босак, Іван Полохач, Василь Марушечко, Дмитро Сакалюк, Оля Барановська.

Відсутні: Ольга Задорожна, Варвара Савшак, Павліна Гацьо, Григорій Савшак, Олена Галазика.

Олександр Хіцяк

Станиця І УД УНА в Сідней

У квітні 1943 року проголошено створення 14-ї Стрілецької Дивізії «Галичина». По закінченні військового вишколу 1944 року Дивізію висилають на східний фронт в околицях Бродів. Після переорганізації Дивізії, висилають її проти комуністичних партизан у Словаччині і Югославії. В 1945 році на фронті під Фельбахом і околицях команду над Дивізією перебирає генерал-полковник Павло Шандрук, головнокомандувач усіма українськими збройними силами. Перебравши Дивізію під свою команду, приймає присягу вояків Дивізії на вірність Україні і її Народові та змінює назву з 14-ї Стрілецької Дивізії на 1-шу Українську Дивізію Української Національної Армії.

Після закінчення війни і звільнення з таборів полонених дивізійники роз'їхалися по різних країнах. Деяка кількість приїхала до Австралії і поселилася в більших містах — у Сідней, Мельборні, Аделаїді і Перті, де зорганізовано станиці дивізійників І УД УНА.

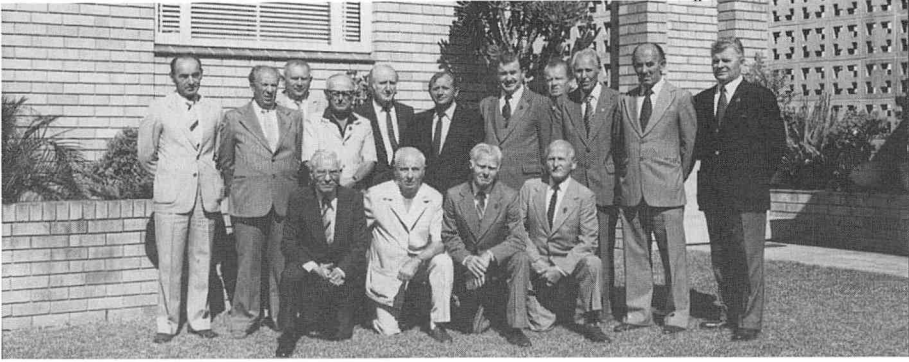
В 1952 році поміщено оголошення в часописі «Вільна Думка», закликаючи колишніх вояків-дивізійників прибути на інформативні сходи. А вже в 1953 році відбулися перші Загальні Збори Станиці, на яких вибрано хорунжого Тараса Гута першим головою Станиці Сідней. Дотепер Станиця відбула 23 загальні збори і 339 засідань управ.

На сьогодні Станиця нараховує 23 члени. Члени Станиці беруть активну участь у праці громадських, церковних та інших організацій. Головна мета Станиці — зорганізувати членів та допомагати колишнім воякам Дивізії, зокрема военним інвалідам, вдовам, сиротам, політичним втікачам та обороняти добре ім'я українців у світі.

Після проголошення Незалежної Української Держави, по можливості, Станиця допомагає побратимам в Україні, дітям Чорнобиля, сиротам та іншим потребуючим допомоги.

Зліва сидять: Богдан Ланиця, Григорій Панасюк (†1985), Микола Мик (†1996), Савалій Яськевич (†1996). о. мітрат Іван Шевців, Ярослав Хіцяк, Микола Вербенець (†1995), Іван Кобрин (†1998). Стоять: Григорій Щепний (†1986), Ярослав Винарчик, Олександр Хіцяк, Микола Кулик (†1991), Петро Король (†1985), Василь Янів (†1998), Ілько Дутко (†1984), Іван Мацьків (†1998), Петро Мороз, Володимир Фігурка (†1997), Петро Атаманюк, Мирон Івасик (†1984), Микола Боднарчук (†1997).

Зліва направо сидять: Микола Боднарчук (†1997), Петро Золотар (†1990), Яків Птиця, Олександр Хіцяк. Стоять: Андрій Джердж, Богдан Ланиця, Іван Мацьків (†1998), Ярослав Хіцяк, д-р Гліб Дубик, Орест Мороз, Іван Кобрин (†1998), Петро Мороз, Петро Атаманюк, Микола Мик (†1996), Чеслав Міщук.

Станиця ІУД УНА Сідней видала два томи «Струнко», одноднівку «Вперед» та брошуру «50-ліття Дивізії». Виголовила пропам'ятну відзнаку «40-ліття Дивізії» та чотири пропам'ятні плити з дивізійною емблемою і написом «На вічну славу поляглим за волю України». Плити вмуровано і посвячено в УГКЦеркві св. Андрія в Лідкомбі та УАПЦеркві св. Покрови в Гомбуші. Третю плиту подаровано Станиці Перт. Черверту плиту від імени Крайової Управи вмуровано і посвячено в УКЦеркві-Пам'ятнику 1000-ліття Хрищення України св. Володимира в Канберрі. Найбільше праці й посвяти в Станиці Сідней вклав бл. п. Микола Мик, якого Станиця нагородила «Хрестом за особливі заслуги». Також багато праці вклали наступні побратими: Атаманюк Петро, Боднар Іван, Джердж Андрій, Євсевський Микола, Кобрин Іван, Ланиця Богдан, Панасюк Григорій, Птиця Яків, Хіцяк Олександр, Янів Василь.

Голови Станиці від 1953 до 1999 р.: Тарас Гут, Володимир Клос, Орест Майка, Микола Кулик, Володимир Фігурка, Петро Хоптій, Микола Мик, Ярослав Хіцяк, Богдан Ланиця.

Відійшли у вічність члени Станиці: Атаманюк Іван, Балицький Іван, Боднарчук Микола, Вербенець Микола, Грицай Яків, Гончарук Іван, Гуменюк Володимир, Гураль Михайло, о. д-р Дячшин Петро, Дутко Ілько, Золотар Петро, Івасик Мирон, Кобрин Іван, Козачок Володимир, Король Петро, Костюк Василь, Кулик Микола, Лаврик Олекса, Латин Іван, Лопата Павло, Майка Орест, Мацьків Іван, Мик Микола, Наливайко Володимир, Новицький Лев-Богдан, Павлишин Михайло, Павучок Северин, Панасюк Григорій, Параска Володимир, Сафяник Григорій, Серон Володимир, Тиравський Вадим, Фігурка Володимир, Хоптій Петро, Щадей Федір, Щепний Григорій, Янів Василь, Яськевич Лев, Яськевич Савелій.

Члени Станиці ІУД УНА в Сідней в 1960-х роках. Сидять (зліва): Тарас Гут, Павло Лопата, Сава Яськевич, Роман Бойцун, Степан Добровний, Микола Кулик. Стоять: Чеслав Міщук, Петро Атаманюк, Юрій Голобродський, Іван Кобрин, І. Гурбін, Микола Смолинець, Іван Данилюк, Іван Боднар.

Товариство Волинян ім. Лесі Українки

Сидять (зліва): Галя Свідерська, Наталя Тиравська-Радивил, Анастасія Василюк, Зіна Вовк. Стоять: Василь Янчук, Тамара Базалицька, Пана Зелинська, Юрій Зелинський.

Т-во Волинян ім. Лесі Українки в Сіднеї було засноване ще 1972 року, але мало воно тоді здебільшого розважальний характер і як таке проіснувало лише кілька років. Щойно в червні 1993 року група активних волинян Сіднею з ініціативи Наталі Тиравської відновила діяльність цієї громадської організації під назвою «Товариство волинян ім. Лесі Українки в Сіднеї».

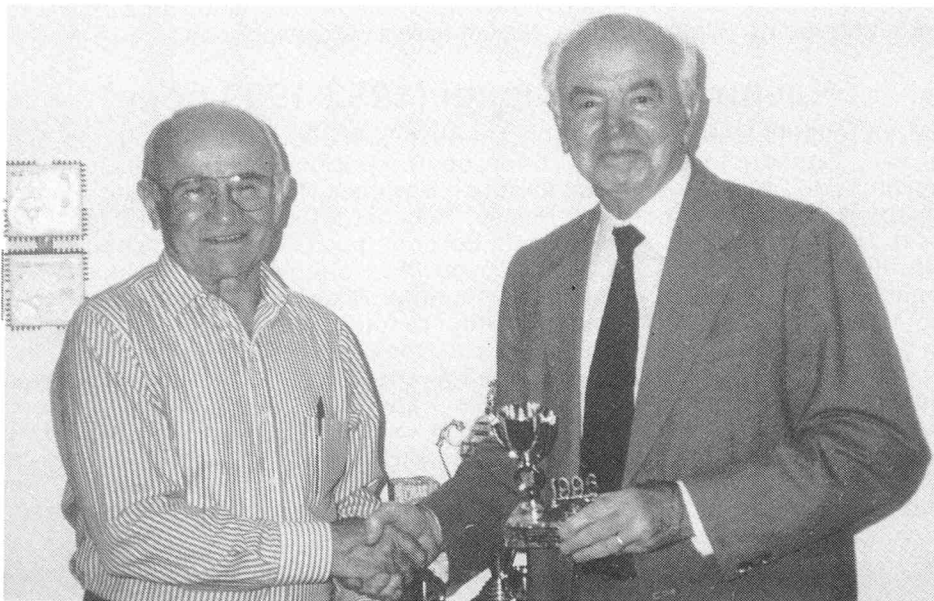
В Статуті Товариства, серед інших, головною ціллю є: «...гуртування волинян українського походження в одну українсько-волинську родину, заохочувати, розвивати та передавати нащадкам славі українсько-волинські традиції, звичаї й обряди, підтримувати морально й матеріально наших земляків, а, зокрема, харитативні, наукові установи й організації Волині...».

Саме в цей час на Волині відбувалася боротьба за відкриття університету на базі Луцького педагогічного інституту. Це й дало поштовх управі товариства розгорнути акцію допомоги Волині і зокрема університетові, ідея створення якого зіткнулася з великою опозицією. Тож, з ініціативи товариства від різних українських установ і організацій Австралії, було вислано чисельні листи-петиції до Президента та Уряду України. Відкриття 27 серпня 1993 року Волинського Державного Університету ім. Лесі Українки в Луцьку дало стимул управі товариства волинян до ще більш інтенсивної праці. Головним джерелом доходів стали улаштовувані управою т-ва імпрези: вечери, зібрання, ярмарки, виставки і так звані «Літературно-мистецькі Віночки». Під час таких заходів члени управи товариства мають змогу знайомити присутніх з Волинню, її історичним минулим, містами, географією, природою краю, видатними людьми. Такі імпрези відбуваються звичайно з участю кращих мистецьких одиниць Сіднею.

Т-во збило великі суми грошей, які були передані Волинському державному університетові (закуплено комп'ютери), Науковому Товариству ім. Митрополита Полікарпа, Волинській Духовній Семінарії КП, православним церквам Київського Патріархату на Волині, волинським науковцям на видання наукових книг, обласній організації «Просвіта», Союзові Українок, виділено стипендії студентам вищих наукових закладів Волині, надано грошову допомогу малозабезпеченим родинам та колишнім репресованим. Вся ця допомога надається під особистим наглядом голови т-ва Наталі Радивил-Тиравської під час її поїздок в Україну. Члени т-ва керуються великим бажанням допомогти рідній землі і, зокрема, бажанням дати змогу науковим закладам виховувати нове національно свідоме і повноцінне покоління.

Члени управи Товариства Волинян ім. Лесі Українки в Сіднеї: голова — Наталя Тиравська-Радивил, містоголова — Дозя Володимирів, секретар — Галя Свідерська, скарбник — Анастасія Василик, орг. референт — Тамара Базалицька. Члени: Зіна Вовк, Пана Зелинська, Василь Янчук, Юрій Зелинський.

Український Шаховий Клуб в Сіднеї

Голова Дирекції Кооп. «Карапати» п. Іван Ільків вручає трофей першуніві Томі Лозинському, який здобув найкращі виследи у т. зв. Річному Турнірі «Карпати» 1996 року .

З ініціативи інж. Я. Шевчика, інж. Б. Дякова і М. Мінджоси в листопаді 1952 року були скликані перші сходи з метою створення Українського Шахового Клубу в Сіднеї. Членами першого УШК були: Б. Дяків, М. Мінджоса, В. Дворцовий, Г. Дворцовий і Я. Рудюк. Вони почали змагатись у внутрішніх та міжклубових змаганнях в класі А-резерва. У 1953 році А-резерва здобула 1-ше місце у міжклубових змаганнях Сіднею. У 1954 р. УШК стає членом Австралійської Шахової Федерації НПВелсу, в якій було зареєстровано А-класу і А-резерву. У 1957 р. УШК здобуває першість стейту НПВ. Змагунами були: інж. Я. Шевчик, інж. Б. Дяків, С. Бородайко, В. Чухрянський і М. Мінджоса. У 1959 р. зареєстровано 3-тю дружину — «В»-класу., а в 1981 — зареєстровано 4-ту дружину «В»-резерву. Успіхи наших дружин були надзвичайні. В офіційних часописах Австралійської Шахової Асоціації «Chess Bulletin» і «Chess in Australia» були дуже прихильні статті про високий рівень шахової гри наших змагунів. Багато гравців інших національностей стають членами УШКлубу.

Крім старших змагунів членами УШК стали молоді студенти університету: Андрій Береговий, Орест Проць, юнїори І. Радкевич, А. Лозинський, Юрій Лозинський, П. Антух і М. Винарчик. Із молодших шахістів у 1982 р. 12-літній Андрій Лозинський, студент St. Patrick's College — Strathfield здобув першість юнїорів НПВелсу, та перше місце того ж року в змаганнях усіх шкіл НПВ, граючи на першій дошці. За це міністер освіти Mr. Mulock вручив йому St. Patrick's Junior Chess Award. В 1982 р. Юрій Лозинський здобув 2-ге місце за мистецтво юнїорів, а в 1983 р. — 1-ше місце за мистецтво усіх шкіл НПВелсу.

Тим часом у Сіднеї і метрополії постають нові шахові клуби і на місце старших приходять молоді чемпіони.

Протягом свого існування УШК мав дуже гарні успіхи, мав і деякі невдачі, але Клуб існує безперервно по нинішній день з надією, що у 2002-му році відзначатиме своє 50-ліття.

Слід ще відзначити знаменну подію 5 лютого 1997 року. Тоді на 45-тих річних загальних зборах УШК до Лідкомбу завітав славний композитор проф. Мирослав Скорик, якого прийнято в члени й обрано головою УШК на місце його брата Юрія Скорика, який виїхав із Сіднею.

Члени УШК в Сіднеї (1952-1999 роки)

Александрів Іван, Андрусів Богдан, Антонович Богдан, Антух Петро, Балко Степан, Барчинський Орест, Береговий Андрій, Бородайко Святослав, Бурковський Павло, Буцацький Омелян, Ватилюк Йосип, Вербенець Микола, Винарчик Михайло, Винарчик Роман, Воробець Петро, Гілей Петро, Дикий Осип, Дрич Лев, Дума Тадей, Дяків Богдан, Захарко Йосиф, Івасик Мирон, Ігнатенко Петро, Кміть Михайло, Кокоц М., Кондра Борис, Кулик Микола, Лилик Іван, Лисий Іван, Лозинський Андрій, Лозинський Тома, Лозинський Юрій, Лугув'як Микола, Малишевський Григорій, Меленчук Осип, Мінджоса Михайло, Мороз Петро, Назар Лев, Намурен Павло, Новосільський Зенон, Ошуст Степан, Параска Микола, Плескун Степан, Попе Александер, Процик Микола, Проць Орест, Радкевич Іван, Радкевич Орест, Радкевич Роман, Ривак Володимир, Ривак Роман, Рихтовський Володимир, Різничок Михайло, Рудюк Яків, Сеньків Володимир, Скорик Мирослав, Скорик Юрій, Смитанюк М., Сохач О., Стеткевич Роман, Ступницький Василь, Сурма В., Сурма Федір, Тимуш Володимир, Третяк Василь, Шевчик Ярослав, Шеремета Б., Якубовський Олександр

**Юрій Лозинський — Іван Мітровіч
Закінчення турніру за чашу в Лідкомбі 9.12.1987 р.**

Закінчення шахового турніру «Чорнобиль», презентація трофеїв і нагород та Різдвяна вечірка. Сидять (зліва) пані Анна Лозинська, Гертруда Попе, Варвара Скорик, Антоніна Гасков. Стоять: Юрій Скорик, Омелян Бучацький, Радіон Радісавлевіч, Тадей Дума, Орест Радкевич, невідомий, Петро Мороз, Александер Попе, Душан Опачіч, Йосиф Захарко, Василь Третьак, Дмитро Госков, Тома Лозинський.

Трофеї і нагороди для першунів УШК — 18.12.1996 р..

Українське мистецьке Товариство

Серед творчих мистецьких одиниць Сіднею та його околиць — одно з поважних місць займало Українське мистецьке Товариство. Почавши свою діяльність наприкінці 1950 року, Товариство тоді мало назву «Драматичний Гурток при Українській Громаді В Сіднеї». Організаторами цього гуртка були Ярослав Масляк, С. Хвиля, Є. Новичевський, М. Свідерський і Л. Гаєвська.

21 січня 1951 відбулася перша вистава «Ніч під Різдво». Це був монтаж, що складався з трьох частин:

1. Вокально-балетна частина, уклад Є. Новичевський;
2. «Різдвяна Ніч», одноактівка за М. Гоголем;
3. «Цар Максиміліян», сатирично-вертепна сценка Я. Масляка.

Після відходу Я. Масляка і С. Хвилі Гурток перебрав В. Подригуля і почав готувати п'єсу І. Тобілевича «Мартин Боруля».

Недокінчену підготовку перебрав режисер Г. Ф. Маслюк і 1 грудня 1951 п'єсу було поставлено.

На загальних зборах 23 лютого 1952 р. драматичний гурток переформувався, прийнявши назву «Українське Мистецьке Товариство» (також при Українській Громаді). Було вибрано управу в складі: голова — Іван Лясківський, адміністратор — М. Свідерський. Був опрацьований статут товариства, головною точкою якого було — «плекати українське мистецтво на чужині».

При товаристві існувала балетна секція під керівництвом Н. Тиравської і М. Свідерського, музична секція — В. Майковського і також був мішаний хор — диригент прот. о. Іван Манько.

14 червня 1952 поставлено драму Б. Грінченка «Степовий Гість». Розпочато працю над монтажем «Вечір на Україні», в якому заангажувалися всі чотири секції УМТ, поставлений 13 вересня 1952.

Члени Українського Мистецького Товариства

Учасники в п'єсі «Домаха». Сидять зліва: З. Маслюк, Л. Спесивий, Є. Спесива, Г. Маслюк, М. Данченко, Н. Лясківська, І. Лясківський. Стоять (зліва): С. Якубів, Т. Цигилик, М. Свідерський, Б. Спесивий, Б. Сакалюк, Є. Стецик.

Керував т-вом досвідчений режисер Г. Ф. Маслюк (35 років театральної праці). Віддані члени товариства — панове: І. Лясківський, М. Свідерський, С. Якубів, Р. Шока, Є. Стецик, Л. Спесивий (рекламна секція), Б. Спесивий (декоратор), Т. Цигилик (перебрав функцію адміністратора і провадив її до кінця), згодом долучився режисер Л. Дорошенко, а також пані: Н. Лясківська, Є. Спесива, панна М. Данченко, К. Фольц, З. Маслюк, А. Василюк та багато інших. Їм завдячується успіх УМТ, який за неповних 10 років свого існування поставив 16 різних п'єс і разом з балетною, хоровою і музичною секціями відбув 56 громадських імпрез.

Поставлені були такі п'єси:

1. «Ніч під Різдво» — монтаж з трьох частин;
2. «Мартин Боруля» І. Тобілевича — комедія на 5 дій;
3. «Степовий Гість» Б. Грінченка — драма на 5 дій;
4. «На перші гулі» С. Васильченка — жарт (балет, хор, оркестра);
5. Одна дія «Майської Ночі» (за М. Гоголем, з балетом);
6. «Отаман Пісня» М. Чирського — п'єса на 3 дії;
7. «Домаха» Л. Коваленко — п'єса на 3 дії (4 кр.);
8. «Чумаки» І. Тобілевича — комедія на 4 дії;
9. «По ревізії» М. Кропивницького — жарт;
10. «День Правди» Товстоноса-Гордія — сучасна комедія;
11. «П'яний Рейд» М. Чирського — п'єса на 4 дії;
12. «Украдене щастя» І. Франка — драма на 5 дій;
13. «Мина Мазайло» М. Куліша — комедія на 4 дії;
14. «Сто тисяч» І. Тобілевича — комедія на 4 дії;
15. «Назар Стодоля» Т. Шевченка — з «Вечорницями»;
16. «Ваші знайомі» М. Діма — комедія на 3 дії.

Після останньої вистави 25 жовтня 1959 УМТ перестало існувати.

Леонід Денисенко

Українсько-Австралійський Народній Ансамбль «Дніпро»

1955 року в Сідней балетмайстер Ніна Денисенко заснувала свою балетну школу та Українсько-Австралійський Балетний Ансамбль — «Дніпро», який успішно виступав на сценах чисельних міст, у фільмах та на телебаченні. Особливо прихильний відгук здобули постановки двох балетів її власної хореографії: «Причинна» (на п'ять дій) та «Довбуш» (на три дії) — зі своїм хором, малою симф. оркестрою і повними декораціями. Керівником і режисером «Дніпра» була Ніна Денисенко. Її молодший син Юрій — адміністратор балету, старший син Леонід — мист. декоратор; Володимир Карен — асистент адміністратора. Крім цього Юрій Денисенко був інструктором чоловічих танців та виконував ролю Довбуша. Леонід Денисенко виконував головну ролю козака і бандуриста в балеті «Причинна», де роллю Причинної виконувала Таня Сурма. В сольових танцях виступали також Роза Карен, Оля Корінець, Леся Нишук, Рая Олійник та Христя Янчук. Надзвичайним організатором виявився Павло Клименко, коли три дні перед приїздом сіднейського «Дніпра» до міста Ньюкастель винайняв там престижну простору залу міської ратуші та, без особливої реклами, вщерть заповнив її австралійською й українською публікою. Навіть мер міста у привітальному слові підкресив, що ця зала ще ніколи не виповнялася такою великою кількістю публіки.

Особливим тріумфом «Дніпра» було рішення державної мист. комісії, щоб танцювальна група цього Балету репрезентувала стейт НПВ на Першому Мистецькому Фестивалі в Аделаїді 1960 року, де серед 60-тисячної публіки, зібраної перед просторою сценою т. зв. «мушлі», у фінальній точці програми виступили з динамічним танком «Запорожці» (з четвертої дії балету «Причинна») і танком «Переяславка» (з першої дії цього балету), за що одержали найвище відзначення.

Ніна Денисенко виховала чимало знаменито вишкolenих танцюристів, які поповнили інші танцювальні гуртки та ансамблі. Лише непередбачена трагічна смерть Ніни Денисенко 1978 року припинила довголітню плідну працю «Дніпра»,

Шевченківське свято при Українській школі в Кабраматті. Шкільний хор, 1959. Учителька Стефанія Берегуляк, бандурист Григорій Бажул.

Ансамбль у 1968 році

Тридцять шість років тому при Українській Рідній Школі ім. Івана Франка, на передмістях Сіднею, група з 18 школярів вперше виступила з народними танцями на Святі Матері в травні 1967 року. Цей виступ дав зародок танцювальної групи, яка вкінці перетворилася на танцювальний ансамбль.

Число дітей, бажаючих вчитися народних танців, дуже скоро зросло і вже в серпні 1966 року ще не цілком оформлена молода мистецька одиниця спромоглася на самостійний концерт, присвячений 110-річчю народження Великого Каменяря Івана Франка. Після цього успішного концерту, коли група молодих ентузіастів народного танцю вже нараховувала 64 члени, виявилось бажання продовжувати успішну працю у зацепленні молоді знання і любови до рідного мистецтва. Тому виникла потреба оформитись при Українській Громаді Сіднею під назвою Українська Юна Танцювальна Група Сіднею, яка згодом перейшла під опіку Об'єднання Українських Громад НПВ і змінила назву на «Український Танцювальний Ансамбль 'Веселка'».

Понад 25 років існування танцювального ансамблю, мистецьким керівником його була пані Наталія Солошенко-Тиравська, а адміністратором пан Іван Жестовський.

Впродовж цих років молоді танцюристи своїми виступами заповнювали програми громадських імпрез і святочних академій, а також кожного року Ансамбль влаштовував самостійні концерти та інші імпрези. Все це сприяло розвиткові й популяризації українського танцювального мистецтва, зокрема серед молоді, народженої вже тут в Австралії, а також серед австралійців і чужинців.

Починаючи з кінця 60-их років і до цих пір, наші танцюристи постійно репрезентували українську громаду на зовнішньому відтинку, беручи участь

у різних фольклорних фестивалях, як Весняні Фестивалі, Міжнародні Фольклорні Фестивалі в Сіднейському Оперному Театрі, у «Карнівалі» і в багатьох інших репрезентаційних пописах. У всіх цих виступах «Веселка» була визнана як одна з найкращих етнічних мистецьких одиниць в Австралії.

Поza виступами в Сідней, «Веселка» часто виїжджала на гастролі до інших міст і стейтів, де живуть українці. З такими виступами Ансамбль побував у Мельборні, Аделаїді, Брізбені, Воллонгонзі, Ньюкастелі, Джілонгу і столичному місті Канберрі.

У 1990 році «Веселка» здійснила свою довголітню мрію виступати в Україні, відбувши тріумфальне концертне турне саме в час відродження української державности.

Старша група Ансамблю «Веселка» у 1990 році

Старша група Ансамблю «Веселка» у 2000 році

Наймоладші танцюристи — «Весельчата»

В роках після турне в Україну Танцювальний Ансамбль «Веселка» зазнав значних змін, зокрема в мистецькому керівництві й адміністрації, де молодше покоління бувших танцюристів ансамблю перебрало ці обов'язки у свої руки і на сьогодні мистецьким керівником Ансамблю є пані Наталка Рибак, а адміністратором пан Євген Олексин.

Впродовж свого існування «Веселка» мала декілька хореографів, їхніх помічників та інструкторів народних танців і кожний із них, а з ними й усі танцюристи стреміли до піднесення рівня мистецького уміння і попису. Їм активно допомагали, морально і матеріально батьки танцюристів, члени громади, а також окремі організації і взагалі широкі кола українського громадянства.

Сьогодні «Веселка» нараховує понад 45 танцюристів, включаючи самий ансамбль та суботню школу наймолодших «Весельчат». Це переважно діти шкільного віку, студенти і професійна молодь, які, будучи членами Ансамблю, виявляють свою любов до рідного мистецтва.

Євген Олексин

Жіночий Ансамбль "Суцвіття"

Жіночий ансамбль «Суцвіття» з керівником Зіною Мороз

В листопаді 1977 року з ініціативи солістки-співачки Зіни Мороз-Котко постав жіночий ансамбль "Суцвіття", який спершу діяв під опікою Міжпарафіяльної Ради Православних Парафій в Сідней, оскільки членки ансамблю були з трьох Сіднейських Парафій. Ансамбль виступаючи на різних громадських концертах, збагатив культурну палітру нашої спільноти, він став громадською мистецькою одиницею Сіднейської Громади.

З самого початку існування Ансамбль "Суцвіття" вніс в культурне життя нашої громади своїми виступами щось відмінне. Кожний виступ жінок знайомив публіку все з новими піснями, а самостійні концерти були повні кольористики, фольклору, бо ставилися на сцені сценки на різні побутові і традиційні теми і все в нових строях. Ансамбль привернув увагу української громади Мельборну, Воллонгонгу, Канберри, Ньюкастелю, Брізбену, де виступав з самостійними концертами. Та й суто австралійська публіка вітала "Суцвіття" під час виступів в Сіднейській Опері на кількох фольклорних фестивалях. Ансамбль виступив і на телебаченні в програмі "Good Morning Australia" (Доброго ранку, Австраліє).

Склад Ансамблю постійно збільшувався. Ентузіазм і любов до рідної пісні вів Ансамбль до все нових успіхів. Не було свята чи концерту, в якому Ансамбль не взяв участі. Великим, болючим ударом по Ансамблеві була несподівана, передчасна смерть засновника і диригента Ансамблю — бл. п. Зіни Мороз, яка відійшла у вічність 27.12.1986 року.

Розуміючи, що Ансамбль не повинен розв'язуватися, паніматка Олександра Люлька погодилася перебрати його керівництво. Вона керувала ансамблем півтора року. За час її керівництва і відбувся виступ на австралійському телебаченні. Ансамбль виступив і в опері, на святкуванні 1000-ліття Хрещення України, яке відбулося в Сіднейській Ратуші (Товн Голл) в 1988 р. Керівництво Ансамблю перебрав в 1989 р. Петро Деряжний, який диригував і Ансамблем ім. Вол. Івасюка. Це призвело до тісної співпраці ансамблів. "Суцвіття" розвинулося, поповнилося новим репертуаром.

Упродовж його існування з Ансамблем працювали піаністи: Наталка Зінченко, Лариса Лук'ячук, Оксана Менцінська-Мельниченко, Віктор Терпак, Лідія Саричев, Генрієта Романовська та музики: Ігор Клайберт, Петро Тройчак — акордеон, Борис Спесивий — гітара, Йосип Прендецький — скрипка, Степан Василик — контрабас.

Ансамбль «Суцвіття» з керівником Оксаною Рогатин-Василик

На концертах часто виступали гумористки Клава Фольц та Валя Кравченко. Концерти заповідав Володимир Войтович, який після смерти бл. п. Василя Оловаренка очолив адміністрацію Ансамблю. На сьогодні ансамбль має свою управу, головою є пані Ніна Балик (Балицька).

Від 1991 року керівництво Ансамблю "Суцвіття" перебрала співачка Оксана Рогатин-Василик. Репертуар Ансамблю поповнився цікавими, новими піснями, збільшився склад його молодшими жінками. Зараз в ансамблі співає 32 співачки. Ансамбль став працювати, як одиниця Союзу Українок. Цей період існування Ансамблю під керівництвом Оксани Рогатин-Василик найбільш творчо плідний й успішний. Ансамбль відзначив в листопаді 1997 року своє 20-ліття. В 1998 р. виступив кілька разів для австралійської публіки. На Різдво 10.1.1999 р. влаштував дуже успішний концерт Колядок. Монтаж вела авторка цих рядків. Дуже вдалим, бадьорим й одним з найкращих був виступ "Суцвіттянок" 28.3.1999 р. на відзначенні 50-ліття українського поселення в НПВ в театрі Ріверсайд (Riverside) в Параматті.

1999 р. ансамбль здійснив успішне турне по Канаді і Рочестер (США). У 2000 р. ансамбль видав перший компакт диск і касету під назвою «Суцвіття».

Великий концерт «Вечір на Україні» в Ралвай Інституті, Сідней. Частина танцювальної групи (зліва): В. Голубінська (Кулик), Галя Яськевич, О. Соловій, Б. Сакалюк, Наталія Тиравська, О. Буряк та Дарка Загородна.

Струнна оркестра ім. Т. Шевченка в Сідней

Перша струнна оркестра ім. Т. Шевченка в Сідней була заснована в березні 1970 року при парафії св. Афанасія Лубенського в Гренвілі. Ініціатором був о. Іван Манько, а керівником Йосип Прендецький.

Перший ряд: Гандзя Намурен, Марійка Ботенко, Галина Василів, Анна Савка, Ліда Прендецька, Марійка Намурен. Поруч по боках стоять Йосип Прендецький і о. Іван Манько.

Другий ряд: Галина Бовер, Журавель Микола, Оля Глінка, Валя Василенко.

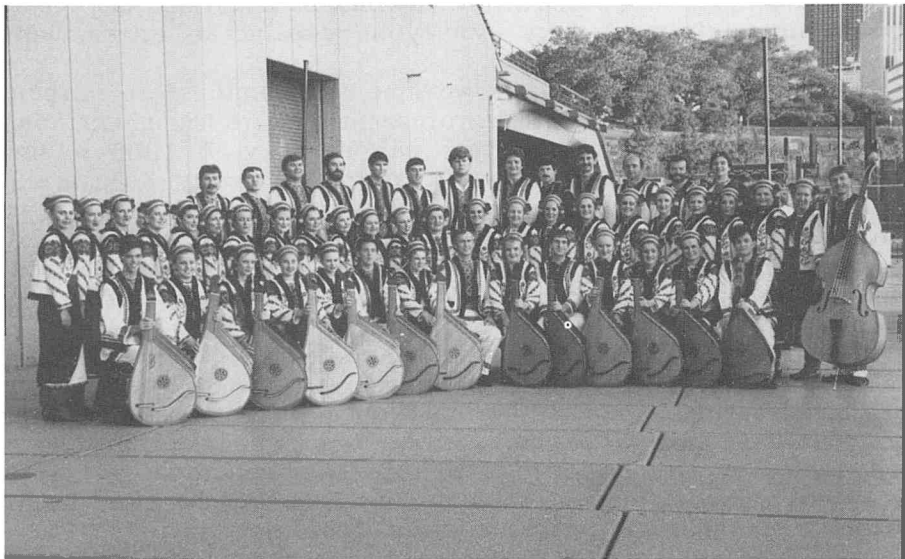
Третій ряд: Юрко Сухенко, Христина Бутенко, Анатолій Маркевич, Віктор Прендецький, Микола Василів.

Українська школа в Редферні, Сідней 1955 р.

Петро Деряжний, Ксеня Кондон

Український Народний Ансамбль ім. Володимира Івасюка

**Український Народний Ансамбль ім. Володимир Івасюка біля Сіднейської
Опери 1988 р.**

В травні 1984р минуло п'ять років від трагічної смерти молодого українського композитора Володимира Івасюка. В серпні того року група молодих любителів української музики з Сіднею зібралася і під керівництвом Петра Деряжного дала змогу громадянству почути незабутній концерт в його честь. Присутні, зворушені змістом програми, прийняли концерт гучними оплесками, що захопило і додало охоту виконавцям створити новий співочий ансамбль. На основоположних зборах, які відбулися 1-го серпня 1984 р, учасники цього концерту своїм патроном вибрали Володимира Івасюка. Одноголосно рішено назвати новостворену одиницю „Український Народний Ансамбль імени Володимира Івасюка“.

Наміром Ансамблю не було перебирати праці існуючих хорів, а навпаки, разом з ними посилювати й поширювати свою культуру не тільки для української громадської діаспори але й на Австралійській ниві. Перша проба відбулася 5-го вересня 1984 року. В грудні пропам'ятний концерт в честь 5-літньої смерти В. Івасюка був повторений в Мельборні, на якому взяли участь бандуристи ім. Г. Хоткевича з Сіднею і також молоді бандуристи та музиканти з Мельборну.

Початки Ансамблю не були без перешкод, бо громадянство було поділене думками щодо творення ще одного хору, коли в той час вже існували чотири хори. У 1986 р. діяльність репрезентативного хору „Боян“ припинилася на кілька років і тоді Ансамбль ім. В. Івасюка своїми виступами на Австралійській сцені гідно репрезентував українську спільноту. Сіднейське громадянство підтримало мистецьку працю

Ансамблю своєю чисельною присутністю на виступах та концертах. І на протязі 16 років Ансамбль оправдує своє існування.

Ансамбль став всегромадським, і почав свою працю під патронатом Об'єднання Українських Громад Нової Південної Валії. Диригентом Ансамблю став Петро Деряжний. Піяністи Віктор Буряк та Віктор Терпак. В початкових роках голова Володимир Войтович із своєю управою, вклали багато праці для розвитку Ансамблю. За короткий час членство зросло і Ансамбль почав своє культурне українське життя, беручи участь на різних святах.

Ансамбль записав на платівці чотири композиції свого патрона в листопаді 1984 р. Платівка була виготовлена в честь п'ятирічної смерті В. Івасюка і вийшла в грудні того самого року. В 1985 р. члени Ансамблю взяли участь на 3-му Всеавстралійському Кобзарському Семінарі. В 1985 р. відбувся самостійний концерт з нагоди першої річниці існування Ансамблю. Співучасниками на концерті були танцювальні ансамблі „Веселка“ і „Заграва“ та Ансамбль бандуристів ім. Гната Хоткевича, який від 1984 до 1991 р. брав активну участь у майже всіх виступах.

Ансамбль виступав також в рамках „Карнівале“, „Фестивал Вітру“ в Сідней, Парраматта та Воллонгонзі. Продовж 10 років Ансамбль брав участь на Інтернаціональному Фолкльорному Фестивалі в Сіднейській Опері, де виконував хореографічні монтажі базовані на народні тематики. Від 1984-1986 р. члени Ансамблю приготувляли одногодинну програму на різні укр. музичні теми на радіостанції 2RDJ FM в Бервуді. З нагоди 1000-ліття Хрищення Руси-України в 1988 р. Ансамбль їздив з виступами разом з бандуристами ім. Г. Хоткевича, до міст Брізбен, Ньюкастель, Воллонгонг та Канберра. А в Сідней святкування увінчалось величавим відзначенням в Сідней Тавн Гол. В 1996 р. в Аделаїді Ансамбль взяв участь на 6-му Здвигу українців в Австралії.

В липні 1994 р. Ансамбль під кер. п-і. Оксани Рогатин-Василик поїхав на турне в Україну, де виступав з концертами в Києві, Рівному, Луцьку, Тернополі, Львові, Коломиї та Івано-Франківську. Хористи співали біля могили В. Івасюка. В листопаді 1994 р. відбувся концерт в Сідней з нагоди відзначення 10-ліття заснування Ансамблю. 1998 р. записував репертуар в студії 2EA та в Народньому Домі, Лідкомб.

В 1999 р. Ансамбль брав участь у багатьох концертах в Сідней та Греті, Гантер Велі, з рамени інших організацій з нагоди 50-ої річниці поселення українців в Австралії. В серпні 2000 р. Ансамбль відзначив концертом в Сідней своє 15-ліття.

За час свого існування Ансамбль відбув 18 концертів, 137 виступів, 752 репетиції.

ДИРИГЕНТИ: Петро Деряжний, Оксана Рогатин-Василик.

ЗАСТУПНИКИ-ДИРИГЕНТИ: Віктор Терпак, Йоанна Саракула, Оксана Менцінська-Мельниченко.

ХОРЕОГРАФИ: Марійка Шушняк, Йоанна Саракула.

ПІЯНІСТИ: Віктор Буряк, Віктор Терпак, Гандзя Берегуляк, Наталка Зінченко, Генрієтта Романовська, Мехайлина Кенцало, Луїз Келлер, Маркіян Гупалом Андрій Гаврилів, Марко Гаврилів.

СКРИПАЛІ: Ксеня Саракула, Андрій Гаврилів, Сергій Муратов.

БАСИСТИ: Степан Василік, Марко Гаврилів.

БУВШІ ГОЛОВИ УПРАВИ АНСАМБЛЮ: Володимир Войтович, Ірина Бороне, Андрій Гаврилів, Юрій Менцінський, Ксеня Кондон-Саракула,

БУВШІ ЧЛЕНИ АНСАМБЛЮ 1984 р. - 2000 р.

СОПРАНИ

1. Ніла Бабченко-Деряжна
2. Гандзя Берегуляк
3. Таня Бейлі
4. Світлана Богдан-Мельник
5. Христина Васьович
6. Саня Войтович
7. Марія Гаврилів
8. Анна Марія Голубінська
9. Ірена Григорчук
10. Леся Гут
11. Ірина Данилюк
12. Галя Денисенко
13. Куміко Іго
14. Ксеня Кондон
15. Наталка Кулик-Таранець
16. Сося Личак
17. Оля Марочкович
18. Марта Менцінська
19. Ірена Міщук
20. Катя Новицька
21. Галя Особа
22. Ганна Парасин
23. Людмила Петрова
24. Наталка Пріятка
25. Наталка Рибак
26. Анна Роде
27. Йоанна Саракула
28. Леся Семців
29. Марта Смеречук
30. Валентина Спесива
31. Галина Терпак
32. Ірина Федьків
33. Марічка Чигрин
34. Оріся Шевчик
35. Марійка Шушняк
36. Валентин Юрчук

ТЕНОРИ

1. Олесь Бабій
2. Манолій Бурик
3. Степан Василик
4. Михайло Данилюк
5. Демян Дорошенко
6. Григорій Голубінський
7. Андрій Гаврилів
8. Ігор Гут
9. Володимир Гут
10. Бретт Коміно
11. Андрій Костка
12. Богдан Мельник
13. Володимир Рихтовський
14. Орест Ріствей
15. Михайло Саракула
16. Ростик Таранець
17. Петро Тройчак
18. Марко Шумський
- 19.
- 20.
- 21.
- 22.
- 23.

АЛЬТИ

- Гелен Армстронг
Оріся Бабій
Леся Бабій-Корнік
Ірина Бароне
Галина Бурковська-Левенець
Оріся Борець
Дарка Брецько
Феодозя Володимирів
Олена Голубінська
Ярослава Гошовська
Леся Груба
Ганя Гут
Домна Даців
Анна Денисенко
Маруся Довгалюк
Маруся Елгерс
Павла Зелінська
Мирослава Івасик
Люба Клуніцка
Галина Кудрич
Марія Кука
Марія Маркетті
Марта Особа
Богданна Прудник
Зеня Савалага
Ева Саракула
Оксана Станкевич
Марія Томпсон
Марійка Царинна
Оля Чокула
Оля Шимко
Йоанна Янківська

БАСИ

- Клеменс Бабченко
Павло Вовк
Олександр Буряк
Володимир Войтович
Іван Добровний
Богдан Дубей
Юрій Зелінський
Павло Карен
Денис Козак
Володимир Корнік
Олег Лозинський
Стефан Маркевич
Юрій Менцінський
Тарас Менцінський
Валентин Мельниченко
Євген Місяк
Олег Островський
Петро Пасторів
Володимир Супруненко
Віктор Терпак
Петро Чокула
Віктор Янів
Юрко Янчук

Філія УГВ в Нобл Парку

Управа Філії УГВ в Нобл Парку. Голова Мирослав Сліпецький.

У 1949 році в околиці Нобл Парку поселились перші українські емігранти (21 особа). Це були робітники, які відробляли державний контракт в State Rivers Commission. Після контракту більшість з них, стягнувши свої родини з еміграційних таборів, розпочали будувати власні дома. Протягом п'яти років в околиці Нобл Парку поселились біля тридцяти родин.

Першим речником організованого громадського життя була українська школа, яку в 1954 році організував бл. пам. Григорій Дацків, запросивши до праці вчительку Тетяну Сліпецьку. Діяльність спільноти та школи, які швидким темпом зросли чисельно, вимагала офіційного оформлення української громади, що й призвело до заснування Філії Української Громади Вікторії в Нобл Парку.

Членство філії поповнилося українцями з навколишніх містечок. Дошкуляв брак власного приміщення. У 1967 році управа філії купила на сплату півакрову площу та, після чисельних перешкод з боку сусідів-австралійців, у 1967 році розпочала власними силами будову Народнього Дому з приміщенням для школи й громади.

Завдяки виrozumінню, взаємній толеранції, довір'ю, жертвовності та добровільній праці членів, філія УГВ зростала й розбудовувала приміщення для вжитку школи, молоді, велась культ-освітня праця, ширили інформацію між чужинцями про колоніальний стан України в межах російської імперії та стремління українського народу мати вільну, незалежну, державу.

Управа громади співпрацює з централею УГВ, рідною школою, влаштовує традиційні Різдвяні зустрічі, розвагово-дискусійні вечори, гостить концерти мистецьких ансамблів, приймає гостей з України. При філії багато років працює Товариство старших громадян, очолене п. Іваном Денисом, і гурток молоді, який очолює п. Стефан Олар.

Члени управи, пропагуючи ідею єдності, стараються задовольнити культурні й духовні потреби всіх членів, без різниці їх клясових, політичних і релігійних переконань, керуються думкою, що кожний українець повинен бути практикуючим християнином, шанувати і любити країну своїх предків — Україну, виявляти на ділі свою солідарність з українським народом і бути зразковим членом громади, щоб разом йти до спільної мети — збереження української ідентичности в Австралії та сприяти розвиткові української незалежної держави.

Голови Філії УГВ в Нобл Парку: Іван Єфименко (10 р.), Степан Вачур (1 р.), Мирослав Сліпецький (26 р.).

Члени управ Філії УГВ в Нобл Парку: Д. Винниченко, В. Шевчук, О. Василько, В. Шеремета, О. Коваленко, Ф. Шимків, Г. Минник, С. Слободюк, Т. Сліпецька, Г. Дацків, М. Шимків, М. Панасевич, М. Тройнар, М. Сліпецький, І. Кривяк, Д. Бабійчук, В. Фещук, І. Бромівський, А. Маньків, Боженна Коваленко, Ф. Сідор, А. Шевчук, М. Сарахман, С. Вачур, О. Цабанюк, В. Якубенко, М. Фурик, М. Васильків, Л. Сліпецький, І. Єфименко, Є. Стефин, Оріся Стефин, Стефанія Козак, Т. Федорчук, А. Данилюк, І. Дорник, Володимира Кузик, О. Ціхоцький, А. Опар, П. Данилюк, С. Ройтеровський, Софія Данилюк, М. Мужик, Ст. Опар, Наталка Головка, І. Хоменко, І. Далявський, Демидовський, Р. Яворський, С. Вашенко, С. Селемба, Т. Федорчук, Олена Денис, Стефанія Рамза, Анна Волошин, Ева Фігурик, З. Фігурик.

Голови Контрольних комісій в різні роки: Степан Радіон, Олександр Коваленко, Ірина Залеська, Стефанія Добрянська-Радивил, Михайло Макогон, Романна Гілюта.

Члени Контрольних комісій: Сергій Слободюк, Михайло Тройнар, Олександр Коваленко, В. Фещук, С. Камінський, Іван Єфименко, Романна Гілюта, Юрій Радіон, Михайло Макогон.

Почесні члени Філії УГВ в Нобл Парку: Василько Олекса, Денис Іван, Гоголь Іван, †Коваленко Олександр, Коваленко Боженна, Кривяк Іван, Опар Антін, Панасевич Матвій, Радіон Степан, Сліпецький Мирослав, Сліпецька Тетяна, Черидниченко Михайло, Шевчук Василь, Шеремета Василь, Шимків Федір.

Члени Філії Української Громади Вікторії в Нобл Парку (до жовтня 1999): архимандрит Онуфрій/Думич, Аббінга Л., Адамович А., Айткен Р., Айткен Л., Андрусак Т., Андрусак (Веприк) А., Авдюк М., Баб'як Е., Баб'юк Ю., Бабійчук П., Бабійчук С., Балабан Е., Болл Х., Бонк І., Бонк С., Березняк Л., Ванат О., Васютин Г., Васютяк Е., Ватерфол Л., Вачур Ю., Войчук І., Венгринович О., Волошин А., Воскобоєнко М., Воскобоєнко Ф., Верещака Т., Габелко Ф., Гарасимів С., Гаврилюк Й., Гілюта Р., Гілюта (Козак) Р., Гіммельрайх Ю., Гіммельрайх Л., Гірняк А., Горбань Р., Горбань А., Гібала (Дацків), Дацків А., Делявський І., Данилюк А., Данилюк С., Данилюк А., Дацків Г., Денис О., Денис З., Денис П., Денисенко М., Дереванко М., Добрянський В., Добуш М., Дорник Е., Дорник А., Захар Б., Захарчук В., Захарчук Н., Захарчук Я., Зеребні М., Зіневич Р., Камінський С., Каннен Е., Камп Р., Кіян М., Кіттелті Дж., Колесник О., Колесник М., Колесник П., Колісник Т., Кордупель І., Кордупель М., Ковальчук П., Ковальчук О., Коваленко О., Ковжан Д., Козак Д., Козак С., Кривяк М., Кучерган Р., Кудринська М., Кунь В., Кузик Б., Кузик З., Лаба Д., Лесцезен І., Лопачук Т., Лісетський П., Лука І., Макай М., Макай Дж., Макай Д., Макогон М., Макогон С., Маньків М., Маслічак М., Мазур Т., Мазур М., Мазур Т., Мельниченко А., Мельниченко В., Мельниченко/Гіммельрайх О., Мельниченко (Менцінська) О., Місліцка Р., Миник А., Мунро А., Мужик А., Наконечний І., Наконечна А., Нагорна С., Ніхолсон Д., Ніхолсон Л., Нодзьо С., Олійник Ю., Олійник М., Олійник А., Опар С., Опар Ст., Осюрак М., Осюрак О., Павлишин Н., Павлишин П., Павлюк Дж., Павлюк А., Пасічний І., Персік М., Пирчак І., Пирчак А., Пономаренко Н., Попович М., Присташ І., Радіон В., Радіон Ю., Радіон Е., Радіон С., Радован С., Радивил С., Радивил К., Радивил О., Радивил І., Рамза С., Ройтаровський Б., Ройтаровський С., Ройтаровська М., Ризек М., Сапун С., Сапун О., Сапун А., Сапун І., Сарахман М., Савіцка А., Селемба І., Селемба А., Селемба С., Сідор М., Сікора І., Сліпецька К., Сліпецька Л., Сліпецька Т., Сліпецький Л., Сліпецька Н., Слободюк С., Слободюк Г., Солик В., Ставова Л., Стефин Н., Стефин О., Стефин Д., Стефин Е., Стефин П., Стікланд Р., Стікланд М., Синюк М., Табенський С., Табенська Е., Телега К., Телега Б., Точинський Й., Томашевська А., Тубецька Ю., Тулай В., Тимчишин В., Тимчишин Б., Федевич Д., Федевич В., Федевич Р., Федорчук Т., Федорчук П., Фігурек З., Фігурек О., Фігурек Л., Фігурек С., Фігурек М., Фігурек Е., Фінкін С., Фудала Л., Фурик М., Хоменко І., Ціхоцький О., Ціхоцька М., Черидниченко М., Шевченко В., Шевченко О., Шевчук В., Шрамченко П., Шеремета О., Шимків В., Щепна Е., Щепний С., Щепна Я., Щепний Б., Щепний А., Щоткевич З.

Відділ Союзу Українок Австралії ім. Л. Українки в Нобл Парку, Вікторія

Члени управи й контрольної комісії Відділу СУА ім. Лесі Українки в Нобл Парку, 1993 — 1995 рр.

Сидять зліва: Софія Опар, Анна Волошин, Люба Айткен, Боженна Коваленко (голова відділу), Тетяна Сліпецька, Дана Іваненко, Ольга Шеремета.

Стоять: Емілія Дорник (голова КК), Володимира Кузик, Романна Гілюта, Марія Ройтаровська (КК), Анна Кіяшка, Олена Денис, Тереса Селемба.

Засновано Відділ СУА на перших сходах жіноцтва 8 липня 1973 року в присутності голови СУВ бл. пам. Іванни Мамчак. Головою відділу обрано Боженну Коваленко. До першої управи увійшли пані: Тетяна Сліпецька, Анна Кіяшка, Софія Данилюк, Софія Опар, Володимира Кузик, Ольга Шеремета.

За час існування число членок зросло до 63 осіб (37 старшого віку, 24 молодших і 2 студентки).

Управа відділу провадить харитативну діяльність, допомагаючи фінансово дитячому садкові при школі ім. Л. Українки в Нобл Парку, студентам, Лекторатові ім. М. Зерова при Університеті ім. Монаша, клубові молоді, молодечим організаціям, українським дисидентам і, останніми роками, колишнім воякам УПА та репресованим, жертвам Чорнобиля й іншим потребуючим в Україні.

Ведеться співпраця з місцевою й сусідніми Міськими Радами з метою інформації чужинців про Україну, її історію й культуру, зокрема, під час міжнародних фестивалів і карнавалів.

Вшановуючи старше покоління, піонерів українського організованого життя, започатковано для них розвагові вечори з мистецькою програмою.

У 1983 році організовано союзянський хор «Барвінок» та пізніше театральний гурток під керівництвом бл. пам. Ірини Залської.

**Під час ювілейного відзначення 25-ліття Відділу СУА
в Нобл Парку**

Записано на трьох стрічках історію українського поселення у Вікторії, розвиток української літератури й мистецтва та науки в Австралії для Університету ім. Монаша й бібліотек.

Приготовано для Національного музею переписи українських страв, зокрема традиційних під час Різдва.

Внаслідок діяльності управи, відділ відзначений грамотами фундатора Рідного шкільництва, Народного Дому й школи в Нобл Парку, Енциклопедії Українознавства, Лекторату ім. М. Зерова; та нагороджений Міністерством іміграції й етнічних справ, Міською Радою м. Спрінгвейлу та Світовим Комітетом карнавалів грамотами подяки за співпрацю й поширення української культури.

Члени управ і контрольних комісій: Боженна Коваленко, — голова, Володимира Кузик — заступник голови, Тетяна Сліпецька — секретар, Софія Опар — організаційний реф., (1973-1999), Софія Данилюк (1973-91), Віра Шимків (1973-93), Анна Кіяшка (1973-97), †Стефанія Козак (1973-86), Ольга Шеремета (1973-95), Марія Ройтаровська (1975-99), Емілія Дорник (1976-99), Люба Айткен (1983-99), Олена Денис, Дана Іваненко (1986-99), Тереса Селемба (1986-97), Раманна Гільюта (1981-91, 99), Анна Волошин (1987-99), Оля Радивил (1995-99), Лена Гіммельрайх, Оксана Сапун, Іванка Щепна, Ева Фігурик (1997-99).

Члени Відділу СУА: Леся Аббінга, Анна Білас, Олесь Гіммельрайх-Мельниченко, Катерина Гіммельрайх, Наталка Гіммельрайх, †Дуся Деревянко, Інна Добелсвська, Стефанія Добрянська-Радивил, †Софія Дорошук, †Ірена Залеська, Рая Зіневич, Геня Кенен, Марія Кудринська, Ольга Кузик-Венгринович, Зеня Кузик, Анна Лещишин, Тетяна Мазур, Анна Миник, Світлана Нагорна, Стефанія Нодзьо, Ольга Осюрак, Марія Персик, Мирослава Петрусь, Анна Пирчак, Ліда Поцілуйко, Надя Павлишин, Євгенія Радіон, Світлана Радован, Катерина Радивил, Стефанія Рамза, Маруся Сапун, †Марія Сліпецька, Катерина Сліпецька, Ліяна Сліпецька, Валя Сидоренко-Радіон, Наталка Стефин, Оріся Опар-Стефин, Елеонора Стефанів, Юзя Тубецька, Вельгельміна Федорчук, Ліза Фудала, Марія Цюріць, Анетка Щепна, Люся Юрків, Марія Якубович.

Боженна Коваленко

Боженна Коваленко

Рідна Школа ім. Лесі Українки в Нобл Парку

Народній Дім — Рідна Школа ім. Лесі Українки в Нобл Парку.

Перші українські поселенці, що оселились у 1949 році на терені Нобл Парку та околиць, гуртувались при Рідній Школі, яка була заснована з ініціативи бл. п. Григорія Дацькова в 1954 р. До праці запрошено учительку Тетяну Сліпецьку, яка розпочала науку з восьми учнями у власному барачку. Тоді ж був організований Батьківський Комітет, який опікується школою та її фінансовим станом. В роках 1954-1962 існував Материнський Комітет. Число учнів швидко зростало, у 1959 році вже було 29 учнів. Працю в школі розпочала Боженна Коваленко, а в 1973 р. в школі навчались 102 учні, працювали 15 учителів. Незмінним керівником і вчителем протягом 45 років є педагог Тетяна Сліпецька.

Школа мала 7 клас, 3 річну Школи Українознавства і 2-річну Педшколу. Від 1964 р. в школі відбували практику випускники Педшколи, деякі з них вже багато років учительють.

У 1969 р. школа перейшла до власного приміщення, збудованого власним коштом і власними силами членів Філії УГВ. При школі існує дитячий садок і дошкілля. Рішенням Української Центральної Шкільної Ради шкільну систему переведено на десятирічне навчання. Крім української мови й літератури викладається історія, географія, культура України й обов'язкова лекція співу, що творить шкільний хор. Від другої класи діти мають годину творчого писання. Учні школи здобували першість на літературних конкурсах молоді. Від 1976 року дирекція школи видає шкільний журнал «Слово школяра», де друкуються кращі праці учнів.

Від початку при школі зав'язався танцювальний гурток під керівництвом Стефана Щоткевича. У 1962 р. цей гурток переорганізовано в Ритмопластичну студію «Доріжка», яка проіснувала 26 років під керівництвом акторки бл. пам. Ірени Залеської. Члени Студії виступали на українській та австралійській сценах, поставили п'єсу «В чужому пір'ї», «Чотири пори року», монтаж з творів Лесі Українки «Буду жити» та з творів Тараса Шевченка за сценарієм Віри Шевченко.

Наступних п'ять років групою керували Василь і Лілі Коваленко, а після них Оленка і Михайло Яреміяки. У 1994 р. Студію переіменовано на танцювальний ансамбль «Дніпро», мистецьким керівником якого є Пелагія Кульгавець, допомагає їй Михайло Кульгавець.

При Школі багато років існував Ансамбль Бандуристів ім. Л. Українки під керівництвом абсолювента Школи д-ра Ігоря Якубовича.

Учителі, які працювали в Рідній Школі ім. Л. Українки в Нобл Парку: Тетяна Сліпецька (45 р.), Боженна Коваленко (28), Тірена Залеська (26), Іван Єфименко (5), Стефан Щоткевич (6), Євгенія Радіон (5), Олеся Дацків (4), Неоніла Сліпецька (4), Віра Шевченко (27), †Роман Федевич (19), †Роман Вачур (1), Слава Васильків (20), Неван Грушецький (23), Анастасія Грушецька (16), Оля Шевчук (5), Марія Якубович (26), Євген Стефин (18), Оля Новошицька (3), Галя Єфименко (2), †Дмитро Нитченко (6), Дана Осідач (3), Валя Дроботюк (13), Оріся Стефин (22), Романна Гілюта (23), Леся Шевченко (10), †Богдан Назар (4), †Ліда Гаєвська-Денес (10), Марія Данилюк (3), Стефанія Добрянська-Радивил (30), Таїса Шевченко (20), Валерій Ботте (10), †Зіна Ботте (2), Ліяна Сліпецька (6), Василь Коваленко (1), Лілі Коваленко (1), Леся Гвоздецька (3), †Мирося Хамула (6), Катерина Сліпецька (4), Юліан Романик (2), Тереса Варцаба (3), Оля Радивил (6), Лена Гіммельрайх (3), Михайло Ярем'як (6), Оленка Гриневич (6), Анна Горбань (2), Юрій Радіон (2), Оля Кузик (2), Леся Аббінга (2), Сергій Саржевський (1), Ніна Слобода (2), Юля Олійник (7), Марія Колесник (7), Оля Павлишин (6), Світлана Нагорна (3), Леся Бабійчук (4), Оксана Менцінська-Мельниченко (2).

Учителі релігії в різні роки: о. Іван Винницький, о. Борис Стасишин, о. Володимир Салига, о. Іван Пашуля, архимандрит Онуфрій Думич (УАПЦ); Владика Кир Іван Прашко, о. Яків Кресло, о. Микола Іванчо, о. Теодор Кліш, о. Василь Іванчо, о. Петро Струк, о. Іван Бовден, о. Лаврентій Фут, о. Олександр Кенез. Сестри В асильянки: мати Анісія, с. Лукія, с. Мокрина (УКЦ).

Керівники шкільного хору: Іван Єфименко, Анастасія Грушецька, Ігор Якубович, Валерій Ботте, Тірена Залеська, Люся Юрків, Оксана Менцінська-Мельниченко.

Материнський Комітет: Юля Вачур, Ольга Шеремета, Віра Шимків, Моніка Щоткевич.

Голови Батьківського Комітету: †Григорій Дацків, †Михайло Фурик, Степан Камінський, Андрій Данилюк, Роман Яворський, Юрій Радіон, Павло Данилюк.

Члени: Мирослав Сліпецький (45), Василь Шеремета, Сергій Слободюк, †Михайло Васильків, Федір Шимків, Матвій Панасевич, Яків Горовий, Іван Крив'як, †Григорій Дацків, †Олександр Коваленко, Михайло Тройнар, Степан Камінський, Ріжнів, Іван Дорник, Антін Опар, Софія Вашенко, Андрій Данилюк, Петровський, Михайло Муха, Романна Гілюта, Роман Гілюта, Анна Горбань, Ришард Горбань, Марія Яворська, Стефан Солтис, Йосиф Точинський, Ірина Точинська, Леся Аббінга, Валя Радіон, Василь Хамула.

Члени Філії УГВ в Ньюпорті

Чоловіки: Гайнус Й., Гевко Р., Головатий В., Грещук П., Дейко В., Зварич О., Коваль Т., Кренца Г., Магур М., Маців М., Михайлів В., Місюрак В., Нитченко Д., Пелех С., Рудик Д., Слободян С., Сташко С., Томків Б., Ходань О., Холоднюк Я.

Жінки: Голуб О., Конюшко О., Пономаренко Л., Савка З., Сандецька Т., Соснічка Т., Табака Ю., Фіялка П., Шкварок Б.

Померлі чоловіки: Гевко Я., Гнатюк В., Джаман П., Кирилось В., Климко М., Конюшко З., Любич Й., Пастир А., Пономаренко І., Рудик Г., Рудик О., Сандецький І., Сорока П., Сташко І., Табака О., Шкаврок В., Щепанський А.

Померлі жінки: Галушак М., Гнатюк В., Любич А., Рудик Т.

Найбільш активні чоловіки: Гевко Я., Грещук М., Зварич О., Коваль Т., Магур М., Михайлів В., Нитченко Д., Сорока П.

Жінки: Голуб О., Зварич Р., Фіялка П., Сендецька Т., Фіялка П.

подав Голова філії УГВ Петро Грещук

Українська Громада – Філія Ст. Альбанс

Знімка членів УГ Філії Ст. Альбансу, присутніх в Нар. Домі в Сант Альбансі (1997 рік)

Перший ряд зліва (сидять): д-р Богдан Умриш, Яків Дзюба, Петро Корицький, Анна Поїк, Катерина Яців, Володимир Яців, Наталія Строїч, Віра Строїч, Катерина Кулик, Олекса Данилович.

Другий ряд: Ярослав Царух, Василь Груджен, Іван Маймур, Василь Воєвідка, Олекса Белан, Михайло Дякун, Дмитро Галела, Ярослав Анін, Франко Москалюк.

Третій ряд: Галя Ковальчук, д-р Оля Корицька, Стефан Воєвідка, Катерина Москалюк, Оля Терлецька, Стефанія Ковалик, Мирослава Анін, Марія Галела, Наталія Шорстюк, Євдокія Новаченко.

Четвертий ряд: Юрко Корицький, Йосиф Бугрин, Петро Малиновський, Стефан Касіян, Василь Брич, Антон Волошинович, Іван Новаченко.

Члени Громади від 1953 до 1999:

Андрієвський (Бевз) Ф., Андрусак І., Анін Б., Анін М., Анін Я., Антонюк П. (сеньйор), Антонюк П.;

Бакай К., Бакай О., Бобко Н., Борис Г., Борис Г., Белен О., Бойко Б., Брич В., Бугрин Й., Бугрин Р.;

Ведмідський А., Ведмідська Н., Ведмідська (Секретна), О., Вишневий Г., Воєвідка В., Воєвідка С., Волошинович А., Волошинович М., Волощенко А., Ворона В., Вульчин Марія, Вульчин Мирон;

Галела Д., Галела М., Галела (Дебес) В., Гарасемчук А., Гарасемчук В., Гарасемчук Д., Герцелінський Т., Гнятюк В., Гнятюк М., Голойда В., Гордієвський М., Гордієвська С., Горячко В., Гірячко С., Губарів С., Губик С., Гриджен В., Гутей В. (сеньйор), Гутей В., Гутей Р.

Данилишин М., Данилевич, Данилович О., Демків К., Денис (Шмаль) К., Денис О., Дзюба Я., Дідусь В., Дмитришин Е., Добридень А., Дубовець М., Дранчук Д., Дранчук М., Дякун (Гішен) В., Дякун Марія, Дякун Михайло;

Загорянський В., Заяць І., Зінко Й., Зубар В.;
Ільчук Андрій, Ільчук Анна, Ільчук Ю.;
Карпин В., Касян С., Коваленко В., Ковалик В., Ковалик О., Ковалик М.,
Ковалик С., Ковальчук Г., Ковальчук М., Колісник Т., Конюк Г., Костик О.,
Костура К., Корицька О., Корицький П., Корицький Ф., Корицький Ю., Корінь
Р., Котовський І., Красновська В., Красновський І., Кулик С., Кулик В., Кулик
Є., Кулик К., Кузьменко Б., Кузьменко Г., Кучерявий В., Колиба І., Косяк Ф.,
Кеніг (Терлецька) О., Кунь М.;
Лаган О., Лобчук С., Лобчук Г., Ледний Д., Ледна М., Ледний П., Лемега
М., Лучак В., Лозинський В.;
Маймур І., Малиновський П., Малиновська Г., Маринів П., Матишак А.,
Матишак Я., Махорин Я., Махорин Л., Мельник О., Москалюк К., Москалюк
П., Москалюк Ф. (сеньйор), Москалюк Ф., Муц В., Мушій П.;
Новаченко Е., Новаченко І.;
Осипів А., Осипів В.;
Паньків С., Пастернак П., Покусай І., Пісуляк Т., Прокоп'як С.;
Рибіцький А., Роговий О., Роїк А., Роїк В., Рубаха К., Рубаха Я.;
Саторі І., Саторі Р., Сендецька М., Сендецький М., Синюк М., Строїч
Василь, Строїч Віра, Строїч М., Строїч Н., Скрипець І., Соколенко І.;
Толінський В., Тройнар І., Терлецький Н.;
Умриш Б., Уранкар М.;
Федор М., Франкополюс В., Фронченко С.; Холонін І.;
Царук Е., Царук М., Царук Р., Царук Я.; Чиж Г.;
Швадяк І., Швадяк З., Шевченко П., Шегедин М., Шерстюк І., Шерстюк
Н., Шмаль О., Штинда М., Штинда Н., Шуган Б.;
Юрца К., Юрца М., Юрца С., Юрца Т.,
Яців В., Яців К.

подав Володимир Яців

Українська Громада Водонга, Вікторія 1955 р.

Філія УГВ у Джілонгу

Члени Управи (1952-1997): В. Піскун — 23 роки, Б. Підгайний — 20 років, П. Сем'янів — 18, С. Кобас — 17, М. Шаравара — 14, І. Гугляк, Г. Сем'янів — 13, Р. Гралюк — 10, І. Калинюк, М. Чепак — 9, П. Ковжан, В. Мацібурко, В. Мішура, П. Микитенко, Д. Сем'янів, В. Сокаль, Б. Хамчук — 8, І. Бабчук, В. Гладкий, М. Дудишин — 7.

Члени Контр. Комісії (1952-1997): А. Кричко — 15 років, Дм. Микитенко — 10, В. Костюк, М. Самелюк — 9, Дм. Іванців — 7, А. Король, Дм. Шкірка — 6, М. Кука, о. Дм. Лащук, Р. Любченко, М. Яртим — 4, П. Бойко, Б. Лотоцький, В. Скіра, С. Стависький, І. Стефанів — 3, В. Блищинський, В. Кіш, В. Піскун — 2, Р. Дума, В. Мацібурко, Т. Сірих, А. Стойкевич, М. Шаравара — 1.

Почесні члени УГ: Блищинська Катерина, Блищинський Василь, Василенко Іван, Гарматюк Василь, Гладкий Володимир, Горбань Пилип, Дарморос Михайло, Дубик Григорій, Кіш Василь, Ковалишин Федір, Кричко Артим, Микитенко Дмитро, Микитенко Петро, Назар Богдан, Нечипоренко Антін, Піскун Василь, Самелюк Мирон, Сірих Микола, Сокаль Володимир, Солчанюк Йосип, Срібний Василь, Стависький Семен, Стефанів Іван, Хамчук Богдан, Хом'якевич Петро, Цюпак Петро, Черногус Василь, Шаравара Михайло, Шевчук Федір, Шостак Йосип, Ясіновський Михайло.

Члени Буд. Комітету УГ (1957-1968): М. Ясіновський — голова, члени: В. Костюк, С. Стависький, М. Шаравара — 11 років, В. Лесик, С. Стависький, М. Шаравара — 9.

Будовою школи при Нар. Домі керували (1985-1993): голови — Й. Бурда (2 роки), В. Дудишин (1), М. Шаравара (5 р); члени — М. Дудишин, П. Гралюк, С. Кобас, С. Стоцький.

Грамоти Вдячності за зусилля при будові Дому Молоді отримали: В. Дудишин, М. Дудишин, П. Гралюк, С. Кобас, С. Паньків, Г. Сем'янів, Д. Сем'янів, І. Тауцький.

На одній з імпрез Червоного Хреста в Джілонгу, голова Відділу СУВ в Джілонгу ім. Л. Українки, п-і Антоніна Мацібурко робила виставку зразків українського народнього мистецтва, й перевела показ писання писанок.

На знімці п-і Мацібурко пише писанки, біля неї стоїть голова відділу Червоного Хреста п-і Розенберг. Березень 1972 р.

Закінчення шкільного року в Українській суботній школі ім. Івана Франка у Джілонг — Бел Парк, 1955 р. Зліва: голова Батьківського Комітету А. Залеський, учениці школи, Марія Гвіздала, Ірина Залеська, керівник школи пані Віра Омельченко і учителька пані Надія Шаравара.

Українська школа ім. Івана Франка у Джілонг — Бел Парк. Закінчення шкільного року 18.12.1956 р. Зліва: Надія Шаравара (учителька), Йосиф Голяк (член Батьківського Комітету), Андрій Залеський (голова Батьківського Комітету), Стефан Мазурок (голова Громади), Андрій Напірко, Стефан Теплий (член Батьківського Комітету), Віра Омельченко (керівник Школи)

Надія Панасгір

Український Клуб Старших Громадян при УГВ в Мельборні

Клуб Старших Громадян при Українській Громаді Вікторії започаткувала під назвою «Товариство Старших» бл. п. Галя Стахів у 1983 році. Товариство об'єднувало коло 30 осіб, відбувало сходи кожної п'ятниці, але через стан здоров'я Г. Стахів припинило діяльність у вересні 1985.

По короткій перерві заходами Надії Панасгір організувався Український Клуб Старших Громадян при УГВ.

На перших сходинах в листопаді 1985 р. 29 осіб вибрали управу в складі: Надія Панасгір (голова), К. Маланій (господиня кухні) і П. Шжурат (господар). Сходи відбувалися що другий вівторок, членство побільшувалось, розпочалась різноманітна програма: влаштування зустрічі Нового Року, забави, висвітлювання фільмів з України, поїздки автобусом по різних місцевостях Вікторії тощо.

Протягом 10 років членство зросло до 420 осіб.

В 1996 році управа УКСГ складалася з 18 осіб: голова — Н. Панасгір, члени — О. Венгринович, А. Бойко, Б. Бойко, І. Мащак, І. Дороцький, Г. Кунті, О. Кунті, В. Шиманський, А. Кушнірук, Ф. Чорнотович, Г. Гуцулак, В. Василик, К. Маланій, Ю. Синочок, З. Панькош, А. Рибалко, К. Лисенко.

Праця дедалі розгорталась, але, на жаль, почали відходити у вічність старші заслужені члени.

До липня 1999 року відійшло 87 осіб, а саме:

Альфавицький В., Андрусак М.

Бандурка М., Блинчук О., Боднар С., Боднарчук К., Босий Г., Ботте Зіна, Брозницький І., Бучма І., Булка Е., Буцак Я.

Василик В., Вербюк А., Вишньовський М., Вітик М.

Гаєвська-Денис Л., Галавин А., Гапун В., Гасюк Т., Гіммельрайх К., Гнатюк В., Голуб Й., Гуцулак Д.

Давидюк М., Данчак А., Дацьків В., Демчинська А., Дичка Т. Дзюба Я.

Забадеуш Я., Заблоцький С.

Іванець М., Іващенко Т.

Кейда А., Кісляк П., Коваленко О., Козарук П., Коленич І., Колинюк А., Комарницький А., Корінь Р., Кравчук Л., Красуляк А., Кречківська О., Кучерявий В., Куцаба Р.

Лаврів І., Левинський В., Локстон Е.

Маланій О., Матішак А., Миник Г., Михайлів В., Мокрицький Ю.

Новошицька О., Новошицький С.

Онопко А., Орач В., Оріховський І.

Пилипак П., Півень А., Півень Н., Правдюк А., Примак Р.

Райда Г., Райда Т., Розовик В., Рошко К., Рудик О., Рудик Т.

Савенко П., Семенюк А., Скобель М., Сорока М., Сорока П., Стецюк З.,

Судук В., Суліван І.; Федор М.;

Цалик М.

Шевченко І., Шкварок В., Шмідт Г.,

Явнич М.

В серпні 1996 на річних зборах обрано нову управу в складі: голова — Н. Панасгір; члени — Я. Кутний, К. Косенко, І. Беркета, Ф. Беркета, Я. Сулима, М. Радивоник, Н. Орфіній, Г. Рибалко, Л. Білик, К. Березій, Е. Ковасевич.

Члени Клубу Старших Громадян при Українській Громаді Вікторії :

Афанасев А., Альфавицький А., Андрусишин О., Ангельович Т.

Бакун М., Бакун І., Банах Д., Бандурка М., Баран М., Баранецький М., Березніцкі Я., Березовська С., Березовський І., Березій К., Березій В., Беркета А., Беркета Ад., Беркета І., Бесенко К., Бігун А., Бігун С., Білик Л., Блинчук Г., Бобурко В., Бобурко Н., Бойчук А., Бойко М., Бойко Я., Болеста

М., Болков З., Болюх М. і М., Бондарук І., Бойко Б. і А., Бриндзя А., Бугрин З., Буцак П. і Г., Бучма О., Бурбан І. і А., Бурлак І. і М.

Вагіль П., Вайсброт М., Вальчук Р. і Г., Васко Г., Васильчишин Д., Василега М., Венгринович Т. і О., Вербюк П., Вербоветський В., Веретка П., Веретка-Мушак М., Вітик А., Воловський Л. і Т., Воронюк Н., Возняк В., Вишньовська А.

Габелко Ф., Галанчук В., Галавин А., Гапун Д., Гасюк М., Гаврилук В., Гавчак А. і Т., Гарасименко А., Гецько А., Германович А. і І., Гіммельрайх Л., Глуханіч А. і М., Гладка А. і Н., Глухова А. і М., Глуханіч В., Гнатів М., Гнатойко В., Гоголь і., Голойда С. і В., Головка К., Голуб О., Грудка М., Гриб Т., Губик О., Гуцуляк А., Гуцуляк В. і Е., Гудима А., Гудима М.

Гаврон В., Герига А. і В., Голембіовський Й., Грінланд Д. і Дж.

Данко М. і В., Данилюк А. і Я., Данилович А., Давидюк М., Даценко А., Дацків П., Демчишин В. і П., Дідик П., Дороцький І., Дубовік М., Дуфінець І., Дикий Л. і А., Джеса П.

Жигаляр І., Жилан М. і С.

Засць І. і Б., Закришка Т., Занко Р., Залеський С.

Ільків І. і А., Ірха М.

Качала М., Кардаш М., Карнатовський Р., Карпенко К., Каспенкович М., Керик О., Кірлик І., Кісліца Б., Кізіма Я. і Дж., Ключас Р., Клименко О. і Б., Кмець М. і М., Кочак І., Кокосенко О., Коленич А., Колинюк С., Комарницька А., Комарова Т., Корінь А.-Н., Корінь І., Король А. і В., Корецький Д., Костів М., Костик О., Коваль Т. і А., Коваль А., Ковальчук Г., Козачинський Р., Козарук М., Кравчук В., Крупа Л., Крупа М., Кривоніс М., Кубрак В., Куц Г., Кучер О., Кулак А., Кунті О. і Г., Кушнірук А., Кутний Е. і Я., Кузик В.

Лаба П. і І., Лянг Т., Лапан П., Лашук В., Лещнер М., Лесік С. і В., Левицька Н., Левицький Е., Лічак Р. і А., Лісовський В., Ломановіч К., Луцак В. і М., Луцієв К., Лусценко М., Лисенко І. і К., Лисенко С.

Маців М. і М., Магур Н. і С., Маланчин М. і А., Масендіч І. і А., Мащак І. і Е., Матіяш М. і О., Матішак М., Матвійків М., Мазовіта Г. і М., Мазур Ян., Мельник М., Мінзяк Я., Мікрицький П., Моравські П. і С., Моравський А., Москаль В., Мрачинський С., Мужик Г. і Д., Михайлів В., Михайлишин Н., Мигля І., Микитюк М., Миник А. і Г., Мирвода Г. і Е.

Нагіна І. і М., Належита А., Найдьон Н., Нечепоренко О. і Б., Невальонни В., Новаченко І. і Е., Новіцькі М. і Г., Нитченко Д.

Ольчак М., Орач С., Орфіні Д. і Н., Осадчук Д. і М.

Панасгир Н., Паньків Л. і П., Панькош М. і З., Павлюк А. і В., Павлюк А., Пелех С. і В., Петренко М., Петришин Г., Піпка В., Пюро Ф., Поцілуйко В., Подольчак М., Попко В. і Н., Поташник В., Прашко Іван (Владика), Пташник В. і О., Пушкар А. і В., Пилипак С., Пирч С. і О., Пиз І. і О., Плекан С. і К.

Радивоник М., Роговський В. і А., Роговий А., Романів І., Романовська О., Рошко А., Рубан В. і І., Рудь В., Рузиля М. і Д., Рибалко А.

Савчак К., Савка С., Савицька М., о. Семенчук Ю., Сендецька Т., Сенів К. і П., Слободян Е. і С., Слота Я., Словак І. і Н., Соколенко К., Солтис С. і Ю., Солтис Й., Сорока С. і А., Старий А., о. Сташишин Б. і Т., Стефанів Е., Стен С., Столярчук М., Стельзак М., Струк О., Стулковський А., Собот В., Судук Н., Сулліван Н., Свічкач П. і Ф., Свідерко В. і С., Синочек Ю., Сирило М., Снопковська З.

Табака Ю., Тарнавська О.; Умриш І.

Федор В., Фрольченко А., Фролович Г., Фриз А.

Хайнус А. і Й., Харуцький В. і Т., Ходань А., Холоднюк Я., Христюк А. Хахула Б.

Цалик А., Цюпак М. і П., Цимбалак Ю.

Чачун Р. і М., Черкаський А. і Г., Чорнотович Ф., Чорний М., Чуревич М.

Шевченко О., Шкурат П. і А., Шуліга Й., Штогрин К. і С., Шайнога З., Шевчук І. і А., Школьні В. і А., Шкварок В., Шлімкевич К., Шмерко Е. і М., Шумик С., Шиманський В., Шиманська Е.

Юрків А.; Ягелльо Т., Януш С., Явнич Д.

Крайова Управа СУМу, Мельборн, 1954 р.

Святкування 45-ліття СУМу в Мельборні. Промовляє Голова Петро Дума.

Сходинаи управи Української Громади Вікторії. Голова — Юрій Федішин.

**Перша танцювальна група Євгенії Павловської, Мельборн 1951.
У першому ряді третій і четвертий зліва Ярослав Булка з мандоліною
та Іван Джуфер з акордеоном.**

Пластовий табір «Верховина», Мельборн, 1955 р.

З'їзд Крайової Пластової Старшини. Мельборн, 1997 р.

"Strength In Unity"

Українська Кредитова Кооператива «Дністер» в Мельборні

В 1951 р. при церковному братстві в Мельборні заложено позичкову касу «Самопоміч». Ініціатором тої каси був Мирослав Ліщинський і тодішній голова братства Ілля Яворський. На загальних зборах «Самопоміч» в 1958 році вибрано ініціативний комітет для оформлення і реєстрування каси як урядової фінансової інституції у формі кредитової кооперативи.

До комітету увійшли: отець Михайло Мельник, Мирослав Ліщинський, Оріон Венгринович, Володимир Пташник, Юрій Венгльовський, Михайло Тройнар і Василь Фокшан.

23 серпня 1959 року на основуючих Загальних Зборах кредитна кооператива під назвою «ДНІСТЕР» почала своє існування. 32 особи під головуванням Миколи Осідача і Володимира Пташника як секретаря статутово і організаційно оформили кооперативу як всегромадську фінансову установу.

В склад першої дирекції обрано: Мирослав Ліщинський — голова, Володимир Білинський, Оріон Венгринович, Віктор Петрикевич, Богдан Тарнавський, Михайло Тройнар, Тарас Яськевич і Володимир Пташник як секретар і книговод кредитівки. Збори прийняли почесним спонсором отця д-ра Івана Прашка.

Початкове урядування провадилось по хатах директорів, а офіційним бюро була книгарня Василя Фокшана. В 1966 році закуплено власний будинок в Ессендоні, де розпочато повноденне урядування. У вісімдесятих роках ДНІСТЕР, крім відділу в Джілонгу, мав 8 агенцій на різних передмістях Мельборну.

Дирекція 1984 р.

Сидять: Мирослав Болюх (голова), Кир Іван Прашко, Богдан Тарнавський.
Стоять: Ярослав Кутний, Д. Моравський, М. Поварчук, М. Тройнар, М. Когут.

В 1981 році дирекція закупила площу, де побудовано будинок, який в 1984 році став новим «Кооперативним Центром». У цьому будинку, крім бюро ДНІСТРА, є ще 25 рентованих бюрових приміщень і п'ять крамниць, за які у формі ренти ДНІСТЕР одержує пів мільйона доларів (коло \$200,000 чистою заробіткою).

Кооперативний Центр

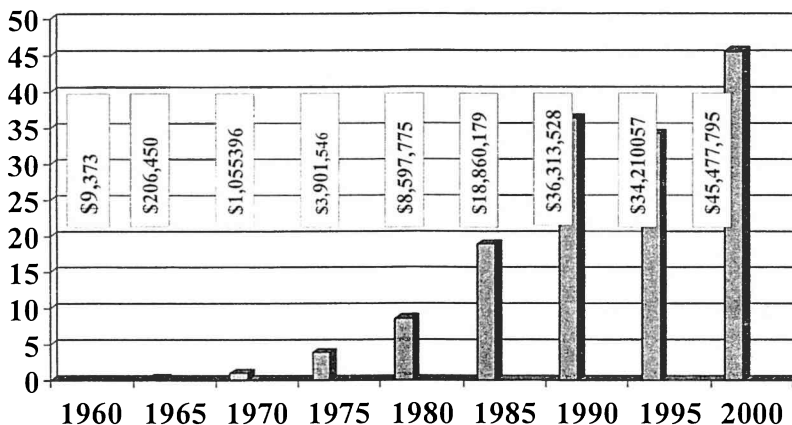
ДНІСТЕР є найбільшою етнічною фінансовою установою в Австралії. З ініціативи ДНІСТРА в 1963 році почала працю перша українська торговельна кооператива в Австралії «ПОСТУП», яка, крім торговельної діяльності, провадила на протязі 35 років асекураційну агенцію ДНІСТРА і подорожнє бюро. Існування через 16 років (1973-1989) української будівельної кооперативи «ОДЕСА» є рівно ж тісно пов'язане з працею ко-оп. ДНІСТЕР.

При кінці 1999 року кооператива ДНІСТЕР перебрала від кооперативи «ПОСТУП» подорожньо-туристичне бюро, яке полагаджує усі внутрішні і закордонні замовлення.

У 2000-му році ДНІСТЕР перебрав українську кредитну кооперативу «КАЛИНА» в Перті (Західня Австралія) і дав їхнім членам усі існуючі фінансові і допомогові послуги.

Ріст кооперативи ДНІСТЕР на протязі 40 років існування показано на табелі АКТИВІВ.

Millions

Головами дирекцій на протязі існування ДНІСТРА були: Мирослав Ліщинський — 1959-60, 1962-64, 1973-77 (7 років), Оріон Венгринович — 1961-62, 1970-72 (3 роки), Олег Р. Булка — 1964-1970 (6 років), Мирослав Болюх — 1977-1993 (16 років), Михайло Когут — 1993-95 (2 роки), Андрій Ляхович — 1995-99 (4 роки), Михайло Корнійчук — 1999-2001 (2 роки)

Дирекція 2000 р.

Зліва: Ярослав Кутний, Андрій Матишак, Михайло Корнійчук (голова), Оріон Венгринович, Анна Мишак, Данило Горожанський, Нестор Яворський.

В склад дирекції входили у тому часі такі особи: Олександр Березнюк, Володимир Білинський, Юрій Венгльовський, Ярослав Волощук, Данило Горожанський, Стефан Косило, Володимир Коцюмбас, Ярослав Кутний, Маріян Куціль, Стефан Лисенко, Андрій Матишак, Дмитрик Моравський, Михайло Моравський, Анна Мушак, Богдан Назар, Ігор Пекар, Віктор Петрикевич, Микола Поварчук, Ярема Полатайко, Стефан Радіон, Іван Соколовський, Вадим Стельмахів, Богдан Тарнавський, Михайло Тройнар, Богдан Хамчук, Нестор Яворський, Тарас Яськевич.

Функцію управителя сповняли панове: Володимир Пташник, Михайло Тройнар, Володимир Коцюмбас, Михайло Моравський, Стефан Косило і останньо Боб Малком.

Книговодами кооперативи були: початково Володимир Пташник, опісля Наталка Венгльовська, а від 1981 року Софія Вашенко.

На додаток треба зазначити, що ДНІСТЕР zatrudнює у своєму бюро 15 осіб українського походження.

Великим пропагандивним засобом для кооперативи було створення Допомогового Фонду для членів, які попали у фінансову кризу і кожнорічні дотації для підтримки праці громадських, церковних і молодечих організацій. З Допомогового Фонду кооператива ДНІСТЕР виплачує новонародженим дітям \$500 — у формі щадничої книжечки (замороженої до 18-го року життя) і \$400 — на покриття коштів похорону члена.

За останніх 30 років ДНІСТЕР виплатив з Допомогового Фонду понад 643 тисячі доларів (членам) і понад 570 тисяч як дотації для різних організацій і товариств.

Оріон Венгринович

о. Борис Стацишин

Святопокровська Катедральна Парафія (Мельборн – Ессендон)

Парафія заснована 1949 року. Першу Службу Божу відправив о. Борис Стацишин у військовому таборі Бродмедовсі.

Від 1949 року Служби Божі відправлялися в кількох Англіканських церквах.

1959 року парафія купила площу в Ессендоні, 5 листопада 1961 було посвячено фундамент під будову церкви. Посвячення довершив архієпископ Варлаам (Соловій).

Під наглядом та керівництвом архітектора І. В. Слинька та з допомогою настоятеля парафії о. Б. Стацишина і о. І. Винницького було завершено будову храму.

Посвячення та Божественна літургія відбулися Архиєрейським чином в неділю 6 листопада 1966. Чин посвячення завершив Архієпископ Сильвестр (Гаєвський).

1972 року збудовано прицерковну залю, яку посвятив в 1975 р. Блаж. Митрополит Андрей (Мітюк), а храм був піднесений до гідности Катедрі Св. Покрови. При парафії, яка має власний парафіяльний дім, існує школа.

Основоположником-настоятелем і першим головою Парафіяльної Ради (1950 — 1982) був о. Б. Стацишин. Наступні голови Парафіяльної Ради: Григорій Хоменко, Дмитро Пирогів, Григорій Вишневий, Володимир Ткач, Михайло Корнійчук.

Сестрицтво почало діяти 1950 року, першою головою була Е. Катренко, наступними — паніматка Т. Стацишин, О. Афонченко, М. Підріз, Н. Панасгір, Е. Хоменко, В. Білоцька.

Братство заснувалося 1954 р., а головами були В. Парубченко, А. Катренко, М. Грищук, В. Буштєдт, А. Фелонюк, В. Ткач.

Диригенти церковного хору: Ф. Кудринський, С. Грабовський, А. Грушецька, В. Гук, паніматка Т. Стацишин, Ф. Габелко.

Церковні старости: Е. Буштєдт, І. Григоренко, І. Босий, В. Сацюк, І. Левченко, П. Нікода.

Будівничі та архітектори храму й прицерковної залі: І. В. Слинько та Маргарета Слинько-Авдіїв.

Від 1996 року настоятелем став прот. Іван Пашуля.

Парафіяни Церкви Святої Покрови в Ессендоні

Св.-Успінська Парафія УАПЦ в Балаклаві (Вікторія)

(заснованої 24.11.1968)

Члени Парафії з родинами:

Авдюк Матвій, Авдюк Анна, Аллен Михайло, Аллен Єлисавета, Антонюк Ольга, Аукланд Лідія;

Бакуменко Іван, Бакуменко Марія, Безносенко Іван, Безносенко Катерина, Березняк Анна, Бортник Василь, Бортник Єлисавета, Босий Гордій, Боса Тетяна, Ботте Анастасія, Ботте Едвард, Ботте Євгенія, Ботте Андрій, Ботте Григорій, Ботте Геннадій, Ботте Наталія, Ботте Ксеня, Ботте Марко, Боутсук С.

Василько Олекса, Василько Єва, Василько Віктор, Василько Катерина, Василенко Н., Владеско Володимир, Верещака Панас, Верещака Віра, Верещака Наталка, Верещака Анатолій, Верещака Симон, Верещака Євген, Верещака Леонід, Верещака Максим, Верещака Ярема, Верещака Микола, Вирвич Василь, Вирвич Михайло, Вирвич Валентина;

Гай Віктор, Гайдук Антон, Гайдук Тетяна, Гайдук Алла, Гайдук Семен, Гаєвська-Денес Лідія, Головка Ярослав, Головка Наталка, Горох М., Грек Ст., Гречуха Василь, Гречуха Марія, Гриб Фока, Гриб Петро, Григоренко Іван, Григоренко Анна, Гриценко Олександр, Гриценко Микола, Губарів Василь, Губарів Марія, Губарів Олег, Губарів Віра, Губарів Микола;

Гура Іван, Гура Євфросінія, Гура Олександр;

Данилюк Антін, данилюк Ядвига, Дейко Вадим, Дейко Алла, Дикий Н. М., о. Дзібій Степан, Дзібій Галина, о. Дзівак Андрій, Донат (Дмитро Буртан, Архиспископ), Дорник Іван, Дорошук Степан, Досенко Наталія, Даценко Григорій, Даценко Ольга, Даценко Марія, о. Досенко Юрій;

Задорожний Лука, Задорожний Микола, Задорожна Катерина, Задорожна Галина, Задорожна Наталка, Задорожний Олександр;

Іваненко Юрій, Іваненко Данна;

Кандибко Лук'ян-Конон, Кандибко Василь, Кандибко Галина, Кандибко Марко, Кандибко Христорфер, Кандибко Наталія, Кардаш Марія, Кіяшка Дмитро, Кіяшка Анна, Кіян Марія, Коваль Анна, Коваленко Олексій,

Коваленко Роман, Коваленко Віктор, Коваленко Олекса, Коваленко Боженна, Коваленко В., Клименко В., Клименко Ольга, Клименко Галина, Клименковський Іван, Клименковська Анна, Кліоновський Олександр, Кліоновський Михайло, Кондратів Дмитро, Кондратів Анна, Кононенко Софія, Косенко Кузьма, Косенко Мотря, Косенко Микола, Корнійчук Петро, Корнійчук Марія, Корнійчук Михайло, Кравченко К., Крижанич Ігнац, Крижанич Ларися, Красновська Раїса, Красновська Євгенія, Красновський Юрій, Крючков Юрій, Кудринський Федір, Кудринська Марія, Кудринський Сергій, Кулик Микола, Кулик Наталка, Кумпан Іван, Кумпан Марія, Кумпан Галина, Куціль Людмила;

Левицький М., Лиходій Петро, Лиходій Марія;

Мартиненко Олексій, Мартненко Клавдія, Маціол Марія, Мельниченко Петро, Мельниченко Ірина, Мельниченко Валентин, Мельниченко Оксана, Мельниченко Маркіян, Мельниченко Андрій, Миронюк Петро, Миронюк Валентина, Михайлів Валеріян, Михайлів Марія, Михайлова Світлана, Місюрко Дем'ян, Місюрко Броніслава, Мортон Ірина, Мулярчук Олексій, Мулярчук Марія, Мулярчук Микола, Мулярчук Оксана;

Найдьон Віктор, Науменко Іван, Науменко Марія, Новошицький Сергій, Новошицька Ольга, Новошицька Олександра, Новошицька Ангеліна;

Олійник Павло, Олійник Алла, Олійник Андрій, Олійник Юлія, Олійник Нікі, Олійник Лука, о. Онуфрій (Архимандрит Володимир Дурич), Орловський М.;

Павлюк Рафаїл, Павлюк Килина, Павлюк Валентин, Павлюк Галя, Павлюк Андрій, Павлюк Марія, Павлюк Леся, Панчук Нікодим, Пелех Леонід, Пелех Валентина, Перева Іван, о. Подригуля Василь, Пономаренко Параска, Поцілуйко Віктор, Поцілуйко Ліда, Поцілуйко Віктор, Поцілуйко Галина, Прокопів Ярослав, Прокопів Люба, Прокопівський В.;

Радіон Степан, Радіон Євгенія, Раковська Н., Розжипалін Юрій;

Саватів Анна, Саватів Петро, Саватів Марко, Саватів Іван, Савенко Віталій, Савенко Марія, Савенко Юрій, о. Салига Володимир, Салига Олександра, Саліснко Микола, Саліснко Катерина, Сарахман Микола, Свічкарь Федір, Свічкарь Параска, Свічкарь Анна, Свічкарь Лідія, середа Марія, Сингур Петро, Сингур Марія, Сингур Віктор, Сингур Ольга, Скиба Михайло, Скиба Ліда, Скиба Віктор, Скиба Іосиф, Скиба Віра, Соколенко Василь, Старов Петро, Сухотеплий Сергій;

Талагуз Дмитро, Тетянечко Михайло, Торчило Петро, Тубецький В.;

Усенко Василь, Усенко Валентина, Ураленко Олександр;

Федорко Василь, Федорко Анастасія, Фомічевський Ростислав, Фомічевська Олена, Фурик Данеля;

Харуцький Віталій, Харуцька Тамара, Хоменко Іван, Хоменко Марія, Хом'як Інокентій, Хом'як Марія, Хом'як Ірина;

Шевченко Василь, Шевченко Анастасія, Шевченко Всеволод, Шевченко Віра, Шевченко Олександра, Шевченко Олег, Шевченко Таїса, Штерев Іван;

Чайківський Микола, Чайківська Ніна, Чередниченко Михайло, Чередниченко Матрьона;

Циндра Микола;

Юхима Мирослав, Юхима Галина, Юхима Таня, Юхима Валя, Юхима Тарас, Юшук Ілля;

Яременко Іван, Яременко Марфа, Яременко Микола.

Храм Успіння Пресвятої Богородиці

подав Василь Кандибко

Молодечий Катедральний Хор у Мельборні

35-ліття М.К.Хору. Концерт в Мельборні «Для Бога і України».

Молодечий Катедральний Хор при Катедрі Св. Верх. Апп. Петра і Павла в Мельборні був зорганізований 4-го жовтня 1959. Ініціатором і організатором хору була Оксана Тарнавська, випускниця Державної Музичної Консерваторії Мельборнського Університету, яка стала диригенткою і мистецьким керівником хору від самого початку по сьогоднішній день. Вік хористів — від 10 до 25 р. Хор поділяється на дві групи: молодшу від 10 до 14 і старшу від 14 до 25 р. Проби відбуваються регулярно кожної неділі після Св. Літургії. Духовним Опікуном і «Батьком» хору від самого початку був Преосв. Владика Кир Іван Прашко.

Впродовж 40 років існування у склад хору перейшло понад 550 дітей і молоді. Хор має свою Управу, Правильник і кожного року відбуває Загальні Збори. Хором опікується Батьківський Комітет. Хор відбув 26 концертних турне по цілій Австралії, крім концертів у Мельборні та виступів на численних громадських і церковних імпрезах. В репертуарі хору: Св. Літургія, Воскресна Утреня, молебні та інші Богослуження, релігійні твори та світські українські пісні. Видано 4 платівки: «Альбом М.К.Хору» (1971) — Воскресна Утреня і «Концерт Української Пісні»; «Вселенная веселися» (1975) — колядки; «На крилах Рідної Пісні» (1988) — для відзначення 1000-ліття Хрещення України.

Акомпаньйорами Хору були: Юрій Венгльовський (мол.), Юрій Коцюмбас, Оксана Бабяк, Люся Романів, Дарія Бабяк-Солтис, Геня Шмирко-Тройчак, Ярослав Вашенко, Ірина Рудевич-Дудій, Таня Рищак-Мартобольо, Ксеня Савчак-Козак, Оля Лангдон — теперішня акомпаньйорка М.К.Хору .

Чисельний склад хору часто міняється. Найбільшого членства хор осягнув у 1969 р. — 125. Теперішній чисельний стан М.К.Хору — 26.

Управу М.К.Хору очолювали голови: Василь Хамула (перший голова), Віктор Возняк, Петро Мазурчук, Маруся Орфіній, Павло Масендич, Марко Гуцул, Тарас Моравський, Марко Лех, Оля Бойчук, Галина Кметь, Христина Бойчук, Юля Жабяк, Володимир Жабяк, Володимир Федор, Адріян Нойгебавер, Михайло Дудій.

Теперішня Управа Хору (вибрана 28.2.99): Михайло Дудій (голова), Леся Яворська, Стефан Пик, Стефан Полатайко, Андрій Федишин, Тереска Романів, Уляна Моравська, Меланія Моравська.

Управу Батьківського Комітету очолювали: Юрій Венгльовський, Ілько Масендич, Анна Бойчук, Ірина Красуляк, Стефанія Худяк, Люба Бойчук, Стефанія Ціхоцька, Ярослава Жабяк, Дмитро Моравський, Михайло Моравський.

Теперішня Управа Батьк. Комітету (вибрана 28.2.99): Михайло Моравський (голова), Микола Пик (орг. реф.), Надя Романів (секретар і фін. реф.), Стефанія Худяк (реф. строїв), Христина Бел (член).

Контрольна Комісія: Роман Савчак (голова), Богдан Красуляк, М. Юрчишин, Адольф Нойгебавер, Володимир Пушкар, Галя Моравська, Іван Москалюк, Дмитрик Моравський (голова), Анна Полатайко.

Теперішня Контр. Комісія (вибрана 28.2.99): Дмитрик Моравський (голова), Анна Полатайко, Іван Москалюк.

Інші члени Управ М.К.Хору (крім голів) за роками): Михайло Моравський, Анна Шмирко, Марія Слободян, Оксана Бабяк, Стефанія Маців, Василь Вишньовський, Роман Хамула, Михайло Керик, Євген Гавришко, Павло Березнюк, Марія Кравців, Стефанія Моравська, Славко Баскіїн, Ігор Камінський, Ірина Цабанюк, Іван Шпарик, Анна Халабарчук, Анна Дранчук, Тереса Коцаба, Анна Бучма, Касіяна Моравська, Ліда Каспенкович, Іван Котовський, Люся Юрків, Василина Дранчук, Ліда Дикий, Юліяна Кметь, Ганя Сенів, Петро Савчак, Йосиф Сосняк, Гриць Моравський, Богдан Коцан, Христина Когут, Андрій Когут, Ганя Рудій, Данило Когут, Наталка Нойгебавер, Ева Петришин, Христина Моравська, Надя Худяк, Андрій Ціхоцький, Христина Москалюк, Симон Яворський, Антін Сулима, Стефан Москалюк, Касіяна Яворська, Надя Юзва, Кія Гібала, Семенка Моравська, Соня Юриста, Христина Яворська, Марко Герчанівський, Михайло Полатайко, Петро Романів, Павло Худяк.

Інші члени Батьк. Комітету (за роками): Михайло Погорецький, Василь Кравців, п. Дума, п. Мазурчук, Василь Сосняк; пані Андрусишин, Коршняк, Анна Бойчук, Анна Сосняк, Камінська, Шпарик, Анна Кметь, Дикий, Дранчук, Ліда Сенів, Ірена Когут, Юрій Шкудар, Ярослав Бойко, Йосиф Юриста, Марія Моравська, Ірена Савчак, Л. Юрчишин, К. Плекан, І. Юриста, Варвара Рудик, Богдан Лех, Н. Гуцул, Каспенкович, Ліда Конюшко, Ярослав Бойчук, Марія Пирчак, Ольга Магалаєс, Пані Петришин, Оля Москалюк, Романа Гілюта, Володимир Пушкар, Касіяна Бурак, Ярослав Сулима.

Молодечий Катедральний Хор в Сіднеї. Після Св. Літургії, яку співав М.К.Хор у храмі Св. Андрія в Лідкомбі, 28.9.1997

Степан Корінь

Український хор «Чайка» в Мельборні

Мішаний хор «Чайка» 1995 року

Пані (зліва): Кметь Анна, Олійник Алла, Святківська Марія, Габелко Філоніла, Пирогів Галина, Корінь Галина, Яськевич Зірка, Баб'як Дарка, Майка Галина, Герчанівська Зіна, Данько Марія, Бойко Дусія. (Неприсутні на знімці: Дзись Лідія, Кумпан Галина).

Панове (зліва середній ряд): Кутний Данило, Кутний Ярослав, Федорчук Федір, Лапичак Тарас, Данилюк Андрій, Осипів Василь, Пирогів Дмитро, Возняк Михайло, Головка Петро, Глуханіч Василь, Точинський Йосиф, Бучко Осип. Панове (зліва горішній ряд): Лейчак Володимир, Маланюк Антін, Малиновський Петро, Бойко Ярослав, Кемп Роберт, Левкут Олег, Ботте Валерій, Глуханіч Андрій, Каспенкович Володимир, Сютрик Йосип, Мішура Андрій, Мініханов Федір. По середині диригент Корінь Степан. (Неприсутні: Кононенко М., Косенко К., Костюк В.)

Хор «Чайка» організований в місті Крессбронн (Kressbronn a/Bodensee) в Німеччині 1945 р. з ініціативи дириг. Степана Коріня і співпраці братів д-ра Мирослава та інж. Богдана Гнатюків. Перший із них, за весь час існування хору в Німеччині був головою. Тодішній мішаний хор начислав 26 осіб. Акомпаньатором був інж. Мирослав Болюх.

Хор брав постійну участь у всіх традиційних імпрезах та святкуваннях серед довколишніх скупчень українців, об'їздив із самостійними концертами більші міста та містечка французької окупаційної зони Німеччини. Хор діяв (у Німеччині) до часу виїзду диригента та деяких членів хору до Австралії в кінці 1949 р.

В Австралії, у Мельборні хор «Чайка» відновив свою діяльність в 1951 році при активній співпраці м-ра Олександра Куціля, Ілярія Клодзінського та інж. Павла Стеценка, який став першим головою хору в Австралії. Акомпаньаторкою була Оксана Тарнавська.

Спершу хор співав мішаним складом. При ньому діяли два квартети: жіночий «Коралі» (М. Болюх, Г. Корінь, Т. Гоцуляк і Л. Максимішин) та чоловічий «Акорд» (В. Ботте, М. Глухова, І. Клодзінський і Я. Ліщинський), які разом виступали як октет. Концерти хору та квартетів є задокументовані в 1961 р. на кольоровому фільмі «Українці в Австралії».

1962 року своїм концертом у Сідней започаткував міжстейтову виміну мистецьких сил. В 1966 р. був зфільмований телевізійним каналом ABC-2 в півгодинній програмі «Українська Сюїта» висвітлена по цілій Австралії.

Від 1970 р. хор виступав виключно чоловічим складом (33 особи). В хорі є самостійні солісти: В. Ботте (баритон), Я. Ліщинський (бас), Г. Корінь (сопрано).

Постійним диригентом та мист. керівником від самого початку існування хору «Чайка» є Степан Корінь (абсолювент Держ. Муз. Консерваторії у Варшаві).

У 1985 р. хор «Чайка» був першим укр. хором з Австралії, який концертував поза Австралією (по Канаді і США) і виступив з концертом у будинку Об'єднаних Націй, для відзначення 40-ліття цієї організації. Виступ був історичною подією, бо це вперше зазвучала там українська пісня. Організатором і адміністратором турне був Петро Кардаш. Від 20 вересня по 13 жовтня 1985 р. хор виступав у таких містах: Едмонтон, Вінніпег, Міннеаполіс, Чикаго, Детройт, Клівленд, Філадельфія, Юніон (Нью-Джерсі), Нью-Йорк, Рочестер, Кергонксон («Союзівка»), Об'єднані Нації (ООН), Торонто, Лос Анджелес.

Управа хору «Чайка» (голова Ярослав Кутний) складає щиру подяку всім добродіям, які допомогли фінансово хорові виїхати в турне до Америки і Канади, яке увінчалось добрим успіхом.

Хор повернувся до Австралії з різними трофеями, зокрема, з блакитним прапором ООН і запрошенням співати знову з нагоди 50-ліття у 1995 р., але в тому році хор святкував подвійне 50-ліття: своє і праці диригента С. Коріня.

Чоловічий хор «Чайка» 1985 року

В 1992 р. в місті Заліщики, що обвите Дністром, відзначали 100-ліття з дня народження заліщанина, відомого композитора Михайла Гайворонського. С. Коріня, як колишнього заліщанина, запрошено на урочистості, де він диригував місцевою капелею «Гомін» і був удостоєний права відслонити пам'ятник Композиторові-Ювілятові.

Напередодні відзначення 50-ліття хору 1995 р. до чоловічого хору долучено і жіночий склад, здебільшого колишніх членів «Чайки». Так відновилися хори мішаний і жіночий, і в такому складі хор залишився. Ювілейний концерт відбувся 10 грудня 1995 р. в Мельборні. У ньому брали участь, крім хорів, солісти, співаки, бас-квартет, танцювальний ансамбль «Байда Козаки» (кер. В. Василенко) й ансамбль бандуристів «Кольорит» (кер. Г. Корінь), з яким хор постійно співпрацює.

Учасники ювілеїв — чоловіки: Я. Бойко, В. Ботте, О. Бучко, М. Возняк, А. Глуханіч, В. Глуханіч, П. Головка, А. Данилюк, О. Дзись, В. Каспенкович, Р. Кемп, М. Кононенко, К. Косенко, В. Костюк, Я. Кутний, Т. Лапичак, О. Левкут, В. Лейчак, А. Маланюк, П. Малиновський, Ф. Мініханов, В. Осипів, Д. Пирогів, Й. Сютрик, Й. Точинський, Т. Федорчук, М. Цвікула і бандурист «Кольориту» Д. Кутний.; жінки — Д. Баб'як, Д. Бойко, М. Болюх, Ф. Габелко, З. Герчанівська, М. Данько, Л. Дзись, А. Кметь, Г. Корінь, Х. Лех, О. Магалас, Г. Майка, А. Олійник, Г. Пирогів і З. Яськевич. Довідавшись про ювілей хору, земляки дир. С. Коріня заліщани відзначили його у себе спеціальним концертом. У жовтні 1995 року на 9-ій Подільській Історико-Краєзнавчій Конференції в Кам'янці-Подільському, науковці Василь і Ганна Олійники, теж заліщани, дали джерельну доповідь «Диригент С. Корінь», а Красзнавчий Музей міста Заліщики влаштував експозицію про хор «Чайка».

26 липня 1998 року хор «Чайка» був учасником відзначення 50-ліття поселення українців в Австралії, а 24 серпня 1998 року — учасником свята Незалежності України.

Галина Корінь

Ансамбль Бандуристок/стів «Кольорит» в Мельборні

Ансамбль Бандуристок/стів «Кольорит» у Мельборні

Сидять (зліва): Таня Кутна, Галина Корінь (керівник), Оксана Баб'як, Дарія Баб'як. **Стоять:** Генрик Батицький, Люба Прокопів, Ірина Слота, д-р Віктор Коваленко, д-р Оля Корицька, Дусія Бойко, Данило Кутний.

Заснований Галиною Корінь в 1978 р. Вона є постійним його мистецьким керівником. Членами Ансамблю в різні періоди по 1999 р. були: Галина Корінь, Дарія Баб'як, Оксана Баб'як, Дуся Бойко, Ірина Любченко, Люба Прокопів, д-р Віктор Коваленко, Діяна Бойко, д-р Оля Корицька, Генрі Батицький, Данило Кутний, Таня Кутна, Зіна Бойко, Маруся Бойко, Тамара Дідик, Христя Когут, Наталка Моравська, Ганя Сенів, Григорій Березняк, Андрій Мішура, Наталка Верещака, Тереза Сконцень, Данута Кашубська, Люда Березняк, Наталка Ботте, Олена Богдан, Дан'ела Фурик, Маруся Святківська, Алла Мішура, Алліна Мішура, Елеонора Стефанів, Ганя Кметь, Філоніла Габелко, Алла Олійник.

Більшість членів грали і співали, інші лише співали.

В репертуарі Ансамблю твори: народні, популярні, релігійні.

Ансамбль виступає в національних та стилізованих одягах в Мельборні та в багатьох більших і менших містах Австралії.

Бере участь в концертах відомого хору «Чайка» в етнічних фестивалях, громадських імпрезах. Не раз акомпанює хорові «Чайка», солістам.

Ансамбль розповсюджує англomовні брошури про бандуру. Виступає у телебаченні, у чудових залах, включно з Мистецьким Центром Мельборну.

Ансамбль працює, щоб здобути фонди для Товариства Української Мови в Києві, Школи Українознавства в Полтаві, Дипломатичної служби України, для мельборнської Громади, Союзу Українок, Пласту, Катедри Українознавства, Церкви тощо. При Ансамблі діє театральна група, яка ставить одноактівки, скетчі, інсценізації.

Керівник Г. Корінь (дружина диригента Ст. Коріня) є уродженка Полтавщини. Постійно виступає, як співачка-солістка, та з власними вокально-музичними і літературними творами.

«Кольорит» і Г. Корінь нагороджені грамотами різних організацій. Одержали золоті медалі Т. Г. Шевченка від Співки Визволення України. Медалі призначені урядом теперішньої незалежної України. «Кольорит» зареєстрований в українських і австралійських довідниках про мистецтво.

Товариство Сприяння Державному Центрові УНР в Мельборні

Товариство Сприяння Державному Центрові Української Народної Республіки в Мельборні було засновано на Установчих Зборах 21.12.1951. Воно було організацією національно-громадського, демократичного, понадпартійного і добровільного характеру.

Основною метою ТСДЦ УНР було підтримувати морально й матеріально Державний Центр Української Народної Республіки, як єдиний політично-державний центр УНР за кордоном у праці й боротьбі за визволення України.

В складі перших управ Товариства працювали провідні діячі наукових, культурно-громадських і комбатантських організацій.

Голови управ ТСДЦ УНР в Мельборні: 1951-1956 — Михайло Олійник; 1956-1958 — Ілля Яворський; 1958-1959 — Олександр Кліоновський; 1959-1964 — Ілля Яворський; 1964-1965 — Олекса Коваленко; 1965-1969 — Олекса Мулярчук; 1969-1976 — Микола Осідач; 1976-1978 — Кость Карпенко; 1978-1987 — Анатолій Верещака; 1987-1993 — Василь Кандибко.

Почесні члени: Володимир Дубів, о. Андрій Дзівак, Лук'ян (Конон) Кандибко, Кость Карпенко, Агафон Козачинський, Петро Торчила, Анастасія Федорко.

В управах ТСДЦ УНР працювали: Авдюк Матвій, Безкоровайний, Бортник Василь, Бронницький Іван, Буштєдт Євген, Верещака Панас, Верещака Анатолій, Верещака Наталка, Вересаї Андрій, Вирвич Андрій, Вишневий Григорій, Віктор і Яків Гвоздецький, Гевко Ярослав, Гіммельрайх Кость, Глуханіч Андрій, Гарячко Сергій, Грищук Микола, Грушецький Іван, Данилюк Антін, Дорник Іван, Дубів Володимир, Дубовик Марія, Ігнатів Борис, Кандибко Василь, Карпенко Кость, Кліоновський Олександр, Козачинський Агафон, Круглій, Кудринська Марія, Лиходій Петро, Логін Ярослав, Малиновський Петро, Малетич Ілля, Меншун Михайло, Михайлів Валеріян, Мортон Ірина, Мулярчук Олекса, Найдъон Віктор, Нитченко Дмитро, Новицький Аркадій, Олійник Павло, Осідач Микола, Півень Олександр, Поцілуйко Віктор, Престашевський Олександр, Саватів Анна, Свічкач Федір, Семків Іван, Скиба Михайло, Соколенко Василь, о. Сташишин Борис, Стахів Галина, Стецюк Зосим, Сухотеплий Андрій, Толінський, Ткач Віктор, Федорко Василь, Хоменко Іван, Цегельник, Цюпак Петро, Шевченко Всеволод, Яворський Ілля.

Делегати на три останні Сесії УНРади: на восьму — Анатолій Верещака, на дев'яту — Василь Кандибко, на десятю — Анатолій Верещака.

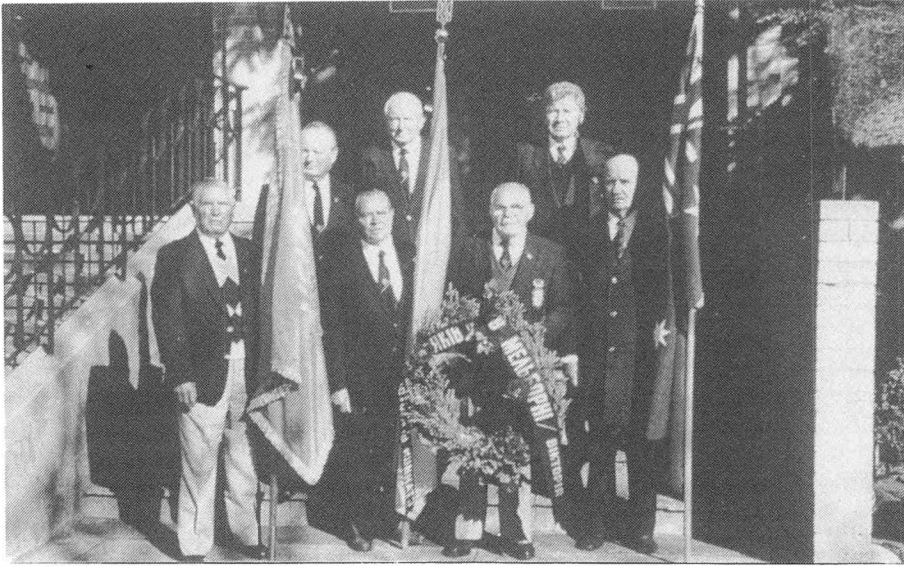
При Товаристві існувала філія Фондації ім. С. Петлюри, заснована в 1978 році. Першим референтом ФСП був Олександр Кліоновський, відтак Іван Дорник, Віра Шевченко і вкінці Антін Данилюк. Зібрана сума \$10723 була переслана до Крайової Управи Фондації в Сіднеї.

З нагоди відновлення Незалежності України Державний Центр УНР в екзилі нагородив грамотами за жертвенну підтримку ДЦ в його боротьбі за волю і державну незалежність України наступних: Управу ТСДЦ УНР в Мельборні, Анатолія Верещаку, Наталку Верещаку, Костя Гіммельрайха, Михайла Давидюка, о. Андрія Дзівака, Володимира Дубіва, Лук'яна (Конона) Кандибку, Василя Кандибку, Олексу Коваленка, Олексу Мулярчука, Михайла Олійника, Михайла Скибу, Петра Торчила, Анастасію Федорко, Віру Шевченко.

ТСДЦ УНР в Мельборні проіснувало 41 рік 8 місяців і 5 днів. За цей час відійшло у вічність багато наших членів, прихильників, а між ними і багато учасників Визвольних Змагань.

Товариство перестало існувати згідно з ухвалою Ліквідаційних Зборів, які відбулися 26.9.1993 року.

Станиця Братства ІУД УНА у Вікторії (Мельборн)

**По відправі панахиди по Бродах (20.7.98). Другий ряд зліва:
Я. Бойко, Б. Тарнавський — голова управи станиці, М. Костюк.
Перший ряд зліва: М. Андрусин, М. Василега, М. Проць, В. Палійчук.**

Заходами Ініціативного Комітету в складі Л. Білик, Р. Колісник, Б. Вірлик, М. Ганицький, М. Горбацьо, А. Маланюк і М. Проць 4.5.1951 на Основуючих Зборах вибрано першу Управу, яку очолив Борис Курдіснко. Станиця мала 43 члени. Рішено увійти в контакт з дивізійниками в інших стейтах та відзначити річницю бою під Бродами. Наладнано контакт з Союзом Українських Комбатантів Вікторії і спільними силами відсвятковано академією пам'ять С. Петлюри і Є. Коновальця. Діяльність наступних управ Станиці зосереджувалася на приєднанні нових членів, улаштуванні товариських вечорів та відзначуванні панахидами роковин бою під Бродами. 25.12.1954 за ініціативою Л. Білика, Р. Колісника і М. Куціля на загальнокомбатантському З'їзді засновано Об'єднання б. Вояків Українців в Австралії, головою якого вибрано майора М. Олійника. Заходами ОбВУА влаштовано величаве свято з нагоди смерти гол. отамана С. Петлюри. На жаль, ОбВУА довго не проіснувало.

По виїзді Л. Білика, Р. Колісника і Р. Пачовського до Канади праця Станиці обмежилася чайними вечорами, відзначенням роковин бою під Бродами і відправами панахид. Крім того Станиця брала участь, як впорядники, під час висвячення на Єпископа о. д-ра Івана Прашка (1958), посвячення Катедри в Мельборні, відвідин Патріархів Йосифа Сліпого і Мирослава Любачівського та в Евхаристійному Конгресі (1973). в 1964 головно заходами М. Проця виготовлено Станичний прапор, який відтак передано молодечим організаціям Пласт і СУМ, як спадкоємцям боротьби за волю України.

На запрошення РСЛ члени Станиці взяли участь у дефіляді АНЗАК (1981). У 40-ліття створення ІУД УНА (1983) влаштовано святкування у формі бенкету, академії-концерту з участю усіх стейтів. Тоді засновано станичний хор дивізійників під диригентурою М. Костюка, який опісля брав участь у

кількох самостійних концертах. У 1986 р. Станиця обрала на дві каденції Крайову Управу Братства під головуванням Б. Тарнавського.

У 1986 на заклик СКВУ відзначено Свято Укр. Воїна на цвинтарі Фовкнер соборним молебнем, а потім концертом. Станиця брала щорічно участь у відзначенні Свята Державности й останньо Незалежности, у Зеленосвяткових панахидах і збірках. М. Проць, П. Шкурат, Я. Бойко, М. Василега, О. Зварич виготовляли вінки та держали прапори. Більшість членів Станиці була заангажована майже в усіх ділянках громадського та церковного життя Вікторії. Станиця теж дала поважні суми на цілі СКВУ, УГВ (почесне членство), КодУС, Лекторат Українознавства, СУОА, Енциклопедію Укр-ва, упорядкування братських могил (Броди-Лев) та Фонд Оборони Доброго Імени Дивізійника.

Головами Станиці були: Б. Корнієнко (1951), М. Проць (1971-1973), Л. Білик (1952), Е. Стахів (1953, 1983), Р. Гіжовський (1954), О. Швайлик (1964, 1967), В. Климків (1966), М. Куціль (1978, 1981), Я. Ліщинський (1986), В. Каспенкович (1992), П. Шкурат (1993), Б. Тарнавський (від 1994)

Члени Станиці († — померлі): Проць М., Курдієнко Б.†, Білик Л., Колісник Р., Маланюк А., Штинда Л.†, Стахів Е., Куціль М., Горбацьо М.†, Бойко Я., Бойчук Е., Губчак Т.†, Лисенко В.†, Бень В., Лянг Р.†, Рибалко Е.†, Тарнавський Б., Швайлик О.†, Гіжовський Р.†, Алексевич К.†, Гаврилук О.†, Нибожук Д.†, Стебницький А.†, Вірлик Б.†, Ганицький М., Шкурат П., Палійчук В., Поварчук П., Магур М., Альфавицький В.†, Пікулик М.†, Сендецький М.†, Мазурчук Т., Карп'як Я.†, Марковський Яр., Варшущкий О.†, Чубатинський М., Смаль П.†, Воловодюк Я., Бердій А., Токар А., Фомічевський Р., Кривуля Т., Конюх П.†, Зварич О., Гуцуляк Д., Чачун М., Гут Т.†, Климків В., Анін М.†, Ліщинський Я.†, Данилюк А., Царук Я., Костюк М., Макогон В., Сарахман М., Камінський С., Андрусишин М., Овчаренко Ю., Шиманський Б.†, Кутний Я., Лемега М.†, Болюх М., Ленківський П., Василега М., Борис М., Галдун В., Гавдяк Б., о. Стасишин Б., Денисевич М., Пукавець Я., Додавець Я., Антоненко А., Кардаш М.†, Чорний І.†, Зеленко О., Ваврик Т., Харуцький В., Марків О.†, Козарук П., Федорчук Т., Слива Й., Стахівський І. (21.7.1999 Станиця нараховувала коло 20 активних членів.

Проф. Т. Ляхович з учнями в Мельборні.

Боженна Коваленко

Український Літературно-мистецький Клуб ім. Василя Симоненка в Мельборні

**Літературно-мистецький клуб ім. Василя Симоненка в 1972 р.
разом з молодими авторами.**

Клуб заснований у 1966 році з метою плекання й розвитку літературної і мистецької творчості, популяризації кращих зразків і здобутків авторів і забезпечення духовних потреб української спільноти в Австралії. Ініціатором клубу та незмінним його головою до 1999 року був письменник Дмитро Нитченко (Чуб). Протягом 33 років існування клубу відбулись 104 літературні вечори. Велику увагу приділяється праці з молоддю, в якій жевріє літературний вогник, для цього влаштовано 19 конкурсів молодечої творчості, відбулось 17 виступів молодих авторів-переможців конкурсів з читанням власних творів.

Окремою ділянкою є видавнича діяльність. Клуб видав антологію поезії «3-під евкаліптів», де взяли участь 15 авторів, та збірник прози англійською мовою «On the Fence» в перекладі Юрія Ткача.

Що три роки видається альманах «Новий Обрій», де друкуються твори авторів з цілої Австралії. В альманахах віддзеркалено культурну діяльність української організованої спільноти. Вийшло 11 чисел альманаха під редакцією Д. Нитченка. Окремі автори видали свої твори за власний кошт, друкуються в пресі й журналах в Австралії та в Україні.

Літературний світ України високо оцінив літературну діяльність авторів-членів клубу, прийнявши до Спілки Письменників України Дмитра Нитченка (Чуба), Зою Когут, Боженну Коваленко, Григорія Вишневого, Лесю Богуславець (Ткач).

Управа клубу: †Д. Нитченко (голова), †Зоя Когут, Боженна Коваленко, Неван Грушецький. Члени клубу: Григорій Вишневий, Анастасія Грушецька, Люба Кириленко, Михайло Підріз, Володимир Каспенкович, Павло Олійник, Юрко Ткач, Леся Ткач, Юрій Михайлів.

Відійшли у вічність: сл. пам.: Ірина Білинська, Зіна Ботте, Ірена Залеська, Василь Цибульський, Ярослав Ліщинський, Зоя Когут, Аркадій Новицький, Кость Гіммельрайх, Індра Сірко, Дмитро Нитченко.

Третій всеавстралійський з'їзд українських учителів. Мельборн, 1962.

Театр ім. Леся Курбаса, Мельборн 1953.

**Літературно-мистецький клуб ім. Василя Симоненка в Мельборні.
Зустріч з письменником Василям Соколом**

Радіокомітети при Українській Громаді Вікторії

Працівники Україномовних радіопрограм у Вікторії

Перший Комітет Українських Радіопередач (КУРП) у Вікторії, створений Літературно-мистецьким клубом ім. Василя Симоненка в Мельборні 28 квітня 1975 року, працював на добровільних засадах при Українській Громаді Вікторії, готуючи й надаючи раз в тиждень півгодинні україномовні програми з державної радіостанції «Access Radio 3ZZ» протягом двох років, до її закриття урядом у червні 1977 р. За час існування було приготовано й передано в ефір 99 радіопрограм різноманітного змісту: відзначались річниці письменників і діячів культури, дати історичних подій, визвольних змагань, та українські пісні тощо.

До Радіокомітету належали: Неван Грушецький і Дмитро Пирогів — голови КУРП, Ірена Залська — диктор, Боженна Коваленко і Неван Грушецький — готували і надавали програми, Анастасія Грушецька — музичне оформлення, Лонгвин Когут і Віктор Ткач — технічні працівники.

Заходами етнічних груп у Мельборні в 1989 році почала працювати етнічна радіостанція 3ZZZ. При Українській Громаді Вікторії створено комітет, члени якого з посвятою добровільно готують щотижневі одногодинні програми, в яких передають новини з Радіо «Свобода», огляд української преси, історичний календар, музику й оголошення, інтерв'ю з артистами та визначними особами з України та діаспори. Наприклад, з першим президентом Леонідом Кравчуком, генералом Володимиром Мулявою, головним редактором «Вечірній Київ» Віталієм Карпенком. Під час святкування 50-ліття УГКЦ мали приємність вітати Високодостойного Владика Любомира Гузара.

До комітету належать: Петро Кардаш — голова, Марія Кардаш — диктор і редактор програм, Йосиф Бучко, Олександр Роговий — технічні оператори, Володимир Березій, Анатолій Афанасів.

Учасники першої конференції працівників радіо в Австралії, Канберра, 4.6.1983 р. Сидять (зліва): Петро Деряжний, Северин Григорців, Наталія Жуківська, Микола Свідерський, голова SBS Stefan Kerkisharian, Юрій Денисенко (голова СУОА), Юрій Дехніч (заст. голови СУОА), Наталія Тиравська, Галина Сімановська, Дмитро Пирогів.

Українська школа в хаті о. Бориса Стаशिшина, Мельборн, 1955 р.

Танцювальна група під кер. Ярослава Булки (Мельборн 1950-ті роки).

Українська Громада Південної Австралії

Перший склад хору «Гомін», що виступив на концерті в 1949 році
Перішній ряд (зліва): Володимир Ганусяк, Микола Словачевський, Іван
Іуб'юк, Степан Васильовський, Олександр Дойбан, Остап Кобиця, Іван
Іопадюк, Богдан Позняк, Олег Скасків, Теодор Пасічинський, Бартосе-
иич, Іван Мацюрюк.

Середній ряд (зліва): Петро Ярема, Олег Лукаш, Володимир Венгрино-
иич, Ярослав Сочинський, Роман Щербань, Володимир Крижанівський,
ван Полатайко, Святополк Шумський, Дмитро Федик, Антін Кривецький,
Ілесь Іванишин.

Сидять: Володимир Ткачук (на підлозі), Ярослав Логин (голова
Іромади), леді Креслінґні, Йосафат Кліш (диригент хору), Іван
Іаконечний (на підлозі).

Українці до Південної Австралії почали приїздити в 1948 році. 15 травня
1949 року відбулися перші Загальні збори нашої громади. 8 червня 1949
юку почав діяти — співати хор «Гомін» під диригентурою Йосафата Кліша,
цо диригував цим хором 39 років. «Гомін» почав співати чоловічим
Ікладом, а пізніше був і мішаний склад.

Головами Української Громади ПА були: Ярослав Логин, Іван
Іадомський, Яків Закревський, Григорій Василюк, Анатолій Карташевський,
Ілег Голубович, Юрій Гавришкевич, Микола Цюрак, Сергій Онішко, Кузьма
Іаздоба (4 роки), Тарас Чубатий, Ярослав Воєвідка, Степан Залеський,
Іеверин Модрицький, Теодор Пасічинський (10 років), Зенон Ростек (4
Іюки), Орест Полатайко, Іван Полатайко, Северин Григорців (5 років), Іван
Іащишин, Іван Снятинський, Степан Захарко і тепер Степан Трушкевич.

Після смерти бл. п. Йосафата Кліша хором «Гомін» диригували Андрій
Іитник і Галина Чубата, а тепер Сергій Гринчук.

Управа Союзу Українок в Аделаїді 1960 р.

Українська Громада придбала Народний Дім, який дає приміщення для Союзу Українок (поки придбали собі власний будинок), українській школі, Пластові, Спілці Української Молоді, Клубові старших громадян і їхньому хоріві «Калина».

При громаді активно діє Інформаційний Клуб, в якому проходять доповіді на різні теми. Керує клубом Северин Григорців.

В Аделаїді маємо дві українські католицькі церкви (на Вейвіл і на Вудвіл) і одну православну.

Як Пласт, так і СУМ мають власні площі, на яких влаштовують літні табори. В Аделаїді працює Український Радіокомітет, що надає радіопрограми три години тижнево українською мовою і пів години — англійською. При Управі Української Громади ПА виходить місячник під назвою «Наша Громада», який редагує Святополк Шумський.

Виступ українського хору «Гомін» Південної Австралії 1950 р.

Український Клуб Старших Громадян Південної Австралії

Перший Клуб українських пенсіонерів клуб в Аделаїді, заснований в 1973 р. піонерами українського життя в Південній Австралії.

8 листопада 1973 відбулися перші ініціативні сходи «Пенсіонерів П.А.». Ініціатором і душею створення Товариства пенсіонерів був Кузьма Каздоба.

Основуючі загальні збори, на яких обрано першу управу товариства, відбулися 20 серпня 1974 року в присутності 24 осіб. До першої Управи обрано: Голова — К. Каздоба, члени — Іван Грецькул, Володимир і Меланія Білики та Василь Сенчук. Контр. Комісія: Голова — А. Карташевський, члени — О. Стрілецький і Т. Чубатий.

В 1978 Товариство стало членом Стейтового об'єднання клубів ПА. Цю назву затримано по нинішній день.

В 1984 відійшов у вічність Кузьма Каздоба, який очолював Клуб протягом 10 років. Новим Головою обрано д-ра Івана Ващишина, який займав цю позицію протягом 11 років. За його каденції більшу діяльність розвинули такі гуртки: Співочий (під керівництвом Маріки Робінсон і Уляни Женчик, що згодом перемінився у хор «Калина», керівником якого спершу була Ірина Галик, а пізніше — Марія Чепак) та Розвагово-драматичний (Антон Кривецький, М. Робінсон і Галина Ващишин).

В 1979 Роман і Йоанна Гавдіо започаткували гру в килимові круглі. Цю ділянку вміло провадив Василь Муляр, згодом Володимир Лесюк. В цей час клуб кругляків змагається за трофеї поміж собою і з іншими клубами. І. Ващишин організувала прогулянки по різних містах Півд. Австралії й інших стейтах. «Вертеп — розвагова група» під кер. М. Робінсон кожного року відвідує доми старших громадян і дає скетчі на різних імпрезах Клубу. Хор «Калина», керівником якого є М. Чепак, успішно виступає на майже всіх сусп.-громадських і церковних імпрезах.

Управа Українського Клубу Старших Громадян Південної Австралії за каденції 1997-1998 рр.

Посередині Голова Клубу Степан Трушкевич та Голова Контрольної Комісії д-р Іван Ващишин.

Члени Управи Клубу: Сидять зліва — Ядвіга Соловій (голова кухні), Маріка Робінсон (голова розвагової групи), Марія Чепак (керівник хору «Калина»), бл. п. д-р Іван Ващишин, Стефан Трушкевич (голова Клубу), Олекса Кохан (секретар), Володимир Лесюк (заступник голови і голова спорту).

Другий ряд — Марія Муляр, Іванна Мисак, Марія Шемечко, Марія Дяків, Луїза Онопко, Дмитро Бобик (скарбник), Стефа Куць, Софія Строцька, Марія Побран, Лідія Лесюк, Уляна Женчик, за нею напів закритий попередній голова Олекса Дяків.

Горішній ряд — Михайло Чепак (організаційний референт), Дмитро Сіщук (чл. Контрольної Комісії), Микола Ференц (збірщик на різні потреби).

Кожної середи члени сходяться до клубу, щоб пограти в килимові круглі, в карти, в більярд, поспівати в хорі, або обмінятися новинами.

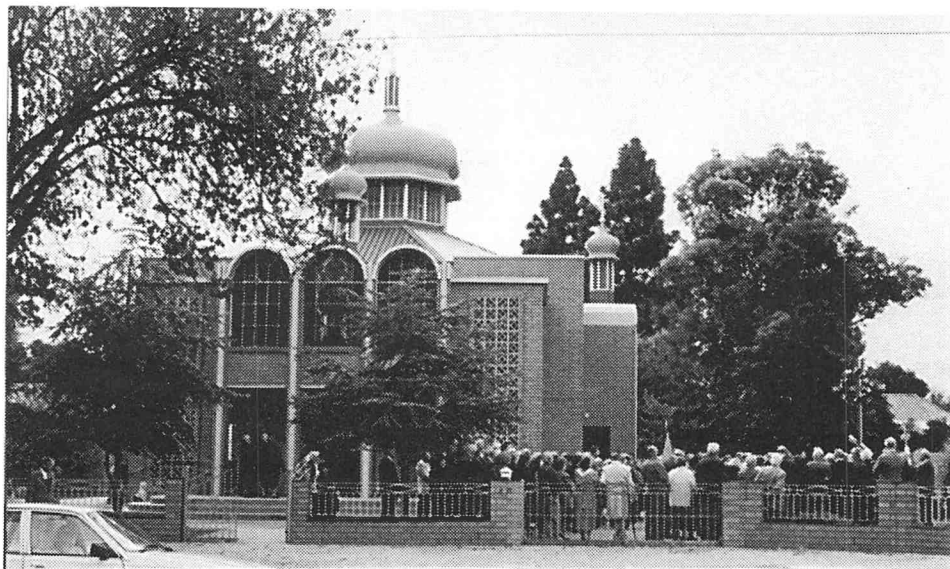
Заходами Управи Клубу відбуваються різні імпрези, доповіді, забави та веселі вечори.

В 1995, з огляду на погіршений стан здоров'я, д-р І. Ващишин був змушений передати головство, але він до кінця свого життя був головою Контрольної Комісії Клубу, даючи цінні поради наступним головам Клубу. В 1995 головою Клубу обрано Олексу Дякова, а від 1997 клуб очолює Стефан Трушкевич.

Управа Клубу майже в тому самому складі дальше продовжує діяльність, яку так уміло розвинув бл. п. д-р І. Ващишин. Змінилися тільки деякі референти. Нині Клуб має 314 членів. На жаль, багато членів відходить у вічність.

**Степан Трушкевич
д-р Іван Ващишин**

Парафія Св. Архистратига Михаїла УАПЦ в Аделаїді

**Собор Свято Архистратига Михаїла УАПЦ в м. Аделаїді ПА.
Побудовано в 1975 році.**

Основоположником і першим настоятелем парафії був о. Петро Грушецький (1950-77), згодом о. Дмитро Шабля, отці О. Зелінський, Ю. Семенчук. У 1987 р. настоятелем став парафії став о. прот. Петро Косацький, який прибув з Польщі, о. Володимир Салига. Від 1997 — о. Євген Кваснюк, що прибув з України. Диригенти церковного хору: Ю. Скибинецький, о. диякон Д. Райда, Г. Василюк, Марія Ребій, Люся Дніпрова. Іподиякони: В. Денисевич, Л. Бендис, Ю. Словачевський, І. Батраченко. Дяки: І. Мороз, Д. Шермеревич. Церковні старости: Петро Скляр, Федір Страшко, Павло Чапленко, Василь Ковальський, Олекс. Онук, Степан Войцешко, Микола Мельник, Андрій Майстренко, Павло Сергіїв. Заступники: Андрій Яременко, Степан Гуменюк.

До складу першої Парафіальної Ради (1950) увійшли: о. П. Грушецький, (голова), В. Сенчук, Ю. Скибинецький, М. Словачевський, Т. Прадун, В. Волошко, Б. Карпенко, П. Малевенчук, Л. Андрієвська, М. Петрушевич, К. Закревський, М. Зінченко, М. Гладкий, П. Скляр. До першої Контр. Комісії обрано: А. Карташевського (голова), І. Малетича, В. Андрієвського. Пізніше до 1992 Параф. Раду очолювали: Степан Антонюк, Ярослав Довбня, Борис Боросевич.

Незабаром після заснування парафії було організовано Братство й Сестрицтво. Вони брали активну участь у придбанні власного храму. Першим головою Братства був настоятель о. П. Грушецький, пізніше Я. Довбня, В. Дніпровий, о. В. Салига та Є. Косацький. Мужі дівір'я: Л. Бендис, П. Гуменюк, І. Каленюк, В. Ковальський, П. Радко, В. Сукач, П. Чопенко. В 1972 було закуплено землю під сучасний собор за \$33.000.

Завдяки пожертвам і праці будова храму була завершена 1975 р. До Будівельного комітету храму належали Я. Довбня, Й. Стрільчук, В. Ткачук та В. Яковлів.

20 грудня 1992 Парафія Св. Арх. Михаїла об'єдналася з Парафією Св. Покрови. До поєднующого комітету увійшли В. Яковлів, М. Березук, та Й. Стрільчук з Парафії Св. Арх. Михаїла та І. Прадун, Б. Соловій, Ю. Муравський — зі Св. Покровської Парафії. До нової Параф. Ради було обрано М. Ковальську (голова), Й. Стрільчука, Р. Муравського, Б. Соловія, М. Безерука, П. Сергієва, А. Майстренка, М. Радоманського, Л. Дніпрову; заступників — М. Ваксютенка та Л. Миценка. До Контр. Комісії увійшли В. Яковлів (голова), К. Рошка та М. Суходольська; заступники — Л. Сукач і П. Семенюк. Старшою сестрою обрано Н. Страшко, її заступницею М. Мельник. Пізніше головами Параф. Ради були А. Майстренко (побувши всього два дні — упокоївся) й і. Прадун.

З канонічною візитацією відвідували Парафію Владика Сильвестр (УАПЦ), Митрополит Андрій в супроводі о. архипр. С. В. Савчука, Митрополит Василій у супроводі митр. прот. Г. Удода (УПЦА — їх супроводжував адм. УПЦА в Австралії і Н. З. о. Б. Стасишин) та Владика Антоній (США).

Біля собору побудовано залу і дім для священика, а на площі споруджено за пожертви всеукраїнського громадянства в Аделаїді Пам'ятник Замученим Голодомором в Україні 1932-33 рр.

Парафія брала участь в екуменічних відправах, які очолювали отці Анатолій Ситник (УАПЦ), І. Шпитковський, П. Гай та С. Цькуй (УКЦ), о. Драголюб (Серб. ПЦ), М. Бурнос (Білор. ПЦ) та австралійські священики. Також брала участь Парафія у відзначеннях загальнонаціональних імпрез. Іконостас (з 1950-их років — праці Т. Прадуна, а ікони — мистців Темофія Мисака та Сергія Цибульського.

В 1950-51 рр. парафія мала 170 членів, 98% віком до 40 років. У 1999 парафія має 200 членів: 14 — малолітніх, 14 — від 14 до 16 рр., 38 — між 18 до 50 рр. та 153 — понад 60 років.

Хор св. Покровської парафії м. Аделаїда. 1985р.

Теодосій Андрушко

Братство кол. Вояків І Української Дивізії УНА, Станиця в Аделаїді, П.А.

Ініціатором створення Станиці в 1952 був побр. Іван Матвійчук. Першим головою Управи був Юліян Юринець.

Станиця постала на принципах загально-комбатантських організацій і працює згідно зі своїм статутом та є одною з трьох в Австралії. Станиця вважає своїм безпосереднім зверхником Крайову Управу в Австралії, а Головна Управа І УД УНА знаходиться в Торонті (Канада).

Члени Станиці беруть участь в діяльності різних організацій, часто займаючи провідні пости. Рік-річно зі Станицею УПА влаштовує Зелено-святочні панахиди з продажем жетонів з метою допомоги побратимам-інвалідам в Україні.

Панахиди відбуваються біля пам'ятника «Борцям за Волю України», коло церкви св. Покрови у передмісті Вейвіл. Пам'ятник побудований з ініціативи бл. п. Мирона Котиса, тодішнього голови Станиці, з пожертв громадянства Аделаїди та комбатантських організацій — УПА та Легіону ім. Симона Петлюри. Пам'ятник урочисто відкрив ген. Сава Яськевич 22.11.1980 з участю комбатантів та численного громадянства Аделаїди.

Станиця організовано бере участь у Святі Героїв в травні (звичайно доповідачем є представник Станиці).

Для збирання фондів на допомогу побратимам в Україні щорічно влаштовується барбек'ю. Станиця є меценатом різних патріотично-наукових потреб: Енциклопедії Українознавства, СКУ тощо.

Станиця ІУД УНА. Дивізійники в Аделаїді гостять в себе сот. Р. Бойцуна (3.4.1966 р.)

Управа Станиці 1988-90. Сидять (зліва): Петро Курпіта, Степан Трушкевич, †Микола Висоцький, Михайло Добриденко. Стоять: Лев Бойчук, Теодосій Андрушко, †Ярослав Ліщинський, Мирон Кіналь і †Теодор Ворончак.

Склад нинішньої управи Станиці: Теодосій Андрушко — голова, Степан Трушкевич — секретар, Михайло Добриденко — організаційний і культ-освітній референт, Петро Курпіта — скарбник, Василь Станко — сусп. опіка, Пилип Вакуленко — прес. референт. Контр. Комісія: Мирослав Кіналь — голова, Василь Чемний і Ярослав Будас — члени.

Голови Станиці: Юліян Юринець (1952-54), Василь Шепетюк (1954-65), Мирослав Кіналь (1965-66 і 1971-73), Микола Висоцький (1966-68 і 1983-90), Мирослав Котис (1968-71 і 1975-80), Пилип Вакуленко (1973-75), Михайло Добриденко (1980-83), Степан Трушкевич (1990-95) і Теодосій Андрушко (1995-99).

18 членів відійшли у вічність природною смертю.

Стан членства Станиці на серпень 1999: Андрушко Теодосій, Бойд (Бойківський) Богдан, Бойчук Лев, Вакуленко Пилип, Гнатович Іван, Гура Богдан, Гоян Михайло, Добриденко Михайло, Загоруйко Орест, Кардаш Борис, Качмар Богдан, Кіналь Мирон, Коваль Іван, Кохан Кость, Коцюруба Павло, Курпіта Петро, Мазгаль Петро, Марковський Петро, Миронюк Микола, Мірусь Омелян, Москв'як Володимир, Мулик Петро, Перик Андрій, Перчук Володимир, Сенів Мирон, Сіщук Дмитро, Смішкевич Олександр, Снятинський Степан, Станко Василь, Трушкевич Степан, Філь Богдан, Чемний Василь, Чепак Михайло.

Члени Станиці УПА в Аделаїді:

Василь Чемний (голова), Михайло Гевко, Роман Костик.

Українська Кредитова Кооператива «Говерля» в Аделаїді

Дирекція Української Кредитової Кооперативи «Говерля»

Українська Кредитова Кооператива «Говерля» була заснована в Аделаїді у 1961 році завдяки зусиллям тодішнього голови Громади п. Т. Чубатого, який зумів переконати громадянство в необхідності мати фінансову організацію. Так що перші установчі збори кооперативи, на яких були присутні 50 осіб, відбулися 5 листопада 1961 року. До тимчасової управи увійшли: Ярослав Кривов'язя, Мирослав Кіналь, Йосафат Кліш, Євген Скала і Михайло Лесів. До надзірної ради були вибрані: Ярослав Лавришко, Степан Костишин, Михайло Лаврівський, Микола Захаряк, Дмитро Бобик, Степан Кайкан, Олекса Серета, Володимир Кушнір, Сильвестер Трус, Степан Кецик, Василь Беркета та Іван Полатайко як книговод.

19 листопада 1961 року були скликані збори, які затвердили статут кооперативи і подали для реєстрації до Австралійського уряду під назвою: Українська Кредитова Кооператива з обмеженою порукою в Аделаїді.

Кооператива почала свою працю, маючи 70 фунтів. Члени управи інтенсивно працювали над агітацією, щоб здобути більше членів для капіталу. За перші 4 роки існування кооперативи фінанси зросли на 53 тис. дол. Для початку це було непогано, але найбільшою проблемою було зламати недовір'я людей до української фінансової установи. Люди були занадто насторожені.

На початку свого існування кооператива не мала відповідного приміщення — всі фінансові справи велися у старій хаті поруч Народного Дому.

На загальних зборах 1977 року прийнято нову назву для кооперативи — «Говерля» (що означало «до вершин»). В тому ж році кооператива придбала дім на Port Road, Hindmarsh, недалеко від Народного Дому. А в лютому 1978 р. перенеслася сюди для постійної праці.

Треба зазначити, що у 1978 р. кооператива дійшла до \$1,171,000 активів. Також треба згадати, що на своїх початках кооператива працювала тільки по кілька годин вечорами та в суботу. У новому ж приміщенні, для вигоди членів, було вирішено працювати кілька годин кожного дня, але утримувати працівника цілий день не було коштів та потреби.

Хоч було нове приміщення для «Говерлі», дирекція не припинила пошуку іншого — біля Народного Дому. І нагода така трапилася. Було куплено хату із досить великою площею. І 8 квітня 1982 р. «Говерля» перейшла в нове приміщення. Прийнято на працю двох фахових працівників.

В 1986 р. трапилася нагода купити ще один старий будинок, який стояв між приміщенням Кооперативи та Народнім Домом. І на цьому місці дирекція вирішила побудувати великий двоповерховий дім для кооперативи. Офіційне відкриття нового будинку відбулося в 1989 році.

Протягом свого існування кооператива «Говерля» працює у першу чергу на користь свого членства, не обминаючи і всієї української спільноти і її матеріальних потреб, виділяючи фінансову допомогу в різному вигляді.

За останні десять років (1990-2000) членство зросло з 839 до 1826 ос., а активи з 5 мл. дол. до понад 14 млн. дол.

В період друкування цієї статті в кооперативі «Говерля» працює п'ятеро працівників та менеджер. «Говерля» є повним та активним членом РУКА і входить у всі відповідні фінансові\кредитові спілки в Австралії.

Працівники Української Кредитової Кооперативи «Говерля»

Сьогоднішня дирекція кооперативи «Говерля» висловлює свою щирю подяку для усіх попередників\директорів, які зуміли заснувати кооперативу з нічого і усім наступникам, які вміло провадили фінансову організацію. На сьогоднішньому етапі кооператива «Говерля» повноцінна фінансова організація, шанована в австралійському фінансовому світі. Сучасно обладнана, з кваліфікованими працівниками, кооператива «Говерля» впевнено прямує у своє майбуття!

За дирекцію **Ростислав Бекер**, Голова дирекції — **Борис Потюх**,
Заступник голови — **Таня Бешір**. Члени — **Ярослав Фурсенко**,
Михайло Попович, **Володимир Федоюк**, **Борис Кардаш**

Іван Бринза

Українська Школа Л. Українки в Брізбені

Більше 5 років: В. Слободян, С. Горський, К. Керик, Ю. Слободян (25 років, отримав грамоту УЦШР), І. Головатий, Я. Місінкевич, В. Калкатино, Алла Бринза (14 р.).

Не більше 4 років: Н. Керик, Г. Осташ, О. Туліка, О. Кравченко, О. Мотика, К. Любич, П. Гупало, Н. Грейзер, Л. Сердюк, Р. Павлишин, В. Лапа, І. Керик, М. Сендзік, Л. Керечко, С. Стасишин, Т. Осмоловська, С. Білик, П. Приступа, О. Павлишин.

Викладачі релігії: о. Масло, о. І. Шпитковський, о. Рожик, о. Тимочко — від УКЦ; о. М. Сердюк — від УАПЦ.

Педагогічні курси від 1968 до 1971 (два з половиною роки). Учителем усіх 4-х предметів був І. Бринза.

Танцювальна група «Калина»

Українська танцювальна група «Калина» існує від 1950-х років. 5 разів на конкурсних виступах отримала перше місце. Танцюристи: Г. Осташ, М. Дмитерко, О. Кравченко, Л. Кравченко, М. Кравченко, А. Бринза, М. Пілат, М. Пудлик, М. Бунз, К. Хомин, М. Струк, Н. Сардом, Н. Шост, Н. Зіненко, Г. Дудка, Г. Тринів, Л. Кречко, С. Лукач, Б. Кушнір, Р. Мотика, С. Лукач.

Учителі: І. Сіненко, Г. Осташ, М. Дмитерко, І. Дмитерко, Н. Керик, А. Бринза. Найбільшу безкорисну працю вклала Н. Тиравська з Сіднею.

Оркестра «Смерічки».

Від 1972 р. аж до смерті організатор і керівник оркестри «Смерічка» був Іван Джуфер. В оркестрі грали: М. Гупало, Н. Гупало, М. Хомин, С. Піскор, М. Савчин, І. Савчин. Оркестра чарувала своїм виконанням на всіх імпрезах, а Люба Джуфер чарувала сольоспівом.

Хор Української Громади Квінсленду

Склад хору часто змінювався. Першим диригентом був Марко Мережаний. Наступні диригенти: Марко Голояд, Ярослав Пиріжок, Оля Гуцало, Іван Джуфер, о. Микола Сердюк і Маруся МекКорик. На початках склад хору був сильніший та зокрема добре співав, коли диригентом був Іван Джуфер з оркестрою «Смерічки».

Управа Української Громади Квінсленду, 1998 р. Сидять зліва: Стефан Хомин, Ірина Цабанюк-Берт, Стефан Піскор, Марія Ледгамс. Стоять: Геня Бобешко, Сам Міленович і Андрій Тринів.

Парафії Св. Покрови й Св. Миколая УАПЦ у Брізбені, Квінсленд

Парафія Св. Покрови, заснована в 1949 р. Настоятель: **†митрофорний протоієрей Сергій Шумський**. З обставин місцевих умов духовну опіку вірним уділяли: **†протоієрей Василь Подригуля**, **†протопресвітер Никодим Плічковський**, **†протопресвітер Микола Сердюк (1978-1982)**

МЕЦЕНАТИ ПАРАФІЇ СВ. ПОКРОВИ У БРІЗБЕНІ: **†**митр. прот. Сергій і **†**пані-матка Ольга, **†** І. Станицький, М. М. Куцюрба, М. О. Журин, Ю. Е. Шумський, І. П. Клепач, В. В. Титаренко, **†**І. К. Лантух, **†**П. Торогинський, Гр. А. Самійленко, **†**І.П. Клепач, Ігор Лапа, М. Липський.

ФУНДАТОРИ: **†**Бодня, **†**В. Лапа, **†**С. Гайворонський, **†**Шкардун, **†**Н. Мілляр, **†**О. Запорожець, **†**П. Крук, Валентина Лапа, М. Крук, В. Запорожець, К. Т. Пиріг, Хр. Харченко, А.В. Гайдук, О. Лемішук, родина Стефанів.

КАНОНІЧНІ ВІЗАТАЦІЇ в парафії: **†**арх. Сильвестер (проф. Гаєвський), **†**арх. Константин (УПЦ, США), **†**арх. Володимир (Дідович).

В 1993 р. вірні Св. Покрови об'єднались з парафією Св. Миколая, церковне нерухоме майно парафії Св. Покрови продано за \$176.000. З цієї суми уділено 50% на Залізний Фонд Духовенства Єпархії Австралійсько-Новозеландської УАПЦ, а 50% — парафії Св. Миколая.

ПАРАФІЯ СВ. МИКОЛАЯ заснована в 1954 р. Духовну опіку уділяли отці протопресвітер **†**В. Коломиєць-Майданський та протопр. В. Черванів.

22.8.1958 р. з благословення арх. Сильвестра Консисторія УПЦАВА призначила настоятелем парафії Св. Миколая ієрея о. М. Сердюка.

В 1991 на 12 Соборі УАПЦ Єпархія УПЦАВА об'єдналась з Єпархією Австралійсько-Новозеландською УАПЦ і цей 12 Собор об'єднаних Єпархій обрав протопр. М. Сердюка головою Консисторії Єпархії А.-Н. УАПЦ й на наступні Собори — 13 Собор 1994 в Сідней та 14 Собор в 1997 в Мельборні.

В 1992 р. голова Консисторії протопр. М. Сердюк з інж. Я. Соловієм, скарбником Консисторії, очолив делегацію Єпархії А.-Н. УАПЦ на поширеному Соборі Єпископату УАПЦ в Києві, а в 1994 з секретарем Консисторії В. Буштетом — представники Єпархії А.-Н. на 7-му Соборі митрополії УАПЦ в м. Генк (Бельгія).

За ревну і щирю любов до Святої Української Православної Церкви Христової і за його працю та жертвовність 19.12.1986 смиренний митрополит Василій — Первоієрарх Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді (тоді Правлячий Єпископ УПЦА), возніс митроф. прот. М. Сердюка в протопресвітера.

Парафія удостоїлась канонічних візитацій Ієрархами: **†**Арх. Сильвестр (проф. Гаєвський), **†**Єпископ Донат (Д. Буртан), **†**Арх. Володимир (Дідович).

Митрополити і єпископи УГПЦ — митр. **†**Андрій, митр. Василій, **†**Єп. Іоан, архипр. **†**д-р С. Савчук і д-р О. Кравченко;

Архипресвітер Борис Сташин — адміністратор УПЦА в діаспорі;

Вільна Сербська Православна Церква — **†**Єп. Димитрій (д-р Балач), і **†**Вл. Петро

9 вересня 1998 року парафія завершила будову поширення храму Св. Миколая Єпархії, який освячено 13.9.1998 Правлячим архієпископом Антонієм Єпархії Австрал-Новозел. УАПЦ в діаспорі. Йому сослужили: наст. парафії протопр. М. Сердюк, протопр. Вол. Люлька — заст. голови Консисторії, архимандрит Онуфрій (Думич), протопр. Вас. Черванів, митр. прот. І. Пашуля; протоієреї Вал. Мовчан, Е. Дорош, Вас. Касіян і ієрей Е. Кваснюк.

Допомога Україні: церк. література, співвидання — Требник 2-томник та служебник, що присвячено у світлу пам'ять вірних та довголітнього священнослужителя митр. прот. Сергія Шумського; потерпілим Чорнобиля, сиротам; медичні приладдя потерпілим від повені в Зах. Україні та на відбудови храмів в Україні; братам і сестрам у Бразилії посилками: одяг, медицина, фінанс. допомога (понад 13.000 австрал. доларів).

Марія Менцінська

Українська Школа ім. Тараса Шевченка в Перті, Західня Австралія

40-ліття Української Школи ім. Т. Шевченка в Перті

З приїздом до Перту о. Юрія Сполітакевича постали перші школи в передмістях Перту. Найбільші з них були в Гайгет (кер. М. Менцінська) і в Мельвіл (кер. Наталя Сірко). Вчителювали В. Садовський, П. Шигимага, Н. Сірко. о. Ю. Сполітакевич, І. Шорш, В. Мовчан, В. Каня. В 1958-60 школи об'єдналися в одну Центральну Школу ім. Т. Шевченка. Навчання проводилося в домі УКЦ, УНД, а потім в австралійському конвенті.

В Центральній школі учителювали: Марія Менцінська (42 роки, в цьому 34 р. як керівник), Лідія Кузьмич, Степан Лиско, Микола Буткевич, Олена Рудковська, Любов Глібовицька, Петро Шигимага, Євгенія Медвідь, д-р Осип Менцінський, Марта Микитюк, Корнило Медвідь, Наталія Мандичевська, Зоя Черкасов, мгр. Володимир Мандичевський, Романа Кий, Марія Кучма-Гойса, Люся Парсонс, Юрко і Богдан Микитюк, о. Василь Подригуля, Зірка Дошак, Євген Казимир, мгр. Мирослав Яремович, Мирослава Стасів, Оріся Довс, Оксана Корець, Марія Карпевич, Одарка МкЛін (89-94 кер.), Марія Петрів, Ярослав Фурдас, Марія Семенишин, Гільда Маслій, Ірка Росовська, Лінета Паращин (86-88 кер.), Любов Валега, Оля Сірко, Надя Росовська, Ліза Кучма, Наталя Маслій (95-96), Славка Марушак, Таня Майоренко, Петруся Карпевич (97-98). Від 1999 р. кер. Андрій Мандичевський.

Викладачі релігії: о. Микола Іванчо, о. Іван Перелазний, о. Євген Лацик, о. Григорій Фомічевський, о. Іван Шевців, о. Василь Подригуля, о. Василь Рожек, о. Валентин Мовчан, о. Ігор Шпитковський, о. Дмитро Сенів, о. Володимир Волочій, о. Зенон Хоркавий, о. Василь Іванчо, о. Данило Новак, о. Петро Гай, о. Володимир Калинецький, о. Петро Струк, Сестри Кикилія і Йоакима, Петро Шигимага, Марія Менцінська, Наталія Мандичевська, Марія Кучма, Яків Різник, Зірка Дошак, Одарка МкЛін, Мирослава Стасів, Марія Аббот, Надя Мандичевська, Дарка Маєвська, Петруся Карпевич.

Садівнички: Слисавета Грузевич, Іванка Дмитрук-Осташевська, Марія Кучма, Катерина Легка, Петруся Дмитрук-Карпевич, Марія Костецька, Ірена Кваша, Оксана Дошак, Ліза Приймак, Гільда Маслій, Галина Гутей, Рома Слободян, Петруся Баран, Данута Темник, Івась МкЛін, Ірена Думітро, Любов Валега, Ірка Бачинська, Ірена Лозик, Славка Семенишин, С. Айткен, Надя Фурдас, Люся Мадаскі, Христіна Микитюк, Василина Легка.

Голови Батьківського Комітету: Ярослав Барбадин, Володимир Поповський, Василь Петрів, Михайло Дроздовський, Микола Яковина, Василь Стасів, Григорій Легета, Павло Гутей, Едвард Росовський, Ярослав Фурдас, Марійка Семенишин, Ірена Лозик, Оксана Бирфорд, Петро Семенишин, Надя Мандичевська.

Двічі були організовані курси українознавства під кер. mgr. В. Мандичевського; перша спроба — в 1968 р. (перша половина), друга — в 1972 і два місяці — в 1973 р.

В першій половині 1977 р. були лекції мови: для менш заавансованих — учителька Марія Менцінська, для більш заавансованих — Наталя Мандичевська. Кожного року сім клас, а в 1977 — 8 клас.

Всі дані із реєстру школи, де вписані всі учні і вчителі, викладачі релігії і голови Батьківських Комітетів від початку її заснування.

Бабій Катерина, Байгерич Осип і Марія, Барбадин Осип, Бачинський Микола і Катерина, Бершак Т., Білик Кость і Василь, Бойчук Микола і Анна, Будз Володимир і Єва, Буткевич Стефанія; Вашенко Галина; Гавриляк Михайло і Марія, Галіченко Євдокія, Глонюк Григорій і Олена, Гніздієнко Леонід і Алла, Гоголь Василь, Гойса Василь і Марія, Городецький Ігнатій і Ксеня, Грузевич Михайло і Анна; Дмитрук Іван і Юстина, Дошак Михайло і Зірка, Дроздовський Михайло і Євдокія, Дума Євдокія; Желіховський Осип і Антоніна, Жиленко Йосип і Федора; Загвоцький Володимир і Анна, Залужний Дмитро і Емілія; Карпевич Іван і Стефанія, Квітко Василь і Надя, Клімак Михайло і Марія, Кондаревич Василь і Анна, Корець Степан і Оксана, Корчинський Семен і Марія, Костецький Михайло і Марія, Коцюрба Володимир і Марія, Кудрай Олег і Василина, Кучма Яків і Марія, Кучма Олекса і Галина; Людера Іван і Галина, Любченко Іван і Надя; МакЛін Одарка, Малетин Михайло і Катерина, Мандичевський Андрій і Надя, Манніон Ліда, Марко Михайло і Катерина, Марущак Михайло і Славко, Маслій Грицько і Анна, Матіяш Василь і Анна, Мельничук Федір і Стефанія, Міносора Михайло і Анна, Мовчан Наум і Надя, Мороз Іван; Омельницький Олександр, Осика Михайло і Ніна, Осташевський Павло і Іванка; Паньків Михайло і Анна, Парашин Володимир і Маланка, Парін Ірена, Парсонс Леся, Пелех Павло і Анна, Пержило Володимир і Анеля, Петрів Софія, Петровський Степан, Попадинець Петро і Анна, Поповська Марія, Потерейко Марія, Прушинська Сузанна; Росовський Едвард і Ірка, Росовський Іван і Марія, Рудковський В.; Сакало Василь і Марія, Семенишин Михайло і Йосифа, Сірко Микола і Наталя, Софуляк Марія, Стасів Василь і Мирослава; Теплий Василь і Вероніка, Тик Соня, Тимчук Василь і Анна; Усів Іван і Ніна; Фурдас Ярослав і Надя; Хлепнац Іван і Агафія; Шнайдер Володимир і Любов; Яковина Катерина, Яремович Марія.

Українські організації жертводавці: Союз Українок ЗА, Український Клуб, Спорт. Товариство «Київ», Мельвівський хор, Батьк. Комітет Центр. Школи, Т-во Спр. УНР, Бр-во і Сестрицтво УАПЦ, Т-во Капелі Бандуристів, Укр. Катол. Б-во, «Стендерт Іншуренс», Ліга Нових Поселенців, СУМ і АБН.

Драматичний гурток ім. Лесі Українки, Перт 1950-ті роки.

Укр. хор «Бандура» (дир. О. Менцінський) зустрічає в Перті прем'єр-міністра Р. Мензіса (1957 р.).

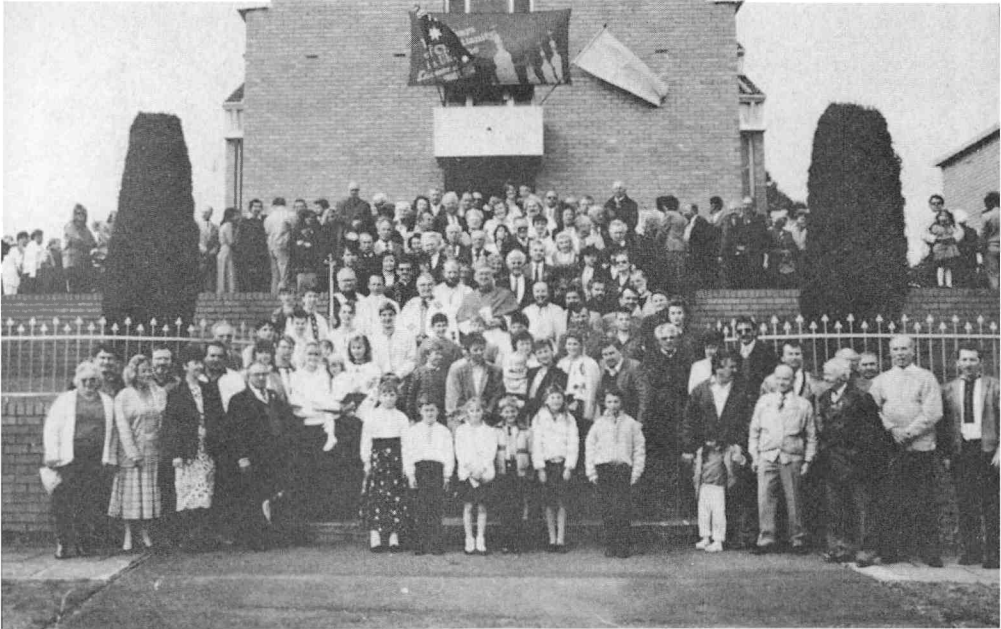

Спів. гурток на першому Шевченківському концерті в Перті, 1950 р.

А. Гаррісон, Д. Палиш, М. Менцінська, Б. Микитюк, М. Яремович на відзначенні 10-ліття Клубу Старших громадян Зах. Австралії 10.10.1999 р.

Парафія Св. Івана Хрестителя в Перті

Заслужені церковні й громадські діячі-піонери церковно-громадського життя в Перті, будівничі храму св. Івана Хрестителя й церковних об'єктів, щедрі жертводавці на церковні й громадські потреби. Багрій Осип, Байгерич Йосиф, Баран Григорій, Бачинський Петро (мол. архіт.), **Бойчук Микола**, **Будз Володимир**; Валега Люба, **БЕЗДЕНКО АНТІН**, Вовк Микола; Галілей Іван, **Гавриляк Михайло**, Гамівка Дмитро, **Глібовицька Люба**, Глібовицький Володимир, **Гоголь Василь**, **ГОДЬО ІВАН**, **Гойса (Кучма) Марійка**, Городецький Стефан, Грех Микола, Грузевич Анна, Гулик Іван (мол. архіт.); **ГУТЕЙ ПАВЛО**; **Дацько Тимотей**, Диміцький Іван, **Дмитрук Іван**, **Дошак Михайло**, **Дошак Зірка**, **Дроздовська Евдокія**, Дроздовський Михайло; **ЖУКОВСЬКИЙ МАР'ЯН**; **Загвоцький Володимир**, Захарко Олекса; **КАНЯ ВОЛОДИМИР**, Карпевич Іван, **Кондаревич Анна**, **Кондаревич Василь**, Корець Стефан, **Коцюруба Володимир**, **Кучма Галина**, **Кучма Олекса**; **Легкий Іван**; Малетин Михайло, **Мандичевський Володимир**, Марко Михайло, Марчак Кость, **МАТІЯШ ВАСИЛЬ**, Мельничук Федір, **МЕНЦІНСЬКА МАРІЯ**, **МЕНЦІНСЬКИЙ ОСИП**, **Микитюк Богдан**, Міносора Володимир, **Місько Михайло**; Пашко Василь, Пержило Василь, Петрів Василь, Петровський Стефан, Пільків Мар'ян, **ПОПОВСЬКИЙ ВОЛОДИМИР**, Приймак Іван, **П'ятковський Петро**; Русин Стефан, Рутковський Василь; Семенишин Михайло, **Синюта Григорій**, Ситас Роман, **Слободян Василь**, **СТАСІВ МИРОСЛАВА**, **Стасів Василь**; **ТЕМНИК ЕВС ТАХІЙ**, Теплий Йосиф, Тимчук Василь; Чверенчук Василь; Шкіль Петро, **ШУХЕТА ДМИТРО**; **ЯКОВИНА Микола**, **ЯРЕМОВИЧ МИРОСЛАВ**.

Душпастерський осередок при Церкві Різдва Пресв. Богородиці в Нортгамі. З.А.

Гавриляк Михайло, Гуменяк Роман, Гунців Петро, Гутей Павло, Клімак Михайло, Котляр Йосип, Коцюруба Володимир, Малиняк Теодор, Мандичевський Володимир, **Микитюк Ярослав**, Озарчук Василь, **Окіс Ярослав**, Поповський Володимир, Семенишин Михайло, **Сокіл Ілія**, Стебельський Василь, Тарнавський Володимир, Тимак Іван, Фит Стефан, **Яремович Мирослав**.

З життя українців Нової Зеландії

Перші відвідини Владики Івана Прашка Веллінгтону, 1958 р.

Українська молодь колядує в 1971 р. в родині Дмитра Ковалишина у Веллінгтоні (Нова Зеландія). Зліва: голова громади Алекс Леміщук, Лодзя Ковалишин, скарбник Дмитро Ковалишин. Колядники: Наталя Койнаш, Елізабет Федоренко, Галя Койнаш, Юльяна Леміщук, Маруся Ковалишин (за нею сховалась диригентка Женя Бравн), Аня Маланчак, Міхал Маланчак і Павло Бравн. Це фото було поміщене у веллінгтонській газеті Evening Post.

Українці Нової Зеландії вітають Кардинала Йосифа Сліпого в Окланді, 1968 р.

В день святкування 20-річчя поселення українців у Новій Зеландії в 1970 р. На фото: наша молодь недільної укр. школи, яка виступала на імпрезах в українських та хорватських громадах протягом кількох років. Зліва на право: Маруся Ковалишин, Павло Бравн, Юльяна Лемішук, Наталія Койнаш, Галя Ковалишин, Андрій Лемішук, Галя Койнаш, Марійка Койнаш, Аня Міхал і Степан Маланчак. Співати вчила п-і Женя Бравн, а танців — Оксана Койнаш. Недільну школу провадив голова громади Алекс Лемішук.

подав А. Лемішук

Українська Громада Тасманії

Дещо про Тасманію і поселенців-українців на цьому острові

Європейська історія твердить, що в 1642 році голландський навігатор Абел Янсон Тасман відкрив цей острів, який і було названо його іменем. Але теперішні дослідники твердять, що цей острів був відкритий далеко раніше, в 1516-1522 роках португальською фльотою з трьох суден під команду Крістава Мендонса, і якщо їм вдасться довести це твердження, то, можливо, доведеться переписувати історію наново.

Тасманія — чудовий острів, гористий, обдарований зеленим лісом, має багато озер, великих і малих річок, в яких є багато різної риби. Довкола цього острова розташовано дуже багато вигідних купалень, які в літній час у січні-лютому-березні заповнюються туристами з різних країн світу.

Треба зазначити, що корінне населення Тасманії дуже гостинне. Тасманські готелі, мотелі й ресторани побудовані й устатковані на високому рівні, мають фахову й гостинну обслугову.

Простір Тасманії — 68.300 квадратних кілометри з неповним півмільйонним населенням.

Найвища гора Тасманії Веллінгтон та багато менших гір зимою порою покриті снігом, і саме тоді приїжджають туристи, щоб поковзатись та мати можливість подивитись з гори на місто Гобарт з чудовим його краєвидом та річкою Дервент.

Тасманія дуже багата на яровину, різну городину — багато яблук, малини, а також мед і вино та найкраще пиво на усю Австралію. Куди не глянь, скрізь на цій родючій землі багато скотини, овець, свиней та модерних курячих ферм. Тасманія багата на залізні мінерали та славиться найкращою електростанцією на усю Австралію.

Отже на цьому багатому острові поселилась невелика кількість українців, які найбільше скупчились у місті Гобарті та його околицях. На сьогодні тут проживає 45 родин поселенців українського роду, 30 чоловіків, 43 жінки, а їхніх уже тут народжених одружених дітей — чоловіків і жінок — 78 осіб із 80 нашими внуками. Разом маємо усіх 231 особу.

Склад Управ Української Громади від 1966 по 1998 р.

Голови Громад: 1. Григорій Коляка (1966-70, 1975-78 — 9 років), 2. Григорій Комишан (1971-74, 1979-81, 1983-85 — 10 років), 3. Леонід Лагеревський (1982, 1985-89 — 5 років), 4. Олександр Нікітенко (1990-98 — 9 років).

Заступники Голів Громад: 1. Митод Ладанівський (1966-70 — 5 років), 2. Василь Гарасимишин (1971-74 — 4 роки), 3. Іван Прус (1975-78 — 4 роки), 4. Мирон Мигаль (1979-81 — 3 роки), 5. Василь Галушак (1982-89 — 8 років), 6. Йосип Дідоха (1990-98 — 9 років).

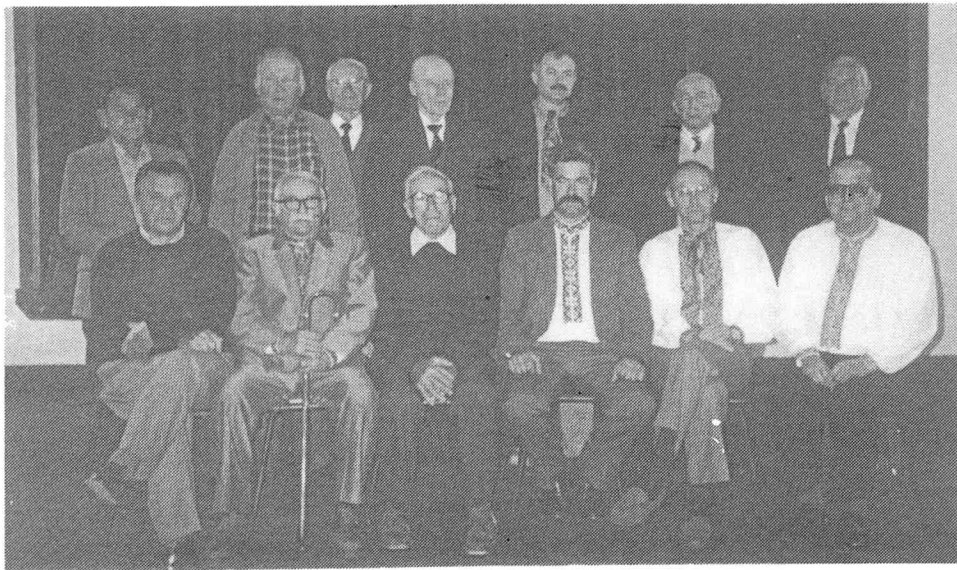
Секретарі Громад: 1. Василь Гарасимишин (1966-67, 1979-88 — 14 років), 2. Микола Глухан (1971-74 — 4 роки), 3. Мирон Мигаль (1975-78, 1989, 1991-98 — 13 років), 4. Леонід Лагеревський (1990 — 1 рік).

Скарбники Громад: 1. Олекса Мигович (1966-67 — 2 роки), 2. Іван Прус (1968-70, 1982-91 — 13 років), 3. Стефан Чиж (1971-78 — 8 років), 4. Йосип Дурич (1979-81 — 3 роки), 5. Славко Брах (1992-97 — 6 років), 6. Петро Ладанівський (1998 — 1 рік).

Члени Управ Громад: 1. Григорій Комишан (1966-70 — 5 років), 2. Стефан Чиж (1966-70, 1979-81 — 15 років), 3. Митод Ладанівський (1966-70, 1983-90, 98 — 14 років), 4. Іван Прус (1971-74, 1979-81 — 7 років), 5. Стефан Вихованок (1971-82 — 12 років), 6. Семен Горбушко (1971-74 — 4 роки), 7. Юрко Партика (1975-78, 1992-93 — 6 років), 8. Йосиф Дурич (1975-78 — 4 роки), 9. Стах Бакун (1982-93 — 12 років), 10. Степан Лопатнюк (1983-90 — 8 років), 11. Ілько Шуптар (1988-90 — 3 роки), 12. Василь Галушак (1990-91 — 2 роки), 13. Олександр Гергель (1992-98 — 7 років), 14. Славко Брах (1991,

1998 — 2 роки), 16. Петро Ладанівський (1991-97 — 7 років), 16. Леонід Лагеревський (1991-92 — 2 роки).

Голови Контр. Комісії Громади: 1. Леонід Лагеревський (1966-74, 1979-81, 1983-85, 1993-94 — 17 років), 2. Семен Горбушко (1975-78 — 4 роки), 3. Григорій Комишан (1982 — 1 рік), 4. Йосип Дурич (1986-92 — 7 років) 5. Іван Прус (1995-98 — 4 роки).

Управа УГ Тасманії в 1993 році. Зліва сидять: І. Прус, Л. Лагеревський, Г. Комишан, О. Нікитенко (голова), М. Мигаль (секретар), С. Брах. Стоять: В. Чиж, С. Бакун, Й. Дурич, Ю. Партика, Дідоха Йосип, М. Ладанівський та О. Гергель.

Члени Управи УГ Тасманії та деякі члени. Зліва: Миколаїтис, Гарасимишина, Чиж, О. Мигаль, Лагаревська, Лук'яненко, Коротка. Стоять: Ю. Партика, О. Гергел, Г. Комишан, М. Мигаль, Й. Дурич, П. Ладанівський, Кравець, І. Прус. Ззаду: Петро Ладанівський, Нікитенко, Лагеревський.

19.3.1986. За столом сидять (зліва) Й. Дурич, М. Ладанівський, отець-гість, Блаж. М. Любачівський, Владика І. Прашко, голова УГ Леонід Лагеревський (читає поздоровлення).

1987 рік. Після Академії — члени УГТасманії. Сидять (зліва): Голова Л. Лагеревський та б. Голова Г. Комишан.

Члени Контр. Комісії Громади: 1. Дмитро Липка (1966-87 — 22 роки), 2. Стах Бакун (1966-78 — 13 років), 3. Іван Дідоха (1979-90 — 12 років), 4. Йосип Дідоха (1988-89 — 2 роки), 5. Стефан Чиж (1990-95 — 6 років), 6. Петро Ладанівський (1990 — 1 рік), 7. Іван Прус (1992-94 — 3 роки), 8. Олекса Мигович (1995-97 — 3 роки), 9. Юрко Партика (1996-98 — 3 роки), 10. Петро Гарасимишин (1998 — 1 рік).

Культ.-осв. реф. УГ: 1. Василь Гарасимишин (1966-72 — 7 років), 2. Григорій Комишан (1972-1978 — 7 років), 3. Леонід Лагеревський (1978-94 — 17 років).

Почесні члени Укр. Громади: 1. Григорій Комишан, 2. Леонід Лагеревський.

На Загальних Зборах у 1966 р. обрано нову Управу і Контр. Комісію, щоб з кращим успіхом виконувати намічений план праці в перебудові нашої Домівки. На цих Зборах був вибраний також Будівельний комітет у складі: Іван Прус — Голова Б.К. та Григорій Комишан і Стах Бакун — члени.

Під добрим проводом Управи Громади та фахівців Будівельного Комітету приступлено до головної перебудови старої Домівки і протягом двох років в 1968 році закінчили будову великої залі власними силами членів Громади, працюю в суботи й неділі, бо в той же час кожен працював для утримання своєї родини.

Перебудова Домівки дала можливість улаштувати імпрези — День Державности, Свято Тараса Шевченка, Свято Героїв та кожного місяця відбувати забави для придбання фінансів, щоб закінчити перебудову, зокрема замінити маленьку кухню та туалети.

Жертводавці-трудівники на викінчення будови (померлі позначені хрестиком)

1. Іван Прус, 2. †Григорій Комишан, 3. †Стах Бакун, 4. Семен Горбушко, 5. †Дмитро Липка, 6. Олекса Мигович, 7. †Степан Вихованок, 8. †Григорій Коляка, 9. †Ілько Язушак, 10. †Петро Козак, 11. Василь Галушак, 12. Леонід Лагеревський, 13. †Митод Ладанівський, 14. †Василь Гарасимишин, 15. Стефан Лопатнюк, 16. Стефан Чиж, 17. Михайло Мигаль, 18. Йосип Дурич, 19. Іван Дідоха, 20. Юрко Партика, 21. †Микола Глухан, 22. †Теодор Стецько, 23. †Андрій Плішка, 24. †Іван Кобильник, 25. †Іван Короткий, 26. †Олександр Лук'яненко.

Завдяки наполегливій праці, добрій організації та жертвності усіх фінансових членів Громади в 1970 році розпочато будову сцени, кухні, канцелярії та двох туалетів, яка була закінчена протягом одного року. Найбільше приклали труду в будові Домівки Григорій Комишан, Іван Прус, Стах Бакун та Семен Горбушко.

По закінченні будови Домівки ми відчули твердий ґрунт під ногами та планоно розпочали працю організованого громадського життя. При Громаді ми мали Пласт, яким керувала Ірина Запотоцька (на жаль, Пласт припинив діяльність після виїзду пані Запотоцької до Мельборну), та Спортове Товариство «Дніпро». В склад Управи Спорт. Товариства входили: Леонід Лагеревський — голова, Леон Лагеревський (мол.) — заступник голови, Ліля Чиж — секретар, Іван Прус — керівник дружини, Митод Ладанівський і Стах Бакун — члени.

На протязі 18 років Леонід Лагеревський зі своєю Управою та малою групою членів українців успішно виконував своє завдання, але через фінансові труднощі в 1981 році управа змушена була розв'язати Спортове Товариство.

Після зникнення цих двох клітин нашої репрезентації Громада виконувала обов'язки виключно громадського значення, обмежившись влаштуванням національних імпрез, які підготовляли довготривалі невтомні працівники Василь Гарасимович, Григорій Комишан та Леонід Лагеревський.

Отже на протязі 34 років (1966-1998) кожного року ми влаштовували такі Імпрези: 1. День Державности 22 січня, 2. День Тараса Шевченка у березні, 3. День Героїв в річницю трагічної смерті Симона Петлюри та Євгена Коновальця у травні, а також річницю трагічної смерті Тараса Чупринки і Степана Бандери.

Однак ми зробили одну помилку: після розв'язання Пласту та Спорт. Товариства ми не зуміли включити молодь (в більшості з високою і середньою освітою) у працю Громади. Все ж таки, невелика кількість літніх громадян, яка залишилась при житті, робить все можливе, щоб Громада не завмерла. І так на сьогоднішній день в Українській громаді маємо 17 членів старших родин та 5 фінансових членів молодих родин. Маємо членів чоловіків 24 особи та 17 членів жінок. І якщо додати 14 дітей та почесного члена Л. Лагеревського, то разом у Гобарті (разом з дітьми) маємо лише 55 українців. Радісно, що в Управі Громади є 6 молодих людей, а це всі професіонали.

До знаменних подій слід віднести відзначення Свята Державности 22 січня 1986 року з участю міністра етнічних справ п. Клері та гостей з деяких департаментів стейтового уряду. Були гості із філії Громади в Ланцестоні. Промову англійською мовою тоді виголосив п. Мирон Мигаль. На святі було багато молоді в національних одягах. Того ж року в одному з парків Гобарту була поставлена так звана «Стіна Етнічної Дружби», на яку всі національні групи Тасманії вмурували свої пропам'ятні плити. Українська плита з Тризубом та написом «Передано українцями, як символ дружби і доброї волі» під час Свята Державности прикрашувала сцену нашого Нар. Дому. Після цієї Академії Свята Державности і наших позитивних дій, на наш імпрези стало приходити далеко більше людей.

І на кінець слід додати: наша маленька Українська Громада нагадує добру Українську Родину, бо у нас все робиться по згоді, панує релігійна дружба, любов і національна пошана один до одного.

Кардинальські відвідини Тасманії

19.3.1986 на летовищі в Гобарті о 3.20 год. по пол. група українців зустріла Дост. Гостя Блаж. Кардинала Мирослава Любачівського в супроводі Преосв. Владики Івана Прашка. Кардинала привітав Голова Укр. Катол. Братства Митод Ладанівський, а його внуки вручили квіти та привітали Гостей укр. мовою. Увечорі того ж дня в австрал. церкві на «Мунаг» була відправлена Архиєр. Сл. Божа, яка закінчилась многоліттям і молитвою «Боже, вислухай благання».

Після Сл. Божої Владики поїхали до Укр. Гром. Дому, де їх зустріли старим укр. звичаєм «Хлібом і Сіллю» Голова УГ Леонід Лагеревський, заст. голови В. Галушак та секретар В. Гарасимишин, а Ганя Гарасимишин вручила квіти від українців. Відтак відбулося прийняття, на якому вітали Дост. Гостей Голова УГ від українців Тасманії Л. Лагеревський, від Укр. Катол Братства — М. Ладанівський, від УАПЦ — секретар парафії Олександра Голосниченко, вручивши скромний подарунок. Після привітань присутні проспівали «Многії Літа» Блаж. Кардиналові І. Любачівському та Преосв. Єп. І. Прашкові. Знаменну промову виголосив Блаж. Кардинал І. Любачівський, за що був обдарований гучними оплесками.

Гості перебували в гостинному домі п-ва Ладанівських.

Собор УАПЦ

В жовтні 1986 відбувся в Мельборні Собор Укр. Автокеф. Правосл. Церкви, який очолив Блаж. Митрополит Василій, Первоієрарх УПЦ в Канаді та Австралії і Новій Зеландії і в якому взяв участь Голова Парафії УАПЦ св. Володимира та Голова УГ Тасманії Леонід Лагеревський. Будучи обраним делегатом на Собор УАПЦ, він мав нагоду зустрітися з делегатами з усіх стейтів й обговорити наші спільні проблеми. Відбув розмову також з Петром Кардашем, від якого отримав відео та три фільми: один про Голод в Україні 1932-33 п. н. «Жнива Розпачу», другий «Україна — Край моїх Батьків» та третій «Княжа Доба (988-1300 — часи Християнства України)». Усі три фільми, дуже цікаві, були висвітлені, дякуючи Юрикові Чижевї (головному менеджері «Сінема» в Тасманії) 9.11.1986.

Відзначення 1000-річчя Хрищення Руси-України

Свято відбулося 18.9.1988 в Укр. Домі в Гобарті. Було коло 150 присутніх осіб. Прибули також гості з Мельборну. Крім багатого прийняття (поблагословив страви о. Петро Гай), коротку промову виголосили голова УГ Леонід Лагеревський та секретар УГ Василь Гарасимович, а з довшою змістовною промовою виступив редактор часопису «Церква і Життя» Юрій Венгльовський. Англійською мовою Наталія Моравська розповіла про значення для України цієї великої історичної події. Під проводом Сестри Анісії та двох інших Сестер дуже гарно співав хор дівчат-студенток з Мельборну (коло 40 осіб). Були й інші виступи з промовами, співи, деклямації, музика.

Загальні Збори УГ в Гобарті в 1990 році

Збори вибрали Управу УГ на 1990 р. в такому складі: Олександр Нікитенко (голова), Леонід Лагеревський (секретар), Іван Прус (скарбник), Мирон Мигаль (англ. секретар), Йосип Дідоха (заст. Голови), Стах Бакун, Стефан Чиж, Василь Галушак, Митод Ладанівський. Контр. Комісія: Йосип Дурич (голова), Іван Дідоха, Петро Ладанівський. На запрошення УГ співачка з Мельборну Люся Юрків виступила в Нар. Домі з концертом 11.3.1990. На протязі цього року Управа УГ влаштувала 4 Академії.

Склад Управи УГ в Гобарті на 1991 р.

Загальні збори Укр. Громади вибрали Управу в такому складі: Ол. Нікитенко (голова), Мирон Мигаль (секретар), Іван Прус (скарбник), Йосип Дідоха, Петро Ладанівський, Стах Бакун, Славко Брах, Василь Галушак, Леонід Лагеревський. Контр. Комісія: Йосип Дурич (голова), Стефан Чиж, Іван Дідоха. На протязі 1991 року було влаштовано такі Академії: День Державности 22 січня, День нар. Т. Шевченка — 8 березня, пам'яті Є. Коновальця і С. Палюрі — 25 травня, в жовтні пам'яті Т. Чупринки та С. Бандери. Під час Академій працюють ті ж самі жінки, читають оповідання, виголошують вірші. Молоді члени управи стали працювати в користь Громади. Розбудовано «Барбек'ю» (роботу виконали О. Нікитенко, Й. Дурич та М. Мигаль).

Управа УГ на 1992 рік:

О. Нікитенко (голова), Мирон Мигаль (секретар, Славко Брах (скарбник), Петро Ладанівський, Леонід Лагеревський, Олександр Гергель, Юрко Партика, Стах Бакун. Контр. Комісія: Йосип Дурич (голова), Стефан Чиж, Іван Прус. В 1992 році відзначено ці ж самі імпрези, що і в 1991. Активну участь брали: Леонід Лагеревський, Йосип Дурич, Михайло Мигаль, Валентина Чиж, Ніна Лагеревська, Олександра Голосниченко та молоді школярі Антон Мигаль і Лілія Мигаль. Розбудовували домівку Йосип Дідоха, Мирон Мигаль, Олександр Нікитенко, Славко Брах та Петро Ладанівський.

1993-98 року

Склад Управи та Контр. Комісії УГ майже не змінився. Також влаштовано ті ж самі традиційні імпрези. Під час Академій мали промови: Леонід Лагеревський, О. Нікитенко, М. Мигаль, О. Гергель, М. Мигаль. Оповідання читали: Ніна Лагеревська, Валентина Чиж, Олександра Голосниченко. Співали й читали вірші учні Антон і Лілія Мигаль.

Ті ж самі активні і жертвовні особи були і в Управі й Контр. Комісії Громади та влаштовували громадські імпрези в 1994-98, з тим, що День Незалежності України влаштовувано в серпні, а головами Контр. Комісії були Леонід Лагеревський та Іван Прус. В серпні під час Відзначення Дня Незалежності України реферат прочитав М. Мигаль, а Л. Лагеревський прочитав свої спогади.

Склад Управи УГ в 1999 році: Нікитенко Олександр (голова), Мигаль Мирон (секретар), Ладанівський Петро (скарбник), Дідоха Йосип (заст. голови), Брах Славко, Гергель Олександр, Партика Юрко. Контр. Комісія: Прус Іван (голова), Гарасимишин Петро, Дурич Йосип. В березні влаштовано імпрезу в честь Т. Шевченка. Доповідь про Поета виголосив Леонід Лагеревський, а короткий життєпис англ. мовою прочитав Мирон Мигаль. Музичну в'язанку виконали Славко Брах (акордеон) та його син Йозеф (гітара та барабан). Ніна Лагеревська прочитала з Кобзаря «Наймичку», а вірш про Шевченка — Валя Чиж.

Парафія УАПЦ Св. Володимира в Гобарті, Тасманії

Перше поселення українців у Тасманії почалося в 1948 році. В 1952 році завітав до Тасманії перший укр. православний священник прот. о. Григорій Фомічевський, який відправив Сл. Божу в Англійській церкві на Спрінгфелді. В 1954 р. в середині січня відбулися заг. збори православних українців, на які завітав (вдруге) о. Гр. Фомічевський. Була заснована Укр. Автокефальна Православна Парафія св. Володимира, яка складалася з 30 родин. Вибрано управу в складі: Лук'яненко Олександр (голова Параф. Ради), Комишан Григорій (секретар), Горбушко Семен (скарбник), Черкаський Петро (староста), Короткий Іван (заст. старости). Ревізійна Комісія: Лагеревський Леонід (голова), Шевченко Віктор, Нікитенко Павло.

Церковний хор: Голосниченко Марко (диригент), Шевченко Віктор (Заст. дир.), Ворона Іван, Нікитенко Павло, Голубнича Дора, Лагеревська Ніна, Коротка Анна. На другий день була Служба Божа, обід, потім провозжали о. Григорія з участю хористів до Ланценстону, де була відправлена Сл. Божа, але було мало православних українців, а тому для дальшої праці вибрали відповідальних осіб в складі: Туневич Василь (голова), Туневич Віра (секретар), Піджарий Василь (церковний староста), пан Юрчик (відповідальний за хор). В середині травня 1956 відвідав втретє прот. о. Григорій Фомічевський, Сл. Божа відправилась в тій самій церкві на Спрінгфелді.

20.9.1956 відбулись Надзвичайні заг. збори св. Володимирської парафії, на яких вибрали Леоніда Лагеревського делегатом на Собор, який з благословення Митрополита Ніканора очолював о. Ананій Теодорович. Але в той же час постав розкол в Епархії і відбувся другий Собор під зверхністю Владика Сильвестра. Після повернення Л. Лагеревського з Собору, очоленого о. Теодоровичем, заг. збори парафії більшістю голосів погодилися з Соборовими рішеннями. Але через розходження в парафії занепала праця і від середини 1956 до кінця 1959 не було духовної обслуги.

14.2.1960. В середині Храму, Владика править Сл. Божу в Англ. церкві на Спрінгфелді.

6 листопада 1959 Тасманію відвідав Владика Сильвестр, а наступного дня була відправлена Сл. Божа в грецькій церкві спільно з грецьким священником.

14 лютого 1960 року Тасманію відвідали Владика Варлаам та о. Григорій Фомічевський. У м. Ланценстон їх зустрів Валентин Туневич з групою своїх вірних, а Сл. Божа була відправлена в Англ. Церкві в ст Леонардс. Після Сл. Божої В. Туневич повіз Вл. Варлаама та о. Фомічевського до Гобарту, де їх з групою вірних запросив на вечерю до своєї хати Л. Лагеревський. 15 лютого 1960 у дверях Англ. церкви зустріли Владика Варлаама Іван Ворона і Леонід

Лагеревський. 9-літня донька Лагеревського Людмила в укр. строї вручила квіти Владиці, а 16-річний син Леон прислужував о. Григорієві під час урочистої Сл. Божої. Дуже гарно співав хор. Після Сл. Божої відбувся в честь Владики обід, на якому було 60 вірних. Л. Лагеревський висловив подяку Вл. Варлаамові та о. Фомічевському за відвідини Тасманії.

1960 р. Візита Вл. Варлаама. І. Ворона вітає хлібом і сіллю Владику, 9-річна Людмила Лагеревська вручає квіти, а Леон Лагеревський тримає маленьку українську корогву.

1963 р. Візита Владики Варлаама в Тасманії. Зліва стоять: Марко Голосниченко, Владика Варлаам, диякон о. Досенко, Леонід Лагеревський, Олександр Лук'яненко. За ними стоять: Петро Черкаський, Василь Піджарий, Валентин Туневич.

В 1963 р. після Молитовного З'єднання обох Єпархій завітав вдруге до Тасманії Вл. Варлаам в супроводі диякона о. Доденка. Служба Божа відбулася в цій самій Англ. церкві. А після Сл. Божої на прийнятті Вл. Варлаам виголосив повчальну промову. У короткому слові Л. Лагеревський висловив радість з приводу молитовного поєднання двох Єпархій.

В 1963 р. після 9 років нестійкої праці Управи, відбулися загальні збори православних українців Гобарту й Ланценстону. 38 присутніх осіб вирішили об'єднатись в одну Св. Володимирську Парафію в Гобарті та вибрали нову управу в складі: Лагеревський Леонід (голова Параф. Ради), Туневич Валентин (заст. Голови), Шевченко Віктор (секретар), Черкаський Петро (скарбник), Голосниченко Василь (дир. Хору), Ворона Іван. Ревіз. Комісія: Короткий Іван (голова), Нікитенко Павло, Красноручський Петро. Церковним старостою вибрали Черкаського Петра, а його заступником Піджарого Василя. Заг. збори постановили почати збірку грошей для придбання церкви. Вибрали Буд. Комітет та засновано Бр-во і Сестрицтво. Склад Буд. Ком.: Туневич Валентин (голова), Піджарий Василь, Черкаський Петро, Голосниченко Петро, Лагеревський Леонід (голова Пар. Ради).

В 1965 р. завітав вперше до Тасманії о. прот. Борис Стасишин. Сл. Божа була відправлена в Англ. церкві на Спрінгфельді, а 4.12.1966 завітав о. Микола Майно, відправивши в цій самій церкві Богослуження.

12.12.1966 відійшов на вічний спокій кол. голова Рев. Комісії свідомий українець Короткий Іван. Парафія втратила дуже цінну людину.

18.1.1967 помер свідомий українець Ворона Іван, кол. член Пар. Ради.

22.1.1967 вдруге відвідав св. Володимирську Парафію о. Борис Стасишин, відправив Новорічну Сл. Божу та побажав якнайскорше мати Святий храм. А 19.3.1967 відвідав Парафію вдруге о. Микола Майно. В 1968 році о. Б. Стасишин відвідував Тасманію та відправляв Сл. Божі.

6.3.1968 св. Володимирська Парафія купила за 3.500 дол. старе приміщення (кол. церкву). Почесним фундатором найперше став протопр. о. Борис Стасишин, а відтак Леонід Лагеревський з дружиною Неонілою, Валентин Туневич з дружиною Вірою, Петро Черкаський, Віктор Шевченко, Петро Красноручський з дружиною Марією, Василь Піджарий з дружиною Марією, Пантелей Малій, Олександр Гончаренко.

3.1.1971 Консисторія УПЦА призначила на 1 рік настоятелем парафії о. Василя Подригулю. 18.1.1970 через стан здоров'я зрезигнував голова Парафії Л. Лагеревський та попросив на його місце В. Туневича.

В роках 1970-1980 відвідували Тасманію, крім о. Стасишина, о. Володимир Піндюра, о. Петро Мотуз, о. Петро Сердюк, о. Дмитро Шабля, о. Олександр Теодорович, о. Олександр Пігулевський (голова Консисторії).

28.11.1971 до Тасманії завітав в супроводі Архипресв. д-ра о. С. В. Савчука та пресв. о. Б. Стасишина Блаж. Митрополит з Канади, візитація якого була дійсно як велике Національне Свято.

28.12.1975 Загальні Збори Парафії вибрали Управу на 3 роки в складі: Лагеревський Леонід (голова), Шевченко Віктор (секретар та диригент), Черкаський Петро (скарбник і церк. староста), Піджарий Василь та Красноручський Петро. Ревіз. Комісія: Нікитенко Павло (голова), Гончаренко Олександр, Назаренко Нестор. 17.4.1978 приїхав до Тасманії о. Василь Подригуля, який залишився на деякий час настоятелем Парафії.

В половині 1978 завітав до Тасманії Митрополит УАПЦ у Вільному Світі Блаж. Мстислав в супроводі о. диякона Портакевича та Голови Консисторії о. Олександра Теодоровича. На летовищі його зустрічали о. В. Подригуля, Голова Параф. Ради В. Туневич, Л. Лагеревський та двоє дівчат в укр. строях, які вручили Блаж. Мстиславу квіти. Біля церкви зустріли Владика з корогвами та співом церк. хору під кер. о. Олександра Теодоровича. Митрополит виголосив гарну повчальну промову.

10.6.1981 Парафія втратила почесного члена бл. п. Віру Туневич.

10.4.83 року дістали відповідь, що на засіданні Єпархіяльної Ради постановили прийняти св. Володимирську Парафію в Тасманії до УПЦА в Австралії, а 25.4.83 ця ж Консисторія назначила прот. о. Юрія Семенчука відправити Сл. Божу.

27.7.1985. Отець Борис Стасишин відправив Храмову Службу, а пані-матка керувала хором. Зліва сидять: Петро Красноруцький, Ніна Лагеревська, о. Борис Стасишин, пані-матка Тетяна, Леонід Лагеревський (Голова Параф. Ради), Марія Красноруцька. Стоять: Анна Коротка, Петро Мельник, Катерина Миколаїтис.

26.4.1984 відійшов на вічний спочин чесний трудівник Павло Нікитенко, а 29.6. помер заслужений трудівник, Поч. Фундатор Валентин Туневич.

28.7.1984 сто осіб на Заг. Зборах Парафії вибрали Управу в складі: Лагеревський Леонід (голова та скарбник), Красноруцький Петро (заст. Голови та церк. Староста), Голосниченко Олександра (кер. церк. хору), Коротка Анна. Ревіз. Комісія: Гончаренко Олександр (голова), Мельник Петро, Миколаїтис Катерина. Делегати на 8-й Єпарх. Собор: Леонід Лагеревський та Олександра Голосниченко.

11.10.1985 Голова Параф. Ради Леонід Лагеревський та членка Парафії Катерина Миколаїтис взяли участь у відкритті Пам'ятника в Канберрі.

7.1.1986 завітав до Тасманії Прот. о. Юрій Семенчук, відправив Сл. Божу та з його ініціативи була проведена збірка на КУА-ФУСА, яка принесла суму 2,910 дол.

1986 р., частина членів Парафії біля церкви св. Володимира в Гобарті.

5.5.1986 на загальних зборах проголошено, що молодими фінанс. членами Парафії стало 10 осіб: Лагеревський Павло, Лагаревський Володимир, Лагеревський Анатолій-Ігор, Лагаревський Віктор, Лукас-Лагеревська Валентина, Мерінгтон-Лагеревська Анетка-Аня, Муртанг-Красноруцька Гелен, Гендерсон-Красноруцька Беті-Лідія, Голосниченко Григорій, Красноруцький Іван.

30.5.1987 після тяжкої хвороби помер чесний парафіянин Нестор Назаренко; 20.7.87 помер поч. член Петро Мельник, 5.9.87 помер Гаврило Малий, дуже жертвна людина.

19.9.87 Надзвичайні Заг. Збори вибрали делегатами на 8-й Собор УПЦА Леоніда та Ніну Лагеревських. Собор одноголосно постановив про об'єднання двох Єпархій в одну — УАПЦ.

30.6.1991 померла господиня при Парафії бл. п. Марія Красноруцька.

26.7.1992 продали стару церкву, яку було тяжко втримати.

20.11.1993 на засіданні поширеної Управи розділено гроші, що залишилися із продажу церкви: частину поміж парафіянами, а частину на різні благодійні цілі, особливо в Україні.

Під час відвідин Св. Михайлівського монастиря в Києві Леонід Лагеревський передає 750 амер. дол. Зліва: директор Музею пані Ярова, Ректор Київської Дух. Семінарії Архимандрит Даніїл, Інспектор прот. Іван Швець та Заст. Головної Редакції ж. «Ярмарок» Лариса Вирьовка.

Гобарт 1998, Управа Парафії Св. Володимира. Зліва сидять: Ніна Лагеревська (секретар) Леонід Лагеревський (голова), Анна Коротка, Володимир Короткий (голова Рев. Комісії) Стоять (зліва): Катерина Миколаїтіс та Галина Лук'яненко.

З історії Т-ва «Дніпро» в Тасманії

Спортова дружина «Дніпро» в Тасманії, яка ще в 1968 році на змаганнях тричі здобула перемогу в другій дивізії. Зліва у першому ряді: А. Красник, С. Каїрнс, П. Гервейнен, Л. Лагеревський, П. Лагеревський, Д. Міллер. Стоять (зліва): С. Чиж (член управи), Н. Нандан, Ю. Чиж, Р. Клен, Д. Міен, Дж. Нандан, Д. Ріпер та голова «Дніпро» Леонід Лагеревський.

Спортове Т-во «Дніпро» було засноване в Гобарті (Тасманія) у 1962 році з ініціативи Леоніда Лагеревського. На його перших зборах було 38 осіб присутніх. Тоді ж була вибрана управа в такому складі: Леонід Лагеревський (голова), Іван Прус (заступник), Володимир Обод (секретар), Віктор Шевченко (скарбник). Члени Управи: Леон Лагеревський (він же делегат до футбольної Асоціації), Степан Чиж та Владик Запотоцький.

У квітні 1963 року розпочалися змагання з футболу. «Дніпро» був прийнятий до складу 2-ої дивізії, де було 8 дружин.

У 1965 році до «Дніпра» прибули нові члени Управи, нові змагуни, а також вирішили щороку вибирати «Королеву клубу». Цього ж року на кінцевому вечорі, з нагоди закінчення сезону, відбувся вибір королеви клубу з-поміж 4-х дівчат (місс сокер «Дніпро»). Вибрали п-ну Ірину Запотоцьку, а найкращих змагунів нагородили чашами. На цьому вечорі були представники Асоціації футболістів Тасманії. Їм сподобалась ця ідея вибору королеви клубу, і під час прикінцевих вечорів, на пропозицію Управи «Дніпра», всі 8 дружин вибирали свою королеву футболу (сокер). А після того почали вибирати й королеву футболу Тасманії. У 1966 році на річному вечорі-забаві вибрали королевою Марію Козак. У 1967 році до Управи Т-ва вибрали колишнього голову Української Громади п. Г. Соловія. Цього року королевою була вибрана панна Людмила Лагеревська.

У 1968 році вибув з Управи через виїзд до Аделаїди п. Соловій, на його місце вибрали Леона Лагеревського, також до Управи увійшов Стах Бакун. Цей рік був дуже успішний: дружина виграла всі 26 матчів і троє окремих змагань, здобувши три чаші 2-ої дивізії. Цього року на прикінцевому вечорі-бенкеті був присутній і голова Асоціації Тасманії п. В. Тютінк.

У 1969 році «Дніпро» перейшов до 1-ої дивізії, тому мусіли організувати одну дружину резервову та дві молодечі, а тому мусіли вибрати 4-х капітанів дружин. Тепер «Дніпро» став професійною командою, а тому треба було придбати чималі кошти, які здобули дякуючи Управі та жертвності наших людей. Під час прикінцевого вечора цього разу королевою футболу вибрали

Женю Горбушко, яка також була вибрана королевою на спільному вечорі 14-х клубів Асоціації. Це був величний інтернаціональний бенкет, де українці були горді за свої успіхи та королеву.

У 1970 році дружина «Дніпро» знову виграла конкурентійне змагання з футболу. А королевою цього разу вибрали Ірину Ладанівську, яка знову була вибрана королевою й на загальному бенкеті Асоціації. У 1971 році «Дніпро» мав нові успіхи, здобувши чашу Першої дивізії. Королевою вибрали Лілю Чиж.

Так минали роки з невеликими змінами в Управі і з дальшими успіхами в змаганнях. Проти нас була сильна польська дружина. Щоб перемогти, викликали двох змагунів-українців з Мельборну — Волия Кулика та Михайла Жудака. Капітаном команди був Леон Лагеревський. Дякуючи добрій дисципліні, добрим грачам та допомозі «Левів», виграли раз 2:0, а вдруге 3:1. Цього року виграла також «Count out cup». Королевою футболу «Дніпра» була цього року знову українка — Женя Бакун, яка стала й королевою 16-х клубів Тасманії.

1978-1980 роки були тяжкими, особливо 1980-й. Товариство мало 4 дружини. Лише дякуючу добрій грі грачам 1-ї дивізії, п'ятьом братам Лагеревським — Леонові, Павлові, Володимирові, Анатолієві та Вікторові — і Юркові Чижеві, а також за недовгу гру й Романові Запотоцькому, які були зразковими у змаганнях і праці — клуб лишився на здобутих позиціях. В цьому, зрозуміло, найбільшу фінансову та керівну роль мав Леонід Лагеревський, який протягом 18 років був головою Спортивного Товариства, а 16 років головою першої дружини і її керівником.

Слід також відзначити, що в праці Товариства багато допомагали члени Управи, жінки, які працювали в кантині. Це були Катя Лагеревська, Марія Бакун, Людмила Лагеревська (в соціальному комітеті), Валя Чиж, Ніна Лагеревська та Л. Чиж, а також брати й сестри спортсів та молодь.

На жаль, в січні 1981 року на поширеному засіданні Управи мусіли розв'язати Товариство «Дніпро» через тяжкий фінансовий стан. Під час цього ліквідаційного засідання був присутній голова Громади в Гобарті п. Гр. Комишан та секретар В. Герасимишин, які висловили подяку всім членам Товариства «Дніпро» та його Управі за невтомну працю.

Занепав у Тасманії і Пласт та Танцювальний гурток, але ще лишилась невелика Українська Громада, яку треба зміцнити й побільшити. На щастя, недавні спортсів включилися до активної роботи в Громаді і є надія, що пощастить відновити навчання української мови, zorganizувати суботню школу.

Остання Управа Українського Спортивного Товариства «Дніпро» в Тасманії. Сидять (зліва): голова Т-ва Леонід Лагеревський, Л. Чиж (секретар), І. Ладанівська (колишня секретарка), С. Чиж (скарбник). Стоять: М. Ладанівський (член управи), Леон Лагеревський (заступник голови) та члени управи І. Прус і С. Бакун.

Ірина Запотоцька
Miss «Dnipro» 1965

Людмила Лагеревська
Miss «Dnipro» 1967

Каті Повел(Лагеревська)
Miss «Dnipro» 1968

Женя Горбушко
Miss «Dnipro» 1969

Ірина Ладанівська
Miss «Dnipro» 1970

Женя Бакун
Miss «Dnipro» 1975

Павло, Анатолій, Віктор, Володимир та Леон Лагеревські
(фото з 1980 р.)— на протязі довгих років грали в 1-шій дивізії «Дніпро»

Спорт. Т-во «Дніпро», дружина 1-ої дивізії 1978 р. 1-й ряд (зліва присіли): Леон Лагеревський, Крис Говел, Володя Лагеревський, Давід Голмес, Рон Болтон, Віктор Лагеревський. 2-й ряд (зліва стоять): Леонід Лагеревський (голова «Дніпра»), Павло Лагеревський, Михайло Ярвіс, Вінсе Дітомасо, Григорій Карий (масажист), Іван МекДугал, Ганс Затзен, Стефан Чиж (член управи і скарбник).

Список українців Австралії і Нової Зеландії

Н П В

А

Абрамович А.
Абрамович Василь
Абрамовський Зенон
Агрес Григорій
Агрес Катерина
Адамов Микола
Адамовський А.
Адамовський Федір
Адамовський Теодор
Адамовська Анастасія
Адамс Ворвік
Адамс Таня
Акіні І.
Акіні Н.
Александрів Іван
Амбрамовський З.
Амброзяк Дмитро
Амброзяк Галина
Ангелюк Іван
Ангелюк Катерина
Андерсон Іван
Андерсон Ірена
Андріц Іван
Андріц Олена
Андріц Іван
Андріц Віра
Андріц Михайло
Андріц Надія
Андріц Василь

Андріц Наталя
Андріц Й.
Андріїв А.
Андрійців А.
Андрійців Василь
Андрощук Леонтій
Андрощук Ольга
Андрощук Павло
Андрусів Анеля
Андрусів Богдан
Андрусів Євген
Андрусів Іван
Андрусів Ілько
Андрусів Марія
Андрусів Олена
Андрусів Олеся
Андрусів Михайло
Андрусів Софія
Андрусів Степан
Андрухович В.
Андрухович Василь
Андрухович Ольга
Андрушин Іван
Андрушин Яніна
Андрушків Микола
Андрушків Марія
Андрушків Микола
Антонович Богдан
Антонович Стефанія
Антоняк Михайло
Антоняк Марія
Антоняк Василь

Антоняк Надія
Апостолюк Вілліам
Апостолюк Марія
Ардір Маргарета
Армстронг Діана
Армстронг Вейн
Арсенів Аркадій
Артимович Микола
Артимович Тереса
Атаманюк Андрій
Атаманюк Анна
Атаманюк Іван
Атаманюк Катерина
Атаманюк Петро
Атаманюк Серафима
Атаманюк Христина
Афінець Марія

Б

Бабаєв Ольга
Бабик Богодар
Бабир Наталка
Бабич Борис
Бабич Вікторія
Бабич Павло
Бабич Параскевія
Бабій Ірена
Бабій Іван
Бабій Леся
Бабій Марко
Бабій Олесь
Бабій Олександр

Бабій Орися
Бабій Тетяна
Бабій Тома
Бабінчук Анієля
Бабінчук Теодор
Бабіць Драгана
Бабіць Іван
Бабка Катерина
Бабченко Григорій
Бабченко Клеменс
Бабченко Марія
Бабченко Юля
Багванна Джефрі
Багванна Марія
Багура Петро
Багура Сільвія
Бажул Григорій
Бажул Людмила
Базалицька Анна
Базалицька Валентина
Базалицька Лідія
Базалицька Тамара
Базалицька-Берт Тамара
Базалицький Борис
Базалицький Григорій
Базалицький Олександр
Базалицький Павло
Базалицький Петро
Базалицький Степан
Байбара Емма
Байбара Іван
Байбара Катерина
Байдала Микола
Байдала Сергій
Байдала Софія
Бакунович Василуха
Баланд Леся
Балацький Іван
Балик Ніна
Балик Наталя
Балик Олександр
Балик Степан
Балицька Антоніна
Балицька Броніслава
Балицька Ніна
Балицький Іван
Балицький Стефан
Балко Стефан
Балко Текля
Балух Андрій
Балук Н.
Балух Григорій
Балух Лариса
Балух Роберт
Балух Юля
Балюк Олександр
Балюх Леонід
Балюх Леся
Балюх Ліза
Балюх Наталка

Балюх Олена
Баляк Марія
Баляк Василь
Баляк Ігор
Баляк Тетяна
Бангук Стефан
Бангук Стефанія
Бандура Лідія
Бандура Микола
Бандура Стефан
Барабах Петро
Барабах Андрій
Барабах Антоній
Барабах Богдан
Барабах Євгенія
Барабах Мирон
Барабах Михайло
Барабах Степан
Барабах Орися
Баран Василь
Баран Дмитро
Баран Галина
Баран Григорій
Баран Іван
Баран Катерина
Баран Михайло
Баран Павло
Баран Рома
Баран Юстина
Баран Софія
Баран Сузанна
Баранецький Ярослав
Баранецька Яніна
Бараник Андрій
Бараник Катерина
Бараник Яків
Барановська Катерина
Барановська Надія
Барановська Оля
Барановський Антін
Барановський Володимир
Барановський Євген
Барановський Михайло
Бараняк Микола
Бараняк Павлина
Бардич Стефанія
Бардич Теодор
Барнс Галина
Бароне Ірина
Бароне Таїса
Барнс Алан
Барчинська Ваверлей
Барчинська Євгенія
Барчинська Іванна
Барчинська Лідія
Барчинський Андрій
Барчинський Орест
Барчинський Стефан
Барчинський Юрій
Басараб Володимир

Басараб Іван
Басараб Клавдія
Бастек Марія
Басюк Михайло
Басюк Євгенія
Батик Василь
Батик Володимир
Батик Марія
Батіг Данило
Батіг Мирон
Батіг Галина
Батулін Афанасій
Батулін Варвара
Батулін Люба
Батуринська Люся
Батуринська Феодосія
Батуринський Василь
Батуринський Микола
Батуринський Нестор
Бахор Марко
Бахор Софія
Бахор Тадеус
Бахор Тереса
Бачинська Оксана
Бачинський Володимир
Беван Галина
Беван Річард
Бега Андрій
Бега Василь
Бега Іван
Бега Явдоха
Бегн Лариса
Бегн Гавен
Беднаж Венцеслав
Беднаж Оля
Беднарж Бернадета
Беднадж Василь
Беднарж Йосеф
Беднадж Ольга
Беднарж Стефанія
Беднарж Стефан
Безверха Василь
Безверхий Іван
Безик Петро
Безик Розалія
Безкоровайна Анна
Безкоровайна Галина
Безкоровайна Данута
Безкоровайна Єлисавета
Безкоровайна Марія
Безкоровайна Ольга
Безкоровайний Андрій
Безкоровайний Марко
Безкоровайний Михайло
Безкоровайний Павло
Безкоровайний Петро
Безкоровайний Семен
Безлик Михайло
Безлик Тетяна
Безпалов Євген

Безпалов Михайло
Бей Богдан
Бей Богданна
Бей Василь
Бей Григорій
Бей Григорій
Бей Кароліна
Бей Ліля
Бей Люба
Бей Наталка
Бей Одарка
Бей Ольга
Бейлі Марія
Бейлі Мартин
Бейлі Роберт
Бейлі Таня
Бейлі Христина
Бек Михайло
Белл Наталка
Бендина Йосиф
Бендина Лев
Бенслей Павло
Бенслей Таня
Бень Дмитро
Бень Шарлота
Бенько Александер
Бенько Катерина
Бенько Ніна
Береговий Ярослав
Берегова Галина
Береговий Іван
Берегова Стефанія
Берегуляк Андріан
Берегуляк Валентина
Берегуляк Гандзя
Берегуляк Данило
Берегуляк Ігор
Берегуляк Микола
Берегуляк Стефанія
Берегуляк Фіона
Берник Василь
Берник Гаврило
Берник Катерина
Берник Ніколай
Берник Люба
Берник Люда
Бесемерес Й.
Бесемерес А.
Бесемерна Богдана
Бесемерний Янко
Бесерміній Сильвестер
Бесерміній Славіц
Беслик Лідія
Беслик Раїса
Беслік М.
Беш Евген
Беш Сандра
Беляк Вікторія
Бичко Богдан
Бичко В.

Бичко Галина
Бичко Петро
Бичко Стефанія
Бігман П.
Біда Данило
Біда Ілько
Біда Марія
Бідак Василь
Бідик Петро
Бізлі Ема
Бізлі Данило
Бізлі Лідія
Бізлі Павло
Бізлі Рой
Біла Софі
Біла Анна
Білавчук Василь
Білавчук Марія
Білак Оля
Біланенко Анна
Біланенко Василь
Біланенко Станіслава
Біланенко Таня
Біланівський Іван
Білаш Галина
Білаш Леся
Білаш Люба
Білаш Яків
Білецька Анна
Білецька Антоніна
Білецька Олександра
Білецький Казимир
Білецький К.
Білий Олександр
Білий Іван
Білий Петро
Білик Семен
Білик Дмитро
Білик Галина
Білик Ю.
Білик Петро
Білик Марія
Білик Софія
Білінська Богдана
Білінська Даня
Білінська Ліна
Білінська Наталка
Білінська Христина
Білінський Андрій
Білінський Богдан
Білінський Клавдій
Білінський Клавдій (м.)
Білокінь Василь
Білокінь Дмитро
Білокінь Марія
Білокінь Наталія
Білокур Анатолій
Білокур Константин
Білокур Олександр
Білоус-Теслюк Віра

Біляїв Володимир
Біляченко Таня
Біль Збігнєв
Біль Неля
Більо Стефан
Більо Катерина
Більокін Василь
Більокін Марія
Біндас М.
Близнюк Микола
Бловс Аніта
Бловс Лоренс
Бловс Марта
Бловс Юстин
Бляха Оленка
Бльок Петро
Бобровський Микола
Бобик Анатолій
Бобик Афанасій
Бобик Борис
Бобир Дем'ян
Бобровська Кароліна
Бобровський Микола
Богацька Валерія
Богацька Марія
Богацький Левко
Богацький Павло
Богацький Чарлс
Богач Василь
Богдан Світлана
Богданець Семен
Богданець Василь
Богданець Ірина
Богданець Катерина
Богданець Оля
Богданець Павло
Богоносюк Микола
Богоносюк Катерина
Богонюк Василь
Богонюк Стефанія
Богославська Лідія
Богер Анатолій
Богер Маруся
Боднар Марія
Богнар Михайло
Богнар Христина
Богнар Т.
Богуш Петро
Богуш Галина
Бодак Іван
Бодак Ольга
Бодлак Тарас
Бодляк Теодор
Боднар Олександр
Боднар Г.
Боднар Юрій
Боднар Ярослав
Боднар Іван
Боднар Ева
Боднар Михайло

Боднар Фреда
Боднар Дзюро
Боднарук Богдан
Боднарук Віра
Боднарук Галя
Боднарук Іван
Боднарук Микола
Боднарук Тарас
Боднарук Соня
Боднарчук Микола
Боднарчук Катерина
Бойко Анна
Бойко Василь
Бойко Григорій
Бойко Г.
Бойко Дмитро
Бойко Марія
Бойко Лідія
Бойко Олекса
Бойко Олександра
Бойко Петро
Бойко Семен
Бойко Стефанія
Бойко Стефан
Бойко Юліяна
Бойко Я.
Бойко Йосип
Бокцун Анна
Бойцун Роман
Бойченко Олександр
Болюбаш Іван
Болюбаш Люба
Болюбаш Петро
Бомба Андрій
Бомба Дарія
Бомба Іван
Бомба Ірена
Бомба Лідія
Бомбас Лев
Бомбас Славка
Бондар Анна
Бондар Василь
Бондар Василь (м)
Бондар Галина
Бондар Леся
Бондарук Алла
Бондарук Михайло
Бондарук Олександра
Бондарчук Володимир
Бончар Олекса
Бончар Ольга
Бончар Петро
Борець Орися
Борець Тетяна
Борець Юрій
Борецька Марія
Борецький Олександр
Борецький Осип
Борис Григорій
Борис Микола

Борис Олександр
Борис(оглібська) Олена
Борковська Анастасія
Боркут Віра
Боровський І.
Бородайко Володимир
Бородайко Святослав
Борщ Ірена
Борщ Василь
Борщ Олеся
Борщ Розалія
Борщ Роман
Босак Василь
Босак Марія
Босак Стефан
Босак Мирон
Босак Соня
Босак Юля
Боцько Стефан
Боцько Анна
Бочуляк Михайло
Бочуляк Ева
Бочко Ірена
Боярський Богдан
Боярська Володимира
Бравн Аде
Бравн Лариса
Бравн Пері
Браміч Грім
Браміч Діяна
Браян Василь
Браян Марія
Браянт Річард
Браянт Анна
Брентін Йосеф
Брентін Анна
Брентін Сілваній
Брентін Юля
Бретле Іван
Бретле Марія
Брецько Микола
Брецько Меланія
Брецько Одарка
Брецько Ярослав
Брецько Христина
Брикар Йосиф
Брилинська Галя
Брилинська Марія
Брилинська Орися
Брилинський Михайло
Брилинський Роман
Брилинський Ростислав
Брич Іван
Брич Наталка
Бровн Лариса
Брода Валерія
Брода Ярослав
Бродерс Дана
Бродерс Сін
Броді Лукія

Броді Норман
Бродська Марія
Бродський Ворвік
Брозицький Іван
Брозицька Емілія
Бромар Марія
Бромот Данило
Бромот Еллен
Бромот Іван
Бромот Марія
Бромот Федір
Бронар Євген
Бронар Еміль
Бронська Анна
Бронський Євген
Брумерська Елсі
Брумерська Оля
Брумерська Олена
Брумерський Іван
Брумерський Михайло
Брус Анастасія
Брус Іван
Бубній Варвара
Бубній Мирон
Бубнюк Катерина
Бубнюк Леся
Бубнюк Теодор
Бубнюк Федір
Бугіль Йосип
Будінські Леонід
Будник Олекса
Буйко Антін
Булик Зінаїда
Булик Павліна
Булик Юрій
Буньо Микола
Буревій Михайло
Бурець Євген
Бурик Манолій
Бурій Василь
Бурковська Галина
Бурковська Єва
Бурковська Лідія
Бурковська Христина
Бурковський Павло
Бурлик Полікарп
Бурлік Іван
Буряк Василь
Буряк Віктор
Буряк Гередіта
Буряк Катерина
Буряк Константин
Буряк Лариса
Буряк Микола
Буряк Олександр
Буряк Радіон
Бутенко Василь
Бутенко Іван
Бутенко Клавдія
Бутенко Тетяна

Бутилевич Богдан
Бутилевич Ева
Бутилевич Захарій
Бутилевич Катерина
Бутилевич Люба
Бутилевич Тереса
Бутилевич Юрій
Бутко О.
Бутко Петро
Бутрей Петруся
Бутрей Теодор
Бутрей Вероніка
Бухан Джефрі
Бухан Оріся
Буць Анна
Буць Іван
Буць Анна
Бучацький Омелян
Бучацька Олександра
Бучацький Олег
Бучацька Маргарета
Бучинський Михайло
Бучинська Віра
Бучинський Петро
Бучинська Христіна
Бучинський Богдан
Бучинська Йоанна
Буяк Ірина
Буяр Оля

В

Ваврик Ірена
Ваде Аллан
Ваде Марія
Вагіль Михайло
Вагіль Варвара
Вагнер Олена
Вакун Іван
Валевська Раїса
Валіхновський Евстахій
Валіхновська Катерина
Валіхновський Петро
Валіхновська С.
Валкер Петро
Валкер Ольга
Вальків Василь
Вальків Анна
ВанДен-Нювенгюзен Іван
ВанДен-Нювенгюзен Ольга
Вандерлос Наталка
Ванчицький Стефан
Ванчицька Олена
Варрен Б.
Варрен О.
Варрен Нуся
Вареничка Славко
Вареца Валентин
Вареца Ліля
Вархола Стефан
Вархола Катерина

Вархоляк Микола
Варчак Іван
Варчак Людвіна
Варчак Михайло
Варчак Марія
Варянка Микола
Васінкевич Василь
Василенко Митрофон
Василик Анастасія
Василик Оксана
Василик Степан
Василик Стефан
Василик Тереса
Василишин Галя
Василишин Дмитро
Василишин Марія
Василишин Михайло
Василишин Оксана
Василишин Ольга
Василіва Галя
Василіва Ірина
Василів Катерина
Василів Микола
Василів Микола (м.)
Василінка Михайло
Василінка Ірена
Василінка Михайло
Василінка Ірена
Василінка Стефан
Василінка Катерина
Василюк Анастасія
Василюк Йосиф
Василюк Софія
Васильчук Микола
Васс А.
Васс Е.
Васьович Андрій
Васьович Теодор
Васьович Христіна
Васьович Юля
Ватсон Іван
Ватсон Світлана
Ватулик Стефанія
Ватилюк Ірина
Ватилюк Йосип
Ввайт Филип
Ввайт Юліяна
Ввайтінг Ніл
Ввайтінг Таня
Ввайтсайд Михайло
Ввайтсайд Ольга
Вдович Адам
Вейн Терентій
Вейн Софія
Велецька Анна
Велика Барбара
Велика Пелагія
Велика Марія
Великий Григорій
Великий П.

Величко А.
Величко Йосип
Величко Лаврентій
Величко Люба
Величко Марія
Величко Теодор
Величко Федір
Величко-Берт-Тамара
Велля Дарел
Велля Леслі
Венц Митрофан
Венц Параскевія
Вербенець Михайло
Вербенець Роман
Вербенець Софія
Вербенець Еріка
Вербицький А.
Вербицька Ганя
Вербовий Д.
Веркое Вейн
Веркое Олена
Верник Дмитро
Верпета Микола
Верчик Іван
Веселий Роман
Весела Оксана
Вестрел Віра
Вестрел Катерина
Вестрел Тетяна
Вибач Олександр
Вибач Ольга
Винарчик Микола
Винарчик Кароліна
Винарчик Ярослав
Винницька Катерина
Виноградник Микола
Виткович С.
Виткович Т.
Вишневський Петро
Вієремейчик Ян
Вієремейчик Анастасія
Візнюк Василь
Візнюк Юліяна
Війтович Александра
Війтович Антоніна
Війтович Володимир
Війтович Емілія
Війтович Марійка
Війтович Михайло
Війтович Стефан
Війтович Ярослав
Віконська Софія
Вікс Роберт
Вікс Євгенія
Віліїв Дора
Віліямс Анна
Віліямс Славка
Віліямс Юрій
Вілсон Гарольд
Вілсон Марія

Вінклер Вернер
Вінклер Галина
Віра Марія
Вітборн Ярод
Вітборн Таня
Вітебська Віра
Вітебська Марія
Вітебський Іван
Вітів Іван
Вітів Теодора
Вітковський Роман
Вітковська Марта
Вітковський Тадей
Вітковська Аврелія
Вішка М.
Власов Микола
Вовк Анатолій
Вовк Віра
Вовк Доріс
Вовк Зіна
Вовк Іван
Вовк Марія
Вовк Микола
Вовк Михайло
Вовк Надія
Вовк Нареля
Вовк Олексій
Вовк Ольга
Вовк Параскевія
Вовк Роман
Вовк Семен
Вовк Софія
Вовк Текля
Вовк Христина
Вовк Юрій
Вовк Ярослав
Вовненко Дарія
Вовненко Іван
Водяницька Зіна
Водяницька Тетяна
Водяницький Анатолій
Водяницький Федір
Возімка Василь
Возімка Ярослава
Возімка Василь
Вознюк Сергій
Вознюк Стефанія
Возняк Євгенія
Возняк Теодор
Войтила Йосеф
Войтила Марія
Войтила Юрій
Войтович Володимир
Войтович Михайло
Войтович Саня
Войчук Іван
Войцілевич Стефан
Войцілевич Марія
Воланик Родней
Воланик Патрися

Волкер Петро
Волкер Ольга
Воловшиков Фрозина
Володимирів Антон
Володимирів Богдан
Володимирів Микола
Володимирів Феодосія
Волох Дмитро
Волох Єлисавета
Волошин Віра
Волошин Григорій
Волошин Леонід
Волошин Марія
Волошин Ольга
Волошин Олександр
Волощук Валентина
Волощук Даниїла
Волощук Григорій
Волощук Микола
Волощук Розалія
Волощук Юрій
Волстрел Віра
Волстрел Катерина
Волстрел Клавдія
Волстрел Олександр
Волстрел Олександр (м.)
Волстрел Тетяна
Вольський Стедсхін
Вольський М.
Воробець Олена
Воробець Семен
Воротнюк Галина
Воротнюк Петро
Вотсон Іван
Вотсон Світляна
Врайт Кент
Врайт Євгенія
Врайт Петро
Врайт Юліяна
Врайт Стефан
Врайт Мира
Враніць Йосеф
Враніць Марія
Врен Вінсент
Врен Невілл
Вронська Любов
Врублевська Павліна
Врублевський Михайло
Врублевський Петро
Вудворд Анна
Вудворд Ірина
Вудворд Ніл
Вудмаска С.
Вупер Герберт
Вупер Стефанія

Г

Габелко Павло
Гаврилів Адам
Гаврилів Андрій

Гаврилів Вікторія
Гаврилів Іван
Гаврилів Ірена
Гаврилів Ірина
Гаврилів Лев
Гаврилів Марія
Гаврилів Олекса
Гаврилів Симон
Гаврилюк Володимир
Гаврилюк Галя
Гаврилюк Дарія
Гаврилюк Євген
Гаврилюк Євгенія
Гаврилюк Іван
Гаврилюк Марія
Гаврилюк Олександр
Гаврилюк Стефанія
Гавриляк Дмитро
Гавриляка Марія
Гавриляка Микола
Гавриляка Михайло
Гаврильців Стефан
Гаврильців Марія
Гаврисюк А.
Гаврисюк Євгенія
Гаврисюк М.
Гаврисюк С.
Гавришкевич Адріяна
Гавришкевич Ігор
Гавришкевич Дарія
Гавришко П.
Гаврищук Василь
Гавула Іван
Гавула Надія
Гагн Ерік
Гагн Дарія
Гадада Микола
Гадомський Петро
Гадомська Марія
Гасвська Лідія
Гаженко Богдан
Гаженко Марія,
Гаженко Павло
Гаженко Рената
Гаженко Тамара
Гайвель Іван
Гайвель Стефанія
Гайда Розалія
Гайда Френк
Гайдаш Антоніна
Гайдук Володимир
Гайдук Ганя
Гайдук Григорій
Гайдук Лев
Гайдук Леона
Гайдук Олівера
Гайдук Ю.
Гайдук А.
Гайдукевич Анна
Гайдукевич Володимир

Гайдуцька Ірина
Гакіті Емілія
Гакіті Мілад
Галан Лідія
Галан Теодор
Галанчук Г.
Галевич Михайло
Галелука Володимир
Галицький С.
Гальків Дмитро
Гальків Меланія
Гальчук Г.
Гаманюк Ірена
Гаманюк Орест
Ганас Стефан
Ганас Теодора
Гандзій Катерина
Ганинець Ілля
Ганинець Петронеля
Гантер Ольга
Гантер Роберт
Ганчарик Іван
Гаран Євген
Гаран Марія
Гаран Михайло
Гаран Таїса
Гаран Теодосій
Гарапучик Василь
Гарапучик Зінаїда
Гарасименко Єва
Гарасименко Яків
Гарасимів Анна
Гарасимів Степан
Гарасимів Всеволод
Гарасимів Данило
Гарасимів Дора
Гарасимів Даница
Гарасимів Діяна
Гарасимів Іван
Гарасимів Ірена
Гарасимів Ліда
Гарасимів Михайло
Гарасимів Лев
Гарасимів Степан
Гарасимів Теодора
Гарасимів Фіона
Гарасимович Ірина
Гарасимович Микола
Гарасимчук Максим
Гарасимчук Марія
Гарасимчук Платон
Гарасимчук Христина
Гарасимюк Іван
Гарасимюк Одарка
Гарасимюк Карло
Гарасимюк Олеся
Гарасюк Текля
Гарді Володимир
Гарді Сарафіна
Гарков Євгенія

Гарпер Гамільтон
Гарпер Маргарета
Гарріс Бретт
Гарріс Люба
Гарріс Марія
Гарріс Михайло
Гаррісон Брус
Гаррісон Марія
Гартмен Павло
Гартмен Оксана
Гацьо Михайло
Гацьо Ярослава
Гашенко Марія
Гащивник Михайло
Гащивник Марія
Гвізд Іван
Гвіщ Іван
Гевік Дам'ян
Генді Михайло
Генді Ірена
Генрі Петро
Генрі Софія
Гентлі Андрій
Гентлі Ієн
Гентлі Оксана
Гентлі Тарас
Генюк Варвара
Генюк Василь
Герасимюк Тетяна
Гергель Валентин
Гергель Євдокія
Гергель Марія
Герцюк Михайло
Герцюк Беррі
Герчанич М.
Гивель Іван
Гивель Стефанія
Гичко Володимир
Гичко Володимира
Гищак Дара
Гищак Іван
Гищак Йоанна
Гігінс Євгенія
Гіггенс Іван
Гіггенс Ольга
Гінчак Анна
Гінчак Аніта
Гінчак Гаеля
Гінчак Ігор
Гінчак Микола
Гінчак Нестор
Гірняк Григорій
Гірняк Маргарета
Гладенька Галя
Гладенька Юстина
Гладенький Іван
Гладенький Ярослав
Гладкий Василь
Гладка Дарія
Гладка Лариса

Гладка Оріся
Гладун Євдокія
Гладун Г.
Глива Євген
Глива Ілько
Глива Катерина
Глива Лідія
Глива Теофіль
Глинка Василь
Глинка М.
Глинка Марія
Глухан Григорій
Глуховський Володимир
Глуховська Тереса
Глушка Богдан
Глушка Еліза
Глушко Єфрозина
Глушко Іван
Глушко Юрій
Глушення Лідія
Гнатів Микола
Гнатів Олена
Гнида Осип
Гнида Яніна
Гнитко Н.
Говкінс Денис
Говкінс Клаудія
Годджесон А.
Годджесон М.
Гойванюк М.
Гойдич Антін
Голлідей Іван
Голлідей Христина
Голлідей Кевін
Голлідей Елвіра
Голмс Юрій
Голмс Христина
Голобродська Антоніна
Голобродська Маргарита
Голобродський Юрій
Голобродський Констант.
Головата Анастасія
Головатий Василь
Головатий С.
Головінський Григорій
Головінська Параска
Головінський Володимир
Головінський Григорій
Голодинська Віра
Голойда Ольга
Голойда Ярослав
Голокіз Віктор
Голокіз Геннадій о.
Голокіз Ірина
Голокіз Марія
Голокіз Маріанна
Голокіз Сузанна
Голубенко Микола
Голубінська Анна-Марія
Голубінська Єля

Голубінська Марія	Грабовський Йосеф	Грипа Степан
Голубінська Олена	Грабовський Іван	Грицай Яків
Голубінський Григорій	Грабовський Мирон	Грицак Яків
Голубінський Михайло	Грабовський Петро	Грицак Район
Голубінський Олександр	Гребенюк Інна	Грицак П.
Голубко Анастасія	Гребенюк Іван	Гриців Роман
Голубко Йосиф	Гречка Валентина	Грицько Анна
Голубко Михайло	Гречка Віктор	Грицько Дарія
Гоман Гертруда	Гречка Іван	Грицько Дмитро
Гоман Йосиф	Гречка Люба	Грицько Михайло
Гоман І.	Гречка Михайло	Грицько Мерлін
Гончар Віктор	Гречка Наталія	Грицько Роман
Гончар Діана	Гречка Наталія (м)	Грицько Стефанія
Гончар Катерина	Грещук Андрій	Громов Анастасія
Гончар Марко	Грещук Михайло	Громов Володимир
Гончар Матвій	Грещук Робин	Груба Леся
Гончар Христина	Грещук Ніна	Грубська Віра
Горбач Григорій	Грещук Параскевія	Грубська Л.
Горбунов Марко	Грещук Петро	Грушкевич Марія
Горбунов Марія	Грещук Стефан	Грушкевич Т.
Горбунов Юрій о.	Грещук Теодор	Грушицька Марія
Гординська Галина	Грещук Шері	Грушицький Юрій
Гординський Петро	Гривка Євгенія	Губіш Іліна
Гордієв Гурій	Гривка Ольга	Губіш Анна
Гордієв Ігор	Гривка Пилип	Губіш Антоній
Гордієв Люба	Гривка Теодор	Губіш Іван
Гордієв Люба	Гривнак Григорій	Гуеттер Мойка
Гордієнко Василь	Гривнак Анна	Гуеттер Фредрик
Горинь І.	Гривнюк Дмитро	Гузильок С.
Горницький Ярослав	Гривняк Василь	Гузій Анна
Городна Олеся	Гривняк Микола	Гузій Анна (м)
Городник Ярослав	Гривняк Патрися	Гузій Антон
Гороп Анна	Григоренко Галина	Гузій Олександр
Гороп Іван	Григоренко Євдокія	Гузій Богдан
Гороп Степан	Григоренко Іван	Гузій Василь
Горошко Андрій	Григоренко Ілля	Гузій Галина
Горох Анастасія	Григоренко Клавдія	Гузій Гриць
Горох Петро	Григоренко Ніна	Гузій Іван
Горох Дарка	Григоренко Тамара	Гузій Олена
Горун К	Григорій Анна	Гузій Олекса
Горун Томас	Григорій Нестор	Гузій Петро
Горячова К.	Григорович Борис	Гузій Роман
Гошкович Василь	Григорович Марія	Гузій Стефанія
Гошкович Павліна	Григоруک Василь	Гузійчук Марія
Гошовський Микола	Григорчук Ірина	Гузійчук Теодор
Гошовська Олена	Гриневич Анна	Гузом Юлія
Гошовська Славка	Гриневич Дмитро	Гулик Василь
Гошовська Стефанія	Гриневич Йосип	Гулик Віолета
Гошовська Ярослава	Гриневич Лідія	Гулик Гелена
Гошовик Михайло	Гриневич Марфа	Гулик Дайна
Гошовик Марія	Гриневич Олег	Гулик Іван
Грабик Зеновій	Гриневич Стефанія	Гулик Марія
Грабик Франціска	Гриневич Тамара	Гулик Лінда
Грабовенська Віра	Гриневич Тамара	Гулик Ольга
Грабовенський Григорій	Гриник Михайло	Гулик Параскевія
Грабовська Антоніна	Гриник Катерина	Гулик Петро
Грабовська Галина	Гринюк Дмитро	Гулик Стефан
Грабовська Марія	Гринь Василь	Гулик Сіглінд
Грабовська Марія	Гринько Олексій	Гулима Іван
Грабовський Антон	Гринько Тихін	Гуловатий Василь

Гуляк Анна
Гуляк Ернест
Гуляк Михайло
Гуляк Наталка
Гуляк Павло
Гуляк Петро
Гуляк Соломія
Гуляк Сузанна
Гуляк Текля
Гуляк Юрій
Гуль Анастасія
Гуль Володимир
Гуль Анна
Гуль Володимир
Гуль Антоніна
Гуль Володимир
Гуль Богдан
Гуль Діяна
Гуль Катруся
Гуль Петро
Гуль Оксана
Гуль Стефан
Гуль Тарас
Гуль Юля
Гуменюк Анна
Гуменюк Євген
Гуменюк Володимир
Гуменюк Катерина
Гуменюк Жанета
Гуменюк Іван
Гуменюк Петро
Гунзе Генрик
Гунзе Ірена
Гуопайнен Марія
Гуопайнен Сеппо
Гупаловський З.
Гупало Марта
Гупало Петро
Гура Єфросінія
Гура Ярослав
Гурба Анна
Гурба Володимир
Гурба Осип
Гурба Гразіна
Гурба Леслі
Гурба Олег
Густавський Микола
Гута Александер
Гутак Максим
Гутак Берінс
Гутник Анастасія
Гутник Аріянда
Гутник Йосиф
Гутник Максим
Гутник Омелян
Гутник Йосип
Гуфина Іван
Гуцман Лідія
Гуцман Ярослав
Гуцул Р.

Г
Гавдан Яків
Гавдан Анастасія
Гаєр Гелмут
Гаєр Люба
Гал Анна
Гал Антоній
Галлагар Марія
Галлагар Тері
Галазика Дмитро
Галазика Іван
Галазика Катерина
Галазика Олена
Гансон Емілія
Гаран Стефан
Гаран Катерина
Гаран Таїса
Гаран Стефан
Гаран Яніна
Гарбера Іван
Гарбера Стефанія
Гарбіч Іван
Гарлінг Филип
Гарлінг Марія
Гвіщ Іван
Гевзюк Стефан
Гедес Дональд
Гедес Марія
Гедз Євген
Гедз Микола
Гедз Оля
Гедз Софія
Гедзик Юрій
Гедзик Параскевія
Гелей Петро
Герзаніч А.
Герзаніч Михайло
Гермак Дмитро
Гермак Ольга
Гец Володимир
Гец Галина
Гец Микола
Гец Осип
Гец Софія
Гібсон Іван
Гілсон Марія
Гілсен Стефан
Гілсен Христина
Глассон Т.
Глассон А.
Глассон Д.
Глассон Е.
Глеза Антоній
Глеза Анастасія
Глеза Стефан
Глеза Людмила
Глеза Захар
Глеза Анастасія
Говорковіць Славко

Говорковіць Наталя
Годич Колета
Гойдич Володимир
Гойдич Марія
Гойдич Розалія
Гойдич Роман
Гойдич Теодор
Голотта Францеско
Голотта Гелена
Гомуляк Давид
Гордієнко Н.
Гордій Стефан
Гордій Шеріл
Гордон Кеннет
Гордон Герміна
Горман Тома
Горман Анна
Горчиця Лусіяна
Горчиця Іванна
Горчинський Йосеф о.
Горчинський Володимир
Горчинський Любомир
Госден Яків
Госден Ярослава
Гоян Марія
Гоян Михайло
Гоян Таня
Гоян Яким
Грімпл Карло
Грімпл Анна
Грімс Стефан
Грімс Анна
Грін Кевін
Грін Ольга
Грінтрі Ірена
Грінтрі Невіль
Гродзіцький Марко
Гродзіцький Юліан
Гродзіцький Юрій
Гродзіцька Калина
Гроен Мартин
Гроен Софія
Гронський Теодор
Гронська Анастасія
Грохольський Антоній
Грохольська Анастасія
Грох А.
Грох П.
Грум Карло
Грум Анна
Гураль Михайло
Гураль Ольга
Гураль Пелагія
Гураль Петро
Гут Анна
Гут Богдан
Гут Володимир
Гут Діяна
Гут Євген
Гут Галя

Гут Ігор
Гут Ірена
Гут Катруся
Гут Катя
Гут Лариса
Гут Леся
Гут Оксана
Гут Олесья
Гут Павло
Гут Петро
Гут Соня
Гут Софія
Гут Таїса
Гут Таня
Гут Тарас
Гут Христина
Гут Христина

Д

Давиденко Галина
Давидко Микола
Давидко Ольга
Давидко Никола
Давидко Франка
Дамянчук Петро
Дамянчук Александра
Дамянчук Анна
Дамянчук Іван
Дамянчук Михайло
Дамянчук Павла
Дамянчук Григорій
Дамянчук Славка
Данн Іван
Данн Маура
Данилюк Анастасія
Данилюк Андрій
Данилюк Анна
Данилюк Остап
Данилюк Анна
Данилюк Богдан
Данилюк Іван
Данилюк Катерина
Данилюк Іванка
Данилюк Ірена
Данилюк Петро
Данилюк Катерина
Данилюк Михайло
Даниляк Анна
Даниляк Василь
Даниляк Ірина
Даниляк Мирон
Даниляк Марія
Даниляк Роман
Даниляк Стефан
Данильців Галя
Данильців Михайло
Данкен С.
Данчак Антоніна
Данчак Еміліян
Данчак Анастасія

Данчак Василь
Данчук Йосип
Данько Галина
Данько Іван
Дармиць Ольга
Дармиць Теодор
Даців Дорна
Даців-Еглерес Марія
Даців Іван
Дацій Анна
Дацій Василь
Даць Миколай
Дацько Й.
Даюк Антоніна
Даюк Богдан
Даюк Онисько
Даюк Онішко
Даюк Стефа
Даюк Ярема
Дваєр Христофор
Дваєр Геня
Дворцова Анна
Дворцова Анна-Луїза
Дворцова Марія
Дворцова Наталія
Дворцова Нюра
Дворцова Поліна
Дворцовий Андрій
Дворцовий Василь
Дворцовий Григорій
Дворцовий Джімі
Дворцовий Ігор
Дворцовий Кай
Дворцовий Микола
Дворянин Василь
Дворянин Олег
Дедера Марія
ДеЗільва Ярослав
ДеЗільва Софія
Дейвіс Стефан
Дейвіс Наталя
Дейнека Анатолій
Дейнека Антон
Дейнека Олександр
Дейнека Оксана
ДелДука Франко
ДелДука Марія
Делик Йосиф
Дельман Петро
Дельманович Іван
Дельманович Маджі
Дельманович Петро
Дельманович Софія
Демків Богдан
Демків В.
Демченко Андрій
Демченко Палагія
Демчик Наталі
Демчик Сильвестер
Демчина Стефан

Демчина Ольга
Демчишин Іван
Демчишин Лідія
Демчишин Маруся
Демчишин Мирослава
Демчишин Надія
Демчишин Степан
Дем'яненко Анна
Дем'яненко Володимир
Дем'яненко Ігор
Дем'яненко Лідія
Дем'яненко Юрій
Денис Анна
Денис Іван
Денис Павло
Денис Роман
Денисенко Анна
Денисенко Галя
Денисенко Дмитро
Денисенко Леонід
Денисенко Любомира
Денисенко Марко
Денисенко Ніна
Денисенко Уляня
Денисенко Юрій
Денко Варвара
Денко Микола
Денко Михайло
Денко Стефанія
Денорд Катерина
Денорд Роберт
Дентюк Борис
Дентюк Ольга
Дерев'янка Володимир
Дерев'янка Петро
Дерев'янка Люба
Дерець Віра
Дерець Дмитро
Дереш Михайло
Дереш Катерина
Дерій Іван
Дерій Гелена
Дерлиця Петро
Деркач Олександра
Деркач Шура
Дерлов Катерина
Дерлов Яків
Деряжна Марія
Деряжна Ніла
Деряжна Лідія
Деряжний Петро
Деряжний Федір
Детзк Василь
Детзк Марія
Дехніч Микола
Дехніч Марія
Дехніч Наталка
Дехніч Олександр
Дехніч Олена
Дехніч Олена (м)

Дехніч Олесь	Діксон Яків	Дорошенко Леонід
Дехніч Олесь (М)	Діксон Марія	Дорошенко Тетяна
Дехніч Роман	Дізел Карло	Дорошенко А.
Дехніч Таїса	Дізел Ірена	Дорошенко М.
Дехніч Юрій	Дімбровський Стефан	Дорошак Ігор
Децко А.	Дініс Володимир	Дорошак Катліна
Джей Линдон	Дініс Анна	Дорошак Микола
Джей Ірена	Дмитрів Петро	Дорошак Ольга
Джемірже Валентин	Дмитрів Валерія	Дошак Марія
Джемірзе Віктор	Дмитрик Борис	Дошак Степан
Джемірзе Майст	Дмитрик Ольга	Дошук Михайло
Джердж Андрій	Дмитришин М.	Дошук Еріка
Джїрарді Сергїй	Дмутрусенко Мета	Драбина Володимир
Джїрарді Ліза	Добровна Анна	Драбина Ольга
Джонсон Стефанія	Добровний Стефан	Драбина Роман
Джонсон Ярослав	Добровний Ярослав	Драбина Леслі
Дзендровський Володимир	Добровольська Марія	Драган Аріянда
Дзендровська Евстахїя	Добрянський Теодор	Драган Данило
Дзюба Василь	Добрянська Антонїна	Драган Марія
Дзюба Стефанія	Добуш Василь	Драган Роман
Дзундза Дмитро	Добуш Павліна	Драгуля Ілля
Дзундза Марія	Добуш Іван	Драгура Федора
Дзундза Максим	Добуш Анастасія	Древняк Осип
Дзундза Павло	Довбня Федір	Дрич Едмонд
Дзундза Анастасія	Довбня Ярослав	Дрич Левко
Дзундза Лілія	Довгалюк Марія	Дрич Целія
Дзундза Лісса	Довгалюк Марко	Дріннан Люба
Дзундза Люба	Довгалюк Тарас	Дріннан Павло
Дзьоба Михайло	Довгий Стефан	Дробот Марія
Дзьоба Анастасія	Довга Софія	Дронська Ольга
Дибач Евген	Довлінг Іван	Дронські Микола
Дибач Зїна	Довлінг Анна	Друль Лев
Дибач Іван	Довні Стефанія	Друль Регїна
Дибач О.	Довс Норман	Друль Стефан
Дибач Робин	Довс Марїянна	Друль Сузанна
Дибач Розалія	Додж Іван	Дуб М.
Дибач Юрій	Додж Лівїя	Дубей Богдан
Дибич Зїнаїда	Домазар Валентина	Дубей Галина
Дибич Михайло	Домазар Володимир	Дубик Андрій
Дибич Наталка	Домазар Гай	Дубик Анна
Дибич Семента	Домазар Марко	Дубик Алла
Дибич Тамара	Домазар Олена	Дубик Гліб
Дика Вікі	Домазар Петро	Дубик Григорій
Дика Люба	Домазар Сергїй	Дубик Софія
Дика Надія	Доманський Антоній	Дубинець
Дика Ніна	Доманський Володимир	Дубинець Іван
Дика Розалія	Доманська Олександра	Дубинін Борис
Дика Юстина	Доманський Михайло	Дубинін Ольга
Дикий Адам	Доманський Я.	Дубинська Ніна
Дикий Йосип	Домітряк Анна	Дубинський Федір
Дикий Микола	Домітряк Василь	Дубинський Яків
Дикий Ярополк	Домітряк Ольга	Дубовець І.
Диновська Катерина	Домович Василь	Дубровська Віра
Диновський Іван	Домович Лїдія	Дубровська Олена
Дїбрївна Париса	Доналдсон Рональд	Дубровська Тамара
Дїбрївна Лїда	Дональдсон Леся	Дубровський Дмитро
Дїбрївний Іван	Донець Лея	Дубровський Іван
Дїденко Віра	Донець Михайло	Дубровський Михайло
Дїденко Іван	Донкеслей Роберт	Дудка Василь
Дїдух Михайло	Донкеслей Леся	Дума Андрій

Дума Ангеля
Дума Едвард
Дума Катерина
Дума Леся
Дума Люба
Дума Марія
Дума Стефан
Дума Тадей
Дума Ярослав
Думанський Еміль
Думанська Ніна
Дунайський Микола
Дунцал Лусіл
Дунцан Наталя
Дунцан Петро
Дунцан Стефан
Дунько Параскевія
Дусь В.
Дусь Михайло
Дусь Михайло
Дусь Ніна
Дусь Таня
Дутко Василь
Дутко Жанета
Дутко Ілько
Дутко Параска
Дюк Бочуляк
Дюк Давид
Дюрей Йосиф
Дюрей Ірена
Дяків Богдан
Дяків Віра
Дяків Михайло
Дяків Никола
Дяків Оля
Дяків Роман
Дяковський Стефан
Дяченко Зіна
Дяченко Марія
Дяченко Микола
Дяченко Наталія
Дяченко Павло
Дяченко Петро
Дяченко Софія
Дяченко Зоя
Дячок Анна
Дячок Антін
Дячишин Петро о.

Е

Еванс Анна
Еванс Давид
Еверінггам Анна
Еверінггам Ярослав
Елерс Надя
Елгерс Маруся
Ель-Ісса Ліля
Ель-Ісса Салим
Емеді Антін
Емеді Йосиф

Емс Аніта
Емс Стефан
Ерстенюк Анна
Ерстенюк Михайло
Етер Браян
Етер Валя
Ехлер Ганс
Ехлер Марія

Є

Євдокимів Г.
Євлахов Емма
Євлахов Микола
Євсєвський Микола
Євченко І.
Євченко К.
Єднюк Александер
Єднюк Іван
Єднюк Лейда
Єднюк Михайло
Ємські Андрій
Ємські Марія
Ємченко Яків

Ж

Жабинець Калина
Жабинець Куліна
Жабинець Микола
Жабинець Юрій
Жабич Василь
Жабич Марія
Жалобецький Семен
Желенхович Іван
Желенхович Єлисавета
Желінський Вероніка
Жестовська Тамара
Жестовський Едвард
Жестовський Іван
Жестовський Олег
Житко Клавдія
Житко Петро
Житко Юрій
Жовнірук Борис
Жовнірук Ганелора
Жовнірук Йоанна
Жовнірук Марко
Жовнірук Тарас
Жовтогловий Михайло
Жовтоглова Пелагія
Жога Віра
Жога Олександр
Жолобок Андрій
Жолобок Ф.
Жолобецький Степан
Жуберт Емілія
Жук Вадим
Жук Іроїда
Жук Марія
Жук Стефан
Жуківський Юрій

Жуківський Симон

З

Заблоцький Володимир
Забяк Ярослав
Забяк Геновефа
Завада Антоніна
Завада Іван
Завалинський Володимир
Завалинська Марта
Завацький Іван
Зав'янський Юліан
Зав'янська Павліна
Загородна Беверлей
Загородна Дарія
Загородна Ольга
Загородний Володимир
Загородний Юрій
Загородний Тадей
Загура Андрій
Загура Віктор
Загура Йоанна
Загура Іванна
Загура Лариса
Загура Марія
Загура Надія
Загура Яків
Задорожна Н.
Задорожна Ольга
Задорожний І.
Задорожний Петро
Засць Олександр
Засць Євген-Іван
Засць Катерина
Зазуляк Василь
Зазуляк Софія
Займак Іван
Закалюжна Софія
Закалюжний Федор
Залеська Марія
Залеська Ніна
Залеський Іван
Залуба Василь
Залужна Віра
Залужний Григорій
Залуцький Филип
Залуцька Анна
Заміт Йосиф
Заміт Жєніфера
Заребський Веслав
Заребська Марія
Зарицька Дода
Зарицька Леся
Зарицький Роберт
Зарицька Леонтія
Зарічний Іван
Зарубайко Дмитро
Зарубайко Ксеня
Зарубін Григорій
Зарубін Мар'яна

Заславський Микола
Захарко Іван
Захарко Йосиф
Захарко Параска
Заяць Антоній
Заяць Гільдегарда
Збирак Іван
Збирак Юрій
Збирак Стефанія
Згурський Іван
Згурська Софія
Зелена Аїда
Зелена Анета
Зелена Лариса
Зелений Дмитро
Зелена Лариса
Зеленський Іван
Зеленська Марія
Зелинська Анна
Зелинський Віктор
Зелинська Катерина
Зелинська Наталка
Зелинська Павла
Зелинський Юрій
Зелінхович Іван
Земаїтіс А.
Земаїтіс В.
Зибачинський Орест
Зибачинська Марта
Зибенко Наталія
Зігмантас Анна
Зімроз Адам
Зімроз Євгенія
Зімроз Богдан
Зімроз Анна
Зінченко Наталка
Златикевич Петро
Златикевич Анастасія
Зозуля Галина
Зозуля Леонід
Золотар А.
Золотар Айвон
Золотар Настя
Золотар Оріон
Золотар Петро
Золотарчук Петро
Зосен Марія
Зосен Семіон
Золотарчук Анастасія
Зосінчук Василь
Зраїтель Іван
Зраїтель Станіслава
Зубаль Антін
Зубаль Ольга
Зубаль Стефан
Зубаль Анна
Зубенко Максим
Зубенко Павліна
Зубик Василь
Зубрицький Михайло

Зубрицька Катерина
Зубрицький Василь
Зубрицька Уляна

І
Іванець Віра
Іванець Євгенія
Іванець Юрій
Іванець Ярема
Іванець Ярослав
Іваник Леонід
Іваник Теодор
Іваницький Климентій
Іваницька Єлисавета
Іванів Анна
Іванів Теодор
Іваночко Андрій
Іваночко Пелагія
Іванченко Лідія
Іванченко Лара
Іванченко Микола
Іванченко Михайло
Іванченко Михайло (м)
Іванченко Надія
Іванченко Таня
Іванчо Микола о.
Іванчук Мирон
Іванчук Макалина
Іванчук Василь
Іванчук Гелена
Іванців Андрій
Іванюк Галина
Іванюк Микола
Івасенко Семен
Івасенко Цівек
Івасик Ірина
Івасик Мирон
Івасик Мирослава
Івасик Нона
Івах Андрій
Івах Аніта
Івахів Андрій
Івахів Катерина
Івахів Лінета
Івахів Роман
Івашків Роман
Івашків Валентина
Іващук Іван
Ігнат Дмитро
Ігнат Михаліна
Ігнат Людвіг
Ігнат Еріка
Ігнатів Лаврентій
Ігнатів Анна
Ігнатів Лоренц
Ігнатів Гітер
Ігнатюк-Даюк Антоніна
Ілик Євгенія
Ілик Микола
Ілик Надія

Ілик Петро
Ілин Михайло
Ілин Анна
Ільків Володимир
Ільків Дмитро
Ільків Іван
Ільків Надя
Ільків Леся
Ільків Ольга
Ільків Славко
Ільків Жаната
Ількін Александер
Ількін Ірена
Ільницький Константин
Іннес Карло
Ірвін Грагам
Ірвін Анна
Іршак Анна
Ісаєв Іван
Ісаєв Люба
Іскович Лука
Іскович Катерина

Ї
Ївженко Катерина
Ївженко Микола
Ївженко Трохим

Й
Йова Юрій
Йова Тетяна
Йожва Іван
Йосиф Ілько

К
Кабан А.
Кабан Галина
Кабан Даніїла
Кабан Галина
Кабан Йосифа
Кабан Лідія
Кабан Роман
Кабан Петро
Кабан С.
Кабан Цех
Кабан Чеслав
Кабенецький Олександр
Кайда Стефан
Кайда Марія
Кайн Михайло
Кайн Марія
Калаган Павло
Калаган Анна
Каламов Вангел
Каламов Ліля
Калгаро Христина
Калина А.
Капітоненко Захар
Капітоненко Розалія
Калічинська Ольга
Калічинський Іван

Калічінський Стефан
Калітовський Франко
Калітовська Соня
Калка Анна
Калка Галина
Калужницький Олександр
Калужна Ірина
Каменецький Валерій
Каменецький Олександр
Каменецька Христина
Камінський Теодор
Капітоненко Захар
Капітоненко Розалія
Капра Ангел
Капра Ірена
Капустяк Дмитро
Карачевський П.
Карвер Ян
Карвер Юліяна
Карен Анна-Марія
Карен Віктор
Карен Володимир
Карен Марія
Карен Павло
Карен Роман
Карен Сашко
Кармазин Василь
Кармазин Анна
Кармазин Нуна
Карп Е.
Карп Наталія
Карпа Геррі
Карпа Марія
Карпович Віра
Каруана І.
Касабудько Галина
Касанчук Малколм
Касанчук Іван
Касанчук Анна
Касанчук Данило
Касанчук Михайло
Касанчук Юля
Касанчук Стефан
Касанчук Денис
Касіян Осип
Касіян Раїса
Каскаліян Вероніка
Кассар Христофор
Кассар Христина
Кацаба Тереса
Качан Антон
Качан Аркадій
Качан Віра
Качан Ольга
Качмарський Зенон
Качмарська Яніна
Качоровський Тадей
Качоровський Теодор
Качоровський Олена
Качоровський І.

Качур В.
Кащак Іван
Кащак Анна
Квасниця Богдан
Квасниця Галина
Квасниця Іван
Квасниця Люба
Квасниця Любомир
Квасниця Людмила
Квасниця Мирон
Квасниця Ольга
Квік Марія
Квірк Брендан
Кейс Василь
Кейс Володимир
Кейс Марія
Кека Аполонія
Келберт Лайонс
Келберт Ярослав
Келеман Дмитро
Келеман Магдаліна
Келлар Анна
Кенеді Ріта
Кенез Іван
Кенез Калина
Кенез Олександр о.
Кенцало Анна
Кенцало Домініка
Кенцало Карена
Кенцало Мета
Кенцало Михайлина
Кенцало Михайло
Кенцало Осип
Кенцало Павло
Кенцало Петро
Керніс Григорій о.
Керніс Катерина
Керницька Галина
Кибало Михайло
Кибало Ірена
Килиман Дмитро
Киндибалюк Михайло
Киселиця Михайло
Кисілевський Михайло
Ківко Михайло
Кіка Віра
Кілей Христофор
Кілей Сузана
Кілнер Родней
Кілнер Орися
Кілочко Іван
Кілочко Вера
Кільчевська Анна
Кільчевська Валентина
Кільчевська Ірина
Кільчевська Ольга
Кільчевська Людмила
Кільчевська Харитина
Кільчевський Анатолій
Кільчевський Микола

Кільчевський Павло
Кіннамон Дон
Кіннамон Галина
Кіндтар І.
Кіосов Пилип
Кіосов Раїса
Кіриченко Іван
Кіриченко Марія
Кірковський Петро
Кірковська Євгенія
Кірта Василь
Кірта Ірена
Кірта Мартин
Кірта Галина
Кірчей Юрій
Кісіль Віктор
Кісіль Данило
Кісіль Єлисавета
Кісіль Марія
Кісіль Максим
Кісіль Ніна
Кісмітро Йосиф
Кіт Віра
Кіт Степан
Кіх Михайло
Кіх Омелян
Кланцак Ірина
Кланцак Оксана
Кланцах С.
Кларк Марія
Кларк Наталія
Кларк Невіль
Кларк Наталія
Клайберт Дарія
Клайберт Ігор
Клименко Анна
Клименко Вікторія
Клименко Іван
Клименко Марія
Клименко Михайло
Клименко Павло
Клименко Пантелеймон
Климентій Михайло
Кліменко Анна
Кліменко Іван
Клімчак Анна
Кліш Петро
Кліш Теодор о.
Клокашов Андрій
Клокашов Ілля
Клокашов Марія
Клос Володимир
Клочко Андрій
Клочко Ліда
Клочко Марія
Клочко Микола
Клочко Мотря
Клочко Петро
Клочко Роза
Клочко Степан

Кльоків Анна
Кльоків Юрій
Кміт Михайло
Кнайт Леслі
Книш Ангелина
Книш Святослав
Князевич Іван
Князевич Василина
Князюк Іван
Князюк Розалія
Кобзан Іван
Кобзан Михайло
Кобзан Ярослав
Кобзан Софія
Кобилюх Марія
Коблош Іван
Кобрин Анна
Кобрин Іван
Кобрин Катерина
Кобрин Макрина
Кобрин Петро
Кобрин Христина
Ковалевич Йосиф
Ковалевська Анна
Ковалевський Віктор
Коваленко Іван
Коваленко Раїса
Коваль Г.
Коваль Василь
Коваль Віра
Коваль Віктор
Коваль Дора
Коваль Ілля
Коваль Максим
Коваль Наталія
Коваль Павло
Коваль Петро
Коваль Стефа
Коваль Христина
Ковальська Катерина
Ковальчук Василь
Ковальчук Гільда
Ковальчук Евеліна
Ковальчук Карл
Ковальчук Катерина
Ковальчук Кристіян
Ковальчук Максим
Ковальчук Микола
Ковальчук Павло
Ковальчук Олександр
Ковальчук Ольга
Ковальчук Салі
Ковальчук Стефан
Ковальчук Томас
Ковальська Ганна
Ковальська Катерина
Ковальська Юля
Ковальський Віктор
Ковальський Михайло
Ковальський Осип

Ковлінг Ерік
Ковлінг Михаліна
Коврин Марія
Коглер Ольга
Когут Богдан
Когут Григорій
Когут Емілія
Когут Роман
Когут Марія
Кожемяка Григорій
Кожемяка Марія
Козарюк Василь
Козак Михайло
Козак Марія
Козак Денис
Козак Марія
Козак Михайло
Козак-Кармеліта М.
Козак Стефан
Козакевич Семен
Козакевич Анна
Козаків Ю.
Козар Анна
Козар Іван
Козарчук В.
Козачок Володимир
Козачок Орест
Козел Віра
Козел Петро
Козел Галина
Козел Ірина
Козел Петро
Козелко Анна
Козелко Михайло
Козій Іван
Козловська Вікторія
Козлович Керрі
Козлович Франко
Козобовський Микола
Козород Петро
Козубовський В.
Козубовський Микола
Козьол Віра
Козьол Йосиф
Козьолковська Євгенія
Кокавесос Марко
Кокавесос Ольга
Коковський Володимир
Коковська Йосифа
Коленська Галина
Коленський Мирослав
Колер Ольга
Колес Таня
Колеса Богдан
Колесник Іван
Колесник Марфа
Колесник Минидора
Колесник О.
Колесник Павло
Колесник Хиритон

Колодій С.
Коломиєць Авенір
Коломиєць Ангелина
Коломиєць Гелена
Коломиєць Всеволод
Коломиєць Ждан о.
Коломиєць Ольга
Коломиєць Петро
Коломиєць Ева
Коломиєць Тарас
Коломиєць Хрися
Колопельник Олекса
Колопельник Олекса
Колотницький Омелян
Коляса Богдан
Коляса Йосиф
Коляса Матрона
Комаринська І.
Комарницький Маріян
Комарницький Олександр
Комарницька Ірина
Комоніцький Богдан
Комоніцька Феломена
Кондон Ланс
Кондон Ксеня
Коновець Валентин
Коновець Єфросинія
Кононевська Люба
Кононевський Петро
Кононенко Емілія
Кононенко Григорій
Конопка Стефан
Конопка Анна
Конрад Йосиф
Конрад Марія
Константинюк Женевієва
Константинюк Катерина
Константинюк Йосиф
Константинюк Марія
Константинюк Микола
Константинюк Ярослав
Конярд Глен
Конярд Марія
Копач Юрій
Копач Зенон
Копач Ірина
Копач Іванна
Коптарук Борис
Коптарук Катерина
Коптарук Пилип
Коп'яківський Микола о.
Кордас Іван
Кордас Марія
Кордовська Анастасія
Кордовський Анатолій
Кордуба Віра
Кордуба Роман
Кордуба Оксана
Корецький Михайло
Корецька Тетяна

Корженівська Ліда
Корженівська Любов
Корженівський Олександр
Корнік Володимир
Корінець Лідія
Корінець Тихін
Корінь Юрій
Корінь Кільда
Корнач Євдокія
Корнач Іван
Корнієнко Марко
Король Петро
Король Марія
Корсун Марія
Корсун Семен
Корсуновс Анна
Корсуновс Віктор
Корус Василь
Корчевський Клим
Корчевська Софія
Корчинський Лев
Косовська Анна
Косовський Анатолій
Косовський Петро
Костів Іван
Костів Йосиф
Костів Марія
Костка Андрій
Костка Володимир
Костка Діяна
Костка Катерина
Костирка Анна
Костирка Любомир
Костирка Віра
Костирка Володимир
Костирка Сергій
Костишин В.
Костюк Василь
Костюк Павло
Костюк Параска
Костюк Петро
Косяк Іван
Косяк Йосип
Косяк Марія
Косяк Микола
Косяк Ніна
Косяк Олександр
Косяк Олексій
Котелко Іван
Котелко Петті
Котик Василь
Котик Пелагія
Котинський Стефан
Котинська Геновефа
Котко Марія
Котурай Анатолій
Котурай Марія
Кохан А.
Кохановська Галина
Кохановський Олександр

Коцан Зеновія
Коцан Катерина
Коцан Михайло
Коцан Панько
Коцан Петро
Коцва Анна
Коцва Едвард
Коцко Володимир
Коцко Ірена
Коцко Марія
Коцко Мирослав
Коцко Олекса
Коцко Олександр
Коцюба Анатолій
Коцюба Анна
Коцюба Володимир
Коцюба Іван
Коцюба Катерина
Коцюба Марія
Коцюба Петро
Коцюба Тарас
Коцюмбас Євген
Коцюмбас Зенон
Коцюмбас Ігор
Коцюмбас Ірена
Коцюмбас Маргарета
Коцюмбас Ярослав
Коцюмбас Софія
Кошарич Дарія
Кошарич Йосиф
Кошарич Марія
Кошарич Михаїла
Кошарич Орест
Кошарич Т.
Кошарич Юрій
Кошарський Андрій
Кошарська Галина
Кошарська Іванна
Кошарська Оксана
Кошарський Омелян
Кошарський Ростислав
Кошарський Юрій
Кошик Володимир
Кошик Марія
Кошик Катерина
Кошик Алан
Кошик Робин
Кошик Анатоній
Кошицька Анна
Кошицький Богдан
Кошута Анна
Кошута Євгенія
Кошута Михайло
Кравець Василь
Кравець Стефанія
Кравцов Борис
Кравцов Марія
Кравцов Марія (м)
Кравцов Олексій
Кравцов Олександр

Кравченко Володимир
Кравченко Валентина
Кравченко Галина
Кравченко Павло
Кравченко Петро
Кравчук Євген
Крайдуб Агафія
Крамер Іван
Кратюк Анастасія
Кратюк Василь
Крекча Йосиф
Крекча Олександра
Креспо Тамара
Креспо Емілій
Креспо Сан-Яго о.
Креспо Тамара
Крет Маріян
Крет Олена
Крет Петро
Крет Фредеріха
Крет Юрій
Кривенко Анастасія
Кривенко Василь
Кривенко Олексій
Кривий Владислав
Кривінський Зенон
Кривінська Сузана
Кривошия Стефан
Кривошия Леся
Кривченко Андрій
Кривченко Поліна
Кримська Віра
Кримська Люба
Кримська Ольга
Кримська Серафима
Кримський Іван
Кримський Михайло
Крислата Анна
Крислата Марія
Крислата Софія
Крислатий Володимир
Крислатий Михайло
Критюк Микола
Крицун Володимир
Крицун Володимира
Кричка Аніта
Кричка Марія
Кричко Анна
Кричко Василь
Крізник Анна
Крізник Драго
Кріль Василь
Кріль Анастасія
Кройбург А.
Кротик П.
Крохмаль Григорій
Крук Юрій
Крук Гразієля
Крук Стефан
Крук Емілія

Крупа Михайло
Крупа Параскевія
Круцько Андрій
Круцько Іван
Круцько Ірина
Круцько Роман
Ксеняк Остап
Кубант Ілля
Кубант Анна
Кубарич Василь
Кубарич Віра
Кубарич Олена
Кубарич Петро
Кубарич Стефан
Кубик Агафія
Кубик Марія
Кубик Мирон
Кубик Стефан
Кубич Олена
Кубів Еміліян
Кудрицький В.
Кудрич Галина
Кудрич Ілько
Кудрич Марія
Кужіль Наталя
Кужіль Юрій
Кужіль Ярослав
Куземко Дмитро
Кузик Володимир
Кузик Галя
Кузик Дарія
Кузик Марія
Кузик Мирон
Кузик Роман
Кизик Ольга
Кузик Роман
Кузик Юрій
Кузик Ярослав
Кузима Григорій
Кузима Марія
Кузіль Г.
Кузмич Меланія
Кузмич Петро
Кузьміль Ярослав
Кизнецов Віктор
Кузяк С.
Кузь Олекса
Кузь Ольга
Кузь Сузана
Кузь Юрій
Кузьма Гелена
Кузьма Стефан
Кузьмич Галина
Кузьмич Олександр
Кузьменко Константин
Кузьмич Петро
Кузьмук Тітус
Кузьмук Юрій
Кук Русел
Кук Катерина

Кука Мирон
Кука Марія
Кука Степан
Кулай Стефан
Кулай Стефанія
Кулай Текля
Кулик Амелія
Кулик Валентина
Кулик Володимир
Кулик Григорій
Кулик Євгенія
Кулик Катерина
Кулик Люба
Кулик Марія
Кулик Марко
Кулик Микола
Кулик Наталка
Кулик Надія
Кулик Стефан
Кулик Катерина
Кулик Микола
Кулик Люба
Кулик Тиміш
Кулик Христина
Кулина Марія
Куліков Терентій
Куліш Єфросинія
Куліш Семен
Кулішчак Анна
Кулішчак Григорій
Кулішчак Юрій
Кульпович Іван
Кульчицька Ірина
Кульчицька Марія
Кульчицька Надія
Кульчицька Олена
Кульчицька Софія
Кульчицький Едвард
Кульчицький Іларіон
Кульчицький Марко
Кульчицький Павло
Куницька Галина
Куницький Сергій
Кунцьо І.
Купич Іван
Купич Патруся
Курилюк Анна
Курилюк Андрій
Курилюк Діяна
Курилюк Іван
Куркевич М.
Курій Никола
Курій Надія
Куріленко Олександр
Куріленко Фаїна
Курочка Михайло
Курочка Марія
Куртюк Петро
Куртяк Анна
Куртяк Марія

Куртяк Петро
Куртяк Ю.
Куртяк Ярослав
Кустарев М.
Кустриба Василина
Кустриба Іван
Кутковський Никола
Кутна Ірена
Кутний Павло
Кухарич Антоніна
Кухарич Петро
Кухарський Петро
Куцик Мирослав
Куцик Олена
Кучек Анна
Кучер Маргарета
Кучера Ольга
Кучера Стефа
Кучек Едвард
Кучек Марія
Кучер Антон
Кучер Василь
Кучер Іван
Кучер Рут
Кучера Галина
Кучера Роман
Кучера Стефан
Кучера Тереса
Кучеренко Анна
Кучеренко Володимир
Кучеренко Дарія
Кучеренко Федір
Кучерепа Теодор
Кушакевич Анна
Кушакевич Григорій
Кушик Володимир
Кушнір Іванка
Кушнір Ігор
Кушнір Павло
Кушнір Марія
Кушнірук Василь
Кушнірук Катерина
Куц Алла
Куц Елисавета
Куц Іван

Л

Лабаз Анна
Лабаз Василь
Лабаз Евдохія
Лабаз Петро
Лавал Д.
Лавал О.
Лаврентій Іван
Лаврик Олександр
Лаврик Анна
Лаврик Олександр
Лаврик Ніна
Лаврівський Любомир
Лаврівська Марія

Лагодюк Дмитро	Левицька Віра	Лило Ігор
Лагодюк Катерина	Левицька Марія	Лило Марія
Лагодюк Михайло	Левицька Ольга	Лило Ольга
Лагодюк Дорина	Левицький Мирон	Лило Павло
Ладанай Семен	Левицький Михайло	Лило Розалія
Ладанай Катерина	Левицький Орест	Лило Юрій
Ладанай Никола	Левицький Теодор	Лис Михайло
Ладанай Анн-Марі-Рожа	Левіс Грагам	Лис Катерина
Ладожинський Максим	Левіс Ніла	Лисий Іван
Ладожинська Володимира	Левочко Микола	Лиса Стефанія
Лазаревич Анна	Левочко Катерина	Лисевич Йосип
Лазаренко Антоніна	Легка Володимира	Лисевич М.
Лазаревич Галина	Легка Тула	Лисевич Ф.
Лазаревич Іван	Легкий Б.	Лисенко Галина
Лазорищак Григорій	Легкий Володимир	Лисенко Константин
Лазорищак Ева	Легкий Мирон	Лисенко Марія
Лайтар Іван	Лезмар Властиміль	Лисенко Степан
Лайтар Соня	Лезмар Мірослава	Лисий Іван
Лалак Андрій	Лейбак Філемона	Листопад Анна
Лалак Алісон	Лема Александер	Листопад Григорій
Лалак Володимира	Лема Катерина	Литвин Василь
Лалак Катя	Лемех Любомир	Литвин Галина
Лалак Надія	Ленко М.	Литвин Іван
Лалак Наталка	Лесів Андрій	Литвин Роман
Лалак Нестор	Лесів Анна	Лихо Анна
Лалак Іван	Лесів Василь	Лихо Олена
Лаліць Злитко	Лесів Віра	Лихо Петро
Лаліць Катерина	Лесів Ірина	Личак Соня
Ламан Микола	Лесів Люба	Лисович Адам
Лангріч Грагам	Лесів Марія	Лисович Андрій
Лангріч Софія	Лесів Михайло	Лисович Іванна
Ланиця Богдан	Лесів Славко	Лисович Іванка
Ланиця Галина	Лесів Тетяна	Лисович Йоанна
Ланиця Марія	Лесняк Александра	Лисович Катерина
Ланиця Михайло	Лесняк Євгенія	Лисович Ольга
Ланиця Оксана	Лесняк Еріка	Лисович Стефан
Ланиця Параскевія	Лесняк Петро	Лисович Ярослав
Лапка Ігнатій	Лесняк Іван	Лівчанин Михайло
Лапка Марія	Лесняк Олександра	Лівчанин Софія
Лапичко Михайло	Лесняк Петро	Лігуш Ольга
Ласек Іван	Лесняк Сузана	Лігуш Тадей
Ласел Деборах	Лесюк Й.	Лікіць Стефка
Ласек М.	Лесюк Марія	Ліпський Антон
Ласек Стефан	Лесюк Ярослав	Лісовець Григорій
Ласек Лінда	Лесюк Тоска	Лісовець Євгенія
Латг Богдан	Лесь Павло	Лісовець Ірена
Латиник Уляна	Лесь Стефанія	Лісовець Катерина
Латич Юрій	Летвінов Олександр	Лісовець Мар'ян
Латиш Володимир	Летфус Гелмут	Лісовець Ольга
Латунін Антоніна	Летфус Марія	Лісовець Стефан
Латунін Петро	Лещенко Микола	Літвінов Олександра
Лафан Карло	Лещенко Тетяна	Літинська Юлія
Лафан Ольга	Лещишин Анна	Літинський Володимир
Левандовський Юрій	Лещишин Григорій	Ліцишин Наталія
Левандовська Марія	Лещишин Стефан	Ліцинський Василь
Левенець Ярослав	Лещишин Ярослава	Ліцинський Володимир
Левенець Галина	Ливочко Геня	Ліцинська Марія
Леверіс Ромалдас	Лилик Іван	Ллойд Давид
Леверіс Ольга	Лилик Луся	Ллойд Натала
Левинська Т.	Лило Василь	Лоатс Рой

Лоатс Марія
Ловелл Леслі
Ловелл Марія
Ловчанин Софія
Ловчанин Сихайло
Логвин Євдокія
Логвин Павло
Логвин Петро
Логин Іван
Логин Володимир
Логин Казимира
Логущ Йосиф
Лозбін Антон
Лозбін Віталій
Лозбін Ксеня
Лозбін Яна
Лозинська Анна
Лозинський Андрій
Лозинський Олег
Лозинський Тома
Лозинський Юрій
Лось Павло
Лось Стефанія
Ломанік-Буднік М.
Лопат Григорій
Лопата Павло
Лопата Євгенія
Лосінно Ева
Лосінно Михайло
Лосянович Григорій
Лосянович Стефанія
Лукашенко Яків
Луговський В.
Лукасевич Василь
Лукасевич Розалія
Лукасевич Петро
Лукасевич Марія
Лукиць Марія
Луцька Люба
Луців Ілля
Луців Анна
Луців Йосиф
Луців Анна
Луцький Остап
Луцька Люба
Луць Геррі
Луць Зеновія
Лучинин Теодор
Лучаковська Іванна
Лучка І.
Лучка М.
Луцька Люба
Луцький Борис
Луцький Олег
Луцький Осип
Лучко Беррі
Лучко Олесь
Любінський Нестор
Любінська Марія
Любчик Богдан

Любчик Борис
Любчик Дмитро
Любчик Іван
Любчик Люба
Любчик Марія
Любчик Олександр
Любчик Оксана
Любчик Тарас
Любчик Тетяна
Люлька Василь
Люлька Віктор
Люлька Володимир о.
Люлька Володимира
Люлька Леонід
Люлька Люба
Люлька Марія
Люлька Микола
Люлька Олександра
Люлька Пета
Люлька Роберт
Люта Ярина
Лютак Анна
Лютак Іван
Лютак Марія
Лютак Ольга
Лютак Петро
Лютак Стефан
Лясківська Наталія
Лясківський Іван
Ляшок Калина
Ляшок Микола

М
Магдяк Адольф
Магдяк Галина
Магнатеско Михайло
Магнатеско Олександра
Магоцька Марія
Магоцький Йосиф
Магоцька Марія
Магоцький Осип
Мадей Ірина
Мадей Теодор
Мазур Анастасія
Мазур Віра
Мазур Володимир
Мазур Лідія
Мазур Михайло
Мазур Стефан
Мазуренко Андрій
Мазуренко Олена
Майжак Лешек
Майжак Сузана
Майка Йоанна
Майка Любомир
Майка Микола
Майка Орест
Майка Елві
Майковський Володимир
Майковська Олександра

Майкович Дмитро
Майкович Параскевія
Майно Іван
Майно Микола
Майно Петро
Майор Адам
Майор Іванна
Майорчак Ярослав
Майстренко І.
Майстренко Микола
Майстренко Н.
Майстренко Петро
Макар Константин
Макар Лідія
Макаренко Раїса
Макаренко Раїса
Макаренко Февронія
Макарик Антоній
Макарик Катерина
Макаров Віктор
Маковійчук Дмитро
Максименко Микола
Максименко Надія
Максимець Богдан
Максимець Кароліна
Максимець Петро
Максимець Оксана
Максимець Федір
Максимець Ярослав
Максимчук Андрій
Максимчук Василь
Максимчук Кароліна
Максимчук Катліна
Максимчук Параня
Максимчук Тарас
Максимчук Федір
Макі Юрій
Макі Надія
Маланчин Іван
Маланчук Микола
Маланюк Зеновія
Маланяк Северин
Маленик Варвара
Малинич Іван
Малинич Катерина
Малинич Марія
Малинюк Юрій
Маліновський Юрій
Малюкін Стефанія
Малюкін Ото
Малюніченко Ганна
Малюніченко Григорій
Мальчевський Г.
Мальків Зіна
Мальків Павло
Мальків Софія
Мамчак Ольга
Мамчак Анна
Мамчак Іван
Мамчак Марія

Мамчак Ольга
Мамчак Стефан
Мамчак Юрій
Мамчук Анна
Мамчак Іванна
Мамчук Індра
Мамчук Михайло
Мамчук Стефан
Манзій Матвій
Мантошко Ярослав
Манько Андрій
Манько Анастасія
Манько Іван о.
Манько Михайло
Манько Нона
Маренін Ірина
Маренін Маріян
Маренін Юрій
Маринич Григорій
Маринич Лідія
Мариновський Стефан
Мариновська Евдокія
Маррі Павло
Маррі Катерина
Маркевич Анатолій
Маркевич Андрій
Маркевич Анастасія
Маркевич Анатолій
Маркевич Марія
Маркевич Стефан
Маркевич Владіслава
Маркевич Йосиф
Маркевич Олександра
Маркевич Ольга
Маркевич Стефан
Маркевич Стефан
Маркевич Христина
Маркетті Марійка
Маркович Анна
Маркович Юстина
Маркович Василь
Маркович Ольга
Марочкович Василь
Марочкович Д.
Марочкович Оля
Мартин Михайло
Мартинчак Степан
Мартинович Л.
Мартинюк Анастасія
Мартинюк Володислав
Мартинюк Іван
Мартинюк Ілько
Мартинюк Геня
Мартинюк Іван
Мартинюк Марія
Мартін Анна
Мартін Роберт
Марунчак Василь
Марцинишин Михайло
Марцинишин Марія

Марцинюк Іван
Марцинюк Ольга
Марчак Варвара
Марчак Іван
Марчук Лусія
Марунчак Василь
Марунчак Ганя
Марунчак Параскевія
Марунчак Стефан
Маручкович Василь
Марушечко Василь
Марушечко Василько
Марушечко Меланія
Марушечко Петрусь
Марушечко Соня
Масквел Ефрозина
Масквел Річард
Масквел Роберт
Масквел Ольга
Маслюк Ванда
Маслюк Григорій
Маслюк Зіна
Маслюк Іван
Маслюк Марія
Маслюк Мирон
Маслюк Стефанія
Маслюк Роберт
Масляк Ярослав
Масляк Ірена
Масляк Роман
Масляк Христина
Масляк М.
Масна Галина
Масна Леся
Масна Люба
Масна Шона
Масний Іван
Масний Мирон
Масний Мирослав
Масон Іван
Масон Надія
Матвієнко Лідія
Матвієнко Ліза
Матвієнко Ольга
Матвієнко Юрій
Матвіїв Ангела
Матвіїв Павло
Матвіїв Михайло
Матвіїв Петро
Матвіїв Стефан
Матвіїв Софія
Матвісик Іван
Матвісик Айна
Матвісик Богдан
Матвісик Іван
Матвісик Лала
Матвісик Марія
Матич Марія
Матич Теодор
Матійчук Василь

Матійчук Анна
Матіюк Іван
Матіюк Ліля
Матіюк Микола
Матіюк Олена
Матіяш Алфреда
Матіяш Василь
Матіяш Ерна
Матіяш Іван
Матіяшек Михайло
Матко Іван
Матко Раїса
Махан Грагам
Махан Рожа-Марія
Мацак Андрій
Мацак Д.
Мацак Микола
Мацак Надія
Мацалик Геня
Мацалек Агафія
Мацалек Василь
Мацалек Дмитро
Мацюк А.
Мацюк Іван
Мацюк Стефанія
Мацьків Богдан
Мацьків Евдокія
Мацьків Іван
Мацьків Ігор
Мацьків Теодор
Медведів Леонід
Медведів Олена
Медвідь Стефан
Медвідь Юля
Мединська Катя
Мединська Лінета
Мединська Марія
Мединська Тетяна
Мединський Володимир
Мединський Константин
Мединський Михайло
Меленчук Дарка
Меленчук Ірина
Меленчук Надія
Меленчук Осип
Мелецька Ольга
Меллордс Денис
Меллордс Гелена
Мельник Анна
Мельник Богдан
Мельник Василь
Мельник Микола
Мельник Михайло о.
Мельник Ольга
Мельник Пелагія
Мельник Петро
Мельник Світлана
Мельник Симон
Мельник Степан
Мельник Теодор

Мельників Іраїда
Мельників Федір
Мельничук Дарія
Мельничук Олег
Мельничук Орест
Мельничук Осип
Менде Катерина
Менде Станіслав
Менцінська Марта
Менцінська Наталя
Менцінська Надія
Менцінська Олександра
Менцінська Ольга
Менцінська Христина
Менцінський Андрій
Менцінський Зеновій
Менцінський Зеновій (м)
Менцінський Роман
Менцінський Тарас
Менцінський Юрій
Мерена Іван
Мерена Тереса
Мерчінкевич Павло
Мерчінкевич Параска
Мессеїль Григорій
Мецак Євген
Мецак Галина
Мечері Бела
Мечеро Йоанна
Мивальт Йосиф
Мивальт Галина
Мик Микола
Микитович Богодар
Микитович Евстахія
Микитович Ганна
Микитович Леся
Микитович Роман
Микитович Ярослав
Микитюк Василь
Микитюк Ольга
Микитюк Розалія
Миклухо-Маклай Микола
Мимак Андрій
Мирха Ельфреда
Мирха Петро
Мирон Іван
Мироненко Варвара
Мироненко Віра
Мироненко Терентій
Мироновський Е.
Мирилович Анастасія
Мирилович Микола
Мирфі Ніна
Мирфі Кент
Митко Петро
Михайлів Григорій
Михайлов Параскевія
Михайлович Люба
Михайлюк Варвара
Михайлюк Григорій

Михайлюк Павло
Михайлюк Параскевія
Михайлюк Теодор
Михайлович Роман
Михалевич Богдан
Михалевич Варвара
Михалевич Лідія
Михалевич Роман
Михалевич Фльора
Михалко Віктор
Михалко Евдокія
Михалко Федір
Михальська Анна
Михальчук Іван
Михальчук Марія
Михно Адріан
Михно Ілько
Михно Марія
Михно Стефан
Михно Соня
Мицак Анна
Мицак Євген
Мицак Галина
Мицак Леонід
Мицак Микола
Мицак Ольга
Мицак Соня
Мицак Стефан
Миць Іван
Миць Олена
Мицьо Г.
Мицьо Ксеня
Мицьо Юрій
Мичак Єлисавета
Мичак Лідія
Мичак Яків
Мігачов Ніна
Мігачов Іван
Мігачов Олександр
Мігачов Ювілет
Міїць Антоній
Міїць Марія
Мілевич Василь
Мілевич Павла
Мілеюк Марія
Міліць Олеся
Міліць Франко
Мілляр Рональд
Мільчаковська Еріка
Мільчаковський Михайло
Мільчановський Н.
Мінджоса М.
Мінко Анна
Мінко Петро
Міронзен Анна
Міронзен Євген
Мірошник Анатолій
Місяк Євген
Міткалів Іван
Міткалів Марія

Міткалів Юрій
Міткалій Дарія
Мішалов Андрій
Мішалов Віктор
Мішалов Людмила
Мішалов Марко
Мішалов Роксолана
Мішалов Юрій
Міхальський Станіслав
Міхальська Анна
Мічагов Іван
Мічагов Неля
Міщенко Ольга
Міщук Іван
Міщук Ірина
Міщук Марія
Міщук Наталя
Міщук Олесь
Міщук Чеслав
Міщук Петро
МкДейд Петро
МкДейд Ольга
МкЛеод Джек
МкЛеод Віра
Мозур Стефан
Мойсеєнко Д.
Мойсеєнко Семен
Мокетт Іван
Мокетт Геня
Молдер Алексей
Молдер Ірена
Молочник Володимир
Молочник Антоніна
Монджейовський Роман
Монджейовська Ольга
Монтошко П.
Моор Владислав
Моор Марія
Моор Надія
Моравецький Павло
Моравецька Параскевія
Морис Віра
Морис Анастасія
Моріц Олександра
Мороз Богдан
Мороз Василь
Мороз Галя
Мороз Катерина
Мороз Олексій
Мороко Емма
Мороко Елфріда
Мороко Зіна
Мороз Маруся
Мороз Соня
Мороко Микола
Мороко Олександр
Мороко Юрій
Мороз Катерина
Мороз Зіна
Мороз Люба

Мороз Орест
Мороз Петро
Мороз Юля
Мороз Олекса
Мороз Марія
Мороз Василь
Моррісон Наталя
Моррісон Михайло
Мортка Владислав
Мортка Розалія
Москаль Володимир
Москаль Іван
Москаль Люба
Москаль Маріон
Москаль Марія
Москаль Ольга
Москаль Олекса
Москаль Роман
Москвяк Лілія
Москвяк Ольга
Мостова Наталя
Мостовий Петро
Мота Михайло
Мотика Володимир
Мотика Данило
Мотика Евстахій
Мотика Олена
Мотика Олександр
Мотика Ольга
Мотика Стефанія
Мулавишин Петро
Мулавишин Іванна
Мулік Володимир
Мулик Андрій
Мулик Антоніна
Мулик Василь
Мулик Гвен
Мулик Андрій
Мулик Йосиф
Мулик Кароліна
Мулік Марія
Мулік Петро
Мулік Стефан
Мулік Софія
Мулюкін Антоній
Мулюкін Геня
Мулюкін Євген
Мулюкін Марія
Мулюкін Ото
Мулюкін Петро
Мулюкін Стефанія
Мулюкін Тетяна
Мулярчук В.
Мурза Анатолій
Мурза Антоніна
Мурза Венямін
Мурза Леонід
Мурза Михайло о.
Мурза Олександр
Мурза Петро

Мурза Таїса
Муценська Амелія
Муценський Никола
Муць Іван
Муць Михайло
Муць Ольга
Мурза Віктор
Мурган Йосип
Мурган Антоніна
Мурган Володимир
Мурган Ларена
Мушкевич Мар'ян
Мушкевич Михайло
Мяккий Еуфемія
М'яккий Михайло

Н

Надольська Анна
Надольський Остап
Надурак Анна
Надурак Михайло
Нагірна Марія
Нагірна Наріянна
Нагірний Андрій
Нагірний Осип
Надурак Ірена
Надурак Михайло
Надурак Ярослав
Назар Лев
Назар Наталя
Назаренко Микола
Назарук П.
Назарчук Василь
Назарчук Марія
Назімек Анна
Назімек Сва
Назімек Оля
Назімек Іван
Назімек Марія
Найдух Іван
Найдух Анієля
Наказна Валентина
Наказний Василь
Наказний Юрій
Наказновський Б.
Наконечна Марія
Наконечний Володимир
Наконечний Михайло
Наконечна Катерина
Наливайко Володимир
Наливайко Ірена
Наливайко Регіна
Наливайко Ярослав
Налукавий-Ней Теодосій
Намурен Анна
Намурен Марія
Намурен Надія
Намурен Олександра
Намурен Павло
Наринецький Михайло

Наринецька Анна
Наріжний Симон
Народовик Василь
Народова Марія
Натасій Євгенія
Натасій М.
Науменко Петро
Науменко Мирослава
Невсон Дональд
Невсон Лариса
Неделко Мирон
Нездопа Агатоула
Нездопа Дмитро
Ней Василь
Ней Катерина
Ней Теодосій
Недовіз Іван
Неліпа Володимир
Некипіло Микола
Нестаренко Василь
Нестаренко Віктор
Нестаренко Феодосія
Нестор Григорій
Нестор Анна
Нестор Никола
Нестор Любов
Нетребенко Константин
Нечипор Антоніна
Нечипор Стефан
Нечипорук Олександр
Нечипорук Белінда
Нечипорук Василь
Нечипорук Вероніка
Нечипорук Ксеня
Нечипорук Ладислав
Нижник Михайло
Нижник Катерина
Низ Михайло
Никипіло Едит
Никипіло Микола
Николишин Роман
Нич Анна
Нич Ніна
Нич Петро
Нищук Микола
Нищук Наталія
Нікітенко Олександр
Нікітенко Лорена
Ніколаско Наталія
Німців Дарія
Німців Маргарета
Німців Михайло
Німців О.
Німців Юрій
Ніс Петро
Ніс Прокіп
Новицька Анна
Новицький Лев
Новицька Меланія
Новицький Аркадій

Новицький Вілліям
Новицький Володимир
Новіцька Анастасія
Новіцький Петро
Новічевський Євген
Новічевська Марія
Новосільський Зеновій
Новосільська Ірина
Нога Василь
Нога Вячеслав
Нога Катерина
Норичка Ольга
Норичка Теодор
Норрі Давид
Норрі Христина
Норрінгтон Марія
Носяра Оксана
Нюнан Анна
Нюнан Іван
Нюнька Іван
Нюнька Віра

О

Оверко Іван
Оверко Агафія
Оверко Зоря
Оверко Василь
Оверко Христина
Овчаренко Микита
Овчаренко Параска
Овчаренко Федір
Огриновська Анастасія
Огриновський Богдан
Огриновський Іван
Огриновська Морін
Одліга Юрій
О'Доногу Руні
О'Доногу Софія
Оксентюк Митрофан
Октаба Іван
Олах Михайло
Олексин Микола
Олексин Віра
Олексин Євген
Олексин Наталка
Олексин Наталія
Олексин Іван
Олексин Катерина
Олексин Микола
Олексин Параскевія
Олексин Таїса
Олендер Богдан
Олендер Марта
Олендер Михайло
Олендер Тамара
Олендер Ярослав
Олехник Галина
Олійник Марія
Олійник Михайло
Олійник Анна

Олійник Андрій
Олійник Валентина
Олійник Варвара
Олійник Володимир
Олійник Галина
Олійник Михайло
Олійник Параскевія
Олійник Павло
Оловаренко Василь
Оловаренко Євгенія
Ольшевська Зіна
Ольшевський Іван
Онис Анна
Онис Іван
Онисенко Василь
Онишко І.
Онищенко Ганна
Онищенко Ягор
Онуфрієнко Василь
Онуфрієнко Марія
Опаленко Андрій
Опиханий П.
Опришко І.
Орловський Григорій
Ораз Єлисавета
Оришкевич Ярослав
Орищак Анна
Орищак Іван
Орлицька Анна
Орлицький Василь
Орловська Анна
Орловська Жанета
Орловська М.
Орловський Стефан
Орлицька Валентина
Орлицький Віктор
Осадчук Ольга
Осадчук Теодосій
Осауленко І.
Осіюк Данило
Осіюк Леся
Осіюк Осипа
Особа Богдан
Особа Галина
Особа Марія
Особа Марта
Особа Юля
Осолінський Іван
Осолінська Лідія
Остапенко Марія
Остапенко Михайло
Остапенко Ольга
Остапів Анна
Остапів Григорій
Осташевський Никола
Острижнюк Михайло
Острижнюк Франціска
Островський Володимир
Островська Євгенія
Островська Євдокія

Островська Зеновія
Островська Ірена
Островська Ніна
Островська Святослава
Островська Стефанія
Островський Володимир
Островський Дмитро
Островський Михайло
Островський Олег
Островський Петро
Остромецький Є.
Осуаленко Іван
Отен Оксана
Охоцька Софія
Охоцький Роман
О'Шея Анна
Ошуст Йосиф
Ошуст Марія
Ошуст Стефан
Ошуст Юля

П

Пабілео Дора
Павлик Катерина
Павлик Іван
Павлишин Михайло
Павлишин С.
Павлів Євген
Павлів Василь
Павлів Анна
Павлів Василь
Павлів Ева
Павлів Євдокія
Павлів Іван
Павлів Марія
Павлик Іван
Павлик Семен
Павлик Сузанна
Павлович Анна
Павлович Володимир
Павлук М.
Павлук Марія
Павлук Юстин
Павлюк А.
Павлюк Іван
Павлюк Н.
Павлюк Ольга
Павлюк Олександр
Пагуба Олександр
Пагуба Катерина
Пагута Марія
Пагута Микола
Пагута Санна
Падевська Антоніна
Падевський Ярослав
Падернія Катерина
Падернія Михайло
Падсей Ірена
Падсей Ноел
Палагнюк Мирон

Паланиця Іван
Палій Катерина
Палій Ярослав
Палушок Василь
Палушок Маргарета
Панасюк Григорій
Панейко А.
Панилик Іван
Панилик Марія
Панченко Василій
Панченко Віктор
Панченко Іван
Панченко Леонід
Панченко Марія
Панченко Микола
Паньків Максим
Паньків Марія
Паньків Софія
Паньків Юрій
Парасин Анна
Парасин Михайло
Параска Вероніка
Параска Ірина
Параска Йосиф
Параска Ладислав
Параска Люїза
Параска Микола
Паращинець Дмитро
Паращинець Катерина
Паращинець Е.
Парій Іван
Парій Кузьма
Парубоча Ніна
Парубочий Микола
Пасемко Василь
Пасемко Ірена
Пасемко Микола
Пасемко Юстина
Пасічний Іван
Пасічник Зінаїда
Пасічник Макар
Пастернак Анастасія
Пастернак Онуфрій
Пасторів Надія
Пасторів Петро
Пастух Богдан
Пастух Геня
Пастух Даниїла
Пастух Михайло
Пастух Марія
Пастух Мирон
Пастух Яніна
Пастушак Катерина
Пастушак Яким
Паучок Ольга
Паучок Северин
Пацак Марія
Пацак Стефан
Пацько Володимир
Пацько Люба

Пацько Микола
Пацько Надія
Пацько Роман
Пацько Стефанія
Пащак Анна
Пащак Володимир
Пащук Юрій
Паюк Євген
Паюк Марія
Пеленська Ірена
Пеленська Марія
Пеленська Софія
Пеленський Євген
Пеленський Євген
Пеленський Роман
Пелех Анна
Пелех Анфіса
Пелех Галина
Пелех Михайло
Пелешак Павло
Пелешак Розалія
Пенделяк Марія
Пенделяк Михайло
Перековіць Йосиф
Перековіць Марія
Перепилиця Оксана
Перепелиця Олександра
Перехрест Іван
Перехрест Ольга
Перехрест Параска
Перехрест Параскевія
Періг Белінда
Періг Дарія
Періг Дмитро
Періг Лариса
Періг Марія
Періг Петро
Персі Олександра
Персі Денис
Петраш Микола
Петраш Панько
Петраш Текля
Петрик Іван
Петрик Люба
Петрик Марія
Петрик Марко
Петрик Михайло
Петрик Стефанія
Петрик Ярослав
Петрикович Габрієля
Петрикович Павло
Петрикович Яків
Петришин Анна
Петришин Дмитро
Петришин Ольга
Петришин Роман
Петрів Богдан
Петрів Марія
Петрівський Осип
Петрівська Марія

Петрівська Людмила
Петров Константин
Петров Люся
Петров Яків
Петрушенко Михайло
Пехов'як Олександра
Печінка Василь
Печінка Володимир
Печінка Люба
Пеховяк Броніслав
Пеховяк Катерина
Пилипенко Анатолій
Пилипенко Андрій
Пилипенко Микола
Пилипенко Михайло
Пилипенко Федір
Пирогів Микола
Пирогів Юлія
Пилипак Софія
Писарська Софія
Писарський Федір
Питляр Орест
Питляр Софія
Пиховяк Броніслав
Пиховяк Катерина
Пиць Богданна
Пиць Іван
Пиць Іванна
Пігулевська Марія
Пігулевський Андрій о.
Пігулевський Олександр
Підгайна Марія
Підгайний Михайло
Підопригода Іван
Підопригода Катерина
Пізна Евдохія
Пізний Богдан
Пікалій Єлисавета
Пікалов Ліза
Піканчик Йосиф
Пінкевич Любов
Пінкевич Марія
Пінкевич Олекса
Пінкевич Павло
Пінкевич Петро
Пікас Галина
Пікас Петро
Піколов Єлисавета
Пікулик Катерина
Пікулик Микола
Пінчі Анастасія
Пінчі Стефан
Пінчук Федір
Піроцька Оксана
Піроцький Федір
Пірс Олександра
Пірс Вільям
Пірс Ренета
Пірс Роджер
Піско Михайло

Піско Анна	Полуга Галина	Пробийголова Іван
Піско Богдан	Полуга Іван	Прокоп Богдан
Піта Богдан	Полуга Софія	Прокоп Лада
Піта Тетяна	Полянчик Катерина	Прокопів Софія
Піташевська Галина	Полянчик Петро	Прокопів Михайло
Піташевська Регіна	Полянська Марія	Пронь Марія
Піташевський Іван	Полянський Стефан	Пронь Михайло
Піхурко Степан	Попик Володимир	Пронько Галина
Плавайко Богданка	Попик Олена	Пронько Микола
Плавайко Юрій	Попівенко Володимир	Плоскурницька Філіс
Плекан Александер	Попівенко Софія	Прохорницький Василь
Плесканчак Русен	Поплавська М.	Прохор Іван
Плесканчак Христина	Попов Іван	Прохор Микола
Плескун Марія	Поснанська Ольга	Процайло Михайло
Плескун Стефан	Поснанський Борис	Процович Єлисавета
Плис Володимир	Поснанський Василь	Процович Михайло
Плис Григорій	Поспіла Євдокія	Процюк Григорій
Плис Леся	Поспілий Петро	Процюк Марія
Прис Явдокія	Пост Петро	Процюк Олена
Плоскодняк Іван	Пось Григорій	Процюк Стефан
Плоскодняк Ольга	Потапенко Сергій	Проць Василь
Плужник Анна	Потанчук Доментій	Проць Віра
Плужник Константин	Потанчук Катерина	Проць Розалія
Побігушко Анна	Потапенко Сергій	Проць Роман
Побігушко Наталка	Поташник Джун	Проць Стефанія
Побігушко Теодор	Поташник Володимир	Проць Ярослав
Побілео Дора	Поташник Катерина	Процько Іван
Поважук Василь	Поташник Марія	Прудник Анатолій
Поважук Розалія	Лоташник Яким	Прудник Артемис
Поважук Тарас	Потенчук Марія	Прудник Богдан
Повч Іван	Потушанська Марія	Прудник Ірена
Повч Христина	Потушинський Михайло	Прудник Юрій
Погребецька Розалія	Прайс Анна	Прус Лев
Погребецький Антін	Прайс Іван	Прус Патрися
Погребецький Іван	Прегун	Прушинська Люба
Подоляк Марія	Прегун С.	Прушинський Микола
Подоляк Осип	Прендецький Йосип	Прядка Ефрозина
Подолянко Богдан	Прендецька Надія	Прядка Наталка
Подолянко Василь	Прідун Ніна	Прядка Стефан
Подолянко Ляля	Прідун Богдан	Пташник Анна
Подолянко Світлана	Прідун Йосиф	Пташник Андрій
Подолянко Юля	Прідун Роман	Пташник Василь
Подорожна Лукерія	Приказ Надія	Пташник Володимир
Подорожний Митрофон	Приказ Стефан	Пташник Ганза
Подрез Віктор	Приказа Мирон	Пташник Микола
Подрез Олександр о.	Приказа Анн	Пташник Ольга
Подригула Василь	Приказа Іванна	Птиця Марія
Подригула Ігор	Приказа Лінда	Птиця Марта
Подригула Уляна	Приказа Петро	Птиця Роман
Поєдинець Іван	Приказа Рональд	Птиця Яків
Поєдинець Іванна	Приказа Стефан	Пузний Славко
Поєдинець Левко	Притоцький Йосиф	Пукальська Анастасія
Покорський І.	Притула Климентій	Пукальська Леся
Полиця Марія	Притула Ольга	Пукальська Маруся
Полохач Євген	Прихожа Василина	Пукальський Омелян
Полохач Іван	Пришляк Володимир	Пулишій Марія
Полохач Лідія	Пришляк Іван	Пулишій Юліан
Полохач Параскевія	Пришляк Катерина	Пулітуно Анна
Полохач Тарас	Пришляк Розалія	Пулітуно Филип
Полохач Христина	Пріятка Наталка	Пушкаш Галина

Пушкаш Янко
Пясецький Леонід

Р

Рабівсвська Наталія
Рабівський Петро
Равська-Вербицька Ганя
Радкевич Ірина
Радкевич Орест
Радкевич Роман
Радкевич Юлієта
Радомська Бригіда
Радомський Михайло
Разанець Тетяна
Ралець Анна
Ралець Григорій
Рац Роаким
Рац Любіца
Ребіков Валентина
Ребіков Катя
Ребіков Наталя
Ребрик Василь
Ребрик Василь
Ребрик Євдокія
Ребрик Іван
Рєвак Анна
Рєдка Марія
Рейлі Роберт
Рейлі Катерина
Ремайлі Стефан
Ремайлі Наталя
Репетило Іван
Репетило Йосиф
Репецький Борис
Репецька Марія
Репецька Ірена
Репецький Іван
Репецький Михайло
Реус В.
Рибак А.
Рибак Люба
Рибак М.
Рибак Наталія
Рибак Олег
Рибак Р.
Рибак Роман
Рибак Сергій
Рибак Тетяна
Рибак Юліян
Рибальченко Є.
Рибальченко І.
Рибій Василь
Рибкін Марія
Рибчин Богдан
Рибчин Іван
Рибчин Патруся
Рибчин Стефанія
Рива Іван
Ривак Володимир
Ривак Дмитро

Ривак Іван
Ривак Йосифа
Ривкін Марія
Ридз'як Діна
Ридз'як Микола
Ридзак Петро
Ридз'як Таня
Рикус Василь
Рихвицький Володимир
Рихтовський Володимир
Різник Максим
Різник Михайло
Різник Микола
Різник Яків
Різничок Михайло
Різничок Софія
Ріпа Леонід
Ріпа Марія
Ріпецький Борис
Ріпецька Марія
Робар Янез
Робар Люба
Робертсон Ян
Робертсон Геня
Робінсон Віліям
Робінсон Марія
Робітницька Анна
Робітницька Соня
Робітницький Тарас
Робітницький Теодор
Робсон Алан
Робсон Джуді
Ровенчук Іван
Рогач Е.
Рогоцька Марія
Рогоцький Микола
Рогожинська Анна
Рогожинський Йосиф
Рогожинський Олесь
Рогожинська Христина
Роде Анна
Роде Ольга
Роде Яків
Роден Марко
Роден Александра
Родович М.
Роєнко Петро
Рожек Розалія
Рожек Роман
Розанець Тетяна
Розанський В.
Ройс Євген
Ройс Тамара
Роман Олекса
Романенко Григорій
Романишин Володимир
Романів Александра
Романів Володимир
Романів Кристофер
Романів Марія

Романів Міліянос
Романів Полін
Романів Софія
Романів Ярослав
Романов Іван
Романов Олена
Романовська Елисавета
Романовська Генрієтта
Романовська Марія
Романовський Володимир
Романчук Анна
Романчук Олександра
Романчук Павло
Романчук Юліян
Романюк Аврелій
Романюк Василь
Романюк Патрісія
Романюк Мюрієл
Романюк Василь
Романюк Отиля
Романська Інгріда
Романський Михайло
Романський Роман
Роменко П.
Ропіцька Лідія
Ропіцький Юрій
Росаті Е.
Росаті М.
Росінський Юрій
Рост Анна
Рост Микола
Рошинська Міряна
Рошиковська Яніна
Рошиковський Василь
Рошинський Ярослав
Руд Анна
Руд Микола
Руда Анна
Рудак Д.
Рудак В.
Руддер Кеннет
Руддер Оксана
Руденко Володимир
Руденко Іван
Рудзінська Йосифина
Рудзінська Параскевія
Рудзінський Стюарт
Рудзінський Юліян
Рудий Василь
Рудий Володимир
Рудик Володимир
Рудка Богдан
Рудка Володимир
Рудка Марія
Рудка Неонеля
Рудко Борис
Рудко Уляна
Рудницька Ольга
Рурак Ольга
Рурак Теодор

Рутковський Микола
Рутковська Ніна
Руттер Станлей
Руттер Стефанія
Рябокінь Володимир
Рябокінь Ганна
Рябокінь Марія
Рябокінь Михайло
Рязанцев Тетяна

С

Сабадош Любомир
Сабадош Васна
Сабадош Віктор
Сабадош Микола
Сабадош Рада
Сабадош Тетяна
Саблін Галина
Саболта Павло
Саболта Тереса
Савалага Богдан
Савалага Оріся
Савалага Василь
Савалага Стефанія
Савель Ольга
Савицький Володимир
Савка Євген
Савицька Наталя
Савка Анастасія
Савка Лука
Саврій Ярослав
Савриш Станіслав
Савриш Марія
Савтерук Анна
Савтерук Василь
Савчак Борис
Савчак Варвара
Савчак Володимир
Савчак Григорій
Савчак Галя
Савчак Катруся
Савчак Леслі
Савчак Марія
Савчак Стефан
Савчак Володимир
Савчак Юрій
Савшак Борис
Савшак Марія
Сагайда Дмитро
Сагайдак Меланія
Сагайдак Гелена
Сагайдак Олекса
Сагал Максвел
Сагал Ольга
Саган Лариса
Саган Ярослав
Садницька Катерина
Садницький Михайло
Садовий М.
Садовська Лена

Садовська Лідія
Садовська Романа
Садовський Іван
Садовський Ігор
Садовський Михайло
Саєрс Катерина
Саєрс Михайло
Сай-Салегі Сатар
Сай-Салегі Катерина
Сайкевич Александер
Сайкевич Олена
Сак Д.
Сакалюк Анна
Сакалюк Анна
Сакалюк Богдан
Сакалюк Дмитро
Сакалюк Євген
Сакалюк Іван
Сакалюк Ірена
Сакалюк Катерина
Сакалюк Людмила
Сакалюк Марія
Сакалюк Петро
Сакалюк Роман
Сакалюк Текля
Сакалюк Тома
Салабай Павло
Салабай Софія
Салага Анастасія
Салага Андрій
Саламанюк Іван
Саламанюк Гелена
Салега Алекс
Салега Доротея
Салега П.
Салівон Ніна
Салівон Марія
Салівон Михайло
Салієнко М.
Салітра Василь
Салітра Катерина
Салтер Анна
Салтер Іван
Салтер Наталя
Сальваровська Галина
Сальваровський
Константин
Сальник Андрій
Сальник Ігор
Сальник Таїса
Самойленко Марія
Самолюк Ярослав
Самолюк Ольга
Самолюк Володимир
Самолюк Анна
Самуелс Глен
Самуелс Лариса
Сандрейко Едвард
Сандрейко Діяна
Сандуляк Юрій

Сандуляк Параска
Сани Анна
Сани Степан
Сани-Степаненко
Сант Віктор
Сант Надія
Сапрун Микола
Сапрун Віра
Сапрун Євген
Сапрун Петро
Сапрун Маргарета
Саракула Адріян
Саракула Віктор
Саракула Джоел
Саракула Єва
Саракула Іван
Саракула Йоанна
Саракула Людмила
Саракула Михайло
Саракула Росляна
Саракула Стефан
Сарбоцький Степан
Сардига Іван
Сардига Анна
Сас Михайло
Сас Беті
Сафяник Григорій
Сачко Михайло
Сачко Олена
Сашків Володимир
Сашко Михайло
Сашко Лена
Сверид Олена
Сверид Терентій
Свиридів Євген
Свиридів Марія
Свиридів Петро
Свиридів Саша
Свистяк Александер
Свистяк Василь
Свистяк Галина
Свідерська Галина
Свідерський Микола
Свідерський Микола (м)
Світлик Анна
Світлик Антоній
Свічникова Л.
Сворах Василь
Сворах Еріка
Сворах Марія
Сворах Ярослав
Севастянов В.
Севчович М.
Семенець Леонід
Семенчук Юрій
Семенюк Микола
Семенюк Катерина
Семенюк Никола
Семенюк Катліна
Семешко Євдокія

Семешко Іван
Семешко Микола
Семків Стефан
Семків Надія
Семло І.
Семоненко М.
Семців Іван
Семців Леся
Семців Олексій
Семців Роман
Семців Стефан
Семців Юля
Семчишин Наталка
Семусь Петро
Семусь Марія
Семянів Дмитро
Семянів Надія
Семянів К.
Сенедяк Григорій
Сенедяк В.
Сенета Євген
Сенета Людмила
Сенечко Анатолій
Сенечко Катерина
Сенів Дмитро о.
Сенків Володимир
Сенків Галина
Сенчак Анастасія
Сенчак Ілько
Сенчук Михайло
Сенюта Анна
Сенюта Анна
Сенюк Марія
Сенюта Михайло
Сенюк Петро
Сенюта Стефан
Сень Андрій
Сень Афанасій
Сень Єфросинія
Сень Любов
Сенько Василь
Сенько Дарія
Сенькович Богдан
Сенькович Галина
Сенькович Дмитро
Сенькович Францішек
Сенькович Юстина
Сеньо Григорій
Сеньо Стефанія
Сергієнко Єфросинія
Сердитий Нікофор
Сердюк Іван
Середа М.
Середницька Марія
Середницький Микола
Середницький Михайло
Середюк Петро
Середюк Лідія
Сереляк А.
Сергієнко Петро

Серант Володимир
Серант Іван
Серант Марія
Серант Ярослав
Середюк Петро
Середюк Юрій
Сивак Анна
Сивак Єлисавета
Сивак Ірена
Сивак Марія
Сивак Марко
Сивак Михайло
Сивак Олександра
Сивак Оксана
Сивак Орест
Сивак Орися
Сивак Осип
Сивак Софія
Сивак Стефанія
Сивак Юрій
Сивак Юрій
Сивак Ярема
Сивак Ярослав
Сивенька Карол-Анн
Сивенька Марта
Сивенька Софія
Сивенька Хрисрина
Сивенький Юрій
Сивенка Карол-Анн
Сидір Б.
Сидлярчук Г.
Сидор Михайло
Сидоренко Анна
Сидоренко Іван
Сидорів Дмитро
Сидоров Дмитро
Сидоров Ольга
Сидун Анна
Сидун Юхим
Силваней Ярослав
Силваней Марія
Сильвестр-Гаєвський єп.
Симінський Константин
Симіряк Теодор
Симко Анна
Симко Дмитро
Симоненко Броніслава
Симоненко Василь
Симоненко Володимир
Симоненко Микола
Симоненко Федір
Синтицький Володимир
Синюта Михайло
Синюта Олена
Синюта С.
Синютка Андрій
Синютка І.
Синютка Марія
Сирник Антоній
Сирник Надя

Сирило Іван
Сирило Марія
Сидорів Ольга
Сичинський Аполон
Сичинська Марія
Сіверський Олександр
Сікора Наталія
Сікора Стефан
Сікорський С.
Сіладжі Єліца
Сіладжі Ева
Сіладжі Мірко
Сіладжі Славко
Сімановська Алла
Сімановська Галина
Сімановська Наталія
Сімановська Ольга
Сімановська Тетяна
Сімановський Володимир
Сімановський Олександр
Сімінська Євгенія
Сіра Агафія
Сіра Ельма
Сіра Тетяна
Сірий Іван
Сірий Григорій
Сіткевич Гелена
Сіткевич Іван
Сіткевич Марія
Сіткевич Михайло
Сіткевич Ольга
Сіткевич Параска
Січак Евеліна
Січак Никола
Скалій Марія
Скаржевська Палагія
Скаржевський Федор
Скарпін Вітомир
Скарпін Анна
Скерда Йосиф
Скибінецький Іван
Скибінський Карло
Скибінська Марія
Скирда Катерина
Скідан В.
Склепкович Любомир
Скорик Варвара
Скорик Мирослав
Скорик Юрій
Скращук Наталія
Скрипка Віктор
Скрипничук Ірина
Скрипченко Клара
Скшинецький Франко
Скшинецька Корнелія
Славич Роман
Славич Вікторія
Славич А.
Славич І.
Славич Христина

Славік Анна
Славік Віра
Славік Марія
Славіч Анна
Слантісек А.
Слантісек Стефанія
Слатер Іван
Слатер Анна
Слатер Наталя
Слатер Антоній
Слатер Марія
Слегерс Дейв
Слегерс Соня
Сліпецька Оріся
Сліпецький Любомир
Слободнюк Реймонд
Слободюк Дебора
Слободян Гелга
Слободян Дмитро
Слободян Марія
Слободян Михайло
Сльогеріс Астрида
Сльогеріс Витеніс
Словік Віра
Смалюх Варвара
Смалюх Михайло
Смеречук Анна
Смеречук Марта
Смеречук Оксана
Смеречук Стефан
Сметанін Марія
Сметанін Микола
Сметанін Федор
Сметанюк М.
Смикуліс Михайло
Смикуліс Розалія
Смігуровіць Александер
Смігуровіць Одря
Смолинець Йосиф
Смолинець Марія
Смолинець Микола
Смолинець Станіслава
Смольський Йосип
Снігурович Александер
Снігурович Андря
Соболевська Патрисія
Соболевська Софія
Соболевський Микола
Соболь Валентин
Соболь Віктор
Соболь Віра
Соболь Олександр
Соболь Петро
Совіць Григорій
Совіць Надія
Совяк Анна
Совяк Александер
Совяк Бригіда
Совяк Василь
Совяк Зоря

Совяк Маргарета
Совяк Михайло
Совяк Михайло
Совяк Петро
Совяк Юстина
Совяк Яків
Сокальський Йосиф
Сокальська Маріца
Сокальський Володимир
Сокальський Іван
Сокальська Станіслава
Сокіл Анна
Сокіл Василь
Сокіл Есфір
Сокіл Оксана
Сокіл Юрій
Соколов Віра
Соколов О.
Соколов П.
Соколовський Іван
Соколовський Володимир
Соколовська Станіслава
Сокульський Леонід
Солач Йосиф
Солдатова Світлана
Солило Василь
Соловей Григорій
Соловій Валентина
Соловій Богдан
Соловій Надія
Соловій Олена
Соловій Люба
Соловій Ярослав
Соломко Анна
Соломко Микола
Соломко Михайло
Соломко Роман
Соломко Юрій
Солотар Петро
Сомар А.
Сомар Анна
Сомар Дмитро
Сопілка Петро
Сопчак Петро
Сорочан М.
Сорочинський Микола
Сорочинська Анна
Сорока Григорій
Сорока Софія
Сорока Володимир
Сорока Любомира
Сосняк Іван
Сосняк Роман
Сосняк Сузана
Сосняк Стефанія
Сосницький Василь
Сосун Андрій
Сосун Йосип
Сосун Марія
Спарняк Петро

Спасько Сергій
Спесива Анна
Спесива Валентина
Спесива Євгенія
Спесива Наталія
Спесивий Борис
Спесивий Вячеслав
Спесивий Леонід
Спіннер Давид
Спіннер Оріся
Спїтлес Яків
Спїтлес Іванна
Спирдз Іван
Спирдз Катерина
Спирдз Петро
Спирдз Роман
Спирдз Соня
Спирдз Теодозія
Ставицька Анна
Ставицька Євгенія
Ставицька Христина
Ставицький Богдан
Ставицький Іван
Ставицький Михайло
Ставникович Йосиф
Стакпул Й.
Стакпул С.
Станкевич Андрій
Станкевич Катерина
Станкевич Олекса
Станкевич Леся
Станкевич Реймонд
Станько Володимир
Станько Дарія
Станько Люба
Станлей Ян
Станлей Марта
Станько Анна
Станько Григорій
Станько Люба
Стафинюк Катерина
Стафиняк Матрина
Стафиняк Петро
Стафиняк Т.
Стафиняк Берта
Стахів Володтмир
Стахів Данило
Стахів Люба
Стахів Матвій
Стахів Софія
Старобрянський С.
Стасюк Дмитро
Стасюк Пелагія
Стасюк Теодор
Стасюк Анна
Шашевський Григорій
Шашевська Ольга
Шашків Володимир
Шашків Юля
Штебницька Анїта

Стебницька Михайлина
Стебницька С.
Стебницький Казимир
Стебницький Ярослав
Стеден Яніна
Стельмах Евстахій
Стельмах Марія
Степанчук Микола
Стельмах Степан
Стеткевич Марія
Стеткевич Роман
Стефанишин Андрій
Стефанишин Гелга
Стефанишин Маркіян
Стефанишин Наталя
Стефанишин Олег о.
Стефанів Б.
Стефаніш Йоанна
Стефаніш Франко
Стефанюк Марія
Стефанюк Панько
Стефанюк Юстина
Стеценко Марія
Стеценко Павло
Стецик Анна
Стецик Олекса
Стецик Стефан
Стецик Тереса
Стець Йосиф
Стецюк Яків
Стибінський Карло
Стів Надія
Стів Петро
Стілл Григорій
Стілл Марія
Стіртон Ніл
Стіртон Ольга
Стовп'юк Петро
Стойчан Й.
Стон Лідія
Сторок Микола
Сторок Софія
Сторожук Василь
Сторожук Іван
Сторожук Марія
Стософ Григорій
Страхан Вілліям
Страхан Ірена
Стрикайло Василь
Стрихалюк Д.
Стришинський Анатолій о.
Стришинський Петро
Строкон Андрій
Строкон Анна
Строкон Ірина
Строкон Микола
Строкон Стефанія
Стромик Анна
Стромик Стефан
Строцька Ольга

Струк Маріян
Струхманчук Василь
Стрикайло Василь
Стрикайло Катерина
Стубан Антон
Стубан Максиміліян
Ступницький Василь
Стюварт Ірина
Стюварт Михайло
Суберляк Володимир
Суберляк Ірена
Суберляк Ірина
Суберляк Мирон
Сувала Анна
Сувала Йосиф
Сувальд Параскевія
Сувальд Петро
Судлярчук С.
Супельник Димітрій
Супрун Євген
Супрун Іван
Супрун Іван
Супрун Ірина
Супрун Лариса
Супрун Люба
Супрун Ніна
Супрун Ольга
Супруненко Володимир
Супруненко Григорій
Супруненко Марія
Супруненко Григорій
Сурма Григорій
Сурма Володимир
Сустер Губерт
Сустер Іванна
Сухар Павло
Сухар Айвон
Сухар Петро
Сухар Гелена
Сухенко Віктор
Сухенко Ольга
Сухенко Марфа
Сухенко Павло
Сухлявий Александер
Суховерська Ігле
Суховерська Марія
Суховерський Володимир
Суховерський Д.
Суховерська Іванна
Суховерський Олег
Суховерський Тарас
Суховерський Юрій
Сушко Василь
Сушко Леся
Сушко Марія
Сушко Соня
Схань Марія
Схань Михайло

Т

Тадсов Анатолій
Тайлер Раїса
Тантала Г.
Танчук Люба
Танчук Марія
Танчук Роза
Танчук Федір
Тарабій Василь
Таранець Наталка
Таранець Марко
Таранець Микола
Таранець Наталка
Таранець Раїса
Таранець Ростек
Таранець Софія
Таравський Микола
Тарас Раїса
Тарасюк Микола
Тарасюк Ольга
Тарнавська Ернестина
Тарнавський Дмитро
Тарнавський Йосип
Тарнавський Михайло
Тарнавський Теодор
Тарнавський Дмитро
Тарчанин Анастасія
Тарчанин Микола
Татарко Марія
Татарко Павло
Татарченко Данило
Татарченко Дарія
Твердохліб Аліція
Твердохліб Василь
Твердохліб Зенон
Твердохліб Марія
ТвердохлібНаталка
Твердохліб Роман
Твердохліб Ярослав
Теглівець Анна
Теглівець Микола
Тейльбор-Жуківська Ірина
Теліщак Євгенія
Теліщак Михайло
Темник Анна
Темник Богдан
Темник Любомир
Темощук Александра
Темощук Юрій
Теодорович Ананій о.
Теодорович Андрій
Теодоров Борис
Теодорович Дарія
Теодорович Євгенія
Теодорович Ксеня
Теодорович Лідія
Теодорович Надія
Теодорович Наталія
Теодорович Олександр о.
Теодорович Ростислав
Теодорович Тарас

Теодорович Юрій	Тиндик Валентина	Тофіль Михайлина
Теравська Катерина	Тиндик Олександр	Тофіль Франко
Теравський Давид	Тиндик Федір	Тоцький Леон
Теравський Жорж	Тиравська Наталія	Траска Михайло
Теравський Микола	Тиравський Вадим	Траскевич Василь
Теравський Михайло	Тиравський Євген	Третяк Андрій
Теравський Володимир	Тислюк Ольга	Третяк Василь
Терентій А.	Тислюк Роман	Третяк Єлисавета
Терентій Володимир	Тисляк Віра	Третяк Ліяна
Терещенко Анна	Тисячна Євдокія	Третяк Юрій
Терещенко Іван	Тисячна Євгенія	Трехов Олексій
Терещенко Марія	Тисячний Андрій	Триголова Микола
Терещенко Михайло	Тисон Лусі	Триголова Параскевія
Терещенко Наталка	Тисон Роберт	Тринів Анна
Терещенко Параскевія	Тиханович Михайло	Тринів Ілько
Терещенко Петро	Тихонька Марія	Триш П.
Терещенко Степан	Тихонький Стефан	Триш Тарас
Терещенко Стефанія	Тишевський Андрій	Тріп Г.
Терлецька Ксеня	Тишик Беріл	Тріп С.
Терлецька Лорена	Тишик Володимир	Трой Анна
Терлецький Віктор	Тищак Дора	Трой Володимир
Тернова Таня	Тищак Іван	Трой Євгенія
Тернавська Анна	Ткаль Грицько	Трой Лариса
Тернавський Дмитро	Ткаль Люсі	Трой Наталка
Терновий Дмитро	Ткаль Наталка	Трой К.
Терпак Віктор	Ткаль Олександр	Трой М.
Терпак Валентина	Ткач В.	Трой О.
Терпак Галина	Ткач Еріка	Тройчак Богдана
Терпак Юрій	Ткач Йосиф	Тройчак Ева
Терпак Ярослав	Ткач Павло	Тройчак Йосифа
Теслюк Олександр	Ткаченко Анна	Тройчак Микола
Теслюк Віра	Ткаченко Павло	Тройчак Михайло
Тесля Василь	Ткачук Александра	Тройчак Петро
Тесля С.	Ткачук Анна	Тройчак Стефан
Тесорієро Михайло	Ткачук Василина	Тростянчин Дмитро
Тесорієро Стефанія	Ткачук Дмитро	Тростянчин Розалія
Теунчак Іван	Ткачук Люба	Тростян Д.
Теунчак Кароліна	Ткачук Марія	Тротнар Анна
Тилька Василі	Ткачук Маріян	Тротнар Володимир
Тилька Пелагія	Ткачук Михайло	Тротнар К.
Тима Антоній	Ткачук Петро	Тротнар Левко
Тима Катерина	Ткачук Ярослав	Труман Реймонд
Тимоць Григорій	Томашевська Анна	Труман Гелена
Тимоць Ірена	Томашевський Володимир	Трю Малколм
Тимоць Оксана	Томашек А.	Трю Марія
Тимоць Петро	Томашек Анна-Марія	Тучак С.
Тимоць Юрій	Томашек Богдан о.	Туліпан Рой
Тимош Віра	Томашек І.	Туліпан Тамара
Тимош Микола	Томашек Марко	Тур Павло
Тимошенко Марія	Томашек Наталка	Тур Стефанія
Тимошенко Микола	Томашек Тетяна	Турковський Іван
Тимуш Анна	Томашек Теодор	Турло Павло
Тимуш Анастасія	Томашек Тетяна	Турхинович Ярослав
Тимуш Володимир	Томашук І.	Турцевич Нікандер
Тимуш Галина	Томей Анна	Турцевич Слава
Тимуш Надія	Томсон Марія	Турцевич Тамара
Тимченко Ігнатій	Томсон Яків	Турчак Петро
Тимчишин Володимир	Топка Анна	Турчик Йосиф
Тимчишин Розалія	Топка Ніна	Турчик Меланія
Тимчишин Стефан	Топка Олександр	

Турлей Грагам
Турлей Анеля
Турнер Брус
Турнер Анна
Турнер Давид
Турнер Наталя
Тузяк Іван
Тягнибіда Александра
Тягнибіда Михайло
Тягнибіда О.

У

Удодик Іван
Удовенко Василь
Удовенко Володимир
Українець Мирослав
Українець Катерина
Урдек Василь
Урдек Броніслава
Урквахарт Клайд
Урквахарт Юля
Уюк Рейн
Уюк Ірена

Ф

Фадєєва Єлисавета
Фадєєва Люба
Файда Іван
Файда Ірена
Файда Ніна
Файда Юрій
Фарапон Михайло
Фарнгам Стефан
Фарнгам Ольга
Федчина Лідія
Фейса Михайло
Фейса Марія
Фейса Здравко
Фейс Аніта
Федорів Марія
Федак Тарас
Федак Юстина
Федемяк Василь
Федемяк Віра
Федеришин Дмитро
Федеришин Павліна
Федик Стефан
Федина Андрій
Федоренко Віктор
Федоренко Петро
Федорів Анастасія
Федорів Марія
Федорів Норма
Федорів Олекса
Федорів Юл.
Федоров Кузьма
Федоровскі Рома
Федорович Іван
Федорович Катерина
Федунишин Стефан

Федусевич Ірина
Федусевич Мирон
Федчина Володимир
Федчина Галина
Федчина Лідія
Федчина Петро
Федчина Стефан
Федюк Іван
Федюк Артина
Федьків Анна
Федьків Дмитро
Федьків Ірина
Фелліс Вілліам
Фелліс Таня
Фелл Нігель
Фелл Катерина
Ференік Станіслава
Ференц Анна
Ференц Ігор
Ференц Григорій
Ференц Наталка
Ференц Ольга
Ференц Осип
Фергусон Лідія
Фергусон Петро
Феросюк Я.
Фесенко Гелен
Фесемко Михайло
Фесенко Палагея
Фесюк Дмитро
Фесюк Ерна
Фещук Євгенія
Фещук Іван
Фіголь Нестор
Фіголь Одарка
Фіголь Тарас
Фіголь Євгенія
Фігурка Володимир
Фігурка Тереза
Філаненко Євдокія
Філіпчук Євген
Філончук Марія
Філь Богдан
Філь Марія
Фільварків Анна
Фільварків Антоніна
Фільварків Кароліна
Фільварків Іван
Фільварків Микола
Фітяк Іван
Фітяк Оксана
Фітяк Олена
Флемінг Б.
Флемінг Славка
Флюнт Ірина
Флюнт Мирон
Фолей В.
Фолей Ірина
Фольц Клавдія
Форд Ірена

Форд Річард
Фордзун Петро
Фордзун Сузана
Фордзун Текля
Форостенко Ірена
Форостенко Павло
Фортун Михайло
Фортуна Анна
Фокс Александра
Фокс Джефрі
Фокс Лантон
Фокс Рома
Фоменко Олександр
Фоменко Олена
Фоменко Юлія
Фрай Тимотей
Фрай Анна
Фриз Володимир
Фриз Христина
Фужалко Іван
Фурик Микола
Фурик Марія
Фуфалко Йоанна
Фюллер Бредлей
Фюллер Гелена

Х

Хаджінов Савелій
Хаджінов Явдокія
Хамула Анна
Хамула Василь
Хамула Мирослава
Ханат Олекса
Ханат Хорта
Харабура Ніканор
Харабура Сузана
Харів Люба
Харів Петро
Харченко Анна
Харченко Теодор
Харук Софія
Хащевський Микола
Хащевська Галина
Хвалік Люба
Хвиля Давид
Хвиля Михайло
Хвиля Степан
Хвиля Стефа
Хвостяк Микола
Химяк Володимир
Химяк Єлисавета
Химяк С.
Хитра Володимир
Хитра Віра
Хитра Діяна
Хитра Іванна
Хитра Петро
Хитра Реймонд
Хіцак С.
Хіцяк Андрій

Хіцяк Віктор
Хіцяк Віра
Хіцяк Дмитро
Хіцяк Ірина
Хіцяк Левкадія
Хіцяк Марко
Хіцяк Мирон
Хіцяк Ніна
Хіцяк Олександр
Хіцяк Софія
Хміль Григорій
Хміль Люба
Холодар Володимир
Холодар Григорій
Холодар Тамара
Хотар Адріян
Хотар Оксана
Храпач Варвара
Холевка Василь
Холевка Олена
Хома Петро
Хомин Олександр
Хомин Марина
Хомич Михайло
Хоміч П.
Хом'як Петро
Хоптій Джун
Хоптій Петро
Хоркавий Зенон о.
Хотар Ірина
Храбовська Марія
Храпач Варвара
Храпач Галина
Храпач Лука
Храпач Тетяна
Хребтів Іван
Худа Ганя
Худа Ідрамор
Худа Катерина
Худа Марія
Худа Семен
Худаш Марія
Худаш Михайло
Худий М.

Ц

Цамона А.
Цамона Стефан
Царинна Анна
Царинна Дарія
Царинна Марійка
Царинний Михайло
Царинний Петро
Царинний Петро
Цвик Інгрида
Цвик Михайло
Целурник Василь
Цепенюк М.
Церульник Ольга
Цесар Маріян

Цесар Стефанія
Цибулька Галина
Цибулька Михайло
Циганенко Володимир
Цигилик Андрій
Цигилик Ольга
Цигилик Соня
Цигилик Теодор
Циглова Тетяна
Цикалик Іван
Цикалик Анна
Цимбалій Варвара
Цимбалій Дарія
Цимбалій Максим
Цимбалій Стефан
Цимбалюк Василь
Цимбалюк Катерина
Цимбалюк Михайло
Цимбалюк Олександра
Цимбалюк Олена
Цимбалюк Петро
Цимбалюк Сергій
Ціндра Андрій
Цогла Марія
Цогла Михайло
Цолтан Дмитро
Цолтан Марія
Цолтан Оксана
Цуньовська Софія
Цуньовська Теодосія
Цуньовський Іван
Цуньовський Іван
Цюприк Стефан
Цюрпіта Галина
Цюрпіта Роман
Цяпало Еуфемія
Цяпало Михайло
Цяцька Анатолій
Цяцька Олександра
Цьорух Р.

Ч

Чабайлюк Василь
Чабан Ада
Чабан Василь
Чабан Григорій
Чабан Домнікія
Чабан Микола
Чайка Іван
Чайка Софія
Чайковська Анна
Чайковська Жанета
Чайковська Катерина
Чайковська Марія
Чайковський Іван
Чайковський Маріян
Чайковський Михайло
Чаплинська Анна
Чаплинський Іван
Чаплинський Володимир

Чаплинський Олександр
Чаплинський Петро
Чаплинський Ярослав
Чапля Михайло
Чвартковський Богдан
Чвартковський Грицько
Чвартковська Марія
Чек Олександр
Чек Євгенія
Чекалюк Богдан
Чекалюк Володимир
Чекалюк Євген
Чекалюк Ірена
Чемна Анна
Чемний Володимир
Чемний Зенон
Чепа І.
Чепига Іван
Чепига Марія
Черванів Василь о.
Черванів Василь (мол.)
Черванів Валентина
Черванів Поліна
Червенко Северин
Червінський Василь
Червяк Микола
Черевко С.
Чернета Йосиф
Чернета Катерина
Чернецька Анна
Чернецький Андрій
Черток Анна
Черток Іван
Чех Володимир
Чех Євгенія
Чех Петро
Чигрин Ірина
Чигрин Марійка
Чигрин Михайло
Чигрин Роксолана
Чиж Володимир
Чиж Регіна
Чирка Анна
Чирка Василь
Чирка Наталія
Чирка Осип
Чиснок Розалія
Чиснок Стефан
Чистюхін Анна
Чистюхін Дмитро
Чичерський М.
Чоботарьов Василь
Чокула Іван
Чокула Федора
Чокула Ольга
Чокула Петро
Чолій Василь
ЧомінГор
Чомін Ірина
Чопак Марія

Чомін Ольга
Чомін Стефанія
Чор Віктор
Чор Ірена
Чорна Марія
Чоена Надія
Чорний Александер
Чорний Іван
Чорнобей В.
Чорнобей М.
Чорнобей М.
Чорнобей Н.
Чорнобей Н.
Чубата Галина
Чубатий Александер
Чубатий Володимир
Чугай Олександр
Чудакевич Анна
Чудакевич Василь
Чудакевич Лінда
Чудакевич Павло
Чумак Богдан
Чумак Микола

Ш

Шабля Валентин
Шабля Клавдія
Шалайко Стефан
Шалайко Катерина
Шалкевич Ольга
Шандра Анна
Шандра Бернадета
Шандра Іван
Шапайко Михайло
Шапайко Олена
Шаповал Василь
Шаповал Володимир
Шаповал Марина
Шаповал Марія
Шарко Александер
Шарко Женя
Шарко З.
Шарп Фредрик
Шарп Ольга
Шатківська Марія
Шатківський Микола
Шахтер Ірена
Шафрон Самуїл
Шафронський Станіслав
Швець Дмитро
Швець Роман
Швець Меланія
Швець Петро
Швець С.
Швець Ярослав
Швець Тетяна
Швець Ярослав
Шев Ольга
Шев Яків
Шевель Надія

Шевель Сергій
Шевців Іван (о)
Шевченко Андрій
Шевченко Володимир
Шевченко Дмитро
Шевченко Євгенія
Шевченко Логін
Шевченко Л.
Шевченко Марія
Шевченко Марія (м)
Шевченко Михайло
Шевченко Олег
Шевченко Оксана
Шевчик Євдокія
Шевчик Олена
Шевчик Орися
Шевчик Юрій
Шевчик Ярослав
Шевчук Дмитро
Шевчук Ліліяна
Шевчук Олекса
Шевчук Хима
Шегда Максим
Шегда Юля
Шеленович І.
Шелінгович Іван
Шепард Анна
Шепард Давид
Шеремета Василь
Шеремета Володимир
Шеремета Лана
Шеремета Марія
Шеремета Василь
Шеремета Микола
Шеремета Петро
Шеремета Юрій
Шерстій Іван
Шехович Андрій
Шехович Богдан
Шехович Ірина
Шехович Манді
Шехович Михайло
Шехович Богдан
Шехович Бригіта
Шехович Діяна
Шехович Наталка
Шехович Тома
Шехович Фабіян
Шехович Юрій
Шиголя Іван
Шилкевич Галина
Шилкевич Юрій
Шиманський Богдан
Шимкарчук Євген
Шимкарчук Гленіс
Шимків Анна
Шимко Дмитро
Шимко Марія
Шимко Катерина
Шимко Марія

Шимко Мирон
Шимко Наталка
Шимко Ольга
Шимко Петро
Шимко Теофілія
Шимко Ярослав
Шимфельд Йосиф
Шимфельд Ольга
Шинкарчук Борис
Шипайло Теодор
Шипайло Доріс
Широбоков Володимир
Широбоков Іван
Широбоков Єфросінія
Широбоков Феодосія
Шишка Ілько
Шишка С.
Шиян Богдан
Шиян Данило
Шиян Катерина
Шиян Марія
Шиян Параскевія
Шиян Славко
Шінкевич Вячеслав
Шінкевич Хризанта
Шкарабан Марія
Шкарабан Петро
Шкикава Анна
Шкикавий Петро
Шкикава Ніна
Шкільний Михайло
Шкрибляк Анна
Шкрибляк Іван
Школьний Валентин
Шкура Тимофій
Шкурко Клавдія
Шкурупій Варвара
Шкурупій Василь
Шмадло Володимир
Шмадло Ефрозина
Шмадло Р.
Шмигірин Анна
Шмигірин Федір
Шминець Василь
Шминець Віктор
Шминець Ірина
Шминець Надія
Шмідт Валентина
Шмідт Ганс
Шмігель Надія
Шмігель Петро
Шмігельський Михайло
Шока Радіон
Шопен Меланія
Шопен Стефан
Шопен Стефанія
Шорш Микола
Шостак Анна
Шпак Михайло
Шпаргала Антоніна

Шпаргала Віра
Шпаргала Володимир
Шпаргала Володимир
Шпаргала Володимир
Шпаргала Марія
Шпаргала Т.
Шпитка Ілько
Шпитка Люба
Шпитка Іван
Шпіцмахер В.
Шпіцмахер Тетяна
Шрибак Іван
Шрибак Павла
Штаєр Олег
Штик Г.
Штик Микола
Штик Марія
Штинда Михайло
Шугета Іван
Шукост Анна
Шукост Теодор
Шулежко Галина
Шулежко Павло
Шулежко Тетяна
Шульц Антон
Шульц Бенгіман
Шульц Данило
Шульц Ігор
Шульц Ірина
Шульц Михайло
Шульц Тереса
Шульц Христя
Шумилько Ева
Шурма Ева
Шурма Григорій
Шумський Володимир
Шумський Ерік-Всеволод
Шумський Марко
Шумська Ядвіга
Шурбан Євгенія
Шурбан Петро
Шутер Анна
Шутер Анна
Шутер Іван
Шутер Григорій
Шух Анастасія
Шух Володимир
Шухевич Іван
Шухевич Гандзя
Шухевич Марко
Шухевич Тетяна
Шуцкі Зигмунт
Шуцкі Марія
Шушка Ілько
Шушняк Марійка
Шушняк Павло
Шушняк Соня
Шушняк Станіслава
Шуя Анієла

Шуя Володимир
Шуя Марія
Шуя Осип

Щ

Щадей Рожа
Щадей Федір
Щепна Михайлина
Щепна Одарка
Щепний Григорій
Щерба Албіна
Щерба Катерина
Щерба Михайло
Щерба Теодор
Щербан Борис
Щирба В.
Щирбина Гліб
Щирбина Григорій
Щирбина Тетяна
Щупак Василь
Щупак Софія
Щур Анна
Щур Іван

Ю

Юберт Віктор
Юберт Дана
Юзвяк Анна
Юзвяк Антоній
Юзич Іван
Юзич Ірина
Юзич Микола
Юзів Олександр
Юрійчук Ірина
Юрійчук Мирослава
Юрійчук Ярослав
Юрків Анна
Юрків Валентин
Юрків Петро
Юрків Соня
Юрочко І.
Юрощак Магдалина
Юрченко Клавдія
Юрченко Михайло
Юрченко Митрофан
Юрчилюк Анна
Юрчулюк Ірена
Юрчилюк Михайло
Юрчилюк Павло
Юрчилюк Петро
Юрчук Валентин
Юрчук Ірина
Юрчук Ярослав
Юськів Андрій
Юхимець Петро
Юхимюк Григорій
Юхимюк Марія
Юхимюк Марія
Юхимюк Юрій
Юхимюк Стефан

Ющак Мирослав
Ющак Магдалина

Я

Яблонський Ярослав
Явна Беті
Явний Володимир
Явна Вілма
Яворська Іванна
Яворська Марія
Яворська Софія
Яворський В.
Яворський Роман
Якимів Галина
Якимів Дмитро
Якимів Зіновія
Якимів Іван
Якимів Левко
Якимів Олена
Якимів Йосиф
Якимів Меланія
Якимів П.
Якимів А.
Якимів Дем'ян
Якимів Розалія
Яківчук Меланія
Якімов Р.
Якімчук Дмитро
Якімець Михайло
Якімець М.
Якубів Стефан
Якубів Євгенія
Якубович В.
Якубовський Генрик
Якубовська Марія
Якубовський Александер
Якубовська Стефанія
Ялма Вілма
Яморський Т.
Яндзьо Олекса
Яндзьо Марія
Яндзьо Петро
Яндзьо Ольга
Яндріс А.
Янів Василь
Янів Віктор
Янів Ірена
Яніцький В.
Яніш Анна
Яніш Василь
Яніш Євген
Яніш Іван
Яніш Ірена
Яніш Йосиф
Яніш Марія
Яніш Льорена
Яніш Петро
Яніш Славка
Яніш Сузанна
Янківська Анна

Янківська Йоанна
Янківський Іван
Янук К.
Янченко Захарій
Янчук Анна
Янчук Василь
Янчук Галина
Янчук Григорій
Янчук Дмитро
Янчук Єва
Янчук Іван
Янчук Ліда
Янчук Максим
Янчук Марія
Янчук Соня
Янчук Юрій
Ярвіс Амелія
Ярвіс Доналд
Ярема Петро
Яремко Іван
Яремко Марія
Яремович Богдан
Яремович Дарія
Яремчук Анна
Яремчук Матвій
Яремчук Омелян
Яремчук Анастасія
Яремчук Теодор
Яремчук Надія
Яремчук Ф.
Яримович Богдан
Яримович Дарія
Яримович Юстин
Ярмоленко В.
Яррен Андрій
Яррен Марія
Ярова Катерина
Яровий Олександр
Ярохович С.
Ярош Галина
Ярош Роман
Ярош Іван
Ярош Марія
Ярош Микола
Ярош Юля
Ярошак Евстахій
Яськевич Галина
Яськевич Емілія
Яськевич Лев
Яськевич Сава
Яськів Іван
Яськів Петро
Яськів Ронда
Яськов Кузьма
Яхненко Наталія
Яценко Анна
Яценко Люба
Яценко Володимир
Яценко Люба
Яценко Іван

Яценко Катерина
Яцик М.
Яцина Анна
Яцина Віра
Яцина Олесь
Яцина Оріся
Яцина Осип
Яцина Юрій
Яцишин Микола
Яцишин Катруся
Яцишин Маруся
Яцишин Микола
Яцишин Михайло
Яцишин Оксана
Яцишин Олесь
Яцишин Параскевія
Яцишин Софія
Яцишин Тарас
Яцишин Уляна
Яцишин Ярослава
Яцків Олена
Ящук А.
Ящук Андрій

Вікторія

А

Абінга Ева
Абінга Леся
Абінга Микола
Абінга Петро
Абінга Юля
Абрамюк Василь
Абрат В.
Авдіїв Катерина
Авдіїв Маргарита
Авдіїв Леонід
Авдіїв Ріта
Авдіюк Анна
Авдіюк Віктор
Авдіюк Микола
Авдіюк Матвій
Аверченков Валерій
Авкланд Лідія
Авраменко Федір
Адамак Михайло
Адамович Антін
Адамович А.
Айрес Галина
Айткін Люба
Александрович Василь
Алексевич Константин
Аллен Єлисавета
Аллен Михайло
Алфімеров Олександр
Альфавицький Володимир
Альфавицька Анна
Амс Андрій
Амс Софія
Ангелович Анна

Ангелович Стефан
Ангелович Теодор
Андрейко Іван
Андрійців Анжеліна
Андрійців Василь
Андрійців Іван
Андрієвський Ф.
Андрішин Евдокія
Андрішин Михайло
Андрійко О.
Андрійчук Матвій
Андрійчук Михайло
Андрійчук Михайло
Андрійчук Христофер
Андрусев А.
Андрусевич М.
Андрусишин Михайло
Андрусишин Ольга
Андрусишин Таня
Андрусишин Теодор
Андруский Іван
Андрусяк І.
Андрусяк Марія
Андрусяк О.
Андрусяк Стефан
Андрусяк Федір
Ангельович Т.
Анін Борис
Анін Мирослава
Анін Ярослав
Антоненко А.
Антоненко В.
Антоненко Дмитро
Антонович Броніслав
Антонович В.
Антонишин Анна
Антонюк Ольга
Антонюк П. (сен.)
Антонюк П.
Антоняк Стефан
Антошків Михайло
Анулак Максим
Арнольд Мартин о.
Артим'юк Луцина
Астанін Лідія
Астанін Яків
Аукланд Лідія
Афанасев А.
Афінко Іван
Афінко Іван (син)
Афонченко Ліда
Афонченко Олександр
Афонченко Олександра
Афонченко Юрій

Б

Бабійчук Анна
Бабійчук Богдан
Бабійчук Леся
Бабійчук Маруся

Бабійчук Павло
Бабійчук Славко
Бабяк М.
Бабяк Костек
Бабяк Оксана
Бабяк Ю.
Баб'як-Солтис Дарія
Базилюк
Байсюк Дмитро
Бакай К.
Бакай О.
Бакай Петро
Баків Г.
Бакуменко Іван
Бакуменко Марія
Бакун Д.
Бакун І.
Бакун Микола
Балабан Богдан
Балабан Олекса
Балабан Ева
Балабанський Р.
Бальман Микола
Банасконевич Марія
Банасконевич Олекса
Банах Дмитро
Банах Юля
Бандурка Макар
Бандурка Марія
Баранецький М.
Баран Віра
Баран Микола
Баран Ольга
Барановська Катерина
Барановський Антін
Барановський Мирон
Барилка Іван
Барилка Стефан
Баррет Талія
Бартош Микола
Бартош Оля
Баршущкий Остап
Васкїїн Анастасія
Васкїїн Славко
Басток Стефанія
Батицький Генрі
Батицький Мар'ян
Баторі Анна
Бахчелюк О.
Бачинський Андрій
Баштанник Анатолій
Баштанник Борис
Баштанник Віктор
Баштанник Володимир
Баштанник Максим
Баштанник Марієл
Баштанник Марко
Баштанник Микола
Бевз Андрій
Бевз Данило

Бевз Ольга
Бевз Петро
Бевз Симон
Бевода І.
Безрук Анна
Бейсюк Дмитро
Безкоровайний Юхим
Безносенко Іван
Безносенко Катерина
Бел Христина
Белен Олекса
Беллет Анна
Беллет Джон
Бенедек Йосиф
Бенедек Я.
Бенца Іван
Бенца М.
Бень Катерина
Бень Маруся
Беньк Монік
Бень Володимир
Бень Мирослава
Бень Михайло
Бень Наталка
Бень Петро
Бень Роман
Бень Славко
Бердій А.
Берегуляк І.
Бережний Гнат
Береза Анна
Береза Іван
Береза Михайло
Береза О.
Береза Станислав
Березій Антін
Березій Ванда
Березій Володимир
Березій Данило
Березій Катерина
Березій Лідія
Березій Любомир
Березій Ольга
Березницький Ярослав
Березнюк Александер
Березнюк Катерина
Березняк Анатолій
Березняк Анна
Березняк Галина
Березняк Григорій
Березняк Людмила
Березняк Наталка
Березняк Павло
Березовська Марина
Березовська Софія
Березовський Іван
Беріндон Ліяна
Беркета Антон
Беркета Василь
Беркета Дайвид

Беркета Іван
Беркета Ірина
Бекета Катруся
Беркета Петро
Беркета Тарас
Беркета Тереса
Беркета Федора
Бекета Шайн
Берник Микола
Берник Роман
Бесенко К.
Бех Йосиф
Бира Василь
Бирк Оксана
Бігун Василь
Бігун Стефан
Бідух Параскевія
Бідух Степан
Білий Іван
Білий М.
Білий Ришард
Білий Стефан
Білик Галина
Білик Григорій
Білик Ліда
Білінська Ірина
Білінський Володимир
Біловол П.
Біловус В.
Білоцька Віра
Білоцький Олександр
Більцан Микола
Біндуга Андрій
Блацька Марія
Близнюк Галина
Блинчук Галина
Блинчук Олекса
Блищинська Катерина
Бобик А.
Бобик Михайло
Бобик Г.
Бобик Павло
Бобойчук Маруся
Бобко Нестор
Бобурко Василь
Бобурко Надія
Бовден Іван о.
Бовдик Стефан
Бовт Олександр
Богач Григорій
Богдан Юрій
Богрин Йосиф
Богрин Леся
Богущкий Петро
Богущкий М.
Бодак Дмитро
Бодмах Юрій
Боднар Григорій
Боднар Марія
Боднар Стефан

Боднарчук Катерина
Боднарчук Михайло
Божок Валентина
Божок Григорій
Бойко Андрій
Бойко Богдан
Бойко Бронислава
Бойко Володимир
Бойко Євгенія
Бойко Зіна
Бойко Іван
Бойко Ілько
Бойко Ірена
Бойко Маруся
Бойко Михайло
Бойко Параскевія
Бойко Р.
Бойко Ярослав
Бойко Дуся
Бойченко Марія
Бойченко Федір
Бойчук Андрій
Бойчук Анна
Бойчук Володимир
Бойчук Євген
Бойчук Оля
Бойчук С.
Бойчук Христина
Бойчук Ярослав
Бойчук Л.
Болеста Дмитро
Болеста Михайло
Болков З.
Болюх Василь
Болюх Мирослав
Болюх Марія
Болюх Юрій
Болюх Ярослава
Бондарук Іван
Бонк Володимир
Бонк Іван
Бонк Микола
Бонк Софія
Борей Ольга
Борецький І.
Борецька А.
Борис Григорій
Борис Г.
Борис М.
Борисевич В.
Борисевич Є.
Борнус Андрій
Боровець Нестор
Боровок Петро
Боровок Рая
Бородин А.
Бортник Василь
Бортник Єлисавета
Бортник О.
Бортник Таїса

Борух Ельфріда
Боруцький М.
Борчук Михайло
Борчук Євгенія
Боса Раїса
Боса Тетяна
Босак Роман
Босий Гордій
Босий Григорій
Бостек Галина
Ботте Анастасія
Ботте Андрій
Ботте Валерій
Ботте Геннадій
Ботте Григорій
Ботте Едвард
Ботте Євгенія
Ботте Зіна
Ботте Ксеня
Ботте Марко
Ботте Наталка
Ботте Пилип
Боутсук К.
Бранзбург Стелла
Бранзоль Вікторія
Бреня Ірена
Бреня Михайло
Бреня Стефа
Бриндзя Анна
Бриндзя Б.
Бриндзя Леся
Бриндзя Марія
Бриндзя Михайло
Бринза Іван
Брич Василь
Бровн-Шепгерд Аніта
Бровн-Шепгерд Джорджіна
Бровн-Шепгерд Марія
Броніковський Степан
Брозницький Іван
Брошак Антін
Бугаїв Павло
Бугаїв Текля
Бугрин З.
Бугрин І.
Бугрин Роман
Бужинський Йосиф
Булка Андрій
Булка Євгенія
Булка Олег
Булка Олена
Булка Раїса
Булка Ярослав
Бурак Касіяна
Бурачинський Є.
Бурбан Анна
Бурбан Іван
Бурда Сильвестер
Бурлак Анна
Бурлак Іван

Бурлак Марина
Бурлак Петро
Бурлак Павло
Бурлак Славко
Бурлак Стефанія
Бурмич Дмитро
Бутаков Леонід
Бутаков Михайло
Бутакова Ніна
Бутрей Василь
Бутренко Славко
Буц Анна
Буц Йосиф
Буцак Анна
Буцак Петро
Буцак Яків
Бучак Звонко
Бучак Марія
Бучак Микола
Бучак С.
Бучко Осип
Бучма Анна
Бучма Євген
Бучма Женья
Бучма Іван
Бучма Іванка
Бучма Ольга
Бучма Павло
Бушtedт Анна
Бушtedт Володимир
Бушtedт Дарка
Бушtedт Євген
Бушtedт Ірина
Бушtedт Тетяна
Бялоцький М.

В
Ваврик Йосиф
Ваврик Софія
Ваврик Тарас
Вавриків Анна
Вавриків Володимир
Вавринкович Мирослава
Вавулюк Марія
Вагіль Петро
Вайсброт Марія
Валенська Т.
Вальчук Г.
Вальчук Роман
Вандерверф А.
Вандерверф Марія
Варга Йояким
Варга Марія
Варга Янко
Варениця П.
Вареха Микола
Вархоляк Константин
Варцаба Марта
Варцаба Марко

Варцаба Петро	Ващишин Стефан	Вест Є.
Варцаба Тереса	Ващишин Ева	Вест С.
Варшевський Петро	Вдовин Іван	Виклинець Осип
Варшущкий О.	Ведмідська Надія	Викричак Теодор
Васенко Дмитро	Ведмідський Андрій	Винарчик С.
Васенко Катерина	Ведмідський Антон	Винн Д.
Василевич Федір	Величка К.	Винник В.
Василега Михайло	Векляк Омелян	Винницька Теодора
Василега Олена	Векляк Гізеля	Винницький Іван о.
Василега Юлія	Велентайн Роберт	Винниченко В.
Василенко Іван	Величко К.	Вирвич Андрій
Василенко Оля	Венгер Дмитро	Вирвич Валентина
Василенко М.	Венгльовська Дана	Вирвич Василь
Василенко М.	Венгльовська Надія	Вирвич Михайло
Василенко Н.	Венгльовська Наталка	Вишинська В.
Василик Стефан	Венгльовська Уляна	Вишнева Анна
Василик Валентин	Венгльовський Адріян	Вишнева Наталія
Василик Юрій	Венгльовський Юрій	Вишневий Григорій
Василів Дмитро	Венгльовський Юрій (мол.)	Вишинський Теодор
Василюк Борис	Венгринович Минодор	Вишньовська А.
Васильїв Михайло	Венгринович Оріон	Вишньовський Василь
Васильків Михайло	Венгринович Оля	Вишньовський Михайло
Васильків Слава	Венгринович Сизонт	Вівчарук В.
Васильків Олекса	Венгринович Таня	Вівчарук Р.
Васильків Щеслава	Веприк Іван	Віллямс Наталка
Василько Віктор	Веприк Степан	Вільман Н.
Василько Єва	Вербець О.	Вірлик Б.
Василько Катерина	Вербець М.	Вірлик Й.
Василько Олекса	Вербовецька Галя	Вірлик І.
Васильчишин Богдан	Вербовецька Марія	Вірлик С.
Васильчишин І.	Вербовецька Софія	Вірт Б.
Васильчишин Дмитро	Вербовецька Христіна	Вітковський С.
Васильчишин Катерина	Вербовецький Василь	Вітковський Юліян
Васильчук М.	Вербовецький Василь (м.)	Вірлик Юрій
Васильчук О.	Вербюк Анна	Вітик Антон
Васілк Михайло	Вербюк Петро	Вітик Марія
Васко Григорій	Вервич Василь	Вітик Михайло
Васюта Віра	Верезняк Анатолій	Вітик Марія
Васюта І.	Верезняк Анна	Вітковський С.
Васютенко Микола	Верелійчук Йосиф	Вітковський Юліян
Васютин Анна	Веремієнко А.	Вітковський Юрій
Васютин Григорій	Вересай Андрій	Владів Є.
Васютник Наталка	Вересай Петро	Владеско Олександр
Васютяк Марко	Веретельник Надія	Власюк Володимир
Васютяк Наталка	Веретка Петро	Вовк Йосипина
Ватащук Василь	Веретка-Мушак Марія	Вовк Ліза
Ватащук Марія	Верещака Анатолій	Вовк Михайло
Вахат О.	Верещака Віра	Вовк Анна
Вачур Петро	Верещака Євген	Вовк Олександр
Вачур Микола	Верещака Леонід	Вовк Теодор
Вачур Роман	Верещака Максим	Вовк Ярослав
Вачур Романа	Верещака Микола	Вовчак Володимир
Вачур Юля	Верещака Наталка	Вовчак Дарія
Вашенко Андрій	Верещака Панас	Восвідка Богдан
Ваштанник Марина	Верещака Симон	Восвідка Василь
Ваштанник Максим	Верещака Тетяна	Восвідка Стефан
Ващенко І.	Верещака Ярема	Восвідка Стефанія
Ващенко Софія	Верещук Петро	Возняк Василина
Ващенко Ярослав	Верменич Олександр	Возняк Віктор
Ващишин Іван	Вертельник В.	Возняк Михайло

Возняк Петро
Войтків Олекса
Войтків Стефан
Войтович Йосиф
Волинець Осип
Волинець Тетяна
Волкевіч Й.
Воловодюк Я.
Воловський Н.
Воловський Тома
Волошин Анна
Волошин Дмитро
Волошин Олександр
Волошинович Антон
Волошинович М.
Волощенко А.
Волощенко Володимир
Волощук Євген
Волощук Іван
Волощук Лідія
Волощук Ярослав
Вольвах А.
Вольф К.
Вольф Я.
Воробель Григорій
Вороз Федір
Ворона В.
Вороневич Євген
Вороневич Ельга
Воротницький Г.
Воронюк М.
Воронюк Н.
Воротніков Марія
Воротнюк Г.
Воротняк Петро
Воскресенький Л.
Воскобоєнко Марія
Восний А.
Востра Алена
Вотерс Раїса
Вотерфол Давид
Вотерфол Леся
Вотерфол Марко
Вотерфол Оксана
Вощенко Стефанія
Вулчук Мирон
Вульчин Марія
Вульчин Мирон
В'юник Василь
В'юник Поля

Г
Габелко Белінда
Габелко Павло
Габелко Федір
Габелко Філоніла
Габуста Йосиф
Гавдіо І.
Гавран Михайло
Гаврелюк Йосиф

Гаврилишин Володимир
Гаврилів Николаї
Гаврилюк Василь
Гаврилюк Віктор
Гаврилюк Володимир
Гаврилюк Іван
Гаврилюк Марія
Гаврилюк Йосиф
Гаврилюк Мирослав
Гаврилюк Павло
Гаврилюк Олена
Гавриляк Володимир
Гавришкевич Ігор
Гавришкевич Т.
Гавришко Євген
Гавришко Ольга
Гавришко Іван
Гавришко Оля
Гавчак Теодор
Гавчак Анна
Гаєвська-Денес Лідія
Гаєвський Ігор
Гаєвський Сильвестер арх.
Гаєвський Тарас
Гай Віктор
Гайдук Алла
Гайдук Антон
Гайдук Семен
Гайдук Тетяна
Гайдучен
Гайнус Й
Гайнус М.
Галавин Анна
Галавин Богдан
Галавин Осипа
Галавин Олександр
Галан Марія
Галан Петро
Галанчук Анна
Галанчук Володимир
Галдун В.
Галела-Дебес В.
Галела Дмитро
Галела Марія
Галела П.
Галик В.
Галик І.
Галишин С.
Галушка Андрій
Галушак Михайло
Гандоха Стефан
Гандзюк Маша
Гандзюк Павло
Ганенко Магдаліна
Ганицький Михайло
Ганусин Михайло
Ганушак Дмитро
Ганушак Є.
Гапун В.
Гапун Санна

Гарасемчук А.
Гарасемчук В.
Гарасемчук Д.
Гарасименко Андрій
Гарасименко Євдокія
Гарасименко Люда
Гарасимчук Василь
Гарасимів Б.
Гарасимів І.
Гарбич В.
Гареш Володимир
Гарляч Е.
Гарманюк Василь
Гасюк Оля
Гасюк Теодор
Гасюк Марія
Гасяк Іван
Гаць Ф.
Гвоздецький Віктор
Гвоздецька Леся
Гвоздецький М.
Гвоздецький П.
Гвоздецький Яків
Гевко Роман
Гевко Ірена
Гевко Ярослав
Гевко С.
Генрик І.
Германович Іван
Гермінгаус Євгенія
Герцег Микола
Герцелінський Т.
Герчанівський Богдан
Герчанівський Марко
Герчанівська Христіна
Герчанівський Мирослав
Герчук Петро
Гершвільд Олександр
Гечко Михайло
Гечко Анна
Гик Микола
Гичка Володимир
Гишка Мирон
Гілюта Павло
Гілюта Роман
Гілюта Романна
Гіммельрайх Єлісавета
Гіммельрайх Катя
Гіммельрайх Кость
Гіммельрайх Левантіна
Гіммельрайх Лена
Гіммельрайх Лідія
Гіммельрайх Наталка
Гіммельрайх Павло
Гіммельрайх Юрій
Гірнус Іван
Гірняк Адам
Гірняк Катерина
Гірняк Максим
Гірняк Михайло Іван

Гладкий Е.	Голубничий Григорій	Григоренко Іван
Гладун Володимир	Голубович Оксана	Григоришин В.
Гладун Михайло	Голубовський Г.	Григоришин Іван
Глинчак Петро	Голубовська Ю.	Григоришин Осип
Глуханіч Андрій	Голштайн А.	Григорчук Павлина
Глуханіч Василь	Гончар Іван	Гриневич В.
Глуханіч Марта	Гопиніч Віктор	Гриневич Григорій
Глуханіч Христина	Горачко Віра	Гриневич Ігор
Глуханіч Ярослав	Горбацько М.	Гриневич Марія
Глуховера А.	Горват Віктор	Гриневич Наталія
Глуховера Галина	Горбаль Григорій	Гриневич Христя
Глуховера Іван	Горбань Володимир	Гринишин Михайло
Глуховера Марта	Горбань Владислава	Гринкевич О.
Глуховера Микола	Горбань Ганя	Гритчук Михайло
Глуховера Олесь	Горбань Данило	Гриців Л. В.
Глуховера Параскевія	Горбань Лариса	Гричуха Василь
Глуховера Наталка	Горбань Михайло	Гриценко Анна
Глушко Дмитро	Горбань Ришард	Гриценко Микола
Глушко Іван	Горбацьо Михайло	Гриценко Олександр
Глушко Петруся	Горват Анна	Гриців Степан
Глушко Кирило Ярослав	Горват І.	Грицьків Осип
Гнатів Дмитро	Гордієвська С.	Гришків Осип
Гнатів Марія	Гордієвський М.	Грищук Микола
Гнатів Михайло	Гордієвський Михайло о.	Грищук Наталка
Гнатойко В.	Гордієнко Микола	Грищук Наталія
Гнатойко Марія	Гордієнко Федір	Гронік М.
Гнатюк Василь	Горинь Ярослав	Грудка Мая
Гнатюк Віра	Горпина Макар	Грудка Петро
Гнатюк Володимир	Горпиніч Катерина	Грушецька Анастасія
Гнатюк М.	Горпиніч Макар	Грушецька Ірена
Гобчанський Олександр	Горова Стефа	Грушецький Данко
Гоголь Іван	Горовий Яків	Грушецький Іван
Гол Річард	Горожанський Данило	Грушецький Неван
Гол Марія	Горох М.	Грушецька Неоніла
Головатий Василь	Горячко Василь	Грушка Іван
Головатий Володимир	Горячко Сергій	Грушовський Василь
Головань П.	Гоцан Ф.	Грушовська Катерина
Головка А.	Гоцуляк Т.	Грушовський Павло
Головка Валя	Гоцуляк К.	Грушовський Стефан
Головка Іван	Гошилик Стефан	Губа Антоніна
Головка Леся	Гошко Павло	Губа Кость
Головка Наталка	Грабайло Віра	Губарів Валентина
Головка Петро	Грабайло Іван	Губарів Василь
Головка Саша	Грабовська Розалія	Губарів Віра
Головка Ярослав	Грабовський Семен	Губарів Марія
Головка Василь	Грегоришин Стефан	Губарів Микола
Головка Ігор	Грегоришин Марія	Губарів Олег
Головка Ірена	Грек Стефан	Губарська Валентина
Головка Корнелія	Гречуха Василь	Губик О.
Головка Роман	Гречуха Марія	Губик Стефан
Головюк Бронислав	Гречуха Микола	Губчак Оля
Головюк Іван	Грешко Іван	Губчак Теодор
Головюк Розалія	Грешко Марія	Гудима А.
Голойда Василь	Грещук Йосип	Гудима Михайло
Голодрига Михайло	Гриб Михайло	Гук Василь
Голодрига Софія	Гриб Петро	Гук Лідія
Голуб Василь	Гриб Текля	Гук Ніна
Голуб Йосип	Гриб Федір	Гумення Марія
Голуб Мирося	Гриб Фока	Гуменюк Іван
Голуб Оля	Григоренко Анна	Гумець С.

Гундарук Петро
Гупало Маркіян
Гупало Наталка
Гура Болеслав
Гураль Стефан
Гусак Антон
Гусак Калина
Гусак Микола
Гусак Петро
Гусовський М.
Гуцул Іван
Гуцул Марко
Гуцул Михайло
Гуцул Н.
Гуцул Теодор
Гуцуляк А.
Гуцуляк В.
Гуцуляк Е.
Гуцуляк Демян

Г

Гавдяк Б.
Гаврон В.
Гаврон Микола
Гай Петро о.
Гай Володимир
Галій Станіслав
Галяс Іван
Галяс Теодор
Ганчур Абрагам
Гарднер Іван
Гембаровська Марія
Гембаровський Василь
Гепна Анетка
Герига А.
Герига В.
Герик Семен
Герик Вероніка
Герчук Петро
Гібайло Роман
Гібала Кія
Гіжовський М.
Гіжовський Роман
Глех Стефан
Глісон Ольга
Глісон П.
Голдбі Грагам
Голдбі Богданна
Голембіовський Й.
Гралюк Антін
Гралюк Марія
Гралюк Петро
Гралюк Роман
Грецул Іван
Грецул Я.
Грещук Петро
Грилюк Ольга
Грінленд Давид
Гровс Єлисавета
Груджен Василь

Груник Мирон
Груник Михайло
Гуляк Іван
Гуль Іван
Гура Ефронісія
Гура Іван
Гура Іван
Гура Олександр
Гурба Іван
Гут Тарас
Гутей Василь
Гутей Р.
Гутшик Петро.

Д

Давид Стефан
Давида Антін
Давида Надія
Давидюк Марія
Давидюк Микола
Давидюк Михайло
Далека Анна
Дамієль Марія
Данел Іван
Данилевич Володимир
Данилишин Михайло
Данилович А.
Данилович Олександр
Данилюк Андрій
Данилюк Антін
Данилюк Ганя
Данилюк Галя
Данилюк Дмитро
Данилюк Марія
Данилюк Остап
Данилюк Павло
Данилюк Софія
Данилюк Ядвіга
Даниляк Катерина
Даниляк Степан
Данієль Іван
Данків Параскевія
Данків Стефан
Данко Володимир
Данко М.
Данн Лідія
Данн Ляриса
Данн Матвій
Данн Наомі
Данчак Анастасія
Данчак Еміль
Данчук Марта
Данчак Михайло
Данчук Дмитро
Дармороз Михайло
Даценко А.
Даценко Володимир
Даценко Григорій
Даценко Марія
Даценко Михайло

Даценко Ольга
Даців Ганя
Даців Григорій
Дацків А.
Дацків Василь
Дацків Григорій
Дацків Карен
Дацків Петро
Дацьків-Розаліон Олеса
Дворянин Михайло
Дебевс Валя
Дединська Тереса
Дединський Володимир
Дейко Алла
Дейко Вадим
Дейко Володимир
Дейко Марія
Декун Стефанія
Декун Дарія
Делявський Й.
Дембінська В.
Демедюк Петро
Демедюк Таня
Демида Стефан
Демидовський Андрій
Демира Анатолій
Демідовська Діяна
Демидовський О.
Демидовський Т.
Денисенко П. і А.
Демків Конрад
Демків Оля
Демків Петро
Демко П.
Демко Ярослав
Демчешин Адам
Демчешин Олександр
Демчешин М.
Демчешин Іван
Демчешин Анна
Демчинська Аделія
Демчишин Василь
Демчишин Параскевія
Демчук Галина
Демчук М.
Демчук О.
Демянчук Петро
Демянчук Стах
Дем'янчук Стефан
Денис Володимир
Денис Гелена
Денис Zenko
Денис Іван
Денис Ірена
Денис Олена
Денис Осип
Денис Орест
Денис Павло
Денис Параска
Денис Петро

Денис Христина
Денисевич Михайло
Денисевич Наталка
Деревянко Дуся
Деревянко Микола
Деркач Олекса
Деркач Анна
Деркач Іван
Деркач Стефан
Джаман П.
Джеса П.
Джумайло Анна
Дзвончак Теодор
Дзібій Галина
Дзібій Степан о.
Дзівак Андрій о.
Дзіконський Йосиф
Дзіконська Леся
Дзісь Ірена
Дзісь Орест
Дзісь Квітка
Дзюба Анна
Дзюба Дмитро
Дзюба Яків
Дигин Михайло
Дикий Адам
Дика Лідія
Дика Марія
Дика Юля
Дикий М.
Дикий Н.
Дикун М.
Димида Стефан
Димус П.
Дичка Михайло
Дичка Теодор
Дідик Петро
Дідоха Оля
Дідусь В.
Дідух Микола
Дмитрик Петро
Дмитришин Володимир
Дмитришин Є.
Дмитришин О.
Дмитрів Петро
Дмитровський Михайло
Днесь Ірена
Добрийден Антін
Добровольська Марія
Добровольський Є.
Добровольський Микола
Добротвір Андрій
Добротвір Віра
Добротвір Дмитро
Добротвір К.
Добротвір Левко
Добротвір Микола
Добротвір Христина
Добротюк Андрій
Добротюк Таня

Добрянська Дзвенислава
Добрянська Олександра
Добрянська Стефанія
Добрянський Михайло
Добрянський Вадим
Долик Анна
Долиновський П.
Долінська Марта
Долінський Володимир
Доля І.
Дольна Катерина
Дольний Володимир
Домага Марія
Донат Дмитро (архисп.)
Дорник Антін
Дорник Емілія
Дорник Іван
Дорник Марія
Дороцький Г.
Дороцький Іван
Дорошенко Леон
Дорошенко Петро
Дорошук Євген
Дорошук Нікодим
Дорошук Ольга
Дорошук Степан
Дорошук Євген
Дорошук Ольга
Досенко Василь о.
Досенко Наталія
Досенко Юрій о.
Доценко Ольга
Доценко Марія
Драбик Василь
Драгушак Ярослав
Драган Казимир
Дранцун Д.
Дранчук Дмитро
Дранчук Анна
Дранчук Васелина
Дранчук Михайло
Дроботюк Андрій
Дроботюк Іван
Дроботюк Валя
Дроботюк Таня
Дрозд Михайло
Дрозд Ярослав
Дроздовська Надія
Дроздовський Богдан
Дроздовський Олександр
Дубай Володимир
Дубик Н.
Дубів Володимир
Дубів Павло
Дубовець Михайло
Дубовик Марія
Дуда Костек
Дудас Стефан
Дудинська Лідія
Дудинська Марія

Дудинська Ольга
Дудинський Роман
Дудинський Ярослав
Дудишин Варвара
Дудишин Михайло
Дудишин Софія
Дудій Михайло
Дудій Катерина
Дума Маріян
Дума Микола
Дума Михайло
Дума К.
Дума Петро
Дума Роман
Дума Хртстя
Думай Микола
Думай Софія
Думанський М. Ярослав
Думич Онуфрій архим
Дурбак Іван
Дурбак Іванна
Дурнота Данило
Дурнота Емілія
Дусак
Дутка Микола
Дутковський Михайло
Дуфінець Іван
Духно Інна
Душенко В.
Душенко Павло
Душенко Петро
Дяків Григорій
Дяків О.
Дяконів Микола
Дяконів Надя
Дяконів П.
Дякун-Гішен В.
Дякун Марія
Дякун Михайло

Є

Євсевська Марія
Єсакова Катерина
Єфименко Валентина
Єфименко Володимир
Єфименко Галина
Єфименко Іван

Ж

Жабак Михайло
Жабак Слава
Жабяк Володимир
Жабяк Юля
Жабяк Ярослава
Жарський Володимир
Желюк Андрій
Жеребний Микола
Живачевський Павло
Жигайло Федір
Жигалар І.

Жилан Марко
Жилан Микола
Жилан Стефанія
Жилан Михайло
Жилан Надя
Жилан Ришард
Жилевіч Іван
Жилевіч Марія
Жимайло Микола
Жогальська Любов
Жупанський М.
Журавель Кость

З

Забадеуш Йосиф
Забадеуш Ядвіга
Забак М. С.
Заблоцька Анна
Заблоцька К.
Заблоцький Володимир
Заблоцький Станислав
Забродський К.
Завадовський Д.
Завалинська Марта
Завалинська Софія
Завалинський Володимир
Завалинський Євген
Завацький Д.
Загорійко Катерина
Загородна Дарія
Загородний Володимир
Загородний Мирослав
Загородна О.
Загоруйко Теодор
Загорянський Богдан
Загорянський Василь
Задорожний Лука
Задорожна Катерина
Задорожна Галина
Задорожна Наталка
Задорожний Лука
Задорожний Микола
Задорожний Олександр
Заїка Василь
Закришка Микола
Закришка Таня
Закутна Паранка
Залеська Ірина
Залеська Марія
Залеський Андрій
Залеський Орест
Залеський Степан
Залєцкий С.
Залізняк Василь
Залізняк А.
Заміт Давид
Замогильний Олекса
Запорожець Михайло
Запорожець Олена
Запотоцький А.

Запотоцька В.
Заразовський С.
Заразовська А.
Заразовський Стефан
Заразовська Катерина
Зарваницький Григорій
Зарваницький Роман
Зарицький Григорій
Зарицький Григорій
Зарицький Роман
Заруцький Юліан
Зарицька М.
Захарків Олекса
Захарко Галя
Захарко Михайло
Захарко С.
Захаряк Роман Ярослав
Захаряк Таня
Зачкевич Я.
Заяць Варвара
Заяць Іван
Зварич Олекса
Зварич Розалія
Зеленевич А.
Зелес Онуфрій
Зеленко Ігор
Зеленко М.
Зелінка Олександр
Зелінко Стефан
Зелюнка Стефан
Зелюнка Євгенія
Зенко А.
Зенко Роман
Зенон Р.
Зімницька Наталія
Зімницький Володимир
Зімницький Михайло
Зінкевич Є.
Зінко Й.
Зінко Надія
Зінченко Валентина
Зінько М.
Зінько Осип
Зубар В.
Зубар К.

І

Іваненко Дана
Іваненко Юрій
Іванець Михайло
Іванечко Дана
Іванечко Юрій
Іваницький Євген
Іваницький Стефан
Іванів Юрій
Іваніна Б.
Іванців Адам
Іванчо Василь о.
Іванчук С.
Іванюк Петро

Іванюх Йосип
Івасів Богдан
Івасів Василь
Івасів Ліда
Івасів Ігор
Івасів Євгенія
Іванчук С.
Івасів Богдан
Івасів Василь
Івасів Ліда
Іванюк Юрко
Іваска В.
Івахів Павло
Іващенко Тимофій
Ігнатів Борис
Ігнатів Ліза
Ігнатів Марко
Ігнатович Олекса
Ігнатович С.
Ілляк Галина
Ілляк Павло
Ільків Анна
Ільків Іван
Ільків Семен
Ільчук Андрій
Ільчук Анна
Ільчук Ю.
Іричак Марія
Іричак Михайло
Іроденко Василь
Іроденко Оля
Ірха Марія
Ірха Стефан
Іхтіцький Петро
Ішенко Дмитро

Й

Йосипів Стефан

К

Кабанюк Йосип
Кавалко Василь
Кагалін Валентина
Каленич І.
Каленюк Зоя
Каленюк Ілля
Калинецький Йосиф
Калинюк Стефан
Калинюк А.
Калинюк Аркадій
Камінна Марія
Камінна Надя
Камінська А.
Камінська Євгенія
Камінська Ліда
Камінський В.
Камінський Ігор
Камінський Михайло
Камінський Стефан
Кандибко Василь

Кандибко Галина
Кандибко Лук'ян
Кандибко Марко
Кандибко Наталія
Кандибко Христорфер
Канелюк Анеля
Канелюк Петро
Канелюк Сергій
Капко Іван
Капко Роман
Капко Ірена
Кардаш Марія
Кардаш Петро
Кардаш Петро (мол.)
Кардос М.
Карманський А.
Карнатовський Роман
Карпенко Кость
Карпин В.
Карпин М.
Карпин Софія
Карплюк Олена
Карплюк Ярослав
Карп'як Я.
Карфут М.
Карюк Анна
Карюк Василь
Касіян Василь о.
Касіян Петро
Касіян С.
Касіян Стефан
Каспенкович Володимир
Каспенкович Ліда
Каспенкович Марія
Кастропіль Нестор
Кастропіль Марія
Касюхнич Іван
Касьянов Георгій
Катренко Євгенія
Катренко Андрій
Катрук Володимир
Качала Марія
Качмар Антін
Качмарська Марія
Качмарський Зеонід
Качмарський Осип
Качмарська Катерина
Качур Іван
Квас Й.
Квас Марія
Квас Марко
Квас Станислав
Квас Юлія
Кваснюк Стефанія
Квік Роман
Квінлар Ендрю
Квінтер Івет
Кебало В.
Кевнюк Петро
Кезик Марія

Кейда Анна
Кекоць Стефан
Келіп Пітер
Келіп Роберт
Кеніг Ольга
Кеніг Ярослав
Керик Віктор
Керик Григорій
Керик Михайло
Керик Ольга
Кивалько П.
Кириленко-Десі Люба
Кириленко Дмитро
Кириленко Надія
Кирилось Володимир
Кирилось Соня
Кирилось Юрій
Кирлик Іван
Кирпа Марія
Кисилевська Т.
Кисилиця Анна
Кисилиця Михайло
Кисилиця Оля
Кисіль Амбросій
Кисіль Мар'ян
Кисляк Павло
Кисляк Софія
Кізіма Юлія
Кізіма Ярослав
Кіналь Мирон
Кінаш Й.
Кінаш Роман
Кінг Пітер
Кінг Я.
Кінігініцький П.
Кіпіш Омелян
Кірик Іван
Кіричак М.
Кірлик Іван
Кісіта Ярослав
Кісліца Б.
Кісляк П.
Кіцаг Ярослав
Кіцман Михайло
Кіян Марія
Кіяшка Анна
Кіяшка Дмитро
Кларк Антоній
Клепач Іван
Клим Дмитро
Клим Павло
Клименко Б.
Клименко Вікторія
Клименко Галина
Клименко Ольга
Клименковська Анна
Клименковський Іван
Климків Анна
Климків Володимир
Климко Микола

Климко М.
Клитковський І.
Кліменковський І.
Кліоновська Зіна
Кліоновський Михайло
Кліоновський Олександр
Кліш Йосафат
Клодзінський Іларій
Клодзінський Михайло
Клос Марія
Клюфас О.
Клюфас Роза
Кметко Лев
Кметко М.
Кметь Орест
Кметь Анна
Кметь Галина
Кметь Христина
Кметь Юліяна
Кмець М.
Кмітюк Дмитро
Кобас Славко
Кобзан Богдан
Кобзан Й.
Кобзан Катерина
Кобзан Михайло
Кобзан Пелагія
Кобзан Ярослав
Коваленко Боженна
Коваленко Василь
Коваленко Віктор
Коваленко Лілія
Коваленко Олекса
Коваленко Олександр
Коваленко Олексій
Коваленко Роман
Ковалик Володимир
Ковалик М.
Ковалик Надя
Ковалик О.
Ковалик Стефанія
Коваль Анна
Коваль Антоніна
Коваль Євген
Коваль Гаїл
Коваль Іван
Коваль Ірина
Коваль Людмила
Коваль Михайло
Коваль С.
Коваль Теодор
Коваль Христина
Коваль Яким
Коваль Яків
Ковальський Лев
Ковальчук Галя
Ковальчук Марія
Ковальчук М.
Ковальчук Павло
Ковальчук Т.

Ковач Михайло
Ковшик Марія
Когут Андрій
Когут Василь
Когут Григорій
Когут Данило
Когут Зоя
Когут Ірка
Когут Лонгин
Когут Микола
Когут Марія
Когут Михайло
Когут Надія
Когут Наталія
Когут Петро
Когут Симон
Когут Стефа
Когут Христина
Кодило Стефан
Козак А.
Козак Василь
Козак Григорій
Козак Дмитро
Козак Іван
Козак Йосиф
Козак Стефанія
Козарук Марія
Козарук Петро
Козачинська Євгенія
Козачинська Надя
Козачинська Таня
Козачинський Агафон
Козачинський Андрій
Козачинський Олександр
Козачинський Річард
Козицький Федір
Козлов П.
Козодій І.
Козодій Стефанія
Козорук Петро
Кокоечко Ольга
Кокешко С.
Колай Адріан
Колай Еліссія
Колай Олег
Колай Роксоляна
Коленич Анна
Коленич Іван
Коленич Івась
Коленич Ліля
Колесник Марія
Колиба Іван
Колинюк Анна
Колинюк Василь
Колинюк Сергій
Колісник Р.
Колісник Святослав
Колісник Теодор
Колліс Сузанна
Комар Іван

Комарницька Анна
Комарницька Ганя
Комарницький Андрій
Комарницький Богдан
Комарницький Роман
Комарницький Ярема
Комарова Тереза
Коминотрус Юля
Комінярська Антоніна
Комінярська Віра
Комінярський Трифон
Кондратів Анна
Кондратів Дмитро
Коновальчук Анна
Кононада Михайло
Кононенко Борис
Кононенко Микола
Кононенко Наталка
Кононенко Соня
Кононенко Софія
Конотопська Теофіля
Контек Ерік
Контек Іван
Контек Наталія
Контек Тарас
Конюх Г.
Конюх Євдокія
Конюх Петро
Конюшко Вадим
Конюшко Зенон
Конюшко Лідія
Конюшко Люба
Конюшко Ольга
Конюшко Юрій
Копинос І.
Копистенський Павло
Копистенський Славко
Копчак Іван
Кордієнко Борис
Кордієнко Надія
Кордупель Іван
Кордупель Катерина
Кордупель Оріся
Кордупель Тома
Корицька Катерина
Корицька Леся
Корицька Оля
Корицький Петро
Корицький Теодор
Корицький Юрко
Корінь Анна
Корінь Галина
Корінь Іван
Корінь Марія
Корінь Михайло
Корінь Ніна
Корінь Рая
Корінь Стефан
Корк Лідія
Корнієнко Богдан

Корнійчук Дарія
Корнійчук Галина
Корнійчук Ганна
Корнійчук Марія
Корнійчук Михайло
Корнійчук Петро
Корнішло Ліда
Коробка Павло
Коробка Петро
Король Андрій
Король Володимир
Коропецька Дора
Коропецький Іван
Коропецька К.
Коротнюк Б.
Корпак Василь
Корпак Надія
Корчинський
Коршняк Юрій
Косач В.
Косач Євгенія
Косач С.
Косач Яків
Косило Ольга
Косенко Іванка
Косенко Касіян
Косенко Кузьма
Косенко Микола
Косенко Мотря
Косило Одарка
Косило Степан
Косівський С.
Костенко Олександр
Костик Михайло
Костик О.
Костів Василь
Костів Маргарета
Костів Марія
Костів Славко
Кострабі Марія
Кострабі Стефан
Костура К.
Костюк Анна
Костюк Василь
Костюк Маріян
Костюк Оксана
Косяк Ф.
Кот Аделя
Кот Євгенія
Кот Микола
Кот Михайло
Кот Тарас
Котів Катерина
Котів Оксана
Котів Федір
Котовський Іван
Котовський Михайло
Кохман Марія
Кохман Стефан
Коцюба Роман

Коцюба Осип
Коцаба Тереса
Коцай Микола
Коцан Аніла
Коцан Богдан
Коцан Михайло
Коцан Роман
Коцман І.
Коцюк Павло
Коцюмбас Володимир
Коцюмбас Ольга
Коцюмбас Юрій
Коцюра М.
Кочак І.
Кочержук Юрій
Кошик Марія
Кошліяр Р.
Кравець Анна
Кравець Григорій
Кравець Катерина
Кравець Осип
Кравець Я.
Кравців Василь
Кравців Катерина
Кравців Марія
Кравченко Іван
Кравченко К.
Кравчук Василь
Кравчук І.
Кравчук Леонід
Кравчук Марія
Кравчук М.
Крамаскос Євген
Крапивний І.
Красновська В.
Красновська Євгенія
Красновська Раїса
Красновський Іван
Красновський Павло
Красновський Юрій
Красуляк Анна
Красуляк Богдан
Красуляк Ірена
Красуляк М.
Красуляк Петро
Кренца Григорій
Кренца Г.
Кречківська Ольга
Кречківський Василь
Кривенко Галя
Кривенко Григорій
Кривенко Леся
Кривенко Ольга
Кривінський Дмитро
Кривінський Мирон
Кривоніс Марія
Кривоніс Юрій
Кривуля Т.
Кривцун Стефан
Кривчук Євгенія

Кривяк Іван
Крижанець Юл.
Крижанич Ігнац
Крижанич Лариса
Крижанівський Степан
Кричко Анна
Кричко Артим
Кричко Євген
Кричко Ірина
Кричко Ольга
Кришка Павло
Кріль Дмитро
Кріль Іван
Кріпак Степан
Кріса Дмитро
Кріса Петро
Кріса Марія
Кровіцький Михайло
Кропивна Анна
Кропивній Валентин
Круглий Павло
Круглій Павло
Крупа Іван
Крупа Лена
Крупа Микола
Кручковський Василь
Крючков Юрій
Кубрак Віра
Куд А.
Кудибинь Микола
Кудильчак Степан
Кудринська Марія
Кудринський Федір
Кудринський Сергій
Кузик Богдан
Кузик Василь
Кузик-Венгринович Оля
Кузик Володимира
Кузик Зеня
Кузьо Йосиф
Кузик Ольга
Кузьменко Анастасія
Кузьменко Борис
Кузьменко Галина
Кузьменко Григорій
Кука Микола
Кука Христина
Куклінський С.
Кулак Анна
Кулик Володимир
Кулик Євген
Кулик Геня
Кулик Іван
Кулик Микола
Кулик Микола (м.)
Кулик Наталка
Кулик Олександр
Кулик Семен
Кулик Катерина
Кулик Славко

Кулик Леся
Кулик Ярослав
Кулинич Анастасія
Кулинич Іван
Кулинич Іван
Кулишко Микола
Куліковський Павло
Кулькевич Роман
Кумпан Галина
Кумпан Іван
Кумпан Марія
Кунті Гриць
Кунті Ольга
Кунті Юрко
Кунятицький А.
Кунь Володимира
Кунь Володимир
Кунь Микола
Курдієнко Богдан
Куренко Іван
Курилів Михайло
Курич М.
Курінний М.
Курець К.
Курець Ф.
Курік М.
Куріч Антін
Куріч Люба
Курпіта Анна
Курпіта Петро
Куриловський В.
Куровський Яким
Кутая Д.
Кутна Євгенія
Кутна Таня
Кутний Данило
Кутний Марко
Кутний Ярослав
Кутянська Л.
Кухар Мартин
Кухар Марія
Куц Анна
Куцаб Марія
Куцаба Р.
Куцан Анна
Куцан Лариса
Куцик Василь
Куцик Галина
Куцик Мирослав
Куцик Ольга
Куціль Людмила
Куціль Олександр
Куціль Маріян
Куціль Міля
Куціль Орест
Кудінь Михайло
Кучер Василь
Кучер Микола
Кучер Ольга
Кучеренко І.

Кучеренко М.
Кучерган Р.
Кучерепа Петро
Кучерявий Володимир
Кучменда Катерина
Кучменда Михайло
Кушлаба Михайло
Кушля В.
Кушнір Богдан
Кушнір Ігнатій
Кушнір Йосиф
Кушнір Марія
Кушнір Тоня
Кушнірук А.
Кушнірчук Анна
Кушнірчук Василь
Кушинський І.

Л

Лаба Александер
Лаба Іван
Лаба Петро
Лаба Поля
Лаба Роман
Лаба Стефан
Лавік В.
Лавренчук Лев
Лаврів Іван
Лаврів Стефан
Лаврівський Любомир
Лаврівський Михайло
Лаврович Марія
Лаган Ірена
Лаган Олександр
Лаговський Микола
Лазорко Роман
Лазорчук Карло
Лазурко Іван
Лазорко Роман
Лазорська Лідія
Лазорський Микола
Лазурко Анна
Лазурко Марія
Лайонс Міріам
Лангдон Оля
Лапан Ніна
Лапан Петро
Лапичак Тарас
Латошинський Микола
Лях Володимир
Лашук Василь
Лашук Володимир
Левинська Владислава
Левицька Антоніна
Левицька Емілія
Левицький Микола
Левицький Михайло
Левицький Н.
Левінський Василь
Левкович Віра

Левченко Віталій
Левченко Єлисавета
Левченко О.
Лег Володимир
Легане Марі
Ледвій Богдан
Ледвій Микола
Ледна М.
Ледней Дмитро
Ледней Павло
Лежогубський Мирон
Лежогубська Надія
Лейчук Антін
Лейбюк Василь
Лейчак Варвара
Лейчак Володимир
Лемєга Іван
Лемєга Михайло
Ленишин Йосиф
Ленківська Оріся
Ленківський Петро
Ленчовський Дмитро
Леньо Михайло
Лесик Василь
Лесик Володимир
Лесик Микола
Лесик Софія
Лесів Евстахій
Лесів Микола
Лесів Стефанія
Лех Богдан
Лех Марко
Лехник Йосиф
Лещнер М.
Лещенко Іван
Лещин Стефан
Лещиншин С. В.
Лилак Галя
Лилак Іван
Лимар Григорій
Лисакова М.
Лисенко Василь
Лисенко Іван
Лисенко Ігор
Лисенко Ірена
Лисенко К.
Лисенко Любомир
Лисенко Микола
Лисенко Мирон
Лисенко Олександр
Лисенко Петро
Лисенко Степан
Лисенко Оля
Лисецький Петро
Лисий Онуфрій
Лисовець Іван
Литвин Василь
Листопад Іван
Лиходій Вальтер
Лиходій Володимир

Лиходій Галина
Лиходій Марія
Лиходій Петро
Лиходій Ярослав
Лихощак Володимир
Лінг Марія
Лімановіч К.
Ліпкевич Марія
Лісовський Володимир
Лічак Антон
Лічак Романна
Ліщинська Іванка
Ліщинська Марія
Ліщинська Олена
Ліщинський М.
Ліщинський Ярослав
Ліщук Д.
Ліщук П.
Лобода Анна
Лобода Григорій
Лобчук Г.
Лобчук Стефан
Логін Ярослав
Логуш Григорій
Логуш Мартин
Лозинський В.
Лопатнюк Стефан
Лопаський М.
Лотиш Андрій
Лотиш Іван
Лотоцький Стефан
Лука І.
Лунишин В.
Лупан Григорій
Лусценко Іван
Лусценко Марія
Лутан Георгій
Луцак Василь
Луцак М.
Луців Владислав
Луців Іван
Луців Катерина
Лучак В.
Лучаківська Таїса
Лучечко Володимир
Лушенко Марія
Любарська Дарія
Любарський Кость
Любич Анна
Любич Й.
Любович Софія
Любченко Марія
Любченко Ніна
Любченко Роман
Любченко Юрій
Люта Марія
Лютій Степан
Лянг Роман
Лянг Оксана
Лянг Т.

Лянік Вероніка
Ляска Йосиф
Ляхович Андрій
Ляхович Вячеслава
Ляхович Маркіян
Ляхович Теодосій
Ляхович Тереса
Ляхович Ярина
Ляшкевич Ілія
Лящук Дмитро

М

Магаляс Александра
Магаляс Андріян
Магаляс Володимир
Магаляс Оля
Магур Галя
Магур Микола
Магур М.
Магур Н.
Магур Стефанія
Мазевич Ольга
Мазовіта Гриць
Мазовіта Марія
Мазур Володимир
Мазур Джейн
Мазур Іван
Мазур Олекса
Мазур Петро
Мазур Стефан
Мазур Стефанія
Мазур Теодозій
Мазур Тетяна
Мазур Ян
Мазурик Дмитро
Мазуркевич Володимир
Мазурчик Григорій
Мазурчик О.
Мазурчук Петро
Майка Любомир
Маймур Іван
Майно Ольга
Маковійчук Віра
Маковійчук Ярослав
Макогін Анна
Макогон Володимир
Макогон Марійка
Макогон Мирон
Макогон Наталка
Макогон Роман
Максимишин Людмила
Максимів Карло
Максимів Марія
Максимів Микола
Максимів Петро
Максимович Богдан
Максимович Дмитро
Максимович Ліда
Макушак Стефан
Макушка Володимир

Маланій Іван
Маланій Ксеня
Маланій О.
Маланчин Анна
Маланчин Михайло
Маланюк А.
Маланюк М.
Малець А.
Малий П.
Малик Володимир
Малимоненко Олександр
Малимоненко Ольга
Малимоненко Юрій
Малиненко А. О.
Малинків Ірка
Малиновська Б.
Маринів П.
Малинін О.
Малинка Ольга
Малиновська Галина
Малиновський Василь
Малиновський Михайло
Малиновський Петро
Малиш В.
Малиш Г.
Малиш Михайло
Малиш-Федорець Марія
Мамчак Іван
Манчак Іванна
Мамчич Г.
Мамчур Григорій
Мамчур Михайло
Мандрик Лена
Маник Петро
Маник С.
Манків Андрій
Марван Їржі
Мардан Геня
Мардан Олекса
Маренов Павло
Марикон Йосиф
Маринович Анна
Маріяна Ольга
Маркевич Василь
Марків Марта
Марків Оксана
Марків Орест
Марків С.
Мартиненко Давид
Мартиненко Клавдія
Мартиненко Олексій
Мартинець Іван
Мартинюк Галина
Мартинюк Петро
Мартинюк Е.
Мартнюк В.
Марчук Омелян
Марчук Петро
Маршенко Павло
Масендич Анна

Масендич Ілько
Масендич Михайло
Масендич Павло
Маслій Йосиф
Маслій Я.
Маслійчук Михайло
Маслов Яків
Масюта Іван
Масляник М.
Матвіїв Павло
Матвіїв Петро
Матвіїшин Павло
Матвійків Володимир
Матвійків Марія
Матишак Андрій
Матишак Марія
Матишак Я.
Матіяш Остап
Матіяш Марія
Матківський Михайло
Матківська Стася
Матковський Іван
Матолич Осип
Махник Надія
Махник Степан
Махорин Л.
Махорин Я.
Мацак Надія
Мацібоба Юрко
Мацібурко Антоніна
Мацібурко Василь
Мацібурко Богдан
Мацібурко М.
Мацібурко Тарас
Маців Маргарета
Маців Михайло
Маців Стефанія
Маціол Марія
Мацкевич Іда
Мацюррак Текля
Мачишин Богдан
Мачоган Володимир
Мащак Єва
Мащак Іван
Медяник М.
Медяник С.
Мек М.
Мелечинський Й.
Мельник Дмитро
Мельник Іван
Мельник Марія
Мельник Михайло
Мельник Олекса
Мельник Федір
Мельник Юлія
Мельник Віктор
Мельниченко Андрій
Мельниченко Валентин
Мельниченко Ірина
Мельниченко Підія

Мельниченко Марія
Мельниченко Маркіян
Мельниченко Оксана
Мельниченко Олександр
Мельниченко Олеся
Мельниченко Петро
Мельничук Йосиф
Мельничук Люся
Меншун Михайло
Мигаль Михайло
Мигаль Ярослав
Мигляс Іван
Мигович Олекса
Микитенко Андрій
Микитенко Дмитро
Микитенко Евлампія
Микитенко Зоріяна
Микитенко Марія
Микитенко Петро
Микитюк Мирон
Миласевич А.
Миласевич Ніна
Миненко Василь
Миненко Павло
Миник Анастазія
Миник Василь
Миник Діяна
Миник Ганна
Мирвода Григорій
Мирвода Євдокія
Миронович М.
Миронюк Валентина
Миронюк Петро
Мисак Іванна
Мисак Степан
Мисаковець Zenko
Мисюра Д.
Михайленко М.
Михайлишин Анна
Михайлишин Іван
Михайлишин Надія
Михайлишин Петро
Михайлишин Ярослав
Михайлів Аріядна
Михайлів Валеріян
Михайлів Василь
Михайлів Любов
Михайлів Марія
Михайлів Ів.
Михайлів Поля
Михайлів Юрій
Михайлова Люба
Михайлова Світлана
Михайлюк І.
Михайляк Степан
Михальчишин Петро
Мишковець Федір
Мичка Теодор
Мігус Йосиф
Мікрицький П.

Мілер Володимир
Мілян Кондрат
Мілян Анна
Міненко Андрій
Мінз'як Я.
Мінчак Я.
Місліцкий П.
Місліцка Р.
Місюрак В.
Місюрко Броніслава
Місюрко Дем'ян
Міс'яйло Василь
Міс'яйло М.
Міс'яйло Ніна
Міхал Ярослав
Міхалишин Антін
Міхновський Кость
Мішук Світлана
Мішура В.
Мішура Любов
Мовена К.
Могер Іван
Могильницький Леонід
Могильницький Михайло
Мокрицька Поля
Мокрицький Михайло
Мокрицький Юрко
Монаггам Марк
Моравська Анастазія
Моравська Анна
Моравська Галя
Моравська Касіяна
Моравська Меланія
Моравська Наталка
Моравська Семента
Моравська Уляна
Моравський Гриць
Моравський Дмитро
Моравський Ілько
Моравський Михайло
Моравський Петро
Моравський Стефан
Моравський Тарас
Морекін Йосиф
Моргун В.
Моргун Микола
Мороз Василь
Мороз Ірена
Мороз Катерина
Мороз Мирон
Мороз Оксана
Мороз Петро
Мороз Семен
Мороз Софія
Мороз Стефан
Морріссей Марія
Морріссей Іван
Морська Єлисавета
Морський Іван
Морський Кирило

Мортон Ірена
Москалюк Дмитро
Москалюк Іван
Москалюк Ольга
Москалюк П.
Москалюк Стефан
Москалюк Франко
Москалюк Христина
Москалюк Катерина
Москаль Владек
Мотика Іван
Мотика Стефан
Мотишак Андрій
Мошняга Д.
Мрочко Анна
Мрочко Володимир
Мрячинський Стефан
Мужик Анна
Мужик Г.
Мужик Дмитро
Мужик Анна
Мужик Іван
Муллан Г.
Муренко Клим
Мулярчук Людмила
Мулярчук Марія
Мулярчук Микола
Мулярчук Оксана
Мулярчук Олексій
Мумій Петро
Муційовський Антін
Муха Стефан
Муц В.
Муц Петро
Муц Стефан
Муц Галина
Муць Михайло
Муць Ярослав
Мушак Анна
Мушак В.
Мушкета Константин
Мушкета Михайло
Мшій Павло

Н

Наводич Михайло
Нагіна Ілько
Нагіна Марлина
Нагірна Ганя
Нагірна Галина
Нагірний Роман
Нагірний Осип
Нагірний Славко
Нагірна А.
Назар Богдан
Назар Ефрозина
Назар Нуся
Назаренко Андрій
Назарчик Василь
Назарчик Ярослав

Найда Степан
Найдіон Віктор
Наконечний Антон
Наконечний Іван
Належита Анастасія
Належитий Михайло
Напірко Андрій
Напірко Василь
Науменко Іван
Науменко Марія
Невальонни Володимир
Ней Василь
Нелчук Стефан
Нессер Іван
Нессер Роберт
Нессер Романа
Нестеренко М.
Несторович Романа
Несторович Стефан
Нетреба Василь
Нетреба Володимир
Нетреба Іван
Нетреба Ліза
Нетреба Юхим
Нецер Анна
Нецер Іван
Нечипоренко Антон
Нечипоренко Борис
Нечипоренко Гавриїл
Нечипоренко Оля
Никелюк Я.
Николейчин С.
Нитченко Дмитро
Нитченко Марія
Ничипор Іван
Ніденко Михайло
Нізгоцький Петро
Ніколаєв Анна
Ніколаєв Ольга
Німець Григорій
Німець Софія
Німко Василь
Німко Марія
Нінців Г.
Ніссер Анна
Новак Стефан
Новаченко Євдокія
Новаченко Іван
Новицька Анастасія
Новицька Марія
Новицька Олена
Новицька П.
Новицький Богдан
Новицький Микола
Новицький Мирослав
Новицький Аркадій
Новицький Петро
Новицький Теодор
Новицький Ярослав
Новицькі Галина

Новошицька Ангелина
Новошицька Олександра
Новошицька Оля
Новошицький Сергій
Новошицький Степан
Нодзіо Матвій
Нодзіо Стефанія
Нойгебавер Адольф
Нойгебавер Адріан
Нойгебавер Наталка
Нойгебавер Стефанія
Нольде Анатолій
Носяра Дмитро
Носяра Євген
Носяра Марія

О

Оберзбері-Данилюк Анна
Овчаренко Анна
Овчаренко Юрій
Однорал Г.
Окопний Максим
Олександр-Волошка Тет.
Олексюк К.
Оленка Іван
Оленчук Софія
Оленяк Марія
Олесницька Марія
Олійник Алла
Олійник Андрій
Олійник Василь
Олійник Лука
Олійник Люба
Олійник Марія
Олійник Михайло
Олійник Нікі
Олійник Павло
Олійник Юлія
Оліярник В.
Ольчак Марія
Омельченко Андрій
Омельченко Віра
Омельченко Лідія
Омельченко Симон
Ониськів Є.
Онопко Александер
Онопко Антон
Онуфрій (арх. В. Дурич) о.
Опалюх Евстахій
Опанович Андрій
Опар Антін
Опар Антін
Опар Микола
Опар Орися
Опар Софія
Опар Стефан
Орач Василь
Орач Софія
Орел П.
Оржанська Любов

Орінчак Юрко
Орінчак Катерина
Оріховський Іван
Оркуш Марія
Орловський М.
Орнат Володимир
Орнат Леся
Орнат Орест
Орфіній Володимир
Орфіній Дмитро
Орфіній Марійка
Орфіній Надія
Осагрик Д.
Осадчук Дмитро
Осадчук М.
Осипів А.
Осипів Василь
Осипів Оля
Осідач Дана
Осідач Дарія
Осідач Ігор
Осідач Максим
Осідач Микола
Осідач Марія
Осідач Ростик
Особа З.
Остапенко А.
Остапенко Дмитро
Остапів Лідія
Остапів Михайло
Остап'юк Володимир
Осташевський Іван
Осташевська М.
Осюрак К.
Осюрак Михайло
Осюрак Ольга
Осьмак Іван
Охримович Юрій

П

Павлишин Анастасія
Павлишин Дем'ян
Павлишин Марко
Павлишин Надія
Павлишин Оля
Павлишин Юрій
Павлів А.
Павлів Михайло
Павліш Микола
Павліш Михайло
Павловська Євгенія
Павловська Марія
Павловський Іван
Павловський М.
Павловський Юрій
Павлюк Александер
Павлюк Андрій
Павлюк Валентин
Павлюк Василь
Павлюк Галія

Павлюк Данило
Павлюк Євген
Павлюк Калина
Павлюк Леся
Павлюк Марія
Павлюк Рафаїл
Павлюк Олекса
Павлюк Стефанія
Павлюк Софія
Павлюк Федір
Павлюк Ю.
Павук Осип
Павук Анна
Падарчіч Маріян
Пайда Володимир
Пайда Олена
Пайда Тадей
Паланичка Василь
Паланичка А.
Панасевич Богдан
Панасевич Петро
Палешник Василь
Палійчук Василь
Палійчук Р.
Панасгір Кузьма
Панасгір Надія
Панасевич Анна
Панасевич Іван
Панасевич Марія
Панасевич Матвій
Панасевич Анна
Панчак Василь
Панчак Марія
Панчак Михайло
Панченко Валентин
Панченко Валентин (м)
Панченко Інна
Панченко Катерина
Панченко Максим
Панченко Таня
Панчук Н.
Паньків Люба
Паньків Павло
Паньків С.
Панькович З.
Панькош Зоя
Панькош Михайло
Пап Михайло
Парахоняк Іван
Парахоняк Ольга
Парахоняк Ярослав
Парій Кузьма
Партика Іван
Пасічна Ірена
Пасічна Ксеня
Пасічний Богдан
Пасічний Василь
Пасічник Г.
Пассел Лідія
Пастернак М.

Пастернак Петро
Пастир Андрій
Пастир А.
Пастир П.
Пастушин Михайло
Патакай Є.
Патакай І.
Пашківський Петро
Пашник Василь
Пашуля Анна
Пашуля Іван о.
Пашуля Івась
Пашуля паніматка
Пашуля Тарас
Пашуля Юрій
Пекар А.
Пекар Ігор
Пекар Анна
Пелех Антін
Пелех В.
Пелех Валентина
Пелех Леонід
Пелех Леопольд
Пелех Марія
Пелех Стефан
Пелещук Олег
Перебендя Анастасія
Перебендя Бранко
Перелазний Григорій
Перерва Валентина
Перерва Іван
Перерва Федір
Перожик Стефан
Персон Ольга
Перчик Володимир
Петренко А.
Петренко В.
Петренко Марія
Петренко Н.
Петренко С.
Петрик Ніна
Петрикевич М.
Петрикевич І.
Петринюк Я.
Петришин Василь
Петришин Ева
Петришин Галя
Петришин Дарка
Петришин Никифор
Петришин Стефан
Петрина Микола
Петрович Роза
Петровський Марко
Петровський С.
Петрусь Ганя
Петрусь Іван
Печенюк Марія
Пиз Богдан
Пиз Галина
Пиз І.

Пиз Оксана
Пиз Петро
Пик Марія
Пик Микола
Пик Олена
Пик Степан
Пилипенко А.
Пилип'як Петро
Пилип'як Софія
Пилип'як Христя
Пилип'як Юрко
Пирогів Дмитро
Пирогів Галина
Пирогів Микола
Пирогів Семен
Пирогів Юрко
Пирч Андрій
Пирч Богданна
Пирч Оля
Пирч І.
Пирч Стефан
Пирчак Анна
Пирчак Володимир
Пирчак Галина
Пирчак Іван
Пирчак Катерина
Пирчак Мирон
Пискір І.
Пиць Петро
Півень Дмитро
Півень Марко
Півень Надія
Півень Олександр
Півоварська Анна
Пігур Р.
Підвисоцький Василь
Підгайний Богдан
Підгайний Петро
Підгайний Степан
Підгородецький Емануїл
Підгородецький Михайло
Піджара В.
Підлеснюк Федор
Підлісний Михайло
Підріз Михайло
Пілат Дмитро
Пінчик Галина
Пінчик Катерина
Пінчик Микола
Пінчик Юрій о.
Піпка Володимир
Пірожек Василь
Пірожек Віра
Пірожек Стефан
Пірожек Люба
Піскун Василь
Піскор Марія
Піскор Михайло
Піскор Степан

Пісуляк Т.
Піх Осип
Піхут Семен
Піцик Я.
Плекан Катерина
Плекан Станіслав
Плетас Галина
Плитусь Василь
Плюта Романна
Пляфел П.
Поварчук Анна
Поварчук Наталка
Поварчук Микола
Поварчук П.
Поварчук С.
Погорецький Михайло
Подоляк Іван
Подоляк Таїса
Подольчак Андрій
Подольчак Марія
Подольчак Микола
Подольчак Ірена
Подольчак Стефан
Подригуля Василь о.
Поїк Анна
Покусай Галина
Покусай Євфрозина
Покусай Іван
Полатайко А.
Полатайко Михайло
Полатайко Степан
Полатайко Ярема
Полатайко Ярослав
Поліха Анатолій
Поліха Лев
Поліха Ольга
Поліха Параскевія
Поліщук Андрій
Поліщук Анна
Поліщук Микола
Пона Галина
Пона Євгенія
Пона Осип
Понамаренко Ніна
Пономаренко Параска
Попель Іван
Поперечна Ярина
Поперечний М.
Попко Володимир
Попко Григорій
Попко Наталка
Попко Таня
Попович Василь
Попович Марта
Попович Михайло
Порошук І.
Постернак Микола
Поташник Володимир
Поташник С.
Поташник О.

Поточний Йосиф
Потяг Осип
Поцілуйко Віктор
Поцілуйко Галина
Поцілуйко Ліда
Почигаїло Корнель
Правдюк Александер
Правдюк Алекс
Правдюк Віктор
Правлюк Зіна
Прадун Таня
Прайс Лес
Прайс Стефанія
Прашко Іван (єпископ)
Престашевський
Олександр
Приймак І.
Примаєк Роман
Присліпська Анна
Присліпський Микола
Пристапчук Михайло
Присташ Михайло
Присташевська Гетруда
Пристапа Антоніна
Пристапа Валя
Пристапа Віктор
Пристапа Віра
Пристапа Максим
Пристапа Ніна
Пришляк Люба
Пришляк Роман
Пришляк Ярема
Прокопенко Іван
Прокопів Люба
Прокопів Ярослав
Прокопівський В.
Прокопівський І.
Прокопівський Ярослав
Прокопович Стефан
Прокопович Т.
Прокопюк С.
Пророк Петро
Протиняк Михайло
Процак Михайло
Процак Анна
Процак Петро
Процик Ярослав
Процко Павло
Процко Катерина
Проць Мирон
Проць Михайло
Прус Стефан
Пруха Венді
Пруха Владо
Пруха Йосиф
Пруха Софія
Пруха Стефан
Пруха Франко
Пташник Володимир
Пташник Ліда

Пташник Ольга
Пундяк Василь
Пундяк Олена
Пухольський Іван
Пушкар Анна
Пушкар Василь
Пушкар Володимир
Пюро Віра
Пюро Франко

Р
Радивил Євген
Радивил Ігор
Радивил Катерина
Радивил Ольга
Радивил Соня
Радивил Таля
Радивонік Віктор
Радивонік Михайло
Радивонік Марія
Радіон-Сидоренко
Валентина
Радіон Андрій
Радіон Григорій
Радіон Євгенія
Радіон Лариса
Радіон Ольга
Радіон Степан
Радіон Юрій
Радован Марина
Радован Михайло
Радован Світлана
Радовик Валентина
Радутись Фома
Радучиц Віктор
Радучиц Рихард
Радь Іван
Раєвський Володимир
Раєвський Петро
Райда Г.
Райда Т.
Раковська Н.
Рамач Яно
Рамач Леона
Рамза С.
Ранцевич Григорій
Ранцевич Ніна
Рапіта Олексій
Ратковський Григорій
Рахман Євген
Ребчак Михайлина
Ребчак Стефан
Ревега Григорій
Ревекун Леонід
Ревус В.
Реган Одарка
Реган Теодор
Репчак Микола
Решитняк Дмитро
Решетняк Марія

Рибак Іван
Рибалко Анна
Рибалко Г.
Рибалко Євген
Рибіцький А.
Рипчан Іван
Рипчан Йосиф
Рищак Венеса
Рищак Стефан
Рищак Таня
Ріжнів Галя
Ріжнів Леонід
Ріжнів Марко
Ріжнів Петро
Ріжнів Таня
Різник Анна
Різник Григорій
Різняк Василь
Різняк Катерина
Різун А.
Різун М.
Роберт Оксана
Рогачевський М.
Роговий А.
Роговий Микола
Роговий Олег
Роговський Василь
Роговська Анна
Рогальський С.
Роск Стефан
Рожек Осип
Рожик Василь о.
Рожик Йосиф
Рожик Марія
Рожик Павло
Рожик Петро
Рожик Катерина
Розаліон Олеса
Розжипалін Юрій
Розпутинська Е.
Розпутинська К.
Розпутинська Марія
Розовик Валентин
Роїк В.
Роїк К.
Ройтаровська Марія
Ройтаровський Богдан
Ройтаровський Марко
Ройтаровський Матей
Ройтаровський Станіслав
Рокітянська Тамара
Рокітянський Іван
Ролендер Софія
Роман Василь
Роман Леся
Романенко А.
Романик Стефан
Романів Ілько
Романів Марія
Романів Люся

Романів Надія
Романів Петро
Романів Софія
Романів Стефан
Романів Тереска
Романович Михайлина
Романовська Оля
Романчук Е.
Романюк С.
Романюк Юліян
Рошко Богдан
Рошко Анна
Рошко І.
Рошко К.
Рошко О.
Рошко Ростислав
Рощинський Микола
Рубан Віра
Рубан Іван
Рубаха Володимир
Рубаха К.
Рубаха Ярослав
Рубаха Стефанія
Рубан Григорій
Рубан Михайло
Рудевич Віктор
Рудевич Ірина
Рудевич Марія
Рудевич Стефанія
Руденко Анна
Руденко Варвара
Руденко Ростислав
Рудий Степан
Рудик Варвара
Рудик Дмитро
Рудик Григорій
Рудик Онуфрій
Рудик Теодора
Рудій Ганя
Рудій Йосиф
Рудницький Богдан
Рудницький Олександр
Рудь Валя
Рудь Василь
Рудь Михайло
Ружило Дмитро
Ружило Марія
Рузиля М.
Русин А.
Русин Н.
Ручаківська Клімка
Ручаківський М.

С

Саватів Анна
Саватів Іван
Саватів Марко
Саватів Петро
Савенко Анна
Савенко Віталій

Савенко Марія
Савенко Петро
Савенко Юрій
Савицька Олеса
Савицький Роман
Савицький В.
Савич Дмитро
Савіцька М.
Савіцький Дмитро
Савіцький Михайло
Савка Софія
Савчак Василь
Савчак Володимир
Савчак І.
Савчак Ірена
Савчак Катерина
Савчак Ксеня
Савчак Петро
Савчак Роман
Савчин Василь
Савчин Іван
Савчин Катя
Савчин Маруся
Савчук Евдохія
Савчук Роман
Савюк А.
Савюк Ф.
Сагайдак Василь
Сагайдак Данко
Садовий Іван
Садун Л.
Саковський Іван
Салдат Стефан
Салівончик Михайло
Салієнко Катерина
Салієнко Микола
Салліван Надія
Салліван Я.
Самарський О.
Самець Дмитро
Самогольський Іван
Сандецький І.
Сандич Ілько
Саноцька Анна
Саноцький Михайло
Сапожників Михайло
Сапун Стефан
Сапун Оксана
Сарахман Микола
Сардаш Іванна
Сардюк Наталка
Сарожевський Андрій
Саторі І.
Саторі Р.
Сатур М.
Сацюк Валентина
Сацюк Василь
Сацюк Любов
Свирида Тетяна
Свистун Анна

Свідерко Василь	Сенів Стефан	Скрипець Іван
Свідерко З.	Сенів Юлія	Славич Матвій
Свідерко Софія	Сень Тинько	Следзь Стефан
Свічкач Паша	Септинов Іван	Слезу М.
Свічкач Федір	Сердаліш Григорій	Сливка Анна
Святківська Марія	Сергіїв А.	Сливинський Григорій
Святківський Іван	Сергіїв П.	Сливка Люба
Секлій Марія	Середа Марія	Сливка Роман
Секлій Федір	Середа Ніна	Слинько Євгенія
Секретна Ольга	Середа Олександр	Слинько Іван
Селем Клявдія	Сидоренко Валентина	Слинько С.
Селемба І.	Сидоренко Валерій	Сліпак Анна
Селемба Микола	Сидоренко Людмила	Сліпак Володимир
Селемба Михайло	Сидоренко Софія	Сліпецька Ліяна
Селемба Тарас	Сиклій Марія	Спіпецька Катерина
Селемба Тереса	Сиклій Федір	Сліпецька Марія
Селемба Ярослав	Сиризенко Микола	Сліпецька Міріам
Семанюк Дмитро	Симець Василь	Сліпецька Тетяна
Семанюк Марія	Симець Анна	Сліпецький Мирослав
Самелюк Мирон	Симчич М.	Сліпецький Я.
Семен Стефан	Симчич Люїза	Сліпко В.
Семенко В.	Сингур Віктор	Сліпченко Петро
Семенчук Юрій о.	Сингур Марія	Слобода Ніна
Семенюк Михайло	Сингур Ольга	Слободюк Віктор
Семенюк Анна	Сингур Петро	Слободюк Іван
Семків Іван	Синій Іван	Слободюк Ірена
Семків Марія	Синочек Йосиф	Слободюк Лена
Семків Марта	Синюк Микола	Слободюк Михайло
Семків Степан	Синочек Юстина	Слободюк Ольга
Семків Юрій	Сирило Іван	Слободюк Сергій
Семчишин Василь	Сирило Марія	Слободян Василь
Семчишин Іван	Сирило Яніс	Слободян Євдохія
Семчишин Михайло	Сиротюк Дмитро	Слободян Марія
Семчишин Роман	Сідор Франко	Слободян Омелян
Семчук І.	Сідор Марія	Слободян Стефан
Семянів Дмитро	Сікора Іван	Словак Іван
Семянів Григорій	Сілімович Зіна	Словак Ніна
Семянів Павло	Сінчишин Іван	Словак Іван
Семянюк Михайло	Сірий Володимир	Словак Юрій
Сендецька М.	Сірих Анатолій	Слота Олекса
Сендецька Тамара	Сірих Микола	Слота Ярослав
Сендецький Іван	Сірих Тетяна	Слюсаренко З.
Сендецький Михайло	Сірко Іван	Слюсарська Софія
Сенедяк Іван	Сірко Індіра	Слюсарський Григорій
Сенечко Василь	Скалій Дмитро	Сміт Гері
Сентецький В.	Скалій Катя	Сміт Марія
Сенишин Іван	Скиба Віктор	Сморган Микола
Сеник Дмитро	Скиба Віра	Снопковська З.
Сенитик Анка	Скиба Йосиф	Собаш В.
Сенишин Йосиф	Скиба Ліда	Сокіл Йосиф
Сенів Анна	Скиба Михайло	Сокіл Михайло
Сенів Василь	Скіра Ірина	Соколенко Василь
Сенів Василь	Скірин Йосип	Соколенко І.
Сенів Володимир	Скірин Параскевія	Соколенко К.
Сенів Марія	Скірин Ярослав	Соколовська Марія
Сенів Михайло	Скіцко Іван	Соколовський Іван
Сенів Катерина	Скобель Михайло	Солик Владислав
Сенів Ліда	Скоробагата Анна	Соловей Богдан
Сенів Павло	Скоробагатий Андрій	Соловей Євдокія
Сенів Петро	Скринець І.	Соловей Микола

Соловей Микола
Соловей Микола (мол.)
Соловій Дмитро
Соловій Марія
Солівончик Михайло
Солочинська Анна
Солочинська Катруся
Солочинська Надія
Солочинська Юля
Солочинський Андрій
Солочинський Микола
Солочинський Михайло
Соломко М.
Солочинська Наталка
Солочинський Іван
Солочинський Петро
Солтис Джек
Солтис Володимир
Солтис Йосиф
Солтис Софія
Солтис Стефан
Солтис Юлія
Солтис Юхим
Солчанюк Марія
Сорока А.
Сорока Євдокія
Сорока Іван
Сорока Марія
Сорока Михайло
Сорока Петро
Сорока С.
Сорока Юрій
Сорока Я.
Соснічка Стефанія
Сосняк Анна
Сосняк Василь
Сосняк Йосиф
Сось Ярослав
Соць Володимир
Соць Донка
Соць Федір
Срельзак М.
Срібний Василь
Стависька Оля
Стависька Люба
Срависька Марія
Стависький Андрій
Стависький Володимир
Ставицька Агафія
Ставицька Ніна
Ставицька Ірина
Ставицький Петро
Ставицький Семен
Ставничук Олекса
Ставова Лариса
Ставовий Р.
Стадницька Марія
Станович Микола
Стареправо Степан
Старий Андрій

Старів М.
Старов Петро
Стасишин Борис о.
Стасишин Софія
Стасишин Тетяна
Стасюк Григорій
Стасюк Петро єп.
Стахів Галя
Стахів Євген
Стахнік Галя
Стахнік Степан
Стахурська Марта
Стахурський Андрій
Стахурський Збігнев
Стахурський Н.
Стахурський Роман
Шашко Іван
Шашко Анна
Штебельський Іван
Штебельська С.
Штебницький К.
Штельзак М.
Штельмахів Вадим
Штельмахів Леся
Штельмахів Марія
Штельмахів Микола
Штельмахів Роман
Штельмахів Таїса
Штельмахів Тарас
Штець В.
Штець Л.
Штець Стефан
Штепанюк Андрій
Штефанів Адам
Штефанів Бернадета
Штефанів Богдан
Штефанів Елеонора
Штефанів Леся
Штефанів Маріянна
Штефанів Микола
Штефанів Павло
Штефанів Петро
Штефанів Роксоляна
Штефанів Томас
Штефин Євген
Штефин Ірена
Штефин Магдаліна
Штефин Оріся
Штефин Петро
Штехівський І.
Штеценко П.
Штецюк Зосим
Штецюк Ксеня
Штецюк Я.
Штешин Микола
Штепалович С.
Штойкевич Антін
Столяр Олександр
Столярчик Анна
Столярчик Микола

Столярчик П.
Столярчик Пелагія
Столярчук Григорій
Столярчук Іван
Сторчевський Петро
Сторчова Марія
Стоцький Ярослав
Стравняк Іван
Стравняк Христіна
Страган Іван
Стратій К.
Стрембіцька Катерина
Стрембіцький Лев
Строїч Василь
Строїч Віра
Строїч Михайло
Строїч Наталія
Струк Олекса
Струк Василь
Струк Маруся
Струк Ольга
Струк Ярослав
Стулковська Анна
Сувчинський Микола
Судима Ярослав
Судук Василь
Судук Ніна
Суліван Іван
Суліван Микола
Суліван Михайло
Суліван Надя
Суліван Петро
Суліма Антін
Суліма Ярослав
Суплик М.
Сура Андрій
Сута Іван
Сута А.
Сухар Микола
Сухарська Анна
Сухарська Марія
Сухотеплий Андрій
Сухотеплий Сергій
Сухотеплий Федір
Сютрик Й.

Т
Табака Олександр
Табака Ю.
Табачинський Петро
Тайльор Льорі
Тайльор Ганя
Талагуз Дмитро
Так А.
Так Микола
Тантала Григорій
Тантала Марія
Танчин Стефан
Тарадайко Василь
Тарадайко Іван

Тарадайко Весна
Тарнавська Ірина
Тарнавська Оксана
Тарнавська Олена
Тарнавський Богдан
Тарнавська Богданна
Татарський Петро
Тауцька Вероніка
Тауцька Гелена
Тауцький Іван
Телеха Є.
Телеха Йосип
Телеха П.
Телішук Василь
Телішук Анастасія
Телішук Василь
Темків М.
Тепла Гелена
Тепла Марія
Тепла Тамара
Теплий Адам
Теплий Петро
Теплий Стефан
Теплий Стефан (м)
Теплий Ярослав
Теравська Алла
Теравська Гілда
Теравська Єлисавета
Теравська Тіна
Теравський Віктор
Теравський Марко
Теравський Олег
Теравський Олександр
Теравський Павло
Теравський Павло
Теравський Юрій
Терескевич Михайло
Терлецька Ольга
Терлецький Нестор
Тесля Іван
Тесля Марія
Тетяченко Михайло
Тиблевич Едвард
Тиблевич Наталка
Тиблевич Ліда
Тиблевич Ярема
Тицька Анна
Тицька Ліза
Тицька Тамара
Тицька Таня
Тицький Леонід
Тицький Микола о.
Тицький Петро
Тимошенко Петро
Тимошик Михайло
Тимошик Регіна
Тимченко Анна
Тимченко Григорій
Тимченко Олена
Тимчишин Анна

Тимчишин Василь
Тимчишин В.
Ткач Віктор
Ткач Володимир
Ткач Галя
Ткач Леся
Ткач Ліда
Ткач Катерина
Ткач Ольга
Ткач Петро
Ткач Юрій
Ткач Ядвіга
Ткачик Наталія
Ткачук Анна
Ткачук Дмитро
Ткачук М.
Тицька Анна
Тицький Микола
Тичинський Михаїл
Тичинська Анастасія
Тобилевич Є.
Товста Марія
Товстий Іван
Товстоп'ят Василь
Товстоп'ят Ліля
Товстоп'ят Орест
Товстоп'ят Теодосія
Толінський В.
Толінський Володимир
Томашевська Анна
Томків Б.
Томин Анна
Томин Оля
Томин Лев
Томин Ярослав
Тонконога І.
Топільницька Леся
Топільницький Григорій
Топільницький Михайло
Торчило Андрій
Торчило Клара
Точинський Йосиф
Торчило Петро
Тот Анна
Тот Івіца
Трапля Кузьма
Трапля Ліда
Трапля Людмила
Тринів Анна
Тринів Дмитро
Тринів Роман
Трісяк Стефанія
Тройнар Іван
Тройнар Іванна
Тройнар Ірена
Тройнар Ляріса
Тройнар Микола
Тройнар Михайло
Тройнар Ріма
Тройнар Юрій

Тройнар Ярема
Тубецький В.
Тубецький Микола
Тузак Богдан
Тузяк Марія
Тулай Василь
Туневич В.
Туренко Стефа
Турковський І.
Туровський П.
Турчин Василь
Турчин П.
Тушій П.

У

Улегла Борис
Улегла Мирослав
Улегла Лідія
Улічні Іванна
Умриш Богдан
Умриш Ірена
Унятицький Богдан
Унятицька А.
Ураненко Олександр
Уранкар М.
Усенко Валентина
Усенко Василь
Усенко Павло
Уштван В.

Ф

Фалат Ярослав
Фартучинський Антон
Фаринюк Анастасія
Фаринюк Євдокія
Фаринюк Олександр
Фартушинський Антон
Фартушинський Г
Федевич Дарія
Федевич Роман
Федевич Віра
Федишин Андрій
Федишин Дануся
Федишин Марта
Федишин Юрій
Федор Андрій
Федор Валентина
Федор Володимир
Федор Іван
Федор Микола
Федор Петро
Федоренко Анастасія
Федоренко Надія
Федорів Петро
Федорко Анастасія
Федорко Василь
Федорко Віра
Федорко Іван
Федорко Дмитро
Федорук Григорій

Федорук Михайло
Федорук Теодор
Федорчук Вільгельміна
Федорчук Петро
Федорчук Розвіта
Федорчук Федір
Федунів Петро
Федус Михайло
Фендик Тетяна
Ференц Женья
Ференц Марія
Фещук Антон
Фещук Василь
Фещук Олеся
Фещук П.
Филипак Віктор
Фігурек Ева
Фігурек Зенон
Фігурек Оксана
Фігурек Фелікс о.
Філоненко Ніна
Філонюк Аліна
Філонюк Марко
Філонюк Андрій
Філонюк Ріта
Фільнях Наталія
Фіна Василь
Фіяменго Йосиф
Фіяменго Марія
Фіялка Йосиф
Фіялка Павліна
Фітьо Ольга
Фітьо Василь
Флемінг Б.
Флінн Р.
Фляк Гринько
Фляк Михайло
Фогель Ізидор
Фокшан Василь
Фокшан Стефа
Фомічевська Мінодора
Фомічевська Олена
Фомічевський Григорій о.
Фомічевський Ростислав
Франкополіус В.
Фриз Анна
Фролович Г.
Фролович Олена
Фрольченко А.
Фрольченко Богдан
Фрольченко Евген
Фрольченко Стефанія
Фрольченко Семен
Фрольченко А.
Фрончак П.
Фрончак Олія
Фудала Л.
Фузиля Д.
Фурик Василь
Фурик Діана

Фурик Іван
Фурик Михайло
Фурик Марія
Фурик Надя
Фурик Наталка
Фурик Фелікс
Фурс Іван

Х

Хавуляк Йосиф
Хай Стефан
Хайнос Осип
Хайнус Анна
Хайнус Йосип
Халабарчук Анна
Халабарчук Василь
Халабарчук Катерина
Халабарчук Лідія
Хамула Василь
Хамула Данило
Хамула Ксеня
Хамула Максим
Хамула Мирося
Хамула Тарас
Хамчук Богдан
Хамчук Олена
Харуцька А.
Харуцька Віта
Харуцька Г.
Харуцька Леся
Харуцька Тамара
Харуцький Віталій
Хахула Б.
Хацівська Параскевія
Хацівський Василь
Ходань А.
Ходинь Іван
Ходинь Стефан
Холоднюк І.
Холоднюк Ярослав
Хоменко Кіндрат
Холозницький Василь
Холонін Іван
Холонін І.
Холонін Катерина
Хома Анна
Хома Василь
Хома Катерина
Хома Григорій
Хома Люба
Хома Марія
Хома Петро
Хомин Степан
Хоменко Віра
Хоменко Григорій
Хоменко Євдокія
Хоменко Іван
Хоменко Марія
Хоменко Оля
Хоменко Таня

Хомяк Інокентій
Хом'як Ірина
Хомяк Марія
Хом'як Петро
Хом'якевич Катерина
Хом'якевич Петро
Хорват В.
Хоркавий Василь
Хрептовська Віра
Христюк Андрій
Христюк Анна
Христюк Григорій
Христюк Маруся
Худяк Е.
Худяк Надя
Худяк Павло
Худяк Стефанія
Худяков Іван

Ц

Цабанюк Йосиф
Цабанюк Ірина
Цабанюк Петруся
Цабанюк Онуфрій
Цабанюк Христина
Цабанюк Т.
Цалик Анна
Цалик М.
Цалик Петро
Цап Андрій
Царук Е.
Царук М.
Царук Р.
Царук Ярослав
Цвікла А.
Цвікла М.
Цвікула Микола
Целевич Константин
Целемба Ілько
Ценко Василь
Циб Марія
Циб Петро
Цибульський Василь
Цимбалюк Роман
Цимбалюк Оля
Цимбалюк Славко
Цимбалюк Юля
Циндра Микола
Ціхоцька Анастасія
Ціхоцька Володимира
Ціхоцька Мирослава
Ціхоцька Стефанія
Ціхоцький Іван
Ціхоцький Йосиф
Цупер Галина
Цупер Стефан
Цупер Ярослав
Цюпак Анна
Цюпак Віра
Цюпак Марія

Цюпак Павло
Цюпак Петро
Цюпак Ярина
Цюпка Василь
Цюріч Геня
Цюріч Галя
Цюріч Міляна
Цюрпіта Микола
Цюрпіта Т.
Цькуй Микола
Цькуй Анна
Цькуй Петро
Цькуй Одарка

Ч

Чабавн Амір
Чабавн Міля
Чавинська Олександра
Чавинський Андрій
Чавинський Григорій
Чавинський Андрій
Чавс Роман
Чавс Федір
Чайка Олекса
Чайківська Ніна
Чайковський Микола
Чапрун Євген
Чапрун Марія
Чапрун Оля
Чачун Михайло
Чачун Розалія
Чарнецький Іван
Чверенчук В.
Чепа Іван
Чередниченко Матрона
Чередниченко Микола
Чередниченко Михайло
Черемис Казимир
Черепашенко Володимир
Черкаська Арета
Черкаська Лідія
Черкаська Марія
Черкаська Галина
Черкаський Олексій
Черкес Василь
Черкес Софія
Чернатович Михайло
Чернецька Ніна
Чернецький Іван
Черниш В.
Черниш Микола
Чернівський Василь
Чернявський Всеволод
Чех Володимир
Чехович Стефан
Чивай Іван
Чиж Г.
Чирко Галина
Чистюк А.
Чміль Стефанія

Чоботарів Василь
Чорна Марія
Чорногуз Василь
Чорнотович Федосія
Чубатий Є.
Чубатий Олександр
Чубко Галина
Чубко Сава
Чугай Василь
Чугай Осипа
Чумак І.
Чуревич Михайло
Чучман Євдокія
Чучман Іван
Чучман Ілія
Чучман Люба
Чучман Роман
Чуяшенко Іван
Чуяшенко Валентина

Ш

Шабля Дмитро
Шайноха П.
Шайноха Софія
Шалєцький Іван
Шалєцька Марія
Шаравара Валентина
Шаравара Володимир
Шаравара Михайло
Шаравара Надія
Шаравара Роман
Шарак Іван
Шарик Микола
Шарик Наталія
Шатківський Микола
Шатківська Марія
Шафер В.
Швадяк І.
Швайлик Осип
Швед Кирило
Шведяк Іван
Швець С. і Л.
Шевченко Анастасія
Шевченко Василь
Шевченко Віктор
Шевченко Віра
Шевченко Всеволод
Шевченко Іван
Шевченко Леся
Шевченко Оксана
Шевченко Олег
Шевченко Олександра
Шевченко П.
Шевченко Таїса
Шевченко Теофіль
Шевчик Йосиф
Шевчишин Віра
Шевчук Анна
Шевчук Василь
Шевчук Віктор

Шевчук Данило
Шевчук Ілько
Шевчук Ілько
Шевчук Люба
Шевчук Марія
Шевчук Михайло
Шевчук Олег
Шевчук Олександра
Шегда Микола
Шегедин Мирослав
Шегедин Ю.
Шегеді В.
Шелеке Вікторія
Шелеке Катерина
Шелест П.
Шелест Петро
Шемет Богдан
Шемет Сергій
Щепанський Агафін
Шепетюк Василь
Шеремета Василь
Шеремета Галя
Шеремета Марія
Шеремета Олена
Шеремета Ольга
Шеремета Павло
Шеремета Таня
Шерстюк І.
Шерстюк М.
Шикайло Володимир
Шиманська Є.
Шиманський В.
Шимків Віра
Шимків Марія
Шимків Теодор
Шимків Федір
Шимська Євгенія
Шимський Євген
Шимський Теодор
Шікарац А.
Шікарац С.
Шір Аделя
Шір Андрій
Шір Віра
Шір Маруся
Шір Михайло
Шір Наталка
Шкавро Микола
Шкандрій Галина
Шкандрій Мирослава
Шкандрій Оля
Шкандрій Ростислав
Шкварок Анна
Шкварок Блага
Шкварок Василь
Шкварок Надя
Шкірка Дмитро
Школьна Анастасія
Школьний Володимир
Шкудар Надя

Шкудар Юрій
Шкудар Катерина
Шкурат А.
Шкурат Петро
Шлімкевич Гавриїл
Шлімкевич Катерина
Шмаль О.
Шмалько Марія
Шмирко Є.
Шмирко Йосип
Шмирко Михайло
Шмирко Н.
Шмирко-Тройчак Геня
Шмідт Г.
Шмирко Анна
Шмуць Марія
Шмуць Марко
Шніцер Франка
Шост Наталка
Шолькевич Г.
Шоробура Соня
Шоробура Теофіль
Шост Олекса
Шост Петро
Шостак Василь
Шот Я.
Шпак Антін
Шпак Д.
Шпарик Іван
Шпарик Анна
Шліхта В.
Шліхта І.
Шрамченко П.
Штернів Іван
Штинда Михайло
Штинда Н.
Штогрин Богдан
Штогрин Стефан
Штогрин Катерина
Шуган Богдан
Шуган Надя
Шуган Микола
Шуліга Й.
Шуліга Іван
Шуліга Петро
Шумук Катерина
Шумук Стефан
Шуст Михайло
Шух І.

Щ

Щепанський А.
Щербина Павло
Щигель Марія
Щириця Тетяна
Щоткевич Максим
Щур Олекса
Щурко Іван

Ю

Юзва Марія
Юзва Михайло
Юзва Надя
Юзва Павло
Юзва Славко
Юзва Стефан
Юзва Яніна
Юзвин Станіслава
Юзефович Володимир
Юрещук Іван
Юрещук Софія
Юриста І.
Юриста Йосафат
Юриста Сона
Юрицький Юрій
Юрків Анна
Юрків Василь
Юрків Евдокія
Юрків Люся
Юрків Петро
Юрків Рая
Юрко Анна
Юрко Василь
Юрковська Анна
Юрович Еміліян
Юрца М.
Юрца Стефан
Юрца Теодор
Юрца Катерина
Юрчак Леся
Юрчак Микола
Юрчак Христина
Юрчин Гелена
Юрчишин Зофія
Юрчишин Микола
Юрчишин Михайло
Юрчишин Ярослав
Юсипів Василь
Юськів Василь
Юхима Валя
Юхима Галина
Юхима Григорій
Юхима Мирослав
Юхима Тарас
Юхима Таня
Ющак Ілля
Ющук Александер
Ющук Катерина

Я

Яблонський Петро
Явна Анна
Явний Василь
Явний Володимир
Явний Дмитро
Явний Петро
Явній Д.
Явній Г.
Явній П.
Явнич Д.

Явнич М.
Яворська Касіяна
Яворська Леся
Яворська Текля
Яворська Христина
Яворський Володимир
Яворський Іван
Яворський Ілля
Яворський Маріян
Яворський Нестор
Яворський Роман
Яворський Симон
Ягелло Т.
Яжина Володимир
Яків Марія
Яків Петро
Якімчук Яким
Якубенко Василь
Якубович Іван
Якубович Ігор
Якубович Марія
Якубович Ренета
Якубовський Я.
Якубьяк Дмитро
Яловіцький Микола
Яловіцька Ф.
Яковлев Володимир
Якубовський Ярема
Янек Теодор
Янечко Яків
Яницький Олекса
Янишин Галя
Янишин Маруся
Янишин Меланія
Янишин Микола
Янишин Наталя
Янишин Петрусика
Янишин Стефанія
Янів Галина
Янів Марія
Янів О.
Янів Петро
Янін Микола
Янін Петро
Яновська Варвара
Янусь Олена
Януш Стефан
Янцевич Анатолій
Ярема Володимир
Ярема Іван
Ярема Катерина
Ярема Михайло
Ярема Петро
Яременко Анн
Яременко Арета
Яременко Іван
Яременко Каріна
Яременко Марта
Яременко Микола
Яремчук Григорій

Яремчук Ірина
Яремчук Михайло
Яремчук Христина
Яремяк В.
Яремяк Михайло
Яремяк Оленка
Ярка Дмитро
Ярник Маріян
Ярник Іван
Ярник Стефан
Яроцька Маруся
Яроцький Андрій
Яроцький Василь
Яроцький Симон
Ярощак Лука
Ясельська Надія
Ясеновська Фріда
Яськевич Богдан
Яськевич Зірка
Яськевич Тарас
Яців Володимир
Яців Катерина
Яцків Агнес
Яцків Василь
Яцків Володимир
Яцків Марія
Яцків Павло
Яцків М.
Яцків Павло

Південна Австралія

А

Абакуменко Віра
Адамс Григорій
Андрієвська Л.
Андрієвський В.
Андрійців Василь
Андрійців Михайло
Андрухович Гордій
Андрухович Євгенія
Андрухович Олег
Андрухович Ярослав
Андрушків Ілько
Андрушко Анна
Андрушко Єва
Андрушко Д.
Андрушко Ірина
Андрушко Олександр
Андрушко Павло
Андрушко Стефан
Андрушко Теодосій
Андрушко Христина
Андрушко Ярослав
Андрусів Анна
Андрусів Гегіна
Андрусів Ілько
Андрусів Олеся

Андрусів Петро
Андрусів Петро
Андрусів Юлія
Антонів Михайло
Антонюк Бредлей
Антонюк Євгенія
Антонюк Катя
Антонюк Люба
Антонюк Ольга
Антонюк С.
Антонюк С.
Артимович Петро

Б

Бабер М.
Бабер Т.
Бабій Василь
Бабій Михайло
Баб'як Григорій
Баб'як Дмитро
Багай Йосиф
Бак М.
Бай Михайло
Базилевич Іван
Бакай Йосиф
Балик М.
Балик Є.
Баран Захар
Баран Марія
Баран Олександра
Баран С.
Баранюк В.
Бариляк М.
Бариляк Софія
Барна Михайло
Барновські Андрій
Барров Н.
Барров С.
Басараба Дмитро
Батраченко Іван
Бахор Анна
Бахор Олена
Бахор Юрій
Беген Яків
Беднарчук Н.
Безерука М.
Безорук Віктор
Бекер А.
Бекер Микола
Бекер Ростислав
Белень Б.
Бендис Л.
Бендис Микола
Бень Микола
Бень Олександра
Бень Степан
Беран Наталія
Бережанський А.
Бережанський Іван
Бережний Ілляріон
Березний Воллі

Березук М.
Беркета Василь
Беркета Іван
Беркета Лариса
Беркета Марія
Берро Григорій
Беш Александра
Беш Іван
Бира Володимир
Бирчак Віра
Бирчак Григорій
Бичко Юлія
Бичкович Марія
Білик В.
Білик М.
Білецький Йосиф
Білінський Володимир
Біловол Петро
Більський Володимир
Біян Дмитро
Блинда Д.
Блонські Іван
Бобенко В.
Бобик Віра
Бобик Дмитро
Бобик Михайло
Бовкун Віктор
Бовкун Володимир
Бовкун Марія
Бовкун Микола
Бовкун Надія
Богдан Віктор
Богдан Галина
Богдан Дмитро
Богдан Степан
Богоніс Захарій
Боднар Анна
Боднар В.
Боднар Н.
Боднар Степан
Боднарук Алла
Боднарук Марія
Боднарук Михайло
Боднарчук В.
Боднарчук Дмитро
Божик Микола
Божик Н.
Божок Вікторія
Бекер Ростислав
Божок Григорій
Божок Тося
Бойко Андрій
Бойко Марія
Бойко Роман
Бойко Симон
Бойко Ярослав
Бойчук Лев
Бойчук М.
Бойд (Бойківський) Богдан
Боленкова Анна
Болецький Зенон

Болецький Павло
Бонк І.
Бондарук Алла
Бондарук Ліда
Бондарук Михайло
Бондарук Юрій
Бонет Ірена
Бонос Стефка
Борак Андрій
Борак Іван
Борецький Роман
Борисевич Борис
Борисевич Емма
Борисюк Володимир
Борисюк Геннадій
Борисюк Леонід
Борисюк Людмила
Борисюк Марія
Борисюк Ніна
Борисюк Олекса
Борисюк-Ткачук Соня
Бортейчук Юрко
Борух Роман
Борщук Борис
Борщук Емма
Боян Павло
Братців Іван
Братців Катерина
Браців Р.
Братців-Місяйло Розмарія
Братців-Охота Люба
Брездень Василь
Бринецький Антін
Бринецький П.
Бріст Петро
Бродик Петро
Брустер Шерлі
Бубенко В.
Будас Іванна
Будас Федір
Будас Ярослав
Будеє Е.
Буглак Степан
Бугера А.
Бугера Олекса
Бугер Е.
Буждеган Петро
Буженко Ірена
Буженко Людмила
Буженко Микола
Буженко Наталка
Буката Іван
Булак Ольга-Олена
Буняк Микола
Бурак А.
Бурак Василь
Бурак В.
Бурак О.
Бурак Юрій
Бурденюк Дарія

Бурденюк Олег
Бурдин Юрій
Бурий Олекса
Бучко Степан
Бучко Юлія
Бучинський Петро
Бучинський С.
Бушин Дмитро

В

Ваврик Анерій
Ваврик Ірина
Ваврик Любомир
Ваврик Мартин
Ваврик Петро
Ваврик Степан
Ваврик Софія
Ваксютенко Анна
Ваксютенко Валентина
Ваксютенко Ірина
Ваксютенко Микола
Вакуленко Пилип
Варанюк Михайло
Василенко Віра
Василенко Ростислав
Василюк Борис
Василюк Григорій
Васильків Олекса
Васютик Михайло
Вацик Юрій
Вашинюк Юстина
Ващишин Галина
Ващишин Іван
Ващишин Роман
Вебстер Анатолій
Вед Володимир
Великий Іван
Веприк Михайло
Веприк Петро
Веприк Федь
Вервега С.
Верещак Анна
Верещак Григорій
Верещак Катерина
Верхола Степан
Весоловський Михайло
Висоцький Микола
Вишня Андрій
Вишня Михайло
Вишня Соня
Вілланд Карло
Вільчинський Іван
Вільчинська Е.
Вітів Михайло
Вітер Ярослав
Вітюк О.
Вовк Василь
Воєвідка Ярослав
Воєводов Ірина
Воєводов Володимир

Возний Теодор
Возняк Михайло
Возняк Ю.
Войтович Петро
Войтич Г.
Войцехівська Віра
Войцехівський Іван
Войцехівський Л.
Войцешко В.
Войцешко Дарія
Войцешко О.
Войцешко Ольга
Войцешко Роман
Войцешко Степан
Волинець А.
Волинець Марія
Волинець Осип
Волинець Тетяна
Волинець Ярослава
Волочій Володимир о.
Волошин В.
Волошко В.
Вольф Іван
Волянський Михайло
Вонос Стефка
Воронюк М.
Ворончак Теодор
Воронний Дмитро
Вражук А.
Вражук П.
Вуйда Григорій

Г

Гавдів Р.
Гавдіо Р. Й.
Гаврилів Іван
Гаврилів Марія
Гаврилук Василь
Гаврилук Д.
Гаврилук Іван
Гаврилук Марія
Гаврилук Левко
Гаврилук Михайло
Гавришкевич Ігор
Гавришкевич Юрій
Гавришкевич Ф.
Гадюк В. С.
Гадяк Ірина
Гадяк Марія
Гадяк Микола
Гадяк Соня
Гай Віктор
Гай П.
Гай О.
Гайдук Михайло
Гайдук Ілія
Гала Володимир
Галик Василь
Галик Ірина
Ганусяк В.

Ганусяк І.
Гарасим Олекса
Гарасим Ф.
Гарасимчук П.
Гарас Й.
Гатич К.
Гафин Степан
Гвоздов Олег
Гевко Михайло
Гелевичук Василь
Гентош Богдан
Гентош Соня
Гентош Тома
Генковський Михайло
Герман Теодор
Гетьман Вервара
Гирич Василь
Гирич Михайло
Гирич Степан
Гирич Юрій
Гич С.
Гірняк В.
Гладій Євгенія
Гладун Карло
Гладій Петро
Гладкий М.
Глібовицька Ліда
Глібовицький Іван
Глушка Л.
Глуцак І.
Гнатишин Михайло
Гнатишин Петро
Гнатів Михайло
Гнатович Анна
Гнатович Дарія
Гнатович Іван
Гнатович Юрій
Гнатюк Дем'ян
Гнатюк Ірина
Гнида Богдан
Гнида Михайло
Гнида Ніна
Гоголь Микола
Гоголь Петро
Голіян Володимир
Голіян Дарка
Голіян Наталка
Голойда Володимир
Голуб Микола
Голубінський Володимир
Голубович Оксана
Голубович Олег
Голубович Фаруза
Гомен Д.
Годяк М.
Гомен М. Д.
Гомен Н.
Гомулка Богдан
Гомулка Галина
Гонтар Марія

Гончарук Богдан
Гопко Є.
Гопко Іван
Гопко О.
Гопко Орися
Гордійчук Теодор
Городецький Григорій
Грабчук С.
Грабовський М.
Грабовська Марія
Грегус С.
Гречанюк Галина
Гречанюк Микола
Грецькул Іван
Грибик Максим
Грибик Юлія
Гривнак Василь
Гривнак Іван
Гривнак Наталка
Гривняк Паланія
Гривняк Степан
Григорець Степан
Григорців Оксана
Григорців Северин
Григорців Софія
Григорців Степан
Гримишин Михайло
Гримяк П.
Гринько Степан
Грицяк О.
Гручеляк К.
Грушецький Петро о.
Гудоба З.
Гулик Василь
Гуменюк Адам
Гуменюк Григорій
Гуменюк Катерина
Гуменюк Софія
Гуменюк Степан
Гуменюк П.
Гура Богдан
Гурко Євген
Гурко Стефанія
Гусак А.
Гусак П.
Гусениця Степан
Гусиниця Ілія
Гуцуляк Валентина
Гуцуляк Іван

Г

Гай Петро о.
Галік Анна
Гелєвчук Василь
Голка Станіслав
Горгула Василь
Горгула Володимир
Горгула Марія
Горгула Ніла
Горгула Остап

Горгула Петро
Гоян Анна
Гоян Марія
Гоян Мирослава
Гоян Михайло
Грегус Володимир
Грегус Степан
Грецькул Іван
Грецькул Люїза
Грецькул Марія
Грещук Іван
Грещук Петро
Грод Іван
Гушов Галина
Гушов Іван
Гушов Катерина
Гушов Леся
Гушов Роза
Гушов Христина

Д

Данило І.
Данилко Галина
Данилко Зиман
Данилюк О.
Даньків Володимир
Даньків Ігор
Даньків Любомир
Даньків О.
Даньків Роман
Даньків Степан
Дахник Іван
Дацьків Анна
Дацьків Василь
Дацьків Катерина
Дацьків Люда
Дацьків Матвій
Дацьків Михайлина
Дацьків Михайло
Дацьків Павло
Дацьків Петро
Дацьків Таня
Дацько Степан
Даткун Ярослав
Двулят А.
Двулят Женик
Двулят Марія
Двулят Петро
Дегриф-Турський Юліан
Демура Анатолій
Демчинська Стефанія
Демчинський Володимир
Демчук Антоніна
Демчук І.
Демчук М.
Демчук Рудольф
Дем'яник Анна
Дем'яник Василь
Дем'яник Ольга
Дем'яник Степан

Дем'яник Федір
Денис А.
Денис Катерина
Денис Михайло
Денис Марія
Денис Т.
Денисевич В.
Денисюк Іван
Денисюк Текля
Детчук В.
Дземен Данило
Дзенко Петро
Дзюбінський Т.
Дида Анна
Дида Василь
Дида Іван
Дикий Микола
Дівчур
Дігтяр В.
Діденко Катерина
Діденко Ліда
Діденко Олекса
Діденко Петро
Дідик Галина
Дідик Т.
Дідик Федь
Дідик Ярослав
Дініс Анна
Дініс Володимир
Дініс Роман
Дініс Федь
Дмирон Ю.
Дмитренко Дмитро
Дмитренко Йодокія
Дмитренко Микола
Дмитренко Павло
Дмитришин Григорій
Дмитришин Єва
Дмитришин Ігор
Дмитришин Оксана
Дмитришин Теодосій
Дмитрів Іван
Дмитрук С.
Дніпрова Людмила
Дніпрова Люся
Дніпрова Наталка
Дніпрова Оксана
Дніпровий Володимир
Дністрянська Ірина
Дністрянська Лінда
Дністрянська Марія
Дністрянська Павлина
Дністрянська Юлія
Дністрянський Андрій
Дністрянський Іван
Дністрянський Михайло
Дністрянський Степан
Дністрянський Юрій
Добриденко Ірина
Добриденко Михайло

Добриденко Патрися
Доїбриденко Сузанна
Довгий М.
Довбня Андрій
Довбня Ганна
Довбня Гвендоліна
Довбня Григорій
Довбня Катерина
Довбня Ярослав
Довд Рай
Довибег Василь
Додавець В.
Додович Василь
Должанська Людмила
Долтон Марія
Донець В.
Дорняк Богдан
Дорняк Григорій
Дорняк М.
Дорняк Софія
Дорош Осип
Дорошевич Василь
Дорошевич М.
Дошня П.
Дрижан Федір
Дрожджак
Дубинець Іван
Дубовський В.
Дубровський Іван
Дубовська Ніна
Дубовська Оксана
Дуда В.
Дудесін М.
Дудишин Михайло
Дундик Володимир
Дутко Анна
Дутко М.
Дутко О.
Дутко П.
Дутко Т.
Дудко Д.
Дяків Марія
Дяків Олекса
Дяків Роман
Дякун Юліян
Дяків Євген

Е

Ердлінський Ф.

Є

Єшан Зеновія

Ж

Жабак М.
Жабяк Катя
Жабяк Михайло
Жабяк Микола
Жежер Олекса
Желюк Андрій
Желюк Антін

Женчик Анна
Женчик Уляна
Женчик Ярослав
Жилан Микола
Жолкевич Богдан
Жолкевич Галина
Жук Вадим
Жук Іроїда

З

Заблоцька Ліда
Заблоцька Соня
Заболоцький Олег
Заболоцький Петро
Заболоцький Степан
Заброварний Петро
Заброварний Т.
Завадівський А.
Завадівський Т.
Завалинська Софія
Загірський М.
Загоруйко Орест
Загоруйко С.
Задолінний П.
Задорожна Ніна
Задорожний В.
Задорожний М.
Задорожний Михайло
Задорожний П.
Заїка Катерина
Заїка Олександра
Заїка Юлія
Закревський К.
Закревська Надія
Закревський Яків
Залеський Степан
Заліська Олена
Заліжчук
Залужець Г.
Залужний І.
Запотечний К.
Запотечний Микола
Зарічний Микола
Затека Микола
Затовканюк Марія
Захарів Борис
Захарій С.
Захарко Анна
Захарко Галина
Захарко Григорій
Захарко Дмитро
Захарко Іван
Захарко Марія
Захарко Михайло
Захарко Наталія
Захарко Ольга
Захарко Розалія
Захарко Степан
Захарчук Богдан
Захарчук Іван

Захарчук Соня
Захаряк Ірина
Захаряк Микола
Захаряк Надія
Захаряк Оксана
Захаряк Роман
Захаряк Ярослав
Захора Олена
Захорій Іван
Зварич Ярослав
Згірін Валентин
Зелеський Степан
Зелінський Юрій о.
Зельман Антон
Зенчик Діяна
Зенчик Я.
Зиган Микола
Зінченко М.
Зиблікевич Стефанія
Зиман Данило
Злагода П.
Злагода Филип
Злужець Григорій
Зозе Євген
Зозуля Ларго
Зозуля Галина
Зозиро Степан
Зубкевич Арсин
Зубкевич Р.
Зубрицька Олена
Зубрицький Василь
Зубрицький М.
Зуб'юк А.
Зуб'юк Іван
Зуб'юл Леся

І

Іванів Василь
Іванів Леся
Іванів Михайло
Іванів Наталка
Іванів О.
Іванів Юлія
Іванів-Новосільська Леся
Івашкевич Василь
Івашкевич Володимир
Іванюк Степан
Івах Василь
Івах Люба
Іванус Микола
Івич В.
Іляшевич Лена
Іляшевич Сергій
Іляшевич Ярослав
Ілько І.
Ільницький О.
Ільницький Йосиф.
Ільчак І.
Ільчишин В.
Ільчишин М.

Іщишин Р.

Й

Йордан І.
Йосипчук М.

К

Кавалок Володимир
Каздоба Володимир
Каздоба Кузьма
Казимир О.
Казимир П.
Кайкан Роман
Кайкан Степан
Каленюк Павліна
Калинюк Зіна
Калинюк Зоя
Калинюк І.
Калинюк Степан
Каліка Іван
Камзьол Іван
Камінський Василь
Карабаник Михайло
Карабін Данка
Карабін Марія
Карабін Петрунеля
Карабін Теодор
Кардаш Борис
Карлицький Юрій
Карп Василь
Карп Степан
Карпенко Борис
Карпенко Григорій
Карпенко Зінаїда
Карпенко Т.
Карпінський Валентин
Карп'юк А.
Карп'юк Лука
Карп'юк Мирослав
Карп'юк Олена
Карп'юк Т.
Карташевська Клавдія
Карташевська Наталка
Карташевська Ольга
Карташевський Анатолій
Карташевський Юрій
Карташевський Ярослав
Карук М.
Карук П.
Карчевська А.
Катрук Володимир
Катрук Михайло
Кафтан Василь
Качмар Богдан
Качмар Дмитро о.
Качмар М.
Качмарик Микола
Качмарська Катерина
Качмарська Оксана
Качмарський Володимир

Квасницький Іларіон
Кваснюк Євген о.
Кваснюк Ірина
Квітко Андрій
Квітко Тамара
Кволик Лев
Кеда Д.
Кеда Микола
Кеда Катерина
Кеда Соня-Мері
Кеда Юля Олександра
Кейко С.
Керик Р.
Керик Ф.
Кецик Степан
Кибіш Кикилія
Кируленко Надія
Кирко М.
Кириленко Григорій
Кириленко Микола
Кириленко Сента
Кирилишин Степан
Киселичка Г.
Кіналь Емілія
Кіналь Зенон
Кіналь Мирон
Кіналь Мирослав
Кіналь Таня
Кірик Роман
Кірик Теодор
Кірик Федір
Кірковський Є.
Кістанюк Григорій
Кінцур Петро
Кіцманюк Юрій
Клапко Богдан
Клапко Марія
Клебеник Іван
Клемашко І.
Клецько Йосиф
Клецько Гоман
Клибановський Григорій
Кліш Йосафат
Кліш Марія
Кліш Петро
Кліш Теодор
Кльоваль Ярослав
Кміт М.
Кміт О.
Кміть Теодор
Князюк Іван
Кобиця М.
Кобиця Наталка
Кобиця Остап
Коваленко Анастасія
Ковалик Володимир
Ковалик Михайло
Ковалів Богдан
Ковалів Ніна

Коваль Богдан
Коваль З.
Коваль Іван
Коваль К.
Коваль Марія
Коваль Микола
Коваль Олександр
Коваль Роман
Коваль Станіслав
Коваль Стефан
Коваль Ярослав
Ковальська Галя
Ковальська Ефросинія
Ковальська Ліда
Ковальська Марія
Ковальський Василь
Ковальський Леонід
Ковальський Степан
Ковальська Марія
Ковальчик М.
Ковальчук В.
Ковальчук Іван
Ковальчук Михайло
Ковальчук Олекса
Ковальчук Р.
Ковальчук Ярослав
Ковтун Богдан
Ковтун Ольга
Ковтун Петро
Коегест Гелмут
Коегест Олександра
Козак Олександр
Козак Олександра
Козак Анна
Козак Антін
Козак Надя
Козак Параскевія
Коздобак
Козицька А.
Козицька З.
Козицька Софія
Козицький Степан
Козлович З.
Козолис Андрій
Козловський Микола
Козьол І.
Кокешко Галина
Кокешко І.
Кокешко Юрій
Колесник О.
Колесник І.
Колісник Данило
Колісник І.
Колісник Степан
Колісник Степанія
Колодницький Павло
Колупельний Василь
Кольшок С.
Комар Олексій
Комарницький Павло

Кондуп Т.
Коновчинська К.
Коперлос Б. М.
Копетов Анастасія
Копетов Володимир
Корецький Роман
Корилишин Григорій
Коритник Всеволод
Корицький Юрій
Корінь Авреля
Корінь Юрій
Корнило Р.
Короївські Г.
Королишин Григорій
Королук Дмитро
Королук Дуся
Королук Євдокія
Корольчук П.
Кос Богдан
Косак Анна
Косак Оксана
Косандяк К.
Косацький Петро о.
Косинський Іван
Костик Ларися
Костик Роман
Костик Степан
Костишин Богдан
Костишин Леся
Костишин Марія
Костишин Степан
Костка Петро
Костів Й.
Костів Ярослав
Кость Анна
Кость Іван
Кость Степан
Котис Мирон
Котис Мирослав
Котис Юрій
Котик Д.
Кохан Олександр
Кохан Анастасія
Кохан Кость
Коцюба Йосиф
Коцюруба Павло
Кошина М.
Кравець Юрій
Кравс Володимир
Кравчук Володимир
Кравчук К.
Кравчук Михайло
Кравчук С.
Кравченко І.
Кравчепа Іван
Красношов Микола
Крайнюк Анастасія
Кревнюх Ілля
Кревнюх Софія
Крет Степан

Кривецька Арета
Кривецький Антін
Кривов'язя Олександр
Кривов'язя Осип
Кривов'язя Ярослав
Крицький Володимир
Кріль Василь
Кролюк Євдокія
Крутиголова Б.
Кубісен Климентія
Кубяк Володимир
Кудренко П.
Куклевський І.
Кузьмич Василь
Кузм'як Юліян
Кулинич Ярослав
Кулібаба І.
Кулин В.
Кунда Василь
Куницький Теодор
Купецький Роман
Курило Одарка
Курко Дам'ян
Курко Євгенія
Курко Марко
Курко Матвій
Курко Мирослава
Курко Роман
Курко Михайло
Курко Петро
Курко Ярослав
Курочинський Теодор
Курпіта Анна
Курпіта М.
Курпіта Петро
Куруцев В.
Кутна Анна
Кухта Анна
Кухта Василь
Куцюруба Павло
Куць Іван
Куць Стефан
Куць Стефанія
Кучма Іван
Кучма Р.
Кушина Теодор
Кушко Степан
Кушнір Боженна
Кушнір Володимир
Кушнір Емілія
Кушнір Йосиф
Кушнір Ігор
Кушнір Степан
Кушнір Ярема
Кушнір Ярослав
Кущ Стефа
Кущаківський Григорій

Л

Лабаз Анна

Лабаз Василь
Лабаз Василь (сен.)
Лабаз Марко
Лабаз Микола
Лаврівська Галю
Лаврівський Любомир
Лаврівський Михайло
Лаврик Анна
Лавришко Ярослав
Лазор Анна
Лазор Степан
Лапка Богдан
Лапка Марія
Лапка Мирон
Лапка Ольга
Ласишин М.
Лацик Євген о.
Лащук Василь
Лащук Віра
Лащук Кирило
Лащук Михайло
Лащук Оля
Левицький Карпо
Левицький Мирон
Левицький Степан
Леган Йосиф
Легка Надія
Легкий Богдан
Лемеха М.
Лемеха Юлія
Лесів Богдан
Лесів Михайло
Лесніков Ігор
Лесніков Олена
Лесняк Яків
Лестон І.
Лесюк Владислав
Лесюк Й.
Лесюк Лідія
Леськів П.
Лехнер Іван
Лецнер Михайло
Лизун Андрій
Лимар Михайло
Липичак Г.
Липкевич А.
Липкевич Іван
Липкевич Ліда
Липкевич М.
Лисак Михайло
Лисенко К.
Лисенко Олександр
Лисишин Михайло
Лисюк Володимир
Литвин Володимир
Литвин Ольга
Лінинський Йосиф
Лінинська Оля
Ліс Денис
Лісовець Іван

Лісовська М.
Літепло Богдан
Літепло Давид
Літепло М.
Літепло Наталя
Літепло Теодора
Ліщинська Олена
Ліщинський М.
Ліщинський Ярослав
Логин Роман
Логин Стефанія
Логин Ярослав
Лоя Петро
Лубенець Петро
Лукаш Олег
Лунишин Теодор
Лунишин Юлія
Лужецький Іван
Люлька Анна
Люпуль Анна
Люта Юлія
Лютке Марія

М

Мазгаль Петро
Мазур Теодор
Мазурик І.
Майба В.
Майдер
Майборода Євген
Майборода Іван
Майборода Маруся
Майборода Маркіян
Майкович В.
Майстренко Андрій
Майташ О.
Майстренко Людмила
Макаренко О.
Макаренко Соня
Маковійчук Віра
Маковійчук Ярослав
Макогін Михайло
Макосій В.
Малдрік С.
Малевенчук П.
Малетич І.
Малешко Семен
Малик Іван
Малиняк Зенон
Малиняк О.
Малиняк Роман
Малиняк Т.
Малуварчук П.
Мамовітенко Анастасія
Мандрик Ілля
Мандрик Полонія
Марковський Петро
Мартинюк Василь
Мартинюк Ілля
Масляник І.

Масляник Юрко
Матвійчук Іван
Матвійчук Леся
Матвійчук М.
Матіяш А.
Матіяш Василь
Матіяш Софія
Матіяшевський В.
Матіяшек Богдан
Матковський Теодор
Матковський Ф.
Махник Степан
Мацюрак Іван
Мевуш Т.
Медяник М.
Мельник Григорій
Мельник І.
Мельник Марія
Мельник Микола
Мельничук Віра
Мельничук Євген
Мельничук Ольга
Мельничук Я.
Мельнишин Михайло
Меліник Я.
Меркле Андрій
Меркле Ірина
Меркле Марія
Меркле П.
Меуш М.
Мигаль А.
Мигаль Петро
Мигаль Семен о.
Микита Василина
Микита Віра
Микита Іриной
Микита Любомир
Микита Мирон
Микита Фonna-Марія
Микитишин Степан
Миккульський Петро
Миккульська Осипа
Мирончак Р.
Миронюк Богдан
Миронюк Марія
Миронюк Микола
Миронюк Петро
Мисак Галина
Мисак Іванна
Мисак Роман
Мисак Степан
Мисак Тарас
Мисак Теодор
Мисак Тимофій
Мисак Юрій
Мисип Степан
Мистюк Іван
Мистюк Олександра
Миськів Александра
Миськів Іван

Мисько Ада
Мисько Володимир
Мисько Ганя
Мисько Гелена
Мисько Йосиф
Мисько Стефанія
Митко Іван
Митко Марія
Митковський Федір
Миуш А.
Михайлів Ема
Михайлишин Надія
Михайлишин Ілько
Михалойко Володимир
Михалойко М.
Михайлів Ярослав
Михиляк Семен
Миць Микола
Миць О.
Мійкут С.
Мікульська Осипа
Мілян М.
Мілян О.
Мілян Р.
Міняйлук Григорій
Міняйлук Д.
Мірусь Омелян
Місаяло Михайло
Місаяло Степан
Місько А.
Місько Богдан
Місько Л.
Місько Микола
Місько Осип
Місько Стефанія
Місько Ярослав
Млиновська Анна
Млиновська Дарія
Млиновський Іван
Млиновський Ігор
Модрицький Северин
Морило Петро
Мороз А.
Мороз В.
Мороз Іван
Мороз Михайло
Москалик П.
Москвяк А.
Москвяк Володимир
Москвяк Олександр
Москвяк Пелагія
Москалюк Ф.
Мочурад Володимир
Мочурад Галина
Мочурад Марія
Мочурад Михайло
Мочурад Стефанія
Мрикало Василь
Мулик Богдан
Мулик Марія

Мулик Петро
Муляр Василь
Муляр Марія
Муляр Михайло
Муляр Ольга
Муляр Тарас
Муравський Борис
Муравський Г.
Муравський Роман
Муравський Юрій
Мурило Марія
Мурий А.
М'язкало З.
М'язкало Богдан

Н

Нагорний Володимир
Надольська Анна
Надольський Теодор
Найко Джоан
Найко Марія
Найко Петро
Найко Олександр
Наймин Зіна
Наконечний Ігор
Напора Анна
Напора Апологія
Напора Михайло
Науменко Олександра
Негрук І.
Негрук Теодозій
Негруж Н.
Недогін Анна
Недогін Олекса
Недошитко Аніта
Недошитко Віра
Недошитко Лесь
Недошитко Марія
Недошитко Матвій
Недошитко Олег
Недошитко Поля
Недошитко Стефан
Недошитко Тома
Недошитко Тимофій
Недошитко Христина
Ней В.
Ней К.
Нервега Степан
Нестор Адам
Нестор Анна
Нестор Марія
Нестор Осип
Нестор Рома
Нестор Юрій
Несторенко Таня
Николишин Степан
Ниминюк С.
Нинич Василь
Низкогуз Богдан
Низкогуз Іван

Низкогуз Оксана
Низкогуз Петро
Низкогуз Софія
Ницько Теодор
Ніцко Теодор
Нован В.
Новицький Іван
Новицький М.
Новицька Антоніна
Новицький Іван
Новосад О.
Новосільська Ірина
Новосільський Зеновій
Новосільський Марко
Новосільський Роман
Нюмен Зіна

О

Обабко Тимофій
Обущак Василь
Обущак Таня
Огієнко Іван
Одлига Ольга
Ожеївська Олена
Ожеївська У.
Ожіївський Петро
Олексин Василь
Олексин Іван
Олексин Марія
Оленич Ніна
Оленич Й.
Оленяк А.
Оленяк Михайло
Олесницька Лідія
Олесницька Марія
Олесницька Ніна
Олесницький Андрій
Олесницький Роман
Олесницький Я.
Олещенко Ніна
Олійник Марко
Омельчук А.
Омельчук М.
Омельчук Степан
Омельчук Сузанна
Онішко Анатолій
Онопко Володимир
Онопко Гелена
Онопко Люїза
Онопко Ріта
Онопко Юрій
Онук О.
Онуфрій М.
Орищак Леон
Орищак Стах
Оршан О.
Оршанська Л.
Осадчук С.
Остапчук Микола
Охота Ярослав

Охрін М.
Охрін Т.
Охрін Я.
Оцалевич А.
Оцалевич Н.
Ощипок Йосиф
Ощипок Осип

П

Павлик Степан
Павліш Володимир
Павліш Марія
Павліш Петро
Павник Володимир
Павсон-Надольська О.
Палахицький Петро
Палахницький П.
Панас М.
Пановик М.
Панчак М.
Панчак Михайло
Паньків Едвард
Паньків-Віліямс Олена
Паньків Іван
Паньків Надя
Папа Дмитро
Папа Мур
Паранюк Михайло
Паранюк С.
Парибок І.
Парибок Іван
Паранюк Люба
Паранюк Марія
Парибик Анна
Парибик Марія
Парій Михайло
Парянчук Іван
Пархомюк Анастасія
Пасічинська Софія
Пасічинська Христина
Пасічинський Роман
Пасічинський Теодор
Пасічник Ольга
Пасічник Степан
Паславський Богдан
Паславська М.
Пастух А.
Пастух Василь
Пастух Михайло
Паук Марія
Паук Микола
Пахолок Павло
Пацула Б.
Пацула С.
Перик Андрій
Перон Степан
Перчук Володимир
Пестка Петро
Петельський Дмитро
Петельська Софія

Петіх Антін
Петраш Петрис
Петренко Григорій
Петрешкович Іван
Петришин Михайло
Петрів В.
Петруль Микола
Петрушишин Володимир
Петрусів О.
Петрищак П.
Петрищак Ф.
Петрушевич М.
Пехюх П.
Потюх Юліян
Пецюх Петро
Печенюк В.
Пивовар Наталія
Пивовар Олег
Пивовар Ольга
Пивовар Юліян
Пилинець Іван
Пипич Василь
Пиріг Володимир
Писар Анна
Письків С.
Письків Степан
Плічковський Нікодим о.
Побер Д.
Побран Марія
Побран Михайло
Погорецьки П.
Погорецька Х
Подорошко О.
Полатайко Іван
Полатайко Ірина
Полатайко Орест
Полатайко Ярема
Полішко Володимир
Полішко Гавриїл
Полішко Наталія
Плішко Ніна
Полішко Юрій
Помажак Марія
Поможак Ірина
Поможак Михайло
Попадюк В.
Попадюк Іван
Попович Василь
Попович Люба
Попович Ксеня
Попович Михайло
Попович Т.
Попович О.
Попович Федір
Порплиця Лука
Порплиця Р.
Потежний Богдан
Потежний Іван
Потежний Михайло
Потюх Борис

Потюх Карін
Потюх Михайло
Потюх Шаран
Потюх Юліян
Прадун Іван
Прадун Леся
Прадун Марко
Прадун Петро
Прадун Таня
Приплюцька Галя
Приплюцький Ярослав
Притискач Григорій
Проць Микола
Пташник Іван
Пташник Микола
Пшибило Іван
Пшибило Катерина
Пшибило Стефан
Пшибило Стефанія

Р

Равич Наталка
Радкевич Теодор
Радко Петро
Радаманський Мирослав
Радковський Т.
Радамський Іван
Радяк М.
Раж Т.
Райда Давид о.
Рак Анна
Рак Антін
Рак Т.
Рапіта А.
Рапіта О.
Раняк Михайло
Ребій Марія
Ребій Микола
Решетюк-Парсонс Люся
Решітник Дмитро
Рибак Микола
Робінсон Марія
Робцов Г.
Розовський Г.
Ролсол Анна
Романенко Антон
Романенко Петро
Романик І.
Романик С.
Романович Й.
Ростек Андрій
Ростек Зенон
Ростек Лідія
Ростек Маруся
Ростек С.
Рошка Іван
Рошка Клявдія
Рубашевський В.
Русальський Володимир
Руснак Мих.

Рутко Б.
Рутко Петро

С

Сабадаш Дмитро
Сабадаш Магдалина
Сабадкевич А.
Саботкевич Роман
Савітська Марія
Савка Григорій
Савка Іван
Савка Ірина
Савка С.
Савчак Ярослав
Савчак Іван
Савчук В.
Савчук С.
Садовський А.
Салига Олександра
Салига Володимир о.
Самійлів Теодор
Самойленко Микола
Самсоненко Василь
Саранчук Анна
Саранчук Василь
Сас Люба
Сас Микола
Сацюк Ольга
Сачок Михайло
Свачій І.
Селитович Т.
Семен Ілько
Семенюк Михайло
Семенюк П.
Семчук П.
Семчук М.
Семенчук Юрій о.
Сенета Євген
Сенета Марія
Сенета Мирослав
Сенів Марія
Сенів Мирон
Сенів Михайлина
Сенишин Василь
Сенчук Олег
Сенюк Й.
Сен Зенон
Сенчук Василь
Сенчук Олег
Сергіїв А.
Сергіїв Галина
Сергіїв Павло
Середа А.
Середа Марія
Середа Михайло
Середа Оля
Середа Олекса
Сивак Александра
Сивак М.
Сивіцька Марія

Сидор Іван
Сидоренко Тамара
Сикала Володимир
Сикала Євген
Сикала Елеонора
Сикала Л.
Сикала Наталка
Сикала Христина
Синій Іван
Синюк Йосиф
Сирник Марія
Сирник Стах
Ситник А. о.
Ситник Андрій
Ситник Маріяна
Сич Федір
Сідельник Степан
Сійома І.
Сілінс Галя
Сілінс Едмунт
Сіркович Степан
Сітарський М.
Сіщук Дмитро
Скалій Григорій
Скибенський Юрій
Скибинецький Володимир
Скибинецький Д.
Скибинецький Юрій
Скільський В.
Скляр П.
Сковроник Анна
Сконцей Михайло
Сконцей Параскевія
Скорбач Петро
Славський Іван
Сливка Іван
Сливка Ірина
Сливка Марія
Сліпченко Галина
Сліпченко Федір
Слободнюк С.
Слободюк Галина
Слободюк Сергій
Слободян Андрій
Слободян Богдан
Слободян Василь
Слободян Володимир
Слободян Марія
Слободян Омелян
Слободян Петро
Слободян Стефан
Слободян Тетяна
Словачевська Людмила
Словачевська Марія
Словачевський Микола
Словачевська Наталка
Словачевський Петро
Словачевський Юрій
Смагала А.
Смагала В. В.

Смагала М. М.
Смагала Вікторія
Смаль Георгій
Смик Михайло
Сміськевич Олександр
Смоленко Катерина
Смолер М.
Снятинська Іванна
Снятинська Ірина
Снятинський Іван
Снятинський Степан
Соболь Володимир
Соболь Леся
Соболь Тетяна
Соболь Юрій
Солан Василь
Соловій Богдан
Соловій Дмитро
Соловій Євген
Соловій Олена
Соловій Іван
Соловій Ірина
Соловій Марія
Соловій Ядвига
Соломійчук Юрій
Солтис Галина
Солян Василь
Сорока Іван
Сорока Іван
Сороцький Петро
Сосновська Катерина
Сось Іван
Стамбула Григорій
Станкевич Аверкій
Станко Андрій
Станко Василь
Станко Євгенія
Станько В.
Станько Йосиф
Станко Корделія
Станко Олександра
Станінський Стефан
Старейко Йосиф
Старчак А.
Стасюк А.
Стасюк Наталія
Стеблій М.
Стен Зенон
Стен Лідія
Стефаниця Т.
Стефаниця Федір
Стефанович
Стецина Григорій
Шешин М.
Сторожук Іван
Сторошук Верул
Сторошук Ігор
Сторошук Ірина
Сторошук Кийн
Сторошук Степан

Сторощук С.
Страшко Ф.
Страшко Н.
Страшко Яків
Стрильцова Марія
Стрихальський О.
Стрільчук Осип
Стрільчук М.
Стрілецький О.
Строцька Софія
Строцький Володимир
Строчан Б.
Строчан С.
Строцька Софія
Строцький Володимир
Струк Ю.
Суботник Василь
Судомляк Ангеля
Судомляк Григорій
Судомляк Іван
Судомляк Оріся
Судомляк Теофіль
Судомляк Тіна
Судомляк Уляна
Сукач Володимир
Сукач Лідія
Сукач Павло
Сулима М.
Сукмановський Михайло
Сукмановський М.
Сьома Іван

Т

Табака А.
Табака С.
Тарнавська Гелен
Тарнавська Ірина
Тарнавська Ліда
Тарнавський Василь
Тарнавський Станислав
Тарабій Василь
Тарабій Д.
Тарабій С.
Тєблій Микола
Тєленко Микола
Тєлюк В.
Тєплий Андрій
Тєрешкун Лідія
Тєрешкун Федір
Тєсляк М.
Тєтіх Антін
Тєтіх М.
Тимінська Соня
Тимінська Шарлота
Тимінський Андрій
Тимчишин Стефан
Тиста Іван
Тич Федір
Тиченко Віра
Тиченко Григорій

Тиченко Матвій
Тиченко Михайло
Тиченко Тоня
Ткаль-Довбня Наталія
Ткач Василь
Ткач О.
Ткачук Аня
Ткачук Володимир
Ткачук Людмила
Ткачук Наталка
Ткачук Петро
Ткачук Степан
Ткачук Таня
Товариський Василь
Токіч Ф.
Тонкар Ю.
Торохтій Анатолій
Трач Петро
Трегус Марія
Троцько Михайло
Троцька Софія
Трусь Олег
Трусь Сильвестер
Труш Іван
Труш Ірина
Труш Михайло
Труш Олекса
Трушкевич Ігор
Трушкевич Павлина
Трушкевич Степан
Тузенко Василь
Турків Федір
Турська Софія
Турська Степанія
Тутко Ярослав

У

Удич Василь
Удода Г.

Ф

Фанок Мирослав
Фарфанюк Данило
Фарфанюк Зєнон
Фарфанюк Софія
Фєдай О.
Фєдик М.
Фєдик Наталія
Фєдик Т.
Фєдик Юрій
Фєдєрєв З.
Фєдєрук Іван
Фєдєрук Г.
Фєдєрук М.
Фєдєрук Олена
Фєдєрук Володимир
Фєдєрук Володимир мол.
Фєдєрук Зєя
Фєдєрук Олєга
Фєдєус А.

Фєдчина Стєпан
Фєдчишин Андрєйка
Фєдчишин Борис
Фєдчишин Володимир
Фєдчишим Марія
Фєдчишин Ярослав
Фєдько Василь
Фєрєнц Микола
Фєрєнц Стєфанія
Фєськів Іван
Фєцяк Анна
Фєцяк М.
Фєшовєць Михайло
Філь Богдан
Фогарті А.
Фогарті Галина
Франків Іван
Фрєман Марія
Фурман Юрій
Фурсєнко Дмитро
Фурсєнко Ярослав

Х

Халупа Григорій
Харів В.
Химко В.
Ходань Анна
Ходань Василь
Ходань Марія
Ходань Соня
Хомяк Анна
Хомяк Олекса
Хрущєвський Юрій
Хрущєвська Анна
Хрущ Михайло
Хрущ Володимир,
Хрущ Ірина
Худоба Іван
Худоба М.

Ц

Цєськів П.
Цибулька Богдан
Цибулька Марія
Цибулька Михайло
Цибульська Олександра
Цибульський Сєргій
Циганєнко Володимир
Циганєнко Людмила
Цимбал Володимир
Цєковняк Ю.
Цюбинський Тєодор
Цюпа А.
Цюпа С.
Цюрак Люба
Цюрак Микола
Цюрак Христина
Цюрак Юрій
Цьолка Григорій

Цьолка Романа
Цьолка Людмила
Цьвяк Марія
Цьвяк Іван
Цькуй Симон. о.

Ч

Чапленко Павло
Чаплинська Ольга
Чафран Є.
Чекай Володимир
Чекайло В.
Чекайло Едвард
Чемерега Іван
Чемерега Петро
Чемний Василь
Чепак Марія
Чепак Михайло
Чепіль Андрій
Чепіль Антін
Чернецька Галина
Чернецький Василь
Чернецький Зенон
Чернихівська Лідія
Черніхов Андрій
Чесна Вінцентина
Чесний Іван
Чиж Іван
Чолій В.
Чопак Ірлик
Чопенко П.
Чорний М.
Чорний Станіслав
Чорний Юрій
Чорній Анет
Чорній Космин
Чорній Марія
Чорній Мстислава
Чорній Стефан
Чорній Санет
Чорній Святослав
Чорній Степан
Чорній Таїса
Чорній Юрій
Чорнобицька Олена
Чорнобривець Олена
Чубата Галина
Чубата Оксана
Чубата Орися
Чубата Стефанія
Чубатий Олесь
Чубатий Дмитро
Чубатий Тарас
Чуж І.
Чуй Андрій
Чуй Іван
Чуй Михайло
Чуй Люба
Чуй Ольга
Чуй Роман

Чулак Василь
Чулак Євгенія
Чулак Райнер
Чумак Люба
Чупак С.

Ш

Шабля Дмитро
Шафран Володимир
Шах Антін
Шах Павло
Шаховський Франко
Швачовський Андрій
Швед Іван
Швед Михайло
Шведченко Євген
Швець Гаврило
Шевага Василь
Шевага Ганя
Шевага Катерина
Шевченко Григорій
Шевчик Мирослав
Шевчик Богдан
Шевчук М.
Шевчик Ірина
Шевчик Ліда
Шевчик М.
Шевчик Я.
Шемечко Іван
Шемечко Ілько
Шемечко Марія
Шемечко Михайло
Шемечко Петро
Шепетюк Андрій
Шепетюк Василь
Шепетюк Марія
Шепетюк Соня
Шермеревич Василь
Шермеревич Володимир
Шермеревич Дмитро
Шивага Михайла
Шивага Михайло
Шивага Сузанна
Шийко Василь
Шиманюк Валентин
Шиманюк Ірина
Шимків Анна
Шимків Іван
Шинкар Богдан
Шинкар Микола
Шихтовська Марія
Шихтовський Адам
Шихтовський Марко
Шихтовський Михайло
Шихтовський Роман
Шиховський Франко
Шкалій Григорій
Шляхтич І.
Шляхтич Лев
Шляхтич Марія

Шляхтич Юрій
Шмігель Михайло
Шмігель Софія
Шойко В.
Шпитковський Ігор о.
Шрам Раїса
Штангей Сергій
Штен Зенон
Шулява
Шумська Марія
Шумський Святополк

Щ

Щербань Богдан
Щербань Борис
Щербань Галина
Щербань Лідія
Щербань Роман

Ю

Юзьків Анна
Юзьків Григорій
Юнкін Юрій
Юремко М.
Юринець Юліян
Юрі Вальтер
Юрі Лен
Ютович Г.
Ютовець Григорій

Я

Яворський Є.
Яворський Мирослав
Якимчук Іван
Якимчук Марія
Якобі Надія
Яковлів Володимир
Якубенко В.
Якубенко Дмитро
Яненко Спиридон
Яницька Таня
Яницький Дмитро
Яницький Юрій
Яницький Дмитро
Янкевич Богдан
Янкевич Галина
Янкевич Євген
Янкевич Йосиф
Янкевич Марія
Янкевич Роман
Янович Валентин
Янчук Дмитро
Ярема Володимир
Ярема Катерина
Ярема Михайло
Ярема Надія
Ярема Таня
Яременко Андрій
Яременко Катерина
Яремик Микола
Яремик П.

Яремович М.
Ярмала І.
Ярова Христина
Яровий Петро
Ярош Євген
Ящук О.

Квінсленд

А

Абрамович С.
Александр Д.
Александр Л.
Амос І.
Андрусак М.
Ангелуца Павло
Ангелуца Олена
Ангелуца Роман
Анголенко Надія
Антонишин Євстахій
Антонович А.
Антонович Й.
Антоняк Б.
Антоняк Е.
Арнольд Мартин о.
Афтанас Іван

Б

Бабяк С.
Бабяк С.
Багалець І.
Багайлук Й.
Багайлук Оксана
Бадалюк Яків
Бадовський В.
Бадовський М.
Бадовський Р.
Бамболя М.
Банах А.
Банбула М.
Барановський Михайло
Барановський М.
Бачинський В.
Бенько Катерина
Бенько Олекса
Бенько Розалія
Березнюк К.
Березняк П.
Биків Іван
Биків Іван
Биків Олександр
Биків Степан
Биць П.
Бідюх С.
Білецький П.
Білик Емілій
Білик Ольга
Білик Степан
Білик Стефа
Благий Михайло

Бобенко Тетяна
Бобешко Геня
Бобик А.
Бобик Л.
Богаївський
Богач Г.
Богославський М.
Богославський Федор
Боднар Й.
Боднар М.
Боднар Р.
Бодня Григорій
Бондаренко Люба
Бондаренко Пилип
Босенко Іван
Босенко Ніна
Боский С. о.
Бочна Р.
Боянівський І.
Брайлак Д.
Брижак Кирило
Брижак Сидонія
Бринза Алла
Бринза Іван
Бринза Людмила
Буна М.
Бундз Василь
Бундз Ірина
Бурда Й.
Буханан О.
Буцьор А.
Бушкедт В.
Бюкенен Ольга

В

Ваврик Й.
Ваврук О.
Вайда Василь
Вайда Марія
Валуєвич Л.
Вальчук Іван
Вальчук Надія
Варцаба М.
Васілевський Степан
Васьків М.
Ватаманюк Михайло
Ватаманюк Рафаєла
Вашків І.
Веприк Анна
Веприк Франко
Верменич А.
Верменич Євгенія
Верменич Ліза
Верменич Людвіга
Верменич Олександр
Винницький Володимир
Вишинський Антон
Витка Григорій
Віконський Петро
Вікулов Тамара

Вікулов Федір
Візниця М.
Візниця О.
Візньович Й.
Вовк І.
Воєвода П.

Г

Гаврилишин Н.
Гаврилко Д.
Гаврильчук Андрій
Гаврильчук Оксана
Гаврилюк М.
Гавриш В.
Гавришко Василь
Гай Володимир
Гай Олександра
Гайворонський Сергій
Гайдук А.
Гайдук В.
Гайдучок Б.
Гайдучок Е.
Гайдучок Іван
Галайко І.
Галик В.
Гандс Е.
Ганищак О.
Ганущак Антон
Ганчарик Антон
Ганчук Ф.
Гапун Анна
Гапун Володимир
Гапун Г.
Гапун Іван
Гвоздецький Федір
Гвоздик Володимир
Гвоздик Олекса
Гвоздик Ольга
Глушко Данило
Глушко Олександр
Гнатківський І.
Гніда М.
Гніда Н.
Гойко Анна
Гойко Григорій
Голак М.
Голм Анна
Головатий І.
Головацький Антон
Головацький Іван
Головинський Роман
Голойда Василь
Голоярд В.
Голоярд Марко
Гомзяк К.
Гомзяк Я.
Горбач С.
Горільченко А.
Горілченко Г.
Городельський М.

Горський Сергій
Горський Степан
Грабовенко Олег
Грабовенко Ольга
Гречка Григорій
Гречка Наталія
Гречка Микола
Григорчук Григорій
Григорчук Ірина
Григорчук Павлина
Гришин І.
Гросто А.
Гуменчук В.
Гупало Маркіян
Гупало Марта
Гупало Наталка
Гупало Петро
Гуцало Віра
Гуцало Григорій
Гуцало Олександра
Гуцало Ольга
Гювз Марія

Г

Гай Володимир
Гембанюк Я.
Глассон А.
Глассон Д.
Глассон Е.
Глассон Т.
Гловацкі Ерна
Гоїк Е.
Гонко М.
Горнік М.
Горнік І.
Горосов Людмила
Грега В.
Грейзер Надія
Гродзіцький Юрій
Грозний Віктор
Гут Ірина
Гут Юрій

Д

Данилюк Й.
Данильченко Дмитро
Данильченко Ольга
Данлоп Люба
Дацько М.
Дельмович Й.
Дердзяк І.
Дердзяк Т.
Джуфер Іван
Джуфер Люба
Джуфер Любомир
Джуфер Олесь
Джуфер Роман
Джуфер Ростислав
Дзера В.
Дидик С.

Дичко П.
Дідоха Й.
Дмитерко Іван
Дмитерко Клавдія
Дмитерко Марія
Дмитерко Микола
Дмитерко Віктор
Дмитерко Володимир
Дмитровська Наталія
Дмитровський Іван
Дмитровський Микола
Дмитровський Петро
Добромільський М.
Домбровська Лідія
Домбровський Маркіян
Дорош М.
Дорошенко П.
Дрич Й.
Дрич М. і Ю.
Дробітько Василь
Дробітько Ярина
Дубас І.
Дубницький Микола
Дубницький Р.
Дуда В.
Дудка В.
Дудка Геня
Дудка Степан
Дудка Євгенія
Дудка Степан
Дяченко Клавдія
Дяченко Михайло

Є

Єремієнко Ігор
Єремієнко Марія
Єремієнко Олександр

Ж

Жабинський В.
Жук Марія
Жук Наталка
Жук Стефан
Жуківська Адріяна
Жуківська Мар'яна
Жуківська Олександра
Жуківський Анатолій
Жуківський Володимир
Журавленко Віктор
Журавленко Володимир
Журавленко Мариня
Журавленко Надія
Журавленко Ніоніла
Журавленко Олександр
Журавленко Тетяна
Журин М.
Журин Ольга
Журин Ол.

З

Забава С.

Заваський В.
Загоруйко Теодор
Задуберний М.
Закаржевський Валентин
Закаржевський Михайло
Закаржевський Йосиф
Затварницький Й.
Запорожець Василь
Запорожець Віра
Запорожець Ольга
Захарків Йосиф
Зварич Теодор
Звірник П.
Зіненко Валентина
Зіненко Ігор
Зіненко Олександр
Зіненко Наталка
Зубяк Іван

І

Іванчо І. о.
Іванчук А.
Іванчук В.
Івахів Павло
Івашків І.
Іващенко Анастасія
Іващенко Зоя
Іващенко Михайло
Іващенко Прокіп
Ілечко Андрій
Іляшевич Лена
Іляшевич Сергій
Ільків Дмитро
Ільків М.

К

Калаконяк А.
Калаконяк Е.
Калінецький В.
Калкатино Вадим
Калкатино Ефросина
Каплича С.
Карпа Микола
Кваснюк Д.
Кваснюк П.
Кваснюк Стефа
Квік Е.
Квік І.
Квік Р.
Керечко Данило
Керечко Іван
Керечко Оксана
Керечко Тетяна
Керик І.
Керик К.
Керин Наталя
Киричко О.
Кінаш З.
Кірик І.
Кірик С.

Кіска І.
Кіцманюк Михайло
Кічман М.
Клепач Іван
Клепач Поліна
Кліпач І.
Клук Надя
Ковалевич В.
Ковалевич М.
Ковалевич С.
Ковалишин Д.
Коваль М.
Ковальська П.
Ковтун Й.
Ковтун Іван
Козел М.
Козій М.
Козміна Федір
Коломиєць-Майданський
В.о.
Комаровський І.
Копачевський В.
Коперник Г.
Копиняк М.
Кордовський Д.
Кордуба Віра
Кордупель С.
Корженко Наталія
Корек І.
Коречко Л.
Корнега І.
Корнійчук Богдан
Корнійчук Д.
Корнійчук Оля
Корошенко Н.
Корсунь Фріда
Корсунь Яків
Косміна А.
Костенко Віктор
Костенко Ксеня
Костенко Петро
Костенко Таїса
Костюк М.
Кохан М.
Коцюрба Марія
Коцюрба Михайло
Кошаркевич С.
Кравець М.
Кравець С.
Кравець Т.
Кравців Тетяна
Кравченко Василь
Кравченко Галина
Кравченко Ліза
Кравченко Марія
Кравченко Митрофан о.
Кравченко Ніна
Кравченко Ольга
Кравченко Тетяна
Кравченко Уляна

Крайник С.
Крамаренко Н.
Красуляк Ірина
Кречко Л.
Кротік П.
Кротік Т.
Крук Л.
Крук П.
Крупчин М.
Куделько Іван
Куделько Катерина
Куделько Параска
Кузь І.
Куліщир Іван
Кульчицький Петро
Купяк В.
Кутащук Микола
Куцюрба Михайло
Кушнір Василь
Кушнір Марія

Л

Лаба Іван
Лавренс В.
Лагома Н.
Лагоша Володимир
Лагоша Наталія
Ладгамс М.
Лазійчук Д.
Лантух Акилина
Лантух Іван
Лапа Валентин
Лапа Валентина
Лапа Ігор
Ласійчук Дмитро
Лашинський М.
Левіна Євгенія
Леміщук Андрій
Леміщук Аннеліза
Леміщук Мілен
Леміщук Моніка
Леміщук Олекса
Леміщук Юлія
Ленкович М.
Ленчовський Дмитро
Лесишин В.
Лесів Євгенія
Лесів С.
Липка Т.
Лисий О.
Лисий Онуфрій
Липська Марія
Липський Василь
Лисенко Павло
Лихо Петро
Лукач Григорій
Лукач Ліля
Лукач Олександр
Лукач Степан
Лукаш О.

Лукеш Марія
Любарська А.
Любович Катерина
Любович Марія
Любович С.
Лящинська Н.

М

Малошевська А.
Малошевський П.
Маліхорський К.
Маляр Д.
Мандрик Й.
Мандрусак М.
Манько М.
Маргін І.
Мартинець Іван
Мартинець Лідія
Мартнюк В.
Мартнюк І.
Масло Стефан о.
Масловський А.
Масловський М.
Масляш М.
Матика Р.
Матула М.
Матула Михайло
Мацала Я.
Мацалик Агафія
Машкевич Анна
Машталір Людмила
Машталір Мирослав
МекКормік Джеймс
МекКормік Маруся
Мельник Анна
Мельник Яків
Мельниченко Петро
Мердич Д.
Мережаній Марко
Метлюк Федір
Мигович А.
Микитенко К.
Микитенко П.
Микитишин Б.
Михайлишин М.
Мицик М.
Мідин О.
Мігковіч М.
Мізін О.
Мікульський В.
Міленович А.
Міленович Т.
Мілляр Наталія
Місінкевич Я.
Місйяло В.
Місйяло Галина
Місйяло Марійка
Місйяло Н.
Місько Даріян
Місько Зенон

Місько Ігор
Місько Марко
Місько Тарас
Місько Христина
Місько Ярема
Міхновська Євгенія
Міхновський Сергій
Міщенко Ірина
Міщенко Олексій
Мішкович Володимир
Мішкович І.
Міщанин В.
Могилюк Марія
Могилюк Олександр
Мороз Володимир
Мотика Іван
Мотика Марія
Мотика Олена
Мотика Роман

Н

Нагірний С.
Нетлук М.
Николишин Зеновій
Новак Іван
Новак Він
Новак М.
Новосад А.
Новочатко О.

О

Оберський Б.
Оглобля Антон
Оглобля Марія
Одліга Юрій
Олексієнко Клим
Олексієнко Поліна
Олесків В.
Олива Іван
Олива Катерина
Олійник А.
Олярчик А.
Ольхович Борис
Орещук Т.
Орищенко Іван
Орищенко Параскева
Осмоловська Віта
Осмоловська Галина
Осмоловська Тамара
Осмоловський Іван
Осмоловський Олександр
Осташ Геня
Осташ Іван
Осташ Марія
Осуховський В.

П

Павлишин Олександра
Павлишин Роман
Павлюк Л.
Пагута М.

Панасюк Іван
Панасюк Розалія
Панченко Віра
Панченко Гриць
Панченко Микола
Пападин Д.
Папінчак М.
Папінчак Т.
Парасин Анна
Парасин Михайло
Парчук В.
Пастух В.
Перетяпко В.
Петришин В.
Петрівський І.
Печенюк М.
Печенюк С.
Пилат Дмитро
Пилат І.
Піріг Кипріян
Піріг Тамара
Піріжок Й.
Піріжок Ярослав
Півень Ананій
Півень Давид
Півень Женя
Півень Конні
Пілат Дмитро
Пілат Марія
Піскор Д.
Піскор Михайло
Піскор Стефан
Піхач М.
Піхоцький Д.
Плигін Олександр
Плічковський Нікодим о.
Плюта Михайло
Плюта Марія
Плюта С.
Подригуля Наталка
Подригуля Олег
Подригуля Софія
Подригуля Уляна
Політило Е.
Польсінері Бен
Попадин Д.
Попадин М.
Попович Д.
Попович Захарія
Попович Люба
Попович Марія
Попович Михайло
Попович Ольга
Порохнюк А.
Порхун Антоніна
Порхун Федор
Прибищук М.
Присташ Марія
Приступа Петро
Прісташ Василь

Прісташ М.
Прісташ С.
Проців А.
Проців Теодор
Прулевич Валя
Прулевич Юрій
Публик Зенон
Пудлик Василь
Пудлик Марія
Пул Г.
Пул М.
Пушкій Ліда
Пушкій Михайло

Р

Рак Стефан
Рацький В.
Рибяк В.
Рибак І.
Риваківський Казимир
Різник Григорій
Різник К.
Різун Марія
Різун Федор
Рожко о.
Ройс Євген
Ройс Тамара
Рокитянська Тетяна
Ролендер Василь
Ролендер Іван
Ролендер Софія
Рошинська А.
Рудь В.

С

Савка В.
Савран М.
Савчак Ірина
Савчин Андрій
Савчин Іван
Савчин Маруся
Саган В.
Салик П.
Салюк П.
Самійленко А.
Самійленко Григорій
Самоєнко А.
Самоєнко Г.
Сардом П.
Семкін Анна
Семкін Іван
Сененко Р.
Сендзік Мирослав
Сендзік Н.
Сенків О.
Сенчак М.
Сенюк А.
Сердюк Акилина
Сердюк Іван
Сердюк Людмила

Сердюк Марія
Сердюк Микола о.
Сердюк Михайло
Сердюк Наталка
Сердюк Олександр
Сердюк Павло
Сердюк Петро
Сердюк Таїсія
Серебляк В.
Север Галина
Сивак Марія
Сидорчук Василь
Сидорчук Д.
Сикита В.
Симонів Галина
Симонів Петро
Симонович М.
Ситрук О. і С.
Сіненко І.
Скапа Н.
Скульський М.
Скусяк М.
Слободян В.
Слободян Станіслав
Слободян Юлія
Смага Петро
Смага Степан
Смаль-Стоцький Іван
Сметанюк Іван
Сметанюк Оля
Смидзюк Й.
Смидзюк Оля
Смитанюк М.
Солота М.
Соловій Я.
Сокол А.
Сокол Я.
Соколюк М.
Станицький Іван
Стареправо Степан
Сташишин Андрій
Сташишин Ігор
Сташишин Софія
Стефанів Р.
Стефанська Т.
Стибель О.
Столяр Анатолій
Столяр Ілля
Столяр Ярослав
Строцька Антоніна
Строцький Йосиф
Строцький Мечеслав
Стружко Параскева
Стружко Семен
Струк Маруся
Струк Петро
Стубан А.
Стубан М.
Ступак Марія
Суняк Стефан

Супрун М.
Супрун Надя
Сухарська Анна
Сухарський Олекса
Суховий Л.
Суховицький І.

Т

Табгамара Петро
Таращук Ізидор
Таращук Степан
Телеп А.
Телеп І.
Телепій І.
Терещенко Євгенія
Терещенко Михайло
Терещенко Наталка
Терещенко Петро
Тимочко Константин о.
Тимочко С.
Тимчук С.
Тимчур Віра
Тимчур Микола
Титаренко Василь
Титаренко Віра
Ткач Стефан
Ткачинська С.
Ткачинський М.
Тогоринський Панас
Томкінс Галина
Томкінс Ніл
Трапезинська Марія
Трапезинський Іван
Тригуб Зеновія
Тригуб Федір
Тринів Анна
Тринів Дмитро
Тринів Г.
Тринів Микола
Тринів Роман
Туліка Тарас
Туліпка О.

У

Улярович Андрій
Улярович Анна
Улярович Спіро
Урда Микола
Урда Надія

Ф

Федорняк Віктор
Филенко Григорій
Філіпс Стефан
Фірман Володимир
Фольц Клавдія
Фрик Д.

Х

Хавалчак О.
Хамчук Т.

Харченко Василь
Харченко Христина
Ходзінський А.
Ходзінський Й.
Хомин Дмитро
Хомин Євгенія
Хомин Катерина
Хомин Марко
Хомин Стефан
Хомяк Й.
Христовський М.

Ц

Цабанюк Олекса
Цибульський М.
Цимбала С.
Цичуляк Й.

Ч

Чайковський В.
Червінський М.
Черкез Я.
Чопак М.
Чуй І.

Ш

Шабля Дмитро
Швайчак Антін
Швайчак Дмитро
Шевченко Віктор
Шевченко Леся
Шевченко Павло
Шевченко Тетяна
Шевчик Й.
Шевчук Й.
Шенк Оскар
Шенк Тереса
Шептун Іван
Шептун Олександра
Шкардун
Шкіба В.
Шкода А.
Шкода Й.
Шкурда М.
Шост Наталка
Шост Олекса
Шост Петро
Шпаківський С.
Шпитковський І.
Шраменко Константин
Штибель О.
Штогрин С.
Шуба Дарія
Шуба Олександр
Шуба Олексій
Шулак І.
Шуман М.
Шумлянський М.
Шумська Ольга
Шумський Євгеній
Шумський Сергій о.

Шумський Юрко

Щ

Щербик П.
Щібен О.

Ю

Юрковський І.
Юрчишин В.
Ющук Іван

Я

Яковленко Марія
Ярема Г.
Яремусь Григорій

Західня Австралія

А

Абраам Євген
Аббот Марія
Аббот Натала
Аббот Ясон
Адамик Адамс
Адашко Степан
Айткен Алісія
Айткен Лука
Айткен Сузанна
Андренюк А.
Антоняк Яків
Анурів Сергій

Б

Бабенко Володимир
Бабій Катерина
Багрій Осип
Баденко Валентина
Баденко Віктор
Баденко Д.
Баденко Світлана
Байгерич Дмитро
Байгерич Ліда
Байгерич Марія
Байгерич Осип
Баран Донна
Баран Григорій
Баран Одарка
Баран Петруся
Баран Харитон
Баран Юліяна
Бараненко Федір
Барбадин Йосиф
Барбадин Занко
Барбадин Люба
Барбадин Ярослав
Барчинський Степан
Басараб Михайло
Бачинська Ірка
Бачинська Катерина

Бачинська Люїза
Бачинський Андрій
Бачинський Микола
Бачинський Михайло
Бачинський Павло
Бачинський Петро
Безбородюк Марія
Безбородюк Микола
Безбородюк Юля
Белин Петро
Белин Юрій
Бершак Александер
Бершак Павло
Бершак Пелагія
Бершак Христина
Бершак Феодосій
Бирчак М.
Білик Василь
Білик Константин
Білик Наталя
Білик Федір
Біян Дмитро
Богіл Прокіп
Бойко А.
Бойко Таня
Бойко Тиміш
Бойченюк Ярослав
Бойчук Анна
Бойчук Віра
Бойчук К.
Бойчук Микола
Бойчук Юрій
Бонберич Іван
Бондарук Віра
Бондарук Галина
Бондарук Семен
Борух Анна
Борух Михайло
Борчаковський Григорій
Бравн Роберт
Броник Василь
Будз Богдан
Будз Володимир
Будз Єва
Будз Люба
Буняк Петро
Бунь Теодор
Бурич Микола
Буряк А.
Бутенко Д.
Бутенко Павло
Буткевич Ірена
Бутневич Ірка
Буткевич Микола
Буткевич Стефанія
Буць Володимир
Бучко Осип

В

Вай Галина

Валега Любов
Вархомій Богдан
Вархомій Ігор
Вархомій Михайло
Вархомій Остап
Вархомій Текля
Вас Анна
Вас Михало
Василевський Іван
Ващенко Андрій
Ващенко Галина
Ващенко Марія
Везденко Антін
Верес Василь
Верес Ірена
Верес Катерина
Верес Юлія
Вихло Теодор
Віл Роман
Внук Петро
Вовк Микола
Вовчук С.
Водзянський Володимир
Водзянський Катерина
Водзянський Петро
Водзянський Станіслав
Вознюк Василь
Вознюк Іларіон
Вознюк Ліда
Вознюк Наталя
Воляннюк Галя
Воляннюк Григорій
Воляннюк Михайло
Воляннюк Ольга
Воляннюк Юля
Воляннюк Ярослав

Г

Гавилей Іван
Гаврилів І.
Гавриляк Богдан
Гавриляк Марія
Гавриляк Михайло
Гавриляк Наталя
Гаврич Дмитро
Гаврич Марія
Гаврич Ольга
Гавриш Михайло
Гайдукевич Андрій
Гайдукевич Іван
Гайдукевич Марія
Гайдукевич Теодор
Гайдукевич Ярослав
Гайдукевич Ф.
Галіченко Анна
Галіченко Володимир
Галіченко Євдокія
Галіченко Степан
Гапун Володимир
Гарасим Михайло

Гарбуз Михайло
Гедзік Борис
Гедзік Єлисавета
Гедзік Катерина
Гедзік Марія
Гедзік Тереса
Глива Євген
Глібовицька Любов
Глібовицький В.
Глібовицький Володимир
Глібовицький Ігор
Глібовицький М.
Глібовицький Олег
Глонюк Григорій
Глонюк Олена
Глуханіч А.
Гнатойко Анна
Гнатойко Михайло
Гнатойко Наталія
Гнатойко Тарас
Гніздівенко Алла
Гніздівенко Леона
Гніздівенко Леонід
Гніздівенко Наталка
Гоголь Василь
Годьо Іван
Гойса Василь
Гойса Марія
Гойса Євген
Гойса Іванка
Гойса Маріяка
Голоден І.
Голосяк Володимир
Гомівка Дмитро
Гончаковська Г.
Гончаренко Валентин
Гончаренко Віктор
Гончаренко Олександр
Гончаренко Павлина
Гончаренко Павло
Гончаренко Таня
Горват В.
Горко Володимир
Горлач Петро
Городецька Ксенія
Городецький Ігнатій
Григорець М.
Гріппак М.
Гріппак М.
Грузевич Анна
Грузевич Галя
Грузевич Єлисавета
Грузевич Ірена
Грузевич Маріяна
Грузевич Михайло
Грушецький Іван
Гудовський В.
Гуйтар Василь
Гулик Іван
Гуменюк Роман

Гунців А.
Гунців Марія
Гунців Петро
Гурій В.

Г

Герета І.
Гіжовський Р
Грех М.
Гутей Галина
Гутей Павло
Гутей Мірко

Д

Дацко Тимотей
Дашкевич Євген
Дашкевич Богдан
Дашкевич Меланія
Дашкевич Роман
Дашковський Я.
Дзера Дмитро
Дзера Галина
Дзера Ніна
Диміцький Іван
Димчук С.
Дідусь В.
Доброскоченко І.
Добрянський Петро
Довс Оріся
Дорош Петро
Доброско Іван
Дмитрук Іван
Дмитрук М.
Дмитрук Іванка
Дмитрук Юстина
Доброскоченко І.
Добрянський Петро
Дорош П.
Дорошенко А. М.
Дроздовська Є.
Дроздовський Василь
Дроздовський Михайло
Дроздовська Таня
Дроздовський Михайло
Дошак Зірка
Дошак Оксана
Дошак Михайло
Дубина П.
Дубиняк Антін
Дубицький Ярослав
Дубчак Я.
Дударець Любов
Дударець Михайло
Дударець Орлик
Дударець Святослав
Дуденко Г.
Дудник Анатолій
Дудник І.
Дума Євдокія
Дума Савка

Думітро В.
Думітро Діяна
Думітро Ірена
Думітро Ніколя
Думітро Степан

Є

Ємець Катерина
Ємець Люба
Ємець Михайло

Ж

Желіховська Антоніна
Желіховський Осип
Жиленко Анатолій
Жиленко В.
Жиленко Йосип
Жиленко Федора
Жуківський Маріан

З

Завадський Володимир
Загвоцька Анна
Загвоцький Володимир
Залужна Емілія
Залужна Євдокія
Залужний П.
Залужний Дмитро
Затхей О.
Захарко О.
Зень Євдокія
Зень Олександр
Зень Осип
Зуб Володимир
Зуб Оксана
Зубач Богдан

І

Іванків Р.
Іванчо М. о.
Ікашенко Марія
Ікашенко Микола
Ікашенко Ніна
Ілляс К.
Ільків Галина
Ільків Іван
Ільків Леся
Ільків Надія
Іщенко Володимир
Іщук І.

Й

Йоакима сестра

К

Казимир Євген
Казимир Мирослава
Калинецький Володимир о.
Каня В.
Капович І.

Капустинський Осип
Капустинський Р.
Карпевич Б.
Карпевич Іван
Карпевич Катруся
Карпевич Іван
Карпевич Марія
Карпевич Р.
Карпевич Стефанія
Качулка С.
Кваша В.
Кваша Ірена
Квітко Василь
Квітко Надія
Кикилія (сестра)
Кича А.
Кича Олександр
Кішка П.
Кізюр Т.
Кіянко Йосип
Клімак Михайло
Клімак Марія
Клосок В.
Кобула Василь
Ковалик Йосип
Коваль Віра
Коваль Володимир
Коваль Галина
Коваль Ліда
Коваль Михайло
Коваль Юрій
Козак П.
Козоріз Віра
Козоріз Михайло
Коліщак Д.
Коліщак О.
Колодій Михайло
Колодій Юхим
Колодницька Мирослава
Колодницький Омелян
Колташ Т.
Колташ Ф.
Комаренко М.
Кондаревич Анна
Кондаревич Василь
Кондаревич Ірка
Кондаревич Одарка
Кондаревич Тарас
Константинович Е.
Конюхівська Людмила
Конюхівська Марія
Конюхівська Олена
Конюхівський Євген
Конюхівський Сергій
Кордуба В.
Корець Анна
Корець Микола
Корець Оксана
Корець Олекса
Корець Степан

Корницький П.
Корчинська Марія
Корчинський С. Я. Л.
Корчинський Семен
Костецька А.
Костецька Марія
Костецький Богдан
Костецький Г.
Костецький Михайло
Костишин І.
Котик Віра
Котик Осип
Котик Рената
Котляр Йосип
Котула М.
Коцюмбас А.
Коцюмбас Юрій
Коцюруба Марія
Коцюруба Володимир
Коцюруба Марія
Крамарчук Й.
Крамарчук Я.
Крамер Г.
Краув М.
Кривко В.
Кривко Григорій
Криворучко А.
Криштофович-Кий Петро
Криштофович-Кий Романа
Кріль М.
Кройтер В.
Кудрай Валентина
Кудрай Євген
Кудрай Олег
Кудрай Олена
Кузик Володимир
Кузнецов І.
Кузьмин І.
Кузьмич Лідія
Кузьмич Ростислав
Кулинич О.
Кульбачівський А.
Кульчицький М.
Куртяк Йосиф
Куртяк Юрій
Кучерепа Даніка
Кучерепа Мирон
Кучерепа Мікаїла
Кучма Галина
Кучма Марія
Кучма Наталія
Кучма Олександр
Кучма Яків

Л

Лав Т.
Лавричук М.
Ладець Григорій
Ладець Іван
Ладець І.

Левченко І.
Легета А.
Легета Григорій
Легка Василина
Легка Катерина
Легкий Іван
Леник М.
Лех М.
Липка Анатолій
Липка Віктор
Липка Григорій
Липка Лідія
Липка Наталія
Липка Сementa
Липка Юлія
Лиско М.
Лиско С.
Литвин О.
Литвин Роман
Литвинів Б.
Литвинчук П.
Литвинчук Теодор
Литвинчук Юрко
Литвинчук Ігор
Лісо С.
Ліщук І.
Логвин Л.
Лозик Ірена
Любий С.
Любченко Володимир
Любченко Іван
Любченко Надя
Людера Володимир
Людера Галина
Людера Іван
Людера Ірка
Лютан Є.
Лященко Федір

М

Мадаскі Люся
Масвська Дарка
Мазур В.
Майоренко Таня
Маклін Іван
Маклін Марко
Маклін Олександр
Маклін Петро
Маклін Юля
Малинюк П.
Малетин Марія
Малетин Михайло
Малиняк Теодор
Малкевич М.
Мальничук Леся
Мальничук Марія
Мандичевський В.
Манніян Ліда
Мандичевська Надя
Мандичевська Наталія

Мандичевський Андрій
Мандичевський Володимир
Мандичевський Олесь
Мандичевський Роман
Манн М.
Марко К.
Марко Михайло
Марко Катерина
Марко С.
Мартиненко В.
Мартинишин П.
Мартинів І.
Марущак Славка
Марущак Інна
Марущак Микола
Марущак Михайло
Марчак А.
Марчак К.
Марчак Кость
Маслій Анна
Маслій Богдан
Маслій Григорій
Маслій Гільда
Маслій Ліза
Маслій Михайло
Маслій Патронеля
Маслій Роман
Масник П.
Материнський М.
Матіяш Анна
Матіяш Василь
Маюк Настя
Маюк Петро
Медвідь Євгенія
Медвідь Кирило
Медвідь М.
Медвідь Павло
Медвідь Юрко
Мельник М.
Мельничук-Пержило
Мельничук Стефанія
Мельничук Федір
Мендик М.
Мензій Ф.
Менцінська Марія
Менцінський Осип
Микитюк Богдан
Микитюк Клим
Микитюк Любов
Микитюк Марта
Микитюк Христина
Микитюк Ю.
Микитюк Ярослав
Миколаєнко Федір
Міносора Анна
Міносора Володимир
Міносора Ірена
Міносора Михайло
Мінко А.
Місник О.

Місько О.
Місько М.
МкЛін Івась
МкЛін Марко
МкЛін Одарка
МкЛін Олександр
МкЛін Петро
МкЛін Юля
Мовчан Валентин о.
Мовчан Іван
Мовчан Микола
Мовчан Надя
Мовчан Ольга
Монастирський О.
Мороз Володимир
Мороз Вольтер
Мороз Єлисавета
Мороз І.
Мороз Катя
Мороз Марія
Мороз Павло
Москалик Гізеля
Москалик Ллойд
Москалик Петро
Мохонь Г.
Мохонь П.
Мричко Володимир
Мулик Петро
Мулярчук Є.
Мурин В.
Муха Степан
Муюк Іван
М'ясник Володимир

Н
Набожняк Степан
Нагірняк Богдан
Наконечний Володимир
Нечипір Михайло
Нікоєнко Анна
Ніколаєнко Олександр
Ніколаєнко Катерина
Ніколаєнко Ольга
Ніконів Віра
Ніконів П.
Ніконів Роман
Нікофоряк В.
Новак Данило о.
Новосад Д.

О
Овчиник А.
Окіс Анна
Окіс Михайло
О'Коннор Й.
Олива П.
Олійник Михайло
Омельницька Марія
Омельницький Іван
Омельницький Михайло

Омельницький Олександр
Омельченко Григорій
Осика Анна
Осика Михайло
Осика Ніка
Остафій С.
Осташевська Іванка
Осташевська Олесь
Осташевська Павлина
Осташевська Стефанія
Осташевська Юля
Осташевський Михайло
Осташевський Павло

П
Павленко М.
Павленко Ф.
Пальчак В.
Панчук Катерина
Паньків Анна
Паньків В.
Паньків Михайло
Паращин Володимир
Паращин Маланка
Паращин Пінота
Паращин Тереса
Парін Ірена
Парсонс Люся
Парцей Степан
Пасяда А.
Пасько Л.
Пашко Василь
Пащак О.
Пекнік Ю.
Пелех Анна
Пелех Марія
Пелех Павло
Пенкаля І.
Первухин П.
Пережило Володимир
Перелазний І. о.
Перець Б.
Пержило Анєла
Пержило В.
Першко А.
Петрів Богдан
Петрів Василь
Петрів Ірена
Петрів Марія
Петрів Микола
Петрів Софія
Петровський Володимир
Петровський С.
Півоварчук А.
Підвисоцький Тарас
Пільків Маріян
Пінкевич Люба
Пйонтковський П.
Плювак Л.
Повзанюк

Поважняк Петро
Поліщук Г.
Поліщук С.
Полянда С.
Попадинець Іванна
Попадинець Петро
Попадинець Роман
Попадинець Степан
Поповська Марія
Поповський Володимир
Поповський Оріся
Порох Трохин
Потерейко Марія
Потерейко Ярослав
Пошеретко Марія
Пошивак В.
Приймак Анна
Приймак Іван
Приймак Ліза
Приймак Сузанна
Пришляк Михайло
Прокопишин
Прончук Іван
Прушинський Володимир
Прушинська Сузанна
Пушик Юрій
Пшицький Казимир

Р

Рабчинська Анастасія
Редько Алелсандер
Рибак Іван
Росовська Іра
Росовська Надя
Росовський Едвард
Росовський Іван
Різник Микола
Різник Яків
Рожек Василь о.
Розночний Дмитро
Розночний Михайло
Росовська Марія
Руденко І.
Рудковська Олена
Рудковський Василь
Рудницький Василь
Русин Степан

С

Сабка Тарас
Савка Дума
Савка Тарас
Савлучинська Наталя
Савлучинський Є.
Садовський Володимир
Сакало Вальтер
Сакало Василь
Сакало Марія
Сакало Наталя
Сакало Оксана

Сакало Симон
Самсон В.
Свідовський А.
Свіньчицький Я.
Секреля Д.
Семенишин Йосифа
Семенишин Марія
Семенишин Михайло
Семенишин Петро
Семенишин Славка
Семенсон Валентина
Семенсон Дмитро
Сенюта Григорій
Сильвеструк В.
Симон Т.
Ситар Р.
Ситас Р.
Сіра Наталя
Сірий О.
Сірко Микола
Сірко Наталя
Сірко Оля
Сірко Степан
Скоч М.
Слободян Василь
Слободян Рома
Слухняк Микола
Слюсарчук Я.
Сокіл Галя
Сокіл Ілля
Сопельник І.
Софуляк Марія
Сполітакевич Ю. о.
Спринь Михайло
Стасів Василь
Стасів Микола
Стасів Мирослава
Стасів Міля
Стасюк О.
Стебельський Василь
Степанюк В.
Степачук Зінаїда
Степачук Іларіон
Степачук Павло
Стефанчук З.
Стефанчук Л.
Стефанюк В.
Струк Петро о.
Султановський П.
Супрун К.
Супрун Л.
Сяноцька М.

Т

Табачук В.
Тамарченко Ю.
Тарапацький І.
Тарнавський Володимир
Темник Данута
Темник Евстахій

Темник Єлизавета
Темник І.
Темник Юрій
Темяк М.
Тепла Марія
Тепла Тамара
Теплий Адам
Теплий О.
Теплий Степан
Теплий Ярема
Теодорович Ю.
Теренсюк А.
Тивін Д.
Тимус А.
Тимчук Василь
Тимчук Оксана
Тимчук Люся
Тихий Степан
Тімо Мирослав
Тітка Анна
Тітке Альберт
Тітке Володимир
Тітке Жорж
Тітке Ляра
Томюк Євген
Томчишин С.
Ткаченко Ж.
Ткаченко С.
Ткаченко Сергій
Тригуб П.
Тумак Іван
Тутка І.
Турчин Григорій

У

Удовіков С.
Українців Я.
Уласевич Є.
Уласевич Кіаверій
Усів В.
Усів Іван
Усів Ніна
Усів Олена
Ушко Ірина
Ушко Надія
Ушко Роман
Ушко Сергій
Ушко Юлія

Ф

Фаринич Мотря
Федичканець
Федорчук В.
Федунів М.
Фелонич М.
Фит Степан
Філонич М.
Фітяк Михайло
Фомічевська Мінодора
Фомічевський Г. о.

Фродима В.
Фурдас Анна
Фурдас Галя
Фурдас Надія
Фурдас Олександр
Фурдас Ярослав

Х

Хвостяк М.
Хілько В.
Хлипац Іван
Хомяк С.
Худолій Анна
Худолій Григорій

Ц

Цветков Ж.
Циран Й.

Ч

Чверенчук Василь
Чверенчук Марко
Чверенчук Молі
Ченк А.
Черкасов Зоя
Чернякоф Т.
Чумак М.

Ш

Шацький О.
Шацький Ф.
Швед Іван
Швець Іван
Швець Матей
Швець Христина
Шевченко А.
Шевчук Сидір
Шевчук Я.
Шигимага Галина
Шигимага Зоя
Шигимага Ліда
Шигимага Петро
Шигимага Софія
Шило Василь
Шило С.
Шкабара Д.
Шкабара Микола
Шкіль Ольга
Шкіль Петро
Шкраба П.
Шліхта В.
Шліхта О.
Шліхта Ф.
Шнайдер Володимир
Шнайдер Люба
Шорш Ігор
Штоник Тома
Шугета Дмитро
Шульба Стефан

Щ

Щебетюк Л.
Щербак І.

Ю

Юнко П.

Я

Якимович Анна
Якимович Володимир
Якимович Іван
Якимович Петро
Якимович Степан
Якимчук М.
Яковина Євген
Яковина Катерина
Яковина Микола
Яковина Микола (мол.)
Яремович Іван
Яремович Ірена
Яремович Йосип
Яремович Марія
Яремович Мирослав
Яремович Оксана
Яремович С.
Яремчук Іван
Яремчук Йосиф
Яремчук Марія
Яровий М.
Яценко Степан

Тасманія

Андрушечко Барбара
Андрушечко Іван
Андрушко Іван
Антошків Катерина
Антошків Михайло
Бабій Василь
Базів Василь
Бакун Женья
Бакун Марія
Бакун Марія
Бакун Станіслав
Бакун Стах
Бігун Іван
Білик Адріяна
Білик Гелен
Білик Іван
Білик Нела
Білик Павло
Білик Роберт
Бойко Григорій
Бокарук Петро
Бородаико Юрій
Боднар Семен
Бороскевич Анна
Бороскевич Отець
Брах Йосип
Брах Марія
Брах Матвій
Брах Степан
Брах Ярослав
Будзуль Дмитро
Вачинич Микола
Вітенко Григорій
Вітенко Юрко
Вихованюк Стефан
Волошин Леонард
Ворона Іван
Ворона Марія
Вус Емілія
Вус Марія
Вус Микола
Галушак Василь
Галушак Стефанія
Галушак Феся
Гарасимишин А.
Гарасимишин Василь
Гарасимишин Ганя
Гарасимишин Петро
Генкель Стефі
Гергель Марко
Гергель Микола
Гергель Миланка
Гергель Наталка
Гергель Олександр
Гергель Симон
Гірник Василь
Гірник Марія
Глухан Микола
Голосниченко Антон
Голосниченко Григорій
Голосниченко Марко
Голосниченко Олександра
Голубнича Дора
Голубнича Люба
Голубнича Пріська
Голубничий Макар
Голубничий Петро
Голубничий Тимофій
Гончаренко Олександр
Гончаренко Ольга
Горбушко Анна
Горбушко Анатолій
Горбушко Женья
Горбушко Семен
Грицишин Ярослав
Гута Андрій
Дідоха Іван
Дідоха Йосип
Дідоха Катерина
Дідоха Марія
Добромільська Анна
Добромільський Іван
Добромільський Микола
Добромільський Петро
Дудко Стефа
Дудко Стефан
Дурич Йосиф
Жмендак Михайло

Жогальський І.
Жорнірчук Галина
Жорнірчук Михайло
Запотоцька Джіна
Запотоцька Лора
Запотоцький Роман
Збірکو Петро
Іванчук Василь
Іванчук Марія
Ільків Микола
Квас Осип
Клос Осип
Кобильник Іван
Кобильник Михайло
Когут Василь
Козак Петро
Козар Петро
Колодій Григорій
Колодій Параскія
Коляка Віктор
Коляка Григорій
Комишан Анна
Комишан Григорій
Комишан Євдокія
Комишан Оксана
Комишан Петро
Конопка С.
Коробяк Михайло
Коротка Анна
Короткий Віктор
Короткий Володимир
Короткий Іван
Короткий Микола
Костюк Володимир
Коцаба Володимир
Коцавська Галина
Коцавська Клава
Коцавський Олександр
Кравець Анна
Кравець Марія
Кравець Михайло
Красноруцька Беті
Красноруцька Віра
Красноруцька Лариса
Красноруцька Люба
Красноруцька Марія
Красноруцький Іван
Красноруцький Петро
Ладанівська Марія
Ладанівський Іван
Ладанівський Методій
Ладанівський Петро
Лагеревська Анна
Лагеревська Антонія
Лагеревська Брія
Лагеревська Валентина
Лагеревська Ема
Лагеревська Келі
Лагеревська Лариса
Лагеревська Людмила

Лагеревська Нікі
Лагеревська Ніна
Лагеревська Шена
Лагеревський Адам
Лагеревський Анатолій
Лагеревський Брад
Лагеревський Віктор
Лагеревський Володимир
Лагеревський Григорій
Лагеревський Джек
Лагеревський Дрєв
Лагеревський Зеке
Лагеревський Йосип
Лагеревський Леон
Лагеревський Леон
Лагеревський Леонід
Лагеревський Марк
Лагеревський Михайло
Лагеревський Павло
Липка Барбара
Липка Дмитро
Липка Лізабета
Липка Марія
Логвіненко Анастасія
Логвіненко Дмитро
Лопатнюк Степан
Лук'яненко Анна
Лук'яненко Олександр
Макар Володимир
Малий Гаврило
Малий Параска
Матвієнко Люся
Мельник Петро
Мигаль Антон
Мигаль Війнямин
Мигаль Крістін
Мигаль Іван
Мигаль Ірина
Мигаль Ліля
Мигаль Марія
Мигаль Мирон
Мигаль Михайло
Мигаль Михайло
Мигаль Павло
Мигаль Придинс
Мигович Барбара
Мигович Олексій
Мигович Роман
Митник Гарасим
Міколайіс Катерина
Мінько Меланія
Назаренко Нестор
Нестер Степан
Нікітенко-Софія
Нікітенко Данієл-Джон
Нікітенко Павло
Нікітенко Павло-Тарас
Нікітенко Параска
Нікітенко Олександр
Нікітенко Стефан

Нікітенко Тесс-Параска
Нікітенко Якоб-Кристоф
Олесниченко Дмитро
Олесниченко Олександра
Олійник Василь
Олійник Параска
Павленко Іван
Панченко Михайло
Партика Юрій
Петренко Олександр
Петрик Стах
Петрикова Роза
Пипка Дмитро
Піджарий Василь
Піджара Марія
Плішка Андрій
Половий Антін
Половий Іван
Прус Іван
Прус Софія
Ратич Анастасія
Ратич Іван
Рати і Микола
Різун Микола
Романюк В.
Романюк З.
Романюк К.
Романюк Р.
Саган Володимир
Саган Марія
Самець Дмитро
Самець Євдокія
Середа Віра
Середа Наталка
Середа Омелян
Синявський Едвард
Синявський Роман
Сиротинський Роман
Скіра Єремей
Скіра Ірина
Скіра Йосип
Стельмах Стефан
Стефанів Омелян
Стецько Антін
Стецько Іван
Стецько Катерина
Стецько Петро
Стецько Стефан
Стецько Федір
Согац Павло
Тарнавська Параня
Тарнавський Василь
Трус Еміліян
Тунєвич Валентин
Тунєвич Віктор
Турчанин Микола
Турчанин Параня
Тютюник Йосип
Тютюник Марія
Федак Стефан

Черкаська Інgrid
Черкаська Олександра
Черкаський Джон
Черкаський Михайло
Черкаський Петро
Черкаський Петро
Черкаський Сергій
Чиж Валентина
Чиж Келім
Чиж Ліля
Чиж Стежан
Чиж Юрик
Шевченко Віктор
Шульц Герман
Шуптарь Ілько
Юрчик Федір
Яковенко Іван
Язущак Ілько

АСТ

Абрагам-Монджейовська
Вікторія
Абрамович Василь
Абрамович Марія
Абрамович Юрко
Андронік М.
Андрусяк Борис
Атаманюк Іван
Атаманюк Ольга
Баран Антоніна
Баран Володимир
Барановський Володимир
Бастек Марія
Безклуба Галина
Безклуба Юлія
Безклубий Михайло
Білов Дмитро
Білов Лідія
Бондарук Андрій
Бондарук Галя
Бондарук Катерина
Бондарук Юрій
Ваврик Тарас
Вакун І.
Верпета Микола
Верпета Зіна
Височин Володимир
Вітер Іван
Вітер Ліда
Восвідка Богдан
Восвідка Наталка
Войтович Андрій
Волочій Володимир о.
Волошанська (Василенко)
Клементина
Волох Володимир
Волох Марія
Габелко Федір
Габелко Філоніла

Гаврилів Марійка
Гаврильчук Андрій
Гаженко Андрій
Гаженко Анна
Гаженко Ніна
Гай Апла
Гай Олександр
Гальчук Гедвіга
Гальчук Михайло
Гарасимів Олег
Гарасимів Степан
Гарасимів Тарас
Гафтон-Зданович Жана
Гентиш Марія
Гентиш Оксана
Гентиш Петро
Гірна Майя
Гірний Богдан
Гірняк Григорій
Гірняк Маргарита
Гнатовський Петро
Гладенький Ярослав
Глинська Леоніда
Годієнко Іван
Гойза Валентина
Гойза Леонід
Гойза Ліля
Гойза Ольга
Голобродська Антоніна
Гонченко Никодима
Гонченко Павло
Горбунов Юрій о.
Горгус Іван
Гордієнко Іван
Гордієнко Ніна
Горільченко Анна
Горільченко Григорій
Гошовський Степан
Гриб Дем'ян
Гриб Єлисавета
Григоряк Микола
Григоряк Ольга
Грін Надія
Грін Пилип
Гробелко Остап
Данилюк Павло
Дженійнс Ірина
Дзундза Дмитро
Дзундза Марія
Дирів Анастасія
Дирів Євген
Дирів Микола
Діксон Наталка
Діксон-Жуківська Оксана
Довгий Богдан
Домитряк Іван
Домитряк Марія
Домитряк Марко
Домитряк Соня
Жуківська Наталка

Жуківський Анатолій
Забачинський Максим
Забродський Кирило
Залуцька Анна
Залуцький Пилип
Зданович Анатолій
Зданович Катерина
Зибачинська Лада
Зибачинський Максим
Змієвський Петро
Змієвський Юхим
Змієвська Ніна
Івашків Валентина
Івашків Іван
Івашків Марко
Івашків Роман
Ілик Петро
Кавуненко Олег
Кавуненко Ніна
Кельо Данило
Кельо Данило
Кельо Кім
Кельо Степан
Кельо Юстина
Кінг-Корк Ірина
Коваль Борис
Коваль Давид
Коваль Гаврило
Коваль Наталка
Коваль Ніна
Ковальчук Володимир
Ковальчук Ерна
Корк Віктор
Корк Марія
Корк Мирон
Корк Теодосія
Коробка Йосип
Коробка Юлія
Кородай Лорі
Кородай Тарас
Костенко Дмитро
Костирко Константин
Кравченко Вячеслав
Крижанівський Петро
Кривошия Йосип
Кривошия Олександр
Кубицька Ніна
Кузьменко Дмитро
Кузьменко Марія
Кукурудза Йосиф
Кукурудза Зіна
Купченко Іван
Кусса Даніта
Куссий Степан
Кусяк Антін
Кучерка Марія
Кучерка Михайло
Кучерка Петро
Лаврівська Зоня
Лаврівський Михайло

Левицький Микола
Ле Лівре-Кучерка Ірина
Леонард Лорел
Леонард Микола
Литвин Василь
Литвин Іванна
Литвинська Юля
Литвинський Олександр
Лісовський Стефан
Ліщинська Ніна
Ліщинська Софія
Ліщинська-Лаврівська
Галина
Ліщинський Андріян
Ліщинський Андрій
Лукомська Леся
Лукомська Наталка
Лукомська Тамара
Лукомський Олег
Лукомський Олег (мол.)
Лутан-Черток Таня
Луцька Таня
Луцький Борис
Лютак Маруся
Лютак Наталка
Лютак Петро
Лютак Христина
Ляхета Анна
Ляхета Євдокія
Ляхета Мирослав
Лящук Володимир
Лящук Олександра
Мазуренко Дмитро
Мазуренко Ліда
Майстренко Амфія
Майстренко Антон
Майстренко-Гошовська
Алла
Малецька Галина
Малецька Таня
Малецький Іван
Малюта Михайло
Мандрик Іван
Мандрик Лідія
Мандрик Мирослав
Мандрик Надія
Марченко Грицько
Микитович Роман
Мігус Анна
Мігус Галина
Мігус Михайло
Місько Іванна
Місько Степан
Мітус М.
Мойсієнко Варфоломей
Монджейовська Ольга
Монджейовський Роман
Мойджейовський Тиміш
Музика Анна
Носенко Григорій

Овчинник Антоніна
Олійник Галина
Олійник Михайло
Онішко Анатолій
Онішко Людмила
Онішко Сергій о.
О'Салівон Маруся
Отаманюк Іван
Отаманюк Ольга
Оттен-Петрівська Оксана
Пальчевський Борис
Парамонов Сергій
Пелегріно-Пойдинець Ірина
Петрик Арсен
Петрик Марія
Петрикович Галя
Петрикович Павло
Петрикович Петро
Петрикович-Черток Марія
Петрушевська Лідія
Петрушенко Володимир
Побігун Марія
Побігун Осип
Подорожко Катерина
Пойдинець Іван
Пойдинець Іванна
Пойдинець Ірина
Пойдинець Лєвко
Покусай Іван
Покусай Настя
Пономаренко Тимофій
Понятовський Олександр
Понятовська Меланія
Попович Марія
П'ятничка Михайло
Рацький Зенон о.
Рацька паніматка
Сальвадюрі Антон
Семененко Варвара
Семененко Олександр
Скаршевський Юрій
Скрибляк Іван
Скрибляк Марія
Скрипченко Клара
Слинько Іван
Сморгун Василь
Соломко Катерина
Соломко Матвій
Соломко Микола
Соломко Михайло
Соломко Наталка
Спесивий Вячеслав
Спесивий Леонід
Спесива Євгенія
Стахурська Марта
Стахурський Андрій
Стахурський Зигмунт
Стахурський Роман
Стефанчук Марія
Стефанчук Юрій

Стовп'юк Петро
Стовп'юк Катерина
Страшко Еріка
Страшко Петро
Тантала Григорій
Тантала Марія
Тантала Стефан
Тарасюк Данута
Тарасюк Степан
Татаров Анатолій
Татаров Ангеліна
Татаров Володимир
Татаров Константин
Татаров Марія
Татаров Михайло
Татаров Ольга
Татаров Христина
Теодорович Ананій о.
Теодорович Борис
Теодорович Дарія
Теодорович Лідія
Теодорович Олександр о.
Теодорович Олександр
Теодорович Тарас
Теодорович Юрій
Тимків Мотря
Ткаченко Михайло
Топчій Клавдія
Топчій Теодосій
Тризна Лариса
Тризна Леонід
Тризна Олександра
Тризна Тамара
Турін Анна
Турін Василь
Турін Галина
Турін Іван
Турчик Віталій
Фалько Віктор
Фалько Галина
Фалько Ліда
Фалько Федір
Форостенко Ірена
Форостенко Павло
Хамчук Євгенія
Хамчук Федір
Черкасов Борис
Черкасов Зоя
Черток Анна
Черток Антон
Черток Ганя
Черток Іван
Черток Марися
Черток Микола
Черток Мирон
Черток Михайло
Черток Таня
Шафрон Володимир
Шигимага Петро

Школяр Ліда
Школяр Олекса
Шморгун Василь
Шор Олександр
Шорш Ірина
Янечко Віктор
Янечко Маруся

Нова Зеляндія

Александрович Михайло
Бадан Петро
Балан Михайло
Бачинська Зеновія
Бегій Йосип
Бегій Марія
Береза В.
Бондаренко Роман
Бондаренко Анна
Бравн Віктор
Бравн Жена
Бравн Павло
Брязгун С.
Будзовський Василь
Бузак Тихон
Бульбачинський Мирослав
Васько Кузьма
Винар Й.
Вовк Йосип
Волошин Осип
Гаврій Василь
Галасюк Наталя
Галашук Наталія
Гербут Іван
Головач Ярослав
Головач Ірина
Головач Галина
Головач Оля
Головач Стефан
Гошовський М.
Гринюк Данило
Грінченко Богдан
Грінченко Борис
Грінченко Василь
Грінченко Катя
Грінченко Ольга
Демченко Зосим
Дерев'яно Петро
Дордюк Олекса
Дячук Яків

Загородний Семен
Зоріна А.
Ілляшенко Макар
Калатас Віра
Коваленко Михайло
Коваленко Микола
Коваленко Параска
Ковалишин Дмитро
Ковалишин Галя
Ковалишин Ліда
Ковалишин Маруся
Койнаш Богдан
Койнаш Борис
Койнаш Оксана
Койнаш Галя
Койнаш Марійка
Койнаш Наталка
Кос Леонід
Коцур Григорій
Кравець Антон
Креховець Василь
Креховець Марія
Креховець Олег
Креховець Анна
Куклич Кирило
Кулинич І.
Куприяненко Антон
Лавренчук Софія
Легка Наталка
Легкий Борислав
Леміщук Андрій
Леміщук Анісія
Леміщук Мілен
Леміщук Олекса
Леміщук Петро
Леміщук Юліяна
Луневський Михаїл
Маланчук Михайло
Маланчук Анна
Маланчук Степан
Марковська Кароліна
Марціяш Антін
Марціяш Мартин
Марціяш Тамара
Матвіїв Марія
Мінько Іван
Молочій Роман
Монастирська Ірена
Монастирська Стефа
Монастирський Богдан
Монастирський Теодор

Мудрий Василь
Мудра Ніна
Музика Петро
Наконецний Михайло
Налепа Анна
Нижник Григорій
Новаківський Антін
Осташ І.
Павлюк В.
Павлюк П.
Петренко Андрій
Петренко Левко
Петренко Марія
Петренко Павло
Петрик П.
Пінчук Федір
Пугач Пилип
Пугач Єлисавета
Пугач Олександра
Пугач Леся
Решко Володимир
Романюк Дмитро
Романюк Михайло
Романюк Гербут
Романюк Ніль
Романюк А.
Семенюк Ілько
Сергієнко Василь
Сергієнко Віктор
Сергієнко Григорій
Сергієнко Ліда
Сергієнко Ольга
Сіленко Віктор
Смерека Іван
Стецюренко Євген
Стецюренко Збишко
Стецюренко Ірина
Стецюренко Павло
Стецюренко Таня
Стецюренко Ярослав
Ткачук Михайло
Федоренко Д.
Федорко Анастасія
Федорко Василь
Федорко Віра
Харитоненко Микола
Чамара Катерина
Шемеляк Стефан
Щирица Олесь

Зміст

Передмова	3
Вступне слово Генерального Консула України В. Корзаченка	4
Звернення піонерів українського життя до Українського Народу	4
Спонсори ЕДУА	5
Вільна, будівнича Думка <i>Василь Сокіл</i>	6
Поселення українців в Австралії <i>Анатолій Жуківський</i>	9
Наші перші кроки в Австралії та сьогодні <i>д-р Михайло Чигрин</i>	13
Австралія — українські поселенці <i>Володимир Карен</i>	18
Перші відвідувачі Австралії з України <i>Калина Кенез</i>	32
Наша зовнішня діяльність <i>Юрій Менцінський</i>	38
Зв'язки австралійської діаспори з Україною <i>Марічка Галабурда-Чигрин</i>	44
До історії українського поселення в Австралії <i>Орест Барчинський</i>	55
П'ять декад 1950–2000 <i>Євген Гаран</i>	57
Гасла українців Австралії і Нової Зеландії	59
П'ятдесят років служби УКЦ	417
Українська Католицька Церква та її роля в житті української діаспори в Австралії <i>о. митр. Іван Шевців</i>	422
Національна Фундація СУОА	436
Союз Українок Австралії <i>Олена Шевчик</i>	437
Товариство Збереження Української Спадщини в Австралії	440
Станиця вояків УПА в Австралії <i>Дмитро Грицько-Цяпка</i>	441
Крайова Управа І УД УНА Австралії <i>Степан Трушкевич</i>	443
Українське Вільне Козацтво Австралії <i>Володимир Карен</i>	444
Представництво Уряду УНР в екзилі та організації сприяння державному центрові УНР в Австралії <i>Іван Завада</i>	446
Наукове Товариство ім. Т. Шевченка в Австралії <i>Степан Радіон</i>	449

Українське Лікарське Товариство Австралії <i>Марічка Галабурда-Чигрин</i>	450
Візія професора Рудницького й тисяча його однодумців в Австралії <i>Володимир Шумський</i>	454
Відділ Україністики в Макворі університеті <i>д-р Галина Кошарська</i>	458
Лекторат Україністики ім. Миколи Зерова в університеті ім. Монаша <i>д-р Марко Павлишин</i>	460
Українське Товариство «Відродження» <i>Леонід Денисенко</i>	461
Українське образотворче мистецтво в Австралії <i>Петро Кравченко</i>	462
НПВ	
Українська Громада Кабраматта-Ферфілд <i>Григорій Глухан</i>	467
Українська Громада Ст. Меріс — Кооператива «Львів» <i>Любомир Темник</i>	470
Історія Української Громади у Воллонгонзі <i>Михайло Олендер</i>	472
Історія Українського життя в Квінблені <i>Михайло Надурак</i>	475
Свято-Покровська Парафія Стратфілд-Вест <i>Галина Свідерська</i>	478
Історія Свято-Преображенської УАПЦ в Блектавні <i>о. протопресв. Василь Черванів</i>	480
Українська Православна Церква в Ньюкастелі, Парафія Св. Юрія, Св. Василя Великого <i>Володимир Сімановський</i>	483
50-ліття осередку Спілки Української Молоді в Сідней <i>Іван Калічинський</i>	484
Відділ Союзу Українок ім. О. Басараб в Лідкомбі <i>Софія Гут</i>	490
Сіднейський Відділ Союзу Українок ім. кн. Ольги <i>Людмила Саракула</i>	491
Відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки в Західньому Сідней <i>Зіна Вовк</i>	492
«Карпати» Українська Кредитова Спілка <i>Ярослав Соловій</i>	493
Товариство Українських Старших Громадян в Сідней <i>Теодор Цигилик</i>	496
Гурток Старших Громадян при Парафії св. Андрія <i>Люба Москаль</i>	498
Станиця I Української Дивізії УНА в Сідней <i>Олександр Хіцяк</i>	500
Товариство Волинян ім. Лесі Українки в Сідней <i>Наталія Тиравська</i>	502

Український Шаховий Клуб <i>Тома Лозинський</i>	503
Українське Мистецьке Товариство <i>Борис Спесивий</i>	506
Українсько-Австралійський Народний Ансамбль «Дніпро» <i>Леонід Денисенко</i>	508
«Веселка» Український танцювальний Ансамбль Сіднею <i>Євген Олексин</i>	509
Жіночий Ансамбль «Суцвіття» <i>Марічка Галабурда-Чигрин</i>	512
Струнна оркестра ім Т. Шевченка в Сіднеї <i>Йосип Прендецький</i>	514
Український Народний Ансамбль ім. Володимира Івасюка <i>Петро Деряжний, Ксеня Кондон</i>	515
<u>Вікторія</u>	
Філія Української Громади Вікторії в Нобл Парку <i>Боженна Коваленко</i>	518
Союз Українок ім. Лесі Українки в Нобл Парку <i>Боженна Коваленко</i>	520
Рідна Школа ім. Лесі Українки в Нобл Парку <i>Боженна Коваленко</i>	522
Члени Філії УГВ в Ньюпорті <i>Петро Грещук</i>	523
Українська Громада — Філія Ст. Альбанс <i>Володимир Яців</i>	524
Українське життя у Джілонгу	526
Український Клуб Старших Громадян при УГВ в Мельборні <i>Надія Панасгір</i>	528
3 українського життя у Вікторії	530
Українська Кредитова Кооператива «Дністер» <i>Оріон Венгринович</i>	532
Святопокровська катедральна Парафія УАПЦ (Мельборн-Ессендон) <i>о. Борис Стасишин</i>	535
Св.-Успінська Парафія УАПЦ в Балаклаві <i>Василь Кандибко</i>	536
Молодечий Катедральний Хор у Мельборні <i>Оксана Тарнавська</i>	538
Український Хор «Чайка» в Мельборні <i>Степан Корінь</i>	540
Ансамбль Бандуристів «Кольорит» в Мельборні <i>Галина Корінь</i>	542
Товариство Сприяння Державному Центрові УНР в Мельборні <i>Василь Кандибко</i>	543
Станиця братства І Української Дивізії УНА у Вікторії (Мельборн) <i>Богдан Тарнавський</i>	544

Український Літературно-Мистецький Клуб ім. Василя Симоненка в Мельборні <i>Боженна Коваленко</i>	546
Радіокомітети при Українській Громаді Вікторії <i>Боженна Коваленко</i>	548
<u>Південна Австралія</u>	
Українська Громада Південної Австралії <i>Теодор Пасічинський</i>	550
Український Клуб Старших Громадян Південної Австралії <i>д-р Іван Ващишин, Степан Трушкевич</i>	552
Парафія св. Архистратига Михаїла УАПЦ в Аделаїді <i>Марія Ковальська</i>	554
Братство кол. Вояків I Української Дивізії УНА, Станиця в Аделаїді <i>Теодосій Андрушко</i>	556
Українська Кредитова Кооператива «Говерля» <i>Ростек Бекер</i>	558
<u>Квінсленд</u>	
Українська Школа ім. Л. Українки в Брізбені <i>Іван Бринза</i>	560
Парафія Св. Покрови й Св. Миколая в Квінсленді <i>Юрій Шумський</i>	561
<u>Західня Австралія</u>	
Українська Школа ім. Тараса Шевченка в Перті <i>Марія Менцінська</i>	562
Парафія Св. Івана Хрестителя в Перті <i>Марія Менцінська</i>	565
<u>Нова Зеландія</u>	
З українського життя у Новій Зеландії <i>Олекса Леміщук</i>	566
<u>Тасманія</u>	
Українська Громада Тасманії <i>Леонід Лагеревський</i>	568
Парафія УАПЦ св. Володимира в Гобарті, Тасманія <i>Леонід Лагеревський</i>	574
З історії Товариства «Дніпро» в Тасманії <i>Леонід Лагеревський</i>	579
Список 16,000 українців Австралії і Нової Зеландії	
НПВ	582
Вікторія	617
Південна Австралія	642
Квінсленд	654
Західня Австралія	659
Тасманія	664
Австралійська Столична Територія	666
Нова Зеландія	668

ДОДАТОК

Додаткові гасла, поправки —
друковані у «Вільній Думці».

БАРЧИНСЬКА Євгенія, нар. 25.4.1926, учителька, відома культурно-освітня діячка в Сіднеї.

БІЛИНСЬКИЙ Андрій, нар. 24.5.43, інж., відомий гром. діяч у Сіднеї.

БОЛЕСТА Михайло, нар. 29.11.1918, інженер-будівельник у Мельборні.

БОРЕЦЬ Юрій, нар. 26.3.1922, підприємець-видавець, відомий діяч і меценат у Сіднеї.

БУРЯК Василь, нар. 23.3.1915, підприємець, пол.-церк. і гром. діяч у Сіднеї.

ІЛЬКІВ Іван (ILKIW Iwan), нар. 22.04.1922, кооператор, відомий в укр. і австрал. житті, сусп.-гром. і кооп. діяч у Сіднеї.

ІЛЬКІВ Ольга (ILKIW Olga), нар. 10.10.1923, відома діячка в Сіднеї.

МАНДИЧЕВСЬКИЙ Андрій, нар. 29.4.1956, фах. комп'ютер, відомий діяч у Перті.

МАТІЯШ Анна, нар. 2.11.1924, відома діячка в Перті, відтак в Аделаїді.